TRILOGIA KAURI
VOLUMUL 2

ÎN UMBRA ARBORELUI KAURI

O NOUĂ SAGA PLINĂ DE PASIUNE
DE LA AUTOAREA SERIEI *ÎN ȚARA NORULUI ALB*

SARAH LARK

biblioteca rao

SARAH LARK

ÎN UMBRA ARBORELUI KAURI

TRILOGIA KAURI
VOLUMUL 2

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LARK, SARAH
În umbra arborelui kauri / Sarah Lark ; trad. din lb. germană: Cornel Stoenescu. - București : RAO Distribuție, 2019
ISBN 978-606-006-314-8

I. Stoenescu, Cornel (trad.)

821.112.2

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9–11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah Lark
Im Schatten des Kauribaums
Copyright © 2011 by Bastei Lübbe, AG, Köln
Toate drepturile rezervate

© RAO Distribuție, 2017
pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978-606-006-314-8

Mulțumiri

Ca totdeauna, la elaborarea cărții m-au susținut mulți oameni. Colaborarea cu lectorul meu, Melanie Blank-Schröder, și cu redactorul meu de text, Margit von Cossart, a fost excelentă – multe mulțumiri amândurora!

Klara Decker m-a ajutat cu lecturile-test și la căutarea pe internet, iar pentru consultații despre conducerea vehiculelor trase de cai, în general, și despre cursele de trap, în mod special, am apelat la Judith Knigge, căreia îi mulțumesc și pentru informațiile oferite despre trăsuri și despre cum putea fi ucis un om într-un *sulky*.

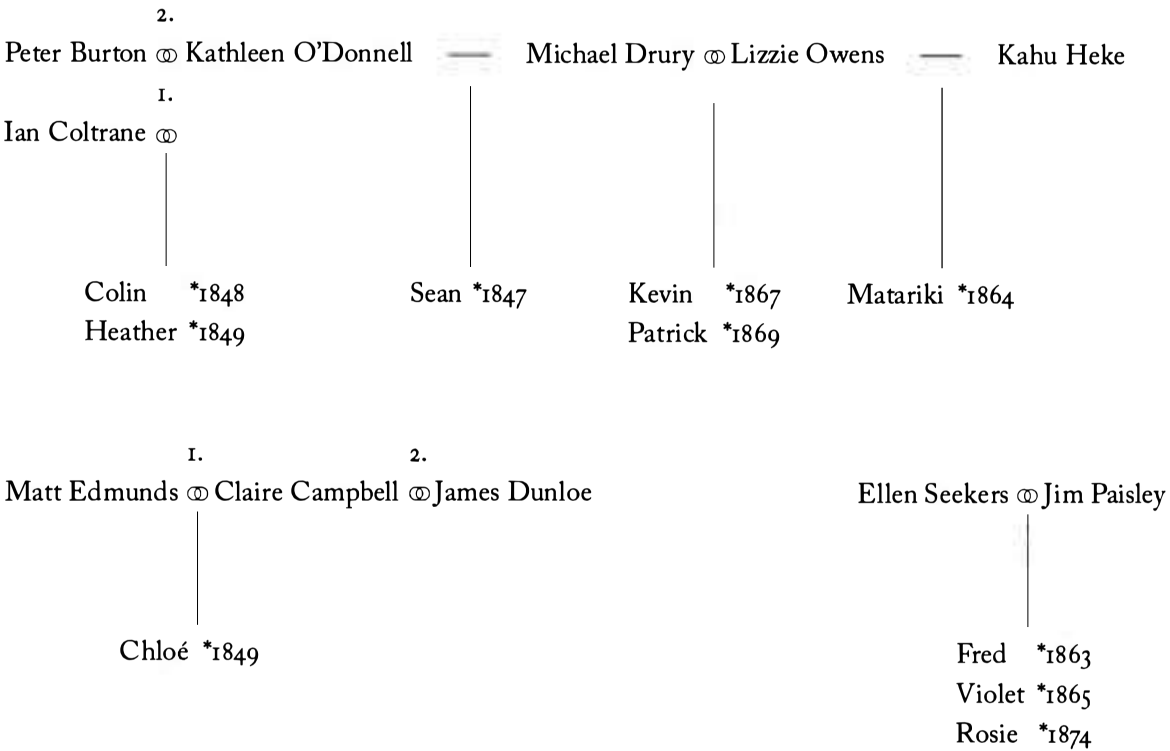
Le mulțumesc în mod deosebit tuturor celor care contribuie de fiecare dată ca romanele mele despre Noua Zeelandă să ajungă la cititor. De la cei de la serviciul de difuzare până la cei care lucrează în comerțul de carte, de la oamenii din cadrul departamentului de presă la creatorii supracopertei – de fapt, și numele dumneavoastră, ale tuturor, sunt pe listele cu bestselleruri.

Și bineînțeles că nimic nu ar fi fost posibil fără minunatul meu agent Bastian Schlück și fără toți colaboratorii agenției. Încă o dată, mii de mulțumiri și acestora!

Sarah Lark

* În 1866, Tuapeka şi-a schimbat numele în Lawrence.

2.
Peter Burton ⚭ Kathleen O'Donnell
Michael Drury ⚭ Lizzie Owens
Kahu Heke
1.
Ian Coltrane ⚭
Colin *1848
Heather *1849
Sean *1847
Kevin *1867
Patrick *1869
Matariki *1864
1.
2.
Matt Edmunds ⚭ Claire Campbell ⚭ James Dunloe
Ellen Seekers ⚭ Jim Paisley
Chloé *1849
Fred *1863
Violet *1865
Rosie *1874

COPIL AL STELELOR

Noua Zeelandă, Dunedin și Waikato
1875 – 1878

Anglia, Londra
Wales, Cardiff și Treherbert
1878

CAPITOLUL 1

– Și până acum a studiat în particular?

Miss Partridge, directoarea renumitei Otago Girls' School din Dunedin, le aruncă lui Matariki și părinților ei o privire severă.

Matariki rămase senină. I se părea cam ciudată această doamnă în vârstă, cu lornion și îmbrăcată în negru. Miss Partridge arăta de vârsta bunicii ei din satul maorilor, dar acolo nimeni nu purta lornion sau ochelari. Directoarea nu i se părea amenințătoare. Nu o intimidă nici camera cu mobilier negru, fără îndoială importat din Anglia, perdelele cu volane grele care acopereau ferestrele înalte și numeroasele rafturi cu cărți de lângă pereți. Matariki considera straniu doar comportamentul mamei ei. Pe tot timpul călătoriei de la Lawrence la Dunedin, aceasta fusese nervoasă, aproape isterică, îi tot criticase hainele și ținuta, de parcă ea ar fi trebuit să prezideze examenul la care fiica sa era supusă astăzi.

– Nu direct, m...

Lizzie Drury abia se stăpâni să nu i se adreseze directoarei cu slugărnicie „madam" și se și imagină executând o reverență. Reveni însă repede la realitate. Era de peste zece ani căsătorită și stăpână la Elizabeth Station, o fermă din Lawrence. Trecuse mult timp de când lucrase ca servitoare, dar nu se putea controla, se simțea încă intimidată de comportamentul distins.

– Miss Partridge, spuse ea încercând să folosească un ton ferm. De fapt, fiica noastră a frecventat școala din Lawrence. Însă așezarea

se destramă de când căutătorii de aur au început să plece. Ce a mai rămas, eh, noi am dori să nu mai trimitem copiii acolo. De aceea, în ultimul an, am apelat la instruirea în particular. Oricum, între timp, institutoarea noastră nu mai face față.

Lizzie își aranjă cu o mișcare nervoasă coafura. Părul ei buclat, blond-închis, era strâns cuminte sub o pălărioară cochetă. Poate prea cochetă? Față de ținuta demnă, dar întunecată ca o cioară a lui Miss Partridge, albastrul gingaș și podoaba floralã pastelată erau prea îndrăznețe. Dacă ar fi fost după Lizzie, ar fi scos din colțul cel mai ferit al șifonierului pălărioara legată cu bentiță sub bărbie, pentru a părea mai serioasă. Totuși, Michael nu fusese de acord.

– Mergem la o școală, Lizzie, nu la o înmormântare! îi spusese el râzând. O vor accepta pe Riki. De ce nu? Este un copil dezghețat. Și dacă nu va fi așa... asta nu-i singura școală de fete din Insula de Sud!

Lizzie se lăsase înduplecată, dar sub privirea severă a directoarei plecă ochii în podea. Pentru că deși Otago Girls' School nu era unică, Matariki era cu siguranță un caz special...

Miss Partridge își făcea de lucru cu lornionul și privea dezaprobator:

– Acesta este un lucru interesant, micuțo, zise adresându-i-se de această dată lui Matariki, în loc de a vorbi cu părinții. Tu ai... cât a zis?... exact unsprezece ani. Și institutoarea ta este deja depășită? Trebuie să fii un copil cu adevărat dotat!

Matariki, căreia ironia îi scăpase, afișă un zâmbet care de obicei topea toate inimile.

– Bunicile spun că aș fi deșteaptă, confirmă ea cu o voce melodioasă. Aku crede că aș putea dansa mai multe *haka* decât toate celelalte fete de aceeași vârstă cu mine. Și Haeata zice că aș putea deveni *tohunga,* tămăduitoare, dacă aș învăța în continuare botanica. Și Ingoa...

– Dar câte bunici ai tu, copilă? întrebă Miss Partridge nedumerită.

În timp ce număra în gând bătrânele tribului, ochii mari, căprui-deschis ai lui Matariki, se îngustară. Nu dură mult – și la socotit

fata era avansată pentru vârsta ei, lucru pentru care erau mai puțin răspunzători profesorii ori „bunicile", și mai mult calculata ei mamă.

– Șaisprezece, răspunse ea.

Miss Partridge își îndreptă din nou privirea albastră-apoasă spre părinții lui Matariki.

– Se referă la femeile bătrâne ale tribului maori din vecinătate, o lămuri Michael. La Ngai Tahu se obișnuiește să numești bunică toate femeile în vârstă. Lucrul este valabil și pentru bunic, mătușă ori unchi, uneori și pentru mamă.

– Fata nu este copilul dumneavoastră?

Acest gând păru că o mai liniștește pe Miss Partridge. Matariki nu prea semăna cu părinții ei. Michael Drury avea părul negru ca și fiica lui, dar ochii lui sclipeau precum cerul Irlandei, iar limba îi trăda și ea originea. Avea fața colțuroasă, nu rotundă ca a lui Matariki, și tenul mai deschis. Fata ar fi putut moșteni de la mama ei figura delicată și părul, dar părul lui Lizzie era mai degrabă creț, în timp ce al lui Matariki era ondulat. În plus, Lizzie avea ochii albaștri-deschis. Fata nu moștenise de la niciunul din cei doi nuanța de chihlimbar a ochilor.

– Nu, nu! clătină Michael Drury energic din cap. Firește că Matariki este fiica noastră.

Lizzie îi aruncă o privire scurtă, vinovată, dar Michael nu îi răspunse, ci ținu piept nemulțumirii evidente a directoarei. Michael avea defectele lui, printre care un mod glumeț de a vorbi, care astăzi o scotea din fire pe Lizzie. Dar el își ținea promisiunile, cum era și aceea pe care Lizzie i-o smulsese la nașterea lui Matariki: nu îi vei reproșa copilului ce este și ce a fost mama lui.

De fapt, niciodată, Michael nu pusese problema paternității, cu toate că, la scurt timp după nașterea lui Matariki, devenise evident că nu el concepuse această zână cu pielea întunecată și ochi căprui. Singura remarcă făcută atunci pe această temă a fost alegerea numelui.

– Nu o vei numi Mary, spusese Lizzie și plecase rușinată privirea.

Mary Kathleen, iubirea din adolescență a lui Michael, ar fi devenit astfel naşă a copilului. Michael aprobă dând din cap.

Lizzie îşi îndreptă spatele. Directoarea nu putea să creadă că Matariki era fata amândurora. Dacă se pricepea cât de puțin la biologie, trebuia să ştie că doi oameni cu ochi albaştri nu puteau procrea un copil cu ochi căprui.

– Eu sunt mama ei, spuse cu hotărâre Lizzie. Şi, de altminteri, ea este un copil al stelelor.

Aşa o numise odată Hainga, femeia albă a tribului maori. Copilul fusese conceput în vârtejul sărbătorii Tou-Hou. Când constelația Matariki se ivea prima dată pe cerul nocturn al Insulei de Sud, maorii sărbătoreau Anul Nou.

Miss Partridge se încruntă din nou.

– Deci nu este doar foarte dotată, ci şi de origine divină, remarcă ea.

Matariki o fulgeră cu privirea pe directoare, dar fără răutate. Şi cu toate că vorbele femeii nu îi erau prea clare, simți că o răniseră pe mama ei. Şi ea nu va permite asta.

– Haikina spune că sunt o fiică de căpetenie! rosti ea argumentul hotărâtor. Adică un fel de prințesă. Aşa cred şi eu.

Lizzie se stăpâni să nu zâmbească. Şi ea crezuse odată aşa ceva. Pe Kahu Heke, tatăl lui Matariki, îl ademenise în speranța că îi va fi regină. Dar lucrurile evoluaseră cu totul altfel şi Haikina avusese dreptate să nu îi spună lui Matariki totul.

Privirea lui Miss Partridge deveni şi mai răuvoitoare, însă Michael interveni. Trebuia să o facă, nu mai suporta să asiste cum Lizzie era umilită de această matroană impertinentă.

– Miss Partridge, ea este Matariki Drury, fiica lui Michael şi a lui Elizabeth Drury. Aşa este consemnat în registrul pentru naşteri din Dunedin şi vă rugăm să o acceptați astfel. Fiica noastră este un copil inteligent, dar eu nu aş califica aptitudinile ei ca fiind supranaturale. Institutoarea ei, Haikina, a frecventat şcoala misionară. Ştie bine să scrie şi să citească, ceea ce i-a învățat cu dragoste şi pe copiii noştri.

Dar nu vorbește nici limba franceză și nici latina, și nu o poate pregăti pe Matariki nici pentru studii și nici pentru o căsătorie cu un bărbat de același statut social.

Michael pronunță „de același statut social" aproape amenințător. Miss Partridge trebuia să se supună și să nu îl contrazică. În ultimii ani, el și Lizzie făcuseră din ferma din Lawrence dacă nu o moșie, măcar o fermă de succes pentru creșterea oilor. Nu se concentraseră atât de mult pe producția de lână, cât pe cea de animale de calitate. Împerecherile planificate și uneori și experimentele pentru sporirea producției de lână de calitate erau mai ușor de realizat într-o întreprindere mică decât în fermele mari împovărate de problemele cu pășunatul și tunsul animalelor. Berbecii și oile de prăsilă de la Elizabeth Station aveau cele mai mari prețuri la licitații, și soții Drury erau nume respectate în domeniu.

Lizzie însă se simțea inferioară când erau invitați la întâlnirile asociațiilor crescătorilor de oi sau la balurile acestora. Soții Drury proveneau din medii modeste, iar Michael mai ales nici nu se străduia să învețe bunele maniere. Lizzie depunea eforturi, dar era timidă. În fața unor familii ca Warden, de la Kiward Station, sau Barrington și Beasley, din Canterbury, îi pierea mai întâi zâmbetul care de obicei făcea minuni, apoi și vocea. Matariki jurase că nu va mai accepta asta. Școala de fete Otago trebuia să o învețe cum să facă acest lucru.

În plus, Matariki nici nu era timidă. Nu s-a speriat când Miss Partridge a binevoit, în final, să îi pună câteva întrebări pentru a-i testa cunoștințele și să îi dea câteva probleme de aritmetică. Cu o voce clară și fără urmă de accent irlandez sau cockney londonez, cu care Lizzie luptase toată viața, a trecut de toate verificările. Pentru că Haikina fusese institutoarea ideală. Tânăra maori învățase la școala misionară o engleză lipsită de accent.

Matariki aștepta plictisită ca Miss Partridge să îi corecteze dictarea. După care directoarea păru mai binevoitoare. Matariki greșise doar la un cuvânt foarte dificil.

– Deci în ce privește nivelul cunoștințelor nu am obiecții, concluzionă Miss Partridge. Însă, să vă fie clar că... ăă... Mata... ăă... riki va fi aici singura fată cu o astfel de origine exotică.

Michael vru să reacționeze din nou, dar Miss Partridge ridică mâna spre a-l calma.

– Vă rog, Mr. Drury, vă spun asta cu cele mai bune intenții. Noi avem aici fete, da, din cele mai bune familii din Canterbury și Otago, și unii dintre acești copii... hm... nu sunt obișnuiți...

Pentru Michael, asta fusese prea mult. Răbdarea nu era punctul lui forte. Ar fi preferat să se ducă la cea mai apropiată școală. O fi institutul lui Miss Partridge cea mai bună școală de fete din Otago, dar slavă Domnului că nu era și singura din Insula de Sud a Noii Zeelande! Pe de altă parte, în niciun caz nu o mai putea pune pe Lizzie într-o asemenea situație. Deja arăta ca o pisicuță speriată.

– Vă spun asta spre binele fiicei dumneavoastră, zise Miss Partridge. Cei mai mulți dintre acești copii îi consideră pe maori în cel mai bun caz servitori. Fiicei dumneavoastră nu îi va fi ușor.

Lizzie se ridică. Cu fruntea sus și cu ținuta dreaptă, părea mai înaltă și mai sigură pe sine. Pentru prima dată în această zi, arăta ca femeia albă despre care în tribul Ngai Tahu se vorbea cu mai mult respect decât despre oricine altcineva din Insula de Sud: această *pakeha wahine* avea pentru ei mai multă *mana* decât majoritatea războinicilor.

– Miss Partridge, viața nu este ușoară, spuse ea calmă. Și dacă Matariki nu învață asta în cele mai vitrege condiții, prin contactul cu câteva fetițe râzgâiate și limbute ale unei școli de fete, atunci nu va fi bine.

Miss Partridge o privi pentru prima oară mirată pe vizitatoarea ei. O considerase un fel de șoricel cenușiu, iar acum...

Și Lizzie încă nu terminase:

– Poate că vă veți obișnui cu numele ei, dacă va putea să frecventeze școala aceasta. O cheamă Matariki.

Mrs. Partridge strânse din buze.

– Mda... și despre asta va mai trebui să discutăm. Nu am putea să îi spunem Martha?

– Bineînțeles că o trimitem la Otago Girls' School!

Familia Drury se despărți de Miss Partridge fără să fi stabilit ceva despre acceptarea lui Matariki la școală și, imediat ce ajunseră în stradă, Michael începu să o bestelească pe „această muiere impertinentă". Lizzie îl lăsă să se descarce o vreme, gândindu-se că se va potoli când va scoate caii din grajdul închiriat. Și după ce făcu acest lucru și aduse în discuție școala catolică pentru fete Sacred Heart, își susținu cu energie punctul de vedere.

– Otago este cea mai bună școală, tu însuți ai auzit că baronii fermelor de oi își trimit fetele aici. Și vor să o accepte pe Matariki. Ar fi o prostie să renunțăm.

– Fetișcanele astea bogate îi vor transforma viața într-un iad! ripostă Michael.

Lizzie zâmbi:

– După cum deja i-am dat de înțeles lui Miss Partridge, iadul nu constă în canapele de pluș, mobilier englezesc și clase bine încălzite. Or mișuna câțiva drăcușori și pe acolo, dar cu siguranță nu atât de mulți ca la închisoarea Newgate și la Wicklow Gaol, și în taberele australiene pentru deținuți sau în taberele neozeelandeze ale căutătorilor de aur. Noi am supraviețuit tuturor acestora, Michael, și tu nu vrei să o lași pe Matariki să meargă la o școală de fete?

Michael îi aruncă o privire ușor rușinată, în timp ce înhăma caii.

– Ea este o prințesă, zâmbi el, și apoi i se adresă fetei: Vrei să te duci la școala aceasta, Matariki?

Matariki ridică din umeri.

– Hainele sunt frumoase, comentă ea și arătă câteva fete care treceau pe lângă ei în uniformele roșii-albastre ale școlii Otago.

Lizzie se surprinse gândindu-se că fiica ei ar arăta fermecător îmbrăcată astfel. Și bluzele albe se asortau perfect tenului ei auriu

sclipitor, buzelor ca zmeura, buclelor ei negre, moi ca și părul lui Lizzie, dar mai groase și mai grele.

– Și Haikina spune că fetele trebuie să învețe mult, mai mult decât băieții! Cine știe multe are multă *mana* și cine are cea mai multă *mana* poate să devină căpetenie.

Lizzie zâmbi stingher. Știa din proprie experiență că pentru o femeie prea multă *mana* nu este totdeauna un avantaj.

– Dar în ce privește prietenele, Matariki, este posibil ca aici să nu îți găsești niciuna.

Matariki o privi liniștită pe mama ei.

– O căpetenie, spune Haikina, nu are prieteni. Căpetenia este int... int...

– Intangibilă, o completă Lizzie.

Și asta îi trezea amintiri neplăcute.

Matariki dădu din cap.

– Așa voi fi și eu.

– Vrei să trecem pe la familia Burton? întreabă Lizzie fără tragere de inimă, în timp ce cabrioleta huruia pe străzile denivelate din Dunedin. Se înțelesese mereu bine cu reverendul Peter Burton, dar soția acestuia, Kathleen, o privea puțin suspicioasă. Michael o iubise mult timp pe Mary Kathleen și căsătoria lui cu Lizzie curmase pasiunea lui ce păruse să se reaprindă la un moment dat. Lizzie ar fi preferat să întrerupă legătura cu familia Burton, știind că reverendul ar fi înțeles asta. Și lui îi făcea la fel de puțină plăcere să îl vadă pe Michael în apropierea lui Kathleen, pe cât îi făcea lui Lizzie să o vadă pe Kathleen în apropierea lui Michael. În plus, mai era și Sean, copilul lui Kathleen și al lui Michael. Sean își cunoscuse tatăl biologic pe când era adolescent și deși cei doi nu își duceau dorul, nu se ignorau.

– Nu sunt la Christchurch? întrebă Michael. Credeam că Heather are o expoziție acolo.

Heather era fiica rezultată din căsătoria lui Kathleen cu Ian Coltrane – o altă poveste de care lui Michael nu îi plăcea să își

amintească. Cu mulți ani în urmă, când fusese deportat pentru furt de cereale, se văzuse silit să o lase pe Kathleen în Irlanda. Dar Kathleen nu putuse să îl aștepte să se întoarcă. Tatăl ei o căsătorise cu geambașul Ian Coltrane, care promisese că îi va fi tată copilului ei. Căsnicia fusese una nefericită, dar nu într-atât încât să nu fie binecuvântată cu alți doi copii. Cel mai mic, Heather, își făcuse un renume ca portretistă. În acea săptămână, o galerie din Christchurch îi expunea lucrările. Kathleen și Peter plecaseră acolo cu tânăra femeie, pentru a sărbători evenimentul.

Lizzie nu descoperi nicio urmă de regret în cuvintele lui Michael. Se părea că nu prea îi ardea să facă o vizită familiei Burton, deși toți se arătau foarte prietenoși. Dar firește că lui trebuia să i se pară ciudat să își vadă vechea iubită căsătorită cu altul, pe deasupra și prelat al Bisericii Anglicane. Michael și Kathleen crescuseră împreună într-un sat din Irlanda și erau catolici. Probabil că prezența cultivatului Peter Burton îl intimida pe Michael ori poate și mai mult îl intimida întâlnirea cu nu mai puțin cititul Sean.

Michael se mai împăcase cu gândul că reverendul era mai inteligent decât el, dar era intimidat de deșteptăciunea fiului său, mai ales că băiatul îi lăsase impresia atunci când se cunoscuseră că nu voia să știe nimic despre tatăl lui biologic. Între timp, acesta mai cedase. De când Kathleen se căsătorise cu reverendul și Michael cu Lizzie, Sean nu se mai simțea amenințat de tatăl care apăruse brusc.

– Iar Sean este încă la birou, continuă Michael.

Sean studiase dreptul la Universitatea din Dunedin și se angajase de curând ca stagiar. Voia să devină avocat și muncea din greu.

– Dacă vrem să îl vedem, trebuie să rămânem în oraș. Să mergem la un hotel?

Între Dunedin și Elizabeth Station erau cam patruzeci de mile și pe Lizzie o cam durea inima când se gândea că vor fi atât de departe de fiica lor. Și în ce privește înnoptatul, Lizzie nu știa dacă să se bucure ori să se întristeze. Pe de o parte, o încânta luxul celor mai bune hoteluri și i-ar fi făcut plăcere să savureze o cină festivă

și un pahar cu vin cu soțul ei, mai ales că vinul și via o pasionau și încerca să planteze lăstari de viță la fermă. Pe de altă parte, probabil că Haikina și-ar face griji dacă ei nu s-ar întoarce până seara, așa cum anunțaseră. Prietena lor maori și, totodată, profesoara particulară a fetei lor trăise examenul de admitere al lui Matariki la fel de intens ca Lizzie. Ea considera că era o onoare dacă școala accepta o semimaori. Și, în plus, băieții rămăseseră în seama Haikinei. Nu era cinstit să o lase pe tânăra femeie cu ei fără a o preveni.

– Nu, plecăm, se hotărî, în cele din urmă, Lizzie. Poate că Sean are alte treburi. Nu putem să cădem pe capul lui. Mai bine îl vedem când o aducem pe Matariki la școală.

Michael ridică din umeri și Lizzie respiră ușurată văzând cât de ușor renunță Michael la o întâlnire cu Sean și cu Kathleen. El conduse atelajul tras de cai frumoși, de care era foarte mândru, prin fața bisericii și a casei parohiale din Caversham, o suburbie a Dunedinului, unde se afla comunitatea păstorită de Peter Burton. Apoi o luă repede spre munți, către Lawrence. Drumul era lat, bine întreținut și nu prea circulat. Odinioară nu fusese așa. Michael și Lizzie veniseră la Otago pe vremea goanei după aur. Pe atunci, Lawrence încă se mai numea Tuapeka. Zilnic treceau pe aici sute de oameni către zăcământul Gabriel's Gully. Zona arăta și acum ca după un război – atât de mult se săpase, încât vegetația fusese complet distrusă. Căutătorii de aur lăsaseră în urmă un pustiu noroios, care se refăcea foarte încet.

Între timp, aurul din jurul localității Lawrence se epuizase, cel puțin cel la care aveau acces căutătorii. Zâmbind, Lizzie se gândi la rezervele de la Elizabeth Station. Doar ea și tribul maori stabilit aici știau cât de mult aur aducea râul de pe proprietatea lor și se înțeleseseră ca nimeni să nu trădeze secretul. Aurul finanțase ferma Drury, făcuse bogat tribul maorilor Ngai Tahu și acum va face posibil că Matariki să urmeze o școală superioară.

Căutătorii de aur se mutaseră la noile zăcăminte din Queenstown, iar așezările, odată mari și dens populate înființate de ei, se

reduseseră la câteva sate tihnite, locuite de câțiva fermieri și negustori. Desigur că rămăseseră o grămadă de pungași, aventurieri și căutători de aur prea bătrâni, prea obosiți sau prea leneși pentru a încerca să se căpătuiască în altă parte. Și aceștia mai căutau încă prin pădurile din jurul localității Lawrence, încă un motiv pentru care Michael și Lizzie nu prea voiau să își lase copiii singuri cu Haikina la Elizabeth Station. Dacă trebuiau să plece noaptea, Lizzie ruga tribul să îi păzească. Atunci, căpetenia trimitea câțiva războinici, care se stabileau lângă râu.

De data aceasta, soții Drury nu își mai făcură griji. Când caii lor au ieșit din pădure pe drumul de acces către Elizabeth Station, văzură mișcare pe râu. Un bărbat maori voinic își făcea de lucru în partea de sus a cascadei cu un vas pentru spălat minereul aurifer, în timp ce Haikina pescuia. În ochiul de apă de jos se jucau stropindu-se cu apă Kevin și Pat, fiii mai mici ai soților Drury.

Hemi, bărbatul Haikinei, le făcu semn cu mâna nou-veniților și continuă să vânture vasul de spălat minereu. Haikina lăsă vârșa pe mal și dădu fuga în întâmpinarea cabrioletei. Era o tânără înaltă, suplă, cu păr drept și lung până la coapse. Ca institutoare, purta o rochie precum a albilor – *pakeha,* cum le spuneau maorii –, însă își suflecase poalele astfel că i se vedeau picioarele lungi și maronii.

– Cum a fost, Matariki? întrebă ea emoționată.

Matariki se ridică în picioare și repetă cu mândrie mottoul de la Otago Girls' School:

– Educația întărește inima ca un stejar!

Lizzie își privi uluită fata. De unde scosese asta? Trebuie că o citise pe undeva și o reținuse.

Matariki adăugă:

– Doar că nu știu cât de tare este cu adevărat un stejar. Poate că lemnul de stejar nici nu este la fel de tare ca lemnul de *kauri* ori al arborelui de *totara.*

Michael râse.

– Dumnezeule, chiar suntem la capătul lumii. Copiii cresc fără să fi văzut vreodată un stejar! Este vorba despre un lemn foarte bun, Riki, potrivit pentru o comparație cu o inimă puternică!

Haikina zâmbi:

– Deci o acceptă? întrebă ea plină de speranță.

Matariki confirmă.

– Da, însă doar ca... fiică de căpetenie. Și va trebui să mă numesc Martha, pentru că directoarea școlii nu poate pronunța Matariki.

Haikina o îmbrățișă pe fată.

– La școala misionarelor, mie mi se spunea Angela! îi mărturisi ea.

– Iar eu am să mă numesc Hongi Hika!

Între timp, Kevin și Pat își văzuseră părinții și o zbughiră spre ei fără să se mai îmbrace sau măcar să se șteargă de apă. Pat, cel mai mic, se cățără pe capră și îl îmbrățișă pe Michael, în timp ce Kevin, care la cei opt ani ai lui se simțea destul de mare pentru a merge la școală la Dunedin și o invidia pe Matariki pentru acest privilegiu, se făli cu numele pe care și l-ar fi ales el:

– Dacă la școală primesc alt nume, vreau să mă numesc ca marea căpetenie.

– Căpetenia supremă este Te Maiharanui! strigă Matariki mai tare decât el. Și Hone Heke! Și pe lângă asta, la școala *pakeha* nu poți purta numele unei căpetenii. Ci doar numele unui *pakeha*. Poate... Captain Cook? Ori Prince Albert?

Lizzie izbucni în râs, în timp ce pe chipul lui Michael apăru o expresie aspră.

– Kevin, tu porți un nume irlandez bun și vechi! A fost al bunicului tău, care făcea cel mai bun whisky din Irlanda de Vest! Ca să nu mai vorbim de cum cânta la vioară și...

– Numele tău vine de la Sfântul Kevin, își puse Lizzie soțul la punct. El a fost un om important și bun, a pus temelia mănăstirii din Glendalough. Și probabil că nici nu bea whisky. Dar de asta nu

sunt sigură. În orice caz, ție nu îți va da nimeni un alt nume, nu îți face griji.

– Doar fetele primesc nume noi! spuse Matariki și coborî cu demnitate din cabrioletă. Și o să primesc și haine noi!

Michael ridică din sprâncene.

– O să coste o avere, spuse bărbatul întors spre Hemi, care se îndrepta către el întinzându-i o sticlă cu whisky. Michael luă o înghițitură din băutură și îi zâmbi acestuia. Iar aveți nevoie de bani?

El arătă spre vasul pentru aur.

Hemi oftă.

– Sunt vești din nord, zise el. Și cereri, dacă este să o spunem așa.

Ca și Haikina, Hemi vorbea și el bine engleza și de aceea făcea parte dintre puținii săi prieteni adevărați din satul maori. De fapt, Lizzie – și mai târziu, firește, și Matariki – menținea aici legăturile. Lizzie vorbea limba tribului Ngai Tahu și trăise la ei. Michael stătea permanent în apropierea ei și avea impresia că era socotit un molâu de războinici. Ca și Haikina, Hemi frecventase școala misionară, după care lucrase la o mare fermă. Se reîntorsese în trib de puțină vreme, mai ales pentru Haikina.

– Cereri? întrebă Michael. Să nu îmi spui acum că lui *kingi* al vostru i-a venit ideea de a vă majora impozitele.

Hemi râse amar. Până în urmă cu câteva decenii, în Noua Zeelandă nu existase o guvernare centrală a maorilor. Dar cuiva îi venise ideea că poziția triburilor în negocierile cu albii ar fi mai bună dacă acestea ar fi reprezentate de un singur „rege". Tawhiao, inițial căpetenia tribului Waikato, a fost cel de al doilea dintre acești kingi.

– Asta a însemnat sfârșitul regalității lui, afirmă Hemi. Dar colecte ori contribuții voluntare există, de cele mai multe ori de la căpeteniile care se ridicaseră împotriva *pakeha*. Iar noi, Ngai Tahu, ne dorim să ne răscumpărăm libertatea. Să se certe ei pe Insula de Nord. Noi preferăm să trăim în pace cu *pakeha*.

De fapt, triburile din Insula de Sud își rezolvau conflictele de cele mai multe ori prin negocieri.

– Căpetenii rebele? Mă face să mă gândesc la Kahu Heke, remarcă Michael. Mai bântuie printre cei din Hauhau?

Hauhau era denumirea dată de maori unei ramuri a mișcării Pai Marire care milita vehement pentru păstrarea tradițiilor maorilor și pe cât posibil pentru recăpătarea pământurilor colonizate de *pakeha*. Kahu Heke reprezentase permanent acest curent, cu toate că mult timp îl ignorase. În locul unei Noi Zeelande *pakeha* libere, visa o națiune maori sub un *kingi* puternic și ambițios, și o vreme se visase în această funcție. Lucru pentru care își aranjase o legătură bună cu albii: Lizzie Owens, *pakeha wahine,* ar fi trebuit să devină regina lui.

În cele din urmă, Lizzie îl alesese pe Michael, iar Kahu Heke găsise în Hauhau o nouă trambulină, care să îl propulseze la conducere. Oricum, ceva nu mersese încă de la început. Oamenii lui Kahu Heke îl omorâseră pe prelatul anglican Carl Völkner, iar Kahu se făcuse nevăzut.

– Din păcate, Kahu Heke știe cam multe despre aurul nostru, oftă Hemi. Credem că el se află de fiecare dată în spatele cererilor de a sprijini cel puțin financiar glorioasa luptă pentru patria noastră Aotearoa. Și noi ce să facem? Te pomenești că ne trimit misionari și că oamenilor noștri le vine poftă de carne umană!

El zâmbi și lovi cu zgomot vasul pentru spălatul minereului aurifer.

Michael mai luă o gură de whisky.

– Este important ca Kahu Heke să rămână acolo unde este, remarcă el aruncând o privire către Matariki, care își dezbrăcase frumoasa rochie de dantelă și sărise goală în iaz împreună cu frații ei.

La Otago Girls' School va trebui să se dezobișnuiască de așa ceva.

Matariki Drury era un copil fericit. Niciodată nu avusese parte de ostilități ori respingeri. Toată lumea o iubea pe această fetiță drăguță și plină de viață. Firește că problema descendenței ei fusese din când în când subiect de discuții în orășelul Lawrence, cât

frecventa școala de acolo, dar acest lucru nu fusese resimțit de copil. În fostul orășel Tuapeka al căutătorilor de aur existau mulți cetățeni cu un trecut scandalos. Respectabila proprietăreasă a ceainăriei fusese, de exemplu, prostituată, iar băcanul datora clădirile unde își desfășura activitatea mai puțin spălării minereului aurifer, cât priceperii la jocul de cărți. Ceea ce era privit cu suspiciune de Lizzie Drury.

Lizzie și Michael făceau parte dintre cetățenii locali cei mai bogați și de vază și reprezentau unul dintre rarele exemple de căutători de aur care făcuseră avere și o putuseră menține. Iar Matariki Drury din Lawrence fusese acceptată la renumita Otago Girls' School! Imediat ce micuța sosise în orășel, se bucurase din plin de admirație și de felicitări. Miss Barbara o invitase la o ciocolată caldă, iar băcanul îi dăruise acadele, pe care ea le împărțise fără prea mare plăcere cu frații ei.

Dar Matariki fu văzută mai des în casele din așezarea maorilor aflată la câteva mile distanță de Lawrence. Acolo se aflau prietenele și „rudele" ei, și era normal să fie iubită și acolo. La maori, copiii erau bine-veniți și toată lumea își făcea timp pentru ei. Matariki împreună cu alte fete maori împleteau in și învățau să facă îmbrăcăminte pentru dansuri. Cânta la *nguru* folosind gura și nasul și asculta poveștile istorisite de bunici despre zeii și eroii maorilor. Acasă asculta basmele spuse de Michael despre sfinții și eroii irlandezi și tot ce o învăța Lizzie despre viticultură. Matariki ajuta și la culesul strugurilor, dar sucul obținut inițial, care se transforma în vin mai târziu, i se părea acru. Lizzie era însă hotărâtă să devină viticultor. Lucrase în casa guvernatorului James Busby din Insula de Nord, care fusese printre primii care aduseseră butuci de viță în Noua Zeelandă. Deși Lizzie nu prea avusese succes, nu se descuraja. Matariki învățase de la mama ei să nu se dea bătută și să rămână optimistă. Era un copil cu o fire veselă.

Chiar și în prima zi de școală la Otago Girls' School, Matariki își păstrase buna dispoziție, în timp ce mama ei deveni nervoasă

imediat ce intră prin ușile masive ale semeței clădiri. Era prima zi de după vacanță și la intrare, precum și pe coridoare domnea agitația fetelor care soseau. Cele mai multe eleve nu erau din Dunedin, multe dintre ele veneau de la ferme de oi foarte îndepărtate și locuiau la internatul școlii. Acolo avea să rămână și Matariki. Fata privea în jur interesată, în timp ce Lizzie căuta secretariatul.

– Așteaptă aici, îi spusese Lizzie fiicei sale.

Femeia trebui să completeze un teanc de formulare, era nesigură de câteva lucruri de pe lista ce îi fusese înmânată la înscriere și se simțea intimidată. Să o ia cu ea pe Matariki în birou? Să nu o ia? Și cine o va ajuta să descarce bagajele? Michael nu putuse să le însoțească, pentru că în aceeași zi avea loc o importantă licitație de vite, și Lizzie îi simțea lipsa.

După o altă mamă îi veni și ei rândul să intre în birou. Matariki privea tablourile de pe pereții coridorului, dar nu era prea interesată de natura statică și de peisaje. Viața de pe coridoarele pavilioanelor era mult mai antrenantă. Urmărea cum se salutau elevele, cum șușoteau și râdeau și remarcă două fete maori puțin mai mari decât ea, îmbrăcate în haine bleu, cu bonete și șorțulețe din dantelă, care își trăgeau după ele geamantanele și genții. Nu păreau prea fericite. Niciuna dintre fetele proaspăt sosite nu le baga în seamă. Matariki vru să li se adreseze, dar în același moment, dintr-o cameră cu ușa deschisă, cineva o întrebă:

– Ești nouă? Ce casti gura pe aici? Ia lucrurile astea și du-le intendentei. Să fie netezite, că s-au șifonat în geamantan.

Și Matariki privi uluită cum o fată blondă înaltă îi trânti în brațe un teanc de bluze și rochii, după care dădu din mână ca și cum ar alunga o găină. Matariki porni ascultătoare în direcția indicată, deși habar nu avea ce însemna o intendentă și cum putea să dea de ea.

În cele din urmă, întrebă o fată brunetă, care își dădu ochii peste cap:

– Nu ți-au spus când ai început treaba aici? Parcă vii direct din junglă!

În timp ce prietenele acesteia râdeau, fata îi arătă aceeași direcție. Matariki dădu de un depozit pentru rufărie, unde o femeie rotunjoară împărțea prosoape și lenjerie de pat elevelor care stăteau la rând. Matariki se așeză cuminte la coadă și așteptă să ajungă în fața femeii.

– Ei, dar tu îmi aduci în loc să iei? o întrebă aceasta prietenoasă.

Matariki făcu o reverență, așa cum o învățase Haikina. La școala misionarelor era obligatoriu să faci așa ceva când întâlneai o profesoară.

– Trebuie călcate, repetă Matariki dorința elevei.

Femeia se încruntă.

– Trebuie? Ia spune-mi, tu ești noua îngrijorătoare? Credeam că vii săptămâna viitoare, în harababura de aici nu se mai înțelege om cu om. Și trebuia să fii și mai mare.

Femeia o măsură mirată cu privirea.

– Eu sunt Mata... ăă... Martha Drury, se prezentă Matariki. Și încă nu știu să calc. Dar îmi va face plăcere să învăț. La fel îmi va plăcea să învăț istorie, geografie și literatură... și începu să enumere materiile de care își amintea. Dar „călcatul" nu figura în orar.

Intendenta râse răsunător și îi luă teancul de rufe.

– Bine ai venit, copilă! Eu sunt Miss Maynard, intendenta. Iar tu ești micuța din Lawrence, al cărei nume stimata noastră directoare nu îl poate pronunța! De fapt, cum te cheamă? Matariki, nu-i așa? Eu nu îl consider atât de greu de pronunțat. Eu sunt din Australia, scumpo, și acolo aborigenii au și ei nume deosebite! Îți poți închipui că cineva se numește Allambee? Sau Loorea?

Matariki zâmbi. Miss Maynard era drăguță și fata nu se mai simți atât de singură în școală.

– Așa... și acum o să îmi arăți cine ți-a pus în brațe rufele pentru călcat. O să ai ce să auzi, Matariki! Micile baronese ale oilor uită în vacanțe că aici nimeni nu face treburile altuia!

Cu excepția îngrijitoarelor maori. Acest gând îi trecu fugitiv prin cap lui Matariki, însă ea remarcă privirile curioase ale celorlalte fete

care urmăreau scena. Cele maori erau la fel de mirate ca și fetele *pakeha*, dar coborâră privirile speriate. Le era frică de intendentă?

– Ele sunt foarte smerite, oftă Miss Maynard observând privirea compătimitoare a lui Matariki. Le-am preluat de la școala misionarelor, unde mai mult fac reverențe și se roagă în loc să învețe.

Matariki își dădu seama că nicio elevă nu făcea reverențe în fața lui Miss Maynard. Fetele salutau vesele – intendenta părea să fie iubită de toată lumea.

Aceasta îi ceru socoteală blondei, care se numea Alison Beasley. Fata își primi înapoi rufele cu indicația să și le calce singură și cu această ocazie să le arate și noilor eleve cum se face.

– Cele din clasa întâi te vor aștepta mâine la ora zece în depozitul de rufărie, Alison – voi fi și eu acolo. Și în perioada următoare vei răspunde ca micuțele să se prezinte la ore cu ținuta ordonată.

Alison se strâmbă supărată. Era deja în clasa a treia, venea de la o mare fermă de ovine și sigur nu era obișnuită să ajute în gospodărie ori să se îngrijească de ceva.

– Ah, da, și ca să evităm alte neînțelegeri, Miss Maynard ridică vocea pentru a fi auzită de toate fetele de pe coridor și din camerele cu ușile deschise. Aceasta este noua voastră colegă Matariki Drury. Ea nu are nimic împotrivă să îi spuneți Martha, dar în mod cert nu vă va călca hainele!

Alison îi aruncă lui Matariki o privire disprețuitoare.

– De unde vine? întrebă ea. Că doar nu de la o fermă mare de ovine.

Miss Maynard ripostă rapid:

– Alison, nu ai crede, dar există oameni foarte inteligenți și valoroși care nu fac parte dintre baronii oilor.

Matariki răspunse privirii femeii cu liniștea caracteristică:

– Așa este, întrerupse ea pașnic mustrarea intendentei. Eu sunt o adevărată prințesă.

Când Miss Maynard i-o înapoie nevătămată pe Matariki, Lizzie era deja foarte îngrijorată și mai că izbucni în plâns de ușurare.

– Matariki s-a rătăcit puțin, o lămuri femeia. Dar cu această ocazie am făcut cunoștință. Fiica dumneavoastră este cu totul deosebită.

Lizzie se încruntă și le privi atât pe Matariki, cât și pe Miss Maynard cu suspiciune. Cuvintele intendentei erau prietenoase ori ironice?

Matariki îi zâmbi.

– Celelalte eleve au crezut că aș fi o servitoare! o lămuri ea veselă.

Miss Maynard își mușcă buzele.

– Incidentul firește că este penibil, Mrs. Drury. Noi...

Lizzie o fulgeră cu privirea.

– Bestiile acestea mici deja au început să o înjosească?

Părea gata să înfrunte personal viitoarele colege ale lui Matariki. Lizzie era timidă în fața autorităților, dar pentru fiica ei lupta ca o leoaică.

– Îmi pare foarte rău. Pur și simplu, a fost...

Miss Maynard căuta o scuză.

Matariki interveni iar.

– A fost amuzant! zise ea vioaie. Totdeauna am vrut să fiu servitoare. Așa cum ai fost tu odată, mami! Doar spuneai că ți-a plăcut!

După care schiță o reverență grațioasă și le oferi mamei și lui Miss Maynard zâmbetul ei irezistibil.

Lizzie îi răspunse și ea cu un zâmbet. Poate că aceste fete intenționaseră să o rănească pe fiica ei, dar Matariki era puternică. Nu avea nevoie de cineva care să o apere.

Miss Maynard zâmbi ușurată.

– După cum spuneam, este o fată deosebită. Prințesă Matariki Drury, suntem mândri să te avem aici.

Așa cum a decurs prima zi la Otago Girls' School a fost și perioada următoare. Indiferent ce făceau Alison și alte fete pentru a o necăji pe fetița pe jumătate maori, nu reușiră să o rănească. Matariki nu era naivă. După primele săptămâni și-a dat seama de malițiozitatea colegelor și a înțeles persiflările și aluziile lor răutăcioase. Nu le lua

în serios. Remarcile arțăgoase ale lui Alison referitoare la „prințesele cerșetoare" și încercarea ei de a-i atribui porecla de „cenușăreasă" nu au afectat-o pe fiica lui Lizzie.

În primul an, Miss Maynard s-a străduit mult să îi aleagă colegele de cameră. A încercat să îi găsească fete pe cât posibil tolerante și înțelegătoare. Apoi a constatat că lui Matariki îi era indiferent cu cine împărțea camera. Era drăguță cu toți, dar nu își făcea prieteni. Imediat ce programul școlar se încheia vinerea la prânz, se ducea călare acasă. Tatăl ei îi adusese într-un grajd din apropiere un căluț – cumpărarea micii iepe stârnise senzație printre baronesele oilor din școală. Kiward Igraine, botezată de Matariki simplu Grainie, provenea din crescătoria familiei Warden din Kiward Station, Canterbury. O iapă de rasă pură Welsh-Cob, cu cea mai bună descendență și fără îndoială foarte scumpă. Cu Grainie nu mai era nevoie să fie luată de părinți, cum era cazul celor mai multe fete, o situație care la început o cam neliniștise pe Miss Partridge.

– Sunt totuși patruzeci de mile, Mr. Drury. Dacă i se întâmplă ceva copilului...

Michael Drury râsese, la fel făcuse fiica sa.

– Grainie aleargă ca fulgerul, Miss Partridge! spuse cu mândrie Matariki. Nimeni nu mă poate prinde, că m-am și dus!

Tâlharii nu mai reprezentau niciun pericol pe drumurile circulate din jurul Dunedinului. Doar pe terenurile aurifere se mai învârteau indivizi dubioși, dar în privința lor paza era asigurată de maori. Tribul Ngai Tahu începea să-și recapete locurile părăsite de căutătorii de aur, și membrii lui erau cu ochii pe Matariki imediat ce Grainie punea copita pe teritoriul din jurul localității Lawrence.

Desigur că iapa avea nevoie de mișcare și în cursul săptămânii, ca să rămână în formă pentru distanța lungă de la sfârșit de săptămână, un bine-venit pretext pentru Matariki să părăsească școala imediat ce își termina de făcut lecțiile. Astfel se eschiva și de la serile de joacă și de la cusut, de la repetițiile pentru cor și teatru, când celelalte fete legau prietenii.

– Martha preferă să discute cu mârțoaga ei! o bârfea mereu Alison Beasley.

Miss Maynard rămăsese singura din școală care i se adresa fetei cu numele ei real, lucru care îi făcea plăcere de Matariki.

– O prințesă își cunoaște bine îndatoririle, i-o întorsese Mary Jane Harrington, o altă victimă a răutăților lui Alison. Mary Jane era mai grăsuță. Caii Kiward-Cops, din ceea ce știu eu, au un arbore genealogic mai îndelungat la Koromiko Station decât familia Beasley.

Miss Maynard râse în sinea ei și cu prima ocazie o mută pe Mary Jane în cameră cu Matariki. Deși în următorii ani între cele două fete nu s-a închegat o prietenie adevărată, s-au înțeles perfect.

Menajeriei lui Matariki i s-a adăugat după câteva luni un alt patruped. În timpul uneia dintre ieșirile ei, a găsit un câine maroniu, cu picioare lungi. Înfometat și speriat, acesta se ascunsese în paiele de lângă boxa lui Igraine. Pentru el, Matariki renunțase la cină, dar proprietarul grajdului nici nu a vrut să audă:

– Potaia nu rămâne aici! spuse Donny Sullivan. Refuz să hrănesc lighioanele.

– Nu o veți face pe gratis, spusese Matariki.

Vinerea următoare luă câinele cu ea la Elizabeth Station și acesta dormi în fața ușii ei – deloc dispus să o trădeze pentru Pat ori Kevin, care se întrecuseră să-l atragă. Matariki refuză oferta părinților de a-l ține la fermă. La cină însă, fata ascunse o farfurie sub îmbrăcăminte și cum se iviră zorii se strecură la pârâu mai sus de cascadă. Soții Drury au încercat să ascundă de copii sursa lor de aur, dar maorii erau mai puțin prevăzători, iar Matariki nu era proastă. Luni, Matariki i-a „aurit" la propriu lui Donny Sullivan șederea câinelui ei în grajd, ca acesta să se învoiască să îl închidă seara. Altfel, Dingo – cum îl botezase Miss Maynard după câinii din Australia, patria ei – găsea mereu ocazia de a se strecura în clădirea școlii și a se întinde înaintea ușii camerei lui Matariki.

– Ăsta nu are un pedigri special, zise cu răutate Alison. Ori susții că ar fi un prinț?

Matariki ridică din umeri, ceea ce putea însemna orice.

– Are în schimb un caracter frumos, ripostă Mary Jane.

Matariki Drury nu avea probleme și nici nu făcea altora probleme, spre deosebire de tatăl ei biologic, după cum constatau Michael Drury și prietenul lui, Hemi Kute, în cel de-al treilea an de școală al fetei la Dunedin. Era vară și bărbații beau bere lângă un foc de pe malul pârâului care curgea prin Elizabeth Station, în vreme ce Lizzie și Haikina erau ocupate să jupoaie și să pregătească un iepure. Michael îl împușcase în timp ce Hemi spăla minereu aurifer. Micile animale fuseseră aduse în Noua Zeelandă de un vas și, în lipsa unor dușmani naturali, se înmulțiseră rapid. Cei din Ngai Tahu se orientaseră, considerându-le o nouă sursă de carne. Acceptaseră iepurii cu aceeași resemnare cu care acceptaseră și invazia *pakeha*.

– Te Kooti consideră dobitoacele drept noii mesageri ai zeului Whiro, zise Hemi zâmbind. Nu îi plăcea să vorbească despre mișcările Ringatu și Hauhau. Kahu Heke le ceruse din nou să facă donații. Apoi adăugă: A scos inima unui iepure și a oferit-o ca jertfă zeilor.

– Nu șopârlele erau mesagerele lui Whiro? întrebă iritată Lizzie. Zeul Whiro era considerat reprezentantul tuturor relelor de pe lume și șopârla era binecuvântată de el. Nu aș vrea să le mănânc...

– Mai curând te mănâncă ele pe tine! râse Haikina. Dacă zeii îți vor moartea, îți trimit una care te mănâncă din interior. Iepurii le mănâncă iarba oilor, făcând mai mult rău pentru *pakeha* decât face Hauhau. De fapt, Te Kooti ar trebui să îi iubească. Orice mijloc este bun pentru a atrage atenția!

– Făcându-i felul în mod ritualic unui iepure? Nu prea cred! Michael ridică sticla cu whisky și continuă: Voi, maorii, nu aveți ceva mai bun de jertfit?

Hemi reacționă cu o seriozitate neașteptată:

– Te referi la *tikanga?* La vechile cutume? Firește că avem, știi doar.

Lizzie și Michael erau invitați la toate sărbătorile tribului, la care Lizzie și Matariki cântau și dansau împreună cu ceilalți. Michael însă

se simțea de prisos și răsufla ușurat când, într-un târziu, se trecea la whisky și la discuții.

– Dar ca să dezgropi Hauhau...

– Acest lucru are legătură cu ritualuri originare din sudul Pacificului. Din Hawaiki, de unde ne tragem noi, interveni Haikina destul de îngrijorată. Despre unele nu se știe dacă au fost vreodată practicate în Aotearoa, cum numeau maori Noua Zeelandă. În orice caz, a trecut mult timp de când maorii își mâncau dușmanii. Dar despre Hauhau se aud tot felul de lucruri. Te Kooti trebuie să fi măcelărit groaznic oameni în războaiele lui.

Te Kooti și ai lui i-au hărțuit cu numeroase atacuri pe cei din Insula de Nord între anii 1868 și 1872. Doar într-o bătălie au fost uciși treizeci de *pakeha,* dintre care mulți copii și femei.

– Nu pot să îmi imaginez că Kahu Heke a participat la așa ceva! spuse Lizzie.

În general, ea nu vorbea despre tatăl lui Matariki, mai ales în prezența lui Michael. Firește că soțul ei aflase cine și în ce împrejurări o procrease pe Matariki, pentru că bârfa era în floare și la maori. Dar între cei doi soți, legătura lui Lizzie cu Kahu Heke nu fusese niciodată subiect de discuții.

Totuși, acum, Lizzie nu se mai putuse stăpâni. Ea trebuia să își exprime propriile îndoieli, pentru că, în definitiv, Kahu Heke nu era un războinic necioplit. El urmase școala misionară, pe care o și absolvise. Dacă ar fi fost mai răbdător și mai moderat în opiniile lui, ar fi putut să devină avocat ori medic. Dar Kahu era fiu de căpetenie, mândru, orgolios și ușor de ofensat. Umilințele la care fusese supus la misionare și mai apoi la diverși patroni în Insula de Nord l-au revoltat și l-au transformat într-un naționalist înfocat. La început, acțiunile lui au fost deseori puerile, ca și ale predecesorului său Hone Heke, a cărui îndrăzneală a declanșat în 1845 războiul stâlpilor de drapel. Și Kahu a făcut să se vorbească despre el în legătură cu tăierea unor stâlpi pentru drapel și monumente ale *pakeha* distruse ori profanate.

Abia după ce unchiul lui, Hongi Hika, l-a desemnat succesor, a început să ia politica în serios. Visul lui de regalitate i-l distrusese Lizzie, apoi neîndemânarea dovedită ca războinic în Opotiki. De fapt, nici până astăzi nu i-a succedat lui Hongi Hika. Cei din Ngati Pau aleseseră drept căpetenie un bărbat cu vederi mai moderate și s-au ferit de luptele cu *pakeha*.

– Kahu nu este totuși prost, spuse Lizzie. Și ceea ce predică Hauhau... el nu poate să creadă că niște ritualuri i-ar face invincibili pe războinici și că cineva poate fi otrăvit cu apa scursă de pe acoperișul casei căpeteniei.

Michael vru să spună o răutate, însă Hemi îl opri:

– El nu, spuse tânărul maori, deși nu am avut plăcerea de a-l cunoaște. Dar adepții lui! Maori Hauhau de nivel mediu sunt luptători, nu elevi ai școlii misionare. Sunt recrutați din marile triburi din Insula de Nord, cărora le face chiar plăcere să își spargă capetele. Câțiva dintre ei s-au unit contra *pakeha,* dar dacă mă întrebați pe mine, vă spun că ei, înainte de orice, vor să vadă sânge. Vor să creadă în ceva, să se entuziasmeze pentru ceva... și dacă se aleg cu o pradă bogată, cu atât mai bine.

– Kahu nu trebuie să sprijine așa ceva, spuse îngrijorată Lizzie.

Haikina confirmă.

– Corect. Dar în privința acestor lucruri, el a fost mereu lipsit de scrupule. Și asta mă înspăimântă. Niciodată nu știi ce le trece prin cap unor asemenea oameni și la ce obiceiuri nebunești ori la ce *tapu* fac apel pentru a declanșa un nou război.

CAPITOLUL 2

– Sunt alte stele...

Heather Coltrane se rezemă de balustrada impunătorului velier, cu spatele la mare, și privi cerul.

– Da, nu m-aș fi gândit niciodată că am să le revăd.

Kathleen Burton, mama lui Heather, privea apa – sau mai curând uscatul, unde la orizont tocmai apăruseră fantomatic primele lumini ale Londrei. Stelele nu o interesaseră niciodată, Kathleen era o fire foarte practică. Nici acum nu se gândea cu melancolie la primii ei ani de viață în Irlanda, ci la faptul că orașele Europei erau mai bine iluminate decât cele din Noua Zeelandă. Când într-o seară de vară, în urmă cu aproape trei luni, vasul părăsea portul Lyttelton, Kathleen pierduse din ochi pământul după doar câteva minute. Și Dunedin, orașul ei din celălalt capăt al lumii, era de ceva timp iluminat cu gaz.

– Un penny pentru gândul tău, râse Peter Burton și o sărută ușor pe ceafă pe soția sa.

Nici după mai mult de zece ani nu putea sta alături de Kathleen fără să simtă dorința de a o atinge, de-a o trage spre el și de a o proteja. Poate pentru că durase atât de mult până când i se permisese să facă toate acestea. Reverendul o iubise pe Kathleen cu mulți ani înainte ca aceasta să îi spună „da" și el era și acum mândru că nu renunțase. Mai întâi fugise de violentul ei soț, Ian Coltrane, iar după moartea acestuia reapăruse dragostea din adolescență, Michael

Drury. Ultimul obstacol înaintea nunții – trecerea lui Kathleen de la Biserica Catolică la cea Anglicană – îi păruse lipsit de importanță.

Kathleen se întoarse către soțul ei și îi zâmbi. Nu putea să îi mărturisească faptul că se gândise la iluminatul stradal!

– Mă gândeam la Colin, răspunse ea. Ce ciudat va fi să îl revăd!

Colin Coltrane era fiul cel mic al lui Kathleen. După moartea violentă a tatălui său, Ian Coltrane, petrecută cu câțiva ani în urmă, băiatul devenise o povară și, în cele din urmă, ea acceptase să îl trimită la o academie militară din Anglia. Nu îi fusese ușor, ca irlandeză, firește că disprețuia Coroana britanică. Dar Colin se acomodase, terminase școala cu note bune și ajunsese caporal în Royal Army. Acum se afla la Royal Horse Guard din Londra și se bucura să își întâlnească mama și sora.

– Am fi putut merge și în Irlanda, spuse Peter dându-i la o parte de pe frunte o șuviță din părul ei neted, castaniu-deschis. Vântul adia dinspre țărm, la Londra era, de cele mai multe ori, răcoare și ploua chiar și la începutul verii. El continuă: Ai putea să îți vezi toată familia. Mi se pare puțin nedrept să vizităm rudele mele, în timp ce tu îl vezi doar pe Colin. Nu vom reveni aici în cursul acestei vieți. Poate reușești să profiți de această ocazie!

Kathleen îl privi în ochii căprui, prietenoși. O bucura grija pe care i-o purta Peter, dar clătină hotărâtă din cap:

– Nu, Peter, nu vreau. Știi, acolo... la Vartry... nu s-a schimbat nimic. Oamenii sunt săraci lipiți sub biciul proprietarilor de pământ și Trevallion continuă să facă rău. În orice caz, acum trei ani se bucura de o sănătate de fier.

În urmă cu trei ani, părintele O'Brien, care îi botezase pe Kathleen și pe Michael și îi învățase carte, murise la biblica vârstă de peste nouăzeci de ani. Kathleen ținuse legătura cu familia ei prin el. După moartea acestuia, nu mai auzise nimic despre frații și surorile ei, iar părinții muriseră de câțiva ani.

– Dacă ne ducem așa acolo... Dumnezeule... Peter, le vom părea bogați precum Cresus. Eu nu aș vrea să aflu invidii.

Kathleen își strânse mai bine extravaganta fundă din tul care îi fixa pălărioara verde-închis și îi ținea părul la spate, ca o basma. Un model din ultima colecție a croitoriei ei, care se putea asorta cu orice fel de îmbrăcăminte de călătorie. Lady's Goldmine, magazinul de îmbrăcăminte din centrul orașului Dunedin, era frecventat de clientelă cu o anumită situație materială. Kathleen împreună cu prietena și asociata ei Claire Dunloe câștigau simțitor mai mult decât îi aducea lui Peter Burton postul de preot într-o periferie a Dunedinului.

Peter îi zâmbi soției sale.

– Iar tu nu ai niciun chef ca în viitor să îți sprijini cu generozitate rudele. Ceea ce, fără îndoială, ți s-ar recomanda ori te-ai gândi chiar tu, dacă sărăcia este atât de mare în Irlanda, cum se spune.

El îi făcu semn cu ochiul.

Kathleen își dădu supărată capul pe spate.

– În mod sigur este mare sărăcie, dar la fel este și la Dunedin, în rândul căutătorilor de aur care nu au avut noroc.

Pe vremea goanei după aur, Peter Burton susținuse o cantină unde se oferea mâncare emigranților lipsiți de mijloace, iar acum comunitatea lui ajuta familiile aventurierilor fără de noroc din Dunedin. Kathleen și Claire erau foarte generoase și implicate în multe acțiuni de binefacere.

– Dumnezeu știe că nu datorez nimic familiei mele! se enervă Kathleen. Pentru ei am fost ca și moartă când mi s-a rotunjit burta cu copilul lui Michael. Nicio scrisoare, nicio urmă de interes pentru soarta mea după ce m-au vândut lui Ian și m-au expediat la capătul lumii. Așa că mai lasă-mă în pace, te rog, cu Irlanda și cu familia mea. Eu aparțin Dunedinului. Și ție!

Kathleen își puse mâna în mâna lui și lui Peter îi trecu prin cap că o femeie cu o fire mai deschisă l-ar fi și îmbrățișat după aceste cuvinte. Dar Kathleen rămase rezervată și exagerat de pudică – nu se putea aștepta la dezmierdări în public din partea ei.

Heather, fiica ei de douăzeci și nouă de ani, o privi puțin ironic.

– Niciuna dintre rubedeniile noastre nu pare a fi deosebit de demnă de iubit, remarcă ea.

Heather nu prea ardea de nerăbdare nici să îl revadă pe Colin.

– Sper că ale tale sunt cel puțin drăguțe, reverendule.

Peter râse de apelativul pe care îl folosise tânăra. Cât fuseseră copii, progeniturile lui Kathleen i se adresaseră cu „reverendule Peter" și dacă, în cele din urmă, Sean, cel mai mare, se decisese să îi spună Peter, Heather nu făcuse asta până acum.

– Rudele mele sunt nobili de țară tipic englezi, răspunse el. Rigizi, închipuiți, învechiți... și deloc amatori de discuții cu noi, după ce unchiul James i-a lăsat moștenire moșia din Wales fiului pierdut din Pacific.

Heather chicoti.

– Ținând seama că temeiul era ceva cam simpluț. Ea se schimonosi luând o mină serioasă, ca și cum purta lornionul unui nobil de țară englez, și cită din testamentul lui James Burton: „...las moștenire proprietatea mea din Treherbert, Wales, unicului membru al familiei Burton care a făcut ceva cu viața lui..."

Peter ridică din umeri:

– Când are dreptate, are dreptate. Dar mai bine să nu ne așteptăm ca rubedeniile să ne primească bucuroase. Priviți, aceea este Londra! Metropolă, mii de biblioteci, teatre, palate, străzi splendide... Ar trebui să petrecem aici câteva zile, să ne scăldăm în cultură! Cu siguranță că voi găsi un confrate la care să putem înnopta.

– Și multe, multe cantine pentru săraci, îl completă Kathleen încă încruntată. Te cunosc, Peter. În mod cert, prietenosul confrate din City nu are venituri grase. Oamenii pe care îi cunoști tu se luptă în cele mai sărmane cartiere cu sărăcia cerșetorilor și a copiilor străzii. În două zile vom ajunge ca tu să asculți poveștile a douăzeci de tinere Lizzie Owens, în timp ce eu să toc legume și să gătesc supe. Nici vorbă, Peter Burton! Vom merge la un hotel ca lumea, nici fastuos, dar nici păduchios. Acolo îl vom întâlni pe Colin chiar mâine! După care plecăm în Țara Galilor.

Peter ridică mâinile.

– Stai liniștită, Kate, sunt de acord cu hotelul. Și renunț și la audiența la regină. Deși aș fi avut să-i spun câteva... chiar despre caritate! Dar până să stabilești întâlnirea cu Colin, pot să vă arăt puțin orașul, nu?

În ziua următoare, Kathleen îl caută pe Colin la garnizoana din Hyde Park. La dorința lui Heather, vizitară apoi National Gallery, unde, în special femeile, se desfătară cu lucrările lui Botticelli, Dürer și Van Eyck. Fiica lui Kathleen moștenise simțul artistic al mamei sale, dar nu se limitase la desene și schițe pentru colecțiile de modă, ci studiase artele și se specializase în portretistică. Baronii oilor din Insula de Sud se înghesuiau să fie imortalizați în ulei de Heather Coltrane și comandau portrete și pentru soții, copii sau cai! De când Heather realizase distrându-se portretul unui berbec premiat de-al lui Michael Drury, familiile Sideblossom, Beasley și Barrington și-au dorit să atârne pe pereți tablouri cu patrupedele lor. Heather nu câștiga puțin, dar spuse supărată că nu ar ajunge vreodată la National Gallery cu un tablou înfățișând armăsarul de prăsilă al lui Beasley.

– Acolo, nu, dar în Noua Zeelandă cu siguranță, da! glumi Peter și Kathleen râse împreună cu el, bucuroasă că Heather se amuzase și își recăpătase cheful de viață.

Nu fusese ușor să o convingă pe tânăra femeie să vină cu ei în călătorie, pentru că Heather era tristă. Nu din cauza unui necaz, dimpotrivă. Un eveniment îmbucurător o afectase pe fiica lui Kathleen. Vechea ei prietenă Chloé, fiica prietenei și asociatei lui Kathleen, Claire Dunloe, se îndrăgostise și se căsătorise după scurt timp cu alesul ei. Fetele discutaseră să deschidă o afacere, așa cum mamele lor făcuseră Lady's Goldmine. Chloé urma să deschidă o galerie, în care, printre altele, s-ar fi vândut și tablourile lui Heather. Dar a apărut Terrence Boulder, un tânăr bancher care conducea filiala băncii private Dunloe din Insula de Nord, și Chloé a uitat de Heather.

Tânărului nu i se putea reproșa nimic. Era inteligent și prietenos, cultivat și deschis – Claire, mama lui Chloé, și tatăl ei vitreg, Jimmy Dunloe, nici nu își puteau dori un ginere mai bun. Dar Heather era tristă de atunci, în ciuda tuturor comenzilor primite și a succeselor. După o nuntă grandioasă – evenimentul monden al sezonului la Dunedin –, tânăra pereche s-a mutat la Auckland.

– Îmi închipui deja expoziția, glumi Peter. Alături de măciucile de război maori atârnă portretele berbecilor lui Drury și ale câinilor Collie de Kiward. Ar mai trebui să pictezi măcar catedrala din Dunedin, ca să nu lipsească arta sacrală.

După-amiază, Peter își vizită confratele, care, așa cum se așteptase Kathleen, slujea în cea mai săracă zonă. În acest timp, Kathleen și Heather cercetară ofertele de la Harrods. Heather o necăji pe mama ei susținând că noua colecție de vară a designerilor englezi o entuziasmase mai mult decât tablourile lui Leonardo da Vinci. Cele două petrecură o după-amiază plăcută.

Așa cum se aștepta, Kathleen găsi la hotel un bilet de la fiul ei Colin. Tânărul caporal scria politicos că i-ar face plăcere să cineze împreună cu mama sa și cu familia ei. Cum în ziua respectivă nu avea alte obligații, a obținut fără probleme permisiunea superiorului său. Colin îi propuse să se întâlnească la ora șapte în foaierul hotelului. Pe Kathleen o cuprinse imediat o mare agitație.

– La ora șapte! Doamne, și este deja ora șase! Trebuie să ne schimbăm, Heather, să ne aranjăm puțin pentru el. Sper ca Peter să se întoarcă la timp. Crezi că ar fi bine să îl anunțăm la Cheapside? Te pomenești că mai pălăvrăgește cu prietenul lui și...

Heather își dădu ochii peste cap și o trase pe mama ei către scară:

– Mami, Colin ne-a mai văzut nearanjate la păr și în capot, ca și în rochii de seară, și dacă mă întrebi pe mine, pentru el nu are nicio importanță. Oricum nu îi pasă. Sper doar că în armată l-au dezvățat să contrazică în permanență și să facă aluzii tâmpite cu privire la cât

de superiori sunt bărbații Coltrane față de orice viețuitoare de sex feminin din lume.

Inițial, Kathleen vru să riposteze, dar renunță. Heather avea dreptate: relația cu Colin nu fusese niciodată foarte bună. Tânărul îl divinizase pe primul ei soț – ceea ce nici nu era de mirare. Ian îl răzgâiase fără măsură, iar pe ceilalți copii îi neglijase. Colin fusese și singurul rămas cu tatăl, atunci când ea fugise, și acest lucru nu avusese un efect bun asupra băiatului. După moartea lui Ian, când Kathleen îl luase, nu se putuse integra în familie. Ori refuza să meargă la școală, ori intra în situații îngrijorătoare. Ba mai rău: înșela și fura.

Kathleen spera că armata îl dezvățase măcar de obiceiurile cele mai rele. Totuși, acum se grăbi să ajungă în cameră și să se aranjeze pentru fiul ei. Când Peter sosi la șase și jumătate, deja îmbrăcase rochia de seară verde-închis, decentă, care îi sublinia silueta încă suplă. Își strânsese într-un coc părul cu reflexe aurii – căutând suspicioasă primele șuvițe cărunte, care până atunci nu apăruseră – și își pusese deasupra o minusculă pălărioară extravagantă, de culoare verde. Un voal scurt îi acoperea dintr-o parte figura, fără a-i ascunde ochii mari, luminoși și verzi.

Kathleen Burton era o frumusețe, deși era trecută bine de patruzeci de ani. Avea tenul alb ca marmura, iar pomeții înalți și buzele pline îi dădeau chipului o tentă nobilă. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că acest trandafir englezesc provenea dintr-un necunoscut sat irlandez de pe Vartry.

Când Peter își văzu soția în fața oglinzii, fluieră în glumă printre dinți ca o haimana. Kathleen tocmai își punea un elegant și scump șirag de perle, care i se potrivea de minune.

– În orice caz, fiul tău poate fi mândru! zise Peter în timp ce își schimba costumul maro simplu cu o redingotă, sub care gulerul hainei de preot nu se potrivea deloc.

O făcea doar din dragoste pentru Kathleen. Peter ura îmbrăcămintea protocolară – poate ca urmare a anilor petrecuți în taberele

căutătorilor de aur pe care îi păstorise ca duhovnic. Pe atunci purtase rar haina de preot, oamenii de acolo aveau nevoie mai curând de infirmerii, cantine pentru săraci și adăposturi pentru bolnavi decât de predici.

– Nimeni din cazarma lui nu are o mamă mai frumoasă. Ne va invita la cazinoul ofițerilor? Nu am fost niciodată.

Kathleen clătină din cap și roși ușor:

– Nu... știi doar că nu se poate. El...

– Firește, încă poartă numele Dunloe. Peter râse și adăugă: La asta nu mă gândisem. Sigur, nu a putut să se lepede de el. Sărmanul Jimmy! Poate că acum este mândru de fercheșul tânăr în tunică roșie.

Kathleen nu găsea situația chiar așa de amuzantă. De fapt, avea mustrări de conștiință că îl prezentase pe fiul ei drept englez și descendent al bancherului Jimmy Dunloe. Această propunere i-o făcuse soțul lui Claire, deoarece nu ar fi fost posibil ca fiul unui geambaș irlandez să intre la Sandhurst Academy. Iar acum se temea să nu fie privită ca femeie divorțată sau mamă necăsătorită a progeniturii Dunloe. Peter totuși nu credea că ar fi interesat cineva de originea îndoielnică a lui Colin. Oricum, acesta era acum membru al Royal Horse Guard și o păzea chiar pe regină.

Un ciocănit în ușă nu îi mai dădu timp lui Kathleen să dea un răspuns.

Un băiat se înclină și anunță că reverendul Burton și soția sunt așteptați în foaier. Cu inima bătând tare, Kathleen îi dădu tânărului un penny. Apoi se mai examină o dată în oglindă și își luă pardesiul pe care Peter o ajută să îl îmbrace. La Londra, vremea era schimbătoare și cu siguranță că nu vor cina la hotel.

În holul hotelului o aștepta o surpriză. Heather era deja acolo și se întreținea aprins cu un tânăr blond înalt, în uniforma roșie a gărzii. Cei doi se întoarseră către Peter și Kathleen când aceștia coborâră scările și, spre ușurarea ei, Kathleen constată că Heather zâmbea. Cel puțin nu avea de gând ca în această seară să facă pe

morocănoasa. Era foarte drăguță în rochia bordo și cu pălărioara asortată pe părul buclat blond-cenușiu.

– Mamă... reverend...

Colin se apropie cu un zâmbet prietenos, îi sărută cu un gest impecabil mâna mamei sale și se plecă nu mai puțin elegant în fața lui Peter Burton, care la început aproape că se sperie. Asemănarea lui Colin cu mama lui nu îi păruse la Tuapeka atât de frapantă. Tânărul împrumutase mai degrabă trăsăturile tatălui său. Pe atunci, Colin era un adolescent ursuz, dezordonat și cu o expresie cam vicleană. Astăzi avea însă în față un tânăr caporal cu o privire prietenoasă, deschisă, un bărbat deosebit de arătos, cu trăsături aristocrate și ochi vii, căprui. Nu îi moștenise de la Kathleen, dar oricum nu mai păstra scânteierile negre ale ochilor tatălui său, după care s-ar fi putut spune că avea printre strămoși și țigani.

– Mă bucur foarte mult să vă revăd, mamă, reverend... și, firește, fermecătoarea mea soră. Heather, pe tine nu te-aș fi recunoscut, te-ai maturizat, ai devenit o femeie răpitor de frumoasă.

Heather roși și Peter își revizui buna impresie exagerată pe care și-o făcuse. Complimentul era prea grosier și cam nepotrivit pentru sora lui. Fiica lui Kathleen era o fată drăguță, dar diferită de Kathleen și de Colin. Heather avea o constituție firavă, era mai scundă decât mama ei și avea părul lipsit de strălucire. Trăsăturile gingașe ale feței și ochii ei negri, calzi erau interesanți și păreau, dacă îi priveai cu atenție, de madonă. Dar nici pe departe nu era atât de răpitoare ca mama ei, care în anii tinereții tăia răsuflarea tuturor când intra în cafeneaua unui hotel.

– Unde vreți să mergem, Colin? întrerupse Peter tăcerea penibilă care se așternu după cuvintele lui Colin. Ori ar trebui să vă spun „caporal Dunloe?"

Îi vorbise prietenos și zâmbitor, însă pe chipul lui Colin apăru o umbră de neîncredere și indispoziție.

– Nu este vina mea că nu sunt încă sergent! izbucni acesta.

Kathleen ridică din umeri.

– Oricum ți-ai zice, arăți grozav în uniforma ta! spuse ea veselă. Vrei să ne recomanzi un restaurant? Peter vorbea ceva despre un club al ofițerilor, dar...

– Nu ar fi potrivit, spuse sec Colin și de data aceasta chiar și Kathleen îl privi cam iritată. Eu aș zice...

Colin încercă să dea o explicație, dar fu întrerupt de Heather:

– Mi-e o foame de lup! Și frig. Asta din cauză că mi s-a spus: „În Anglia este vară când ajungem acolo, Heather. Trebuie să iei cu tine doar haine ușoare!" Ei numesc asta vară, dar după mine s-ar chema în cel mai bun caz „vreme ploioasă".

Remarca lui Heather îi făcu pe ceilalți să râdă și le dădu ocazia să schimbe subiectul. Colin îi spusese deja surorii lui că își petrecuse ultimul an în India și continuă să le povestească despre ploile musonice, în timp ce conduse familia Burton la un restaurant din apropierea hotelului.

– Deci nu ți-a plăcut în India? întrebă Kathleen.

Localul părea cam sumbru, dar Colin îi asigură că au o carne excepțională și se părea că el cunoștea și lista cu vinurile. Peter mirosi recunoscător vinul de Bordeaux de primă clasă pe care fiul lui vitreg îl comandase fără a arunca vreo privire pe listă.

– Nu! răspunse sec Colin. Fără excepție, pungași vicleni, maharajahi închipuiți și ofițeri ai Coroanei care stau pe sinecuri grase. Tânărul părea pornit, dar făcu un efort, trase adânc aer în piept și pe față îi reapăru zâmbetul: Ce-i drept, Heather, caii sunt interesanți. Imaginează-ți că mulți au urechile ca săbiile!

Heather, nebună după cai ca și prietena ei Chloé, asculta interesată, în timp ce Kathleen schimba priviri consternate cu Peter. India era una dintre cele mai importante colonii ale Angliei – prințul de Wales o vizitase cu un an înainte – și acolo erau mereu tulburări. Kathleen se îngrijorase când Colin fusese transferat acolo, dar pentru tinerii militari acel loc reprezenta cu siguranță o trambulină în viața profesională. După un an, Colin revenise. Oare acceptase mutarea doar pentru că nu îi plăcuseră clima și băștinașii?

– Dar aici te simți bine, Colin? se interesă îngrijorată Kathleen. Eu cred că este totuși o onoare... Royal Horse Guard.

În același timp, Heather puse și ea o întrebare:

– În India ai jucat polo?

Colin păru că nu știe cui să răspundă mai întâi și expresia feței îi oscilă între zâmbet și revoltă. În cele din urmă, i se adresă lui Heather:

– Bineînțeles, surioară, am fost totdeauna un bun călăreț. Era...

– Și de aceea acum ești la Royal Horse Guard? interveni ferm Peter, nelăsându-l pe tânăr să intre în descrierea cailor pentru polo. Probabil că trebuie să fii un foarte bun călăreț pentru...

Colin strânse din buze.

– În niciun caz! izbucni el. Orice începător poate executa cele câteva figuri pe care le prezentăm noi la aniversarea zilei de naștere a reginei. Și să ne ținem după caleașca ei ca gardă de onoare este ridicol. Nu pentru asta am fost la Sandhurst.

– Și atunci de ce faci asta?

Kathleen nu voia să îl chestioneze pe fiul ei, însă se simțea ca pe vremea când în fiecare seară încerca să stoarcă de la el motivul real al ultimei exmatriculări.

Se părea că și Colin retrăia aceleași momente. Pe chip i se citea furia, dar își recăpătă controlul la fel de rapid ca mai înainte.

– Hm... la armată faci ce trebuie să faci, comentă el glumeț. Iar eu nici nu arăt rău pe cal. Poate că reginei îi place, pur și simplu, să fie înconjurată de caporali tineri și drăguți. El râse ironic și adăugă: Ori de sergenți tineri și drăguți.

Colin murmură un cântec de pahar cunoscut de Peter vag din anii grei pe care îi trăise. Era vorba despre un locotenent și o fată din nobilime. Heather, care auzise și ea textul, roși. Kathleen nu cunoștea cântecul și nu împărtăși totuși zâmbetul lui Colin. Regina Victoria era cunoscută ca deosebit de pudică. Cu siguranță că nu îi umblau privirile după bărbații care o păzeau.

– Te aștepți la o avansare în curând? Lui Peter nu îi ieșeau din minte cuvintele lui Colin rostite când se întâlniseră. Ești supărat că nu s-a întâmplat în India?

Colin ridică indiferent din umeri.

– Poate dura. În armată nu sunt simpatizați niște coate-goale irlandezi, care vor să devină cineva.

Kathleen coborî imediat privirea, dar Peter se încruntă. În armată, nimeni nu cunoștea originea irlandeză a lui Colin. Pentru șefii lui era un Dunloe – poate în circumstanțe oarecum enigmatice născut la capătul lumii, dar provenind dintr-o familie de bancheri cu legături până la Casa Regală.

– M-aș gândi... Colin inspiră adânc și continuă: ce ai zice, mamă, dacă m-aș întoarce în Noua Zeelandă?

– Armed Constable? Ce este asta? întrebă Kathleen.

În seara anterioară nu îi venise să întrebe, Colin vorbise cu atâta entuziasm despre reîntoarcerea lui și despre noile perspective în Armed Constabulary Field Force, încât ea nu voise să vină cu obiecții. În fond, tânărul trebuia să se simtă bine-venit, deși ea avea un presentiment neplăcut. De altfel, ei încheiaseră seara puțin după confesiunea lui Colin și petrecuseră ultima jumătate de oră, până terminaseră vinul și achitaseră nota de plată, pălăvrăgind inofensiv despre jocurile de polo și cricket în India.

Dar acum, în trenul de Cardiff, îngrijorarea lui Kathleen ieși la iveală. Cu atât mai mult cu cât se părea că Peter știa ce însemna Armed Constable. Altfel, el ar fi întrebat – Kathleen își cunoștea bine soțul.

– Armed Constabulary este ceva între un regiment militar și o trupă de poliție înarmată, așa cum sugerează și numele, explică reverendul. Înființată în 1867 și legitimată printr-o lege dată de parlament. Dacă mă întrebi – în condițiile războiului cu maorii. Pe atunci, părea o adevărată răscoală, ei aveau în Insula de Nord și trupe din Anglia. Dar când niște soldați cu totul străini s-au războit cu indivizi

ca Te Kooti în propria țară... s-a văzut în destule rânduri unde se ajunge. Nu s-au înțeles și încleștarea a fost mai sângeroasă decât ar fi trebuit. Au fost și câteva masacre, atât de o parte, cât și de cealaltă. În cele din urmă s-a decis la Wellington ca englezii să fie trimiși acasă. Purtarea războiului a ajuns în sarcina Armed Constable. Evident cu succes: cel puțin Te Kooti a cedat și s-a ascuns la *kingi* al lui.

– Și de unde au avut oameni? se interesă Kathleen. Că doar nu de la academiile militare.

Peter dădu din cap.

– Nu. Cei mai mulți au fost recrutați dintre polițiștii locali și dintre coloniști – ceea ce era logic, deoarece aceștia cel puțin cunoșteau zona. Lor li s-au adăugat maorii, lucru de asemenea bine gândit, că nu toți erau răzvrătiți, ceea ce a contribuit desigur la calmarea situației.

Heather, care până atunci se îndeletnicise cu schițarea peisajului englezesc vizibil prin fereastră, izbucni în râs.

– Lucrurile pot fi prezentate și astfel. La universitate se vorbea că triburile s-au războit crunt între ele. La East Cape și Gisborne ar fi avut loc adevărate războaie civile.

Kathleen ridică din umeri:

– Ca totdeauna. Războaiele s-au încheiat. Pentru ce avem acum nevoie de Armed Constable?

Ea nu întrebase „La ce avem nevoie de Colin?", dar întrebarea plutea printre călătorii elegantului compartiment de clasa întâi.

– Pentru a împiedica alte lupte? întrebă Peter. În orice caz, ei trebuie să mai recruteze oameni, altfel Colin nu ar putea să se întoarcă.

– Este evident că sergentul lui a binevoit să intervină, spuse Kathleen încordată.

Colin prezentase lucrurile de parcă Armed Constabulary Corps abia îl aștepta, iar șefii lui britanici i-ar fi și aprobat mutarea.

Peter dădu din cap – liniștitor, spera el – și îi rămase recunoscător lui Heather că aceasta nu spusese nimic. În fond, Kathleen

trebuia să afle singură că inferiorii dificili puteau să fie lăudați doar ca să scapi de ei.

Fratele lui Peter promisese că va trimite o trăsură la gară, ca să ia rudele neozeelandeze. Familia Burton avea o proprietate în Roath, o mică localitate la est de Cardiff, foarte rurală în opinia lui Peter, inițial fiind grânarul unui castel normand.

Aceasta se afla la doar câțiva kilometri de capitala Țării Galilor, așadar într-o poziție centrală, dar totuși cu un puternic caracter sătesc. Însuși Cardiff fusese la început un orășel idilic, dar de când exploatarea cărbunelui luase avânt, pentru că pretutindeni se construiau fabrici și oțelării, micul port al localității devenise unul dintre cele mai importante porturi industriale ale lumii. Orașul prezenta toate semnele unei așezări prea repede dezvoltate – case înalte și urâte, ridicate în grabă, cartiere de cocioabe în jurul centrului și mulți imigranți care în mod mai mult ori mai puțin legal își căutau norocul ori cel puțin să își asigure traiul. Apăruseră și construcții luxoase, galerii comerciale și clădiri guvernamentale. Orașul era, evident, în plină dezvoltare și lui Kathleen îi amintea în unele privințe de Dunedin în timpul goanei aurului.

– Pentru noi, cei din Roath, acesta este în mod clar un avantaj! spuse Joseph Burton, un bărbat plinuț, cu obraji roșii, care arăta ca Peter, dacă acesta nu ar fi acționat permanent spre binele comunității sale. Și Joseph avea păr neted castaniu și un chip cu trăsături regulate. Dar în locul ridurilor de expresie și al gropiței caracteristice lui Peter, obrajii îi erau mai curând buhăiți, iar sub ochi îi apăruseră pungi – chipul unui bărbat care prefera mișcării mâncatul și băutul.

– Cardiff se apropie de noi, chiar acum se construiește în vecinătatea noastră. Desigur, doar de lumea bună, bancheri, armatori, oameni de afaceri care câștigă bani fără a se murdări de praf și mizerii. Joseph râse și continuă: Practic, ei locuiesc în Roath la țară, dar ajung

imediat la birourile lor din port. Pentru așa ceva plătesc orice preț. Și noi am vândut o parte din teren. Cu un... hm... profit modest.

De fapt, Joseph nu lăsa impresia unui om modest. Trăsura lui era extrem de elegantă, trasă de patru cai splendizi, și bineînțeles că nu o conducea el, ci avea un servitor în livrea. Peter îi lăudă frumoșii cai, dar se uită cu subînțeles la Kathleen. Era exagerat să trimită după ei un atelaj cu patru cai. În definitiv, erau doar trei persoane cu trei cufere, pentru care nu era nevoie, după cum avea să se exprime mai târziu Peter, de o ditamai căruță pentru cărbuni.

Și Joseph era îmbrăcat scump, redingota lui era desigur croită pe comandă.

– Noi ne îmbrăcăm la Londra... spuse el când Kathleen, care era o croitoreasă dedicată, aduse vorba despre asta. El continuă: La Savile Row. Aici, în provincie, se primesc numai haine de-a gata, dar la voi, la capătul lumii, o fi și mai rău!

Joseph aruncă o privire disprețuitoare costumului maro cam tocit al lui Peter și Kathleen se jenă pentru soțul ei. Și la Dunedin existau croitori foarte buni pentru bărbați, dar pentru Peter aspectul exterior nu era important. Kathleen era bucuroasă că măcar costumul de călătorie al ei și al lui Heather rezistaseră oricărei examinări critice. La Londra remarcase cu bucurie că ultima ei colecție era în ton cu cea mai nouă modă europeană.

Heather nu era atât de ușor de impresionat. Fratele lui Peter i se păru antipatic și se întreba la cine se referise când spusese „noi" Cumva la el însuși? Folosise pluralul maiestății? Ce păcat că unchiul ei ședea acum în trăsură în fața ei, în așa fel încât nu mai putea să îi împărtășească nestânjenită ideea.

Trăsura lăsă repede în urmă centrul plăcut al Cardiffului și ceva mai puțin atrăgătoarele cartiere periferice, și Kathleen uită de reflecțiile ei descurajante, ca și Heather de zeflemeaua ei. Drumul spre Roath trecea printre pășuni de un verde intens. Grajdurile, clăile de fân și căsuțele năpădite de iederă le păreau neozeelandezilor

mici case pentru păpuși – Kathleen se gândi la Irlanda, Heather se simți transpusă în basmele copilăriei ei.

Casa familiei Burton se afla într-un fel de parc pe malul unui lac. Kathleen nu ar fi numit casă această clădire, care era un vis din piatră roșie, cu ferestre înalte și fațada ornată cu bovindouri și turnulețe. Împrejur erau arbori bătrâni, iar aleea de acces era presărată cu un pietriș deschis la culoare. Familia Burton avea un castel!

– Da, nu chiar un castel, spuse ezitant Peter, când puțin mai târziu Kathleen îi reproșă că nu descrisese exact averea familiei. Este doar o casă boierească englezească. Doar am spus: *country gentlemen*. Și familia nici nu a avut prea mulți bani... până când frățiorul meu nu a obținut un „modest profit" din speculații cu terenuri. Dar cu atât mai bine, că nu ne invidiază pentru casa din Treherbert.

Pentru amenajarea holului de la intrare, a camerelor de zi și a camerelor pentru oaspeți se cheltuiseră o mulțime de bani. Kathleen putea să aprecieze valoarea mobilierului și a textilelor, pentru că Lady's Goldmine procura materialele din Anglia. În plus, totul era după ultima modă, ceea ce nu o mai miră când Joseph Burton îi prezentă pe cei pe care îi numise „noi". Fratele lui Peter împărțea casa cu fiul său din prima căsătorie și cu noua sa soție. Prima soție îi murise și Joseph se recăsătorise cu un an în urmă. Bătrâna mamă a lui Peter și a lui Joseph ocupa niște încăperi de la etajul superior. Tatăl lor murise.

Nu a spus ceva despre un fiu? șopti Heather când în elegantul salon pentru primiri amenajat în roz-închis îi întâmpină o fată cu părul negru și ten pal, foarte delicată, frumoasă ca o zână.

– Bine ați venit la Paradise Manor, le ură ea cu o voce dulce.

În spatele lor, Joseph Burton râse.

– Ea a boteza-o așa! îi lămuri el. Paradise Manor, fostă Burton Manor, dar Alice are o înclinație pentru poezie... îmi permiteți să fac prezentările? Alice Burton, soția mea.

– Dumnezeule, fata este mai tânără decât Heather! răbufni Kathleen când rămase singură cu Peter.

Amândoi zâmbiră stingheriți în timp ce Joseph și Alice le arătară casa – „Alice a reamenajat totul!" – și îi invită apoi la ceai. Lui Kathleen îi repugnau ceremoniile vechi englezești pentru ceai și în sinea ei mulțumea cerului că vizitatorii casei parohiale a lui Peter preferau, în general, cafeaua și o atmosferă mai puțin formală. Dar ceremonia de la Paradise Manor îi amintea de zilele de mult trecute din Irlanda, de care îi era groază. Doar că pe atunci fusese o fată cam stângace, care servea ceaiul și care era topită după prăjiturelele dulci care îl însoțeau. Mica Mary Kathleen lucra în conacul boierului local, un privilegiu datorită căruia avea ocazia de a aduce acasă puțină pâine. Își amintea că era mereu tentată de a fura prăjiturelele rămase, pe care le împărțea cu iubitul ei Michael Drury.

Kathleen îi zâmbi servitoarei blonde și timide, care îi turna ceaiul cu mâini tremurătoare, deoarece Alice o mustrase sever pentru câțiva stropi căzuți alături de ceașcă. Cu siguranță că acestei tinere nu îi era ușor să își păstreze slujba. Heather, educată, s-a simțit penibil când Alice îi făcu fetei o scenă la masă.

– De unde a pescuit-o pe această Alice? întrebă Peter mai târziu. Nu prea este distinsă, deși fără îndoială se străduiește. Și dacă îmi amintesc bine, este mai tânără decât fiul lui.

– Eu aș pleca de aici cât mai repede posibil, zise Kathleen. Oricât de frumoasă este regiunea. Și oricât îmi place mama ta.

Mama lui Peter nu își părăsea apartamentul de la etaj, pretinzând că îi este greu să coboare și să urce scările. În timpul unei scurte discuții cu ea, Kathleen aflase că modul în care Alice aranjase casa nu îi plăcea în mod deosebit. Lui Kathleen, bătrâna i se părea mult mai simpatică decât tânăra ei cumnată, dar, pe de altă parte, nu voia să o judece pe Alice. Poate că fata avusese motive serioase să se mărite cu acest bărbat cu mult mai în vârstă decât ea și cu mult mai puțin atractiv. Oricum, Alice nu părea deosebit de fericită.

– Mama știe că vom merge în curând la Rhondda. Cred că te place, a vorbit foarte frumos despre tine. Peter stătuse de vorbă între patru ochi cu mama sa în timp ce Kathleen se dusese în camera de

oaspeți. El adăugă: Se pare că ar fi o problemă cu casa din Treherbert. Randolph s-ar fi mutat acolo. După ce Joseph și Alice s-au căsătorit și înainte de moartea unchiului James. Acum pretinde casa, susținând că, de fapt, unchiul voise să modifice testamentul în favoarea lui.

Randolph era fiul lui Joseph din prima căsătorie. Kathleen nu putea să îl acuze că fugise din casa tatălui său.

– Poate că ne înțelegem cu el, zise ea împăciuitoare. Mai este un sat în care trăiesc arendași. Nu era și o mină? Dacă păstrăm gospodăria și îl punem pe el administrator...

Peter ridică din umeri.

– Te-ai simți bine ca proprietară departe de ce-i al tău, cu altcineva adunându-ți taxele?

Kathleen roși. Era din ce în ce mai rău. Fusese un coșmar să reziste unei ceremonii a ceaiului și acum mai trebuia să intre și în rolul lui lady Wetherby? Din nou un sat necunoscut, de data aceasta pe râul Rhondda.

CAPITOLUL 3

La Dunedin era o zi minunată de martie și, judecând după temperatură, Matariki ar fi zis că este vară. Lunga vacanță de Crăciun se încheiase de două săptămâni și anul școlar, al patrulea la Otago Girls' School, tocmai începuse. Câteva fete oftau din cauza căldurii, dar pe Matariki nu o deranja revenirea la Dunedin. Se născuse și crescuse la munte – în primii ei ani de viață părăsise Elizabeth Station și Lawrence cel mult pentru excursii în zona montană și la lacurile din Otago. Când părinții o duseseră pentru prima oară la Dunedin, portul o fascinase. Michael mânase atelajul pe drumul de coastă care ducea la Parakanui și Matariki nu se mai sătura privind golfurile idilice și plajele pe care se jucau apele albastru intens sau verzi ale Pacificului.

De când stătea la Dunedin și urma școala, de câte ori vremea era bună, părăsea clasa de studiu și își lua cărțile cu ea. La sud de oraș erau mai multe plaje. Matariki prefera golfurile în care pajiștile se întindeau până în mare. Acolo putea să își lege calul și să îl lase să pască în timp ce își făcea lecțiile. Locul pe care îl îndrăgea cel mai mult era un golf micuț, izolat, mărginit pe două părți de stânci. Aici își imagina că se afla ascunsă în propria fortăreață, unde își aștepta prințul din basme – lecturile pentru școală oferindu-i rareori posibilitatea de a visa așa cum făcea acum citind *Romeo și Julieta*. Mary Jane fusese marcată până la lacrimi de tragedia perechii de

îndrăgostiți și mai plânsese o dată când nu i se îndeplinise dorința de a primi rolul Julietei în cadrul trupei de teatru.

Matariki privea situația ceva mai critic – totul s-ar fi putut rezolva ușor dacă Romeo s-ar fi comportat mai cumpătat. În opinia ei, omorârea lui Tybald era de prisos. Cei din tribul Ngai Tahu se mulțumeau în caz de dispute să agite sulițele și să danseze *haka*. Și cu asta energia combatanților deseori se epuiza. Dacă ultimul act s-ar fi petrecut altfel, Romeo ar fi fost un maori. Julieta ar fi avut timp să se trezească înainte ca el să fi încheiat cântecul funebru. De altfel, pe el nici nu l-ar fi deranjat dacă ea ar fi fost mai plinuță, cum era Mary Jane.

Imaginându-și asta, Matariki chicoti și gândul îi zbură aiurea. În loc de a sublinia fragmentele care ar fi putut-o ajuta la rezolvarea temei „Caracterizarea lui Romeo", lăsă privirea să îi alunece asupra apei albastre. Poporul tatălui ei o biruise și Kahu Heke fusese el însuși un navigator îndrăzneț. În urmă cu ani, el o ajutase pe Lizzie să scape de o arestare, ducând-o la Kaikoura cu canoea de război a lui Ngati Pau din Bay of Island. Părinții lui Matariki înconjuraseră jumătate din Insula de Nord și cuceriseră strâmtoarea Cook dintre Insulele de Nord și de Sud. Lui Matariki i se părea acest lucru mai romantic decât duelurile medievale. Visătoare, îl mângâia pe Dingo, care se întinsese lângă ea, și tresări când câinele țâșni în picioare și începu să latre.

Bărbații care se strecuraseră pe nesimțite în golf, în umbra stâncilor din celălalt capăt, ridicară brațele în semn de apărare când câinele se repezi spre ei. Matariki observă îngrozită armele din mâinile lor.

– Dingo!

Fata strigă, se auzi o împușcătură, dar câinele din fericire nu fu atins de glonț. Dingo, care se temea foarte tare de tunete și fulgere, își întrerupse atacul și se întoarse lângă Matariki. Cu animalul ghemuit lângă ea, fata își îndreptă privirea iarăși către bărbați. Cartea îi căzu din mână.

– Nu mișca!

Bărbatul vorbea limba maorilor, dar cu un accent ciudat, și avea un chip bizar. Matariki nu mai văzuse un tânăr cu fața complet acoperită cu *moko*, tatuajul tradițional al triburilor. La Ngai Tahu, acest obicei era, practic, din ce în ce mai rar. Haikina și Hemi nu se mai tatuau deloc, iar alți membri ai *iwi*, ai seminției, aveau tatuaje mai mici pe nas și pe frunte. Cei doi bărbați care se apropiau amenințători și pregătiți în același timp să se apere păreau războinici. Romburile și spiralele tradiționale care le coborau de pe obraji către bărbie făceau ca ochii încadrați și ei de tatuaje să pară sălbatici și le micșorau frunțile. Părul lung, înnodat, precum și toată înfățișarea lor și îmbrăcămintea erau cele ale maorilor războinici gata de luptă. Purtau peste șorțul din jurul șalelor fuste lungi din in întărit, peste bust, un fel de eșarfă multicoloră, iar în jurul gâtului, mici figurine din os, înfățișând zei, *hei-tiki*. În orice caz, nu o amenințau pe Matariki cu măciucile și sulițele, ci cu arme de foc moderne. Unul îndrepta către ea un revolver, celălalt o pușcă de vânătoare.

Dingo reîncepu să latre. Unul din bărbați ridică arma, dar celălalt clătină din cap, îi spuse tovarășului său ceva din care Matariki înțelese doar cuvântul *tapu*.

– Tu ești Matariki Heke? întrebă bărbatul cu pușca, îndreptând-o către ea și nu către Dingo.

Matariki îl ținea pe câine de bot.

– Sunt Matariki Drury! răspunse ea hotărâtă, fără teamă.

În realitate, nu era doar înfricoșată, ci de-a dreptul îngrozită. Acești bărbați erau și amenințători, și costumați așa cum cei din Ngai Tahu se îmbrăcau de sărbători. Bărbații i se păreau lui Matariki nu luptători, ci mai degrabă *kepa*, un grup de dansatori care tocmai se pregăteau să interpreteze *haka*.

– Ți-a venit vremea să îți îndeplinești sarcinile față de tribul tău! spuse celălalt și i se adresă însoțitorului lui iritat, după ce văzu că Matariki nu reacționează: Credeam că...

– A crescut printre *pakeha*, spuse însoțitorul. Poate că nu își cunoaște menirea...

– Trebuie să plec, zise Matariki.

Încă nu pricepea de ce bărbații își țineau armele îndreptate către ea, dar se pare că aceștia voiau să discute ceva între ei. Poate că o vor lăsa să plece. Probabil că îi încurca. Oare făceau contrabandă? Nu prea îi trecea prin cap cu ce, dar asta nu o privea. Și încercă să se ridice.

– Nu pleci! zise unul din bărbați fluturând revolverul.

Matariki ridică împăciuitoare mâna. Dingo era încă liniștit.

– Eu nu voi spune nimănui că v-am văzut, este bine așa? întreabă ea străduindu-se să zâmbească.

Între timp, bărbatul cu pușca părea să fi luat o decizie. Se proțăpi în fața ei, la o anumită distanță, arătând mai mult ca solistul unui grup de dansatori.

– Avem poruncă să te aducem. Aparții poporului tău! Fie ca sfânta casă a tribului Ngati Pau să dăinuiască veșnic!

Inima lui Matariki începu brusc să bată mai repede. Totul semăna cu o reprezentație nereușită a trupei de teatru de la școala de fete din Otago. Dar acești bărbați aveau arme și nu unele de recuzită! Pe Dingo mai că îl împușcaseră. „Sfânta casă a Ngati Pau" îi spunea totuși ceva. Bărbații erau maori, dar cu siguranță nu *iwi* din Ngai Tahu.

– Cine... cine v-a poruncit asta? întrebă ea prudentă. Cred că nu am habar.

– Va trebui să preiei obligațiile unei fiice de căpetenie, o lămuri celălalt bărbat.

Maori se apropiară și mai mult de Matariki, care se văzu obligată să se îndepărteze puțin. Atât în atac, cât și în apărare, maori încercau mai întâi să își intimideze adversarul. Dacă erai suficient de semeț, atacul nu mai avea loc.

Dingo începu din nou să latre, dar de data aceasta nimeni nu îl mai băgă în seamă. Bărbații păreau îngrijorați că Matariki ar putea să fugă. Fetei, expresia din privirea lor i se păru stranie. Curajul ei nu ar fi făcut decât să îi irite, nu li s-ar fi putut opune. Bărbatul mai înalt măsura aproape doi metri! Și nici cel mai scund nu ar fi fost

nevoit să folosească arma pentru a o stăpâni pe firava fată de paisprezece ani. Pentru a o răpi, ar fi fost suficient să o arunce pe umeri. Și totuși, acesta părea dispus să negocieze.

– Cel care ne-a trimis este tatăl tău. *Ariki* Kahu Heke. La el te vom duce.

Matariki se încruntă. Se simți cuprinsă de o zăpăceală și o îngrijorare tot mai mare. Oamenii aceștia ar putea fi nebuni?

– Dar Kahu Heke trăiește în Insula de Nord. Cum să ajungem acolo? În zbor?

Bărbații clătinară din cap, agitară energic armele și îi arătară lui Matariki să se îndrepte spre stâncile dintre care ei tocmai apăruseră. După ce o împinseră în fața lor, o urmară ~~de la~~ distanță.

Matariki trebui să pășească prin apă, iar Dingo chiar să înoate, însă ea cunoștea bine golful și știa că dacă oceanul era calm, nu era niciun pericol să ocolească stâncile. Prin apa puțin adâncă, în care înotau pești, se ajungea într-un alt golf, inundat. Pe mica plajă cu pietriș a acestuia se afla o splendidă canoe de patrulare, ornată cu sculpturi! Lui Matariki i se păru uriașă, ar fi putut duce cu siguranță douăzeci de bărbați, în afară de vâslași. În mod cert, cei doi maori nu vâsliseră singuri. În barcă se vedea o pânză triunghiulară, bine împăturită. Lui Matariki nu îi venea să creadă, îi era teamă, dar simțea și plăcerea unei aventuri. Cu siguranță că barca putea să navigheze pe mare și bărbații își luau treaba în serios! Chiar aveau de gând să o răpească și să o ducă în Insula de Nord.

– Dar... dar... eu nu știu... Ce trebuie să fac acolo? Care sunt... îndatoririle unei fiice de căpetenie?

Matariki alunecă și căută sprijin. Bărbații care o urmaseră în îngustul golf se alarmară. Unul din ei păru că vrea să se ferească și se aplecă atunci când umbra ei trecu peste el.

– Acolo! Într-acolo!

Celălalt bărbat îi ceru lui Matariki să se ducă spre canoe și să se așeze după ea. Păru că intenționa să stabilească o distanță mai mare

între el, prietenul său și Matariki. Ce voia Kahu Heke de la ea? Care erau obligațiile unei prințese maori?

Ca elevă cuminte la Otago Girls' School, ale cărei profesoare predau exclusiv istoria europeană, se gândi mai întâi la politica încheierii căsătoriilor. Tatăl ei voia să o căsătorească? Cu vreun prinț maori, ca să câștige sprijinul tribului acestuia pentru Hauhau? Nu, asta era îngrozitor! Matariki se dojeni pentru panica ei. Citise odată un raport al misionarilor care trăiau pe Insula de Sud și erau extrem de revoltați că acolo, în familiile căpeteniilor, se obișnuiește să se căsătorească frate cu soră. O întrebase pe Haikina dacă este adevărat și aceasta îi confirmase.

– La noi nu se mai practică asta de mult, dar în Insula de Nord mai există obiceiul, îi explicase ea. Nu te indigna, există avantaje și dezavantaje.

Matariki își amintea vag despre o lectură privitoare la *tapu* și la o puternică linie regală, dar așa ceva nu trebuia să o preocupe acum. Din ce știa ea, Kahu Heke nu avea alți copii și chiar de ar exista un fiu, acesta nu putea să aibă o vârstă care să permită căsătoria.

Bărbații se sfătuiseră puțin, mai siguri pe ei, când Matariki se află de cealaltă parte a canoei, pe plaja îngustă. De acolo nu mai putea să fugă decât înot. Cel mai înalt, cel cu pușca, vru să fie sigur că fata se resemnase:

– Tu stai acolo, fiică de căpetenie. În spatele canoei. Și câinele. Iar noi rămânem aici, în fața ei. Ai înțeles?

Se părea că bărbatul voia ca ei să rămână pe o parte a vasului și ea, alături de câine, de cealaltă parte. Dar Matariki nu pricepea sensul acțiunii.

– Eu cred că voi vreți... cred că... să vin... cu voi... Dar este imposibil! Mai întâi trebuie să anunț la școală. Părinții mei vor fi îngrijorați. Calul meu...

Grainie era priponită pe plajă, dar Matariki nu își făcea mari griji în ce o privea. Se va elibera și se va întoarce la grajd.

– Nu anunți pe nimeni, mormăi bărbatul cel înalt.

– Familia ta este tribul Ngati Pau, anunță ceremonios cel mai scund, care părea mai dispus să-i ofere fetei informații. Ai obligații doar față de el, iar noi vom pleca imediat ce nivelul apei va crește, ridicăm pânza odată cu fluxul.

Matariki își mușcă buza superioară. Asta ar putea să mai dureze câteva ore. Până atunci i se va observa lipsa în școală. Dar nimeni nu va ști unde să o caute. Poate îi pomenise lui Mary Jane de plajă sau poate nu. Dar cu siguranță că nu i-o descrisese și aceasta oricum nu avea nume. Firește că un grup călare ar putea să o caute de-a lungul drumului de coastă și ea nu se îndoia că Michael asta ar face. Dar Miss Partridge îl va anunța până dimineață?

La școală nu s-a neliniștit nimeni când Matariki nu a apărut la cină. Se mai întâmpla să întârzie când mergea să călărească. Intendenta Miss Maynard s-a îngrijorat abia când, la ora de culcare, Mary Jane era tot singură în cameră. Firește că o chestionă pe fată, dar nu obținu un răspuns care să o ajute. Nu, Mary Jane și Martha nu se certaseră și Mary Jane nu știa să aibă vreun conflict cu celelalte fete.

– A plecat călare. Ca în fiecare zi, spuse Mary Jane.

– Totdeauna se întâmplă așa, își dădu cu părerea Miss Partridge când Miss Maynard o consultă îngrijorată. Fetele se acoperă reciproc atunci când una o ia pe o cale greșită. Ați controlat celelalte camere? Are loc undeva vreo petrecere nocturnă?

Miss Maynard clătină din cap.

– Mai întâi, pentru așa ceva ar fi prea devreme. Și pe urmă... Matariki Drury nu ar fi invitată la o astfel de petrecere! În plus, am întrebat și la grajd. Căluțul și câinele nu au venit încă. Încep să mă îngrijorez, Miss Partridge. Să trimitem pe cineva la Lawrence?

Miss Partridge se frecă pe frunte. Pe de o parte, nu ar vrea să alarmeze lumea degeaba, pe de altă parte, nu ar dori să facă o impresie proastă dacă Matariki, supărată de ceva, ar apărea peste câteva ore suspinând la Elizabeth Station. Așa ceva nu se mai întâmplase cu micuța Drury, dar nu și cu alte fete. Dacă școala nu ar fi reacționat

și nu ar fi informat prompt părinții despre dispariția fetei, ar fi avut necazuri.

– S-ar putea ca ea... să aibă... hm... un prieten? se interesă Miss Partridge. Vreau să spun că fetele astea maori sunt precoce. Dacă... Miss Maynard nu răspunse la această presupunere.

– Mă mai duc o dată la Mr. Sullivan, spuse ea hotărâtă. Să trimită imediat un grăjdar la familia Drury. Am o presimțire urâtă. Matariki nu pleca fără să anunțe pe cineva.

Între timp, pe plajă, soarele apusese și Matariki tremura în hainele ei de vară. Și bărbații maori ar fi făcut la fel, dar ei aprinseseră un foc pe partea lor de plajă și se înfășuraseră cu pături. Pe foc fierbea o supă consistentă din carne și cartofi dulci, *kumara,* cum îi spuneau băștinașii. Și lui Matariki îi era foame și treptat o cuprinse furia. Bun, era vorba despre o răpire și probabil că victimele nu se puteau aștepta la un tratament deosebit de prietenos. Dar, pe de altă parte, ea era fiica unei căpetenii și intenția lui Kahu Heke nu putea fi să o înfometeze și să o lase să tremure de frig.

Matariki, care până atunci se ghemuise ferindu-se de vânt la adăpostul canoei, se ridică hotărâtă în picioare și întrebă supărată:

– Pot să primesc și eu ceva de mâncare și să mă încălzesc? Sau în casa sfântă a celor din Ngati Pau este *tikanga* ca o fiică a căpeteniei să fie lăsată să moară de foame?

Bărbații părură că se cutremură când umbra ei căzu asupra lor. Discutară agitați în șoaptă, așa cum mai făcuseră și înainte. Probabil că nu erau de acord și în disputa lor se auzi cuvântul *tapu*.

– Îi dăm pătura neagră! decise, în cele din urmă, cel mai scund, care începu să se apropie prudent cu pătura de Matariki. I-o aruncă acesteia peste canoe spunând: Ia-o. De acum este a ta, s-a înțeles?

– Pe celelalte nu pui mâna! interveni îngrijorat cel înalt.

Matariki aruncă încruntată o privire teancului de pături ale bărbaților. Aveau suficiente, i-ar fi mai putut da încă una, ba și pentru

Dingo, care avea părul scurt și tremura și el. Toate celelalte pături erau albastre. Exista oare vreun *tapu* referitor la culoarea păturilor?

Luă pătura neagră fără a mai mulțumi și arătă spre mâncare:

– Și mâncare?

Bărbații purtară iarăși o discuție aprinsă, în șoaptă. Lui Matariki i se păru că aude: „Nu o putem înfometa pe tot timpul călătoriei".

– Știi să faci focul? o întrebă bărbatul mai scund.

Matariki ridică din sprâncene.

– Casa sfântă a lui Ngai Tahu este permanent încălzită așa cum trebuie, răspunse ea cu aroganță.

– Bine, spuse bărbatul. Atunci vino și ia lemnele astea. Îi puse deoparte niște lemne și adăugă: aici ai un vas, *kumara* și carne uscată. Ia-le și gătește-ți. Dar stai puțin!

Matariki era gata să sară și să ia lucrurile, dar bărbatul îndreptă nervos arma spre ea, așa că trebui să aștepte ca bărbații să se retragă dincolo de stâncile de la marginea golfului. Apoi, sub amenințarea armelor, trecu încet peste barcă și aduse lemnele și alimentele pe partea ei de golf. Până acum, comportamentul celor doi i se păruse straniu, acum însă o înspăimântă. Așa cum decurgeau lucrurile, se afla la mâna unor nebuni. Și nu exista nicio posibilitate de a fugi.

Micul rândaș la cai al lui Donny Sullivan galopă aproape toată noaptea pe drumul până la Lawrence și pe la ora trei îi trezi din somn pe Lizzie și pe Michael Drury. Înspăimântată, Lizzie dădu fuga în camera lui Matariki, Michael în grajd, dar speranța lui Miss Partridge că fata o ștersese de la școală și ajunsese călare acasă nu se confirmă. În timp ce Michael înhăma caii, Lizzie aprinse câteva făclii, semn de pericol, stabilit cu maorii din sălaș. În scurt timp, zece războinici maori se și aflau la ei gata să înfrunte eventualii agresori și să apere cu armele mina de aur. Se pare că Matariki nu apăruse nici la Ngai Tahu.

Hemi și alți trei războinici care vorbeau cât de cât engleza se alăturară soților Drury și plecară la Dunedin. Spre dimineață

ajunseră la Otago Girls' School, unde uriașii războinici tatuați cu moko o înspăimântară de moarte pe directoarea școlii. Înfățișarea acestora o făcură pe Mary Jane să izbucnească în lacrimi. Michael și Lizzie dădură crezare fetei că aceasta nu știa nimic. Dar ea își aminti totuși că Martha obișnuia să călărească pe plajă. Imediat, Michael împărți echipa. Hemi cu un bărbat plecară spre sud, el se îndreptă spre nord.

Lizzie preluă cercetările în școală. Era albă ca varul când, după o scurtă inspecție în camera lui Matariki, reveni în biroul lui Miss Partridge.

– Miss Partridge, trebuie să informăm poliția. Fiicei mele trebuie să i se fi întâmplat ceva grav, ea...

– Nu cobiți și dumneavoastră! Directoarea se străduia să își păstreze calmul. Sunt fete... Martha putea să fugă... poate cu un... drăguț...

Miss Maynard trase aer în piept cu zgomot, iar Lizzie o privi cu răceală.

– Miss Partridge, fiica mea nu este proastă. Niciodată nu ar pleca fără bani la ea. Toți banii ei de buzunar – inclusiv suma pentru locul închiriat în grajd! – se află în dulapul ei. Nu a luat nici haine de schimb. Din ce spune Mary Jane, este îmbrăcată într-o fustă de călărie și o bluză subțire, cu care noaptea i-ar fi foarte frig. Și ea știe asta! A mai petrecut câteva nopți sub cerul liber.

Miss Partridge își frecă din nou nasul:

– Dar dacă ea era cu...

Lizzie o întrerupse cu un gest al mâinii.

– În ce îi privește pe „drăguți", Matariki nu a pomenit despre vreun băiat nici mie, nici colegei de cameră și nici prietenelor de acasă. Și așa cum voiați să remarcați, maorii sunt foarte deschiși în privința asta. Fiica mea nu ar fi avut niciun motiv să tăinuiască o legătură. Deci: anunțați dumneavoastră poliția ori o fac eu însămi?

Polițistul era pe punctul de a trage concluziile pe baza declarațiilor profesoarelor, când Hemi sosi cu noi informații. El cu însoțitorul său

o găsiseră pe Grainie pe drumul paralel cu țărmul și exploraseră golfurile din jur.

Miss Maynard oftă deznădăjduită când scoase din buzunar cartea *Romeo și Julieta* și o puse pe biroul lui Miss Partridge. Bărbatul adusese și cizmele de călărie ale lui Matariki și spuse:

– Am găsit și alte urme. Poate că ar trebui să vedeți, domnule polițist. L-am anunțat și pe Michael, ne întâlnim cu toții în golf.

O jumătate de oră mai târziu, soții Drury se aflau într-un golf luminat de soarele dimineții, loc unde se putea ajunge doar trecând prin apă sau escaladând stâncile cu o coardă. Hemi și prietenul său Weru, care aveau experiență în depistarea urmelor, descoperiseră urmele mici ale picioarelor lui Matariki, urmele labelor lui Dingo și urmele picioarelor desculțe a doi oameni, și merseră după ele până se pierdeau în mare.

Hemi reconstitui evenimentele pentru soții Drury și pentru polițist: fata își scosese cizmele, probabil pentru că o deranja să meargă așa pe nisip, și atunci trebuie să fi apărut acești bărbați, care au dus-o spre apă.

– Nu, domnule polițist, Matariki mergea înainte, nu o trăgeau ei. Noi am umblat prin apă în jurul acestor stânci – este improbabil ca Matariki și bărbații să fi plecat înot. Am descoperit acest golf unde a fost o canoe. El le arată urmele încă vizibile pe pietrișul fin și continuă: iar aici s-a făcut foc. Nu avem idee de ce au avut nevoie cei doi de el, poate până a venit fluxul. Și acum fiți atenți aici!

Hemi îi conduse spre capătul golfului, unde arsese un alt foc mai mic. Și el era mărginit de stânci și pietre albe pe care, la înălțimea coapselor, era scris un mesaj:

Răpire, Kahu Heke, Insula de Nord, doi bărbați, arme, M.

Literele aveau mărimi diferite, Matariki trebuie să le fi scris pe întuneric, poate cu mâna stângă, poate stând cu spatele la stâncă. Cu siguranță că era supravegheată.

Lizzie se frecă la ochi.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la asta! Hauhau și credințele lor smintite despre *tikanga*...

Polițistul o privi speriat.

– Hauhau spuneți? Pentru Dumnezeu, doar nu credeți că... doar nu o să mănânce fata...?

Hemi clătină din cap:

– O fiică de căpetenie? Cu siguranță nu. Ba dimpotrivă, nici nu se vor atinge de ea. Totuși, va trebui să încercăm să o găsim. Nu există o pază de coastă, domnule polițist?

– Există în orice caz ambarcațiuni de patrulare! spuse Michael. Dacă au vreun dubiu, le plătesc eu. Banii nu contează! Nu o voi lăsa pe fiica mea acestor nebuni!

Lizzie privea fix mesajul fiicei ei.

– Nu are să îi facă nimic, șopti ea. Dar atâta vreme cât el nu vrea, nu o vom găsi.

CAPITOLUL 4

Kathleen, Peter și Heather luară trenul de Treherbert, un sat din Rhondda, în sudul Țării Galilor. De câțiva ani, acest teritoriu odinioară rural fusese legat la calea ferată ce ducea la Cardiff. De douăzeci de ani, aici se extrăgea cărbune.

– Ține de Southern Coalfield, îi spuse Peter familiei. Cea mai mare regiune din întreaga Britanie, lungă de aproape șaizeci de mile.

– Zona este frumoasă? întrebă cu naivitate Heather.

Atmosfera din casa soților Burton din Roath îi plăcuse tinerei la fel de puțin ca mamei ei și reverendului, însă s-ar fi bucurat să picteze peisajul mai domol, mai blând decât munții și lacurile din patria sa.

– Odinioară a fost frumos, îi răspunse reverendul. Copil fiind, am fost în vizită la unchiul meu, unde am luat parte la partide de vânătoare călare. Sate mărunte, slab populate, cascade, munți, lacuri, râuri cu apa limpede. Dar asta era înainte de a se exploata masiv cărbune. Pe atunci era altceva. Practic, nu existau drumuri și nici legătură pe calea ferată, iar cele mai importante zăcăminte de cărbune se aflau adânc sub pământ. Între timp, Rhondda Valleys s-a deschis exploatării. De obicei, frumusețea peisajelor este afectată în astfel de cazuri.

Descrierea aceasta fusese prea blândă, așa cum aveau să constate Heather și Kathleen când trenul traversă primele așezări miniere. Peisajul verde, încântător lasă locul unui deșert negru, presărat cu

halde de cărbune și turnuri de extracție. Praful domnea pretutindeni și familia Burton avea impresia că îl simțea și pe limbă, iar când Kathleen își înmuie batista în apă de colonie și își șterse fața, pe ea apărură dâre negre.

Nu se mai vedeau nici gospodării țărănești înconjurate de grădini cu flori multicolore sau zarzavaturi. În locul lor erau așezări ale minerilor, situate în apropierea liniei ferate. La Treherbert, călătorii zăriră prima dată asemenea case. Erau pe două niveluri și formau șiruri lungi, abia deosebindu-se unele de altele prin intrări. În fața noilor locuințe erau suprafețe micuțe cu iarbă, fără excepție gri și arse. Nici nu era de mirare cu tot acest praf.

– Casele acestea sunt atât de respingătoare! spuse Heather.

Peter ridică din umeri.

– Măcar sunt case, răspunse el. Sunt ridicate de proprietarii minelor și le închiriază muncitorilor pentru bani puțini, ceea ce pare un lucru bun.

– Și chiar așa este! interveni Kathleen. În comparație cu colibele în care locuim noi în Irlanda. Oamenii au de lucru și un acoperiș deasupra capului. Ești o răsfățată, Heather!

Heather râse. Părea totuși indispusă.

– Acești oameni au deasupra lor, acolo unde lucrează, o sută de picioare de pământ, dacă am înțeles eu bine, remarcă ea. Și mor de pneumoconioză.

– Noi muream de foame, spuse Kathleen.

– Nu vă certați care soartă este mai nefericită, le liniști Peter. Acestor oameni le merge cu siguranță mai bine decât irlandezilor în vremea foametei, după cum o dovedesc puburile înfloritoare.

Exista o cârciumă chiar în gară, ticsită de clienți, deși era doar sfârșitul după-amiezii. Probabil că ortacii lucrau în schimburi și aveau liber din când în când.

– Dar Heather este fără îndoială foarte răsfățată.

El râse și trase ușor de voalul pălăriei elegante purtate de fiica lui vitregă. Cum ajunseră, se bucură de atenție. În special femeile din

Treherbert îi priveau suspicioase pe nou-veniți, în timp ce aceștia părăseau gara și ieșeau în stradă, unde nu era nici urmă de birjă.

– Ar trebui să ne interesăm la pub dacă există așa ceva, fu de părere Peter după ce cercetară cu privirea împrejurimile gării. În orice caz, nu putem să mergem pe jos, casa se află în afara așezării. Într-o zonă pitorească, dacă îmi amintesc bine, pe malul unui râuleț...

Peter se îndreptă către pub, în timp ce Kathleen și Heather erau cu ochii pe bagaje. La fel ca în Țara Galilor, în Irlanda sau în Noua Zeelandă: femeile nu erau bine văzute în puburi.

În ciuda acestui lucru, la intrare, Peter întâlni o femeie. Nu purta nici pălărie, nici pelerină, ci doar o rochie de casă albastră, ruptă. Vru să năvălească în cârciumă, dar renunță în ultimul moment, deschise ușa și strigă disperată:

– Jim Paisley, știu că ești înăuntru! Și nu îți folosește la nimic să te ascunzi, că nu o să plec de aici! De data asta nu mai plec, eu...

– Vreți să mă uit înăuntru după bărbatul dumneavoastră?

Peter zări lacrimile de pe chipul femeii, care nu era bătrână, dar părea surmenată și tristă. Cu siguranță odată fusese drăguță. Avea părul castaniu, creț și ochi albaștri.

– Sunt reverend, poate că va vorbi cu mine.

Femeia oftă și își șterse rușinată lacrimile.

– Ați putea încerca, cu toate că mustrările reverendului nostru nu au avut niciodată succes, dar poate că acum este suficient de treaz pentru a asculta. Trebuie să îmi dea simbria. Și băiatul, Doamne, copiilor le este foame! Copiii nu trăiesc doar cu bere. Și bărbaților, dacă nu le pot da nimic de mâncare, nu se descurcă în subteran. Și maistrul minier este, slavă Domnului, răbdător, dar odată se va sătura de Jim al meu.

Peter dădu din cap înțelegător.

– Vă trimit bărbatul afară, promise el. Cum îl cheamă? Jim Paisley?

Femeia aprobă și își îndepărtă șuvițele de păr căzute pe față. Încercă să le prindă, dar se desprinseră din nou. Mrs. Paisley părea să se rușineze de asta.

– Cerule, cum arăt, veți fi crezut poate că sunt ca bețivii și pungașii dinăuntru, murmură ea. Dar când mi-a spus Violet că după muncă Jim și Fred s-au dus direct la Golden Arms, am alergat imediat. Atâta vreme cât nu a apucat să bea trei beri, uneori se mai poate vorbi cu el.

Peter, care cunoștea acest gen de bărbat, dădu din cap încurajator și intră în pub. Barmanul trăsese cu urechea la discuția lui cu Mrs. Paisley și părea suspicios. Dar după ce observă gulerul de preot al lui Peter, deveni vorbăreț.

– Ia uite, un preot! Începusem să cred că necăjiți femeia! Întăriri pentru Clusky, reverendul nostru? Cătunul acesta are trei cârciumi și doar o biserică. Așa că este nevoie de dumneavoastră, râse el și adăugă: Jim Paisley este cel de acolo!

Barmanul arătă către un bărbat înalt, blond-roșcat, care tocmai ciocnea cu prietenii lui. Judecând după toast, el plătise rândul.

– Iar cel mai subțirel de lângă el este Fred, fiul lui. Beau cot la cot, dar încercați-vă liniștit norocul.

Peter se strecură mai aproape de masa chefliilor. Dacă Mrs. Paisley câștigase chiar și simpatia barmanului, nu era a bună. Conștiința unor asemenea indivizi nu intră în funcțiune atât de ușor, ei trăiesc de pe urma faptului că partea cea mai mare din venitul familiei este cheltuită pe băutură. Peter își drese glasul.

– Mr. Paisley, numele meu este Peter Burton. Sunt reverendul Peter Burton. Soția dumneavoastră este afară și ar dori să vă vorbească.

– Aha, ar dori?

Bărbatul îl privi pe Peter și râse. Un râs respingător pe un chip plin de sudoare amestecată cu praful de cărbune. Peter auzise că după un timp spălatul nu ajuta prea mult. Praful pătrundea prin pori și îi astupa... iar bărbaților ca Jim Paisley puțin le păsa de impresia pe care o lăsau celor din jur.

– Atunci ar trebui să fie mai drăguță cu mine, să nu mă mai cicălească și să zbiere la mine. Țipetele în public sunt penibile.

Bărbații din jur îl aprobară dând din cap.

– O bere, reverendule? întrebă apoi acesta.

Peter clătină din cap și continuă pe un ton mai sever:

– În niciun caz nu voi contribui la cheltuirea pe băutură a banilor destinați gospodăriei soției dumneavoastră! Mr. Paisley, vă așteaptă o săptămână întreagă, în care dumneavoastră și copiii dumneavoastră va trebui să mâncați. De fapt, câți copii aveți?

Paisley rânji:

– Trei. Dar Fred al meu, fiul cel mare, deja muncește cu sârg alături de mine!

El arătă către tânărul voinic și cu părul roșu, de vreo cincisprezece ani. Dacă Jim Paisley arătase în tinerețe ca el, nu era de mirare că soția îl îndrăgise. Fred Paisley era un tânăr drăguț, cu ochi albaștri sclipitori și dinți albi, ce păreau și mai strălucitori având în vedere că și el renunțase să se mai spele temeinic pe față înainte de a intra în cârciumă. Trăsăturile lui erau plăcute, deși poate puțin cam dure.

– Așadar, tu i-ai dat azi mamei banii pentru mâncare? îl întrebă el pe Fred.

Tânărul rânji jenat:

– Am să îi dau, se codi acesta.

– Dacă îți va mai rămâne ceva! zise Peter clătinând dojenitor din cap. De ce nu faci asta chiar acum, Fred? Mama ta așteaptă afară. Păstrează-ți câteva pence de fiecare dată când ieși din șut, pentru o bere, și restul lasă-i ei. Pentru frații și surorile tale.

Peter îl privi în ochi pe băiat.

– Sunt doar două fete, mormăi Fred. Lor nu le trebuie mult.

– O bere după șut? strigă un tinerel corpolent de lângă Fred. Asta-i... asta-i mult prea puțin. Dumneavoastră știți... știți cât praf se înghite acolo jos, rev... reverendule?

– Prietenul tău este deja beat, Fred, spuse Peter. Chiar consideri că e bine să faci la fel?

– Ieșiți, Jim, Fred!

Femeia din fața cârciumii se decisese între timp să nu se mai încreadă în reverend. Strategia ei era clară, Peter o cunoștea de la femeile din așezările căutătorilor de aur: dacă făceau o vreme scandal în fața cârciumii, bărbații trebuiau să reacționeze, altfel îi crea necazuri cârciumarului. Unii bărbați capitulau și împărțeau câștigul cu soțiile. Cu puțin noroc, ei uitau episodul în următoarele ore de chef. Mai des însă le băteau măr când ajungeau acasă – ieșirea lor trebuia în fond pedepsită, nu? Alții aveau mai puține scrupule și le snopeau în stradă. În aceste cazuri, ele se alegeau doar cu vânătăi și fără niciun ban. Dar Peter primise asigurări de la mai multe femei că riscul merita.

Poate că intervenția reverendului îi va face pe Fred și pe Jim Paisley să aleagă o a treia soluție. Cel puțin tânărul își scoase punga și numără încet cei câțiva șilingi – câștigul lui pe o săptămână – pe care îi primise după-amiază. Puse de o parte o treime și îi dădu în mână reverendului.

– Uitați, dați-i mamei mele, zise băiatul, apoi se întoarse la berea lui.

Tatăl procedă și el la fel bombănind.

– Oricum este ultima dată, mormăi el.

Înmărmurit, Peter rămase nemișcat lângă bar cu mâna plină cu bancnote, neștiind ce să spună.

– Acum luați-o din loc! i se adresă Paisley.

Peter ieși imediat.

– Mult nu este, îi spuse femeii dându-i banii.

Dar aceasta era atât de bucuroasă, încât el se temu că ea îi va săruta mâna.

– Este de ajuns pentru a supraviețui! continuă femeia mulțumită. Dacă fac economie. Poate face rost și Violet rost de câțiva penny, pentru că și ea caută de lucru. Eu spăl pentru reverend. Dacă și dumneavoastră... dar dumneavoastră aveți o soție...

Mrs. Paisley trebuie să fi remarcat între timp că Heather și Kathleen erau împreună cu Peter. Cele două așteptau încă lângă bagaje și Peter abia acum își aminti de birjă.

– Stăm puțin aici, îi spuse el femeii. Și în primul rând avem nevoie de o birjă... până la casa Burton.

Ochii lui Mrs. Paisley se măriră când auzi de conacul de lângă râu. Minerii știau oare că era așteptat moștenitorul? Femeia clătină cu regret din cap.

– Aici nu există așa ceva, proprietarii minei au toți trăsuri proprii. Iar noi, ceilalți, mergem pe jos.

Peter oftă.

– Este cam departe, dar cârciumarul a zis ceva de o biserică. Unde este? În mod sigur reverendul ne-ar putea ajuta să găsim un mijloc de transport.

Mrs. Paisley confirmă cu sârg.

– St. Mary's este la câteva străzi de aici. Dar iat-o și pe Violet, zise ea arătând către o fată subțirică, de doisprezece-treisprezece ani, care venea în fugă spre ei. Vă poate conduce ea.

Fata se opri lângă ei cu respirația tăiată. Chipul îi era trist, îngrijorat, dar se putea observa deja că Violet va deveni o frumusețe. Avea ten deschis, ochi turcoaz luminoși, sprâncene fin arcuite și părul castaniu intens, strâns în două cozi, care îi ajungeau până la jumătatea spatelui. Obrajii îmbujorați după mersul rapid și buzele precum cireșele erau pline și clar desenate. Fata purta o rochie cârpită în mai multe locuri, care o strângea peste spate.

– Mamă... tu ai... el a...?

Mrs. Paisley îi arătă zâmbind banii. Chipul fetei se destinse și ochii începură să strălucească.

Mrs. Paisley arată recunoscătoare către Peter.

– Mulțumită reverendului.

– Burton, se mai prezentă Peter încă o dată. Cu soția și fiica.

El arătă către Kathleen și Heather, care veneau cu bagajele spre el. Se plictisiseră să aștepte.

– Reverendul și doamnele vor să ajungă la biserică, îi explică Mrs. Paisley fiicei sale. Poate îi ajuți tu. Dar unde ai lăsat-o pe Rosie?

– Mrs. Brown are grijă de ea, răspunse Violet. Este binedispusă, bărbatul ei i-a dat banii înainte de a se duce la pub. A făcut o

mulțime de ore suplimentare. Oricum, vrea să pregătească bomboane cu Rosie.

– Rosemary este fata mea cea mică, spuse Mrs. Paisley. Vă mulțumesc încă o dată foarte, foarte mult!

Ellen Paisley băgase între timp banii în buzunar și se pregăti să plece. Violet apucă bineînțeles cel mai greu bagaj. Dar Peter i-l luă din mâini.

– Le poți ajuta pe doamne, zise el aruncând o privire semnificativă către Kathleen și Heather.

Cele două și-ar fi putut duce și singure bagajul, dar Violet ar fi acceptat un ban ca mulțumire, mai ales dacă ar fi făcut ceva.

În cele din urmă, duse geanta lui Kathleen până la casa parohială, care nici nu era departe. St. Mary's era o construcție modestă, din cărămidă, iar casa parohială de alături arăta aidoma caselor minerilor, doar că se afla într-o grădină, nu prea îngrijită.

– I-am promis reverendului că îi sap câteva straturi, își scuză Violet ținuta, dar zice că aici oricum nu crește nimic. Și are dreptate, pentru că praful de cărbune acoperă totul.

Fata ridică geamantanul pe cele trei trepte din fața intrării și bătu în ușa care se deschise imediat. Un bărbat îndesat, cu părul negru, care lui Kathleen îi păru vag cunoscut, îi zâmbi lui Violet prietenos.

– Ei, dar pe cine îmi aduci? întrebă el. Musafiri?

Violet se înclină scurt.

– Dânșii sunt reverendul Burton cu Mrs. Și Miss Burton... de la Londra, cred.

Kathleen remarcă faptul că fata reținuse numele și trăsese și concluzii în funcție de îmbrăcămintea lor și de momentul sosirii. Un copil isteț. Păcat însă că în acest mediu avea puține șanse.

– Din Noua Zeelandă, o corectă Peter. Dunedin, South Island. Iar eu sunt...

– Burton spuneați? Reverendul îl privi cercetător, ca și cum ar fi încercat să îl asemuie cuiva. Dar vă rog să intrați! Violet, îți mulțumesc mult, poți lua rufele pentru mama ta.

Ochii frumoși ai lui Violete sclipiră din nou și mai mult când Kathleen îi dădu un penny pentru ajutorul la căratul valizei. Pentru partea feminină din familia Paisley, astăzi fusese o zi într-adevăr norocoasă: salariul obținut prin luptă vitejească, spălatul rufelor reverendului și un penny de la vizitatori!

Fata se retrase cu coșul de rufe făcând mii de plecăciuni și mulțumind tot de atâtea ori.

– Ce fată drăguță, zise Peter. Dar tatăl ei...

Reverendul Clusky ridică ochii spre cer.

– Iar fratele este un pierde-vară. Ellen Paisley este condamnată! Dar faceți-vă comozi, Mrs. Burton, Miss... și spuneți-mi, este doar o coincidență de nume ori chiar sunteți moștenitorul legal al casei de pe Rhondda River?

Peter confirmă:

– Moștenitorul. Dar nu ne gândim să ne mutăm aici. De fapt, voiam doar să vând casa și pământul cât mai repede posibil. Însă se pare că sunt probleme.

Reverendul oftă.

– Se poate spune astfel. Tânărul Mr. Randolph se comportă de parcă proprietatea i-ar aparține. Și cel mai rău nu ar fi că golește pivnița de vinuri cu o viteză ametitoare, dar alungă și servitorii. Toți cei pe care nu i-a concediat au trecut de partea lui. Distruge proprietatea. Se vorbește că deja a vândut jumătate din mobilier și o parte din bani i-a băut. Este turbat, reverend Burton. Furios pe Dumnezeu și pe lume. Și nu i-o pot lua în nume de rău.

Privirea prelatului căzu pe policioara căminului, pe care se aflau câteva fotografii înrămate simplu. Un vechi dagherotip în care se vedea o matroană, probabil soția decedată a reverendului Clusky. Dar fotografiile de dată mai recentă o făcură pe Kathleen să tragă cu putere aer în piept. Gingașa făptură inițial fotografiată ca fetiță cu părul lung și negru, apoi ca mireasă plină de mândrie alături de un bărbat bondoc era evident Alice Burton.

Reverendul remarcă privirea musafirei lui.

– Hm... unul dintre motivele pentru care nu reușesc să îl influențez pe tânăr. Pentru că numai fericit nu sunt de ce a făcut Alice. Măcar de l-ar fi luat pe fiu! Eu cred că, de fapt, ea pusese ochii pe tânărul Mr. Randolph, pentru că era mereu în casa Burton, după ce Mr. James a fost vizitat de nepotul și strănepotul lui. Și astăzi îmi reproșez că nu am împiedicat asta. Nu aș fi avut nimic împotriva unei legături cu Randolph. Dar din păcate...

Peter râse obosit.

– Din păcate, fratele meu i-a căzut victimă, îl completă el pe colegul său de breaslă. Dar nu-i nimic rău în asta. Joseph era văduv și cu siguranță că fiica dumneavoastră nu a fost dusă cu forța la altar. Așa că nu există niciun motiv să îi pizmuim pentru fericirea lor, așa cum o fi ea.

Reverendul ridică mâinile ca la o binecuvântare.

– Așa cum o fi ea, repetă el ca o rugăciune. Dar, ca totdeauna, Mr. Randolph vede lucrurile altfel. Se simte înșelat în speranțele lui, înlăturat de la succesiune. Tatăl lui i-a tăiat și renta. Și din ce aud eu de la Cardiff, Alice are nevoie de foarte mulți bani pentru a fi fericită.

Se pare că Clusky nu avea o părere prea bună despre fiica sa. Lui Kathleen, povestea lui îi explica multe lucruri, buna creștere a lui Alice, dar și experiența redusă în contactul cu servitorii. Plăcerea ei de a juca rolul de lady, dar și fandoselile de parvenită. O fiică de preot scăpată din trista viață dintr-un cătun ca Treherbert, o fată oarecum promisă confratelui mai tânăr din parohia învecinată. Alice fugise cu primul bărbat mai ca lumea, gata să plătească prețul pentru asta. Kathleen nu o putea învinui.

– Acest lucru nu este un motiv pentru... fiul vitreg... hm... al lui Alice să anexeze casele altora, remarcă ea.

Reverendul Clusky confirmă:

– Firește că nu este. Dar Mr. Randolph a făcut scandal când tatăl lui s-a căsătorit. El își trecu furios degetele prin părul aproape negru și apoi se duse la un dulap, de unde luă o sticlă de whisky. Și adăugă:

Pentru Dumnezeu, vă rog să nu mă siliți să relatez toată această oribilă poveste... Doriți și dumneavoastră? Când Peter confirmă, el luă pahare dintr-un dulap. Și întrebă: Iar pentru doamne un vin de Xeres?

În timp ce preotul turna băuturile, oaspeții tăcură.

Reverendul Clusky luă o gură bună de tărie înainte de a continua:

– Primul care i-a promis lui Alice a mea că o ia cu el la Cardiff a fost Mr. Randolph. Și, din câte se pare, bătrânul i-a pus coarne tânărului. În plus, i-a închis și robinetul cu bani când acesta s-a arătat indignat.

Poate chiar mai înainte, gândi Kathleen. Pentru Alice Clusky trebuie să fi reprezentat un argument cu greutate în favoarea lui Joseph faptul că mai tânărul ei iubit nu mai dispunea de mijloacele cu care să o răsfețe.

– Și cum spuneam, vă rog să mă scutiți de a vă spune amănunte. Însă Randolph a venit aici, l-a făcut pe unchiul lui responsabil de toată mizeria și a avut grijă să crească deverul cârciumilor și sălilor de biliard din zonă. Mr. James nu s-a mai putut opune mult, a murit curând după asta.

– Dar fără a-și modifica testamentul? întrebă Peter.

– Fără a-și modifica testamentul, sunt sigur. Am fost martor la redactarea ultimei sale dorințe, care ulterior a fost depusă la notar. Unchiul dumneavoastră a fost un om foarte corect, el nu i-ar fi dat nimic scris unui vânător de averi. Exceptând faptul că alături de Mr. Randolph numai fericit nu era. Tot atât de puțin cu al meu... hm... ginere Joseph.

Peter oftă.

– Deci vom avea neplăcuta sarcină de a-l da afară pe băiat, zise el. Minunat. Mă gândisem ca în cel mult o lună să pot pleca de aici. Sper că nu suferiți de rău de mare, doamnele mele. Se pare că vom pleca acasă iarna!

CAPITOLUL 5

Spusele lui Lizzie Drury s-au dovedit a fi adevărate. Canoea cu Matariki și cu oamenii lui Kahu Heke părea să fi fost înghițită de ape. Poliția din Dunedin a organizat patrule cu vase. Pescarii din așezările din zonă și din fostele centre de vânătoare de balene au fost alarmați și toate triburile maorilor de pe Coasta de Est a Insulei de Sud au făcut căutări. Doar *iwi* din Ngai Tahu – Ngati Toa, un trib războinic din câteva enclave din capătul de nord al insulei, îi proteja pe răpitori.

Odată cu fluxul, cei doi bărbați din Ngati Pau au ridicat vela și au ieșit în larg – după ce o siliseră pe Matariki să se așeze în partea din față a bărcii, sub o apărătoare de soare. Dingo sărise alături de ea, ceea ce stârnise o nouă discuție. Iarăși fu pronunțat cuvântul *tapu,* dar și „animal de pază", iar Matariki nu înțelese dacă era vorba despre capacitatea îndoielnică a lui Dingo de apărător sau despre un fel de vrăjitorie.

Când bărbații vorbeau repede și pe un ton scăzut, nu putea înțelege tot, pentru că foloseau alte cuvinte ori le pronunțau altfel decât triburile din Insula de Sud. Se părea că cei doi aveau aceleași dificultăți în a înțelege dialectul folosit de fată.

Prima impresie a lui Matariki fu confirmată: tatăl ei îi trimisese după ea pe cei mai puternici și de încredere războinici, dar nu și pe cei mai deștepți. Pe pământ ar fi reușit foarte repede să îi păcălească și să fugă, dar în largul mării lucrul acesta era imposibil. Nu i se ivi

vreo ocazie nici când, după o scurtă călătorie pe mare, s-au ascuns pe pământul celor din Ngati Toa. Războinicii de acolo păreau foarte dispuși să le facă pe plac celor din Hauhau și o păzeau pe Matariki permanent. Fata se întreba de ce nu o legau ori nu o închideau undeva, ca să le ușureze munca paznicilor. Dar nimeni nu se atinse de ea. De parcă era înconjurată de o barieră invizibilă pe care niciun bărbat nu cuteza să o treacă.

În a treia zi de captivitate, când nu se mai temea ca la început de bărbații uriași care o înconjurau, Matariki încercă să depășească bariera. Se îndreptă calmă spre războinici și trecu printre ei. Comportamentul lor o miră din nou: în loc să o împingă înapoi, aceștia părură la început îngroziți. Abia după ce își dădură seama că ar fi putut fugi în pădurea de ferigi, unul își călcă pe inimă și trase cu arma. Glonțul lovi pământul în fața picioarelor fetei și bărbatul îi făcu semn să revină lângă foc.

Speriată și deznădăjduită, Matariki se supuse. Deci ei își foloseau totuși armele, așa că era mai bine să nu se aleagă cu vreo rană.

În zilele următoare s-a dovedit că printre cei din Ngati Toa existau câțiva bărbați mai înțelepți decât cei doi răpitori. Aceștia și-au dat seama că lui Matariki îi păsa mai mult de Dingo decât de ea însăși și dacă se opunea ori încerca să depășească bariera invizibilă, îndreptau fără o vorbă arma spre câine și Matariki se cumințea imediat. Ajunsese să regrete că îl luase cu ea pe Dingo, cu toate că acesta o încălzea, ghemuindu-se noaptea lângă ea. Nu avea decât o pătură, iar bărbații nu o primeau lângă focul lor. De când fusese răpită, nu văzuse femei și nici bărbați bătrâni. Probabil că tribul nu știa că avea o prizonieră. Erau doar câțiva războinici tineri, care se înțelegeau de minune cu rebelii din Insula de Nord. Îi dădeau carne și lemne, însă trebuia să își facă focul și să își pregătească singură mâncarea.

Matariki nu pricepea de ce și chiar se simțea rănită că era tratată în acest fel. Tribul ei din Otago era ospitalier. După ceremonia de întâmpinare, orice maori și chiar cei mai mulți *pakeha* erau

bine-veniți lângă focurile lor. Însă aici... După răpitorii ei, Matariki trebuia să recunoască Ngati Pau ca fiind tribul ei, față de care avea anumite obligații. Dar „frații ei de trib" ședeau râzând și sporovoind cu prietenii lor din Ngati Toa, în timp ce ea stătea singură la focul ei.

După ce fusese urcată din nou în canoe și Insula de Sud dispăru încet sub linia orizontului în spatele ei, își aduse aminte de „intangibil". Cum se lăudase ea copilărește după ce aflase de la Haikina câteva lucruri despre viața unei căpetenii din Insula de Nord. Era posibil ca ea să fi desconsiderat ceea ce o ținea departe de Hauhau și să fie vorba mai curând de un fel de respect?

Matariki deveni din ce în ce mai nerăbdătoare să își întâlnească tatăl. Căruia chiar avea să îi spună câteva lucruri!

Cu siguranță, răpitorii lui Matariki nu excelau în *whaikorero,* adică arta discursului, însă erau buni navigatori. Trecură fără greutate prin strâmtoarea Cook, deși aceasta era considerată periculoasă. Matariki, care pe de o parte gusta aventura, dar pe de altă parte începuse să se cam teamă după ce uscatul nu se mai văzu, răsuflă ușurată când la orizont zări sudul Insulei de Nord. Desigur că răpitorii nu acostară la Wellington, ci merseră de-a lungul Coastei de Vest, pentru a ajunge în teritoriul celor din Te Maniapoto. Matariki era nemulțumită că nimeni nu se străduise să îi spună care erau ruta și locul în care urmau să ajungă.

În cea de a treia zi, proviziile pentru călătorie erau aproape terminate. Răpitorii își completau masă pescuind, îndeletnicire la care se dovediră deosebit de pricepuți. Matariki nu mai pescuise niciodată, dar prinsese cu vârșa pești în râu. Se oferi să îi ajute, dar fu refuzată, așa că se mulțumi să se amuze de modul în care bărbații încercau să îi arunce peștii, fără a-i atinge. Matariki trebuia să ia peștele direct din cârlig și să îi curăță măruntaiele, lucru care o făcea aproape să se lipsească de el. Nu înțelegea de ce nu acostau ca să facă un foc. Nu navigau departe de coastă și multe plaje păreau foarte

ospitaliere. Totuși, ei refuzară pentru că, în mod evident, nu voiau să implice în răpire niciun alt trib.

Ori se temeau de *pakeha?*

Matariki se întreba dacă părinții ei alarmaseră și autoritățile din Insula de Nord, și spera ca Lizzie și Michael să nu se îngrijoreze prea mult din cauza ei. Nu își făcea probleme în privința aceasta și era sigură că cititorii de urme ai tribului Ngai Tahu îi găsiseră mesajul.

Când coasta stâncoasă lăsă locul unui peisaj cu dealuri domoale, Matariki aprecie că ajunseseră la mijlocul Insulei de Nord. De-a lungul țărmului se întindeau lungi plaje nisipoase, întrerupte din loc în loc de golfuri potrivite pentru porturi. Bărbații conduseră canoea mai aproape de țărm, căutând un loc unde să acosteze. Se bucurară atât de mult de descoperirea gurii de vărsare a unui râu, încât cel mai puțin vorbăreț dintre bărbați chiar catadicsi să îi spună fetei numele acestuia.

– Waikato, o anunță acesta arătând către gura râului. Vom ajunge curând.

Matariki respiră ușurată, lasă deoparte peștele crud și se aplecă să mănânce ultima bucată de lipie, foarte prețioasă, deși nici pe departe atât de bună ca pâinea coaptă la focul tribului ei. Asta pentru că își măcinase singură făina. Ngati Toa îi dăduse pentru călătorie doar cereale și o râșniță, pe care la început nici nu reușise să o folosească.

Acum, fata rontăia resturile lipiei tari ca piatra și privea coasta. Înălțimile înverzite, cursul râului, totul părea frumos, dar nici urmă de așezări omenești. Însă nu era ceva neobișnuit. Și *marae,* locurile de adunare ale tribului Ngai Tahu, erau ascunse. Bărbații conduseră barca într-un golf a cărui intrare o găsiră cu greu, pentru că nu se vedea dinspre mare. Ascunzișul era cu siguranță bine ales. Mai întâi Matariki se îngrijoră crezând că ciudatele matahale vor împinge canoea către niște stânci ascuțite, însă acostarea se făcu ușor – imediat ce barca ocoli reciful, se ivi o plajă cu nisip întunecat, ca și plajele de mai înainte. Matariki știa că acesta se formase cu mii de ani în urmă,

prin erupții vulcanice. Odinioară, munții, acum dealuri ondulate, scuipaseră foc.

Răpitorii îi cerură lui Matariki să rămână în canoe până când vasul era tras pe uscat. Fata s-ar fi bucurat însă să facă o baie, iar Dingo părea să fie de aceeași părere. Câinele sări satisfăcut în apa puțin adâncă.

La prima vedere, golful i se păru pustiu, dar Matariki observă apoi mișcare în desișul de dincolo de nisip. De acolo se ivi un războinic maori musculos și îmbrăcat la fel de simplu ca răpitorii ei, care îi făcură entuziasmați semne asemănătoare cu gesturile de victorie folosite de *pakeha*. Bărbatul era bucuros, însă nu dădea semne că s-ar pregăti să îi ajute să tragă canoea. Cei doi se chinuiau să tragă barca pe uscat, în timp ce războinicul maori nu mișca un deget. În cele din urmă, acesta ridică sulița în semn de salut și dispăru, probabil pentru a anunța restul tribului de sosirea canoei.

Răpitorii îi cerură lui Matariki să coboare și să aștepte, deci urma o ceremonie de sosire. Matariki se întrebă dacă va fi pusă să își recite *pepeha*. Prezentarea propriei vieți făcea parte din *powhiri,* ritualul de salut care printre altele arăta dacă vizitatorul venea cu intenții prietenoase ori ostile. Dar o fată atât de tânără nu prezenta pericol pentru un trib și nu era nici așa de importantă încât să fie primită cu dansuri, rugăciuni și ceremonii de prezentare. Dar, acest trib aștepta o fiică de căpetenie.

Matariki se gândi iar la ce ar fi trebuit să spună în *pepeha* ei. Recapitulă strămoșii, în măsura în care îi erau cunoscuți. Lizzie, mama ei, fusese abandonată și crescuse într-un orfelinat londonez, strămoșii tatălui veniseră în Noua Zeelandă – Aotearoa – cu canoea. Matariki trebuia să descrie locul de unde venea și poate și drumul pe care ajunsese aici. Nu avea niciun chef de toate acestea, împărtășind, de fapt, părerea lui Michael că triburile exagerau cu ritualurile lor de salut. În plus, era și flămândă.

Auzi mișcare în pădurea de fagi care mărginea plaja în partea de sud și văzu apropiindu-se un grup de oameni. Se aștepta să fie

mai ales femei și copii, pentru că maorii erau curioși din fire, dar grupul era format exclusiv din bărbați în ținută de război. Pășeau dârji și aveau sulițe și securi de luptă. Fetei i se părea că asistă la defilarea unei armate, iar dacă scopul era de a o înspăimânta, reușiseră. Se simți în pericol și își aminti de ce îi spuseseră părinții și cei din tribul ei despre canibalismul Hauhau. Oare obișnuiau să mănânce fiicele căpeteniilor?

Matariki se hotărî să nu se lase intimidată. Se ridică în picioare, își îndreptă spatele și privi mândră grupul. Bărbații se aliniară în fața ei asemenea unor soldați la instrucție ori ca dansatorii de *haka* înainte de reprezentație. Dintre primi zece așezați în față ieși un bărbat înalt, destul de firav pentru un războinic maori, foarte suplu, față de care ceilalți arătau un respect deosebit. Avea chipul acoperit de tatuaje, ca și ceilalți, părul negru strălucitor, ca al ei, strâns într-un coc specific războinicilor. Bărbatul i se părea lui Matariki cunoscut și privindu-l mai atentă băgă de seamă că părul lui semăna cu al ei. Avea ochii ușor oblici, puțin mai închiși decât ai ei, dar tot de culoarea chihlimbarului. Bărbatul purta însemnele de căpetenie: securea și bastonul, plus o pelerină scumpă cu dungi verticale alb-negre.

Matariki se gândi să i se arate la fel de demnă pe cât i se înfățișa acesta.

– Kahu Heke? Tată?

Pe chipul bărbatului se ghici un zâmbet, dar dispăru imediat. A zâmbi la vederea fiicei sale nu se cădea pentru *mana* unei căpetenii războinice. Totuși, acesta se îndreptă către Matariki și schiță tradiționalul salut al maorilor, *hongi*. Matariki își apropie fruntea și nasul de fața tatuată și fermă a tatălui ei.

– *Kia ora*, Matariki! spuse Kahu Heke. *Haere mai*.

Bine ai venit! Nu îți întâmpini astfel masa de prânz. Matariki se abținu să nu râdă. Totul era atât de ciudat... demna căpetenie, războinicii tăcuți. Triburile aveau mai degrabă un salut energic! La Ngai Tah, răpitorii lui Matariki schimbaseră cu prietenii lor glume și

hongi, însă aici stăteau departe de tribul lor, cum stătuse Matariki față de ei pe tot timpul călătoriei. Intangibilă... Matariki se înfiora, dar îi venea să și chicotească în același timp.

Kahu Heke li se adresă răpitorilor ei:

– *Hanu, Kahori, haere mai*. V-ați îndeplinit misiunea, primiți mulțumirile tribului vostru și binecuvântarea zeilor. Acum puteți pleca și vă puteți curăța.

Matariki se încruntă. Cei doi tocmai înotaseră. Cu siguranță că erau mai curați decât Matariki însăși și decât războinicii asudați. Hanu și Kahori se înclinară scurt și plecară.

Kahu Heke, care observase mirarea lui Matariki, schiță din nou un zâmbet.

– Așa trebuie, o lămuri el laconic, și apoi, spre uimirea fetei, îi vorbi într-o engleză fără urmă de accent: Au fost în contact cu fiica unei căpetenii, zile la rând au stat mult prea aproape de tine. După încălcarea acestor *tapu,* dacă ar fi murit, probabil nu ar mai fi fost primiți în Hawaiki.

Sufletele maorilor decedați călătoreau peste mări în mitica țară a părinților lor.

– Dar se vor supune acum unui ritual de purificare. Deci nu îți face griji în privința lor.

Matariki își dădu ochii peste cap.

– Nu îmi fac griji, îi răspunse ea arțăgoasă, tot în engleză. M-au răpit. După mine, sufletele lor se pot duce oriunde. Ce vrea să însemne asta, tată? Dacă voiai să mă vezi, Otago Girls' School nu este o închisoare, iar părinții mei cu siguranță că te-ar fi primit la ferma noastră ori la *marae* a celor din Ngai Tahu.

Kahu Heke se apără:

– Despre asta vom vorbi mai târziu, copilă. El se adresă iarăși războinicilor lui: Salutați-o pe Matariki, fiică a stelelor, aleasă a zeilor!

Bărbații ridicară sulițele și scoaseră un strigăt de luptă. Lui Matariki îi veni iar să râdă. Era ca și cum fetele din Otago Girls' School ar încheia convenția de la Waitangi. Ea le zâmbi totuși

bărbaților și făcu un gest asemănător cu ceea ce la clubul de teatru al școlii s-ar fi numit un salut al Cezarului. Luptătorii părură mulțumiți.

– Urmează-mă, Matariki! îi ceru Kahu Heke ceremonios și continuă în engleză: Vino după mine, dar să fii atentă ca umbra mea să nu treacă peste tine. Și nici a ta peste altcineva. În curând vom fi singuri și vom vorbi atunci.

Trupa războinicilor reveni în formația inițială și o conduse pe Matariki într-un alai festiv până în tabăra maorilor. Straniul trib al lui Kahu Heke nu avea un *marae* împrejmuit, cu casă comunitară, bucătării și colibe cu provizii. Semăna mai curând cu o tabără de corturi, în mijloc cu un uriaș stâlp de drapel. Nici urmă de femei și copii. O tabără militară, se gândi Matariki, și simți cum se înfioară. Firește, Kahu Heke era o căpetenie militară, „cel mai bătrân" din trib, ales de întregul popor, inclusiv de femei. Dar ce căuta ea aici? Matariki nu își mai amintea ce îi spusese Haikina despre fetele de căpetenii.

Ajunsă în tabără, formația războinicilor se risipi. Oamenii trebuiau să se ocupe de foc, pe care se găteau cartofi dulci și carne. Era evident că pregătirile pentru masă fuseseră întrerupte pentru a i se face o primire corespunzătoare. Fetei îi lăsa gura apă. Firește că i se va da și ei ceva.

Kahu Heke se opri la marginea taberei, ținându-se departe de focuri și de colibele șubrede, pentru a nu le atinge cu umbra.

Și ținu o cuvântare:

– Bărbați! Astăzi este o zi a bucuriei pentru cei care cred în Pai Marire și chiar dacă ei nu o știu, pentru toți membrii poporului ales de zei!

Bărbații scoaseră strigăte de entuziasm:

– *Rire, rire, hau!*

Fetei i se părea că scandau cuvinte fără sens și se întreba unde mai auzise expresia „popor ales". Cu certitudine nu în limba maorilor, dar în biserica reverendului Burton, ca și în rugăciunile și în Biblia pe care

o citea la școală. Poporul ales de Dumnezeu erau israeliții înrobiți de egipteni. Dar ce aveau de-a face aceștia cu maorii?

– Știți, continuă Kahu Heke, că arhanghelul Gabriel i-a apărut odată marelui nostru conducător Te Ua Haumene, pentru a-i arăta calea. Libertate pentru poporul ales de Dumnezeu! Pentru a îndeplini voința Domnului, națiunea maorilor trebuie să se elibereze din cătușele *pakeha*. Jos exploatarea și jefuirea țării! Să se termine odată cu tâlhărirea lui Papa de *mana* lui Papa!

Lui Matariki îi vâjâia capul. Tatăl ei spulbera tot ce știa ea despre religie. Vechiul Testament, israeliții și arhanghelii cu legenda maorilor despre facerea lumii prin separarea dintre Papa, pământul, și Rangi, cerul. Ea considera toate acestea absurde, dar bărbații păreau entuziasmați. Uitaseră de focuri și de pregătirea prânzului și începuseră să alerge în jurul stâlpului din mijlocul taberei ca în transă, repetând întruna *rire, rire, hau, hau*.

– Avem misiunea de a ne descotorosi de popi și învățături false! strigă Kahu Heke. Lui Dumnezeu îi sunt cu adevărat pe plac numai *tikanga* – datinile vechi ale patriei noastre, ale poporului nostru, care ne fac invincibili! *Tikanga* ne face nemuritori! Să ne concentrăm asupra adevărurilor de secole, asupra spiritualității naturale a căpeteniei și a copiilor săi. Atua – Dumnezeu – ne-a trimis-o astăzi pe preoteasa sa. Sânge din sângele unui lung șir de mândri *ariki!*

Kahu Heke îi făcu semn lui Matariki să iasă în față. Fata roși emoționată, ceea ce nu i se întâmpla des. Se vedea așezată pe un loc ce nu era al ei. Orice bărbat și orice femeie din adevăratul ei *iwi* ar fi declarat-o nebună.

– Această fată, Matariki, fiică a stelelor, vă va conduce de la pace la război, vă va face din războinici, războinici ai lui Dumnezeu. Nemuritori, invulnerabili, fără cruțare, invincibili!

Bărbații jubilau, iar lui Matariki îi venea să intre în pământ.

– Acum, sărbătoriți! Sărbătoriți eliberarea lui Aotearoa, în timp ce eu îmi voi îndeplini sarcina de a-mi pregăti fiica pentru misiunea ei! *Pai Marire, hau, hau!*

Kahu Heke primi ovațiile bărbaților, apoi se întoarse ca să plece. Matariki se ținu după el și respiră ușurată când părăsiră tabăra. Doar unul dintre bărbați, foarte tânăr, îi urmă la o distanță respectabilă pe poteca din pădure. După câțiva pași intrară într-un luminiș. Casa căpeteniei – o construcție tot atât de șubredă precum colibele din tabără – se afla sub coroana unui masiv arbore kauri.

Kahu Heke o invită pe fiica lui să se așeze alături de el pe niște pietre în fața colibei. Tânărul războinic rămase la marginea luminișului, unde era aprins un foc. Acesta se apucă de pregătirea unei mese și Matariki speră că gătea pentru căpetenie. Cel puțin se părea că, în calitate de „preoteasă a Domnului", era scutită de bucătărie.

– Asta ce a mai fost? întrebă Matariki.

Kahu Heke zâmbi.

– Te-ai prezentat bine! o lăudă el. Vrei să vorbim în engleză ori în limba noastră?

Matariki ridică din umeri:

– Mie îmi este indiferent. Aș vrea doar niște răspunsuri. Ce înseamnă asta, tată? Eu nu sunt o preoteasă. Nu sunt nici măcar *tohunga* și habar nu am despre vechile datini. Oricum, nu știu mai multe decât orice fată maori!

– Ești foarte drăguță chiar când te înfurii. Exact ca mama ta. Doar că tu nu ai *moko*. El ignoră răbufnirea lui Matariki, apoi adăugă: Dar poți să îți faci mai târziu.

– În niciun caz nu mă voi tatua! izbucni din nou Matariki. Nimeni nu mai face așa ceva, eu...

– În curând, vom purta cu toții cu mândrie semnele triburilor noastre! Și Ngai Tahu, în măsura în care se înțelege cu ocupantul.

– Dar este o prostie! zise Matariki ridicând tonul. Nu există un ocupant. Noi toți suntem un popor, *pakeha* și maorii. Asta a spus-o căpitanul Hobson la Waitangi: *He iwi tahi tatou*...

Kahu Heke bombănii furios:

– Nu suntem un popor! Iar convenția de la Waitangi a fost o înșelăciune. Căpeteniile nu au știut ce semnează.

Convenția de la Waitangi era o colecție de reguli negociate de căpitanul William Hobson și James Busby în 1840. Patruzeci și nouă de căpetenii de trib – cu excepția câtorva din Insula de Nord și Ngai Tahu – o semnaseră, și formal aceasta stabilea egalitatea maorilor cu *pakeha* ca cetățeni ai Noii Zeelande. Mai târziu s-a dovedit că, prin aceasta, Coroana britanică fusese îndreptățită și la proprietate asupra pământului, și la colonizare.

Matariki ridică din umeri.

– Păi, ar fi trebuit ca atunci să fie mai atenți, remarcă ea. Dar, oricum, eu nu mai pot schimba nimic. Și aș vrea să mă întorc în Insula de Sud. Netatuată. De fapt, ce înseamnă *rire, rire, hau, hau?*

Kahu Heke oftă.

– Nu înseamnă nimic, Matariki. Sunt vorbe goale. Dar ajută războinicii să se regăsească pentru poporul lor și pentru armata lor.

– ...spuse arhanghelul Gabriel? îl ironiză Matariki.

Kahu Heke se frecă pe frunte, își duse mâna la păr, apoi la nas și inspiră adânc.

– Zeul Rauru. Trăiește în capul căpeteniei. Atingându-mi părul, l-am deranjat, trebuie să îl inspir din nou. Fii atentă, Matariki, să nu îți atingi părul în mod ușuratic atunci când te privește un războinic, zise el arătând către tânărul de la marginea luminișului: Este *tapu*.

Matariki râse.

– Acum te-ai trădat, tată! Nici tu nu crezi în toate astea. Arhanghelul Gabriel nu s-a arătat nimănui și...

Kahu Heke inspiră încă o dată aerul cu atâta putere, de parcă l-ar fi inspirat pe însuși arhanghelul Gabriel.

– Matariki, conducătorul nostru Te Ua Haumene a văzut arhanghelul. Lucrul acesta nu poate fi verificat. Așa a spus el și astfel a întemeiat religia Pai Marire.

– Bun și iubitor de pace, traduse Matariki în engleză. Dar la tine sună cu totul altfel.

Kahu Heke își mai trecu o dată mâna prin păr. De data asta uită de zeul Rauru.

– Între timp, și alții au fost inspirați prin arhanghelul Mihail. Care este mai războinic. Însă important este totuși un lucru: zeii și îngerii creștinismului se adresează conducătorilor noștri maori. Te Ua Haumene ne numește noul popor ales. Nu mai trebuie să ni se spună nimic, nu mai vrem să fim obiect de misionariat. Cu ajutorul lui Dumnezeu, ne luăm țara înapoi.

– Și pentru asta chiar ai nevoie de mine? întrebă Matariki.

CAPITOLUL 6

Ellen Paisley se târa distrusă spre casa în care locuia cu familia. O trăgea după ea pe Rosie, fiica ei de patru ani, încercând să ignore faptul că micuța scâncea de ore întregi. Violet nu o putea supraveghea, de o săptămână lucra la casa Burton. O angajase soția reverendului să o ajute pe ea și pe fiica ei la dereticat. Ellen nu aflase prea multe – avea suficiente griji –, dar reverendul Burton îi băgase nepotului minții în cap. Violet spunea că tânărul domn Randolph mai locuia în casă, dar fusese silit să se comporte mai cuviincios. Când reverendul luă proprietatea în primire, încăperile erau devastate. Femeile încă mai curățau și mai făceau ordine și își propuseseră să se ocupe și de grădină.

– Altfel casa nu poate fi vândută, repetă Violet cuvintele lui Kathleen Burton.

Reverendul din Noua Zeelandă și frumoasa lui soție deveniseră repede exemple pentru Violet. O admira în mod deosebit pe tânăra Heather.

– Pictează minunat! Aș dori și eu să pot face asta! Mi-a arătat imagini din patria ei. Este atât de frumos acolo – aerul este curat și munții sunt mereu acoperiți cu zăpadă. Îți poți imagina, mamă? Râurile sunt clare, nimeni nu își aruncă murdăriile în ele. Nu există praf de cărbune!

Violet privi melancolică în depărtări. Fără îndoială, visa să însoțească familia Burton pe insula lor de la capătul lumii.

Ellen nu i-o putea lua în nume de rău. Și ea ar fi preferat să plece cu ei. Banii pe care Jim îi dăduse în ultima lui zi de plată fuseseră ultimii. Așa îi urlase când venise acasă. Se săturase să muncească pentru acest mizerabil maistru și pentru bogătașii borțoși. Jim și Fred îi spuseră că renunțaseră la slujbă într-o manieră glorioasă, după ce maistrul îi făcuse bețivi puturoși, dar soțul lui Mrs. Brown le povestise că Jim Paisley fusese concediat. Fred o ștersese odată cu el, după ce îl amenințase pe maistru cu târnăcopul. Băiatul era voinic, dar nu îi plăcea munca.

La început, Ellen nu luase lucrurile în serios. În ultimii ani, în zonă se deschiseseră douăzeci de mine și administratorii lor se dușmăneau de moarte. Deci era simplu să găsești de lucru. Dar dacă se urau administratorii nu însemna neapărat că se urau și maiștrii. Dimpotrivă, aceștia beau bere împreună și discutau despre muncitorii mai buni sau mai răi. Iar Jim și Fred nu aveau un renume strălucit, mai ales după treaba cu târnăcopul.

În aceste condiții, a trecut o jumătate de săptămână până când cei doi să găsească de lucru. Și nu la o mină adevărată, ci la o galerie. Jim nu îi spusese, dar se pare că cineva deschidea o nouă galerie în munte. Spre deosebire de o mină adevărată, în care se intră vertical și din care se extrăgea cărbunele în subteran, galeria se săpa orizontal într-un munte. Din ce auzise Ellen, o metodă cam lipsită de perspective în Treherbert. Aici, zăcămintele erau destul de adânci, motiv pentru care primele mine fuseseră deschise abia în urmă cu zece ani. În acest fel, deschiderea unei asemenea galerii era mult mai ieftină decât amenajarea de turnuri de exploatare și puțuri de mină. Ellen se și întrebase cum de unui om de la țară, din apropiere, îi venise ideea să își încerce norocul în extracția cărbunelui. Acesta nu putea să aibă cine știe ce cunoștințe în domeniu, și nici experiență în aprecierea muncitorilor, altfel nu l-ar fi angajat pe Jim Paisley ca maistru.

Ellen se smulse din gândurile ei negre. Desigur că Jim avea o mare experiență și poate că merita încredere, dar ei nu prea îi venea să creadă, mai ales că și recompensarea se lăsa așteptată. Încercarea

de astăzi de a-i smulge soțului ei cel puțin o parte din plata săptămânală nu avusese succes. Noul șef le dăduse oamenilor doar bani de buzunar, ca avans. Adevăratele salarii urmau să le primească abia după ce vor începe extracția cărbunelui.

– Și dacă nu există cărbune? întrebase Violet îndrăzneață atunci când tatăl ei le adusese la cunoștință această condiție a angajării.

Lucru pentru care fata se alesese cu un bobârnac în creștet.

– Unde sapă Jim Paisley, acolo se găsește cărbune! ripostă el.

Această remarcă o neliniști pe Ellen, pentru că însemna că noul întreprinzător îi încredințase lui realizarea galeriilor, o sarcină la care Jim nu se pricepea deloc.

În orice caz, o săptămână sau două fără salariu era greu pentru familie. Munca lui Violet la familia Burton era plătită cu regularitate și fata aducea acasă și rufărie, de care se ocupa Ellen. Dacă familia Burton mai rămânea câteva săptămâni aici – și deja se prevedea întârzierea negocierilor de vânzare a pământului –, familia Paisley ar mai scoate-o la capăt. Până atunci spera că Jim se va reangaja la vechea mină ori la alta.

La astea se gândise Ellen până în ziua în care primise scrisoarea de la administrația minei, căreia aparținea casa în care locuiau. Mina prefera să închirieze locuințe angajaților ei, pe care îi și păsuia cu chiria când aveau probleme cu banii. Pentru cine lucra la altă mină ori nu lucra deloc nu avea înțelegere și îl dădea afară. Ellen privise înmărmurită hârtia prin care erau amenințați cu evacuarea în două săptămâni.

– Stimată doamnă, în privința asta nu avem nicio putere, se scuzase funcționarul când, de mână cu Rosie, Ellen intrase în biroul lui și îi ceruse disperată o amânare. Soțul dumneavoastră nu ne-a plătit chiria de două luni. L-am avertizat deja. Așa procedăm, ca să nu neliniștim familiile. Maiștrii discută cu oamenii, după care, de cele mai multe ori, ei plătesc... mai devreme ori mai târziu. În cel mai rău caz, le reținem din salariu.

Bărbatul se încruntă și Ellen își trecu nervoasă mâna prin păr. La majoritatea familiilor de mineri era aceeași situația: soțiile primeau

numai banii pentru cheltuielile gospodărești, iar chiria o achitau bărbații. Însă, uneori, banii ajungeau nu în gospodărie, ci la casele de pariuri ori în sălile de biliard.

– Dacă soțul dumneavoastră nu mai lucrează la noi... trebuie să ne înțelegeți, avem nevoie de case pentru propriii noștri oameni. Nu dăm afară pe nimeni doar pentru că pleacă la concurență, însă trebuie plătită chiria. Regulat și integral.

Ellen negociase – desigur cu ajutorul lui Rosie, care scâncea în continuu – o amânare de o săptămână, dar fără speranța că între timp se va schimba ceva. Ea cu Violet nu puteau plăti chiria pe trei luni. Și până când Jim va primi bani de la noua mină...

Ellen descuie ușa căsuței lor și începu fără niciun chef să curețe cartofi. Nu va putea face din ei decât o supă subțire dacă va încerca să economisească ceva bani pentru chirie. Dacă ar reuși să plătească măcar o parte, poate îl va convinge pe administrator să îi mai păsuiască. Ellen gătea plângând. Viața ei cu Jim nu fusese ușoară. Bețiile lui, bătăile când el își vărsa nervii pe ea, privirile compătimitoare ale vecinelor, cărora le mergea puțin mai bine.

Odinioară îi mersese și ei mai bine. Încerca să se consoleze visând la copilăria ei fericită, la casa părinților din Treorchy, de la marginea satului, la grădină – pe atunci, valea nu era acoperită cu praf de cărbune și de funingine. Își amintea de zilele însorite, de spicele galben-aurii de pe câmp, de cerul azuriu, de picnicurile de pe pajiști. Tatăl ei fusese cizmar, iar ea își petrecuse după-amiezile în atelierul lui, jucându-se cu petice de piele, trăgând cu urechea la discuțiile sale cu țăranii și meșteșugarii cărora le lucra încălțăminte. Apoi se deschiseseră primele mine și în văile din Rhondda începuse să curgă cu mineri din toate colțurile Angliei. Unul dintre primii sosiți în Treorchy fusese Jim Paisley, pe atunci un tânăr fercheș, cu față colțuroasă, ochi sclipitori și cu buze care râdeau atât de minunat și care sărutau și mai și.

Ellen râsese când, ieșit din mină negru ca un maur, îl întâlnise pe râul Rhondda, unde înota și se curăța de praf. Șterpelise săpunuri frumos mirositoare din rezerva ascunsă a mamei ei și îl săpunea

veselă. Odată, el o trăsese în râu, se jucaseră ca niște copii și se și dezbrăcaseră. Și atunci se întâmplase. Ellen gustase fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare provocare a minunatului lui sex.

Curând au fost surprinși la râu de vecini, a fost chestionată de părinți și i s-a interzis să mai iasă. Ellen Seekers, fiică de meșteșugar cu dotă corespunzătoare, nu se putea căsători în niciun caz cu un miner pribeag! Și mai ales cu unul ca Jim Paisley, care încă de atunci își toca banii la cârciumă.

Totul a culminat cu faptul că mama lui Ellen a prins-o pe fiica sa cu mâna în banii destinați trebuințelor gospodăriei. „Numai câțiva șilingi, pe care ți-i voi înapoia", îi spusese Jim. Au urmat lacrimi, scuze, o a doua șansă, pe care Ellen a ratat-o iarăși, pentru că în îmbrățișările lui Jim uita de tot. Până la urmă, tatăl ei a dat-o afară; spre binele ei, susținea el. Și într-adevăr, se săturase de Paisley dinainte să fi reușit să îl aducă în fața altarului.

Ellen avea câteva bijuterii și niște haine, pe care le-a luat cu ea. Lui Jim îi erau suficiente ca dotă și fu chiar dispus să facă o petrecere. Banii ajungeau pentru o nuntă veselă, ba chiar și pentru câteva oale și o masă cu scaune vechi. Ellen a mobilat triumfătoare o cocioabă în Pentre, pe care le-o închiriase un fermier.

Pe atunci, în Valea Rhondda, minele se deschideau una după alta. La început, Ellen nici nu băgă de seamă cât de des își schimba Jim locul de muncă. La Pentre s-au născut atât Fred, cât și Violet, fata cu puțin înainte de mutarea la Treherbert. Pe Rosie a născut-o târziu, fără să și-o fi dorit. Ellen își făcuse griji de când era gravidă cu Violet. La Rosemary plânsese. Acum știa cine era Jim Paisley. Dar nu mai putea da înapoi.

– Și dacă te duci la Treorchy și vorbești cu bunicii? întrebă Violet.

Fata bănuise că era vorba despre ceva rău când o găsise pe mama ei în lacrimi la masa din bucătărie. Pe drumul spre acasă, Violet fusese foarte veselă. Heather Coltrane îi dăruise o rochie și Kathleen îi arătase cum să și-o ajusteze. În plus, Peter Burton se văita că

negociase la sânge cu un proprietar de mină, care ba voia, ba nu voia să cumpere casa, ba cu terenul din jur, ba fără teren. Era aproape imposibil să vândă repede proprietatea, ceea ce însemna că familia Burton avea să mai rămână la Treherbert câteva săptămâni. Dar Ellen îi arătă lui Violet scrisoarea de la administrație și fata mai că izbucni și ea în plâns.

În Rhondda Valley nu existau alte case în afară de cele ale societăților miniere și chiar și acestea erau arhipline. Cine pusese mâna pe o locuință mai mare o subînchiria la unu sau doi tineri. Firește că în împrejurimi mai existau câteva ferme, dar minerii nu erau bine-veniți acolo, cu siguranță că nimeni nu ar fi vrut să își împartă casa cu familia Paisley. Așa că Violet nu își făcea iluzii. Vor trebui să plece din Treherbert și să se mute în altă așezare minieră. Asta însemna sfârșitul angajării ei la familia Burton și sfârșitul spălătoriei mamei ei. În alt loc trebuiau să o ia de la început și înainte de toate să depindă de câștigul realizat de tată și de frate. Doar dacă...

– A trecut atâta vreme, mamă! De când nu i-ai mai văzut? De cincisprezece ani? O supărare cu cineva nu poate dura atât. Mai ales când este vorba de propria fiică!

De mulți ani, Violet își îndemna mama să reia legătura cu părinții ei, spunându-i că soții Seekers nu aveau ce îi face mai mult decât să o dea afară. Și dacă o lua cu ea pe Rosie... cine pe lumea aceasta se putea împotrivi obrajilor îmbujorați și părului blond roșcat și buclat al surorii ei mai mici?

Rosie încetă să se mai smiorcăie și se lăsă luată în brațe de Violet, pe care o diviniza. De tatăl și de fratele ei se temea.

– Dar îmi este rușine, Violet. Mă simt penibil! Nu pot să mă duc acolo precum o cerșetoare!

Ellen își șterse nasul. Jim și Fred aveau să se întoarcă în curând, dacă nu întârziau prea mult la pub. Și nu voia să pară plânsă și disperată. Trebuia să discute omenește cu cei doi. Poate că acest nou proprietar de mină ar putea fi convins să își deschidă puțin punga. Ellen voia mai ales să îi afle numele.

– Atunci mă duc eu, spuse hotărâtă Violet. Dacă tu nu o faci, o fac eu!

– Dar nu înțeleg de ce graba aceasta.

Unul dintre cei interesați de terenul moștenit de Peter, un proprietar de mină putred de bogat, nu se putea decide cu niciun chip să ia o parcelă. Îi spuse lui Peter că ar vrea să revină cu doi dintre maiștrii lui cu experiență. Oare Peter ar avea ceva împotriva unor foraje de probă?

Această tevatură începuse să îl calce pe nervi pe Peter. Stăpânindu-se cu greu, îi explică bărbatului că voia să vândă repede pământul. Dacă vor fora imediat, nu avea nimic împotrivă. Nu voia să înșele pe nimeni. Îi era indiferent dacă vindea terenul pentru a fi folosit în scop industrial ori agrar. Numai să îl vândă odată!

La această răbufnire, cumpărătorul se miră:

– Păi, dacă vreți să intrați în afaceri cu mineritul... nu puteți supraveghea săpăturile de la distanță. Și cu siguranță nu din Noua Zeelandă!

Peter se încruntă:

– Să vreau ce...? întrebă el surprins. Mr. Hobbs, ultimul lucru care ne-ar trece prin cap mie și soției mele ar fi să deschidem aici o mină. O dată pentru că nu am habar de exploatarea cărbunelui și apoi pentru că eu iubesc din tot sufletul ceea ce fac. Am o comunitate la Dunedin, care mă așteaptă. Și în ce o privește pe soția mea, continuă el zâmbind, are deja o mină de aur. Și în niciun caz nu o va schimba pe câteva abataje miniere.

Malcolm Hobbs râse neîncrezător.

– Da? Dar oare nu în terenul dumneavoastră, de la sud de oraș, se sapă o nouă galerie? Eu aș fi jurat că i-ați oferit parcela lui Arnold Webber, a cărui mină se află alături. Și că acum săpați dumneavoastră. Dar trebuie să vă dau dreptate: la minerit nu vă pricepeți. În pământul acesta nu este cărbune. Poate cu cincizeci de coți mai

jos este posibil să fie. Dar în munte puteți face zece tuneluri, nu veți găsi nimic.

Bărbatul râse, se aplecă și sfărâmă între degete puțin pământ, ca și cum ar fi putut astfel să afle dacă mai jos cu cincizeci de coți ar exista zăcăminte de cărbune.

Peter era zăpăcit de-a binelea.

– Galeriile sunt tunelurile transversale, nu? întrebă el. În muntele meu? Cu siguranță că faceți o confuzie.

Hobbs clătină din cap rânjind.

– Cu siguranță, nu. Oamenii mei au văzut terenul, reverendule. Dacă noi am fi bănuit că există cărbune, am fi făcut o ofertă contra lui Webber. Știu care este situația. Și Webber mi-a spus ieri că ar vrea totuși să vă facă o ofertă. Are nevoie de teren pentru noi așezări ale minerilor. Dar așa cum am spus, acum scormoniți dumneavoastră. Și pe el l-a amuzat mult.

Peter Burton își îndepărtă supărat o șuviță de păr căzută pe frunte și își acoperi capul cu pălăria sa cu boruri largi, deoarece tocmai începuse să plouă. Trase de hățuri calul unchiului său, care încă păștea.

– În aceste condiții, Mr. Hobbs, mă tem că va trebui să mă scuzați. Trebuie să merg acolo să văd eu însumi. Dacă într-adevăr sapă cineva, apoi vreau să știu cine sapă și de ce sapă. Și informați-l pe Mr. Webber că îi aștept oferta!

– Trebuia să găsiți ceva!

Randolph Burton, un tânăr încă musculos, dar dând semne că avea să devină la fel de corpolent ca tatăl lui, se adresa celui care conducea lucrările. Randolph avusese un chip neted până în urmă cu un an, când devenise ursuz și îi apăruseră primele riduri.

– Nu am ajuns prea departe, încercă să îl liniștească Jim Paisley. Dar trebuie să susținem galeria. Nu sunt fricos, zise Paisley privind sigur de sine tavanul galeriei săpate în munte, lungă de aproximativ zece metri, dar oamenii au început să murmure că s-ar putea prăbuși.

Randolph Burton ridică instinctiv capul și privi îngrijorat la cei patru oameni cu târnăcoape și lopeți care lucrau. Se bucurase că scăpase de ploaie, dar dacă aici nu era în siguranță... Nu îi trecuse prin cap până atunci că galeria se putea surpa.

– În orice caz, va trebui să comandați lemn, Mr. Burton. Firește că pot să o fac eu pentru dumneavoastră... dacă îmi dați bani. Și pentru că tot vorbeam de bani, salariile... Eu nu sunt atât de lacom, dar ceilalți...

Randolph Burton examină posac pereții galeriei. Poate că acest Paisley nu observase niște straturi de cărbune. Randolph era extrem de mândru de proaspetele lui cunoștințe în domeniul mineritului. Înainte de moartea unchiului său, căutase la pub compania unor șefi de echipă și culesese informații chiar și de la proprietari de mine. Se întâlnise cu aceștia și la diferite ocazii mondene, la care fusese invitat cât timp unchiul său trăise. De pe atunci încercase să îl convingă pe bătrânul James să intre în afacerile miniere. Ceea ce ar fi trebuit să fie mai mult decât simplu, având în vedere că era vorba despre cel mai mare zăcământ din întreaga Britanie.

– Aici este cărbune peste tot. Trebuie doar să îl extragem și devenim bogați! îl tot bătea la cap Randolph pe unchiul lui.

James însă râsese:

– Dar cărbunele nu se găsește pe drumuri, tinere, ci de multe ori adânc sub pământ. Iar eu sunt suficient de bogat. Cu siguranță că nu îmi voi transforma pământul într-o haldă de cărbuni. Dacă tu faci asta după moartea mea, nu am cum să mă opun, dar privește râul, dealurile, pădurea. Toate acestea sunt minunate, Randolph, și mie mi-s dragi! Și vreau să mor cu această priveliște sub ferestrele mele și cu ciripitul păsărelelor în urechi. Nu cu un extras de cont în mână.

Oricum, unchiul James nu ar mai avut timp pentru a deschide o mină adevărată, dar Randolph... Firește că era foarte scump să sapi o galerie în munte, dar asta se putea ușor rezolva cu moștenirea Burton. Randolph sperase să scoată primele cantități de cărbune

înainte ca unchiul Peter să prindă de veste. Atunci, totul ar fi arătat altfel. În mod cert, reverendul nu ar mai fi dorit să vândă și i-ar fi încredințat administrarea minei Burton lui Randolph, adică lui. Ce grozav suna! Mina Burton! Numai gândindu-se la aceasta și îl cuprindea buna dispoziție. Și-ar ridica reședința aici, ca Webber ori Hobbs, sau își va permite o proprietate lângă Cardiff, ca marchizul de Bute. Reverendului i-ar putea trimite bani lunar. Pentru săracii din Noua Zeelandă sau din altă parte. În fond, unchiul său bătea toba că el va folosi moștenirea în scopuri caritabile.

Numai dacă în calea acestor frumoase visuri nu ar sta atâtea investiții! Unelte, salarii, acum lemnul... și așa Randolph se simțea depășit de situație. Mai ales de când Peter și familia lui ocupaseră casa. Până atunci putuse să vândă mobila și obiectele de valoare pentru a-și realiza ambițiosul lui proiect minier.

– Dar dumneavoastră sunteți sigur că în muntele acesta se află cărbune? îl mai întrebă încă o dată Randolph pe Paisley.

Poate că tatăl lui se va lăsa convins să îi acorde un avans la succesiune. În fond, acesta trebuia să aibă conștiința încărcată! Tocmai îi scrisese că Alice aștepta un copil.

Paisley clătină din cap:

– Aici există cărbune peste tot!

Între timp, ploaia bătea atât de tare încât nu auziră zgomotul copitelor calului lui Peter. Abia când reverendul intră, înfășurat în pelerină și cu stropi de apă picurând de pe borurile pălăriei, Randolph și Jim priviră către intrarea în galerie. Peter auzise ultimele cuvinte ale lui Paisley.

– Mr. Paisley, zise el, nu sunt surprins să vă văd aici. Fiica dumneavoastră mi-a povestit despre noua dumneavoastră muncă de maistru. Și spunea, pe bună dreptate, că patronul dumneavoastră nu ar fi cel mai luminat.

Lui Paisley îi luă câteva clipe pentru a înțelege remarca. Apoi se încruntă furios:

– O spulber pe lepra aia!

Peter clătină din cap.

– Acest lucru nu va scoate cărbunele de la cincizeci de coți, Mr. Paisley. Pentru că, mai mult ca sigur, acolo se află. Aici, sus, în munte, nu este, Randolph. Cine ți-a băgat în cap ideea cu galeria? Ai ajuns de râsul oamenilor. Și eu, pentru că, de fapt, este terenul meu, în caz că nu îți este clar. Cu ce plătești săpăturile? Aici ai angajat cinci bărbați. Sau, ia stai puțin, sunt femei, Randolph?

Peter privi îngrozit siluetele mărunte care îndepărtau cu lopețile sterilul lăsat în urmă de târnăcopul lui Paisley.

Randolph ridică din umeri.

– Femeile sunt mai ieftine, se justifică el. La galeriile transversale sunt deseori folosite. În timp ce în mină...

– Femeile în subteran aduc ghinion! susținu Jim Paisley.

Peter Burton își dădu ochii peste cap:

– Doamnelor, încetați imediat truda. Și tu la fel, Fred Paisley. Ce faceți este și periculos. Grota asta se poate prăbuși chiar acum, din cauza ploii. Dumnezeule, Randolph, colina asta nu este din piatră, și nici din cărbune, este din pământ! Veți primi desigur banii ce vi se cuvin, continuă Peter adresându-se de această dată femeilor.

– Toți? întrebă o femeie cu o voce clară. Nu i se putea ghici vârsta, avea fața neagră de murdărie și praf, și purta pantaloni și un pulover gros. Și pe săptămâna trecută și cea dinaintea ei?

Peter se frecă pe frunte, în timp ce Randolph o fulgeră cu privirea pe femeie.

– Învoiala prevede clar că veți fi plătită când veți găsi cărbune, Mrs. Carlson.

Femeia închise o clipă ochii resemnată.

– Dar avem nevoie de bani, spuse alta.

Peter trase aer în piept și zise:

– Bineînțeles că vă veți primi salariile, doamnelor, nu vă faceți griji. Ceea ce nu este valabil și pentru dumneata, Paisley. Din ce spune fiica dumitale, lucrezi de zece ani în Treherbert. Trebuie să știi la ce adâncime se găsește cărbune. Dacă ai susținut asemenea tâmpenie, vei suporta consecințele!

Paisley nici nu părea să se fi omorât cu munca. Peter observă că, în calitate de „maistru", el nici nu arăta prăfuit și murdar, ci îmbrăcat ca pentru stradă și destul de curat.

Atât Paisley, cât și Randolph au vrut să protesteze, dar Peter îi reduse la tăcere cu un gest.

– Noi mai discutăm, Randolph, înainte de plecarea ta la Cardiff, unde vei lua următorul tren. Iar dumneata, Paisley, te duci cu Fred acasă sau mai bine la Mr. Webber, căruia îi vei spune că va beneficia de o mică reducere la prețul terenului, dacă vă va angaja pe dumneata și pe Fred. Apoi veți încerca să vă păstrați această slujbă de dragul soției și al fiicei. Dumneavoastră, doamnelor, veți veni mâine după-amiază la casa Burton, pentru că, din păcate, nu am bani la mine. Dar mâine-dimineață voi rezolva cu banca. Ah, da, iar până la sfârșitul săptămânii o puteți ajuta pe soția mea la grădină și nu veți pierde astfel nimic.

Cele patru femei se îndepărtară mulțumind. Peter privea resemnat la ploaia torențială.

– Sper că tatăl tău îmi va restitui banii, i se adresă el lui Randolph. Iar acum dispăreți de aici înainte ca galeria să se prăbușească!

Peter își scoase calul în ploaia care curgea șiroaie. Ar fi băut o ceașcă de ceai sau, și mai bine, un whisky. Îi era dor de chipul lui Kathleen, de zâmbetul ei și de înțelegerea ei. Oare Randolph Burton o iubise tot atât de mult pe Alice Clusky? Oare se purtase frumos cu ea doar pentru a o câștiga? Peter oftă și privi după femeile ude până la piele, care se îndreptau către oraș. Pe acestea cu siguranță nu le aștepta un cămin cald, un ceai, un whisky și nici înțelegere. Le aștepta munca în gospodărie, copiii și bărbații cărora nu le era rușine să își trimită soțiile și fiicele să muncească în munte.

Existau lucruri mai rele decât o dragoste nefericită.

CAPITOLUL 7

Kahu Heke nu o lămuri pe fiica lui ce avea de făcut pentru salvarea poporului maori, pentru că nu mai avea timp să rămână singur cu ea. Tânărul războinic care gătise la marginea pădurii se apropie timid de cei doi ținând în mână un obiect ciudat.

– *Ariki*... masa gata, anunță el respectuos. Mai întâi pentru tine. Pentru fiica, fierbe pe foc.

Se exprima greoi și făcea greșeli gramaticale.

Matariki se miră din nou. Nu putea fi vorba despre un nou dialect, ci părea că tânărul maori învățase de curând limba poporului său. Ea uită însă de toate problemele lingvistice când Kahu Heke îi mulțumi acestuia și se așeză maiestuos lângă foc. Războinicul era foarte atent să nu stea în umbra șefului. Se apropie de el și îi duse la buze curiosul obiect care arăta ca un corn cu găuri la ambele capete, prin care războinicul, serios, îi turnă lui Kahu Heke mâncare în gură.

– Nu am voie să ating mâncarea, este *tapu,* o lămuri căpetenia după ce războinicul îndepărtă cornul. Dacă aș folosi castroane și linguri ca toți ceilalți, ar fi necesară o ceremonie complicată de purificare. Ar fi incomod și pe deasupra și o batjocorire a zeilor. Așa că folosim cornul. Te obișnuiești, Matariki.

Matariki își duse mâinile la frunte, fără a-și atinge însă părul. I se părea penibil.

– Pe mine nu mă va hrăni! zise ea privindu-l pe tânărul arătos. Acesta avea un mic tatuaj în zona nasului, care îi dădea mai curând

un aer vesel decât înspăimântător. Lui Matariki i se părea că îi scotea în evidență gropițele. Tânărul avea o față ovală, părul negru pe care voia să îl lase să crească, pentru a-l putea strânge într-un coc de războinic, ochi căprui prietenoși și o gură frumoasă cu buze pline. Lui Matariki i se părea că seamănă mai degrabă cu un poet ori cu un cântăreț decât cu un războinic. În orice caz, pentru a deveni așa ceva și a înspăimânta pe cineva, va avea mult de lucru.

Acum părea mai degrabă fricos. Privirea lui îngrozită, când o auzi vorbind cu hotărâre, îi amintea fetei de ochii unui ursuleț de pluș rănit.

– Io făcut greșeli?

Kahu Heke clătină din cap.

– Este în regulă, Kupe, îi spuse el în engleză.

Războinicul se mai liniști.

– Pe tine nu trebuie să te hrănească, Matariki, spuse căpetenia revenind la limba maorilor. Pentru copiii lui *ariki,* nu este un *tapu* atât de sever. Pentru tine se va găti separat, dar ești scutită de corn. Deci liniștește-te. Îți este foame? Masa ta va fi gata imediat.

Matariki nu mai comentă răspunsul și își dădu seama de ce răpitorii o evitaseră pe timpul călătoriei. Era evident că nu se putea să îi mergi pe urme cuiva din familia unui *ariki* din Insula de Nord fără să încalci un *tapu*.

În ceea ce privește purificarea tovarășilor de călătorie ai lui Matariki, mai era o problemă, după cum fu anunțată căpetenia de un trimis agitat, imediat după masă:

– Hanu și Kahori au început ceremonia purificării, îi spuse războinicul. Am aprins foc sfânt și am pregătit o mâncare cu care li s-au frecat mâinile, cum ne-ai zis. Dar cine trebuie să mănânce? Eu cred...

Kahu Heke își mușcă buzele.

– Tu spus, continuă războinicul, să facă femeia cu cel mai înalt rang din trib, dar noi nu avem aici nicio femeie. Numai..., spuse acesta aruncându-i lui Matariki o privire sfioasă.

– Nici nu mă gândesc să mănânc ceva dintre degetele acestor indivizi! spuse ferm Matariki. În plus, ar fi *tapu,* continuă ea. Aș atinge ceea ce au atins bărbații și...

– Are dreptate, nu se poate! spuse cu seriozitate căpetenia. Trimite-i încoace pe cei doi. Am să îi dezleg de blestem punându-mi mantia peste ei.

Războinicul făcu ochii mari:

– Asta este o mare bunăvoință, *ariki!*

Kahu Heke dădu din umeri:

– Hanu și Kahori i-au făcut poporului un mare serviciu, spuse el plin de demnitate și apoi se întoarse să plece.

Matariki își mușcă buzele când tatăl ei dispăru în casă. Se gândise că îi va ține companie la masă și îi va dezvălui mai multe despre misiunea secretă pentru care o adusese în acest loc. Dar probabil că era *tapu* pentru o căpetenie să fie văzută la masă cu fiica lui. Matariki nici nu mai știa dacă trebuia să râdă sau să plângă.

Tânărul Kupe se apropie rușinat de ea.

– Tu acum poți mânca. Eu gătit pasăre. Dar trebuie să iei tu, altfel *tapu.*

Matariki se ridică oftând. Înțelesese că nu va fi servită. Și probabil că pentru ea se foloseau și alte oale. Spera ca tânărul să fie un bun bucătar, pentru că „pasăre gătită" nu suna tocmai promițător.

După aspect, mâncarea de cartofi dulci înotând într-un fel de zeamă de pui nu o încânta deloc. Tânărul se ocupa cu stingerea focului, când Matariki se așeză să mănânce și o văzu că ezită.

– Este kiwi și, pentru că pe chipul fetei sila deveni și mai evidentă, adăugă: Fript e mai gustos. Spiritele rele nu place fiartă.

Matariki își dădu ochii peste cap.

– Chiar credeți că spiritele ar putea să consume chestia asta dacă ați face-o puțin mai gustoasă? Nu sunteți în toate mințile.

Tânărul roși.

– Poți să repeți? Eu nu înțeles.

– Nu are importanță, murmură Matariki aproape rușinată. Părinții o învățaseră să respecte religia tribului Ngai Tahu, așa cum tribul respecta creștinismul lui Lizzie. Și adăugă: Dar tu de ce nu înțelegi limba maori? Ești din alt trib? Mai îndepărtat? Războinicii de aici sunt din diferite triburi?

Kupe înțelese doar pe jumătate. Dialectul specific Insulei de Sud îl depășea în mod evident. Dar pe față o străfulgeră o idee. Kupe se deosebea de ceilalți, nu era tatuat și avea părul scurt.

– Vorbești limba engleză? îl chestionă ea.

El confirmă fericit.

– Da, desigur. Dar... dar nu trebuie să o folosesc. Ea este limba inamicului. Trebuie să învăț limba noastră.

Matariki oftă iarăși.

– Știi ceva? O înveți mâine. Facem un târg, Kupe, da? Eu nu te trădez că vorbim în engleză, dar pentru asta îmi ții tovărășie la masă.

– Este *tapu,* obiectă Kupe, dar nu cu prea mare convingere.

Hanu și Kahori părură speriați de fiecare dată când Matariki se apropia de ei. Dar Kupe se temea doar să nu încalce obiceiul și să nu cadă în dizgrația căpeteniei.

Matariki zâmbi.

– Și, în plus, pot să te iau sub mantia mea, se oferi ea. Sau sub pătura mea, că jacheta, din nefericire, nu am aluat-o cu mine când fermecătorii tăi confrați de trib m-au săltat. Dar pentru puțin timp.

De această dată zâmbi și Kupe și răspunse în engleză:

– Cred că atunci când vine vorba despre *tapu* uneori trebuie să improvizezi.

Matariki respiră ușurată. În sfârșit, un om cu care putea să se înțeleagă! Și nu doar pentru că vorbeau aceeași limbă.

– Tu de unde ești, de fapt? îl întrebă ea pe Kupe în timp ce învârtea lingura prin supa de kiwi. La Ngai Tahu se gătea mai bine. Și continuă: Ești totuși maori, nu?

După trăsăturile feței și constituție nu părea un maori-*pakeha.*

– Sunt din Poverty Bay.

Matariki observă că tânărul folosise denumirea englezească a golfului. Tatăl ei desigur că l-ar fi mustrat pentru asta.

– Din Gisborne. Din căminul de orfani de acolo.

Matariki îl privi nedumerită. Între timp, Kupe, care se așezase lângă ea, se trase mai deoparte, pentru ca umbra ei să nu cadă peste el. Nu o privea, dar observase că fata era impresionată de povestea lui. În mod normal, copiii maori nu ajungeau la orfelinate nici atunci când le mureau părinții. Erau îngrijiți cu dragoste în triburile lor.

– Toți copiii din tribul meu au crescut în orfelinat, o lămuri el. În 1865, la Opotiki a fost o epidemie de tifos și au murit mulți membri ai tribului. Te Ua Haumene a considerat că ei trebuiau să fie răzbunați. A trimis războinici, care i-au ucis pe misionari.

Matariki auzise de povestea aceasta. Se întreba dacă noul ei prieten știa că tatăl ei era responsabil de moartea lui Carl Völkner.

– După care au vrut să arunce în mare toți *pakeha* din Poverty Bay, continuă Kupe.

– Ceea ce lor nu le-a plăcut.

Și acest lucru îi era cunoscut lui Matariki.

Kupe privi în pământ.

– Albii au respins Hauhau, după care au venit în satul nostru. Noi nu aveam nicio legătură cu cele întâmplate, nu știam de Hauhau. Dar ei nici nu au vrut să audă. Au ucis căpetenia, au alungat tribul și au luat copiii. Kupe vorbea pe un ton indiferent, de parcă spusese povestea asta deseori. Apoi furia îl cuprinse: Trebuia să fim educați ca niște creștini onorabili, zise cu obidă.

– Au dus toți copiii din sat la orfelinat? întrebă îngrozită Matariki.

Kupe confirmă.

– Nu îmi mai amintesc de satul nostru. Eram prea mic. Dar așa povesteau copiii mai mari, înainte de a ne fi despărțit de ei. Am ajuns în cămine diferite, ca să nu mai vorbim între noi în limba noastră. Cei mai mici au uitat-o curând. De aceea trebuie să o învăț din nou.

Matariki era impresionată. Vru să îi pună mâna consolator pe braț, dar el se feri – *tapu*. Matariki se jucă nervoasă cu pandantivul

din jad de la gât. Un *hei-tiki*, un mic zeu maori. I-l făcuse cadou Haikina la ultima aniversare a zilei de naștere.

– Și a fost groaznic, continuă să povestească Kupe. La orfelinat ne băteau mereu, ni se spunea că nu suntem buni de nimic. La fiecare greșeală ni se amintea cât de înapoiat era poporul nostru. Dacă cineva scotea doar o vorbă în limba maori, ne încarcerau zile la rând. După un timp, eram ca și copiii *pakeha*. Nu îmi mai puteam aminti nimic de tribul meu, dar nu eram nici leneș și nici prost. Mereu am avut note bune, poate că aș fi putut să îmi continui studiile. Pentru teologie se ofereau burse. Apoi am auzit în King Country de Hauhau. Așa numeau *pakeha* Waikato și alte districte. Pentru misionari, firește că părea diavolul în persoană. Dar pentru mine era o șansă. În cele din urmă, am fugit. Și chiar mi-am găsit tribul!

Din vocea lui răzbătea mândria.

Matariki înțelegea bucuria lui Kupe. Dar, totodată, se gândea că pentru copilăria lui nu erau vinovați doar albii. Fără provocarea Hauhau, acestora nu le-ar fi venit niciodată ideea să atace satul lui.

– Am primit și un nume nou! spuse cu entuziasm tânărul războinic. Kupe este numele unui erou! Kupe a fost primul locuitor din Aotearoa!

Desigur că Matariki cunoștea legenda. Dar povestea colonizării Noii Zeelande de către Kupe și familia sa era controversată. A fost un gest de curaj să plece din Hawaiki și să meargă în necunoscut, dar, de altfel, nici nu mai avea încotro. Kupe omorâse un confrate din trib și îi furase soția. Iar apoi îi părăsise pe Kura-maro-tini și pe copii pentru a căuta noi aventuri. Poate că tatăl vitreg al lui Matariki, Michael, l-ar fi socotit pe Kupe un erou, dar mama ei, Lizzie, vorbea cu dispreț despre aventurieri. Dar era mai bine să nu îi spună asta noului ei prieten. Kupe părea atât de fericit când vorbea despre viața lui la Hauhau.

– La orfelinat îmi ziceau Curt.

Matariki râse, cel puțin pe tema aceasta putea să discute liber.

– Pe mine mă strigau Martha! Lucru pentru care am fost foarte mândră când am ajuns la școală. Dar, oricum, Kupe este un nume mai frumos.

Își dădu seama că făcuse un lucru bun spunând asta când văzu sclipirea din ochii noului ei prieten. Uneori, Kupe se comporta copilărește, cu toate că în mod sigur era cu trei ani mai mare decât ea.

Matariki trecu însă la chestiuni practice.

– Kupe, unde aș putea să fac baie? Pe cât posibil fără să încalc vreun *tapu*. Trebuie să existe pe undeva un râu ori un lac, nu? Ar trebui cel puțin să mă spăl pe cap. În măsura în care nu deranjez pe cineva.

O oră mai târziu, Matariki se îmbăiase într-un râu limpede. Kupe se uitase în altă parte când fata își scoase bluza, potrivit educației *pakeha*. Fetele maori nu aveau rețineri să își dezvelească bustul în fața membrilor tribului. Matariki fu înduioșată de gestul lui și de faptul că a roșit când i-a dat vasul în care era apă cu săpun.

– Dacă torni apa pe păr, după care te clătești, nu mai trebuie să te purifici.

Lui Matariki i se părea ciudat acest *tapu*, dar făcu așa cum îi spusese, apoi își bagă capul în apă. Stând pe spate, ca râul să îi spele părul de săpun, privi vârful verde intens al arborelui kauri, care se ridica maiestuos lângă albia râului. Se întreba cât timp îi trebuise să atingă această înălțime – se spunea că arborii kauri trăiau până la patru mii de ani. Dacă cel de aici veghea de cel puțin o mie, sămânța lui încolțise mai înainte ca primii maorii să fi călcat pe acest pământ. Și poate că privirea niciunui alb nu căzuse încă asupra lui. Matariki nu știa unde se afla, însă dacă ar fi existat așezări *pakeha* în apropiere, cu siguranță că Kahu Heke ar fi ales alt loc pentru tabără. Dacă ar fi fost după tatăl ei, niciodată un topor *pakeha* nu s-ar fi atins de un arbore ori de o ferigă de aici.

Fata încercă să își imagineze Aotearoa fără albi, fără case din piatră, școli, turme de oi. Nu prea reuși, dar nu era nimic căruia să îi ducă dorul. Îi plăcea aici. Părul negru lung până la coapse i se împrăștie în apă, curentul îi mângâia pielea capului și ea simțea cum pârâul se juca în pletele ei.

Se trezi speriată din vis când auzi vocea lui Kupe. Tânărul se întorsese și privea fascinat părul bogat plutind pe apă, care o înfășura pe Matariki ca aura unei sirene.

– Arăți cu adevărat ca... o vrăjitoare, murmură el.

Matariki se răzvrăti:

– Nu sunt! Sunt o fată absolut normală. Dar pentru că tot veni vorba despre vrăji: ai idee ce ar trebui să fac pentru ca voi, tu și frații tăi de trib, să deveniți invulnerabili?

Kupe ridică din umeri.

– Probabil că tatăl tău îți va spune. Vrea să te vadă înainte de ceremonia de seară. De aceea m-a trimis.

Părea că se scuza. Dacă era după el, nu ar mai fi deranjat-o.

Matariki se gândea cum ar putea să își usuce părul. S-ar fi putut șterge pe costumul de călărie, dar nu avea niciun chef să stea toată seara într-o rochie udă, la foc, dacă pentru ea s-ar aprinde totuși un foc. Oricum, rochia era murdară și ruptă. Avea neapărată nevoie de haine noi. Și călduroase, pentru că erau în prag de iarnă, și ea tremura în fiecare noapte.

Matariki ignoră orice *tapu* și își stoarse părul cu mâinile. Întorcându-se la casa tatălui ei, observă un adăpost simplu în luminiș. Oare acolo trebuia să locuiască? În coliba căpeteniei nu s-ar simți mai în siguranță.

Kahu Heke stătea în picioare în fața casei. Probabil exista un *tapu* prin care i se interzicea ca în prezența supușilor să se așeze. Dar cum procedau fiii și fiicele căpeteniei când *ariki* avea treabă cu nevestele lui? Matariki își înăbuși cu greu un chicotit blasfemic. Îi venea greu să ia în serios fandoseala tatălui ei.

– Ai avut timp să te aduni, Matariki, zise Kahu Heke. Te simți pregătită sufletește să iei parte la ceremonia noastră din această seară?

Matariki ridică din umeri.

– Depinde ce trebuie să fac. Nu știu însă vreo vrajă care să oprească gloanțele.

Se părea că Kahu Heke începea să își piardă răbdarea:

– Fată, ți-am spus că este vorba doar despre un simbol, îi spuse în engleză – pentru „simbol" în limba maorilor nu exista un cuvânt. Și nici nu trebuie să începem cu o mare ceremonie. Tu...

– Tată, îți repet că nu sunt o *tohunga*. Și nici nu voi fi, nu o să preiau învățături de la o femeie înțeleaptă. Când eram mică, am fost pe la Hainga, mai cunosc și eu câteva plante de leac. Și știu să dansez și diverse *haka*.

– Este și asta ceva! se bucură Kahu Heke. Firește că vei dansa, asta este în plus. Și la invocarea zeilor războiului. Însă după cum am mai spus, astea nu le vom face imediat, ci... hm... când va fi lună nouă.

Matariki ridică mâinile într-un gest de disperare.

– Tată, eu nu știu când se fac. Și nici nu știu exact ce trebuie făcut. Nu există o *tohunga*, care să stea alături de mine?

Kahu Heke își mușcă buzele:

– Mda... Hare crede că a asistat la o asemenea ceremonie pe când triburile se războiau între ele, în tinerețea lui.

– Hare este preot?

Matariki întrebuință cuvântul din limba engleză. Un maori ar fi folosit cuvântul *tohunga*, dar acesta însemna o persoană cu serioase cunoștințe într-un anumit domeniu. Putea fi o *tohunga* în domeniul spiritual, dar și un specialist în construcții ori o moașă.

Kahu Heke își trecu nervos mâna prin păr și Matariki remarcă amuzată că acesta uitase de invocarea zeului Rauru.

– Este... hm... eu aș zice că este *tohunga* în *whaikorero*. Conduce ceremoniile atunci când nu sunt eu... ține discursuri impresionante.

Matariki clătină din cap:

– El este maestru orator. I s-ar putea spune și povestitor. Și trebuie să reconstituie o ceremonie atât de importantă? La care participase în copilărie? Sau poate nu?

Kahu Heke își aminti de Rauru și medită puțin, invocând cu mare demnitate zeul.

– Matariki, ți-am mai spus. Nu este importantă respectarea cu strictețe a ceremoniei. Important este ca ea să ajungă la sufletul bărbaților. Propriul lor spirit îi face invulnerabili. Nu niște zeități oarecare.

– Și dacă zeii văd lucrurile altfel? întrebă cu îndrăzneală Matariki. Poate că noi îi supărăm dacă gândim așa. Hainga nu ar face așa ceva. Asta chiar ar fi *tapu*!

Kahu Heke renunță la atitudinea maiestuoasă și începu să se plimbe încoace și încolo prin fața colibei. Matariki rămase locului, fără a-i evita umbra.

– Lasă în seama mea ce este *tapu*! zise *ariki* iritat, în cele din urmă. Nu faci decât să dansezi. Cel puțin azi. Un *haka* pe care îl cunoști.

– Așa? spuse Matariki privindu-l de sus. Tată, eu nu am nici *piu piu* și nici *poi poi*. Nu se face.

Când dansau, tinerele impresionau nu doar prin grație, ci și prin îmbrăcămintea tradițională care consta în fuste din frunze de in întărite. În timpul mișcărilor, acestea produceau un foșnet, care însoțea cântecul fetelor. Tinerele fluturau cocoloașe de in prinse în benzi lungi, care scoteau zgomote și subliniau ritmul. Matariki știa cum se confecționează fustele *piu piu* și cocoloașele *poi poi*, însă întărirea inului dura săptămâni întregi. La fel și țesutul corsajului în culorile tribului.

– Eu nu pot să dansez îmbrăcată în costum de călărie!

Acest argument nu putea fi trecut cu vederea de către Kahu Heke, care nu era sigur dacă fiica de căpetenie trebuia să fie goală la ceremoniile importante, după cum sugerase războinicul Hare. Dar el nu voia în niciun caz să riște ca Matariki să se opună din nou.

– Bine, zise el, în cele din urmă. Astăzi nu vei dansa. Am să trimit imediat un războinic în cel mai apropiat sat ca să îți facă rost de costumul pentru dans. Oricum, tu trebuie să te îmbraci ca una de-a noastră.

– Mereu? întrebă Matariki speriată.

Veșmintele maorilor erau frumoase, dar nu prea călduroase. Cei din Ngai Tahu se îmbrăcau de aceea mai mult cu haine *pakeha*

dacă nu avea loc o sărbătoare ori o ceremonie de salut, la care dansatul și cântatul mai încălzeau.

Kahu Heke nu îi răspunse, ci aduse iarăși vorba despre tatuaje.

Ochii lui Matariki aruncară fulgere.

– Ți-am mai spus că nu vreau niciun *moko*! Mai întâi că nu îmi plac și apoi pentru că dor! Răzuiala, apoi vopseaua, pielea se poate infecta!

Hainga le povestise fetelor din Ngai Tahu despre plantele folosite mai de mult pentru alinarea durerilor provocate de tatuare. Dar nu totdeauna cu rezultate satisfăcătoare – probabil acesta fiind și unul dintre motivele pentru care tribul Ngai Tahu aproape renunțase la *moko*.

– Tu ești fiică de căpetenie! se răsti Kahu Heke. Durerile...

– Tocmai! Matariki zâmbi triumfătoare. Sunt fiică de căpetenie și nimeni nu are voie să mă atingă. Așadar, niciun *moko*. Cine să mă tatueze? Îl privi ironic pe tatăl ei și continuă: și, de fapt, pe tine cine te-a tatuat? Lucrul acesta nu era pe atunci luat în serios de Ngati Pau ori tu nu ești cu adevărat copil de căpetenie? Hongi Hika nu a fost unchiul tău?

– Eu am destul sânge regal! ripostă plin de mândrie Kahu Heke, lăsând totuși deschisă problema cu *moko*-ul lui. Iar acum, Matariki, hai, oamenii așteaptă. Ei au să danseze în jurul lui *niu*, iar tu trebuie să te arăți. Chiar dacă astăzi nu vei contribui la ceremonie.

CAPITOLUL 8

Se întunecase deja și lui Violet i se cam făcuse frică de propria îndrăzneală. Drumul de la Treherbert la Treorchy se lungea și Rosie, care obosise foarte tare, o încurca. În plus, burnița ușoară de după-amiază se transformase într-o adevărată rupere de nori. Violet era udă până la piele și pantofii ei vechi cedară când ajunse, în sfârșit, la primele case ale satului.

Treorchy nu luase naștere ca Treherbert odată cu apariția minelor. Existase aici o așezare înainte de deschiderea primelor mine. Casele țărănești, unele neocupate, erau risipite, nu dispuse de o parte și de alta a străzilor, ca în așezările miniere. Odinioară, Treorchy fusese o așezare mică și deși acum se dezvoltase foarte mult, cu ajutorul informațiilor date de Ellen, Violet putea să găsească ușor casa cizmarului Seekers.

Inima lui Violet începu să bată mai repede când deschise portița grădinii. În spatele gardului din șipci de lemn încrucișate se vedeau straturi de flori și legume, semn că cineva luptase cu vitejie împotriva prafului de cărbune care acoperea și aici totul. Violet avu grijă ca Rosie să nu calce pe straturi și când ajunse în fața ușii rămase cu privirea pe mânerul de forma unui bot de leu, cu care trebuia să bată. Un astfel de mâner din alamă i se părea fetei un lux. Cei din casele minerilor nu își puteau permite așa ceva și nici nu ar fi avut nevoie, pentru că în casele lor nu se găsea nimic de furat. De cele mai multe ori, femeile lăsau ușa deschisă, iar dacă o închideau, era

suficient un ciocănit pentru ca un musafir să își anunțe prezența. Locuințele erau mici și aveau pereții subțiri.

Dacă nu ar fi plouat atât de rău, Violet s-ar fi gândit încă o dată dacă era cazul să bată la ușă. Totul era așa de frumos și de diferit față de casa ei. De exemplu, cutia pentru scrisori era din alamă și avea decorațiuni din email, iar pe prețul pentru șters picioarele din fața ușii scria W E L C O M E, după cum citi Violet pe litere, lucru care îi dădu curaj.

– Vreau acasă! se smiorcăi Rosie.

Violet trase adânc aer în piept și bătu cu mânerul, apoi o luă de mână pe Rosie și îi șterse la repezeală nasul.

– Nu poți să zâmbești puțin? murmură ea.

Se auziră pași. Ușa se deschise și o lovi un val de căldură. Violet clipi în lumina unei lămpi cu ulei. Bărbatul care îi deschisese era slab și palid. Pe chipul lui bărbos, cu ochi la fel de albaștri ca ai lui Violet, se citea uimirea:

– Ellen? întrebă acesta.

După câteva clipe, Walter Seekers își reveni. Firește că cea de la ușă nu putea fi Ellen, dar în lumina slabă a lămpii, tânăra Violet semăna enorm cu mama ei. Cizmarul nu se mai sătura să o privească. Fetei îi veni să intre în pământ când acesta i se adresă cu numele mamei ei. Nu putu să scoată o vorbă, dar reușiră să se înțeleagă. Violet Paisley, fiica lui Ellen. Lui Walter Seekers nu îi venea să creadă pe cine avea în față, în carne și oase.

Își reveni însă și, ca să o apere pe nepoata sa de ploaie, o invită înăuntru. Violet se așeză în fața căminului, cu sora ei mai mică în brațe. Încercă să își usuce hainele și să nu privească în jur cu prea mare curiozitate, în timp ce Walter turna ceaiul.

– Și pe micuță cum o cheamă? Cu siguranță că i-ar plăcea o ceașcă de ciocolată, nu? întrebă nesigur Walter. Nu este... nu este copilul tău?

Violet îi aruncă bunicului o privire mustrătoare, așa cum odinioară obișnuia și fiica lui.

– Bineînțeles că nu. Eu am treisprezece ani. Ea este Rosemary. Sora mea.

Walter Seekers „bunelu'", observă Violet, avea lacrimi în ochi.

– Rosemary, șopti el. După numele soției mele decedate. I-a dat numele mamei ei.

Violet știa acest lucru, dar nu și că Rosemary Seekers se dusese la cele veșnice.

– A murit acum un an, spuse trist Walter, și puse o ceașcă aburindă de ceai în fața lui Violet.

Băutura maronie, dulce din care Rosie luă ușor o sorbitură, mirosea ademenitor. Bunicul mai desfăcu și o cutie cu prăjiturele pentru ceai!

– Mi-aș fi dorit să trăiască și ea acest moment. Am crezut mereu că Ellen se va întoarce. Rosemary era atât de sigură. Individul acela, scuză-mă, copilă, este tatăl tău, dar a fost totdeauna un pierde-vară. Și mama ta trebuia să își dea seama la un moment dat.

– Mamei îi este rușine, spuse sec Violet.

Walter oftă.

– Mândria a moștenit-o tot de la Rosie a mea, dar povestește-mi, Violet! De ce ești aici? Cum te pot ajuta?

În timp ce Roșie înfuleca prăjituri, Violet îi povesti despre faptul că Jim rămăsese fără serviciu și că ei erau aproape să își piardă locuința.

– Acum, tata are un post de maistru, concluzionă Violet, ca să nu îl pună pe tatăl ei într-o postură proastă, doar că nu a primit încă niciun salariu. Când îl va primi, are să poată să achite chiria fără probleme. Dacă ne-ai putea ajuta cu câțiva șilingi...

Walter Seekers oftă, apoi dădu glas gândurilor care o chinuiau pe Violet de două săptămâni:

– Ah, copilă, dacă tatăl tău nu a primit banii până acum, nici nu are să îi mai vadă vreodată! Ce fel de mină este aceea care la două

săptămâni după deschidere este deja falimentară? Mai ales o mină din Treherbert.

Walter Seekers era cizmar, nu miner, dar trăise destui ani în regiunea aceasta pentru a cunoaște realitatea din minerit.

Violet ridică din umeri.

– În primul rând, am să vă duc pe voi acasă. Mama ta nu știe că tu ești aici, nu?

Violet aprobă rușinată.

– Ea zicea să nu vin. Dar eu... Mr. Seekers, eu...

– ...bunicule, o corectă zâmbind Walter. De mult timp așteptam asta! Indiferent ce credea mama ta, probabil că în acest moment ea este foarte îngrijorară din cauza ta și a micuței Rosie.

Rosie se cățărase pe genunchii lui. Copila era reținută față de bărbați, însă barba lui Walter Seekers o fascina, iar glasul acestuia, calm și prietenos, nu puternic și agresiv ca al tatălui ei și al prietenilor acestuia, îi plăcea. Bătrânul o lasă să îl tragă de barbă și să îi împletească din ea mici codițe.

– Putem să ne întoarcem pe jos, se împotrivi Violet.

Ar fi fost o obrăznicie să îl pună pe bătrân să înhame caii pe o ploaie ca asta. Plus că, între timp, tatăl ei ajunsese acasă și dacă ar vedea că bunicul o aduce...

– Ei, asta-i! Walter pusese deja mâna pe pardesiu și se duse până în dormitor, de unde reveni imediat cu o pelerină impermeabilă. A fost a lui Rosie a mea. Acoperiți-vă amândouă. Este ca un cort, Rosemary, te poți ascunde sub ea.

Rosie râse și se strecură pe loc sub pelerină, de unde scotea din când în când capul strigând „cucu!", până când Violet o potoli stânjenită.

– Mulțumesc, murmură ea. Pot... pot să vă ajut cumva? Poate cu calul?

Violet nu se mai apropiase de un cal la mai puțin de câțiva coți, dar voia să fie de folos.

– Putem lua cu noi prăjiturelele? întrebă Rosie.

Walter se încruntă când văzu privirea pofticioasă a lui Violet. Nepoata lui mai mare refuză politicos, dar de fapt...

– Ia spune-mi, Violet, suferiți de foame? întrebă el îngândurat.

După ce înhamă calul și așeză câteva prelate în căruță, ca să le protejeze pe fete de ploaie, Walter Seekers aduse un coș cu alimentele pe care le putuse găsi la repezeală. Pâine, brânză, niște pește uscat de pe care Violet nu își putea dezlipi privirea, unt și lapte. Fata nici nu își mai amintea de gustul untului și își imagină chipul lui Ellen când va despacheta comoara.

Lucy, bătrâna, dar bine îngrijita iapă a lui Walter Seekers, saltă vioaie imediat ce intrară pe drumul bătătorit care ducea la Treherbert. Probabil că voia să scape cât mai repede de această ploaie torențială. Între timp se făcuse noapte.

– În Treherbert există grajd de închiriat? întrebă Seekers trăgând prelatele peste el și nepoate. Nu cred că mă întorc în noaptea aceasta. Lucy trebuie să se usuce și eu la fel.

– Poți să dormi la mine, îl invită generoasă Rosie.

Violet își mușcă buzele.

– Nu știu, murmură ea.

Walter Seekers îi zâmbi înțelegător:

– Știu că tatăl tău și cu mine nu suntem tocmai prieteni și probabil că la ora asta nu mai este treaz.

Violet confirmă ușurată, fără a mai adăuga că atunci când era beat, Jim Paisley nu era tocmai amabil.

– Nu îți face griji, găsesc eu unde să dorm. Îl cunosc bine pe vizitiul de la Davies, căruia îi fac de ani buni încălțăminte.

David Davies făcea parte dintre cei mai mari proprietari de mine din Rhondda. Iar vizitiul lui umbla mult.

– Dacă îmi spui unde este vila familiei Davies, pot să stau în grajd.

Violet nu știa unde locuia bogătașul Mr. Davies, dar se iviră luminile palide din Treherbert și trebuia să îi arate bunicului drumul spre Bute Street, în a cărei parte veche locuia familia Paisley. Fata se

aşteptase să descopere casa neluminată ori doar cu o lumânare la fereastră. Fără îndoială că mama ei îşi făcea griji. Era clar că în casă se petrecea ceva. Lămpile ardeau în camera de zi şi în dormitor şi se auzeau voci ridicate şi strigăte:

– Te omor pe tine şi pe târfa aia mică!

– Las-o, daddy...

– Las-o în pace pe nevastă-ta sau aducem poliţia!

Curajoasa Mrs. Brown din vecini striga mai tare decât Fred, care era abţiguit.

Mr. Brown era probabil şi el de faţă, dar din principiu nu se amesteca în treburile altora.

– Daddy o bate pe mami, şopti speriată Rosie şi se ascunse sub prelată lângă Violet.

Violet se smulse energic din îmbrăţişarea micuţei, dar nu reuşi să sară de pe capra căruţei. Bunicul fusese mai rapid decât ar fi crezut ea. Acesta lăsă căruţa în stradă şi dădu fuga spre casă. Uşa era zăvorâtă şi din spatele ei se auzeau urlete ca la luptă şi strigătele înăbuşite ale lui Ellen. Walter Seekers se izbi în uşă, care cedă. Violet vru să intre după el, dar fu oprită de Mrs. Brown. Aceasta o apucă de mână şi pe Rosie, care alerga în urma surorii ei şi a bunicului.

– Pe cea mică o iau eu, nu trebuie să vadă.

Violet murmură o mulţumire şi se năpusti în casă, chiar în momentul în care uscăţivul ei bunic îl puse la pământ cu un pumn pe Jim Paisley, de două ori mai mare decât el, dar beat şi luat pe nepregătite.

– Să nu îndrăzneşti să te mai atingi de fiica mea! urlă Walter.

Fred, care în acest timp încercase nu prea convins să îl îndepărteze pe tată de mama lui, urmărea scena mirat.

Ellen era ghemuită scâncind într-un colţ, cu mâinile ridicate pentru a-şi proteja faţa. O arcadă îi sângera, avea buza crăpată şi un ochi umflat, dar nu părea grav rănită.

– Mami...

Violet o ajută să se ridice şi i se aruncă în braţe.

Dar Ellen nu avea ochi pentru fiica ei, ci privea neîncrezătoare silueta care îi pusese soțul jos cu o lovitură.

– Tată..., șopti ea.

– Nu veți mai rămâne nicio singură zi în casa aceasta!

Walter Seekers avu nevoie de ceva timp ca să își recapete respirația normală, apoi se uită consternat la interiorul mizer al casei de miner, din care tocmai îl zvârlise pe Jim Paisley. Nu era ușor să îl scoți din fire pe cizmar, dar când se înfuria, era de rău. Ellen trebuise să constate asta cu durere, cu ani în urmă, iar acum o făcea și Jim. Fred își urmase tatăl fără să scoată o vorbă. Și el era băut și se putea să îl fi socotit pe Walter Seekers un fel de duh al răzbunării.

Cei doi Paisley se întoarseră probabil la pub, în cazul în care cârciuma mai era deschisă. Rosemary rămăsese agățată de mama ei, care se ridica încet, și Violet încerca să facă ordine în cameră, fără mari speranțe. În furia lui, Jim zdrobise jumătate din mobilierul lor sărăcăcios.

– Și-a pierdut iarăși slujba, spuse Ellen cu sufletul la gură. Și te acuză pe tine de asta, Violet, nu știu de ce. Ar fi trebuit să îl las în pace, poate că ar fi adormit și ar fi uitat până mâine. Dar trebuia totuși să îi spun de scrisoare!

Ea arătă către preavizul de evacuare, de fapt către ce rămăsese din el. Jim Paisley făcuse hârtia bucățele și le aruncase pe podea.

– Asta-i bună, ar fi trebuit să îl lași în pace! se revoltă Walter Seekers. Nu e vina ta. De câte ori te-a mai bătut așa, Ellen? O dată, de două ori pe lună? Sau pe săptămână? Pentru Dumnezeu, copilă, de ce nu ai venit acasă?

El o îmbrățișă pe fiica sa, foarte atent să nu îi provoace dureri.

– În orice caz, vă iau cu mine imediat. Nu mai rămâneți nicio oră aici. Se vor întoarce după ce se închide la cârciumă. Ia cu tine ce vrei, Ellen. Și tu, Violet. Să plecăm înainte de a ne mai întâlni cu el.

– Dar Fred... cu el ce se întâmplă? Ellen era încă prea surprinsă pentru a se gândi la plecare. Este totuși fiul meu...

– În noaptea asta a fost complice al soțului care te bătea! ripostă dur Walter. Dacă mâine se trezește din beție, poți vorbi cu el. Și el este bine-venit în casa mea, dacă se poartă cum trebuie. Dar astăzi trebuie să decidă unde rămâne.

– Va putea să doarmă acasă, chiar dacă suntem plecate, o liniști Violet.

În ce o privea pe ea, nu avea nevoie nici de trei minute pentru a-și pune niște îmbrăcăminte într-o boccea. Mai avea și o agrafă pe care i-o dăruise Heather, și un caiet ieftin de școală, în care uneori mai scria stângaci litere. Cea mai mare dorință a lui Violet era să învețe să scrie și să citească bine. Dar la școală nu fusese niciodată și cele câteva frânturi prinse de la mama ei sau de la reverend la școala duminicală nu reprezentau mai nimic.

– Gata! zise ea. Acum fac bagajul pentru Rosie și pentru mami. Du-le liniștit la căruță, bunicule, imediat vin și eu.

Violet aruncă într-un coș și garderoba mai mult decât modestă a lui Ellen, precum și câteva lucrușoare de-ale lui Rosie. Deasupra înghesui păpușa pe care în ultima săptămână Kathleen Burton i-o făcuse celei mici din resturi de materiale și pe care o umpluse cu rumeguș. Rosie era deosebit de mândră de această jucărie, pentru că nu avusese niciodată o păpușă adevărată.

Walter Seekers aranjă prelatele peste fiica lui și peste nepoata cea mai mică. Ellen încă tremura și părea indecisă, cu siguranță că o mai dureau și rănile. Dar tatăl ei și Violet nu mai stăteau la discuții. După atâția ani, Walter voia ca, în sfârșit, să-și ducă fiica acasă. Și Violet întrevedea un viitor mai optimist ca niciodată. La Treorchy nu va mai fi nevoie să muncească, deci putea să meargă la școală. Și nu va mai fi copilul murdar și sărman al unui miner, ci nepoata cizmarului. Și va locui într-o casă adevărată, înconjurată de grădină, o casă care aparținea bunicului. Iar Ellen nu va mai trebui să își facă mereu griji dacă bețivul ei de soț va plăti ori nu va plăti chiria!

Violet ar fi râs și ar fi cântat, dar vremea era prea deprimantă. Turna cu găleata și până să ajungă ea la căruță, era din nou udă.

Chiar și drumurile erau pline de apă. În Treherbert erau bine întreținute, dar imediat ce Walter Seekers ieși cu atelajul din localitate și se îndreptă spre sud, trebui să ocolească găurile pline de noroi și să meargă cu atenție pe porțiunile unde băltea apa. Pe alocuri, drumul era distrus sau inundat de râul ieșit din albie și au fost nevoiți să facă mai multe ocoluri.

– Chiar trebuie să ajungem astăzi la Treorchy? întrebă epuizată Violet când Walter Seekers îșI rugă din nou pasagerii să coboare pentru a ușura calul de efortul de a scoate căruța dintr-o groapă.

Ellen se sprijini de fiica ei, iar Rosie începu iarăși să plângă.

Walter își privi obosit nepoata. Pălăria îi era complet udă, iar apa i se scurgea pe păr și pe barbă.

– Unde altundeva să mergem? În grajd la Davies nu ne putem adăposti toți patru.

– Dar putem să înnoptăm la familia Burton! răspunse Violet. Dacă o luăm la dreapta, ar mai fi cam o milă până la casa lor. Ne vor primi cu siguranță.

Gândul la salonul pe care ea cu Kathleen și Heather îl făcuseră locuibil și în care acum ardea un foc plăcut îi dădu curaj. Desigur că neozeelandezii nu le vor închide ușa în nas.

– Aceasta este familia la care lucrezi tu? se interesă Walter neîncrezător. Preotul nu este cel care o îndemna pe mama ta să se întoarcă la individul... ăă... soțul ei care o bate?

Violet clătină din cap.

– Nu, reverendul Burton nu este așa. Și de aici oricum nu se poate merge mai departe.

Asta era adevărat. Urmau să traverseze râul, dar apele rupseseră podul. Walter Seekers se gândi puțin cât ar fi trebuit să ocolească, dar când își dădu seama câte ore le va lua, pe o asemenea vreme, cedă.

– Bine, copilă. Urcă, Ellen, va fi bine. Iar tu, Rosie, nu mai plânge. Uite aici, în coș, mai sunt prăjiturile pe care voiai să le luăm cu noi.

După câteva prăjiturele, Rosie se liniști, iar Walter Seekers o conduse pe Lucy către casa Burton. Întâi, iapa mersese bucuroasă la trap, dar acum trebuia să fie îmboldită. Înaintau încet pe drumul de țară transformat într-o mlaștină. Atelajul se îndrepta către muntele în care Randolph Burton începuse să sape galeria. Lucy trăgea căruța la deal luptând vitejește cu solul pietros și lunecos.

Și atunci avu loc dezastrul: Walter Seekers văzu prea târziu șanțul săpat de ape de-a latul drumului. Lucy sări peste el, dar căruța rămase în mijlocul lui cu o osie ruptă.

Iapa se opri, când roțile se blocară.

Walter Seekers blestemă.

– Se pare că mai departe mergem pe jos, oftă el pregătindu-se să o deshame pe Lucy. Îmi pare rău, doamnelor, nu vă pot oferi decât calul.

Pe calul mustind de apă nu au vrut să urce nici Ellen și nici fetele, deși erau frânte de oboseală. Violet se gândi cu groază la drumul pe jos prin noroi. Până la casa familiei Burton mai aveau încă o bucată bună de drum. Bunicul meșterea la lampa cu petrol care luminase slab căruța. Dacă o luau cu ei, cel puțin nu mai erau nevoiți să orbecăiască. Walter le lumina drumul. Violet luase cu ea și coșul cu provizii. Că nu se putea ști.

– Măcar de am da de o pădurice în care să ne adăpostim, mormăi Walter.

După doar câțiva pași își dădură seama că nici Ellen și nici Rosie nu puteau merge mai departe. Pardesiul subțire al lui Ellen era complet ud și hainele îmbibate de apă nu doar că țineau foarte rece, dar și atârnau greu pe ea.

– Aș putea să o iau înainte și poate voi face rost de o căruță sau de cai.

– Pot să o iau eu înainte! se oferi Violet, și încercă să își dea seama cât de departe erau.

Drumul și muntele îi păreau ciudat de străine. Existau nenumărate urme de pași și de roți de căruțe, la margine de drum se vedea steril, apoi ea zări intrarea într-o galerie!

– Bunicule, privește, acolo ne putem adăposti!

Violet arătă agitată către o grotă întunecoasă, care nu li se păru amenințătoare, ci un refugiu prietenos în fața vremii îngrozitoare.

– Uite un tunel în munte.

– Un tunel? se miră Walter. Mai curând o mină, o exploatare, există așa ceva pe-aici, Violet? Fii atentă să nu te prăbușești, dacă este vreun puț.

Dar Violet o și luase înainte.

– O galerie orizontală! spuse ea. Trebuia să fie cea nouă, la care a lucrat tati.

Ellen aprobă epuizată.

– Și pe care reverendul a închis-o astăzi. De aceea era Jim așa de furios. El este...

– ...un mizerabil, o completă sec Walter. Se poate intra, Violet? Este sigură?

Lui Violet i se păru un adăpost bun. Galeria era lungă de aproximativ treizeci, patruzeci de coți, și uscată. Lampa lui Walter lumină un plafon de înălțimea unui om, cu pereți netezi.

Walter răsuflă ușurat.

– Putem să rămânem aici, spuse el. Până când se îmbunătățește vremea, chiar dacă durează până mâine-dimineață.

Violet vru să mai spună ceva, dar bunicul o întrerupse.

– Nu, Violet, nici nu se pune problema să încerci să ajungi la cei pentru care lucrezi. Mai întâi pentru că s-ar putea să ți se întâmple ceva și apoi ar fi o obrăznicie să îi punem pe vremea asta să înhame, și nici nu știm dacă drumul este bun. Nu, rămânem aici, și mâine plecăm pe jos.

În timp ce Ellen și fetele intrară clătinându-se, Walter încercă să bage calul în galerie, dar acesta refuză să facă un pas. Walter încercă să îl forțeze, dar animalul nu îl ascultă.

– Atunci rămâi afară, mârțoagă proastă! zise Walter și dădu drumul hamurilor. Te leg afară, nu ai decât să stai acolo. Ellen, cât mai înăuntru, unde este mai cald. Dacă găsesc niște lemne uscate, aș putea aprinde un foc.

În galerie nu erau lemne, dar Ellen își încălzi mâinile în jurul lămpii cu petrol, iar Rosie se consolă rapid cu ce găsi în coș. Asemenea minunății nu mai văzuse în toată viața ei. Carne uscată, cârnați, lapte proaspăt. Copila înfuleca de-a dreptul. Violet avu grijă ca și mama ei să mănânce ceva. Ellen era foarte palidă, rănile începuseră să îi sângereze din nou, iar ochiul i se umflase. Cu siguranță că reverendul Peter ar fi chemat un doctor sau ar fi îngrijit-o el însuși. Se pricepea, pentru că pe terenurile aurifere condusese un lazaret. Ei, deocamdată, nu puteau face nimic pentru ea. Dar cu siguranță Ellen nu avea cum să moară din cauza rănilor.

– Am nevoie doar de liniște, copii, zise femeia când observă privirea îngrijorată a lui Violet. Ne vom culca și...

Cuvintele ei fură acoperite de un zgomot ca de tunet și parcă pământul li se clătină sub picioare. O furtună cu fulgere și tunete? Violet renunță la ideea de a ajunge la casa Burton în noaptea aceea.

– Mami, mi-e rău, spuse Roșie. Mi-e greață...

Violet oftă.

– Așa se întâmplă când te îndopi peste măsură! Să nu vomiți aici, că va mirosi toată noaptea.

– Hai afară, spuse Ellen pe jumătate adormită.

Violet clătină din cap:

– Nu, lasă că ies eu cu ea. O să mă uit și de cal, bunicule, poate că îl conving să intre să se usuce.

Era îngrijorată că Lucy rămăsese în ploaia torențială. Îi plăcea iapa și se întreba de ce refuza cu atâta încăpățânare să intre în galerie. Că din grajd abia se îndurase să iasă.

– Vărs...

Vaietele lui Rosie se întețiră, pe când afară tună din nou. Violet o ridică pe surioara ei și o duse afară. Lucy necheză. Parcă înfricoșată? Ori le chema? Bunicul priponise iapa într-un loc cât de cât adăpostit, lângă intrarea în galerie, unde cineva fixase inele pentru caii folosiți la mină. Dar Lucy părea că voia să fugă. Violet se sperie de iapa care bătea agitată din copite. Fata o conduse pe Rosie mai departe de

intrare, unde aceasta vărsă. După ce o liniști, o trase spre galerie. Și totul se petrecu fulgerător.

Se auzi iarăși zgomotul puternic ca de tunet. Dar parcă nu venea din cer, ci de pe munte ori din munte? Cu coada ochiului, Violet o văzu pe Lucy cum se smulse din frânghie și se eliberă, în timp ce în fața ei se prăvăli o grămadă de noroi și pietre. Dacă animalul nu ar fi fugit, ar fost îngropat pe loc. În vreme ce Violet privea împietrită intrarea în galerie, tunetul se auzi din nou și de pe înălțimi se prăvăli o nouă grămadă de pământ și stânci, blocând intrarea. O trase deoparte pe Rosie și o auzi pe Ellen țipând. Sau era propria ei voce? Sau a lui Rosie? De pe înălțime se vărsau șiroaie de apă, cărând cu ele pământ și grohotiș. Intrarea în galerie nu se mai vedea. În jur nu mai erau decât ape, pământ care aluneca și tunete.

Apoi nu se mai auziră decât răpăitul ploii, tropăitul lui Lucy și plânsul lui Rosie.

Violet alergă spre grămada de pietre și pământ în spatele căreia ar fi trebuit să fie intrarea în galerie. Și începu să sape cu mâinile goale.

– Mami! striga ea printre suspine, dar nu îi răspunse nimeni. Fiica cea mare a lui Ellen renunță să mai sape. Trebuie să aducem ajutoare, spuse ea. Vino cu mine, Rosie. Trebuie să vii cu mine!

Violet încercă să se adune. O parte din ea voia să rămână, să plângă, să țipe și chiar să moară. Dar o altă parte rămase cumpătată, privind către locul nenorocirii ca un martor întâmplător, care știa înainte de toate că trebuia să o pună la adăpost pe Rosie de frig și ploaie. Se apropie cu atenție de Lucy, care rămăsese în apropiere și acum păștea iarba de la marginea drumului. Iapa o privi prietenoasă.

Violet o urcă pe Rosie pe spinarea ei.

– Vei călări. Nu, nu protesta, ține-te bine. Poți să o faci. Trebuie să o ajutăm și pe mami. Dacă te târăsc după mine, ne va lua mai mult timp.

Lucy tropăia cuminte alături de Violet, lăsând-o să se agațe de coama ei când terenul era prea alunecos. Totuși, după o veșnicie

până când în depărtare se zări casa Burton. Așa cum era de așteptat, nu se zărea nicio lumină. Pe Violet o cuprinse frica. Dacă familia Burton nu era acasă? Dacă nu îi va deschide nimeni? Dacă...?

Lăsă iapa în grădină, urcă împreună cu Rosie scara și bătu disperată la ușă. Se părea că nu o făcuse suficient de tare, pentru că înăuntru nu se auzi nicio mișcare. Violet se uită după niște pietricele pe care să le arunce în ferestre. Era frântă de oboseală și simțea că își pierde și mințile.

Se auziră pași și imediat se aruncă suspinând în brațele lui Peter Burton.

– Domnule reverend... galeria... tunelul... mama mea...

CAPITOLUL 9

Rugăciunea de seară a Hauhau semăna cu ceea ce Matariki văzuse la prânz, dar acum, căutătura feroce a bărbaților și strigătele lor mai mult o speriau decât o înveseleau. Probabil deoarece la lumina făcliilor scena avea un aer mai solemn, dar și pentru că de data aceasta lipseau vorbele mobilizatoare ale tatălui ei. După discursul lui amenințător, strigătele *rire, rire, hau, hau* ale războinicilor îi aminteau mai mult de meciurile de hochei de la școală.

Seara însă, nu mai părea un joc. Bărbații înconjurară bușteanul din mijlocul taberei, denumit *niu*, și scandară silabe fără niciun sens. Kahu Heke și Hare, „maestrul discursurilor frumoase" și expert spiritual al tribului, interveneau uneori pronunțând diferite fraze și nume. Unele dintre ele erau preluate de războinici. Se striga *Pai Marire, hau, hau, Te Ua Haumene* ori „în numele lui Gabriel" sau Atua. Strigăte ca „Libertate" erau însoțite de răcnete sonore. Tămbălăul din luminiș era asurzitor. Matariki nu credea că cel mai apropiat sat, Te Maniapoto, era la foarte mică distanță.

Ceremonia se prelungi câteva ore și Kupe părea epuizat după ce înconjurase stâlpul, a suta oară, cu pași apăsați. Majoritatea războinicilor păreau în transă. Strigătele îi incitau și arătau dornici să îi înfrunte pe dușmani. Unii își agitau sulițele, alții se băteau cu pumnul în piept, ca să dovedească faptul că se simțeau invulnerabili. Toate acestea îi păreau lui Matariki străine și o îngrozeau mult mai mult decât războinicele *haka*, pe care propriul trib le dansau doar ca

să nu își piardă antrenamentul. Acestea însă chiar înspăimântau și îi transformau pe războinici, ceea ce era periculos.

Lui Matariki îi trecuse și foamea. Când bărbații terminară și Kahu Heke se retrase în coliba lui, urmat de blajinul Kupe, fata nu își dorea decât să doarmă, dacă reușea să scape de ecourile rămase în urechi de la strigătele războinicilor.

Kupe îi lăsă respectuos în fața colibei ei o lipie și un piept de kiwi fript. Matariki îi auzi pașii și aștepta să plece, dar tânărul părea că ezită să o facă. Educația lui de *pakeha* învinse, și strigă:

– Noapte bună, Matariki!

Fără să își dea seama de ce, Matariki se simți mai bine când îi răspunse:

– Noapte bună, Kupe!

În dimineața următoare, Matariki fu trezită de strigătele asurzitoare ale războinicilor. Se părea că spiritul lui Hauhau ori al altcuiva era invocat de cel puțin două ori pe zi. Fata își trase pătura peste cap, dar nu mai reuși să adoarmă. Se ridică și mâncă ceea ce îi lăsase Kupe în fața colibei. Spre prânz găsi în fața adăpostului ei un *poi poi* și o fustă, piesele principale ale unui costum de dansatoare a tribului Ngai Tahu. Partea de peste piept, fără mâneci, era însă altfel, ca și modelul țesăturii, care diferea de la trib la trib, și era transmis din generație în generație de către femei.

Fata era însă bucuroasă că putea să îmbrace și partea superioară a costumației, pentru că se temuse că la această ceremonie deosebit de importantă, la care tatăl ei voia să participe, era nevoie să se arate cu bustul gol. Matariki era încă o copilă, semnele feminității abia întrezărindu-se. Costumul de dans îi era însă prea mare și Kupe reuși după un timp să îi facă rost de ustensilele necesare pentru a-l ajusta. Matariki cusu fără niciun chef, dorindu-și să fie în satul de unde provenea costumul. Acolo, femeile și fetele ar fi ajutat-o cu siguranță și deși ar fi glumit că are sâni la fel de mici precum ciorchinii din via mamei ei, ar fi admirat-o apoi și ar fi râs și ar fi dansat

împreună. Matariki tânjea după normalitatea dintr-un sat maori și se temea de vecinii ei necunoscuți. Satul nu era foarte aproape, dar în câteva ore se putea ajunge acolo. Prin apropierea de tabăra lui, Kahu Heke îl punea în același pericol în care se aflase tribul celui care astăzi se numea Kupe.

Se făcu seară și Matariki își urmă cu inima strânsă tatăl în tabără, unde războinicii începuseră iarăși să dea ocol stâlpului.

– Fă ca ei! îi porunci Kahu Heke. Participă! Fă ce îți trece prin minte!

Matariki ar fi vrut să potolească urletele bărbaților și chiar reuși, din fericire, când li se alătură. Erau atenți să se țină la distanță de ea și Matariki ajunse foarte repede în mijlocul lor, pe *niu*. Tatăl ei veni spre ea, cercul se rupse pentru a-i face loc, apoi se refăcu la o distanță mai mare, în lumina amurgului și a făcliilor aprinse, umbra lui *ariki* și a fiicei sale prelungindu-se.

Matariki era rușinată. Nu mai dansase singură în fața tribului ei, pentru că era prea mică. De cele mai multe ori, tinerele dansau în grup, doar cele mai curajoase dansau uneori pe câte un cântec de dragoste împreună cu un băiat. Dar războinicii maori care o priveau acum erau în transă și gata să o divinizeze indiferent de cum dansa.

Matariki se încurajă și începu cu un *haka powhiri,* un dans de salut, pe care îl cunoștea bine, deoarece îl executase de multe ori împreună cu alte fete din Ngai Tahu și îi plăcea, pentru că nu avea nimic amenințător. Se folosea pentru prezentarea dansatorilor și satului și era interpretat după ce războinicii făceau parada de impresionare a nou-veniților și cea mai în vârstă femeie rostea *karanga*. Era astfel un semn că tribul și vizitatorii nu vor ajunge la conflict. Matariki își flutura cu sârg *poi poi* și le cânta războinicilor un cântec despre munți acoperiți de zăpadă, câmpii vaste, râuri pline cu pește și lacuri cu apă limpede. Cântecul ei descria regiunea Otago și tribul Ngai Tahu. Se întreba însă câți dintre bărbați o înțelegeau pentru că aici se vorbeau multe dialecte – Kahu Heke reunise sub flamura Hauhau bărbați din toate triburile din Insula de Nord.

La încheierea reprezentației se bucură de aplauzele războinicilor și văzu că și tatăl ei era mulțumit.

– Pentru început este foarte bine, Matariki! îi șopti ei. Și acum dă drumul la *karanga*!

Matariki ripostă încurcată:

– Dar... dar nu știu...

– Fă-o! *Ariki* ridică brațele și războinicii amuțiră plini de respect. Fiica stelelor va invoca acum spiritele! anunță el.

Matariki ezită. Fără îndoială era *tapu* dacă o fată ca ea încerca să rostească *karanga*. Privilegiul ca prin acesta să stabilească o legătură spirituală între membrii tribului și vizitatori aparținea femeii celei mai bătrâne și mai mari în rang.

Dar Matariki așa era considerată aici, fiind în definitiv singura femeie... Copila își adună tot curajul și strigă.

Când Hainga din Insula de Sud striga *karanga*, părea că pământul se zguduie din adâncuri. Lumea spiritelor părea să atingă lumea oamenilor, adunându-i în cerc pe toți cei care o auzeau, acoperind întreg universul. *Karanga* era sfânt, dar strigătul lui Matariki abia dacă aducea cu cel al colegei ei de cameră Mary Jane la vederea unui șoarece în dormitor.

Totuși, *karanga* avu efect asupra lui Dingo. Câinele cu picioare lungi, care nu atrăsese atenția nimănui, deoarece Kahu Heke credea probabil că animalele de casă ale copiilor căpeteniei erau supuse la *tapu*, răspunse cu un urlet alarmat, mult mai tare decât strigătul lui Matariki. Un urlet care se transformă în lătrat. Dingo întâmpina astfel intrușii, dar nu ataca, ci se refugia în patul lui Matariki. Și acum dădu fuga la fată, exact în momentul în care la marginea taberei se dezlănțui iadul.

– Mâinile sus, lăsați armele, Armed Constabulary! Nu este o glumă!

Și ca dovadă traseră și primele focuri de armă. Matariki zări în semiîntuneric fulgerele țevilor de pușcă. Dingo se refugie între picioarele ei.

Războinicii surprinși se împrăștiară într-o clipă în toate părțile, neștiind de unde venea amenințarea. Dar apoi se auzi vocea lui Kahu Heke:

– *Rire, rire, hau, hau!*

Câțiva războinici preluară strigătul, apoi începură cu toții să strige. Și brusc oamenii se transformară. Câțiva se năpustiră asupra atacatorilor doar cu securi și sulițe, alții își luară armele din colibe. Începură să zboare gloanțe și strigătele sălbatice „rire, rire, hau, hau!" se amestecau cu țipetele de furie și de durere. Paralizată de teamă, Matariki vedea cum colibele luau foc și cum cădeau oamenii. Dingo lătra, simțindu-se puternic între picioarele stăpânei lui.

– Vino cu mine!

Matariki, care se adăpostise până una-alta în spatele lui *niu*, simți cum cineva o apucă de mână.

– Repede, ne măcelăresc... sunt... sunt atât de mulți...

Matariki se întrebă de unde știa Kupe câți oameni îi atacau. Deși cuprins de panică, tânărul mai avea curajul să se ocupe și de ea, în timp ce Kahu Heke nu se vedea nicăieri.

Kupe o trase după el către luminișul unde locuia căpetenia. Acolo era întuneric, dar zgomotele luptei se auzeau încă. Kupe nu se opri, dar încetini fuga când ajunseră sub marele arbore kauri, unde ferigile înalte formau un frunziș des. Dingo, care îi urmase, se mai liniști.

– Sus în copac! o îndemnă Kupe arătându-i un arbore.

Într-un arbore kauri nu te poți cățăra, pentru că are crengi foarte sus, dar îl poți folosi ca punct de observație.

– Dar Dingo...

– Urcă!

Intimidată, Matariki se cățără până la prima creangă și fu mișcată când Kupe îi întinse câinele care se zbătea. Animalul avea picioare lungi, dar nu era greu. Matariki îi ceru pe un ton sever să stea liniștit și îl ridică pe o ramură mai sus, după care se sui și ea acolo de unde

putea să vadă o parte a taberei. Kupe își găsi un loc cu vizibilitate și mai bună.

În luminiș ardeau cu vâlvătaie colibele, trupele *pakeha* le dăduseră foc de la început, pentru a crea haos. Câțiva războinici răniți sau poate morți erau întinși în jurul *niu*, fantomatic luminați de flăcări. Din rândul Armed Constables nu existau victime. Câțiva bărbați în uniforme cutreierau tabăra căutând războinici ascunși. Izolat, se mai duceau lupte, dar militarii erau pe punctul de a lichida și ultimii dușmani. Încercau ca, în loc de a-i ucide, să îi ia prizonieri pe războinici, și mulți dintre ei se și predaseră. Alții urlau *rire, rire, hau, hau* și se repezeau la englezi înfruntând moartea.

Matariki țipă când unul dintre milițieni nu găsi altă soluție decât să împuște de aproape un războinic solid. I se păru că fusese Hanu, unul dintre răpitorii ei, dar nu se bucură. Când scoase strigătul de luptă, bărbatul arăta ca un nebun. Nu părea să știe ce face. Probabil că nu știuse cu mult în urmă.

Când în luminiș se așternu liniștea, Matariki plângea încet. Englezii se mulțumiră să distrugă tabera principală. Probabil că nu știau că există tradiția ca locuința căpeteniei să fie în afara taberei.

– Numai *pakeha*, șopti Kupe. Niciun maori.

– Maori? întrebă Matariki îngrozită.

Kupe ridică din umeri:

– Printre ei există și maori, câini trădători.

Dingo scheună.

– Nu se referea la tine, zise Matariki și își mângâie protejatul. Apoi i se adresă din nou lui Kupe: Atunci este vorba și despre un fel de război civil între triburi?

Kupe confirmă.

– Câțiva *iwi* din Ngati Porou luptă alături de *pakeha*. În East Cape și Gisborne sunt mulți care...

– Asta-i nebunie curată, îl întrerupse Matariki, dar apoi indignarea o gâtui.

Firește că toate acestea erau o nebunie. Dar una mortală.

Matariki și Kupe rămaseră în pom până în zori. Li se părea mai sigur să aștepte să vadă dacă *pakeha* nu vor reveni după ce interogau prizonierii. Kupe nu voia să se lase capturat, în timp ce Matariki era nesigură. Poate că ar fi dus-o acasă. Dar aceștia ar fi putea să o violeze ori să o predea la cea mai apropiată casă de corecție. După cele povestite de Kupe despre monstruozitățile săvârșite în satul lui, nu mai avea încredere în milițieni.

Spre dimineață avură parte de o surpriză.

– *Ariki!* șuieră Kupe.

Din punctul lui de observație, el supraveghea și luminișul unde era coliba căpeteniei. Matariki era adormită. Își căutase o poziție cât mai comodă în arborele prietenos și Dingo i se cuibărise în poală.

– Ce este? întrebă ea.

– *Ariki*, tatăl tău! Este jos, în fața colibei lui. Iar războinicii supraviețuitori se adună și ei în luminiș. *Ariki* trăiește!

Kupe jubila. Strigă:

– Kahu Heke! Kahu Heke! Pai Marire, *hau, hau*!

Matariki tresări. Ar fi rămas ascunsă, măcar pentru a-și aduna gândurile. Nu simțea nevoia să îl revadă pe tatăl ei. Dar căpetenia deja ridicase privirea spre ei.

– Atunci, ajută-ne, Kupe... dacă ții atât de mult să dansezi iarăși în jurul unui stâlp. Matariki oftă și luă sub braț câinele pe jumătate adormit. Oricum va fi interesant de auzit ce mai are de spus arhanghelul Gabriel după toate astea!

Kupe începu să coboare din copac. Matariki îl urmă și vru să i-l dea lui Dingo, care se săturase de experiența aeriană, dar câinele sări din brațele fetei și căzu de la doi metri, scoțând un scheunat. Matariki se sperie, dar Dingo șchiopătă puțin și își reveni. Kupe o ajută pe fată, aceasta bâjbâi cu piciorul după un sprijin, și aterizară pe ferigile de sub arbore.

– M-ai atins, îl tachină Matariki pe tânăr, și nu s-a sfârșit lumea.

Kupe ridică din umeri.

– Nici gloanțele nu ne-au atins ieri, îi răspunse el fără să se uite la ea.

Matariki însă nu îl slăbi din priviri:

– Doar nu ai crezut așa ceva, nu?

Kupe se uită rușinat în pământ.

– Dacă aș fi crezut, nu aș fi fugit. Ai să îi spui tatălui tău că am fugit?

Matariki ridică din sprâncene:

– Dar nu a fugit și el? întrebă ea fără urmă de respect. Nu l-am văzut când lupta s-a întețit. În plus, tu ai avut grijă de mine. Dar poate că o căpetenie devine invizibilă când se cântă *rire-rire*.

Kupe își mușcă buzele.

– Tu nu iei nimic în serios, răspunse el trist. Nu este de glumă. Serios.

Matariki nu putea să nege acest lucru, cu toate că dintre tovarășii lui Hauhau nu muriseră mulți, așa cum se temuseră ea și Kupe. De fapt, doar doi bărbați căzuseră împușcați, unul fiind Hanu. Patru războinici rămăseseră răniți pe câmpul de luptă, englezii crezând probabil că erau morți. Pe ceilalți răniți și pe prizonieri îi luaseră cu ei. Astfel, ceata lui Kahu Heke se micșorase cu vreo douăzeci de luptători.

Căpetenia se ocupase de transportul răniților la cel mai apropiat sat al maorilor și acum se adresa celor vreo treizeci de bărbați rămași. Mândru în veșmânt de războinic, arătând mai mare în mantia lui largă, se înfipsese în fața războinicilor.

Agită sulița în aer, ridică securea și strigă un singur cuvânt:

– Răzbunare!

Spre mirarea lui Matariki, lucrul acesta părea să impună respect războinicilor, care îi răspunseră *rire, rire, hau, hau,* și ar fi intonat monotonul refren până la transă dacă nu i-ar fi oprit căpetenia.

– Bărbați! Zeii poporului nostru ne-au încercat, dar nu ne-au părăsit. Priviți, Matariki, fata căpeteniei, este aici. A scăpat de *pakeha*, îngerul a făcut-o invizibilă și acum ne-a redat-o!

Bărbații strigară entuziasmați când Matariki pătrunse în luminiș. Fata nu își găsi cuvintele, dar nu se putu abține să nu admire

priceperea căpeteniei. Kahu Heke o observase în copac. Știuse că va apărea și imediat își modificase tot discursul. Sosirea lui Matariki la momentul potrivit trebuia să convingă oamenii că fusese mâna zeilor.

– Îngerul? șopti încurcat Kupe.

– Da, spuse Matariki. Se pare că ai fost promovat.

– Zeii ne-au dat un semn: nu trebuie să mai așteptăm. Este timpul răzbunării. Timpul pentru a-i trimite pe *pakeha* înapoi în țara lor. Ne vom pregăti pentru asta diseară. Ceremonia care ne face războinici, războinici invincibili, va avea loc chiar în noaptea aceasta. Ieri am șovăit. Nu negați, în ochii voștri am văzut frica și confuzia. Mâine îi vom lovi ca un zid din oțel. Pai Marire, *hau, hau*!

Kahu Heke lovi cu sulița în pământ, așa cum știa Matariki că se făcea la *haka*. Interpretarea rolului de căpetenie militară furioasă era perfectă. Nu ai fi putut crede că în spatele ei era un manipulator isteț.

Matariki se frecă pe frunte. Dacă ea voia să evite să se întâmple ceva, trebuia să se adreseze acestui strateg genial. Că doar tatăl ei nu putea să creadă că împreună cu cei treizeci de războinici ai lui ar putea să învingă întreaga Armed Constabulary, garda națională și, în cele din urmă, armata britanică! Ar fi, fără discuție, învins și probabil va muri.

– După primele victorii, ni se vor alătura mii! continuă Kahu Heke. Fiecare maori vrea libertatea!

– Și Ngati Porou? ripostă Matariki. Și cu ceilalți maori care luptă de partea *pakeha*? Cu Ngai Tahu, care nu luptă, ci au făcut un aranjament?

– Nouă nu ne trebuie aranjamente! se enervă căpetenia.

Matariki îl invitase la o discuție, în timp ce războinicii își îngropau morții. Hare conducea ceremoniile înmormântării, lucru care nici nu părea complicat. Pădurea răsună iarăși de asurzitoarele *rire, rire*.

– Matariki, fii atentă! În timp ce noi facem aranjamente, ei ne distrug patria! Tu știi că triburile de aici, din Waikato, negociază construirea unei linii de cale ferată? Prin mijlocul teritoriului nostru?

– Deci ei nu îi urăsc atât de mult pe *pakeha,* concluzionă Matariki. Nici măcar aici, unde voi aveți atâta influență. Și tu ce ai împotriva căilor ferate? Ele asigură deplasarea mai rapidă și mai comodă.

– Ești orbită! constată Kahu Heke. Dar asta nu îți va afecta puterea. Vom realiza astăzi ceremonia, iar tu vei reprezenta pentru oamenii mei poarta către victorie.

– Poarta?

– Da! Căpetenia o privi transfigurat și adăugă: Tradițional, un bărbat devine războinic – invulnerabil și aducător de moarte – strecurându-se printre picioarele fiicei căpeteniei.

Matariki nu se putu abține și izbucni:

– Ca Dingo? râse ea. Când se trage cu arma, se refugiază totdeauna între picioarele mele. Și în niciun caz asta nu îl face invulnerabil, cum crezi tu.

Auzindu-și numele, Dingo veni lângă ea. Încă mai șchiopăta ușor.

– Matariki, asta este o obligație sfântă. Iar tu nu poți compara un războinic maori, elita poporului nostru, cu o potaie de pe drum!

Pe Matariki, imaginea o binedispuse.

– Tată, cum crezi că se poate una că asta? Oamenii au cel puțin cinci picioare înălțime, ca să nu mai vorbim cât sunt de lați în umeri. Nu pot trece printre picioarele mele, oricât m-aș crăcăna eu.

Era un argument. O clipă, Kahu Heke amuți, apoi găsi soluția.

– Trebuie să te așezăm pe două scaune, improviză el. De fapt... doi bolovani.

Maorii nu foloseau scaune, ci ședeau pe pietre ori rogojini.

Matariki își dădu deoparte o șuviță de păr de pe frunte, cu riscul de a-l supăra pe Rauru.

– Tată, noi organizăm o ceremonie nebunească, dansăm încoace și încolo făcând mișcări bizare și apoi oamenii se reped în gloanțele englezilor, cum a făcut Hanu noaptea trecută? Ar fi trebuit să vezi asta, el...

– ...el a fost un Hauhau! interveni cu demnitate Kahu Heke. Tu du-te la coliba ta, copilă, ți se va aduce de mâncare, după care vei vorbi cu spiritele și te vei pregăti de ceremonie.

Matariki căută privirea tatălui ei și pentru prima dată simți față de acesta un fel de dispreț.

– Tată, cu spiritele nu se vorbește într-o colibă. Asta o știe chiar și o fată ca mine, pentru că a trăit printre maori adevărați, care nu își imaginează *tikanga*.

Kahu Heke îi făcu un semn cu mâna să se oprească.

– Faci ce vrei, dar înăuntru! îi ordonă el. Cercetează-ți conștiința!

Matariki se ridică și porni agale către coliba ei. Știa că de acum înainte avea să fie pus un războinic să o păzească. Îl contrazisese pe *ariki* și va redeveni prizonieră. Puțin înainte de a ajunge la colibă, se întoarse.

– Poate că mi se va arăta arhanghelul! îl ironiză ea și făcu un semn de salut cu mâna. Adăugă: *Rire, rire, hau, hau!* Totdeauna am crezut că îngerii vorbesc în fraze întregi.

După un timp, apăru Kupe cu lipii și cartofi dulci.

– De vânătoare nu are nimeni timp, se scuză acesta pentru prânzul sărăcăcios. În seara aceasta va avea loc o festivitate. Cred că trebuie să fii atentă cu...

Arătă către Dingo.

Matariki îl privi îngrozită:

– Doar nu au să îmi mănânce câinele!

– De ce nu? întrebă Kupe. La polinezieni era ceva obișnuit. Așa ne-a spus Hare. Primii câini ar fi ajuns în Aotearoa cu Kupe, ca provizii. Iar asta, îi arătă el curelușa de piele cu care *waihaka*, o măciucă scurtă încovoiată, era prinsă de încheietura mâinii, ar fi din piele de câine. În orice caz, la început, astea se făceau din piele de câine. Și...

Matariki puse lipiile deoparte.

– Până aici! strigă ea energic și îl trase pe Dingo lângă ea. Plecăm. Trebuie să mă ajuți să plecăm, Kupe. Indiferent cât ești de dependent de oamenii aceștia, trebuie să mă ajuți să fug. Dacă tata și Hare fac această ceremonie, nu va muri doar câinele meu, ci poimâine veți fi morți.

Matariki ar fi vrut să-și ia fusta de călărie și bluza, nu doar pentru că în costumul de dans va tremura de frig, ci și pentru că plănuia să ajungă cât mai curând la o așezare *pakeha*. Nu cuteza să caute adăpost într-un sat maori din apropiere. Cel puțin acolo războinicii îi simpatizau mai toți pe Hauhau. După cum aflase Kupe între timp, faptul că aceștia umblaseră prin împrejurimi le fusese fatal. *Pakeha* avuseseră spioni în satul învecinat și când omul lui Kahu Heke mersese pentru a lua veșmântul pentru dans, englezii îl urmăriseră.

– Este o altă dovadă că spiritelor puțin le pasă că eu mă aflu aici ori la Dunedin! îi spuse Matariki lui Kupe, care devenise nervos.

După-amiază, el o păzise și îi povestise noutățile. Nu era ușor de convins să fugă cu ea. În cel mai bun caz nu o va trăda dacă fugea.

– Vezi, de fapt, eu v-am adus pe cap englezii, argumentă Matariki. Dacă nu m-ați fi răpit, nu ar mai fi fost necesar nici costumul pentru dans și nici vizita la trib. Și ați fi putut să urlați fericiți în continuare *hau, hau*. Nimeni nu ar mai fi descoperit tabăra.

– Zeii au vrut să fim descoperiți, susținu Kupe convins doar pe jumătate. Asta spune ariki.

Matariki duse mâna la frunte.

– Și cu treizeci de oameni vreți să luptați împotriva imperiului britanic?

– Cineva trebuie să înceapă.

Matariki oftă:

– Bine, eu renunț. Dar ai putea să încerci să îmi găsești hainele *pakeha?* Voi încerca să ajung la prima localitate, dar în fustița asta o să atrag atenția.

Kupe șovăi.

– Ea este *tapu*... îmbrăcămintea ta, mormăi el.

Matariki tare ar fi vrut să îl scuture.

– Am putea să îți frecăm degetele cu *kumara,* pe care apoi să o mănânc, dacă îți este așa de frică să o atingi.

Kupe izbucni în râs fără să vrea:

– Nu asta vreau să spun, dar *tohunga* a dat-o focului sfânt în timp ce dansai.

– Individul acesta mi-a ars hainele? Matariki sări în sus. Hare, autointitulatul preot sau maestru de ceremonii, își pierdu acum și ultimul rest de simpatie din partea ei. Ea adăugă: Bine. Am să o întind de aici și goală. M-am gândit la ceva. Dacă războinicii vor să mă escorteze prin tabără, zic eu, trebuie să vorbesc cu spiritele. Acolo, în spatele stâncilor de lângă râu, este un loc sfânt.

– Da?

Matariki își dădu ochii peste cap:

– O fi ori nu o fi. Dar Hainga vede spirite la fiecare al doilea tufiș de rata, printre stânci. În orice caz, spun eu, acolo trebuie să discut între patru ochi cu zeii. Sigur că războinicii trebuie să se îndepărteze, locul este *tapu* – foarte, foarte *tapu*. La început, cânt ceva, ca să îi liniștesc. După care mă fac nevăzută.

– Dar tatăl tău...

– Tatăl meu va deveni suspicios. Dar, cu puțin noroc, va fi la *niu* și va vorbi cu războinicii.

Matariki își transformă pătura într-o boccea ușor de transportat.

Kupe o privea nehotărât.

– Este sigur? întrebă el.

Matariki oftă:

– Nu, nu este sigur! Dar este foarte probabil. Hai, Kupe! Nu îți face griji, nu îți trădezi oamenii lăsându-mă să plec. Nu vă pot face invulnerabili! Drept vorbind, eu nu sunt nici măcar fiică de căpetenie, Kahu Heke nu are un trib adevărat. El nu este un *ariki*, ci doar o căpetenie războinică, *rangatira*. Și nu sunt nici preoteasă. Nu încalci niciun *tapu*, Kupe. Trebuie să mă crezi!

Tânărul o privi cuprins de îndoieli, dar cumva și plin de speranțe. Pentru prima oară, Matariki descoperi picățele aurii în ochii lui căprui. Pe chipul prietenos se citeau admirația și respectul profund, dar de un altfel decât cel inspirat de o preoteasă.

– Dacă așa stau lucrurile, spuse timid Kupe, dacă nu ești *tapu*, aș avea voie să te sărut vreodată?

Matariki resimți sărutul întreaga după-amiază pe care o petrecu în colibă așteptând. Buzele lui Kupe fuseseră moi, calde și mângâietoare și simțise o senzație plăcută când el o trăsese lângă bustul lui musculos și puternic. Mai întâi o sărutase cu grijă pe obraz și pentru că ea nu protestă, o sărută apoi și pe gură. Limba lui îi deschise buzele și îi pătrunse în gură. O senzație ciudată, dar în niciun caz neplăcută. Ba dimpotrivă, Matariki se simți cuprinsă de o căldură plăcută, capul îi deveni ușor, propria greutate dispăru și fericirea o învălui.

Când se desprinse de Kupe, o clipă se îndoi că va mai pleca. Dar se reculese. Nu era îndrăgostită de Kupe ori cel puțin nu fusese cu câteva minute în urmă. Iar această iubire nu avea niciun viitor aici. Cine putea să știe ce pedeapsă îl aștepta pe un simplu războinic care cutezase să atingă fiica unei căpetenii? Voia Kupe să fugă cu ea? Nu, nu voia. Matariki era prea mândră pentru a-l ruga încă o dată și cu atât mai puțin să îl ispitească.

După ce o sărutase, tânărul o mai privise o dată galeș în ochi și apoi o părăsise fără nicio vorbă. Cu siguranță era mai bine să uite acest episod și să se concentreze pe fuga ei. Doar asupra acestui lucru. Matariki se temea puțin de sălbăticia din Insula de Nord, dar își adună puterile. Nu i se putea întâmpla nimic. Jumătate din copilăria ei și-o petrecuse la Ngai Tahu, știa să aprindă un foc, să prindă pește, cunoștea și toate plantele comestibile din Insula de Sud. Desigur că aici flora putea fi puțin diferită, dar se va descurca ea cumva.

– La nevoie te mănânc pe tine, i se adresă lui Dingo, pe care îl legase în colibă, pentru siguranța lui, ca să nu ajungă în oala celor din Hauhau. Tu ești provizia mea vie.

Câinele dădu din coadă.

– Este de acord să se jertfească! zise Matariki și chicoti.

Păcat că nu fusese și Kupe părtaș la glumă.

Spre seară, Matariki auzi larmă în fața colibei. Bărbații care o păzeau se dădură respectuoși la o parte din fața lui *ariki*.

– Matariki, ți-am adus o pelerină, spuse căpetenia. Dar nu trase deoparte perdeaua din frunze de ferigă de la intrare, ceea ce probabil că îi era interzis. Ai să o porți când vii la noi în luminiș.

– Luminișul... Matariki nu putea face altfel, juca periculos. Luminișul este *tapu*, tată. Acolo au murit oameni. Hainga ar spune că nu avem voie să mai punem piciorul acolo. Trebuie să lăsăm jalea lui Papa, natura trebuie să ia locul în posesie.

Kahu Heke pufni.

– Este singurul luminiș! răspunse el în engleză. Nu avem alt loc de adunare. Dar Hare este de părere că putem să ne folosim de morți, spiritele lor îi vor întări pe cei vii, îi vor însoți pe calea transformării în războinici invulnerabili.

Matariki se stăpâni să nu spună că și spiritele ar trebui să treacă printre picioarele ei, dar era cazul să se stăpânească. Trebuia să plece neapărat.

Pelerina se dovedi a fi o adevărată operă de artă, una dintre pelerinele tradiționale ale căpeteniilor, țesută cu pene de kiwi. Era maro și ca de pluș, cu siguranță mai călduroasă decât pătura lui Matariki. Și, înainte de toate, era închisă la culoare, ceea ce o va ajuta să scape de eventualii urmăritori. Dar Matariki era oricum optimistă. O hoardă de războinici, cărora le era teamă să o atingă, nu ar urmări-o cu prea multă râvnă prin junglă. S-ar putea ca, din nebăgare de seamă, să se împiedice de ea, fiind întuneric beznă. Cu puțin noroc, și-ar putea lua un avans de o jumătate, dacă nu de o oră întreagă față de ei. Matariki era mică și subțire, bărbații erau înalți și grei, lucru care reprezenta un handicap în desișul de ferigi. În plus, războinicii ar putea să îi ia urma abia în dimineața următoare, iar până atunci ea va reuși să își șteargă urmele.

Era întuneric beznă când apărură patru războinici cu făclii pentru a o duce pe fata căpeteniei la ceremonie. Matariki ieși calmă

și maiestuoasă din coliba ei și îi înspăimântă de moarte pe bărbați scoțând un fel de *karanga*.

– Spiritele! spuse dramatic Matariki. Ne cheamă!

Cu o voce gravă susținută de mișcări de dans calme, recită din ultimul rol pe care Mary Jane îl avusese în cadrul clubului de teatru de la Otago Girls' School: una din vrăjitoarele lui Shakespeare.

– „Fair is foul and foul is fair:/Hover through the fog and filthy air."

Războinicii maori se retraseră cu mare respect câțiva pași.

– Urmați-mă! le strigă Matariki și se îndreptă către malul râului.

Bărbații o urmară greoi.

Apoi tânăra făcu un gest poruncitor cu brațul:

– Rămâneți în urmă!

Și bărbații se opriră. Inima lui Matariki bătea să îi spargă pieptul și se străduia să nu se grăbească. Cu calm, ca și cum ceremonia deja începuse, dispăru printre stânci. Singurul care se ținu după ea fu Dingo.

Pe un bloc de piatră jos, Matariki își găsi pătura, o boccea cu lipii și un bilet. Habar nu avea cum dăduse Kupe de ciotul ei de creion ori poate că și el venise în tabără cu propriul instrument de scris. În orice caz, ea ținea acum în mână o filă smulsă dintr-un caiet: „Martha. Ține-o în susul râului și ajungi la Waikato River. Urmează-i cursul în amonte și cam după două zile de mers ești la Hamilton. Mă gândesc la tine. Fără *tapu*. Curt".

Matariki strecură biletul în pătura făcută boccea, se odihni câteva clipe, apoi porni în pas alergător. Alergă prima milă pe malul râului, după care intră în apă. Pentru că nu avea încălțăminte și oricum își simțea picioarele ca de gheață, apa rece nu mai conta. Însă îi ștergea urmele.

Dacă alerga o milă sau două prin albie, războinicii nu o vor mai găsi niciodată.

CAPITOLUL 10

Se crăpa de ziuă și ploaia se mai liniștise. Peter Burton stătea înmărmurit în dreptul galeriei prăbușite, săpată în munte la cererea ambițiosului său nepot lipsit de minte. Firește că minerii de la minele Bute, Webber, Hobbs și Davies nu se lăsaseră speriați de furtună. Săpau de ore întregi, punându-și viețile în pericol, după cum spusese Malcolm Hobbs.

– Alunecarea de teren poate continua. Idiotul a ras toată vegetația de pe munte și era normal ca pătura de pământ de deasupra să o ia la vale. Și galeria să cedeze. Reverendule, nu cred că acolo mai trăiește cineva.

Asta nu îl împiedica pe proprietarul de mină înalt și corpolent să supravegheze personal lucrările și să pună el însuși mâna pe lopată. Peter ajuta și el, dar experimentații mineri o făceau mai cu spor. Din păcate, nu existau speranțe ca intrarea în galerie să poată fi eliberată. Când se lumină de ziuă, ultimii optimiști își dădură seama că galeria se dărâmase. Muntele îngropase tunelul neconsolidat.

– Ar fi un mare noroc dacă am găsi cadavrele, spuse impresionat unul dintre șefii de echipă. Ar trebui să ridicăm pe munte o cruce.

Peter Burton clătină din cap:

– Nu îi putem face asta fetei. Nici nu va crede. Micuța doarme, dar Violet a plâns întreaga noapte. Ar fi vrut să vină și ea, dar soția mea a băgat-o în pat cu câteva sticle cu apă caldă. Dumnezeule, nebunul meu nepot ar fi trebuit să dezgroape morții!

Kathleen a făcut tot ce i-a stat în puteri să o țină pe Violet în casă, însă fata a fugit după-amiază, imediat ce vremea s-a mai îmbunat, și a ajuns la fața locului tocmai când bărbații scoteau cadavrul bunicului ei. Ellen se afla sub el, bătrânul încercase probabil să o protejeze cu propriul corp.

– Nu mai era nimic de făcut, copilă... tot acest pământ... dacă nu ar fi fost striviți, s-ar fi sufocat, îi explică un maistru cu experiență.

– S-a petrecut repede, încercă Mr. Hobbs să o mai consoleze.

Violet, palidă, privea fix morții.

– Nu par... nu par morți, murmură ea. Poate... sunt doar... inconștienți?

Peter clătină din cap și încercă să o tragă pe fată deoparte.

– Îmi pare rău, Violet, sunt morți. Reverendul făcu semnul crucii și întrebă: Vrei să spui o rugăciune împreună cu mine în timp ce oamenii îi urcă în căruțe? Îi coborâm la biserică. Reverendul Clusky...

– Este vina mea, șopti Violet, doar vina mea. Eu am găsit galeria. Eu am vrut să intrăm în ea.

Peter o strânse la piept.

– Violet, nu spune asta! Pe astfel de vreme, orice om rațional s-ar fi adăpostit acolo. Și, în mod normal, galeria nu ar fi trebuit să se prăbușească. Voi nu aveați de unde să știți.

– Ea a știut, repeta mereu Violet. Lucy. A simțit... Mi-a spus și mie când am ieșit.

– Cine? întrebă dezorientat Peter. Cine ți-a spus? Violet privi spre trăsura lui și reverendul înțelese. Ah, calul. Nu voia să intre? Hm... animalele au uneori un al șaselea simț. Dar nu te poți bizui pe așa ceva. Animalul poate fi speriat de ceva. Și cu siguranță că el nu a „spus" nimic. Nu ai nicio vină, Violet. Nu îți reproșa asta.

– Nu ar fi trebuit să ies eu. Mama voia să iasă. A spus...

Peter nu mai știa cum să o ajute. O scutură ușor.

– Violet, trebuie să îi mulțumim Domnului că tu și Rosie ați ieșit! Dacă ei nu i s-ar fi făcut rău...

– Mami voia să iasă, repetă Violet. Mami ar fi trebuit să iasă.

Peter o împinse energic pe fată spre căruță.

– Te duc acasă, Violet, la tatăl tău. Trebuie să fie treaz și capabil să înțeleagă situația. Voi veți găsi... va trebui să găsiți o soluție de conviețuire. Și acum veți avea o casă în Treorchy.

Violet îl urmă apatică pe reverend până în fața casei din Bute Street. Păși după el în casa din care plecase fericită, cu puține ore în urmă. Mrs. Brown scoase capul prin fereastra bucătăriei. Femeia preluase treburile gospodărești când aflase de alunecările de teren. Se obișnuia ca vecinii să se ajute în cazul accidentelor de la mine. Chiar dacă cei care dispăreau erau de obicei bărbați.

– Reverend... Violet... Am auzit ce s-au întâmplat. S-a...? Oh, Dumnezeule! Agera soție de miner citi răspunsul la întrebarea ei pe fețele lui Peter și a lui Violet. Îmi pare atât de rău, Violet!

Femeia ieși din casă și o strânse pe fată în brațe.

– Eu sunt de vină, zise Violet, care nu respinse îmbrățișarea vecinei, dar nici nu îi răspunse la ea.

– Nici vorbă, copilă.

Peter Burton o lăsă pe Violet cu vecina și intră în casă, unde Jim și Fred ședeau tăcuți pe două din cele patru scaune. Celelalte două nu se mai puteau folosi. Unul era rupt de la încăierarea cu Walter, pe celălalt îl sfărâmase Jim lovindu-și soția. Așa că Peter rămase în picioare.

– Mr. Paisley, Fred... îmi pare rău că trebuie să vă spun...

Jim Paisley făcu un semn cu mâna.

– M-am gândit eu..., mormăi el. Galeria nu era asigurată. Ce demență să intre în timpul ploii...

Peter simți furia crescând în el.

– Doar nu vreți să spuneți că soția dumneavoastră și socrul dumneavoastră sunt vinovați?

De la ușă se auzi un suspin. Violet. Peter spera că aceasta nu auzise vorbele tatălui ei. El însuși lupta cu pornirea necreștină de a-l strânge de gât pe Jim Paisley.

Paisley ridică din umeri.

– N-am idee. Și mie îmi pare rău.

Deși nu lăsa impresia că i s-ar rupe inima. Fred, care ședea mahmur lângă el, părea și mai absent. Avea ochii roșii, probabil de la plâns. Acum se uită în gol.

– Dar nu ar fi trebuit să o întindă de acasă noaptea, adăugă Paisley.

Peter strânse pumnii. Spera ca Violet să spună ceva. Știa că fata este curajoasă și directă, un lucru foarte bun în cazul unor asemenea relații familiale. Dar fata tăcu. Oricum, mai bine așa decât să spună din nou „eu sunt de vină".

– Soția dumneavoastră avea motive bune să facă asta, ripostă Peter.

Apoi reverendul decise să aibă răbdare, deoarece cu reproșuri nu o scotea la capăt cu Jim Paisley. Continuă pe un ton prietenos:

– Mr. Paisley, odată cu moartea soției dumneavoastră, se schimbă ceva și pentru dumneavoastră. Copiii nu mai au pe altcineva. Trebuie să vă asumați responsabilitatea.

Paisley își împinse în afară buza inferioară și se încruntă.

– Eu am lucrat mereu, reverendule. Ce vină am eu dacă proprietarii minelor plătesc atât de prost?

Acesta privi ca și cum ar fi căutat compătimire ba la Peter, ba la Mrs. Brown, care fără îndoială din curiozitate intrase în cameră. Peter duse mâna la frunte. Femeia aceasta nu putuse să aștepte afară cu Violet? Desigur că era din cale afară de cumsecade, dar în acest moment ar fi admonestat-o pentru curiozitatea ei.

– Și mai trebuie să și muncesc acum, continuă Paisley. Din ce să trăiască neastâmpăratele astea? Când suntem dați și afară din casă. În privirea bărbatului sclipi viclenia și el continuă: nu ați putea face ceva, reverendule? Acum, când, ca să zic așa, avem o nenorocire în familie, poate că ne obțineți o amânare. Sau o altă slujbă la Bute.

Peter trase cu putere aer în piept, apoi își călcă pe suflet:

– Mr. Paisley, în viitorul apropiat, nu banii ar trebui să fie cea mai mare problemă a dumneavoastră. Dumneavoastră, sau mai bine zis

copiii dumneavoastră, însă este același lucru, tocmai ați moștenit o casă în Treorchy. Și, în plus, fratele meu va plăti o despăgubire.

Paisley deveni atent:

– O despăgubire? Cât?

Peter inspiră zgomotos.

– Asta nu știu, Mr. Paisley, dar am să aflu cât se obișnuiește în asemenea cazuri și atât veți primi. Vina este clar a lacomului meu nepot – tatăl lui o va recunoaște sau dumneavoastră și cu mine ajungem în instanță. În definitiv, terenul pe care familia dumneavoastră a decedat este al meu.

– Mr. Randolph nu este vinovat, se auzi vocea monotonă a lui Violet. Eu sunt vinovată!

Jim Paisley nu o băgă în seamă. Era evident că avea nevoie de ceva timp ca vorbele lui Peters să pătrundă până în creierul lui alterat de whisky. Apoi însă fața lui se lumină brusc:

– Sunt bogat!

– Tu zici că ar trebui să le luăm cu noi?

Kathleen Burton își aranja lucrurile în cufăr. Violet o ajutase să le spele, să le calce și să le împăturească. Până la sosirea vasului, vor mai petrece câteva zile la Londra.

– În măsura în care tatăl lor acceptă, adăugă Kathleen.

Peter Burton ridică din umeri.

– De ce nu ar face-o? Cel puțin cea mică nu îi poate fi de niciun folos, iar Violet... bine, momentan, ea se ocupă de gospodărie, dar pentru asta se găsește repede o femeie – mai ales acum când individul aruncă bani în stânga și în dreapta.

– Nu ar putea fi împiedicat? întrebă Kathleen. Banii aparțin totuși în cea mai mare parte copiilor, nu ar trebui să îi bea! Ea puse deoparte o cutie pentru pălării și își privi soțul. Apoi adăugă: Înțelege-mă, Peter, mie îmi plac fetele. După mine, să vină cu plăcere, găsim noi ceva pentru ele la Dunedin. Dar mi se pare nedrept să le dezrădăcinăm în felul acesta și pe deasupra să le lipsim de moștenire.

Le aparțin două sferturi din casă, din atelier și din despăgubire. Doar nu crezi că tatăl le va trimite toate acestea în Noua Zeelandă.

Peter oftă.

– Nu cred că îl pot forța să facă asta. Violet mai are mult până la majorat și până va împlini ea douăzeci și unu de ani, îi va lichida averea – indiferent dacă ea este aici sau acolo. Fiind aici, va trebui să asiste la pierderea moștenirii! Kathleen, fetele nu au niciun viitor aici, iar eu mă simt răspunzător. Dacă aș fi descoperit mașinațiunile lui Randolph, mama lor ar mai fi în viață.

Kathleen ridică din sprâncene.

– Din câte se pare, aproape toți se simt responsabili de moartea acestei femei, mai puțin adevărații vinovați: James, Randolph și Paisley. Doamne, mă bucur că, în sfârșit, casa a fost vândută. Abia aștept să fiu din nou la unsprezece mii de kilometri de acești indivizi.

În ultimele săptămâni avuseseră loc câteva scene urâte între Peter, fratele și nepotul lui. După cum era de așteptat, la început, Joseph Burton nu voise să plătească pentru greșeala fiului său, iar Randolph era nepăsător. Ultimul dădea vina pe Paisley, care săpase prost galeria și „căruia, pe bună dreptate, i s-a întâmplat să îi moară soția acolo". Când Joseph aduse vorba despre justiția divină, Peter fusese pe punctul de a redeveni violent. În cele din urmă, soții Burton din Cardiff o dăduseră cotită. Că doar marchizul de Bute era vecinul lor din Roath, iar ceilalți proprietari de mine aveau și ei de-a face cu biroul avocațial Burton. Joseph nu voia să se facă de râs în fața lor și cu atât mai puțin Alice a lui.

Alice era presată din două părți. Pe de o parte, reverendul Clusky o ruga fierbinte să intervină pe lângă soțul ei și, pe de altă parte, băgase și singură de seamă că doamnele din Roath, în frunte cu lady Bute, șușoteau pe seama soților Burton. Alice îi făcuse soțului o scenă urâtă și, în cele din urmă, Joseph Burton își arată compasiunea pentru minerii din Treherbert. Nu numai că plăti compensația cuvenită lui Jim Paisley, dar onoră, în plus, generos colecta reverendului Clusky pentru o școală în noua așezare minieră. Webber

prezentase cele mai moderne planuri pentru terenul pe care murise Ellen, iar Peter îi vânduse în cele mai favorabile condiții nu doar acea parcelă, ci îi promisese și finanțare pentru școală. Spera că o va mai consola pe fată, dacă această școală va purta numele de Ellen Seekers-Paisley, dar pe Violet nu o consola nimic. De când mama ei murise, trăia într-o lume închisă doar a ei și a lui Rosie. Își făcea treaba și avea grijă de sora ei, dar în afară de monotonul „Eu sunt de vină" nu mai scotea o vorbă.

Jim Paisley se mutase cu copiii în casa din Treorchy imediat după înmormântarea soției lui, dar asta nu a avut un efect pozitiv asupra lui Violet. În Treherbert, vecinele s-ar fi ocupat de copii, dar în Treorchy erau străini și nu locuiau printre mineri, ci printre meșteșugari înstăriți și mici oameni de afaceri. Și acolo bărbații se duceau în serile zilelor de sărbătoare la pub, dar beau cu măsură. Înclinația pentru băutură a lui Jim și Fred Paisley nu o vedeau bine, ba o disprețuiau. Iar confuzia în care se afla Violet și tristețea ei nu o ajutau să stabilească legături cu vecinii. Femeile vorbeau despre fată, dar nu cu ea. Tentativele lui Peter de a o scoate din izolare eșuau în fața tatălui ei.

– Lui Violet desigur că i-ar face plăcere să meargă la școală, fusese de părere Peter când anunțase familiei Paisley vestea bună a acordării despăgubirii, și adăugase: Nu ar mai fi nicio problemă. Puteți plăti o femeie care să se ocupe de gospodărie.

Jim Paisley ridicase din umeri:

– Violet este prea mare pentru a merge la școală! decise el. Au să râdă toți de ea. Nu-i așa, Violet?

Violet își privi tatăl, dar Peter nu era sigur nici măcar că ea îl auzise.

– Tu mi-ai spus că ți-ar face plăcere să înveți să citești și să scrii, îi zisese Peter fetei. Nu, Violet?

Violet dăduse din cap.

– Mami știa bine să scrie, spusese ea aproape cu indiferență.

– Păi vezi! o încurajase el. Tu...

– Eu sunt de vină, o luase ea de la capăt.

Jim rânjise.

– Ați auzit-o. Așa o ține. Ceilalți copii or să creadă că este cretină. Eu cred că este foarte mulțumită să gătească pentru noi, nu-i așa, fată? Totuși, ești cumva datoare mamei tale.

Peter își înfipse unghiile în cuvertura canapelei întreținută cu grijă de Rosemary Seekers în timpul vieții ei. Nu îl va lovi pe acest individ, el era reverend, era creștin. Nu trebuia să își tăvălească aproapele, chiar dacă nu îl putea iubi. Dar voia și să urmeze porunca evident uitată de Dumnezeu: Trebuie să îl împiedici pe aproapele tău să își distrugă copiii.

– Paisley nu se ocupă de Rosie și lui Violet îi cultivă eronatul sentiment al vinovăției, susținu el într-o discuție cu soția sa. Aici, ea nu își va depăși problema. Cu totul altfel ar fi la Dunedin... impresii noi, o țară nouă.

Kathleen ridică mâinile:

– După cum spuneam, eu nu mă opun. Mie îmi place fata, din punctul meu de vedere, poate rămâne și în casa noastră. Poate să meargă la școală, iar cea mică este și ea fermecătoare. Se vor găsi cu ușurință părinți adoptivi. Dar vezi întâi ce au de spus membrii familiei Paisley. Eu nu am senzația că va fi atât de simplu cum crezi tu.

În ce o privea pe Violet, aceasta fu surprinzător de receptivă și de bucuroasă la propunerea lui Peter și a lui Kathleen. De la moartea mamei ei trecuseră două luni și ea începuse încet să își învingă tristețea și sentimentele de vinovăție. Asta nu însemna că nu se mai simțea vinovată pentru moartea mamei și a bunicului ei. Dar o avea pe Rosie, viața ei trebuia să meargă înainte. În plus, se întrevedeau și alte griji la orizont.

Cu cât încerca mai mult să își reia viața, cu cât se ducea mai des la prăvăliile din Treorchy, la piață și își saluta vecinii, cu atât Violet simțea mai clar respingerea din partea lor. Femeile nu discutau cu ea și Rosie nu își găsea prietene de joacă. Când micuța veni într-o zi acasă plângând și spuse că ceilalți copii îl făcuseră pe tatăl ei beți,

Violet înțelese că sosise momentul. Firește că Jim și Fred nu își pierdeau timpul căutând de lucru – cum susțineau ei –, ci prin cârciumi și prin sălile de biliard. Amândoi își descoperiseră și pasiunea față de cursele de cai și de câini, și pariau zilnic pe sume tot mai mari.

Violet tânjea să scape de toate acestea. Mai înainte, ea decisese să lupte și aproape reușise. Gustase senzația triumfului când bunicul ei o luase pe mama ei de acasă cu intenția de a-i deschide ușa unei noi vieți. Dar acest lucru fusese îngropat precum galeria din munte. Acum, Violet nu își mai făcea iluzii cu privire la moștenirea și la viitorul lor.

– La Dunedin? întrebase ea neîncrezătoare când Peter și Kathleen îi făcuseră propunerea de emigrare. Cu dumneavoastră?

– Firește cu noi! răspunse Heather. Pe vas vom avea timp mult și vei putea să îmi fii model.

În ultimele luni, Heather se preocupase tot mai mult de Violet, iar Kathleen remarcase că asta îi făcea bine. Fiica ei o învăța pe fată să citească și să scrie și descoperise în ea și un model. Frumusețea emanată de Violet, dar și tristețea și melancolia ei din ultimele săptămâni îi inspiraseră tinerei artiste opere mișcătoare. Terminate deja două acuarele reprezentând-o pe Violet și Heather intenționa să le arate la Londra unor proprietari de galerii. Se putea ca tablourile să însemne pentru cariera ei de artistă mult mai mult decât portretele plătite. Și fetele puteau să țină locul propriilor ei copii. De mult timp Kathleen simțea că fiica sa nu voise să se căsătorească, deși privea cu regret când vreo prietenă rămânea gravidă.

– Și Rosie poate veni cu mine? vru ea să se asigure.

Kathleen confirmă.

– Dacă tatăl tău nu are ceva împotrivă. Oricum, el nu poate avea grijă singur de ea. Așa că noi credem... Noi vă vrem doar binele.

Ea își mușcă buzele. Oare Jim Paisley le voia binele copiilor? Kathleen se îndoia. Un om ca Jim nici nu gândea logic, nici nu voia binele cuiva în afară de el. Pe degeaba nu o să își lase el copiii să plece.

Violet râse cu o seninătate pe care o pierduse de la moartea mamei ei.

– Venim cu plăcere, cu mare plăcere. Am să îi spun tatei imediat. El poate... poate să păstreze toți banii. Din moștenirea mea... numai să ne plătească drumul cu vasul.

– Plata drumului o suportăm noi, o liniști Kathleen, a cărei presimțire neplăcută se întări după vorbele rostite de Violet.

Fata știa prea bine. Violet i-ar oferi tatălui ei bani pentru a-și cumpăra libertatea. Numai să ajungă aceștia.

Lucrurile se petrecură ca atunci când Violet venise fericită acasă și o găsise pe mama ei aplecată plângând peste o scrisoare la masa din bucătărie. Doar că Jim Paisley nu plângea și nici nu tăia legume, ci avea în față un pahar cu whisky și o sticlă pe jumătate plină. Violet simți o amenințare, dar trebuia să îi spună despre propunerea familiei Burton. Poate că asta îi va reda buna dispoziție. Fata era prea fericită pentru a remarca scrisoarea pe care Jim o împingea încoace și încolo între sticlă și pahar, și înțelese prea târziu cât de mult semănau cele două scene. Dar nu îi folosi la nimic. Nu mai avea ce face.

Jim Paisley urmări în tăcere relatarea emoționată despre călătoria în Noua Zeelandă. Afară ploua din nou – în Țara Galilor era toamnă. La Dunedin era acum primăvară. Inima lui Violet bătea cu putere.

– Plătesc și cheltuielile de călătorie! îl lămuri Violet. Nu trebuie să plătești nimic. Noi... noi plecăm.

Jim Paisley râse. Un râs respingător.

– Vrei să o întinzi? Ca maică-ta? Nu mai știi cum s-a terminat asta?

Remarcă satisfăcut cum ochii lui Violet se umeziră.

– V-ar conveni. Voi începeți o viață frumoasă și pe noi ne lăsați în rahatul ăsta.

– Tati...

Violet privi neajutorată în jur. Nu ar fi folosit termenul de „rahat" pentru casa confortabilă și pentru adevărata comoară reprezentată de despăgubire și de banii obținuți din vânzarea atelierului de cizmărie.

– Totuși poți... totuși ai...

– Ce am? Jim Paisley se ridică amenințător: Casă și bani? Păi da, asta credeam și eu. Dar a adus asta... popa...

Și îi aruncă lui Violet scrisoarea.

Ea încercă să descifreze scrisul. Scrisoarea îi era adresată lui Jim Paisley, expeditorul însă i-o trimisese reverendului Morris, preotul bisericii din Treorchy. Fără îndoială pentru a avea un martor al primirii ei. Poate și pentru că expeditorul știa că Jim nu știa să citească.

Violet se străduia să citească. Nu înțelegea tot, dar...

– Nu știam că am un unchi.

Tatăl ei își dădu ochii peste cap:

– Nu cred, Violet! Tipul îți amenință moștenirea și tu te bucuri de noua rubedenie.

– Amenință...

Violet se străduí să analizeze cu răbdare fiecare cuvânt. Îi luă ceva, dar reuși. Între timp își mușca buzele.

„...de asemenea, aș dori să reclam pretenția mea la succesiunea părinților mei, ca și la o parte a despăgubirii plătite de Mr. James Burton pentru moartea tatălui meu și a surorii mele. Eu mă ofer și să preiau administrarea fiduciară a copiilor dumneavoastră până la majorat. După cum poate știți, lucrez la o bancă din Londra, la care aș plasa banii, și fără îndoială i-aș înmulți până când nepoatele mele vor atinge vârsta la care să poată decide asupra lor."

Pentru Violet asta nu suna prea amenințător. Firește că unchiul ei Stephen voia o parte a moștenirii. Care era a lui. Își aminti vag că Ellen vorbea uneori despre fratele ei. Oricum, Stephen Seekers era mult mai în vârstă decât mama ei. Se mutase la Londra pe când Ellen mai era încă un copil. Violet nu ar fi avut nimic împotrivă să îi încredințeze banii ei. La aproape oricine ar fi fost mai bine păstrați decât la tatăl ei.

– Dar eu am să îi încurc planurile! se oțărî Jim Paisley. Asta pentru „participarea la despăgubire"... El a hrănit-o în ultimii ani pe Ellen ori eu?

Violet îl privi îngrozită pe tatăl ei. Ar fi vrut să riposteze, dar parcă era sugrumată.

– Și mai vrea să vă jupoaie și de bani! Ar vrea el!

„...aș dori ca săptămâna viitoare, sâmbătă, viitoare să vă vizitez, ca să discut chestiunea cu dumneavoastră și cu copiii dumneavoastră mai mari."

Violet spera ca în acea sâmbătă să fie deja pe mare cu familia Burton. Acum era luni, vineri familia reverendului voia să plece din Treherbert, iar miercurea viitoare pornea de la Londra vasul pentru Dunedin, Noua Zeelandă.

– Tati, tu oricum poți lua banii mei, îl asigură Violet din tot sufletul. Și pe cei ai lui Rosie. Dacă noi...

– Doar nu crezi că am să vă las să o întindeți acum? Ce i-aș spune eu scumpului tău unchi, Violet? Că tu ți-ai luat tălpășița? Cu banii? Nu mă va crede niciodată. Nu, nu, tipul o să dea fuga la judecător și o să încerce să mă ruineze. Ai să rămâi aici, Violet! Și vei zâmbi când unchiul Stephen o va da în bară.

El rânjea, în timp ce Violet se prăbușea zdrobită pe un scaun. Un alt vis distrus, o altă speranță pierdută. Fata își căută din nou drumul către coconul ei de disperare și uitare. Voia să se reînchidă în sine, să nu mai gândească, să nu mai spere. Dar ceda prea ușor, era iarăși puternică, era inteligentă, trebuia să caute o soluție!

Violet se gândi și chiar o găsi.

– Și ce ar fi, tată, dacă vom pleca toți? întrebă ea curajoasă. Până sâmbăta viitoare este mult timp. Poți să vinzi casa, familia Sutton de alături caută una pentru fiica lor. Iei banii, plecăm la Londra și miercurea viitoare luăm vasul spre Noua Zeelandă. Stephen Seekers nu ne va mai găsi niciodată.

COPIL AL UMBRELOR

Călătoria pe mare Anglia – Noua Zeelandă
1878 – 1879

Insula de Nord, Hamilton și Auckland
1878 – 1879

Insula de Sud, Dunedin și Greymouth
1879 – 1880

CAPITOLUL 1

Violet nu își imaginase că marea era atât de măreață și de întinsă. După toate nenorocirile din ultimele luni, nu crezuse că va mai trece printr-o asemenea spaimă ca acum, când coasta Angliei se tot îndepărta în zare. În fața priveliștii, Rosie rămăsese mută în brațele ei. Fetița privea cu ochii larg deschiși marea, care părea fără sfârșit și extrem de neliniștită. Din nefericire, tatăl lor tocmai vomase, așa că Violet trebuise să își înceapă călătoria peste mări cu neplăcuta sarcină de a face curățenie. Apoi urcase pe punte să caute familia Burton și stătea neajutorată în fața priveliștii mării, cu senzația că viața ei de până atunci i se topea sub ochi.

Heather îi spuse râzând:

– Și acesta este doar Canalul Mânecii, care nici nu este prea lat. Astăzi nu se poate vedea malul celălalt. Unii oameni îl trec înot.

Violet privea înmărmurită, dar și cu încredere. Dacă nu îi era teamă lui Heather, va fi și ea vitează. Va încerca să nu ia în seamă bătaia vântului în pânzele uriașe, care parcă îi șoptea supărat cât de slabă era corabia la capriciile lui.

– Iar aceasta nu este nici pe departe o furtună! o liniști Heather. Abia când vom ajunge în Atlantic ar putea fi mult mai rău. De acest vânt trebuie să ne bucurăm, pentru că ne ajută să înaintăm mai repede și nu mai pierdem timp.

Heather se bucura de briza proaspătă care îi mângâia fața. Nu mai purta pălărie și își strânsese părul într-un batic, probabil pentru

a nu atrage prea mult atenția pasagerilor de pe puntea intermediară. Colțurile baticului de mătase și câteva șuvițe blonde-cenușii, desprinse din coafură, îi fluturau în vânt. Heather arăta tânără și întreprinzătoare și părea să se bucure de călătoria pe mare. Violet o luă timidă de mână. Era extrem de bucuroasă că o întâlnise. Fata nu avea acces la cabinele familiei Burton și nici la platforma de promenadă de pe puntea superioară, care era rezervată doar călătorilor de la clasa întâi.

– V-ați uitat destul după Anglia! zise Heather îndepărtându-le pe Violet și pe Rosie de lângă balustradă. Nu mai fiți posomorâte, mai bine arătați-mi unde sunteți cazate. De aia am venit.

Pasagerilor de la clasa întâi nu le era interzis accesul la puntea intermediară, dar nici aici nu era bine văzut schimbul dintre clase.

– Dar... pos... posmo... posomo..., încerca Rosie să repete cuvântul abia învățat.

Atmosfera de pe puntea intermediară nu avea cum să binedispună pe cineva. Cei mai mulți pasageri din cabinele și coridoarele înguste își părăseau patria pentru totdeauna, pentru a merge într-o țară necunoscută. Mulți fuseseră conduși la chei de rude și prieteni și câteva femei încă plângeau și fixau cu privirea țărmul, ca și cum ar fi putut să distingă acolo siluete cunoscute. Bărbații își înecau necazul în alcoolul pe care îl luaseră cu ei, de cele mai multe ori gin ieftin. Pentru că așa cum grav explicase și tatăl lui Violet, era bun și pentru răul de mare. Dar lui i se făcuse imediat greață...

Mai erau și alții care pățiseră același lucru.

– Este respingător! se revoltă Heather după ce în drum spre pântecul vasului ocolise pentru a treia oară o baltă de vomă. Iar înăuntru... Dumnezeule, este întuneric ca în iad!

Când mama ei îi povestise necazurile primei ei călătorii, pe care o făcuse cu mai bine de treizeci de ani în urmă, Heather fusese curioasă să vadă cum erau cazați emigranții săraci. Dar în fața realității, chiar și cele mai negre descrieri păliseră. Heather o urma pe Violet prin culoare întunecoase și aruncă o privire compartimentelor

minuscule în care stăteau câte șase pasageri. Femeile și bărbații care călătoreau singuri erau cazați, firește, separat, bărbații – în partea din față a vasului, femeile – în partea din spate. Familiile stăteau împreună, ceea ce pentru Violet și Rosie însemna să împartă cabina cu tatăl și cu fratele lor. Spre nemulțumirea lui Violet, li s-a alăturat Eric Fence, cel mai bun prieten și partener de beții al lui Fred. Acesta fusese nefericit când aflase că tovarășii lui aveau să părăsească Treherbert, dar chiar înainte de plecare câștigase un premiu mare la cursele de cai.

Eric se considera mare expert în materie de cai, pentru că la mina din Treherbert se ocupase de ponei. Cum de ajunsese să se priceapă și la curse de cai se întreba, evident, doar Violet. Bețivii de la Golden Arms îi sorbeau de pe buze pălăvrăgelile despre șansele de câștig ale unuia ori altuia dintre patrupedele pe care care, de fapt, Eric, nu le văzuse niciodată. Ca toți ceilalți, citea despre cai dintr-un ziar de pariuri și, în general, avea același succes la joc precum Jim și Fred. Dar de data aceasta, slăbiciunea lui pentru outsideri dăduse roade. Eric Fence își băgase în buzunar uriașa sumă de zece pfunzi și imediat investise opt dintre ei pe călătoria spre Noua Zeelandă.

– Fraților! urlară Fred și Eric.

S-au îmbrățișat, au sărbătorit câștigul și au rămas împreună. În acea zi, Eric i-a făcut cinste și lui Jim și la sfârșitul serii tatăl lui Violet nu mai avu nicio reținere să îl dea pe tânăr drept fiu al său și să îl ia în cabina lui.

– Când au ajuns acasă, probabil că nu mai știa nici câți copii are, îi spuse Violet lui Heather. La Rosie și la mine nu s-a gândit niciunul. Poate doar Eric, pentru că nu își mai ia ochii de la mine.

Heather clătină îngrozită din cap:

– Să-mi spui dacă îndrăznește să pună mâna pe tine! o avertiză ea pe un ton amenințător, fără să știe bine ce ar face în acest caz.

Cel mai bun lucru ar fi să îl informeze pe stewardul-șef de această șarlatanie. Poate că se vor găsi locuri pentru Violet și Rosie la

cabinele femeilor singure. Dar Violet se opuse când Heather îi făcu această propunere.

– Scap de Eric, dar tata o să mă bată măr, spuse Violet. Și dacă nu mă bate el, mă bate și Fred. Mă descurc eu, Miss Coltrane, mulțumesc. O să mă culc îmbrăcată, că și așa este foarte frig.

Așa a fost o vreme, pentru că venise toamna și cu toate că se îndreptau spre sud, în Atlantic, vremea era friguroasă și umedă. Violet a cunoscut și furtuni adevărate, dar, din fericire, ea și Rosie nu sufereau de rău de mare. Nu însă și bărbații din cabina lor. Doar Eric se dovedi mai rezistent, în timp ce Jim și Fred mai că își vărsau măruntaiele.

Așa le-a spus Violet lui Heather și soților Burton când aceștia au vizitat-o pe puntea intermediară. Kathleen simțise nevoia să iasă la aer, ceea ce o făcu pe Violet să râdă amar.

– Cu siguranță că aici nu veți găsi așa ceva!

Fata tocmai vărsa peste bord o găleată cu zoaie, înfiorată pentru că trebuia să se apropie atât de mult de valurile turbate. Vântul sufla din nou cu putere și Violet se temea că va fi aruncată peste bord. Din această cauză, Rosie nici nu avea voie să iasă din cabină. Copila ședea ghemuită într-un colț și privea cu ochi goi în întunericul duhnind a urină și vomă al adăpostului comun. Violet făcea tot ce putea ca să păstreze curată cabina, dar nu prea reușea.

– Mai intră și apă, spuse ea disperată. Ieri atinsese o jumătate de metru și nici nu mai puteam să o scot. Ar putea să se inunde vasul, Mr. Burton? Se poate scufunda?

Kathleen, care avea mai multă experiență decât soțul ei, clătină din cap:

– Nu de la apa de pe puntea intermediară. Când am traversat eu prima dată oceanul, apa îmi ajungea până la genunchi. A fost groaznic. Și aveam și grețuri foarte mari, fiindcă eram însărcinată cu Sean. Firește că ieșeam, dar îmi era o frică teribilă să mă aplec peste balustradă. Tot timpul mă gândeam că am să cad peste bord.

Tatăl și fratele lui Violet nu păreau dornici să își asume acest risc. Vomau pe unde îi apuca, în picioare sau cel mai des întinși în pat.

– Beau mult gin, zise Violet resemnată. Nu mănâncă mai nimic și le este mereu rău. Nu doar de la gin.

– Trebuie să bea multe lichide, remarcă reverendul ironic. Voma îi usucă... Îmi pare rău, Violet. Mă simt oarecum vinovat. Fără noi, tatălui tău nu i-ar fi venit ideea de a emigra. Ne-am interesat dacă nu am putea să găsim pentru voi o cabină sus. Dar toate sunt ocupate.

Și soții împărțeau cabina cu Heather, dar firește că reverendul era discret, iar Kathleen cususe înainte de plecare o perdea care îi asigura lui Heather o minimă intimitate.

Violet dădu recunoscătoare din cap, dar nu spuse că ea îi deschisese tatălui ei pofta de a pleca în Noua Zeelandă. Cât privește cabina, ar fi acceptat-o fără îndoială, chiar dacă știa că nu ar fi putut să o plătească prin muncă niciodată. Între timp făcea tot ce putea ca să scape din coșmarul urât mirositor de sub punte.

– Peste câteva săptămâni va fi mai bine, o consola reverendul, fără să știe însă cum era, de fapt, în pântecul vasului.

Prima dată călătorise spre Noua Zeelandă tot într-o cabină confortabilă. Și pentru asta se simțea oarecum vinovat.

– Când vom ajunge în Golful Biskaya, va fi mai cald și marea va fi mai liniștită.

Kathleen confirmă.

– Dar până atunci toaletele de pe puntea intermediară se vor mai umple de câteva ori. Pregătește-te pentru asta, Violet. Și, pentru Dumnezeu, încearcă să o ții pe Rosie la căldură și cu hainele uscate. În plus, să mănânce cât se poate de bine. Heather vă aduce câte ceva. Dar jos porțiile nu sunt prea mici, nu?

Violet dădu din cap. Mâncarea, de obicei o fiertură din cartofi și varză, era mereu rece. Pasagerii trebuiau să o ia din cambuză și să o ducă în cabinele lor. Dar era destulă, mai ales că Jim și Fred mai mult beau.

– Nu există călătorie pe mare fără molime la bord, îi avertiză Kathleen. Și mor în primul rând cei mai mici și mai slabi. Deci ai grijă de Rosie!

– Dacă izbucnește holera, eu o aduc sus! spuse Heather. Nu se uită nimeni după perdeaua mea.

Kathleen își dădu ochii peste cap.

– Și o obligi să tacă? se interesă ea. Va începe să plângă când Violet nu îi va mai fi în preajmă. Dacă după primele două-trei cazuri de deces, te prind cu un copil de pe puntea intermediară, bravii noștri cetățeni se vor repezi la tine precum corbii. S-ar putea molipsi.

– De sărăcie ori de holeră? întrebă Heather ironic, dar păru că renunță până una-alta la plan. Violet, hai să ne întâlnim puțin mai târziu aici, că să vă aduc ceva de mâncare.

Într-adevăr, după patru săptămâni, vremea s-a încălzit. Înconjurau Africa, câteodată vedeau și uscatul, iar oceanul era liniștit ca oglinda. Căpitanul vasului nu era însă atât de entuziasmat de acalmie pe cât erau pasagerii lui. Vântul slab abia îi împingea înainte. Delfini și balene însoțeau nava. Heather, care era tot mai încântată de compania dezghețatei Violet, îi povesti despre aceste animale.

– Nu sunt pești! Aduc pe lume pui care sug și sunt nevoite ca, din când în când, să iasă la suprafață, ca să respire.

– Ce mari sunt! strigă Rosie și întoarse capul. Dacă cineva cade în apă, îl înghit!

– Ei, nu! râse Heather. Dimpotrivă, marinarii povestesc despre naufragiați care au fost salvați de delfini.

– Dar balena l-a înghițit pe Iona! îi răspunse sceptică Violet, așa cum știa ea de la cursurile de duminică.

– Povestea aceasta trebuie înțeleasă în sens metaforic, interveni reverendul care le vorbi apoi despre Iona.

Kathleen se încruntă. Tendința lui Peter de a lua lucrurile în sens metaforic îi crea acestuia mereu probleme în relația cu episcopul.

– Să nu îți vină ideea să predici despre asta! îl mustră ea.

La rugămintea căpitanului, Peter oficia slujba duminicală pe puntea superioară și se arătase foarte receptiv când pasagerii de la clasa a doua solicitaseră permisiunea de a participa.

– Domnul nu face diferențieri! spuse Peter și alesese câțiva muzicanți irlandezi care să acompanieze cu vioara și flautul cântecele credincioșilor săi.

Duminica, de pe puntea superioară, răsuna pe mai multe voci lauda Domnului, în timp ce în restul zilelor săptămânii, în fiecare seară, se înălțau de pe cea intermediară cântecele de pahar ale chefliilor. Oamenii își învinseseră dorul de casă și sărbătoreau cu muzică și dans, în cabinele înghesuite, pornirea spre noua patrie. Și, ca prin minune, curgeau din belșug whisky-ul și ginul.

– Despre asta ar trebui să predici tu, îl tachina Heather pe tatăl ei vitreg. Versiunea modernă a nunții din Cana.

Burton ridică din sprâncene:

– Aici cam încurci lucrurile. Iisus a predicat în zadar, iar indivizii care fac aprovizionarea jos îi storc frumușel pe clienți!

De fapt, un bucătar și casierul făceau negoț cu alcool de contrabandă, iar resturile moștenirilor lui Violet și Rosie se topeau ca gheața la soare. Jim, Fred și Eric erau în fiecare noapte morți de beți.

– Dar cel puțin seara avem liniște, spunea Violet. Se întorc târziu în cabină. Rosie deja doarme și eu mă prefac.

În liniștea nopților, Violet răsfoia cărțile dăruite de Heather. Din David Copperfield și Oliver Twist nu pricepea mare lucru. Până descifra literă cu literă o pagină, uita despre ce fusese vorba în pagina anterioară, însă exersa cu sârg. Violet voia să învețe să citească. Își dorea neapărat o viață mai bună în noua lume.

Între timp se scurseseră opt săptămâni de la plecare, iar vremea era bună. Mai avuseseră parte de furtună doar la ocolirea Capului Bunei Speranțe. Violet începu să creadă ce îi spuseseră soții Burton că în Noua Zeelandă iarna era vară și invers. Oricum, curând constată că dogoarea de pe puntea intermediară nu era mult mai

suportabilă decât frigul și umezeala. Atmosfera devenise înăbușitoare, iar mirosul corpurilor nespălate, al latrinelor pline și al veșnicei supe de varză se amestecau într-o duhoare oribilă. Lui Violet i se făcea rău numai când se gândea la hrana de pe vas și era nevoită să se lupte pentru porțiile ei și ale lui Rosie. Bărbaților le revenise apetitul, însă nici nu le trecea prin cap să-și aducă singuri porțiile.

– Asta-i treaba femeilor! susținu Fred când Violet îi ceru disperată ajutorul.

Ea nu s-ar fi supărat să facă de trei ori pe zi drumul dintre cabină și cambuză, dar, între timp, se boieriseră nu numai tatăl și fratele ei, ci și celălalt bătăuș și zurbagiu de la bord. Drumurile zilnice ale lui Violet de la bucătărie la cabină deveniseră precum trecerea printre furcile caudine. Câțiva băieței, deseori susținuți de un frate mai mare, o pândeau și îi cereau „taxă". Băieții mai mari aveau alte plăceri. Le ciupeau de fund pe adolescente ori le pipăiau sânii când acestea treceau pe lângă ei cu prețioasele recipiente cu mâncare. Prima dată, speriată, Violet scăpase mâncare pe jos, dar văzuse apoi că bătaia pe care i-o dădu tatăl ei era mai dureroasă decât obrăznicriile hoților de la drumul mare.

În cele din urmă, ajunse să își împartă porția cu un protector, un bătăuș îndesat din Londra, care, din fericire, era mai puțin interesat de fete decât de mâncare. Violet îl plătea cu masa ei și acesta o conducea prin pântecul vasului, în siguranță, pe ea și pe alte fete care îi împărtășeau soarta. Dacă nu ar fi fost Heather și atențiile zilnice ale soților Burton, ar fi făcut foamea.

La un moment dat, pe vas a izbucnit febra și trecerile dintre punți au început să fie supravegheate.

– Asta pentru ca puricii voștri să nu ajungă sus, o informă un matroz pe Violet când fata vru să urce la slujba duminicală. Aceștia sunt purtători ai bolii, așa a spus medicul!

Medicul vasului dovedea astfel că avea cunoștințe de medicină generală pe care Peter Burton nu i le bănuise. Pentru că nu manifestase până atunci vreo grijă deosebită pentru pacienții săi. În farmacia sa părea să nu fie decât gin, pe care el prefera să îl bea singur.

– Oricum, mare lucru nu se poate face, fu de părere Kathleen.

Membrii familiei Burton au ignorat interdicția de a se deplasa între punți. Heather era îngrozită de ce se petrecea acolo, unde Peter deja acordase ultima împărtășanie pentru două femei. Doar Kathleen rămăsese calmă.

– Eu nu cred că este vorba despre o adevărată epidemie, le spuse ea. La prima mea călătorie pe mare s-a declanșat vărsatul de vânt. Din fericire, eu îl făcusem, ca toți ceilalți din cabina mea. Dar în jurul nostru mureau ca muștele. Cred că pe tot timpul călătoriei am avut peste douăzeci de morți.

Peter, care condusese un spital în zonele aurifere, era de acord cu ea.

– În orice caz, nu este holeră, pentru că nu am văzut nici erupții cutanate. Alimentație proastă, paraziți, latrine împuțite... Ai grijă ca Rosie să stea în curățenie și nu se va întâmpla nimic.

Nu a mai murit altcineva, în afară de cele două femei, și în cabina lui Violet se îmbolnăvi doar Fred. Aceasta a făcut febră două săptămâni fără sfârșit, timp în care vasul s-a menținut într-o așa-numită zonă de acalmie. Nu se simțea nicio adiere de vânt, era insuportabil de cald și pe puntea intermediară nu se mai putea respira. La sfatul lui Kathleen, Violet și Rosie s-au mutat pe punte. Protectorul lor londonez, căruia Peter îi spunea în glumă „buldogul", poreclă acceptată cu mândrie fără margini de băiat, o ușură pe Heather de câțiva penny și le asigură celor mai bune cliente ale lui un loc de dormit într-o barcă de salvare. Heather le-a oferit perdeaua din cabina ei, pentru a se feri de soare.

– Buldogul este chiar de ajutor, constată Violet. La început se temuse de băiat, dar apoi începuse să îl placă. Ea adăugă: Bărbații pescuiesc și pregătesc peștele pe punte, la grătar, și el are grijă să ne aducă și nouă.

– Pe gratis? se miră Heather.

Violet confirmă:

– O adoră pe Rosie. Spune că îi amintește de sora lui mai mică din Londra.

Heather ridică privirea spre cer:

– Dacă începe să și predice despre pace și dragoste...

– Ba nu! interveni speriată Violet. Ieri a trebuit să chelfănească trei băieți care voiau să ne fure apărătoarea de soare.

– Ce mare este aceasta? o întrebă Violet pe Heather, neliniștită că nu mai văzuse pământul de mai mult de două săptămâni.

Violet era contrariată de faptul că nu exista doar un singur ocean, ci mai multe, și pentru ea era un mister cum de reușesc marinarii să se orienteze pe ele.

– Traversăm Oceanul Indian, răspunse Heather. Marinarii spun că aceasta este partea cea mai periculoasă a călătoriei, sunt sute de mile fără urmă de pământ. Dar se pare că avem noroc, pentru că vremea este bună. Nu, nu te uita așa speriată, Rosie, nu se întâmplă nimic, mai avem câteva săptămâni și ajungem.

Într-adevăr, restul călătoriei a fost liniștit. Viața la bord s-a mai așezat, prin bătăi pasagerii și-au stabilit locurile. Pe puntea intermediară se instalase un fel de letargie. Săptămâni în șir cu aceeași mâncare. Arșița și paraziții îi slăbiseră pe oameni. Doar Violet o căuta zilnic pe Rosie de păduchi și purici, iar „buldogul" strângea apă de ploaie cu care fetele se puteau spăla. Din păcate, nopțile redeveniseră reci după ce intraseră în Marea Tasmaniei. Violet și Rosie se mutaseră din nou în cabina infectă. În absența lui Violet, nimeni nu mai făcuse aici curățenie.

– Nici nu știu dacă nu aș prefera să tremur de frig, îi spuse fata „buldogului", care zâmbi amical.

– Mai stai două ore pe punte! îi ceru el aruncând în mare apa murdară de spălat. I-am pus pe băieți la treabă!

Spre marea mirare a lui Violet, după scurt timp apărură Fred și Eric cu găleți pline. Când „buldogul" le aduse înapoi pe fete, cabina nu strălucea de curățenie, dar arăta suportabil.

– Pe tatăl tău nu l-am prins treaz, spuse tânărul cu regret. Jim Paisley sforăia în cabină. Ieri s-a trotilat iarăși. De unde o scoate atâția bani?

Violet oftă. Ea știa asta prea bine. Dacă o țineau tot așa, în Noua Zeelandă nu vor mai avea bani nici pentru a supraviețui primelor săptămâni. Banii din vânzarea casei din Treorchy ar fi trebuit să ajungă pentru hrana familiei până când Jim și Fred și-ar fi găsit de lucru.

– Oricum ajungem acolo curând, o încuraja Heather pe fată. Peste cel mult două săptămâni. De-abia aștept să aflu ce face Chloé! De trei luni nu mai știu nimic. Te pomenești că este deja gravidă.

Chloé și Heather rămăseseră bune prietene în ciuda distanței. Legătura poștală dintre Insula de Nord și Insula de Sud a Noii Zeelande era bună și ele își scriau regulat. În Anglia, Heather primise doar o singură scrisoare, în care Chloé se plângea că nu reușise să rămână însărcinată. Oricum, era doar o problemă de timp. Se putea citi printre rânduri că Chloé și Terrence încearcă zilnic, spre satisfacția reciprocă.

– Tatăl tău a spus ce intenționează să facă în Noua Zeelandă? o întrebă Kathleen pe Violet. Știe că la Dunedin nu este cărbune, nu?

– Eu voi căuta aur! se băgă în vorbă „buldogul". Așa ceva aveți acolo, nu? întrebă acesta puțin îngrijorat.

Kathleen râse.

– Aveam. Dar zăcămintele aurifere de lângă Dunedin sunt în mare măsură epuizate. Trebuie să te orientezi spre Queenstown, care nici nu este foarte departe, spre deosebire de alte orașele miniere. Greymouth și Westport sunt pe cealaltă parte a insulei.

„Buldogul" ridică din umeri.

– Prefer să caut aur, nu cărbune. Am să fiu bogat! Nu, reverendule? Dumneavoastră ați fost pe terenurile aurifere, știți.

Peter Burton ridică privirea spre cer și își împreună teatral mâinile:

– În cazul acesta, eu pot să citez cu sufletul curat cuvintele „Totul depinde de voința Domnului“ De obicei obișnuiesc să adaug că ar mai fi necesară și o mână de ajutor, dar în privința terenurilor aurifere chiar este o chestie de noroc. Cei mai mulți sunt harnici, mulți sapă până se prăbușesc. Dar puțini ajung bogați. Așa că începe să te rogi!

– Pot să o fac în timp ce sap. Cazmale găsesc la Dunedin, nu?

Când după mai mult de trei luni apăru la orizont coasta Insulei de Sud, căpitanul adună toți pasagerii pe punte. Kathleen se simți ca la prima ei venire aici și fu fericită că de data aceasta sosirea acasă era cu totul altfel. Pe atunci, vremea fusese cețoasă, priveliștea micuței localități Lyttelton era dezolantă și, în plus, începuseră durerile facerii. Din cauza aceasta se târâse aproape leșinată pe pământ. Acum însă era soare, pe coastă se vedeau plaje întunecate și stânci deschise la culoare, dincolo de care îi salutau colinele verzi împădurite. Din loc în loc răsăreau mici așezări și case vopsite pestriț. Pescarii le făceau semne din bărcile lor. Dunedin părea un oraș alb, încadrat de mici golfuri și bazine portuare albastre, în spatele cărora se înălțau maiestuos munții Otago. De jur împrejur, colinele erau verzi, dar Peter îi povestea „buldogului“, care îl asculta atent, că odată acestea fuseseră albe din cauza corturilor căutătorilor de aur, care veneau în fiecare zi cu șaizeci de corăbii.

– Orașul nu putea să mai facă față. Oamenii care vindeau unelte de săpat și corturi deveneau în câteva zile bogați.

– Și ce s-a ales de nou-veniți? se interesă temătoare Violet.

Reverendul ridică din umeri.

– Cei mai mulți mai sunt încă aici. Unii se mută ca la început de pe un câmp aurifer pe altul, dar mulți s-au hotărât, la un moment dat, să-și caute altceva de lucru. Poate în domeniul în care lucraseră în țările de origine. Unii au reușit să trăiască modest, făcându-și din aurul câștigat o prăvălie, o fermă, un atelier. În Noua Zeelandă este

loc pentru toți, Violet. Nu trebuie să îți faci griji. Dacă tatăl și fratele tău sunt dispuși să muncească...

Violet oftă. Tocmai de asta se îndoia ea.

După-amiază, după ce cără lucrurile tatălui și fratelui ei, care erau atât de captivați de vederea noului oraș încât nici prin cap nu le-a trecut să și le ia din cabină, Violet redeveni optimistă. La câteva ore după ce părăsise vasul, se îndrăgostise pe loc de Dunedin. Orașul era minunat. Nu era un sătuc de mineri ca Treherbert, dar nici atât de mare ca Londra.

În primul rând era curat, toate clădirile și străzile străluceau în lumina soarelui și în aerul incredibil de clar al acestei țări, de parcă erau proaspăt spălate. Violet avea impresia că putea atinge cu mâna munții din spatele orașului, atât îi păreau de apropiați și atât de bine se vedeau contururile lor. Pe vârfuri se zărea zăpadă, prima zăpadă adevărată văzută vreodată de Violet.

– Vei avea parte destul de ea, dacă vă veți stabili în această zonă, îi spuse Heather râzând. În timpul iernii, ninge în întreg Otago, dar, din fericire, acum este încă vară.

Era la începutul lui februarie. Câteva clipe, Violet se simți ca într-un basm, dar apoi reveni la realitate. Tatăl ei și cei doi tineri tropăiau pe pasarela pentru debarcare, râzând pentru că li se părea că pământul se clătină sub pașii lor. Și Violet trăi aceeași senzație, ba avu și impresia că amețește.

– Va trece în câteva zile, zâmbi Kathleen, care în această privință era foarte sensibilă.

Ea se sprijini de soțul ei, care îi oferi brațul zâmbind.

– Iubito, te trec și astăzi peste oricare prag! glumi el.

Jim, Fred și Eric priveau cu ochi tulburi aerul limpede. Erau înconjurați de o agitație de nedescris. Câțiva emigranți căzură în genunchi mulțumind lui Dumnezeu fericiți de sosire, alții își strângeau în brațe prietenii și membrii familiei. Cei mai mulți își cărau bagajul și încercau să-i stăpânească pe copiii agitați. La chei erau

trăsuri și hamali și câțiva bărbați intrară în vorbă cu nou-sosiții, recomandându-le hoteluri mai mult ori mai puțin ieftine.

Violet se agăță de geantă, Rosie – de Violet.

– Ce veți face acum? întrebă Heather.

Nu știa dacă să se întristeze ori să se bucure. Kathleen își îmbrățișa prietena, pe Claire, care venise în port pentru a lua familia Burton cu o trăsură mică și cochetă, vopsită în negru și inscripționată cu litere aurii LADY'S GOLDMINE. Fără îndoială că Heather ar fi dat fuga la ea, ca să se intereseze de Chloé, dar nu voia să le încredințeze pe Violet și Rosie unei sorți numite Jim Paisley, care o cotise către cel mai apropiat pub.

– Haideți, băieți, să ne bucurăm de călătoria terminată cu bine! li se adresă el fiului său și prietenului acestuia.

Violet îl trase de haină.

– Tati, poate ar trebui ca mai întâi să găsim un loc unde să tragem. Avem nevoie de un pat pentru noaptea aceasta.

Jim dădu din cap râzând:

– Ah, scumpo, plecăm imediat la Greymouth. Ce să mai plătim un hotel aici, că mâine vom găsi de lucru, zise Jim ca și cum ar fi crezut că minele de cărbuni ar fi după colț. El adăugă: Voi rămâneți aici și fiți atente la bagaje, noi ne întoarcem imediat.

Tatăl lui Violet puse jos un sac de călătorie murdar, îi fă cu lui Rosie vânt pe el și se îndreptă hăulind către pub, urmat de cei doi tineri.

– Noua Zeelandă, venim!

Heather se uită uimită după ei, Violet era resemnată.

– Există tren de noapte? întrebă fata.

Heather clătină din cap.

– Nu cred. Din câte știu eu, pe Coasta de Vest nu există trenuri. În orice caz, ar trebui să vă duceți la Christchurch, prin Plains... și este o călătorie cam lungă.

Violet fu cuprinsă de fiori la gândul unei călătorii organizate de tatăl ei.

– Nu ne puteți lua cu voi? întrebă ea disperată.

Heather ezita. Ea ar face-o cu plăcere, dar părinții ei nu ar fi de acord, chiar dacă Kathleen le compătimea pe fete. Violet și Rosie erau minore, nu puteau fi despărțite de tatăl lor. Faptul că Peter și Kathleen se retrăseseră cu conștiința încărcată, dar cu fermitate dovedea că nu prea aveau ce face.

Totuși, Heather nu voia să lase fetele în voia sorții și le notă pe un bilet adresa de la St. Peter's, în Caversham. Biserica parohială a lui Burton purta același nume ca el, dar bineînțeles că nu fusese botezată după el, ci după Sfântul Petru.

– Violet, dacă nu aveți unde merge, veniți la noi și dormiți în biserică. Reverendul primește deseori nou-veniți, mulți sosesc aici fără bani și fără să știe ce îi așteaptă. Iată...

Ea îi puse fetei în mână o liră.

– Ia-o, dar nu i-o da tatălui tău, altfel își va petrece toată noaptea aici îmbătându-se. Acolo sunt birjele. Dacă nu vă descurcați...

Heather sărută fetele la despărțire. Apoi se îndreptă către prietenii ei. Kathleen și reverendul le făcură semne cu mâna celor două și plecară.

Violet se simți infinit de singură.

CAPITOLUL 2

Matariki se îndepărta cât putea de repede și pentru că, din cauza frigului, nu se oprea prea des să se odihnească. Temperatura în Waikato nu era foarte scăzută, dar costumația pentru dans nu o proteja. Mantia căpeteniei ar fi apărat-o mai bine de ploaie și de frig, dar Matariki nu voia să o murdărească dormind cu ea pe pământ. O dezbrăca și când trebuia să se strecoare prin tufișuri, și când străbătea locuri noroioase. Țesătura pufoasă era de neprețuit și spera ca vânzând-o să obțină destui bani pentru a telegrafia părinților și a mânca până venea cineva ca să o ia acasă.

Matariki străbătu mai întâi o zonă colinară, apoi una plată, ceea ce îi păru ciudat. Orașul Hamilton se afla în apropiere de Mount Pirongia, un munte împădurit, despre care cei din Hauhau vorbeau cu mult respect. Față de munții din insula ei, acesta părea mic. Matariki putea totuși să se orienteze după vârful lui, care era vizibil și din tabăra lui Kahu Heke. Deci nu avea cum să se rătăcească. Râul Waikato curgea prin Hamilton, un oraș construit pe ruinele câtorva sate și fortificații maori. Kahu Heke le prezentase aceste ruine celor din Hauhau ca pe un sacrilegiu al albilor. Matariki avea să afle mai târziu că acele așezări fuseseră părăsite cu mult timp înainte de sosirea coloniștilor.

Fetei, ajunsă în acel loc după două zile de la fuga din tabăra Hauhau, priveliștea i se păru dezamăgitoare. Sperase să dea de un oraș asemănător cu Dunedin, dar Hamilton nu era mai mare decât

Lawrence din Otago, o parte a populației fiind așezată pe malul de est, iar cealaltă parte pe malul de vest al râului. Cu siguranță, localnicii se cunoșteau între ei și în mod cert Kahu Heke va prinde de veste imediat că Matariki se afla în oraș. De aceea era important să își aranjeze cât mai rapid plecarea mai departe!

Matariki îmbrăcă mantia de căpetenie peste costumul de dans și porni cu îndrăzneală către așezare. După călătoria cu canoea și timpul petrecut la Hauhau, i se părea aproape ireal să mai vadă *pakeha* și o așezare specifică lor. Artera principală din Hamilton, Victoria Street, era încadrată de case din lemn multicolore, pe două niveluri, majoritatea cu verande în față ori cu prăvălii la parter. Flămândă, Matariki văzu o prăvălie cu alimente și alta care vindea obiecte de uz casnic și îmbrăcăminte. Pe undeva trebuiau să fie și un oficiu poștal și un post de poliție. Fata se hotărâse să se prezinte la poliție, să își spună povestea și să roage să îi fie anunțați părinții. Nu își mai făcea griji că va fi trădată lui Kahu Heke și oamenilor lui. Autoritățile știau că în Waikato erau Hauhau și între timp tatăl ei și războinicii lui părăsiseră tabăra.

Însă se dovedi dificil să dea de poliție, pentru că oamenii nu se înghesuiau să o îndrume. Se adresă mai întâi unei femei, care o privi ca pe o insectă respingătoare. A doua femeie pe care o întrebă chiar o scuipă, iar alta o ocoli pe departe. Trei bărbați aflați în fața unui pub o întâmpinară cu remarci batjocoritoare. Matariki li se adresă totuși:

– Mă scuzați, aș vrea să găsesc poliția. Sau Armed Constabulary.

În Insula de Sud, acest amestec între militari și poliție nu era prea frecvent, la Dunedin existau totuși posturi de poliție. În Insula de Nord, Armed Constables păreau omniprezenți și deși după ciocnirea din tabăra Hauhau se cam temea de ei, era gata să li se încredințeze.

Bărbații râseră răsunător.

– Ia uitați-vă la chestia asta, știe să vorbească! zbieră unul dintre ei. Și nu în păsărească aia păgână.

Matariki îl fulgeră cu privirea.

– Eu vorbesc foarte bine engleza, Mister, și nu sunt „chestia asta", sunt o fată. Am fost răpită și doresc să reclam acest lucru.

– Micuța a fost răpită!

Un alt bărbat, un zdrahon cu umeri largi, care părea varianta *pakeha* a răpitorilor ei, râse și o trase de mantie. Pelerina nu avea nasturi ori șireturi, Matariki purtând-o aruncată pe umeri, așa că se deschise expunând privirilor rochița *piu-piu* și piesa micuță de îmbrăcăminte care îi acoperea pieptul. Dingo lătră furios, dar se ascunse în spatele stăpânei.

– Mda, îmi pot da seama cine te-a răpit. Hei, James, Potter are și fete maori?

Bărbatul se adresase unui omuleț cocoșat din cârciumă, care părea a fi patronul.

– Scuzați, sir, clienții dumneavoastră par băuți, zise cu demnitate Matariki. Poate mi-ați putea spune unde pot să găsesc un *constable*, care...

– E bunuță! remarcă patronul fără să asculte cuvintele lui Matariki, ci adresându-se celorlalți: Dacă este de-a bătrânului Potter, atenție mare! Sălbaticii nu își vând fetele. La ei nu este ca în India.

– Ne înțelegem noi la preț!

Matariki mai încercă o dată:

– Vă rog, domnii mei, nu vă înțeleg. Dar din ce știu eu, în Noua Zeelandă, comerțul cu sclavi este interzis. Eu sunt Matariki Drury din Elizabeth Station, Otago. Și aș dori să vorbesc cu ofițerul de poliție local.

Bărbații izbucniră din nou în râs.

– Oh, *constables* sunt cu toții clienți ai lui Potter! interveni un glumeț scund și gras, cu accent irlandez. Nu te vor ajuta, scumpo! Dar dacă ne faci pe degeaba, s-ar putea să te ascundem.

Matariki se întoarse brusc pe călcâie. Aici nu mai era nicio speranță, trebuia să încerce să obțină informații din altă parte. Și mai

trebuia să facă rost cât mai repede de haine *pakeha*. Să încerce la proprietarii de prăvălii?

Matariki traversă strada plină cu căruțe cu cai și călăreți și intră în magazinul cu mărfuri diverse. Câteva femei care alegeau stofe se retraseră din fața ei, de parcă ar fi fost leproasă.

– Aici nu servim sălbatici! o atenționă vânzătorul.

Matariki își dădu ochii peste cap:

– Eu nu sunt sălbatică. Sunt doar îmbrăcată ciudat. Mă gândeam dacă mi-ați vinde o rochie normală.

Vânzătorul, un lungan uscățiv cu ochi apoși, gură strâmbă și dinți stricați, clătină din cap.

– Ai fi prima dintre obrăznicăturile astea care poate plăti, zise el.

– Voiam să fac un troc. Sau, în orice caz, să vând și pe urmă să cumpăr ceva. Mantia asta, zise dezbrăcând prețiosul veșmânt și punându-l pe tejghea. Femeile scoaseră exclamații de groază când îi zăriră costumul de dans. Este un *korowai,* mantia unei căpetenii. Este foarte valoroasă, penele provin de la păsări rare, este țesută de mână, ca să nu mai vorbim de culori. Într-un trib, puține femei pot confecționa așa ceva. Un *korowai* nu va fi niciodată dat unui *pakeha,* probabil că în privința asta există un *tapu*. Eu îl vând. Facem târgul?

Matariki încercă să dea vocii ei un ton cât mai ferm și să folosească aceleași cuvinte ca tatăl ei când își lăuda cele mai valoroase oi de prăsilă. Clientele păreau că se distrează. Dar râsul lor era tot atât de puțin prietenos ca acela al bărbaților de la pub.

Vânzătorul examină foarte atent mantia, cu o mină vicleană.

– Este purtată, remarcă el.

Matariki confirmă:

– Mantiile căpeteniilor sunt însemne ale puterii lor. Cum sunt mantiile de purpură ale unei regine.

Femeile râseră și mai tare. Matariki încercă să nu se lase intimidată. Trecu peste râsul ironic, așa cum trecuse peste remarcile lui Alison Beasley la Otago Girls' School.

– Se transmit din generație în generație. De aceea sunt păstrate cu grijă.

– Și de unde o ai tu? o întrebă batjocoritor vânzătorul. Este furată?

– Eu sunt fiică de căpetenie.

Nici nu termină propoziția, că își dădu seama că făcuse o greșeală. Asta mergea în fața fetelor de la școală, ba chiar și la Hauhau. Dar aici trezea cele mai grave suspiciuni.

– Dar arăți mai curând ca un bastard! râse proprietarul prăvăliei. Dă pelerina și în schimb primești o rochie. Ca un creștin cumsecade ce sunt, nu pot lăsa o fată să umble atât de frivol îmbrăcată.

Matariki clătină din cap:

– Mantia este mult mai valoroasă decât o rochie jalnică!

Bărbatul ridică din umeri.

– Atunci vinde-o în altă parte, zise el și îi arătă ușa.

Matariki își mușcă buzele. Era puțin probabil ca în localitate să se mai afle alt magazin, dar trebuia să încerce. Părăsi prăvălia fără a mai saluta. Dingo sări pe ea plin de speranțe. Între timp, câinele descoperise o măcelărie și tot privea într-acolo. Probabil că mai făcuse o încercare de a cerși de la proprietar și se alesese cu o lovitură de picior. Măcelarul o privea suspicios pe Matariki. Magazinul lui îi aminti fetei că era timpul să mănânce și Dingo ceva. Nu neapărat un biftec, dar brutăria aflată câteva case mai departe părea irezistibilă. Dingo dădea din coadă foarte sugestiv.

– Mai întâi avem nevoie de bani! îi explică Matariki.

Între timp traversaseră mai toată partea de vest a orașului și constată că o altă șansă de a găsi un cumpărător pentru mantia ei mai putea fi cel mult pe celălalt mal al râului. Podul peste apă era în construcție și se trecerea cu două canoe legate, trase de la un mal la celălalt de un fel de scripete. Instalația nu părea sigură și râul curgea cu viteză. În plus, barcagiul fără îndoială că voia niște bani pentru traversare, bani pe care Matariki nu îi avea.

Fata privea tristă către cealaltă parte a străzii, unde o camionetă poștală a Royal Mail tocmai oprise. Cu siguranță că aceasta mergea

mai departe, spre Auckland. Exista vreo posibilitate de a se furișa în el? Probabil că în acel oraș ar găsi pe cineva care să o asculte. Oare de ce îi erau potrivnici cetățenii din Hamilton? Că, în definitiv, fusese politicoasă, și nici nu avea un aspect înfiorător, cel mult avea haine ciudate.

Matariki se gândi să fure niște haine. Se întuneca și dacă își făcea de lucru prin spatele caselor, va găsi cu siguranță o sfoară pe care erau puse la uscat haine *pakeha*. Numai că, dacă va purta îmbrăcăminte mai mare, va sări în ochi ca atunci când ar fi îmbrăcată ca o fată maori. Plus că femeile în acest oraș se cunoșteau între ele. Dacă purta hainele furate, precis se găsea cineva care să își dea seama că acestea aparțineau unei Mrs. Miller ori Johnson.

Nu, nu exista nicio speranță, așa că se întoarse smerită la prăvălia din care plecase.

– Te-ai răzgândit? rânji vânzătorul.

Fata confirmă.

– Dar nu am nevoie doar de o rochie, mai făcu ea o încercare. Îmi trebuie și lenjerie de corp, pantofi și ciorapi, o pelerină și câțiva penny pentru o telegramă până în Insula de Sud.

– Poate și o poșetă și un colier de perle? izbucni bărbatul.

Matariki oftă.

– Vă rog, am nevoie de ajutor...

– O rochie, lenjerie de corp, pantofi... și din partea mea, hai și o pelerină veche. Bărbatul arătă spre un pardesiu uzat. Făcea negoț și cu haine la mâna a doua. Dar nu și bani, scumpo. Cine știe cât are să mă coste asta. Poate că fac o infracțiune ajutându-te. Dacă ești o fugară? De la stăpânii tăi? Ori de la bătrânul Potter? El râse și adăugă: La cum arăți...

Se părea că bătrânului Potter ținea bordelul local. Și fără îndoială că fetele lui dansau într-o ținută la fel de libertină ca a maorilor.

– Și oi fi fugit și cu încasările?

Matariki își dădu ochii peste cap.

– În acest caz, aș fi avut bani, nu o mantie de căpetenie, remarcă ea. Nu am furat nimic, Mister, și nu sunt nici dintr-o... dintr-o... nici nu voia să pronunțe cuvântul. Nu am fugit din nicio cârciumă, spuse, în cele din urmă, și mai adăugă: De aceea caut un polițist, de aceea...

– Bine, oprește-te. Deși pare o poveste bună, oricum voi vă pricepeți la minciuni. Facem târgul?

El rânji iarăși.

Matariki găsi cu greu o rochie oarecum pe măsura ei. Femeile din Hamilton păreau toate bine făcute. Pentru fete firave ca Matariki existau doar haine de copii, care însă erau prea scurte. În cele din urmă, descoperi o rochie de casă verde, în stare bună. Proprietarul prăvăliei, Mr. McConnell, după cum aflase că se numește dintr-o tăbliță pusă în vitrină, îi permise să se schimbe în camera din spate și nu se ținu după ea. Matariki respiră ușurată văzându-se, în sfârșit, în oglindă în îmbrăcăminte *pakeha*. Dacă își va face și codițe și le-ar prinde cu ace... dar nu, ca albă nu va reuși. Se simțea mult mai bine când îi mulțumi cu inima îndoită și se pregăti să plece.

– Acum ce ai de gând să faci? întrebă patronul prăvăliei.

Matariki ridică din umeri.

– Să caut de lucru. Trebuie să câștig bani, trebuie să mâncăm și noi ceva.

– Noi?

Matariki arătă spre câine, care o aștepta cuminte în fața prăvăliei.

– Și trebuie să telegrafiez, continuă Matariki. Părinților mei, ei...

– Da, da. Mr. McConnell râse. Vezi dacă găsești ceva. Dar eu îți spun un lucru: șleahta voastră nu este bine-venită aici! Ce-ți închipui tu că vei face?

– Servitoare! răspunse ezitant Matariki. Mama a fost odată servitoare și i-a plăcut.

McConnell duse mâna la frunte:

– Pentru asta vă lipsește complet simțul ordinii, susținu el.

Matariki renunță să îi explice ce accent se punea la Otago Girls' School pe menaj, la fel de mult ca pe științe. De fapt, ea știa să spele

și să calce, să facă ordine în casă și să lustruiască mobila. Gătitul nu o prea pasiona, dar oricum nimeni nu ar angaja-o bucătăreasă.

– Știu să am grijă și de cai, adăugă ea. Și de oi.

Când ieși pe stradă, încă îl mai auzea pe bărbat râzând. Hamilton îi plăcea din ce în ce mai puțin. Trebuia să plece cât mai repede, pentru ca tatăl ei natural să nu îi dea de urmă, dar nu doar din această cauză.

În următoarele ore, Matariki bătu la fiecare ușă din partea vestică a localității și se gândi chiar să treacă înot în partea estică. Era imposibil să găsești de lucru în acest orășel, probabil chiar și pentru o fată *pakeha*. O alungau imediat ce îi vedeau chipul. Și, de cele mai multe ori, i se aruncau în față și vorbe urâte. Probabil că oamenii din Hamilton îi urau pe maori, pentru că ea nu a întâlnit niciunul care să trăiască ori să lucreze aici. Și se părea că în apropiere nu exista niciun sat maori.

După trei ore de lustruit clanțe, era suficient de disperată pentru a se adresa unui trib Ngati Wairere, care se afla în această regiune și avea câțiva oameni și la Kahu Heke. Dar în Hamilton nu găsi nicio urmă, niciun indiciu despre maorii din împrejurimi. Să îi fi alungat locuitorii orașului?

Se lăsa noaptea și Matariki era obosită și înfometată. În dimineața următoare va trebui să se întoarcă în pădure, ca să pescuiască ori să găsească niște rădăcini comestibile. Din păcate, așa cum se temuse, flora din Insula de Nord era destul de diferită de cea din Insula de Sud și nu îi era deloc ușor să se descurce. Bine totuși că era cald. În acest anotimp, în Otago nu ar fi putut înnopta sub cerul liber, dar în Insula de Nord era posibil. Din fericire, rochia era din lână.

Urmată de Dingo, fata se târa pe străzi. Se gândi să se intereseze de lucru la grajdul de închiriat, poate proprietarul o va lăsa măcar să doarmă în paie.

– Tu ești fata maori?

Fără a se uita în stânga ori în dreapta, Matariki mai trecu o dată prin fața prăvăliei lui McConnell și tresări când auzi o femeie adresându-i-se. Aceasta, la fel de slăbănoagă ca soțul ei, care tocmai închidea prăvălia, cu trei încuietori, se afla în lumina lămpii cu petrol din interior.

Matariki se întoarse către femeie.

– Sunt Mata... Martha Drury.

Pentru că în primele case din Hamilton fusese dată afară doar dacă își spunea numele, hotărâse să se prezinte cu numele *pakeha*.

– După nume, parcă ai fi creștină, zise femeia pe un ton disprețuitor, tăios. Ești botezată?

Matariki dădu afirmativ din cap.

– Vorbește tare și clar, soțul meu spune că vorbești normal. Și vino aici, în lumină.

În altă împrejurare ar fi răspuns pe măsură la tonul poruncitor al femeii, dar la cât de epuizată era se supuse fără proteste.

– Engleza este limba mea maternă, încercă ea să se justifice.

Femeia slobozi un râs ca un nechezat.

– Oricum, știi să îți împletești părul și să îmbraci o rochie obișnuită. Se pare că ești cât de cât decentă. De la orfelinat. Eu i-am zis imediat soțului: Dacă știe să vorbească asemenea unei creștine, vine dintr-un orfelinat. Ce ai făcut, fato? Te-au dat afară ori ai fugit?

Cu o mișcare rapidă a mâinii, își aranjă cozile și se hotărî să încerce să pară supusă. Femeia era curioasă și Matariki se gândi că poate îi va asculta povestea și se va alege cu o bucată de pâine. Era gata să cerșească.

– Am fugit, madam, răspunse ea politicos și făcu o plecăciune. Dar nu dintr-un orfelinat, ci dintr-o tabără-maori, eu...

– Aș avea nevoie de o fată ca tine.

Lui Matariki aproape i se opri inima. Primea o slujbă?

– I-am zis lui Archibald: Părinții mei din Wellington au avut odată o fată de la un orfelinat. Și nu a muncit chiar rău. Este clar că

trebuie să fim cu ochii pe tine și să ținem casa de marcat încuiată. Dar încolo... hai, intră, micuțo.

Matariki urmă femeia în casă. Dingo, care vru să intre după ea, se alese însă cu o lovitură cu piciorul. Scheună nemulțumit și se retrase. Lui Matariki îi păru rău, dar nu își făcu griji în privința lui. Dingo o va aștepta undeva.

Ea trebuia acum să facă față uscățivei și severei Mrs. McConnell, care o examina cu ochi de Argus. La rândul ei, fata o studie îndelung pe viitoarea ei angajatoare. Mrs. McConnell nu era bătrână – lui Matariki i se păru mult mai tânără decât părinții ei –, dar pe față îi apăruseră riduri, care îi trăgeau colțurile gurii în jos. Ochii ei, la fel de albaștri-apoși ca ai soțului, erau cam apropiați, iar sprâncenele îi erau rare, abia vizibile. Și părul îi era subțire și decolorat. Și-l ridicase strâns într-un coc mic. Fetele din Ngai Tahu ar fi glumit probabil pe seama lui cum glumiseră pe seama sânilor lui Matariki. Mrs. McConnell era palidă, însă avea buze pline și surprinzător de roșii. Gura ei semăna a unei broaște sau a unui pește. Când fetei îi trecu prin cap această comparație, era prea obosită pentru a mai putea să râdă.

– Ești a dracului de frumușică, îi aruncă femeia, în cele din urmă. Ai să fii mereu o ispită pentru Archibald.

Matariki înghiți în sec. Mama ei nu îi spusese multe lucruri despre problemele pe care le avusese cu angajatorii insistenți, dar suficiente pentru a simți acum o stare de nervozitate.

– Eu nu sunt... se apără Matariki evitând să își privească interlocutoarea în ochi... dacă aș fi vrut să ispitesc pe cineva, aș fi mers la bătrânul Potter.

Mrs. McConnell izbucni iarăși în râsul ei ca un nechezat.

– Mda... o să fiu atentă. Mă vei ajuta în casă la curățenie, spălat, gătit. Te învăț eu, dacă la orfelinat nu au apucat să o facă. Nu intri în prăvălie, ai înțeles? Am să îți arăt camera ta.

Matariki o urmă prin prăvălie și apoi, spre disperarea ei, pe o scară ce dădea în pivniță, unde erau depozitate o parte din mărfuri.

Într-un colț văzu un culcuș asemănător unei gropi pentru depozitarea cartofilor. Mrs. McConnell îi deschise ușa din lemn.

– Aici poți să dormi.

– Arată... arată ca o celulă! îi scăpă lui Matariki după ce aruncă speriată o privire înăuntru. În încăperea înghesuită se mai vedeau un fel de prici și un scaun. Altceva nici nu ar mai fi avut loc. O fereastră micuță, care dădea în curte la nivelul solului, era zăbrelită.

Mrs. McConnell își slobozi din nou nechezatul.

– Am folosit-o pentru fiii noștri când erau mici. Dacă unul făcea vreo prostie, petrecea aici câteva ore și regreta ce făcuse.

Matariki se retrase îngrozită. Instinctul îi spunea să se țină cât mai departe de soții care își închiseseră copiii într-o celulă din pivniță. Dar, pe de altă parte, aici era cald și uscat, și la cât era ea de obosită, celula îi părea un pat cu baldachin. Și cu siguranță că Mrs. McConnell avea să îi dea și ceva de mâncare. În plus, în dimineața următoare putea să mai negocieze.

– Îmi este foame, zise Matariki.

Mrs. McConnell strânse din buze.

– Mai întâi la muncă, pe urmă mâncare, hotărî ea, dar păru că se răzgândește când văzu expresia de pe chipul lui Matariki.

– Îți aduc o bucată de pâine, mormăi indispusă. Până atunci fă-te comodă.

Matariki se așeză pe prici. Se simțea îngrozitor de singură.

CAPITOLUL 3

Violet aşteptă în faţa cârciumii din port până când se făcu întuneric. Îi văzu pe toţi călătorii de la clasa întâi urcând în birje ori plecând împreună cu rude şi prieteni, şi îi urmări pe emigranţii de la clasa a doua cum încercau să se orienteze. După un timp, toate cheiurile se goliră, ultimii plecaţi fiind matrozii care aveau permisiunea de a coborî de pe vas. Unii dintre ei se îndreptau spre cârciuma în care dispăruse şi tatăl ei. Violet cuteză să se adreseze unui steward, pe care îl mai văzuse la slujbele religioase de pe vas. Acesta promise să îi caute tatăl şi fratele şi să le amintească de fetele din faţa pubului, dar trecuse deja o oră şi tatăl lor nu apăru. După un timp, stewardul ieşi şi, când văzu fetele, ridică din umeri.

– Îmi pare rău, domnişoară, i-am spus o dată când am intrat şi încă o dată când am mai trecut pe lângă ei. Dar a mormăit „da, da..." Era deja beat când am intrat eu. Astăzi nu îşi va mai reveni.

Violet nu fu surprinsă, dar nici nu ştia ce să mai facă. Tatăl ei îşi va aduce aminte de ele când va ieşi şi le va pedepsi dacă nu le va găsi, deoarece îi păzeau şi bagajul lui. Aştepta neajutorată în timp ce Rosie adormise pe sacul de călătorie.

În sfârşit, din pub ieşiră clătinându-se ultimii beţivi şi cârciumarul se pregătea să încuie uşa. Violet îşi adună tot curajul şi îl întrebă:

– Mă iertaţi, sir...

Cu privirea în pământ, se apropie de cârciumar. Spera ca acesta să nu o ia drept o femeie uşoară! Şi mai important: să nu caute aşa ceva!

Dar bărbatul îi surâse prietenos. Chipul lui rotund era blând și răbdător:

– Nu este nevoie să fii atât de ceremonioasă, micuțo. Eu nu sunt un sir, sunt Fritz.

Violet schiță o plecăciune și își dădu imediat seama de prostia ei. Exista o mare distanță în timp și în spațiu între această întâlnire în noapte și regulile bunelor maniere învățate de la mama ei.

– Sunt Violet Paisley, începu ea ușor, apoi disperarea o copleși. Vă rog, sir, vă rog, trebuie să mă lăsați înăuntru. Sau să îl scoateți pe tatăl meu. Sau nici nu mai este înăuntru, dacă încuiați. Dar cum putea... ori aveți o ieșire prin spate...

Violet nu știa dacă trebuia să se teamă sau își dorea ca tatăl și fratele ei să fi plecat pe furiș.

Fritz clătină din cap:

– Nu, micuțo, probabil că este înăuntru. Totdeauna îi las să doarmă aici pe cei câțiva emigranți care au făcut o consumație rezonabilă. Unde să-i trimit, când nici nu mai pot să meargă?

– Deci vreți să spuneți că... Violet se simți trădată, dar și furioasă și continuă: A uitat de noi? Și-a căutat un loc de dormit și pe noi...

– Hm... nu aș spune „căutat". Pur și simplu, a adormit. Firește că pot intra ca să îl trezesc. Dar ca să fiu sincer, nu știu la ce ar folosi. La ora asta și în starea în care se află, nu va găsi niciun hotel pentru voi.

Bărbatul le privi cu regret pe Violet și pe Rosie, apoi păru că se gândește dacă nu ar trebui să le permită și fetelor să doarmă în pub.

Violet clătină din cap.

– Nu... nu este nevoie, sir..., zise ea și îi arătă biletul cu adresa reverendului. Este... este departe?

Fritz scoase un fluierat ușor printre dinți.

– Este departe, pe jos mergi o jumătate de noapte, mai ales cu micuța. Și o birjă...

– Am banii aceștia...

Violet îi arătă bancnota.

– Mai bine să ai grijă ca tatăl tău să nu o vadă, altfel va rămâne la mine o săptămână, glumi el. Dar îți ajung și pentru o birjă până la Caversham. Aici nu vei găsi, deoarece clienții mei nu își permit. Trebuie să te duci câteva străzi mai încolo, dar pot să merg eu cu voi, să vă ajut și la bagaje.

Cârciumarul arătă către cuferele și sacul de călătorie. Violet simți că i se ridică o piatră de pe inimă. Probabil că dacă i-ar fi spus cum să ajungă nu s-ar fi descurcat și în afară de asta îi era teamă să meargă pe străzile neluminate din cartierul portului. Și Fritz părea cinstit. Bărbatul ridică bagajele pe umerii lui largi și Violet o trezi pe Rosie și o trase după ea aproape adormită. Când se trezi, Rosie scânci, văzând că se afla tot în fața cârciumii. Copila se visase într-un pat moale.

– Vei avea unul imediat! îi promise Violet. Mergem la Miss Heather, la Mrs. Burton și la reverend. Cu siguranță nu ne vor lăsa în drum!

Nici ea nu era prea sigură de asta. Când o revăzu pe prietena ei, Kathleen nici nu se mai uitase la ea. Însă adresa și bancnota erau de la Heather și nu faci cadou cuiva atât de mulți bani dacă nu îți pasă de el.

Fritz le conduse pe fete pe lângă niște macarale, debarcadere, depozite și magazii, și ajunseră într-un cartier animat. Violet mergea cu capul în pământ. Femeile care hoinăreau la acea oră pe acolo cu siguranță nu frecventau școala duminicală. Cei mai mulți bărbați mergeau pe două cărări și le strigau fetelor obscenități. Când unul o privi, lui Violet îi veni să intre în pământ, însă fiind însoțită de Fritz, nimeni nu avu curajul să se lege de ea. Și din fericire găsiră repede o birjă. Fritz îl cunoștea pe birjar, îi vorbi ca între prieteni și acesta fu încântat mai ales după ce îi spuse adresa la care trebuia să le ducă pe fete. Cu siguranță nu spera să aibă parte în noaptea aceea de un drum așa lung.

Fritz și birjarul încărcară bagajele și după ce Violet o ajută pe Rosie să se așeze pe canapeaua birjei, aceasta adormi pe loc.

Niciodată nu mai călătoriseră atât de confortabil. Violet vru să se bucure de călătorie și admiră străzile late și clădirile noi și spațioase ale orașului. Dar după un timp clătinatul birjei o adormi și pe ea. Se trezi când birjarul opri și i se adresă.

– Miss, am ajuns la casa parohială de la St. Peter. Dar nu mai sunt luminile aprinse. Să vă aștept în caz că nu mai este nimeni aici?

Violet își reveni imediat. De teamă, inima începu să îi bată mai repede. Unde să se ducă dacă familia Burton nu ajunsese acasă și dacă înnoptase la prietena lui Kathleen?

Pentru a se întoarce în port nu îi ajungeau banii și dacă tot trebuia să doarmă afară, prefera să o facă aici, nu pe chei. Casa de țară de lângă micuța biserică din gresie părea prietenoasă și îi amintea puțin de cea a bunicilor ei.

În grădină zări flori de vară multicolore și o bancă. În cel mai rău caz, o va pune pe Rosie să doarmă pe aceasta și ea va sta alături.

– Mă descurc, răspunse ea.

Violet îl plăti pe birjar după ce acesta descărcă bagajele pe iarba din fața casei. Spre uimirea ei, primi rest o mulțime de monede. Se duse spre casă și retrăi încă o dată acea zi în care bătuse la ușa bunicilor. Cât de fericit începuse! Și cât de groaznic se încheiase.

Nu exista un cap de leu pentru bătut în ușă, ci un clopot, care sună melodios. Rosie se lipi obosită de picioarele lui Violet. Și așteptară, dar nu mult timp. Reverendul părea obișnuit să fie deranjat noaptea. Violet văzu aprinzându-se o lampă în casă și imediat Peter deschise ușa.

– Violet! Cum de ne-ai găsit?

Violet crezuse că foamea îi trecuse de mult, dar când Kathleen îi puse în față pâine, unt, marmeladă și șuncă, nu se mai putu opri din mâncat. Rosie uită de bunele maniere, vâra în gură cu ambele mâini pâine cu miere. Violet o mustră când aceasta râgâi, dar soții Burton îi făcură semn râzând să o lase în pace.

– Mâine o să fie iarăși cuminte, dar acum este o situație excepțională, zise Peter. Dar, Violet, povestește-ne cum ați ajuns aici și unde este tatăl tău.

Violet descrise pe scurt cum a decurs prima ei zi la Dunedin. Heather nu se împăca deloc cu modul în care Paisley uitase de îndatoririle lui.

– Vom putea rămâne aici, nu? Nu trebuie să ne trimiteți înapoi, nu-i așa? privi ea rugătoare spre Kathleen și spre Peter.

Kathleen fu de acord. Peter Burton ezită însă puțin înainte de a răspunde:

– În orice caz, în noaptea asta veți rămâne aici. V-am spus din Țara Galilor că din punctul meu de vedere puteți locui aici sau în comunitatea noastră, dar problema este că acest... ăă..., Peter își reținu cu greu cuvintele grele, că acest Jim Paisley, tatăl vostru, este tutorele vostru. El știe acum unde sunteți, Violet?

Violet strânse din buze.

– Știe Fritz, răspunse ea. Cârciumarul. Îi va spune mâine. Astăzi, oricum, nu ar înțelege...

– Deci voi ați întins-o fără să știe.

– Dar trebuiau să stea toată noaptea în fața cârciumii? se revoltă Heather.

Peter oftă.

– Să vedem ce se întâmplă mâine. Dar așteptați-vă să vă treziți în fața ușii cu un bețiv furios, care să insiste să îi înapoiați copiii răpiți!

Violet și Rosie dormiră tun în camera de oaspeți a lui Kathleen, în care mirosea a trandafiri. Se treziră pe la ora nouă, când de jos se ridica mirosul de cafea și de vafe.

Heather le strigă pe fete în bucătărie. Kathleen tocmai arunca o privire către biserica de alături.

– A mai dormit cineva acolo în afară de băiat? își întrebă ea soțul. Dacă nu, adu-l încoace. Cu siguranță se va bucura că fetele sunt aici.

Spre surprinderea lui Violet, în bucătărie își făcu în scurt timp apariția „buldogul", care radie de bucurie când o revăzu pe Rosie.

– Reverendul mi-a permis să dorm aici, o lămuri el lăsând-o pe Rosie să îi călărească genunchii. Înainte să plec la Queenstown. Există și pensiuni pentru bărbați, dar...

– Doar nu o să trimit acolo un băiat de treisprezece ani fără voia lui, interveni Peter. Cu toate că „buldogul" știe fără îndoială să își apere pielea. În afară de asta, tu ai nevoie de cei câțiva șilingi pe care îi ai pentru cazma și târnăcop. El îi făcu băiatului un semn prietenos și adăugă: Hai, Violet, adu-i tânărului ceva de mâncare!

„Buldogul" dădu cu zel din cap. Violet știa că acesta făcuse economii chiar și pe vas și trăsese concluzia că nu câștigase bani pe căi cinstite nici la Londra. Dar era mai bine să nu se gândească la asta și nici să se întrebe de ce băiatul călătorea singur. Violet i-ar fi dat cincisprezece ori șaisprezece ani, dar nici la vârsta aceasta un tânăr nu pleacă singur într-o nouă țară, fără familie și fără prieteni. Violet puse pe farfuria „buldogului" vafe și șuncă și îi zâmbi. Chiar dacă era un pungaș, ea se simțea mai bine avându-l în preajmă. Desigur că reverendul era un om bun, iar Kathleen și Heather îi voiau binele, dar singurul care o protejase cu adevărat de Fred și Jim fusese „buldogul"

Totuși, în acea dimineață nu a fost nevoie să apeleze la „buldog" Jim și Fred nu veniră până la prânz. Kathleen și Heather le pregătiră fetelor o baie și apoi le luară cu ele în oraș. Kathleen voia să vadă dacă totul era în ordine la magazinul ei și Heather își duse la atelier schițele făcute în Europa. Tânăra avea deasupra magazinului un apartament cu mai multe camere – o locuință pe care odinioară o împărțiseră Kathleen și Claire. După căsătoria cu Jimmy Dunloe, Claire se mutase un etaj mai sus, dar generosul director de bancă nu închiriase apartamentul altcuiva, ci îl lăsase lui Chloé și lui Heather. În timpul studiilor, cele două locuiseră acolo, dar acum Heather folosea spațiul doar ca atelier. Pentru a dormi, ea se ducea de cele

mai mute ori la Caversham – în lipsa lui Chloé, locuința din Stuart Street o întrista.

În acea zi era însă într-o dispoziție excelentă. Îi făcea plăcere să îi arate lui Violet lucrările și încăperile luminoase și mari. Poate fetele se mutau aici cu ea! Violet ar fi lucrat în magazin, iar Heather, pe lângă munca ei, putea să se ocupe și de Rosie.

Violet admiră atât tablourile lui Heather, cât și hainele elegante din magazinul lui Kathleen și al lui Claire. Claire era mai rezervată decât Kathleen. Delicata femeie cu păr negru era o adevărată lady. Atât Kathleen, cât și Claire erau elegante, dar în timp ce prima era foarte timidă, cea de-a doua părea extrem de naturală. Nicio regină nu se putea mișca prin magazinul ei mai sigură de sine și mai grațioasă decât Claire Dunloe.

Față de Violet și de Rosie, Mrs. Dunloe se arată foarte prietenoasă și Violet roși când îi remarcă deosebita frumusețe. Până atunci, nimeni nu îi spusese că ar fi drăguță, dar Claire era foarte convinsă de acest lucru.

– Ei, da! Ia uitați-vă la această fată! exclamă ea când Kathleen o privi sceptic. Evident că va mai trebui să crească. Câți ani ai, treisprezece ori paisprezece? Dar ochii aceștia... sunt atât de imenși...

– Pentru că este aproape moartă de foame, interveni Kathleen. Pe o față slabă...

– Va avea însă mereu un chip delicat, exact ca tine, Kathleen. Are aceleași trăsături aristocratice. Pomeți înalți, nas mic, drept, buzele îi vor deveni puțin mai senzuale, mai pline, dar privește acest roșu! Acest păr minunat roșu-arămiu... arată ca Albă-ca-Zăpada! La anul ar trebui să ne gândim la o paradă a modei ca la Paris! Acolo, hainele sunt prezentate de fete. Ai vrea să faci așa ceva, Violet?

Violet roși din nou. Și mai că intră în pământ când Claire insistă să probeze o rochie turcoaz, croită pentru o nuntă. De ani buni, Kathleen concepea rochii de mireasă și de când la Dunedin aveau loc tot mai des nunți mari – prima generație de emigranți cu bani spunea „da" –, erau mereu comenzi de rochii pentru domnișoarele

de onoare și fetele cu coronițe de flori. Într-o asemenea rochie lungă din mătase se învârtea acum Violet în fața oglinzii. Claire îi despletise cozile și îi așezase pe părul desfăcut coronița asortată rochiei. Violet nici nu se mai recunoștea.

– Ce spun eu? Albă-ca-Zăpada? Sau o sirenă. În orice caz, le vei suci capul tuturor băieților din Dunedin, micuță Violet. Dar să nu te îndrăgostești de primul venit!

Heather insistă să o picteze pe Violet în ținuta ei. Nu putea poza prea mult, dar pentru câteva schițe Claire și Kathleen îi împrumutară rochia, și astfel Violet și Rosie petrecură o oră de vis în atelierul lui Heather. Violet stătea la fereastră și privea pe Stuart Street. Rosie își testă și ea talentul de artistă și pictă cu toată dăruirea folosind acuarelele.

Peter, care îl însoțise în oraș pe „buldog" ca să îl sfătuiască ce unelte să cumpere pentru a căuta aur, condusese atelajul comunității spre port. Deși le primise cu plăcere în familie pe Violet și pe Rosie, își făcea griji cu privire la restul familiei Paisley.

Pe Fritz, amabilul cârciumar, îl găsi imediat.

– Oh, ziua bună, reverendule! Mă bucur că fetele au ajuns cu bine la dumneavoastră! zise el după ce Peter se prezentă.

În ce îi privea pe Jim și Fred însă, nu îi putea ajuta.

– Au plecat azi-dimineață. Nu aveau ce face pentru că la ora nouă vine soția mea să facă ordine și trebuie să dau oamenii afară.

– Și le-ați spus unde s-au dus fetele?

Fritz își dădu ochii peste cap și îl privi aproape dojenitor.

– Firește. Dar se pare că nu îi interesa. Erau preocupați doar de Queenstown.

– De ce?

– Eh, Queenstown, terenurile aurifere! S-au lăudat toată noaptea ce vor face acolo. Numai pentru asta au venit aici!

Peter clătină din cap.

– Mr. Paisley este miner. Din ce știu eu, el voia să meargă la Greymouth sau la Westport.

Fritz ridică din umeri:

– Ieri s-a răzgândit. Dar așa este, zicea că dacă găsea ceva, el, cu experiența lui în minerit...

– Ultima galerie săpată de el s-a prăbușit, interveni sec Peter.

Fritz râse.

– Nu mă miră. Și îmi pot imagina cum s-a întâmplat. Cei mai mulți lăudăroși habar nu au. Atunci apare unul și le face capul pătrat cu cât „aur negru" a scos el din pământ. Și toți cred că acesta-i un mare specialist. Probabil că după asta a început să se creadă un Gabriel Read. După care iar s-au pus pe băut. Oricum, tipii au plecat.

– Dar tot bagajul lor se află la noi, se miră Peter.

Fritz ridică iarăși din umeri:

– Cu siguranță nu și banii, dacă le mai rămăsese ceva. Și nici nu or fi avut vreo garderobă deosebită, nu?

Peter Burton mulțumi și conduse atelajul la Caversham. Heather și Kathleen se vor bucura de veste, Violet probabil că nu. Dar el avea un presentiment neplăcut. Jim și Fred Paisley se vor întoarce la un moment dat. Și probabil că nu cu sacul plin cu aur.

CAPITOLUL 4

În dimineața următoare sosirii ei la Hamilton, Matariki se simțea mai bine. Adăpostul ei o înspăimânta, dar nu la fel ca în seara dinainte. Și probabil că nici nu va sta mult la familia McConnell. Mrs. McConnell o puse toată ziua la treabă și ea nu avea de gând să muncească aici prea mult timp. Matariki se întrebă dacă servitoarele erau plătite săptămânal ori lunar. Dar indiferent cât va trebui să muncească, o săptămână ori o lună, până la urmă va face rost de niște bani și va putea să trimită o telegramă la Otago. După care va fi doar o chestiune de timp până când vor sosi părinții ei.

În vreme ce freca treptele prăvăliei, sub privirile vigilente ale lui Mrs. McConnell, Matariki își imagina fericită cum Michael și Lizzie vor intra pe Victoria Street, venind probabil dinspre stația pentru birje. Dar era posibil și ca tatăl ei să închirieze o căruță din Wellington. În orice caz, se vor strânge în brațe, Lizzie îi va măsura pe soții McConnell cu priviri severe și îi va pune mâna pe braț lui Michael, ca să îl calmeze, când acesta va fi gata să le ceară socoteală după ce va vedea adăpostul ei din pivniță. Lizzie îi va mulțumi lui Mrs. Connell din vârful buzelor, cu o expresie disprețuitoare pe chip, în timp ce Michael va cumpăra cea mai frumoasă rochie pentru fetița lui, ca aceasta să nu fie nevoită să călătorească în această rochie verde de casă, prea largă.

Mâncarea în casa McConnell era sărăcăcioasă nu doar pentru Matariki. Se pare că Archibald și Marge McConnell priveau hrana

ca pe un rău necesar, cu care nu merita să îți pierzi timpul mai mult decât era neapărată nevoie. Matariki nu mai era uimită nici de puținele stofe și haine din prăvălie. Soții McConnell purtau haine simple, negre. Erau membri ai Free Church of Scotland – o comunitate de creștini fanatici, care se desprinsese din Biserica Scoțiană și emigrase în grupuri mari. Cel mai important oraș înființat de ei în Noua Zeelandă era Dunedin. Cum ajunseseră soții McConnell în cătunul din Insula de Nord, Matariki nu a aflat niciodată. Dar a descoperit curând că aceștia nu se suportau cu confrații de credință și nici cu alți oameni din împrejurimi.

Deși ca proprietari de prăvălie trebuiau să fie politicoși, de multe ori, Mr. și Mrs. McConnell îi tratau cu superficialitate pe ceilalți locuitori din Hamilton. Magazinul lor mixt nu era centrul comercial al orașului, ci magazinul foștilor prospectori de aur din Lawrence. Despre asta se bârfea cu fereală, în spatele rafturilor cu mărfuri, pentru că nicio matroană din Hamilton nu risca să se aleagă din partea lui Mr. ori Mrs. McConnell cu o privire piezișă. Desigur că nicio fată nu cuteza să chicotească și niciun bărbat să vorbească urât. Toți își făceau cumpărăturile la McConnell și plecau. Urări prietenoase ca „Să aveți o zi frumoasă!" nu se auzeau aici.

Matariki nu avea voie să lucreze în prăvălie, ci doar în casă, sub supravegherea lui Mrs. McConnell, dar în câteva zile își dădu seama că deschiderea unei prăvălii în Hamilton ar fi fost calea sigură spre îmbogățire. Nimănui nu îi plăcea familia McConnell. Dacă ar fi avut un alt loc de unde să cumpere, oamenii nu ar fi stat pe gânduri.

Optimistă, Matariki se hotărî să nu ia în tragic situația. În fond, datorită acestei izolări o angajase familia McConnell. Cu siguranță că nicio fată *pakeha* nu ar fi dorit această slujbă lipsită de bucurii.

Și, în plus, primele zile cu Mrs. McConnell nici nu au fost plictisitoare. Scoțianca era deosebit de vorbăreață, îi făcea mare plăcere să se audă. I-a povestit lui Matariki multe lucruri despre religia ei: „Noi suntem poporul ales de Dumnezeu. Soarta unui om este predestinată de la naștere: unii se vor înălța, alții vor ajunge

în fundul iadului..." Femeia nu avea nicio îndoială că făcea parte din prima categorie, pe când, firește, Matariki aparținea celeilalte. Uneori, fata se gândea să îi spună stăpânei sale despre filosofia Hauhau, potrivit căreia împărțeala era tocmai pe dos. Dar renunță pentru că în mod cert Mrs. McConnell nu accepta nicio contrazicere. Fata presupunea că asta îi gonise de acasă și pe fiii soților McConnell, care nu țineau legătura cu părinții. Când Matariki o întrebă unde se aflau, Mrs. McConnell a mormăit furioasă, dar dintr-o discuție pe care Mr. McConnell o avusese cu un client, dedusese că unul dintre cei doi fii era în Armed Constabulary. Ce făcea celălalt nu va afla niciodată.

Oricum, Mrs. McConnell îi dezvălui curând de ce locuitorii din Hamilton erau așa de supărați pe maori. Matariki nu cutezase să o întrebe direct, dar femeia boscorodea cu mare plăcere despre răzvrătirea rasei inferioare.

– King Country! Ce să zic! Ca și când acești sălbatici ar fi capabili să își aleagă un rege! Regii, fato, bagă-ți asta în cap, sunt unși de Dumnezeu! O hoardă de desfrânați nu poate pune o coroană pe capul unuia dintre ei. Și să se și apere atunci când oameni onești se așază aici și stăpânesc pământul așa cum le-a poruncit Dumnezeu. Și englezii i-au rărit! Li s-ar putea imputa și acestora câte ceva, dar au făcut treabă bună. I-au luat tare pe răzvrătiți, nu au stat pe gânduri.

Matariki a aflat că locuitorii din zona Waikato fuseseră sprijiniți cu numeroase trupe de către Coroană, după ce triburile maori s-au asociat și au protestat față de deposedările de pământuri. În acest caz, dreptatea fusese clar de partea maorilor – convenția de la Waitangi le garanta acestora dreptul de stăpânire asupra pământurilor. Totuși, la douăzeci de ani de la încheierea convenției, albii nu își mai aminteau de prevederile acesteia. Matariki începu să îi înțeleagă pe Kahu Heke și pe oamenii lui. Așa-zisele războaie Waikato s-au încheiat cu victoria albilor. Pretutindeni unde *pakeha*

au vrut să se stabilească, triburile au fost expropriate și pentru paza albilor în țară au fost staționate trupe. Așa au luat naștere localități precum Hamilton.

În 1864 au sosit militarii Regimentului 4 Miliție-Waikato cu familiile lor, care s-au stabilit pe teritoriul vechii cetăți maore Kirikiriroa. Au ocupat imediat satele învecinate și căpeteniile și triburile s-au retras fără lupte în pădurile din Waikato, unde la început au fost lăsați în pace. Soldații și femeile lor au rămas însă aici definitiv și maorii s-au revoltat. Și cu siguranță că tot ei erau socotiți vinovați.

Matariki nu își făcea probleme că oamenii din Hamilton o urau, pentru că oricum nu ieșea în oraș. Ea avea datoria să țină curățenie lună în casă, iar după ora închiderii să facă ordine și în prăvălie și să ajute la aranjarea mărfurilor. Matariki aștepta cu nerăbdare sfârșitul de săptămână și, pentru că nu primi plata pentru munca ei, aștepta sfârșitul primei luni de angajare.

Apoi ceru să fie plătită. Era timpul să se bucure de roadele muncii ei.

– Vrei bani? Mrs. McConnell o privi pe Matariki cu atâta uimire de parcă i-ar fi cerut să se transforme într-o broască. Doar nu crezi că ți se cuvin și bani!

Matariki protestă:

– Ba da, răspunse ea calmă. Am muncit o lună. Pentru asta ar trebui să primesc cel puțin un pfund.

– Și hrana ta? întrebă Mr. McConnell aspru. Cazarea? Îmbrăcămintea pe care o porți?

– Și să nu crezi că nu am văzut că îți hrănești și potaia asta! o apostrofă și Mrs. McConnell.

Dingo se obișnuise să doarmă în dreptul ferestrei cămăruței lui Matariki. Ea putea să întindă mâna, să îl mângâie și să îi mai dea câte ceva din propria mâncare. Restul era nevoit să o cerșească ori să o vâneze. Arăta la fel de slab și de ciufulit ca atunci când îl găsise Matariki.

– Muncesc mai mult de zece ore pe zi! se apără Matariki. Pentru asta merit mai mult decât puțină mâncare și un cotlon în pivniță. Cât privește hainele, le-am primit la schimb, înainte de a fi vorba despre vreo angajare!

– Te-am îmbrăcat din milă, pentru că erai goală pușcă! susținu Mr. McConnell.

Matariki privi neajutorată în jur. Fusese o greșeală să deschidă această discuție la cină, între șase ochi, cu soții McConnell. Ar fi fost mai bine să o facă în prăvălie, cu martori. Dar, pe de altă parte, clienții nu aveau de unde să știe cât se spetise ea muncind la această familie. Probabil că nu i-ar fi luat nimeni apărarea.

Matariki se semeți:

– Atunci am să plec mâine!

Nu prea avea mare chef să plece. În curând avea să vină iarna și chiar dacă nu ningea ca în Otago, ploua aproape zilnic și putea să se facă foarte frig. Dar nu îi mai păsa. Între timp aflase că până în Auckland erau șaptezeci de mile. O să reușească să le străbată, strămoșii ei reușiseră în condiții mult mai grele. Acolo ar fi trebuit să se ducă după ce fugise de la Hauhau. Dar pe atunci încă mai credea că pădurile sunt pline cu triburi maori, care ar fi predat-o lui Kahu Heke. Acum știa mai bine care era situația.

Soții McConnell râseră.

– Și unde vrei să te duci, scumpo? întrebă Archibald, care se alese cu o privire furioasă din partea soției.

Femeia nu suporta ca soțul să se adreseze cu „scumpo" lui Matariki.

– Armed Constabulary te înșfacă înainte de a apuca să ieși din oraș.

Matariki se încruntă.

– De ce? se interesă ea candidă.

Mrs. Connell râse.

– Pentru că ai furat, fato. Pentru că ai fugit de la stăpâni fără să achiți hainele pe care le porți. Se vor găsi destui martori care au văzut că ai venit aici aproape goală.

– Dar asta ar însemna să mintă! strigă Matariki. Asta... nu vă este permis de credința dumneavoastră! Dumnezeu... nu vă iartă pentru asta!

Cei doi soți hohotiră mânzește.

– De unde să știi tu care-i voia Domnului? Tu, cu zeii tăi!

Mrs. McConnell apucă *hei-tiki* pe care Matariki încă îl mai purta la gât. Trase de el, dar șnurul din piele nu cedă. Matariki simți o durere usturătoare în ceafă când șnurul i se înfipse în piele, dar se eliberă repede.

– Băgați de seamă să nu vă blestem!

Matariki ridică în față figurina din jad, fără să mai spună ceva. La Hauhau ar fi avut ca efect invocarea spiritelor. Dar la soții McConnell nu ținea așa ceva. Lor, Dumnezeu le dansa așa cum cântau ei.

– Ia uite, aveam de-a face cu o mică păgână! Asta se spune și la școala misionară: sălbaticii se lasă botezați pentru a fi hrăniți și îmbrăcați. Pe urmă pleacă și dansează iarăși în jurul stâlpului lor totemic.

– Este voia Domnului să te păstrăm, Martha! îi spuse Archibald pe un ton grav. Nu încape îndoială că el te-a trimis aici ca să ai parte de viața într-o familie creștină și poate să te căiești într-o zi.

– Ba pe dracu'! i-o întoarse Matariki și se năpusti în cămăruța ei.

Își strângea puținele lucruri într-o boccea, când auzi cheia întorcându-se în broasca ușii.

În primele zile, Matariki încercă să ia captivitatea ei la familia McConnell tot atât de puțin în serios cum făcuse cu cea de la Hauhau. La maori își dăduse seama de la început că va reuși să fugă. Războinicii maori nu erau gardieni de închisoare. Când triburile se luptau între ele, se întâmpla ca unii să cadă prizonieri, dar nu erau ținuți în lanțuri. Cine se lăsa luat prizonier își pierdea rangul spiritual, *mana*. Propriul trib îl disprețuia și nu îl mai accepta. Așa că acesta rămânea de bunăvoie la învingător, unde

trebuia să facă munci înjositoare, dar, de cele mai multe ori, era bine tratat. Matariki nu se simțise sclavă și nici constrânsă de vreun *tapu*. La Hauhau i se făcuse teamă abia când îi zburau gloanțe pe la ureche. Și după aceea plecase.

La Hamilton, lucrurile stăteau altfel, cu toate că la prima vedere situația nu părea fără scăpare. În prima noapte pe care o petrecuse încuiată în celula ei, Matariki se hotărâse să își asume riscul de a fi capturată de *constables*. Va avea astfel, în sfârșit, posibilitatea să își spună povestea autorităților. Poate că acestea își vor da silința să o verifice. Și oricum într-o școală de corecție nu putea fi mai rău decât la McConnell.

Dar lucrurile nu erau atât de simple, pentru că soții McConnell numai proști nu erau. Din dimineața următoare, Matariki auzi din pivniță cum Archibald povestea fiecărui client despre încercarea fetei maori de a-l fura și de a fugi cu banii.

– Slavă Domnului că am prins-o! Și, pentru prima oară, am închis-o. Nu, nu, nu vom depune plângere. Sărmana nu este vinovată că a fost crescută cu minciuna și furtul. Că toți știm cum este la sălbatici. Dar firește că vom încerca să o dezvățăm. Cu bunătatea unui creștin, dar și cu severitate, așa cum ne învață Dumnezeu! Cred că și dumneavoastră ne veți ajuta. Adică dacă fata apare undeva fără aprobarea noastră...

Matariki s-a văzut astfel supravegheată de întreg orașul, care abia aștepta să o prindă că face o greșeală. În primele zile încercă de două ori să dispară, dar fu prinsă.

Bărbatul care o aduse a doua oară îi reproșase serios lui Archibald că nu o bătea. Ceea ce băcanul nu făcu totuși. Un lucru bun era și că Archibald McConnell nu o atinsese niciodată. Nu o lovise, nu o agresase sexual, cu toate că în ultimele luni Matariki Drury devenise o adevărată frumusețe exotică. În ciuda hranei sărăcăcioase, pieptul i se dezvoltase și coapsele i se rotunjiseră. Vechea rochie verde, de altfel singura pe care o avea, îi venea bine. Dar nimeni nu o complimenta pentru acest lucru.

Soții McConnell își păzeau bine sclava.

Au trecut iarna și primăvara și s-a făcut vară. Matariki nu avea parte de nicio rază de soare nici în casă și nici în pivniță. Era palidă și se simțea mereu obosită. Îi lipsea lumina, dar suferea și de pierderea speranței. Își spunea mereu că în acest oraș trebuie să existe cineva care să nu o urască pe ea și poporul ei, care o va crede când îi va spune ce i se întâmplase și care o va ajuta.

Dar acest „cineva" nu apărea. Ca și mai înainte, întâlnea în trecere câte o clientă care nici nu o privea, ci discuta despre ea cu Mrs. McConnell ca despre un cal ori un animal de casă. „Ce mai face mica ta Martha?" ori „Într-adevăr, este creștinesc ce ați făcut cu mica sălbatică". Matariki ar fi urlat de furie, însă știa că în felul acesta și-ar fi înrăutățit situația. Măcar de ar fi ascultat-o vreuna dintre aceste femei dacă va cere ajutor cu blândețe.

La fiecare câteva săptămâni, un reverend al Free Church of Scotland venea pentru a se ruga cu soții McConnell. De fiecare dată se făcea mare caz și era adusă și Matariki. Prima oară, ea încercase să ignore indicația soților – „Îți spui rugăciunile, ești smerită și recunoscătoare" – și să ajungă la inima reverendului. Acesta clătină patern din cap când ea îi mărturisi repede, în câteva cuvinte, că era reținută fără voia ei.

– Copilă, copilă, tu trebuie să înveți să îți accepți soarta cu smerenie. Poate că nu îți place că ești aici și că nu te poți deda îndeletnicirilor păcătoase ale tribului tău. Chiar, este adevărat că fetele se împreună cu oricine le place? Dar este sănătos pentru sufletul tău nemuritor. Fii, așadar, recunoscătoare și încearcă să devii o adevărată creștină.

Matariki vru să întrebe cum se împacă această speranță cu credința soților McConnell că este de la început stabilit cine este binecuvântat și cine este blestemat. Dar își dădu seama imediat că nu merită osteneala, atâta vreme cât pe chipurile soților McConnell se vedea ce o așteaptă pe ea după vizita clericului. De obicei înfometarea.

Așa că la următoarea vizită a reverendului se arătă supusă și smerită și se bucură ca un copil când la plecare acesta îi dărui o Biblie. Soții McConnell chiar îi permiseră să păstreze cartea și Matariki constată rușinată că era mișcată până la lacrimi și cu adevărat recunoscătoare. Până atunci nu considerase Biblia o lectură captivantă, dar acum aceasta era prima carte pe care o ținea în mână după luni bune. Soții McConnell nu citeau, considerând cititul un amuzament necreștin, pe care nu l-ar fi permis oricum sclavei lor.

Și, astfel, la lipsa de speranțe și disperarea lui Matariki s-a adăugat și crunta plictiseală. După ce termina munca, soții obișnuiau să o încuie, mâncarea primind-o în celula ei. După masă nu îi mai rămânea altceva decât meditația fără de sfârșit. Dacă bravul Dingo nu ar fi apărut în fiecare seară pentru a fi mângâiat și a-i asculta necazurile, ar fi înnebunit.

Matariki începu să citească din Biblie, doar pentru a-și auzi vocea. Dingo, din ce în ce mai slab, asculta răbdător. Și fata începu din nou să viseze: când va face rost de un creion, avea să ceară ajutor printre rândurile unei pagini din carte, pagină pe care i-o va prinde câinelui de gât. Dacă acesta se ducea la unicul om bun din acest oraș, care îi dădea din când în când de mâncare, atunci poate că reușea să scape înainte ca soții McConnell să fi murit de bătrânețe.

În încăperile soților, Matariki nu găsi nicio bucată de creion. Aceștia scriau la fel de puțin pe cât citeau. Ea visa la locuitorii orașului care iubeau animalele, care aveau suflet și pentru o fată captivă. Uneori visa și la un prinț din povești, care apărea brusc, pentru a o salva. Dar cu cât i se prelungea captivitatea, cu atât mai des i se preumblau prin fanteziile ei înalți războinici maori, bărbați cu sulițe și cu măciuci aducătoare de moarte, cu arme de foc și tatuaje înfiorătoare. Își imagina cum o întreagă armată de luptători Hauhau năvălea fără teamă în Hamilton, punea la pământ casele și arunca oamenii în râu. Treptat, înțelegea argumentele lui Kahu Heke, oamenii trebuiau întăriți sufletește. Nopți la rând, se imagina

la ceremonii, îndemnând la luptă cu *mana* de fiică de căpetenie. Nu mai avea conștiința încărcată pentru acest lucru, ba dimpotrivă.

Matariki se simțea tot mai mult parte a poporului maori și avea toate motivele să urască oamenii care îi furau țara și îi transformau în sclavi pe adevărații proprietari ai acesteia. După lunga perioadă petrecută la soții McConnell, simțea în ea forța fiicei de căpetenie.

Matariki voia să vadă sânge. Indiferent cu ce preț.

CAPITOLUL 5

Odată cu dispariția tatălui ei, pentru Violet începea perioada cea mai fericită a vieții.

Locuia împreună cu Rosie într-o cameră din locuința-atelier a lui Heather, care l-a implorat pe tatăl ei vitreg să falsifice documentele de înscriere, pentru ca Violet să poată să meargă la școală.

– Spui că este nepoata ta!

Reverendul avea totuși scrupule.

– Dacă Paisley nu apare până când crește Rosie, așa facem, îi spuse el. Dar până atunci... știu că nu îți place ce auzi, Heather, dar nu îmi convine liniștea aceasta. Omul ne poate face probleme dacă se întoarce și descoperă totul. În plus, ar trebui să o întrebi pe Violet dacă chiar vrea asta!

După ce s-a gândi bine, Violet nu a fost de acord, deși tânjise totdeauna după așa ceva. Dar între timp împlinise paisprezece ani și nu putea să citească mai bine decât un copil care terminase primul an de școală. Deci în ce clasă să fie înscrisă? Cum ar putea să justifice faptul că o nepoată a soților Burton nici nu știa să își scrie numele?

Violet preferă să lucreze singură pe cărțile lui Heather și mai muncea în magazinul lui Kathleen și al lui Claire. La început, femeile au pus-o să facă ceaiul și să îndeplinească sarcini mai ușoare, dar după un timp le ajuta și pe croitorese și Kathleen o lăuda pentru

pricepere. Nimeni nu mai striga la ea, nimeni nu o mai speria. Croitoresele și chiar clientele o complimentau pentru frumusețea ei și pentru bunele maniere. Ellen Paisley o învățase pe fiica ei să fie totdeauna politicoasă, receptivă și prietenoasă, și când devenise destul de curajoasă pentru a le surâde clientelor, era cuceritoare. Claire insistase să nu mai poarte hainele vechi, ci o rochie și o bluză din colecția Lady's Goldmine.

– Este un truc pentru creșterea vânzărilor! râse una dintre clientele fidele. Vreți să ne faceți să credem că în hainele dumneavoastră oricine ar putea arăta la fel de grațioasă și frumoasă ca micuța ucenică.

Când găseau timp, Violet îi poza lui Heather. Se zvonise deja că Heather Coltrane revenise în oraș și comenzile începuseră să curgă. Orășenii veneau la atelier ca să li se facă portrete, dar dacă cineva de pe marile plantații își dorea un portret, Heather mergea acolo și în urma călătoriei se alegea, de cele mai multe ori, și cu alte comenzi.

– Barrington Station: stăpâna casei, un cal și un câine, spuse râzând Heather în timp ce își făcea din nou bagajul. În privința berbecilor se mai gândesc. Depinde dacă iau sau nu premiu la expoziția agricolă!

Când Heather era plecată, Violet și Rosie se mutau la casa Burton și lui Violet îi plăcea în căsuța cu grădină mai mult decât în eleganta locuință a lui Heather. Îndrăgea activitatea în grădină și muncea cu plăcere în bucătăria pentru săraci a reverendului, dar cel mai mult se bucura când Sean Coltrane, fiul lui Kathleen și fiu vitreg al lui Peter, venea duminica în vizită.

Lui Violet nu îi bătea niciodată inima atât de tare când vorbea cu un băiat cum se întâmpla când o făcea cu acest tânăr serios. Sean era atât de calm și de prietenos, cu totul altfel decât bărbații din Treherbert ori de pe vas. Avea ochi verzi blânzi, care păreau că urmăresc totdeauna un vis frumos, și părul negru ondulat. Cu Violet nu vorbea mult. Ce ar fi avut de discutat un tânăr avocat cult

cu o fetiță proastă din Treherbert? Dar puținele cuvinte care i le adresa îi încălzeau inima. Desigur, nu îi spunea mai mult decât „Mulțumesc, Violet" ori „Tu singură ai făcut prăjiturile, Violet? Sunt grozave!" și mai ales „Ce rochie frumoasă ai, Violet!" Ultima propoziție o făcea fericită zile la rând, deși aprecierea era o replică binevoitoare când Kathleen îi arăta noile haine ale lui Violet și ale lui Rosie. Dar Violet visă ore în șir la vocea lui gravă și prietenoasă, care în fantezia ei ar fi putut însemna „Ce minunată ești tu, Violet! Nu ai putea să mă săruți?"

Totdeauna când le vedea pe fete, Sean zâmbea și răspundea foarte serios dacă Violet îl întreba ceva. Fata reținea ceea ce el le povestise în weekendul trecut despre un caz interesant și se frământase câteva zile să găsească o observație inteligentă despre acest lucru. Acum era vorba despre dispute între maori și *pakeha*. Un trib reclamase că un cumpărător de terenuri îl trăsese pe sfoară în timpul negocierilor.

– Dar dacă tribul acceptase inițial, fu de părere Violet, contractul nu poate fi modificat ulterior.

– Tocmai asta este problema, spuse gânditor Sean. Desigur, se poate argumenta că înșiși maorii erau de vină, pentru că vânduseră prea ieftin. Dar, pe de altă parte, ei nu puteau să știe cât valora în mod normal acel teren. Asta este un fel de... Sean căută un exemplu ușor de înțeles, ca la negoțul cu cai. Dacă negustorul este un pungaș și îi șlefuiește calului dinții, ca să pară mai tânăr, cumpărătorul trebuie să fie foarte priceput ca să observe asta. Nu ai cum să prevezi asta și într-un proces cumpărătorului i se va da dreptate.

– Dar negustorul ar putea să spună că nici el nu a știut când a cumpărat calul de la alt vânzător, argumentă Violet.

Sean râse.

– Probabil că tocmai asta ar face. Și cumpărătorului i-ar prinde bine să aibă un martor la negocierea vânzării. Care să fi auzit cum negustorul ar fi spus, de exemplu, că acel cal se născuse cu trei ani în urmă în grajdul lui.

Sean se gândi la Ian Coltrane, pe care îl considerase mult timp tatăl lui. Dar reveni la discuția cu foarte drăguța sa interlocutoare, care îi sorbea vorbele:

– Dar tu ai înțeles despre ce este vorba, Violet. Este cuvântul unuia împotriva cuvântului celuilalt, și firește că acela care cumpără terenul va încerca să caute un pretext. Argumentația noastră, dar și a celeilalte părți este o chestiune de echilibristică. Noi trebuie să susținem că maori sunt cam proști. Dar nu prea proști. Nu trebuie să pară incapabili de a face afaceri. Este foarte, foarte dificil. Și este un proces important, pentru că se va crea un precedent. Dacă reușim să câștigăm pentru trib, această hotărâre va fi invocată în toate cazurile similare.

Violet dădu din cap. Ea reținu fiecare cuvânt, deși nu știa la ce i-ar fi folosit. Dar aceasta fusese prima ei discuție adevărată purtată cu Sean. Trebuia să se gândească repede la alte întrebări, pentru a o continua săptămâna viitoare.

Sean i se adresă mamei sale:

– Că tot am ajuns la comerțul cu cai, mamă... Ați vorbit la Londra cu Colin? Vrea să se întoarcă?

Kathleen ridică din umeri.

– Speră ca aici să aibă șanse mai mari de promovare. În Armed Constabulary.

Sean se încruntă:

– La Constables? Vrea să împuște maori? Va avea ghinion, pentru că aceștia se concentrează tot mai mult pe aplicarea dreptului decât pe forța armată. Desigur că există și câteva excepții. Dar din ceea ce am auzit eu, Armed Constables sunt puși acum să construiască poduri și drumuri, pentru a avea o ocupație utilă.

– Săbii pentru pluguri, interveni reverendul.

Sean zâmbi.

– Atâta vreme cât Colin nu vinde caii înhămați.

Kathleen zâmbi stingher, dar Violet râse, pentru că ea râdea la fiecare glumă a idolului ei, fie că o înțelegea, fie că nu. Se simțea ca

în basme: o familie în care se glumește și se discută, nu se țipă, nu sunt certuri pentru bani, nu există bătaie.

Basmul lui Violet a ținut mai puțin de șase luni. Ca de atâtea ori în viața ei, avea ghinion. Când își amintea de ziua în care tatăl și fratele ei au apărut în fața casei reverendului, se întreba mereu ce s-ar fi întâmplat dacă blestematul berbec al familiei Barrington nu ar fi câștigat la categoria lui. Atunci, Heather s-ar fi întors mai devreme cu o săptămână de la Canterbury. Violet și Rosie ar fi locuit în oraș, nu în casa parohială din Caversham, și Heather s-ar fi folosit de toate mijloacele pentru a le proteja pe fete.

Așa însă era imposibil să se ascundă prezența lui Violet și a lui Rosie, iar reverendul nu își putea permite un scandal. Ba dimpotrivă, casa parohială și biserica erau deschise oricui se întorcea fără noroc și ruinat de pe terenurile aurifere. Fără îndoială lucru valabil și pentru Jim și Fred Paisley, ca și pentru Eric Fence.

– Încă o dată multe mulțumiri pentru că le-ați primit pe fiicele mele.

În mod excepțional, Jim Paisley era treaz și se prefăcea umil. Plin de căință și timid, își învârtea pălăria în mâini, ceea ce o uimi pe Violet. Poza aceasta nu o mai văzuse la el de ani buni, de când tatăl ei își luase obiceiul de a căuta curajul în cârciumile din Treherbert, înainte de a-i mărturisi soției lui că fusese concediat din nou și fără îndoială înainte de a solicita o nouă angajare la alt maistru.

– Noi... ăă... ne-am hotărât foarte repede să plecăm pe terenurile aurifere.

– Ne-ați uitat în fața cârciumii! cuteză Violet să remarce.

Altădată nu ar fi îndrăznit, dar de șase luni nu o mai fulgerase nimeni cu o privire atât de rea cum o făcuse acum tatăl ei. Dar imediat chipul acestuia redeveni blând și rugător.

– Păi, nici nu a fost atât de rău, o întoarse el. Doar știam că veți găsi înțelegere în casa... hm... Domnului. Și spuneți și dumneavoastră, reverendule, nu a fost spre binele copiilor? Două fete pe terenurile aurifere... acolo e rău, vă zic eu, e foarte rău!

Peter Burton strânse din buze.

– Altădată, în Tuapeka existau familii cumsecade, bine închegate, care își îngrijeau copiii, spuse el calm. Eu am condus o școală acolo. Și la Queenstown...

– Ah, reverendule, dar noi nu am fost pe terenurile de la Queenstown! se apără Paisley ofensat. Partenerii mei și cu mine am căutat locuri noi.

– Așadar, ați găsit aur și acum sunteți bogați? întrebă Peter neputându-se abține să fie ironic și uitându-se cu dispreț la cămașa jegoasă a lui Paisley și la pantalonii lui jerpeliți. Cei trei bărbați nu aveau cu ei nici cazmalele și nici vasele pentru spălat nisip.

Pe chipul lui Paisley apăru o grimasă.

– Cei săraci nu prea au noroc, încercă el să stârnească puțină compătimire.

– Și banii din vânzarea casei? întrebă Kathleen. Trebuie să mai fi avut ceva când ați sosit în Noua Zeelandă.

Paisley ridică din umeri.

– Banii vin și pleacă... Norocul vine și pleacă... și multora nu le rămân decât brațele pentru a munci. El își privi încurcat mâinile mari și continuă: Din asta am învățat, reverendule. Am fost ispitit să fac totul... și nu neg... am dat greș.

Violet simți un fior rece pe șira spinării. Această imagine nu o mai văzuse de mult timp, de când în fiecare duminică trebuia să asculte vorbele mieroase ale lui Jim când se mai trezea după o noapte de chef și vedea ochii învinețiți ai lui Ellen, care îi reproșa că din nou băuse jumătate din plata pe o săptămână. Violet avea zece ori unsprezece ani, dar se întreba încă de atunci cum de mama ei, de altfel inteligentă, se lăsa păcălită în fiecare săptămână de aceleași scuze inutile, rostite cu aceeași voce plângăreață. Pe atunci, Ellen încă își mai iubea soțul.

Din fericire, reverendul păru tot atât de puțin impresionat ca și Kathleen.

– Și acum ce aveți de gând? îl întrebă el sever pe Paisley.

Jim se frecă pe frunte cu mâna:

– Am să caut o slujbă onorabilă! Ca și fiul meu. O să ne ducem la... la...

– ...pe Coasta de Vest, îi sări Eric în ajutor.

– Exact, acolo vom merge. În localitățile miniere. Vom coborî în mină și vom scoate cărbune. Eu îmi pot hrăni familia, reverendule, credeți-mă!

– Vreți să mergeți la Greymouth sau la Westport? întrebă Kathleen. Fără bani? Fără cai ori căruță? Cum vreți să ajungeți acolo?

Jim ridică din umeri.

– Pe jos, pe ici-colo, ne-o mai lua câte cineva, o să ne descurcăm. Cu... cu ajutorul lui Dumnezeu, zise el făcându-și cruce.

Peter abia se reținu să nu izbucnească.

– Dar pe fete le lăsați aici!

Lui Kathleen și lui Violet li se tăie respirația.

Jim Paisley clătină din cap:

– Nu... cum aș putea? Vrem să redevenim o familie! Avem nevoie să fim uniți. Și pentru asta locul femeii este în casă! Ia uitați-vă la noi!

Era evident că toți trei arătau zdrențăroși.

– Și femeia aceea ar trebui să fie Violet? întrebă Kathleen. Ea ar trebui să gătească, să spele, să facă ordine, să vă aranjeze hainele?

– Altcineva cine? se interesă Paisley. Dumneavoastră nu faceți asta pentru soț? Și nu ați fi făcut-o și pentru bătrânul dumneavoastră tată? De când a plecat dintre noi iubita mea soție, Violet este femeia în familie. Pregătește-te, Violet, plecăm imediat!

Kathleen îi aruncă soțului ei o privire disperată.

Peter mai făcu o ultimă încercare:

– Mr. Paisley, de ce nu vă duceți mai întâi dumneavoastră cu fiul dumneavoastră și pe fete le luați pe urmă? O familie, cum tocmai ziceați, este bine să fie împreună, dar trebuie și ca tatăl să-i construiască... să-i spunem așa... un cuib!

El se străduia să folosească același ton ca Jim.

Jim Paisley rânji:

– Vedeți că ne înțelegem? Un cuib. Exact. Asta facem noi. La fața locului. Închiriem o căsuță drăguță a minei. Fred cu mine câștigăm bani, Violet o face locuibilă. Nu este greu, reverendule, de cele mai multe ori, casele sunt deja mobilate.

În Anglia și în Țara Galilor așa era. Un miner nu câștiga mult, dar de oamenii buni avea grijă mina. O pereche tânără găsea repede o casă obișnuită, iar familiile care veneau de la țară se simțeau în locuința confortabilă, cel puțin pentru început, ca în ceruri. Dar oare proprietarul de mină din Greymouth sau Westport gândea la fel? Coasta de Vest nu fusese considerată una deosebit de prietenoasă pentru familie. Locuitorul tipic al litoralului era vânător de balene ori de foci, minerii veneau de obicei fără familie și erau plătiți, în rest se descurcau singuri.

– Violet!

Violet înlemni. Când apăruse tatăl ei, avea de lucru în grădină, culegea legume pentru iarnă. Apariția siluetei lui masive în aerul curat, pe fundalul munților care se zăreau în depărtare și al bisericuței, îi părea ireală. Și discuția cu reverendul îi părea un vis urât. Jim nici nu se străduise să o salute. Nu schimbaseră nici două vorbe înainte ca reverendul și Kathleen să fi ieșit din casă. Iar Rosie nu se vedea, se refugiase sub banca din grădină când își văzuse tatăl venind.

– Dar eu nu vreau, spuse Violet. Refuzul țâșnise din ea fără a mai fi gândit. Nu vreau să merg cu ei pe Coasta de Vest. Și nici Rosie.

Jim Paisley rânji iarăși.

– Violet, nu a fost o invitație, a fost un ordin. Noi suntem o familie, eu sunt tatăl tău, așa că vino!

– Tu nici nu știi cum ai să ajungi acolo! strigă disperată Violet.

Interveni și Eric Fence.

– Ba știe, evident! spuse masivul tânăr, care nu slăbise deloc pe câmpurile aurifere. Mai întâi la Canterbury, apoi de-a dreptul până la munți și pe urmă mai sunt...

– Sunt peste trei sute de mile! insistă Peter. Și este încă iarnă. Este posibil să ningă și veți fi nevoiți să treceți Alpii. Ar fi trebuit să vă

gândiți mai bine unde vreți să mergeți înainte de a vă fi cumpărat călătoria peste mări. Din alte porturi este mai aproape, se poate ajunge și pe mare.

Jim Paisley nici nu se mai uită la reverend:

– Fă-ți bagajul, Violet!

Violet începu să plângă și Rosie să țipe când Jim Paisley o trase de sub banca din grădină, dar nu mai putea să facă nimic. Kathleen se gândi imediat să cheme poliția, dar Jim Paisley era tutorele fetelor și deocamdată nu era nici beat.

– Putem... putem să îl întrebăm pe Mr. Sean dacă există vreo posibilitate? întrebă disperată Violet în timp ce Kathleen îi strângea într-o geantă câteva obiecte personale și pături. Am putea totuși să facem o plângere și...

Kathleen clătină din cap și răspunse cu amărăciune:

– Maorii au câteva drepturi. Cu privire la ele încă se mai negociază și vom vedea ce se va face. Dar femeile, Violet, nu au niciun drept. Tatăl tău nu te poate omorî, dar și dacă se întâmplă asta, probabil că va reuși să se descurce cumva. În rest, îți poate face orice. Nimeni nu te poate lua de lângă el, trebuie să suporți până când devii majoră. Încearcă să ne scrii, Violet, chiar dacă faci greșeli la scris. Să ținem legătura.

Violet o privi deznădăjduită pe Kathleen.

– Și dacă mă căsătoresc, Miss Kate? Dacă eu... În mintea lui Violet încolți un gând. Dacă cineva mă ia de nevastă?

Se gândea la Sean. Ea avea deja paisprezece ani, trebuia să fie posibil. Dacă el ar face asta pentru ea, doar pentru a o salva, pe urmă ei ar putea să divorțeze. Violet se lupta cu sine, dar ideea era prea nebunească. Nu cuteza să o întrebe pe mama lui. Și cu siguranță că nici el nu va vrea. Dar Heather... Heather l-ar fi întrebat.

Pe chipul lui Kathleen apăru o expresie dură.

– Căsătoria nu te ajută cu nimic, Violet, nu trebuie să te mai gândești la asta! Dacă te refugiezi pripit într-o căsătorie, nimerești din lac în puț.

– Ar putea... ar putea să fie un fel de târg, șopti Violet.

Kathleen pufni.

– Deseori chiar asta este, copilă! zise ea și se gândi la propria poveste.

Odinioară, și ea consimțise la un târg: Ian Coltrane îi dăduse fiului ei un nume și ea îi dăduse în schimb bani ca să emigreze. Adăugă:

– Însă rareori ești cumpărătorul ori vânzătorul. Tu ești calul.

În cele din urmă, familia Burton a plătit celor patru Paisley călătoria cu trenul până la Canterbury și chiar și lui Eric Fence, când Jim a declarat cu tupeu că ori toți vor călători comod, ori nu va pleca nimeni. Peter Burton nu s-ar fi lăsat șantajat, dar Kathleen era dispusă să facă tot ce se putea pentru fete. Deci reverendul îi duse pe toți până la gară, cumpără biletele și insistă să supravegheze și urcarea în tren.

– Cu siguranță că ar fi vândut biletele și ar fi băut banii, se justifică el în fața lui Kathleen pentru întârziere. Niște indivizi de teapa lor nu se schimbă, indiferent de ce piesă au jucat aici. I-ai dat bani lui Violet?

Kathleen roși. Soțul ei o cunoștea bine. Dar ea spera că Jim Paisley nu observase nimic.

– Poate că nu a observat că ai ascuns ceva de el, dar își va închipui asta. În orice caz, va încerca să afle cu bătaia.

Kathleen se străduia să nu se gândească la așa ceva. Parcă avea în fața ochilor scena în care Ian Coltrane îi luase primii bani pe care îi câștigase din cusut. Ura și gândul că ar fi pus-o pe Violet în aceeași situație. Dar măcar fata nu era căsătorită. Dacă rezista câțiva ani, avea o șansă să scape de mizerie. Doar dacă nu se îndrăgostea. Dacă nu căuta o falsă ieșire.

CAPITOLUL 6

Kupe nu își făcea probleme ca Matariki pentru furtul rufelor puse la uscat pe sfoară. În niciun caz nu avea intenția să apară în Hamilton în costumație de războinic maori, cu atât mai mult cu cât unica lui piesă de îmbrăcăminte, un brâu de care erau prinse fâșii întărite de in, nu s-ar fi putut numi costum. În timpul ultimelor lupte, celor din Hauhau le-a venit ideea să respecte tradiția de a lupta pe jumătate goi. Dar și acest lucru a avut tot atât efect ca și încercările anterioare de a-l atrage de partea lor pe zeul războiului Tumatauenga.

De aceea Kupe ajunsese să caute așezări *pakeha* înainte de a intra în oraș. A găsit una în apropierea unui *marae* părăsit, o mică fermă de oi compusă dintr-o casă șubredă din lemn, câteva magazii și pășuni împrejmuite. Pe tânăr îl cuprinse furia când se gândi că proprietarii participaseră cu siguranță la alungarea vecinilor. Poate că ar trebui să intre și să-i măcelărească și apoi să se bucure de bunurile acestora. Mai mult ca sigur va găsi și niște bani. Dar renunță repede la acest gând.

Kupe nu voia să măcelărească oameni. Când tovarășii lui de trib i-au scos inima unui soldat mort, ca să o mănânce, îl cuprinsese scârba. Începuse să își dea seama de ceva: era tot atât de puțin războinic pe cât era Matariki preoteasă. Descendența nu era suficientă pentru a intra în asemenea roluri. Educația din orfelinat îi ațâțase furia, dar nu îl pregătise pentru vărsarea de sânge.

Kupe înconjură casa sperând să găsească niște haine puse la uscat pe sfoară și chiar avu noroc. În lumina soarelui se uscau niște haine bărbătești. Pantaloni, cămăși... toate de aceeași măsură, dar spera că i se vor potrivi cât de cât. După ce se lăsă întunericul și în casă se aprinseră lămpile, se apropie prudent de sfoară. Grădina părea părăsită, dar când vru să apuce o cămașă, din întuneric se auzi o voce înfiorătoare, foarte hotărâtă:

– Stai, băiețică! și ridică mâinile! Arată palmele, să nu ai vreo măciucă!

Kupe tresări speriat de moarte. Avea *waihaka* atârnată de încheietura mâinii, dar nu o putea apuca. Nu era pregătit de luptă. Adversarul părea să cunoască armele tradiționale ale maorilor și știa cât de repede putea lovi un războinic cu experiență cu măciuca din lemn ori de os. Kupe întoarse palmele în direcția din care se auzise vocea.

– Bun. Și acum treci la lumină, ca să văd cu cine am de-a face. Ochii mei nu mai sunt grozavi.

Vocea venea dintr-o magazie aflată lângă casă. Acolo sclipi și țeava unei puști.

Kupe șovăi.

– Dar pentru a trage sunt suficient de buni, tinere! Să fiu în locul tău, nu mi-aș încerca norocul.

Omul deveni nerăbdător.

Kupe se apropie de casă până când ajunse în lumina care ieșea prin fereastră. Spera să pară cât de cât periculos, deși nu se aștepta, pentru că nu îi mai rămăseră alte arme în afară de un cuțit și de *waihaka*. Era țintă perfectă pentru acest bărbat înarmat.

– Nu trageți! strigă el. Nu sunt... periculos.

Bărbatul râse și ieși din magazie. Nu mai era tânăr, părea mai scund decât Kupe, dar era voinic și cu siguranță capabil să își apere pielea. Și îi vorbi lui Kupe în limba maorilor!

– De necrezut, un războinic! Chiar dacă unul cam ametit... Unde îți este *taua,* tinere? *Iwi* al tău?

Kupe înțelese doar cuvintele „regiment" și „trib". Își mușcă buzele.

– Scuze, sir, zise el politicos... nu am putea să vorbim în engleză?

Bărbatul râse mai tare și lasă pușca în jos.

– Pari un războinic ciudat! Îmi făcusem griji când te-am văzut adineauri dând ocol casei. Chiar mă gândeam că ești iscoadă, pentru că prin păduri pândește un întreg *taua* de războinici deveniți Hauhau!

Lui Kupe îi trecu prin minte să blufeze și să spună că este dintre aceia, dar își dădu imediat seama că asta nu i-ar folosi la nimic.

– Ești singur, nu? întrebă bărbatul puțin mai prietenos.

Kupe confirmă.

– Păi, atunci apropie-te. Din vocea bătrânului dispăru și ultima umbră de amenințare și el continuă: Desigur, îți este foame. Și ia-ți și niște lucruri de îmbrăcat, dacă s-au uscat. Dacă nu, am înăuntru niște pantaloni. Rochițele *piu-piu* sunt *tapu* în casa mea!

Și bătrânul râse iarăși.

Cu câteva luni în urmă, Kupe s-ar fi supărat dacă cineva îi compara centura de războinic cu fusta de dans a fetelor, dar acum îi era indiferent. Se simțea caraghios. Uniforma soldaților *pakeha* era mult mai potrivită pentru război decât nuditatea celor din Hauhau. Pe lângă faptul că pușca era superioară oricărei sulițe.

– Ah, da, numele meu este Sam, Sam Drechsler... nu trebuie să mi te adresezi cu „sir". Nimeni nu o face.

Sam Drechsler îl lăsă pe Kupe să intre înaintea sa, ocazie cu care îl mai cercetă o dată să vadă dacă nu are arme de foc. Ușa solidă din lemn dădea în singura încăpere a casei. Casa, de asemenea din lemn, era trainică, dar mică. Bărbatul locuia fără familie. Un câine bătrân era întins și căsca în fața căminului în care ardea focul. Deasupra căminului se afla o instalație primitivă pentru gătit, pe care fierbea un ceaun cu o supă consistentă. În fața focului mai era un balansoar pe o rogojină din frunze de in, o lucrătură maori.

– Nevasta mea a țesut-o, îi spune Sam observând privirea lui Kupe. Akona. O Hauraki.

Bărbatul fusese căsătorit cu o maori? Kupe se miră, dar se simți mai în siguranță.

– Schimbă-te, nu mă uit. Nu e nevoie să ascunzi cuțitul, l-am văzut de mult.

Pentru a-i arăta că nu se teme de Kupe, Sam se duse la un raft de unde luă o oală cu făină. Puse din ea într-un castron, adăugă apă, și pregăti aluatul pentru turte.

Kupe îmbrăcă noile haine. După multele luni petrecute la Hauhau, se dezobișnuise de ele. Dar erau călduroase.

– Soția dumneavoastră... a murit? întrebă el timid.

– Nu, răspunse mâhnit bărbatul. Dar nu a vrut să-și părăsească tribul. Eram vecin cu tribul, de fapt, eu venisem să caut aur.

– Aici nu există aur, spuse cu hotărâre Kupe. Cei din Hauhau ar fi știut dacă exista, Kahu Heke era mereu în căutare de surse de aur pentru campaniile lui.

Sam râse.

– Acum știu și eu. Dar pe atunci, în urmă cu vreo douăzeci de ani, credeam că am să fiu al doilea Gabriel Read.

În urmă cu două decenii, Gabriel Read descoperise primul teren aurifer lângă Dunedin și făcuse avere. Fusese geolog, nu aventurier.

Sam Drechsler scoase la iveală o tigaie și prăji lipii maori.

– Ia tu ceaunul de pe foc, sper că îți place supa de berbec.

Kupe făcu ce i se ceruse și așeză ceaunul pe masă. Vesela nu era greu de găsit, Sam avea doar două farfurii, două cești și două castroane, toate înșirate pe o etajeră.

– Mda, în loc de aur, am descoperit-o pe Akona. A fost frumos. Tribul era prietenos, mă luau cu ei la vânătoare și la pescuit. Și Akona m-a primit în culcușul ei. Mai apoi, când au venit primii albi, am cumpărat câteva oi și am construit casa asta. Ne-a mers bine și nouă, și fiului nostru, Arama – Adam. Apoi însă a început războiul. Mai jos, la Waikato, și aici, la Hamilton, nu au fost, de fapt, lupte. *Pakeha* și maori s-au certat și, în cele din urmă, tribul a plecat. Akona s-a dus cu oamenii ei și l-a luat și pe Arama cu ea. Dacă mă

gândesc bine, nu a fost o decizie greșită. Nu ar fi avut decât să meargă aici la școală!

Sam arată cu bărbia spre Hamilton. Mai mestecă o dată în supă și îi umplu castronul lui Kupe.

– Unde maori sunt scuipați, completă el oftând.

– Dumneavoastră de ce nu ați plecat cu ei? se interesă Kupe și luă o lingură de supă.

I se părea că niciodată nu mâncase ceva mai bun.

Sam ridică din umeri:

– Nu m-au vrut, spuse el sec. După zece ani de bună vecinătate și prietenie. Dar nu reproșez nimic tribului. *Pakeha* au început. Ei au aținat ura și după un timp... după un timp, și răbdarea celor mai respectate căpetenii și a celor mai blânzi bătrâni a ajuns la capăt. Pentru mine a fost rău. Totdeauna suferă cei care nu ar trebui. Tăcu puțin, apoi se șterse la nas: Dar acum este rândul tău să-mi spui povestea, tinere! Și să nu uiți nimic!

Kupe privi chipul rotund al lui Sam, acoperit de o barbă blondă zburlită. Și părul îi crescuse ca niște tufișuri, în unele locuri căzuse, în altele era din belșug. Dar privirea îi era prietenoasă și sinceră. Kupe dăduse peste singurul om din Hamilton care nu ura poporul lui și al lui Matariki.

Tânărul mâncă încet și restul fierturii, apoi lăsă lingura jos. Povesti despre alungarea tribului său și despre lunile de coșmar petrecute cu cei din Hauhau.

– Kahu Heke numește asta război, continuă Kupe. Dar cu treizeci de oameni nu poți purta un război.

– Nu sunt nici măcar jumătate din oamenii dintr-o canoe, remarcă Sam.

Kupe îl privi nedumerit.

Sam își dădu ochii peste cap:

– *Waka taua*, canoea de război. În fiecare ambarcațiune erau șaptezeci de războinici și un șef. La englezi i se spunea regiment, la voi e numită *taua*.

Kupe dădu din cap și continuă să povestească.

– Dar Kahu Heke spera că i se vor alătura mai mulți oameni, dacă aveam succes. De aceea era preocupat de victorii.

Strategia fusese simplă. Kahu Heke ducea războiul contra celor mai neajutorați dintre inamicii săi.

– Toată iarna am umblat de-a lungul litoralului, nu în susul râului, pentru că știam că acolo staționau regimente. Dar pe coastă erau vechile stații pentru vânătoarea de balene, ferme izolate și noi pe acestea le atacam.

Kupe coborî privirea în podea.

– Nu ești mândru de asta, constată Sam.

Kupe dădu din cap.

– Cu toate că, de cele mai multe ori, nu se petrecea mare lucru, cel puțin la început. Apelam mai mult la intimidare decât la luptă. Apăream din senin și asta îi speria pe *pakeha*. Dacă mai și țipam nițel și ne strâmbam la ei... puști aveam oricum și noi. Până terminam, oamenii ori o ștergeau, ori se ascundeau în vreo claie de fân.

– Până terminați ce? se interesă Sam în timp ce strângea farfuriile.

Kupe se scărpină la nas.

– Devastatul și furtul, răspunse el amar. Altcumva nu i se poate spune. Prădat ar fi prea mult, pentru așa ceva ar fi trebuit să luptăm. Luam ce aveam nevoie, distrugeam mobilierul ori alungam vitele – cam asta era.

– Adică ce au făcut *pakeha* cu satele voastre, zise Sam.

Kupe aprobă.

– Așa ne-a spus și *ariki*. Nici măcar nu era o *utu* adevărată...

– Nu, slavă Domnului! interveni Sam.

Utu înseamnă, de fapt, răzbunare a unui omor.

– Și cum s-a terminat toată treabă asta? V-a tocat Armed Constables?

Chipul palid al lui Kupe îl făcu pe bărbat să înțeleagă că tonul lui glumeț fusese nepotrivit.

– Iartă-mă, spuse Sam compătimitor. Povestește-mi pe îndelete ce s-a întâmplat.

– Păi, de cele mai multe ori, nu se întâmpla nimic. La început. Dar apoi... O parte din războinici erau nemulțumiți. De fapt, toți eram nemulțumiți. Umblam mereu, eram tot pe drum, vânați mereu. Nicio *marae,* nici femei... și era iarnă, era frig. Câteva luni am făcut haz de necaz, dar pe urmă...

– Triburile maorilor luptă de la sfârșitul lui noiembrie până la începutul lui aprilie, îl completă Sam. Pe urmă se duc acasă și lucrează câmpul. Dacă în vara următoare mai sunt necazuri, o iau de la capăt. Dar de cele mai multe ori nu. Războaiele maorilor sunt scurte. La început, asta i-a enervat și pe *pakeha* și, din păcate, le-au lăsat impresia că triburile ar fi slabe și cedează repede.

– Da? întrebă Kupe. De unde știți asta?

Strategia obișnuită a triburilor era ceva nou pentru Kupe. Kahu Heke le povestise războinicilor lui de campaniile senzaționale ale lui Te Kooti, dar acestea i se păruseră mai curând basme decât lecții de istorie.

– Sunt aici de mult timp, tinere, zise Sam. În 1847 eram în Wanganui, dacă îți spune ceva...

– Este un oraș la nord de Wellington, își aminti Kupe.

– Corect. Un port important. Pe un pământ care inițial aparținuse maorilor. La început, acesta a fost cumpărat de la triburi, apoi însușit prin înșelăciuni. S-a profitat de îngăduința lor și li s-a luat tot pământul, până s-a ajuns la conflicte. Triburile s-au apărat și aveau dreptul să arunce în mare toată populația din Wanganui și pe cea din Wellington. Prin asta ar fi câștigat respect. Dar nu: oamenii voștri au pus câțiva războinici să mărșăluiască și să își agite puțin sulițele... i-au alungat pe *pakeha* din zona pe care o ocupaseră ilegal.

Și imediat după asta au redevenit binevoitori. Tipic maori, dar *pakeha* nu pricep asta. Ei iau bunătatea drept prostie. Astfel, Wanganui aparține astăzi albilor. Acolo este o imensă bază militară. Triburile au fost învinse. Și așa s-a întâmplat de la început cu așa-zișii războinici maori. Atunci când conflictul a devenit mai serios, a fost pentru că vreuna dintre căpeteniile voastre a pornit pe cont propriu un război.

– Ca Te Kooti, spuse Kupe răgușit.

Sam aprobă.

– Sau ca Hone Heke, mai înainte. Câteodată își pierd capul mai mulți, cum este cazul acum cu Hauhau. Dar o mișcare adevărată a întregului popor nu a avut loc niciodată și nici nu va avea. Rău pentru voi, bine pentru albi. Dar povestește-mi mai departe, ce s-a mai întâmplat?

– Câțiva războinici erau nemulțumiți, repetă Kupe. Voiau să vadă sânge curgând. Ba mai mult, voiau... Eu cred că unii oameni sunt prin natura lor groaznici.

Sam se revoltă:

– Și eu am fost soldat, spuse el ca și cum asta ar fi explicat ceva. Deci ați omorât câțiva oameni...

– Mai rău. Ei... ei i-au mâncat! izbucni Kupe, în cele din urmă. Le-au tăiat capetele. Este o tradiție, ele... se usucă, cred. Dar nu au făcut-o de tot. Era... a fost groaznic.

– Și s-au revoltat oamenii. Așa nu merge. Unde v-ați așezat?

Kupe începu să tremure.

– Chiar în imediata apropiere a vechii tabere, aproape de gura râului. De fapt, Kahu Heke nu a vrut, dar el își pierduse *mana*. Mai ales din cauza fiicei lui, și apoi... *Ariki* nu a fost de acord cu tăierea capetelor și cu mâncatul inimilor. Dar ei au făcut-o.

– Marea căpetenie a pierdut controlul, spuse Sam liniștit. Cred că îmi amintesc acum. În Hamilton s-a vorbit de o expediție de pedepsire, câțiva *constables* au plecat într-acolo. Ce gălăgie a fost... în special în rândul femeilor. Ca și cum bărbații lor ar fi avut dreptul

să ardă gazul aici de pomană tot restul vieții! Bărbații, dimpotrivă, erau fericiți să mai iasă. De când făcuseră pace cu maorii, aceștia erau folosiți la construirea podului și nu le-a plăcut asta, așa că au fost entuziasmați de victorie.

– Victorie? întrebă Kupe. Noi eram treizeci și doi. Ei erau poate două sute. Militari și coloniști, au adunat oameni de pe coastă.

Sam râse amar.

– Acest lucru nu va putea fi consemnat în istoria Royal Army ca exemplu de curaj. Deci v-au căsăpit. Doar tu ai scăpat?

– Nu. Eu... eu nu cred că devii invulnerabil dacă mănânci bucăți din dușman. Nu am făcut asta. Și când a început să se tragă, am fugit. Ca mulți alții. A scăpat și Kahu Heke.

– Instigatorii scapă totdeauna, remarcă Sam.

– Dar a fost groaznic să vezi. Cum... cum au luptat oamenii noștri. Ca și cum ar fi fost invulnerabili. Strigau, loveau și alergau în fața gloanțelor. Erau viteji. Atât de viteji încât la sfârșit mi s-a făcut rușine. Nu ar fi trebuit să fug. Dar a fost atât de... fără rost!

– Așa se întâmplă în majoritatea războaielor. Sam Drechsler se ridică și luă din dulap o sticlă cu whisky. Hai, bea o gură! Și uită de toate astea! Nu ar fi folosit la nimic dacă te lăsai împușcat. Câți morți au fost?

– Unsprezece ori doisprezece, răspunse Kupe. Alții au fugit, câțiva au fost luați prizonieri. La sfârșit, Kahu Heke a vrut să ne adune iar. Dar eu am plecat, m-am săturat.

Kupe luă o înghițitură de whisky și tuși.

Sam râse, de data aceasta mai vesel.

– Înainte de a muri, măcar învață să bei ca un bărbat! zise el și îi mai turnă în pahar.

Kupe zâmbi:

– La orfelinat ni se spunea că din asta mori.

Sam ridică mâinile resemnat.

– De ceva tot trebuie să mori, tinere. Dar tu mai ai timp. Iar acum spune-mi despre fată. Ce-i cu fiica de căpetenie, din cauza căreia pe Kahu Heke l-a costat *mana*?

– În orice caz, pe aici nu a apărut, zise Sam după ce Kupe îi povesti despre Matariki. Cel puțin eu nu am auzit nimic, dar nu merg des în oraș. Poate pe la prostituatele lui Potter, că sunt și eu bărbat. Dar el nu are fete maori.

– Nu este prostituată! se indignă Kupe. Ea este...

– Hei, cineva este îndrăgostit până peste cap! îl tachină Sam. Privește realitatea în față: o fată nu poate câștiga bani într-un cătun ca Hamilton. O poate face doar într-un stabiliment ca al lui Potter. Dacă ea a ajuns aici fără bani, fără îmbrăcăminte ca lumea, atunci prima adresă pe care ar căuta-o ar fi cea a lui Potter.

– Voia să se ducă la Armed Constable ca să își spună povestea și să ajungă acasă...

Sam ridică din umeri:

– Atunci s-ar fi putut duce la comandantul militar. Și poate că a și făcut-o. Este posibil să fi fost urcată în prima diligență și acum să se afle lângă mama ei. Ar fi ceva greu de imaginat la Hamilton, dar orice este posibil. O să mă interesez. Fii atent, Kupe... sau să îți spun Curt? Ce ar fi să mai rămâi aici câteva zile și să lucrezi pentru mine? Trebuie să duc oile pentru vară pe colinele de lângă mare. O pot face cu bătrânul Billy, arătă el către câine, un Collie cu botul deja albit, dar nu ne-ar strica puțin ajutor din partea unor picioare mai tinere. Nu-i așa, Billy?

Câinele dădu din coadă. Kupe se gândi la Dingo.

– Plătesc așa cum se cuvine, adăugă Sam. Nu te înșel. Și după ce lăsăm animalele în siguranță, merg cu tine în oraș. Ne interesăm la *constables* de fată. Poate că vom afla ceva. Ești de acord?

– Aș vrea să plec imediat, spuse Kupe.

Până în acel moment nu își făcuse griji pentru Matariki. Se gândise că fata nu se putuse rătăci și găsise ajutor în Hamilton. Dar după cum îi descrisese Sam orașul...

– Nu te reții, dar te avertizez. Pentru unul ca tine, în orașul acesta nu vei avea parte decât de refuzuri. Iar tu ai nevoie de bani. Doar nu vrei să rămâi în Hamilton, nu? De fapt, te-ai gândit ce vrei să faci de acum înainte?

Kupe ridică din umeri.

– Probabil voi merge din nou la școală, mormăi el. La orfelinat ne spuneau mereu că dacă studiem medicina ori dreptul vom ajunge membri utili ai societății. Chiar și cei ca noi. Asta m-a înfuriat totdeauna. Dar totuși este adevărat. Eu nu cred că înarmați cu *mere* și *kotiake* îi vom putea arunca în mare pe *pakeha*. Dar dacă avem suficienți avocați, capabili să redacteze, să citească și să interpreteze acorduri, poate vom izbuti cel puțin să îi obligăm să plătească pământul!

Sam râse:

– Un gând deștept, îl lăudă el. Ai cap. Așadar, acum folosește-l și acceptă oferta mea. Pe urmă, cu banii câștigați de tine, te urc în diligența de Auckland. Acolo există o universitate. Batem palma?

El îi întinse mâna lui Kupe.

– Câte oi? întrebă acesta. Prima regulă a unui contract: totdeauna să știi despre ce este vorba!

Sam Drechsler avea cam două sute de oi și au avut nevoie de trei zile să le mâne în zonele deluroase din jurul Mount Pirongia. Kupe a trebuit să meargă pe jos, pentru că nu călărise niciodată, iar Sam nu avea decât un catâr. Însă tânărul războinic era bine antrenat, pentru el nu era mare lucru să alerge mai multe ore pe zi și curând și-a dat seama că îi plăcea să umble cu oile și cu câinele. Îl încânta să colinde versanții aproape acoperiți cu tufișuri și păduri, a căror liniște era întreruptă doar de behăitul oilor ori de lătratul câinelui.

Kupe avea senzația că după mult timp își putea auzi din nou propriile gânduri și nu doar strigătul monoton al celor din Hauhau. Și reușea chiar să se apropie mai mult de spiritul vechiului său trib, de tradițiile poporului lui. Kahu Heke îl învățase doar lupta, vigilența războinicului. Sam Drechsler îi ascuțea spiritul pentru cu totul alte lucruri. Îi arăta plante din care *tohunga* maorilor prepara leacuri, îl conducea în locuri de sute de ani *tapu* și îi dădea timp să se așeze și să simtă spiritele, în vreme ce el se ocupa de pregătirea mesei. Kupe avea senzația că își găsea liniștea printre stânci ori sub arbori. Și câteodată, când vântul făcea frunzele să foșnească ori când un pârâiaș gângurea ca un bebeluș mulțumit, credea că natura vorbește cu el.

Sam râdea când Kupe îi mărturisea toate acestea.

– În trib, asta ți-ar fi adus multă *mana*. Sunt apreciați oamenii care devin una cu Tane sau Papa. Tane este zeul pădurii, știi asta. El este foarte înțelept. Uită-te doar la acest arbore: este un *horoeka*. În el trăiește viața unui războinic. În primii ani, seamănă cu o suliță subțire și are ramurile ascuțite. Mai târziu se lățește și frunzele ajung ca ale unui arbore normal, devine înalt și puternic, dobândește *mana*, ca bătrânii triburilor, și își împrăștie fructele pentru a redeveni războinici.

Kupe râse:

– Și peste el veghează, ca un zeu, *kauri*. Cât de înalt spuneai că este Tane Mahuta?

Tane Mahuta, denumit astfel după zeul pădurii, era în Waipoua, în nord. Maori îl considerau sfânt, *pakeha* îl priveau cu uimire ca pe unul dintre cei mai înalți și mai bătrâni arbori din Aotearoa, dacă nu din întreaga lume.

– Peste o sută cincizeci de picioare! răspunse Sam. Aș vrea să îl văd. Nu știu cum te simți tu, dar sub un asemenea arbore *kauri* eu mă simt mic. Și foarte... foarte tânăr. Mulți dintre aceștia au văzut venind primele canoe cu maori, apoi pe albi și poate că ei vor exista și după ce noi nu vom mai fi.

Privirea lui Sam poposi serioasă pe munții din zare. În sălbăticie, devenea deseori melancolic. Kupe își închipuia de ce. Probabil că odinioară mâna aici oile cu Akona și cu Arama și o auzise pe soția sa spunând fiului lor aceste povești pe care el i le încredința acum lui, ca pe o mantie acoperind mângâietor trecutul.

– Tinere, trebuie să îți cunoști istoria, rădăcinile. Doar așa te reintegrezi în poporul tău. Ascultă spusele oamenilor tăi, învață-le limba. Akona îi spunea mereu lui Arama că strămoșii lui veghează asupra lui precum stelele.

Kupe se gândi la Matariki, copila stelelor.

– Ar trebui să plecăm, spuse tânărul. Vreau să mergem la Hamilton!

Când cotiga lui Sam, trasă de catâr, intră în Hamilton, Kupe își dădu seama că fusese într-adevăr mai înțelept să asculte sfatul bătrânului și să nu se aventureze singur în oraș. Chiar și alături de Sam, tânărul maori era ținta privirilor dușmănoase și jignirilor. În plus, aici nu exista niciun post de poliție, ci doar un fel de supraveghetor al ordinii, care nici măcar nu era așa ușor de găsit.

Imediat, Sam se îndreptă către podul care se construia peste râul Waikato. Ar fi fost terminat dacă lucrătorii ar fi depus mai mult efort. Se vedea însă că ei considerau această muncă sub demnitatea lor. Mai toți purtau uniforma albastră a Armed Constabulary, deși nu era obligatoriu, și se străduiau din răsputeri să nu și-o murdărească. Conducătorul lor, un tânăr și dezghețat căpitan, păru extrem de bucuros că putea să întrerupă munca și se arătă interesat când Sam îl întrebă de Matariki.

– O fată maori? Aici? Nu, la mine nu s-a prezentat. Credeți că ar fi avut informații? Despre Hauhau? Deși dacă voia să vorbească... probabil că au pus mâna pe ea și au mâncat-o, spuse el râzând.

Kupe clătină din cap fără să vrea.

– Nu ar fi omorât fiica unei căpetenii. Era *tapu*, ea...

Interlocutorul îl privi suspicios, dar Sam interveni ca nu cumva acesta să creadă că tânărul de lângă el ar fi fost cu Hauhau.

– Fata este fiica lui Kahu Heke, îl informă el pe căpitan. Deci de un rang foarte înalt și atât de importantă pentru el, încât a răpit-o din Insula de Sud și a târât-o aici. Nu voia să o omoare!

Căpitanul ridică din umeri:

– Mai știi ce îi trece prin cap? Poate că fata a murit în sălbăticie. Ori s-a ascuns la vreun trib, în Waikato sunt multe. Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, dar aici nu este, îi mai spuse bărbatul și se îndreptă fără grabă spre pod.

Sam îi făcu semn lui Kupe să urce în cotigă.

– S-ar putea să fie după cum spune? își întrebă tovarășul de drum și își struni catârul spre Victoria Street.

– Imposibil. Nu o cunosc atât de bine, dar mi-a spus că a trăit mult timp în tribul Ngai Tahu și acolo au învățat-o să umble câteva mile pe malul unui râu fără să se înece și să nu moară de foame. Și vorbea perfect limba maorilor.

– Atunci o fi intrat într-un trib, se gândi Sam.

În acel moment, Kupe sări în sus:

– Stai, Sam, așteaptă. Acela este... câinele de acolo...

Kupe arătă spre o potaie slabă, pe care măcelarul tocmai o îndepărtase din pragul lui, lovind-o cu piciorul.

– Dingo!

Kupe chemă câinele, în timp ce Sam mirat trase de hățuri. Și într-adevăr, câinele reacționă. Mai întâi privi surprins, apoi începu să dea din coadă și se repezi scheunând și lătrând la Kupe când acesta sări jos din cotigă. Băiatul îl luă în brațe la fel de emoționat.

– Este câinele ei, Sam! Trebuie să fie aici!

Sam se încruntă.

– Hm... dacă potaia are un stăpân, apoi acesta nu are prea multă grijă de ea! Nu ar fi un lucru obișnuit pentru o astfel de fată... privește cât de slab este...

Dingo îi lingea fericit mâna lui Kupe. Fără îndoială își amintea că el gătea în tabără...

– Dar acesta este câinele ei, Sam. Sunt sigur. M-a și recunoscut.

Kupe mângâie câinele și cercetă cu privirea împrejurimile. Câinele nu se îndepărtase niciodată prea mult de stăpâna lui și Kupe era sigur că Matariki avea să iasă pe una dintre ușile locuințelor ori prăvăliilor din jur.

– Poate că l-a părăsit, își dădu cu părerea Sam sceptic. Ori s-a întâmplat ceva și el a venit aici.

– Nu l-ar fi părăsit niciodată! susținu Kupe. Și cred că nici el pe ea. Trebuie să fie aici, Sam, trebuie să o căutăm.

Din păcate, Dingo nu era învățat să ia urmele. El dădea mulțumit din coadă când Kupe pronunța numele fetei, dar nu se grăbea să îl conducă la ea.

– Hai mai întâi să îi cumpărăm potăii ceva de mâncare, se hotărî Sam. Pe urmă mergem și întrebăm în jur. Dar să nu îți pui mari speranțe. O fată maori cu un câine bălțat ar fi atras atenția. Dacă nimeni nu știe nimic...

Aflară informații chiar de la prima femeie pe care Sam o întrebă.

– O Mata... Familia McConnell, căreia îi aparține prăvălia, au o fată Martha. Este o ticăloasă, trebuie să fie mereu cu ochii pe ea, ca să nu le fure încasările. Dar ei o țin dintr-o obligație creștinească. Ciudați oameni!

Între timp, Kupe îi dăduse de mâncare câinelui, care îl considera deja la fel de important ca pe stăpânul lui și reacționă emoționat la auzul numelui.

– Ea este, Martha este numele ei *pakeha*. Dar ce face acolo?

Sam ridică din umeri.

– Muncește, dacă am înțeles bine. Ca fată în casă...

– De atâtea luni? strigă Kupe. Nu poate să fi avut nevoie de atât de mult timp ca să câștige banii pentru o călătorie pe mare până în Insula de Sud. Ceva nu este în regulă, Sam. Iar eu...

Kupe se pregătea să dea năvală în prăvălia lui McConnell.

– Mai întâi calmează-te, îi tăie Sam avântul și apoi continuă: Vom intra amândoi și vom întreba de fată. Dacă tu te arăți atât de agitat, nu faci decât să ne faci probleme. Deci fii calm și ține-te după mine.

Sam intră hotărât în prăvălia lui Archibald McConnell.

– Martha? Archibald părea vizibil surprins. Ce... ce aveți cu ea?

Sam ridică din sprâncene.

– Să spunem că vrem să îi facem o vizită. Tânărul acesta este un prieten de-al ei, spuse barbatul și arătă spre Kupe.

Archibald clătină din cap și își strânse buzele.

– Regret, dar nu putem permite așa ceva. Noi încercăm să o ținem pe Martha departe de orice influențe proaste. Tocmai de oameni ca el, zise arătând spre Kupe, care făcu eforturi să-și păstreze calmul.

– De unde știți dumneavoastră că eu aș exercita o influență proastă? îi replică acesta exact ca un viitor avocat.

Sam fu și mai direct:

– Ce vă privește cu cine vorbesc angajații dumneavoastră? Matariki este servitoarea dumneavoastră, nu? Nu este proprietatea dumneavoastră!

Archibald se enervă.

– Aveți dreptate, este servitoarea noastră, răspunse el, în cele din urmă. Iar acum muncește. Așa că lăsați-ne în pace. Dumnezeu știe că nu se omoară cu treaba, pentru ca noi să îi dăm liber în miezul zilei!

Sam ridică împăciuitor mâinile:

– Bun, atunci așteptăm până când ia o pauză. Cât timp puneți copilul să muncească? Până la apusul soarelui? Mai sunt până atunci câteva ore. Așteptăm afară.

El își atinse borul pălăriei în semn de salut și părăsi prăvălia. Kupe îl urmă.

– Pe tine nu mai vreau să te văd aici! strigă McConnell după tânăr.

În stradă, Sam i se adresă lui Kupe:

– Se pare că ai intuit bine. Ceva nu este în regulă. Ar fi trebuit să lăsăm oile și să venim mai devreme aici. Dar nu contează, pe fată nu o pot închide. Pare oricum sănătoasă, altfel nu ar putea să muncească. Deci să așteptăm.

Sam își luă un trabuc de la magazinul local cu coloniale și mai cumpără două plăcinte pentru el și pentru Kupe. Plus un galon de bere din primul pub.

– Trebuie să te liniștești, spuse el calm și îi întinse cana lui Kupe. Bea. Nu o să o mai pierzi. Peste câteva ore o ții în brațe și te poți gândi dacă o săruți ori schimbi cu ea *hongi*.

Kupe roși și apoi povesti rușinat despre primul lui sărut.

– Maori nu sărută, zise el cu regret. De ce totuși mi-a permis...

Timp de o oră, Sam ascultă cum Kupe își făcea planuri dacă o sărutase pe Matariki ori pe Martha. Dacă ea chiar l-a plăcut sau dacă favoarea se datorase numai dorinței de a fi ajutată să fugă... Se întrebă chiar și dacă fata mai vrea să îl vadă.

– Poate că i-a spus acestui individ să mă alunge... poate că s-o fi săturat de maori...

– Vom vedea imediat, Kupe. Soarele apune. Și dacă nu mă înșel, acești fermecători McConnell tocmai închid prăvălia. Însă nu înainte să mai vorbesc o dată cu ei!

Kupe rămase cu Dingo la cotigă, în timp ce Sam se îndreptă spre ușa prăvăliei, unde îi tăie calea o femeie, care se chinuia din toate puterile să îl împiedice să intre. Dar Sam o împinse deoparte fără mare efort pe cioara deșirată, dar plină de tupeu și rea.

– Nu vă vom permite să o vedeți pe Martha! declară ea pe un ton strident. Fata nu poate să vină și să plece cum vrea. Martha ne este datoare bani, Mr. Drechsler. Noi am îmbrăcat-o, am hrănit-o și drept mulțumire ea a încercat să ne tâlhărească.

Sam se scărpină în cap. Își scoase politicos pălăria și o ținu cu mâna stângă aproape de corp.

– Trebuie că ați îmbrăcat-o împărătește dacă muncește așa de mult timp pentru câteva țoale. Cât despre banii pe care vi i-a luat, i-a tocat pe toți înainte de o înhăța? Păi, înseamnă că ar trebui să fie la închisoare, nu?

– Este datoria noastră creștinească, începu Mr. McConnell.

Soția lui îl reduse la tăcere cu un gest al mâinii.

– Martha este încă foarte tânără, interveni ea. De aceea am decis să îi acordăm o a doua șansă. Desigur, sub strictă observație! În definitiv, nu se află prima dată sub supraveghere, nu? A fugit totuși dintr-un orfelinat, nu? Poate chiar dintr-o instituție corecțională?

Sam schiță un surâs prietenesc, dar în privirea lui se citea furia:

– Dar vă înșelați, Mrs. McConnell, spuse el pe cel mai dulce ton de care era în stare. Matariki Drury a fost răpită din Otago Girls' School din Dunedin. Ea este fiica unei căpetenii și printre *pakeha* trece drept o baroană a crescătorilor de oi...

După ce Sam pătrunse în casa familiei McConnell, Kupe observă că Dingo era tot mai neliniștit. Îl ținea bine între picioare, pentru că nu voia să îl piardă și un timp câinele fusese fericit. Dar curând dădu semne că vrea să se elibereze. Ba deveni aproape agresiv și Kupe îi dădu drumul. Unde voia să se ducă de o zbughi ca din pușcă după case. Kupe nu stătu prea mult pe gânduri și îl urmă.

Casele de pe Victoria Street erau foarte apropiate, chiar lipite din loc în loc, astfel că Dingo și Kupe au fost nevoiți să ocolească mai multe înainte de a ajunge în spatele casei familiei McConnell. Cele mai multe locuințe aveau în partea din spate grădini și curți, cu garduri scunde sau înalte, din șipci. Dingo se îndreptă glonț către unul dintre garduri și îl uimi pe Kupe când, agil ca o nevăstuică, se strecură printr-o gaură săpată în partea de jos. Kupe privi mai atent gardul care putea să fie al curții lui McConnell. Era sigur că acolo se afla Matariki! Nu zăbovi prea mult și lovi cu măciuca șipcile. Lemnul putred cedă și după doar două lovituri se căscă o gaură suficient de mare pentru a-i permite să treacă dincolo.

Tânărul intră în curte și privi în jur: lăzi vechi, grătare pe care erau depozitate marfă, sticle, cutii, lemne de foc. Se vedea și ușa din spate a casei. Oare Dingo intrase? Îi dăduse cineva drumul?

Apoi Kupe auzi scheunatul cu care fusese întâmpinat și el de câine și vocea unei fete, care încerca să îl liniștească, și dădu fuga spre acel loc.

Când în ultimele licăriri ale luminii zilei zări dincolo de gratii chipul ei, fata fu pe punctul să izbucnească în lacrimi!

– Matariki, te scot imediat de acolo!

Puternic precum un urs, tânărul maori nu mai pierdu timpul să mai caute prin casă cheile pivniței. Se uită după o pârghie și găsi repede o țeavă din fier care îi putea fi de folos. Mânuind-o cu îndemânare, smulse cu o mișcare puternică gratiile de la fereastră.

– Poți să treci? întrebă el îngrijorat.

Matariki încercă să iasă.

– Ca un războinic printre picioarele fiicei căpeteniei! Cum era asta? Te provoacă să omori și te face invulnerabil? De mult visez asta!

Kupe apucă fata de mâini și o trase afară pe ferestruică. Doar în dreptul coapselor Matariki își făcu loc mai greu. Ea nu mai era atât de slăbuță și copilăroasă ca în urmă cu un an.

Kupe rămase buimăcit în fața tinerei femei în care se transformase micuța lui prietenă. Și crezu că îi va plesni inima de fericire când ea îi sări de gât.

– Mă bucur foarte mult că ești în viață! șopti Matariki. Îmi era atât de teamă pentru tine! Și nu am crezut niciodată, niciodată... că mă vei căuta. Matariki adăugă râzând: În ultimul timp, m-am gândit la multe, dar nici prin cap nu mi-a trecut că un prinț din basme tatuat...

Ea își trecu ușor degetele peste *moko*-ul lui Kupe.

Tânărul zâmbi:

– Ești prea *pakeha,* zise el ezitant.

Matariki clătină din cap.

– Oh, nu. Sunt o maori! Mai înainte nu eram, dar acum sunt. Și niciodată nu am să mai fiu altceva. Dar cum ieșim de aici?

Kupe o conduse pe Matariki la spărtura din gard, în timp ce Dingo țopăia entuziasmat înaintea lor.

– O ștergem ori îi omorâm pe soții McConnell? întrebă el.

Matariki îl privi pe protectorul ei uriaș. Și Kupe se schimbase în ultimele luni. În fața ei nu se mai afla un adolescent, ci un războinic adult.

– Îi omorâm! decise ea. Mama mea are un *mere* din *jad-pounamu*. Eu cred... cred că a omorât pe cineva cu el.

Kupe îi întinse *waihaka* lui, ridicând din umeri.

– Știi, piele de câine, spuse el.

– Câinele, răspunse Matariki, este răzbunarea pentru Dingo!

După ce ocoliră șirul de case, Kupe dădu de perete ușa de la intrarea în prăvălie.

Mr. McConnell se uită la el cu ură:

– Tu...

– Are voie să intre pentru că l-am invitat eu! spuse Matariki ieșind în față cu demnitatea unei fiice de căpetenie. Este războinic Hauhau, să știți, și eu l-am rugat să ia în considerare toate *tapu* pe care le-ați încălcat! Spiritele, Mr. și Mrs. McConnell, sunt foarte supărate!

Matariki se plimbă prin prăvălie aruncând la podea toate vasele de porțelan expuse la vânzare.

– Pe toate acestea le-am atins, Mrs. McConnell. Și le-am blestemat. O fiică de căpetenie. Toate foarte, foarte *tapu*... bucurați-vă că vă scap de ele!

Cu o lovitură de *waihaka*, câteva sticle cu petrol zburară pe podea și se sparseră. Matariki le privi cu necaz, apoi se uită la hainele vechi așezate într-un colț.

– Acestea ar trebui arse, spuse ea.

– Nu...

Vocea lui Mrs. McConnell se stinse. Soții păreau disperați. Vorbele lui Sam Drechsler îi speriaseră, dar măciuca și spiritele furioase îi îngroziseră de-a dreptul. Una era să întemnițezi o fată maori fără nume și alta să îi faci asta unei baronese a oilor din Insula de Sud... și acum urma ce era mai rău.

– Oricum, nu este chiar așa de grav, zise calm Matariki. Nu am atins prea multe lucruri. Aveți noroc Mr. McConnell! Fata defilă prin prăvălie, puse mâna pe un topor și adăugă: Dar în casă am muncit pe rupte!

Matariki dădu de perete ușa dinspre locuință. Kupe o urmă ca un uriaș înger al răzbunării. Soții McConnell se văitau, Sam oscila între amuzament și îngrijorare.

– De exemplu, mobila asta pe care a trebuit să o lustruiesc, Kupe, un mare *tapu*. Vrei să fii atât de drăguț ca împreună cu mine să o jertfim spiritelor?

Matariki luă o poziție impozantă și urlă un blestem din toate puterile. Oare cu puțin timp în urmă nu cutezase ea să profereze o *karanga*? Acum putea! Ridică toporul și lovi cu forță bufetul protejat cu atâta grijă de Mrs. McConnell. După care îi dădu lui Kupe toporișca.

– Vrei să desăvârșești lucrarea spiritelor? Este vremea ca în cămin să fie aprins un foc cu adevărat sfânt! Ea zâmbi suveran în timp ce cu o lovitură de măciucă trimise la podea serviciul preferat de ceai al lui Mrs. McConnell. Și se scuză imediat: Mrs. McConnell, am băut din el când nu m-ați văzut. Nu ar fi trebuit, firește, să o fac, dar, din păcate, acum este *tapu*. Dar nu vă faceți griji, dacă aruncăm totul pe foc, nu mai aduce ghinion. Iar acum...

Matariki privi în jur, în vreme ce Kupe transforma în lemne de foc servanta. Mrs. McConnell urlă.

Sam clătină din cap.

– Matariki, ajunge, spuse el prietenește, dar apăsat. Cred că spiritele sunt pe deplin satisfăcute. Dacă oamenii îți vor plăti acum simbria, cred că suntem chit, nu?

– Simbria ei? strigă Mrs. McConnell.

Kupe ridică toporul și Mr. McConnell făcu speriat un pas înapoi.

– Nu, lasă! Matariki se strădui să confere vocii tonalitatea pătrunzătoare a glasului unei preotese. Amândoi sunt *toenga kainga*.

Acestea fiind zise, ea se întoarse plină de demnitate.

Kupe o privi cu venerație.

– *Tapu*? întrebă el nelămurit.

Acesta nu prea înțelegea, dar Sam Drechsler abia își reține râsul.

– Într-un anumit fel, zise el. Acum, gata, copii, haideți să mergem! Sper că mai găsim o diligență spre Auckland. Mr. McConnell, vă rog să o plătiți pe Miss Drury. Trebuie să plecăm.

Lui Matariki nu îi venea să creadă ce noroc dăduse peste ea. Când părăsi casa soților McConnell, ținea în mână zece lire! În plus, Sam Drechsler descoperise în magazin mantia căpeteniei și o confiscase.

– Nu puteți să o păstrați, Mr. McConnell, este proprietatea triburilor, este...

– *Tapu*? strigă Archibald.

Matariki surâse.

– Este foarte, foarte *tapu*! interveni ea lăsându-l pe Sam să îi pună mantia pe umeri.

Asemenea unei prințese adevărate, tânăra părăsi prăvălia cu capul sus.

Sam nu se mai oprea din râs când Matariki urcă la fel de demnă în cotiga trasă de catâr.

– Să sperăm că vom găsi acum diligență, altfel până mâine se vor gândi să ne reclame. Dar complimente, micuță fată, tu ai *mana* cât pentru trei, cândva ai să devii *ariki*!

Nu era exclus. Existau și triburi conduse de o căpetenie femeie.

– Ce ai spus? întrebă Kupe. Era un blestem, nu? Le-ai pus pe cap spiritele strămoșilor?

Matariki clătină din cap și râse.

Sam interveni.

– *Toenga kainga* este mai curând o sudalmă. Sau o mustrare. În orice caz, este un mod foarte tradițional de a spune cuiva ce părere ai despre el.

– Ce înseamnă? întrebă nerăbdător Kupe.

Matariki chicoti. După care îi traduse:

– Nici nu meriți să fii mâncat, îi răspunse și se miră de ce lui Kupe nu i se părea comic.

CAPITOLUL 7

Călătoria spre Coasta de Vest a fost un coșmar. Jim a cheltuit cea mai mare parte a banilor primiți de Violet încă din timpul călătoriei cu trenul. Fata păstrase jumătate din bani la ea, iar cealaltă jumătate îi fixase cu un ac de siguranță sub cămășuța lui Rosie. Când Jim îi ceruse pe un ton răstit banii, îi dăduse o parte, reușind, în ciuda celor mai mari amenințări, să nu spună de ceilalți. Bărbatul rămăsese treaz în Christchurch doar până când găsise un adăpost ieftin pentru înnoptat. Probabil că nu voia să piardă din nou fetele și bagajul.

– Rămâneți aici, noi ne ducem să ne interesăm cum vom merge mai departe, le spuse el după ce le lăsă într-o cameră murdară.

Rosie privea în gol, ca odinioară pe vas.

– Venim imediat...

Violet nu fu surprinsă când auzi cheia răsucindu-se în broască. Nu reușise să îl păcălească pe tatăl ei, care bănuia că avea la ea mai mulți bani. Dar fata nu își făcuse încă un plan de fugă. Poate că singură ar fi reușit să scape, dacă își aduna curajul, dar cu Rosie nu era nicio speranță.

Firește că atunci când se întorseseră, noaptea, bărbații nu mai aveau niciun ban. Continuarea călătoriei se dovedi a fi dificilă. Prin cârciumi nu li se dăduseră speranțe că ar ajunge pe Coasta de Vest pe jos și fără bani.

Un fermier din Plains îi sfătuise:

– Vedeți dacă vă ia cineva. Eu mă duc la Darfield și am și loc în căruță, dar ca să găsiți ceva de acolo, aveți nevoie de noroc...

Firește că a doua zi omul plecase până ca Jim și suita lui să se ridice din pat. Curând găsiră însă un negustor de lemn, care se ducea la Springfield, în regiunea înaltă, până la marile trecători.

– Vă iau, dacă mă ajutați la descărcat, le spusese negustorul.

Bărbatul se cam miră când alături de Jim Paisley și de băieți trebuise să primească în căruța descoperită și două fete. Pe capra căruței nu mai era loc și pasagerii fură nevoiți să stea pe încărcătură. Violet și Rosie suferiră foarte tare de frig, cu toate că se acoperiseră cu păturile de la Kathleen. Pe nesfârșitele întinderi din Canterbury Plains nu mai era tot atât de frig, dar ploua.

– Să vedeți ce vă așteaptă în munți, îi avertiză căruțașul în timpul unui scurt popas. Bărbatul aprinsese și un foc și făcuse ceai, pentru că îi era milă de fete. Este necugetat să mergi acolo iarna. De ce nu căutați ceva de lucru în Plains și plecați spre Westport la primăvară?

Violet se întreba cam ce ar putea fi de lucru în regiunea aceasta. Nu văzuse case ori sate. În Canterbury Plains erau doar pășuni, întrerupte ici-colo de câte o pădurice ori un lac, și stânci răzlețe, din ce în mai multe cu cât se apropiau de munți. Violet nu era sigură dacă peisajul o impresiona sau dacă o înfricoșa. Semăna cu cel din Țara Galilor – iarbă, oi, munți și dealuri în fundal. Înainte de a începe extracția de cărbune, și Treherbert fusese o mare pășune pentru oi. Dar în Țara Galilor orizontul părea mai aproape, pășunile erau, de cele mai multe ori, împrejmuite și se știa cui aparținea fiecare fâșie de pământ. Aici însă nu existau garduri. Doar pământul biciuit de vânt și ploaie, și mărginit de munții cu vârfurile pierdute în ceață.

– Eu aș avea nevoie de ajutor, spuse negustorul de lemne parcă auzind întrebarea nepusă de Violet. Se construiește mult de-a lungul viitoarei căi ferate. Afacerea mea merge bine și câteva brațe harnice ar fi bine-venite.

Jim Paisley și tinerii mormăiră ceva neinteligibil. Violet înțelese că ei erau hotărâți să meargă în localitățile miniere și că nu se vor răzgândi. Ca mineri câștigau mai bine decât ca muncitori la ferme sau în construcții. În plus, era posibil ca negustorul să își retragă repede oferta după ce își va da seama ce fel de „brațe harnice" reprezentau Jim, Fred și Eric în realitate. Cei trei erau înghețați bocnă și fără niciun chef, mai ales că se părea că în cătunul Springfield nu exista nici măcar o cârciumă. Totuși, Fred cumpără dintr-un magazin cu coloniale o sticlă de whisky, cu care s-au încălzit la descărcat. Și pe care au golit-o mai repede decât căruța. În plus, s-a mai ivit un motiv pentru ca bărbații să fie „siliți" să întrerupă urgent neplăcuta muncă.

Cu câteva ore înaintea atelajului negustorului de lemne, sosise o căruță cu mineri pentru Greymouth. Unul dintre proprietarii de mine de acolo, Josuah Biller, îi recrutase din Lyttelton. Violet aflase că Lyttelton era portul localității Christchurch, mai apropiat de localitățile miniere decât Dunedin. Totuși, puțini nou-veniți preferau drumul dificil peste munți, cei mai mulți își căutau de lucru în Christchurch ori în Plains. Pe Coasta de Vest ajungeau doar aventurierii. Biller se gândise să schimbe acest lucru și pe timpul verii punea la dispoziție o căruță. Iarna aceasta circula mai rar și acum era plină, dar căruțașul se gândi că trei bărbați vânjoși ca Jim, Fred și Eric nu puteau să scape minei. Iar iarna era pe terminate.

– Mai înghesuiți-vă! le ceru el oamenilor din căruță, care murmurau.

Și le făcu semn să urce celor trei, cărora puțin le păsa că atelajul negustorului era descărcat doar pe jumătate. Violet se simți penibil, schiță o plecăciune și începu să scormonească prin hainele surorii mai mici:

– Vă rog să îl scuzați pe tatăl meu, zise ea. Eu... eu vă pot însă oferi niște bani pentru călătorie.

Bărbatul o refuză.

– Ah, lasă, fetițo, ține-ți banii. Ai tăi nu vor câștiga prea mult nici aici și nici la Greymouth. Dar pentru tine acest transport este o binecuvântare, ai să vezi. Singure, cu cei trei descurcăreți, micuțele probabil că ar fi înghețat în munți. El arătă către Rosie, apoi continuă: Dar veți avea nevoie de provizii. Nu prea cred că Biller își va și hrăni oamenii.

Violet aruncă o privire către prăvălie. Ar trebui să dea o fugă și din banii pe care se chinuise să îi ascundă să cumpere câte ceva, deși Jim și Fred o strigau? Putea să îi ceară tatălui ei niște bani și să îl roage pe căruțaș să mai amâne puțin plecarea? Nu știa ce să facă. În acel moment însă apăru în grabă soția negustorului de lemne și îi vârî un pachețel în mână lui Rosie.

– Ia, micuțo, tocmai am copt niște pâine. Am tăiat câteva felii pentru voi.

Rosie, care amuțise pe timpul călătoriei, o privi pe femeie ca pe Moș Crăciun. Copila era fără îndoială înfometată și nici Violet nu mai mâncase nimic de ore întregi. Băuse doar un ceai, dar nu îi mai era foame din cauza grijilor și a agitației.

Violet mulțumi jenată. Îi era rușine pentru tatăl ei, pentru că în această nouă patrie trebuiau să înceapă ca cerșetori. Moștenirea lor ar fi ajuns pentru un nou început.

Se îndreptă cu Rosie spre căruță, unde, în afară de o femeie bătrână și tristă, erau doar bărbați. Majoritatea tineri, care imediat începură să o tachineze și să îi arunce vorbe necuviincioase. Pentru Violet era un avertisment pentru ceea ce avea să o aștepte pe Coasta de Vest.

– Acolo nu existau femei, o avertizase reverendul. Acum, datorită minelor, lucrurile s-au mai schimbat, pentru că minerii vin cu familiile. Dar numărul bărbaților este copleșitor. Așa că fii atentă, mai ales seara. Stai acasă, nu îți da întâlniri. Știu asta de pe terenurile aurifere: indivizii trimit un tinerel frumușel, care ademenește fetele în pădure, după care năvălesc câte șase...

Înfometate, Violet și Rosie mâncară repede ce le dăduse femeia din Springfield. Violet se gândise la început să mai păstreze ceva, dar ar fi trebuit să împartă cu bărbații. Era mai bine să mănânce cât timp cei trei erau preocupați de sticla cu whisky. Așa că fetele mestecau privind la peisajul care devenea tot mai bizar și mai frumos, pe de o parte, dar și înspăimântător, pe de altă parte. Traversară păduri de fagi și trecătoarea Arthur. Ploaia lăsă locul ninsorii. Rosie privea fascinată arborii parcă pudrați cu zahăr, iazurile și pâraiele aproape înghețate pe lângă care treceau. Drumul devenea tot mai greu. Pasagerii trebuiau să coboare mereu, pentru că era polei sau pantele erau prea abrupte, iar caii nu mai puteau să tragă căruța supraîncărcată.

– Mâine va fi și mai rău, îi anunță căruțașul.

Pasagerii nu păreau încă demoralizați. Erau tineri și puternici și nu doar Jim Paisley se aprovizionase cu whisky în Springfield. La sfârșitul primei zile, Violet era epuizată, mai ales că prin locurile dificile fusese nevoită să o tragă și pe Rosie după ea. Niciun călător nu era pregătit pentru o asemenea vreme. Kathleen îi dăruise lui Violet un palton călduros, dar garderoba unei femei din Dunedin care se ocupa de afaceri nu era potrivită pentru o călătorie la munte, pe timp de iarnă. Nici încălțămintea fetelor nu era pentru zăpadă. Pantofii lui Rosie se udară după scurt timp și micuța plângea că îi era tot mai frig la picioare.

Violet respiră ușurată când făcură popas la sfârșitul primei etape a drumului, la o colibă primitivă, la margine de pădure. Căruțașul nu le spuse dacă aceasta fusese construită pentru călători ori aparținea crescătorilor de oi, care vara duceau turmele la munte. Coliba nu era însă potrivită pentru atât de mulți oameni. Nu era destul loc pentru cei douăzeci și șapte de muncitori mineri și cu atât mai puțin pentru cele trei călătoare de sex feminin. Soțul femeii în vârstă insistă ca soția lui să se așeze chiar lângă foc și nimeni nu se împotrivi. Familia avea și doi fii voinici, care își susținuseră părinții. Când Violet încercă timidă să găsească și ea un loc mai cald, i se răspunse:

„Tu poți să vii între mine și prietenul meu, îți vom ține noi de cald!" sau „Nici nu știi cât de repede te va înfierbânta focul meu, scumpo!"

În cele din urmă, ea ajunse cu Rosie în grajdul unde se adăpostise căruțașul cu caii lui. Violet vru să plece, deoarece unul singur putea fi mai periculos decât tot grupul, dar bărbatul, trecut de vârsta mijlocie, îi arătă un colț acoperit cu paie, în partea opusă a focului pe care tocmai îl aprinsese.

– Întindeți-vă acolo liniștite, eu nu vă fac niciun rău, spuse el calm. Am o fată la Greymouth.

Violet și Rosie se înfășurară în păturile lor. Când bărbatul le întinse o cană cu cafea, Violet căpătă curaj:

– Am auzit... am auzit că la Greymouth nu sunt multe fete, spuse ea încet.

Bărbatul dădu din cap.

– De aceea îi și rămân fidel lui Molly, răspunse el jenat.

Violet sorbi din cafea și înspăimântată constată că era combinată cu whisky.

– Te încălzește, îi spuse bărbatul. Dar nu te teme, nu mă îmbăt. Trebuie să fiu atent la foc, pentru că aici în grajd este periculos. Nu vreau nici să îngheț și nici să mă sufoc.

Zâmbind sugestiv, arătă către încăperea principală a colibei.

Violet zâmbi. Mirosul oamenilor înghesuiți în coliba mică îi tăiase și ei respirația.

– Cum este Greymouth? întrebă ea timidă.

Căruțașul ridică din umeri.

– Ca un oraș, răspunse el scurt. Trei mine, un pub, multă murdărie.

Nu suna încurajator. Dar nici nu se așteptase la altceva. Lipită de Rosie, adormi și ea în cele din urmă. Căruțașul avusese dreptate. Whisky-ul o încălzise, iar bărbatul nu se apropie de ele.

Violet se trezi dimineața devreme din cauza frigului cumplit din grajd, în ciuda trupurilor calde ale cailor. Căruțașul lăsase focul să se stingă, altfel nici nu ar fi cutezat să adoarmă. Violet încercă să

reaprinsă focul, dar nu reuși. În cele din urmă, se trezi și bărbatul și o ajută. Rosie se trezi și ea și scâncea de frig.

– O să fie mai bine acum, zise căruțașul. Dormi, înainte să înghețI.

Speriată, Violet se hotărî să o țină trează pe sora ei mai mică și să bea cafeaua amară pe care le-o dădu bărbatul, care găsise în gențile lui și niște lapte și zahăr.

– Eu o prefer neagră, spuse el. Dar pentru cea mică...

Violet puse mai mult zahăr în cafeaua acesteia, pentru că auzise odată că zahărul menținea căldura.

Între timp începură să se agite și călătorii de alături și se luară la ceartă din cauza cafelei, ceaiului, a pâinii sau a whisky-ului.

Violet privi temătoare spre ușa dintre grajd și colibă. Rosie era de-a dreptul speriată și bărbatul își dădu seama că nici nu ar fi îndrăznit să se ducă dincolo pentru a cere ceva de mâncare, așa că își împărți bucuros cu fetele pâinea și brânza lui.

– M-am săturat, spuse el pe un ton blând, după ce Violet îi mulțumi. Să veniți lângă mine pe capra căruței. Cel puțin acolo nu o să te pipăie nimeni, fată frumoasă.

Violet roși. Deci și căruțașul remarcase că era drăguță.

În ciuda noului privilegiu, a doua zi a călătoriei a fost infernală. Și asta încă de la început: zona prealpină, în care pădurile de fag cedau locul stâncilor acoperite de zăpadă și grohotișurilor, părea de basm privită de pe capra căruței și de sub păturile călduroase. Rosie se desfăta urmărind păsările verzi-cenușii cu ciocuri curbate, care se legănau obraznice pe crengile arborilor și păreau că îi bruftuluiau pe călători. Acestea se așezau în stol pe căruță ori pe hamurile cailor și căruțașul le alunga când voiau să ciugulească spinările animalelor.

Violet privea ca vrăjită.

– Acestea... acestea arată ca papagalii?

Nu era singură. Nu văzuse papagali decât o singură dată, când prin Treherbert se rătăcise o menajerie.

Căruțașul zâmbi:

– Sunt kea, enervează oamenii. Fii atentă!

Bărbatul scotoci sub capră după un săculeț, scoase din el câteva hârtii pe care le vârî sub pelerină și băgă în săculeț o bucată de pâine. Apoi legă bine săculețul de bici și Violet și Rosie urmăriră fascinate și înveselite cum două păsărele se repeziră la săculeț, încercând să ajungă la pâine cu ciocurile lor curbate. În cele din urmă, una din ele îl deschise și scoase pâinea. Dar se luară la ceartă, căzură de pe capra căruței și își luară zborul, scăpând pâinea. Se ciorovăiră iară, ca și cum s-ar fi acuzat de ceea ce se întâmplase.

Rosie râse fericită.

– Papagalii nu trăiesc în mod normal la căldură? întrebă Violet.

Căruțașul ridică din umeri.

– În Noua Zeelandă, nimic nu este normal, spuse el scurt.

Spre prânz, căruța grea ajunse la niște pante abrupte și pasagerii trebuiră să coboare. De data aceasta exista și pericolul de a aluneca și a se prăvăli în prăpăstiile de pe marginea drumului. Câteodată traversau podețe șubrede peste hăuri care păreau fără fund. Rosie reîncepu să plângă și nu mai vru să privească în jos. Violet nu mai putea să o tragă după ea și nici nu îndrăznea să îl roage pe tatăl lor. Jim se clătina din nou îngrijorător, rezervele de whisky ale minerilor parcă nu se mai terminau.

– Sunt cu toții mineri din Anglia? îl întrebă Violet pe căruțaș pe o porțiune de drum în care trebuiseră să meargă din nou pe jos. Vreau să spun... vin din localități miniere?

Bărbatul, care între timp se recomandase ca Bob, se încruntă și ridică din umeri. Cu acest gest obișnuia să răspundă la jumătate din întrebările ce i se puneau.

– Ei așa spun, se eschivă el. Oare așa o fi? Eu trebuie să recrutez indivizi voinici. Pe cât posibil cu experiență. Iar cei care nu o au, o dobândesc în minele Biller. Principalul este să nu facă pe ei în subteran. Dacă le este teamă să coboare în mină, nu sunt buni de nimic. Eu fac treaba asta de un an, și se pare că o fac bine.

Din acest punct de vedere, Jim și Fred Paisley corespundeau cerințelor. Și probabil că nici Eric Fence nu se temea de nimic. Cei trei se lăudau cu experiența lor în subteran și astfel își creau prieteni și admiratori printre novici. Ceilalți mineri vechi, printre care și bărbatul cu soția tristă și cu fiii, își dădeau doar ochii peste cap.

Ziua trecea chinuitor de încet. Violet ba murea de frig în căruță, ba se lupta cu transpirația mergând cu greu mile întregi prin zăpadă. În cele din urmă, Bob fu de acord ca Rosie să rămână în căruță când pasagerii coborau, pentru că micuța nu era grea. Spre prânz, aceasta adormi, ceea ce o sperie pe Violet. În cele din urmă, făcură o pauză într-o zonă înaltă, de unde s-ar fi putut vedea foarte frumos munții din jur, dacă nu s-ar fi pornit un viscol nebun.

– Vara este mai bine, remarcă Bob.

După panică, pe Violet o cuprinse letargia. Totul îi era indiferent. Alunga păsările kea, care voiau să îi ia pâinea, și mesteca răzbită de foame. Nu mai avea nimic nici împotriva whisky-ului în cafea. Cu conștiința încărcată, testă băutura și pe Rosie.

– Trecătoarea Arthur, anunță la un moment dat Bob conducând atelajul peste niște podețe periculoase și pe niște drumuri înguste, înclinate, de cele mai multe ori, foarte tare în stânga ori în dreapta. Și adăugă: De acum coborâm.

– Deci... aceasta a fost cea mai grea parte a drumului? întrebă Violet plină de speranță.

Bob ridică iarăși din umeri:

– Depinde cum o iei.

De fapt, nici această parte nu s-a dovedit prea simplă. Pasagerii fură nevoiți să coboare din nou de mai multe ori, pentru ca oiștea să nu se prăvălească peste cai. Și mersul la vale prin zăpadă se dovedi tot atât de istovitor ca urcatul. Dar la capătul zilei ajunseră la un han adevărat. La Jacksons, un mic sat de munte, călătorii au putut să-și închirieze camere ori să înnopteze în adăpostul comun. Lui Jim și suitei lui le-au mai ajuns banii pentru o bere înainte de culcare.

Apoi s-au ghemuit în grajd. Proprietarul hanului acceptă acest lucru numai după ce Bob îl asigură că va supraveghea focul.

– Nu este o reclamă bună ca oamenii să se îmbete la el, după care să degere afară, comentă căruțașul.

Pe Violet și pe Rosie le luă iarăși sub protecția sa. Acestea dormiră adânc sub păturile lui Kathleen și ale cailor. Când se treziră, afară ploua. Ploaia continuă să cadă și în timp ce luară micul dejun și se înhămară caii și nu se opri nici când începură coborârea.

– Pe aici plouă permanent, spuse Bob când, după mai multe ore, Violet întrebă exasperată când va înceta ploaia. Ca și la Greymouth.

Pe parcursul zilei, Violet se întrebă dacă nu cumva Bob avea dreptate și dacă ea va mai vedea lumea vreodată clar ori doar prin perdeaua ploilor. Peisajul se împăduri, treceau pe lângă râuri și prăpăstii. După-amiaza, toate păturile erau ude și Violet ducea dorul unui loc uscat, chiar și friguros, așa cum fusese grajdul din munți. Dar nu mai aveau mult. Spre seară ajunseră la Greymouth.

Violet se așteptase la un loc asemănător cu Treherbert – trist, plictisitor, dar un oraș adevărat, cu străzi cu case pe ambele părți, clădiri din cărămidă și o gară.

Dar Greymouth părea la prima vedere un orășel de coastă. Deși ploaia făcea ca totul să pară cenușiu, poziția era minunată, între mare și un râu a cărui vărsare dăduse numele orașului, după cum avea să afle ea mai târziu. Violet nu mai auzise de mine la malul mării, dar după cum îi spusese Bob, în Noua Zeelandă se părea că totul era altfel. Greymouth era un mare șantier – pe strada principală existau doar câteva clădiri, dintre care una, cum se putea altfel, adăpostea pubul. Se părea că nu existau încă hoteluri.

– Dar sunt câteva în construcție, zise Bob. Pe coastă vor fi frumoase, doar că mult prea scumpe pentru tine, micuțo.

Violet oftă. Cum până seara mina Biller nu le oferi o locuință, Violet deveni pesimistă în privința unui loc de înnoptat. Bob se uită mirat la ea când aceasta îl întrebase de casă.

– Ce fel de casă? Casă pentru mineri? Pentru prima oară aud despre așa ceva.

Violet îl privi fix.

– Dar noi unde vom locui? întrebă ea. Dacă... dacă nu există niciun hotel și nici case și...

– Minerii își construiesc singuri case, răspunse Bob, și Violet își dăduse seama imediat la ce se referea acesta.

Lui Bob i se ceruse să ducă oamenii imediat la mina Biller, pentru ca aceștia să nu se angajeze la mina statului, care oferea cele mai bune condiții de securitate, dar plătea cel mai prost, sau la Marvin Lambert, care deschisese a doua mină particulară lângă Biller. Marvin Lambert nu angaja muncitori de pe vase, dar prefera să îi angajeze pe cei mai buni oameni ai lui Biller, după ce aceștia se dovedeau mai întâi cu adevărat utili minei.

De aceea Biller era interesat ca oamenii să semneze imediat un contract. Drumul către mină trecea direct prin cartierul muncitorilor și Violet era îngrozită. Locuințele din jurul minei arătau ca și cum ar fi fost construite de oameni ca Jim și Fred. Nimeni nu se gândea la sistematizare, la străzi ori canalizare. Fiecare își făcea coliba unde voia, din materialele pe care le avea. Majoritatea arătau mai curând ca niște cotețe din deșeuri de lemn și cofraje părăsite de constructori în mină. Mulți oameni dormeau sub prelate gudronate. Cu siguranță că nu existau case cu mai mult de o încăpere, iar în ciuda ploii, vatra pentru gătit era afară. În interior nu erau vetre sau cămine. Aerul era înăbușitor, puțea a fum și a excremente. Probabil că nici closete normale nu existau, nici private și nici publice.

În ochii lui Violet se iviră lacrimi. Trebuia să fie oribil să trăiești în asemenea colibe, dar firește că și mai oribil era să nu ai niciun fel de adăpost. Iar ei se aflau exact în această situație. În noaptea aceea, tatăl ei, Fred și Eric nu vor construi o colibă. Cei trei au să dispară în pub, unde vor găsi cu siguranță și un culcuș. De ea și de Rosie vor uita. Se mai întâmplase așa.

Fata rămase ca în transă în căruță, în timp ce Bob își conducea pasagerii la nou construitul birou aflat lângă instalațiile de exploatare. Mina arăta ca și cea din Treherbert – clădiri modeste, un turn, depozite. Toate sub ploaia deasă. Violet o căută cu privirea pe femeia mai vârstnică, singura ființă feminină în afară de ea și de Rosie. Spera ca aceasta, ca adultă, să găsească o rezolvare a situației, măcar pentru noaptea ce urma. Dar femeia care până acum părușe de nezdruncinat se prăbușise complet la vederea așezării. Plângea neîncetat. Violet își întoarse privirea de la ea.

Între timp, bărbații se întoarseră de la birou cât se poate de binedispuși, cu un mic avans. În ziua următoare vor avea liber, îi spuseră bucuroși Jim și Fred.

– Ne vom construi o casă! răspunse mândru tatăl lui Violet, când aceasta îl întrebă unde vor locui. Mina ne dă lemne, Biller este foarte generos. Așa că trebuie să bem un pahar, băieți!

Violet nu găsea motive să înalțe osanale proprietarului minei. Chiar dacă oamenii nu trebuiau să fure lemnul pentru colibele lor, ei erau mineri, nu constructori. Lui Violet deja îi era groază de „casa" pe care ar construi-o Jim, iar femeia vârstnică din spatele căruței îi împărtășea părerea în privința celor din familia ei.

– Așadar, la cârciumă? întrebă Bob posac ca totdeauna.

El le privi compătimitor pe Violet și pe Rosie.

Bărbații își exprimară zgomotos acordul. Violet se miră că nu o podidiseră lacrimile când căruța se îndepărtă încet printre colibele sărăcăcioase. Dar nu putea să plângă.

Simțea doar furie, o furie sălbatică, neputincioasă.

CAPITOLUL 8

Găsiră un poștalion care pleca la Auckland și pentru că nu se opuse nimeni, conducătorul atelajului acceptă să îi ia cu el pe maori și pe câinele lor, firește, contra unei sume piperate.

– Provizii pentru călătorie, chicoti Matariki când Kupe îl urcă pe Dingo. Fata își regăsise buna dispoziție. Oh, Dumnezeule, cât mă bucur că am plecat! Mă și gândeam că trebuia să mă spetesc muncind pentru familia McConnell până la adânci bătrâneți. Și acest oraș groaznic... să sperăm că la Auckland va fi mai bine.

Și la Auckland, un oraș cu pretenții, cu străzi destul de bune, cu trotuare și case din piatră, Kupe și Matariki erau priviți chiorâș. Îmbrăcămintea cam jerpelită a lui Matariki și mantia ei de căpetenie atrăseseră atenția.

– Mai întâi la serviciul telegrafic, apoi la magazinul universal! hotărî Matariki conducându-l pe Kupe pe Queen Street.

Auckland îi amintea de Dunedin, deși părea mai colorat, mai tineresc și mai puțin elegant. Și nu era de mirare, deoarece localitatea nu fusese întemeiată de membri ai Free Church of Scotland, ci se dezvoltase în mod natural odată cu creșterea importanței portului comercial și sporirea numărului de imigranți. Aici va cheltui banii câștigați cu atâta trudă la familia McConnell pe nimicuri frivole.

La telegraf, oamenii fură circumspecți față de Kupe, dar serviabili cu Matariki. Fata roși la complimentele primite și la glumele funcționarilor. Dimpotrivă, Kupe deveni morocănos, lui i-ar fi făcut

plăcere să o protejeze pe Matariki, dar fu nevoit să constate că ea se descurca mult mai bine decât el în viața citadină.

– Trimitem două telegrame, hotărî ea. Nu este chiar atât de scump. Una părinților mei și una reverendului. Familia Burton locuiește în Dunedin și o va primi imediat. Putem aștepta aici răspunsul? Durează oricum câteva ore. Iar eu am nevoie urgent de haine noi!

– Ar trebui să economisim banii, îi spuse nesigur Kupe. Va trebui să dormim undeva în noaptea aceasta...

– Ne putem permite din simbria mea, cu siguranță că ne vor rămâne bani și pentru asta. Matariki nu părea deloc preocupată de problema financiară. Pariem că vom primi bani chiar astăzi? Iar dacă nu... zise ea surâzând angajaților telegrafului... cu siguranță că domnii știu o pensiune accesibilă, la care ne vor ajunge banii pe care îi vom mai avea.

Funcționarii le propuseră imediat două, trei locuri unde ar fi putut merge.

– Vă gândiți la o cameră... cu două locuri, ori... hm... să fie o casă onorabilă?

Matariki îl fulgeră cu privirea pe cel care întrebase:

– Arătăm noi ca niște persoane neonorabile? ripostă ea mândră, făcându-l pe Kupe să roșească.

Așa cum i se băgase în cap la orfelinat, oamenii onorabili nu purtau haine la mâna a doua, care pe deasupra nici nu le erau pe măsură, și dacă nu erau căsătoriți, nu umblau împreună. Ca să nu mai vorbim că le-ar fi prins bine o baie, cu atât mai mult lui Dingo.

– Există o pensiune pentru tinerele femei la câteva străzi de noi, spuse unul dintre angajați. Poate că...

– Sună foarte bine, răspunse maiestuos Matariki. Dar mai întâi mergem la cumpărături. Kupe, Dingo, haideți!

Matariki se gândise la un magazin de modă pentru femei, precum Lady's Goldmine, dar, în cele din urmă, se lăsă dusă de Kupe la un magazin universal obișnuit. Acolo, tânărul își găsi pantaloni și

cămăși potrivite, iar Matariki insistă ca el să își cumpere și o haină din piele și o pălărie.

– Și ai nevoie și de un frizer! îi spuse ea. Trebuie să te tunzi.

Kupe o privi îngrozit. Avusese nevoie de mult timp ca să îi crească părul suficient pentru tradiționalul coc de războinic, iar acum *tikitiki* era mândria lui.

Matariki își dădu ochii peste cap.

– Kupe, nu poți să umbli așa pe aici! Li se face frică oamenilor. Tu...

– Tu ai spus că ești o maori! Și acum... acum te comporți ca o *pakeha*. Eu credeam...

Matariki își mușcă buzele. Nu se gândise la asta, dar Kupe avea dreptate. Pe când era prizonieră în Hamilton, jurase să fie maori, parte a poporului ei. Cu toate avantajele și dezavantajele. Iar acum reintra în rolul de elevă la Otago, imediat ce un *pakeha* fusese amabil cu ea?

Oftă.

– Bine, lasă părul așa. Dar eu nu l-aș strânge sus neapărat, dacă nu m-aș duce la război. De acord?

Kupe aprobă cam posomorât, însă după ce Matariki petrecu o oră în raionul de confecții al micului magazin universal și își făcu apariția într-o rochie nouă, ochii lui străluciră din nou. Tânăra purta o rochie simplă din pânză maro, cu reflexe aurii, care îi evidenția culoarea tenul în nuanța cafelei cu lapte, puțin mai palid, și ochii căprui-aurii. Rochia se încheia cu nasturi de culoarea fildeșului și avea aplicații negre. Corsetul, primul purtat de Matariki, pe care îl probase cu mândrie, deși oftase ușor când vânzătoarea îi strânsese șnururile, îi scotea în evidență talia subțire, aproape fragilă. Mănușile, tot de culoarea fildeșului, îi acopereau degetele cu pielea crăpată din cauza leșiei folosite pentru curățenie. Pe părul bogat, negru era fixată o pălărioară crem.

– Știu, este *pakeha*, dar..., se scuză Matariki.

– Este minunată! spuse Kupe emoționat. Ești minunată, nici nu ar mai trebui să porți *piu piu*, altfel nu te-aș mai putea privi, fără...

Se încurcă în cuvinte.

Matariki zâmbi.

– Vorbești ca un *pakeha*, Kupe! Dar trebuie să mai lucrezi la asta. Un maori poate privi o femeie aproape goală fără să îl ducă gândul la prostii!

Când cei doi reveniră la telegraf, răspunsul de la reverendul Burton sosise:

Matariki, rămâi unde te afli! Părinții sunt înștiințați. Banii sunt la Bank of New Zealand, Queen Street.

Fata torcea ca o pisicuță când după scurt timp intra în aristocratica clădire a băncii, unde era tratată cu cea mai mare atenție, și devenea posesoarea unei considerabile sume cu care putea să golească o jumătate de magazin universal.

– De unde sunt banii aceștia? întrebă uluit Kupe, fixând cu privirea bancnotele din mâna ei. Te împrumută ori...

Matariki surâse cu superioritate:

– Transfer telegrafic. De la Dunloe Bank la Bank of New Zealand. Este foarte simplu, ca o telegramă. Mr. Dunloe este un prieten al familiei Burton, iar părinții mei au acolo un cont. Cred că Mr. Dunloe nici nu a mai așteptat confirmarea lor și mi-a și trimis ceva. Ca un împrumut. Dar tata, adevăratul meu tată, nu *ariki*, îi poate restitui imediat băncii.

Kupe se frecă la nas.

– Atât de mulți bani... doar așa... Matariki, tu ești bogată!

Vocea lui suna la fel de respectuos precum vocile celor din Hauhau când vorbeau despre puterile lui Matariki ca preoteasă.

Matariki confirmă fără urmă de sfială și zâmbi iarăși șmecherește.

– Doar sunt fiică de căpetenie, spuse ea râzând.

Matariki și Kupe umblau agale prin Auckland, admirând instalațiile portuare și vasele din Anglia și Australia. Fata îi povesti că părinții ei fuseseră în Tasmania, înainte de a veni în Noua Zeelandă, iar Kupe îi arătă versanții terasați ai lui Mount Eden și îi spuse că, acolo, maorii se îndeletniceau cu agricultura. Tamaki Makau Rau, denumirea în limba maori a Aucklandului, fusese un oraș important cu mult înainte de a fi sosit *pakeha*.

Matariki își închipuia acest lucru. Îi plăceau porturile naturale și marea, colinele verzi și clima caldă. Era primăvară și destul de cald pentru Auckland. La Otago era altfel de climă. Spre seară, tinerii începură să caute cazare, excluzând toate pensiunile onorabile. Directorul băncii le recomandase hotelul Commercial, cel mai apreciat hotel din Auckland, iar Matariki fu imediat fascinată de clădirea din lemn, originală, dar elegantă.

– Vrei să... intri aici? întrebă intimidat Kupe.

Matariki aprobă.

– De ce nu? Acum arătăm cât se poate de onorabil! Ca niște creștini respectabili, cum ar fi zis Mr. McConnell. Deși creștinii foarte respectabili firește că ar fi ales ceva mai ieftin, iar restul banilor i-ar fi donat săracilor.

Kupe se lăsa nervos de pe un picior pe celălalt.

– Nu este greu, Kupe. Îți declari numele, primești o cameră și a doua zi achiți nota de plată.

Kupe își mușcă buzele.

– Care nume, Matariki? întrebă el timid. Eu mă numesc Kupe. Înainte mi se spunea Curt. Dar nu cunosc numele străbunilor mei. Și nici al bărcii cu care au ajuns în Aotearoa.

Brusc, lui Matariki i se făcu milă. Ea fusese sigură că tânărul avea și un nume de familie. Mama ei primise numele soțului pe care și-l găsise. Dar ei i se părea lipsit de sensibilitate să îi amintească asta.

În schimb, își puse sfioasă brațele după gâtul lui.

– Kupe, șopti ea, strămoșii tăi au plecat, dar ei veghează ca stelele asupra ta. Hai, vom merge undeva unde nu este atâta lumină.

În față la Commercial, strada era iluminată cu felinare cu gaz.

– Și acolo vom privi împreună cerul, continuă ea. Dacă una dintre stele îți zâmbește, vei purta numele ei.

Matariki îl trase pe Kupe, care se cam împotrivea, în direcția Grădinii Botanice, dincolo de clădirea administrației locale. Seara era senină, în ultimele sclipiri ale zilei se mai zăreau siluetele munților și ale colinelor, dar stelele răsăriseră.

– Ale tale unde sunt? întrebă Kupe.

Matariki râse.

– Sunt încă la discuții cu zeii, răspunse ea. Și ai dreptate, eu am mai multe. Matariki este mama unei constelații. Dar este vizibilă în iunie. De sărbătoarea Tou-Hou. Omule, dar tu trebuia să știi asta! Doar ai trăit printre maori!

Chipul trist al lui Kupe trăda faptul că mișcarea Hauhau nu punea mare preț pe sărbătoarea de Anul Nou și pe constelații. Această bizară religie își dezvoltase ritualuri proprii, departe de bunătate și spirit pașnic.

– Acum însă alege-ți una! îi ceru Matariki prietenului ei.

Tânărul arătă sfios trei dintre cele mai strălucitoare stele. În special una dintre ele părea să își trimită razele de lumină către el. Kupe îndrăzni să îi surâdă. Steaua păru că îi răspunde.

– Aceea! zise el și indică punctul strălucitor dinspre nord.

– O știu, spuse mulțumită Matariki. Inclusiv pe strămoșii ei. Este Atuhati, copil al stelelor Puanga și Takurua.

Ea arătă spre Sirius:

– Aceasta este Takurua. Strămoșii tăi trebuie să fi dispus de multă *mana* pentru a deveni asemenea stele luminoase.

Kupe își mângâie tatuajele:

– Bun venit în Aotearoa, Kupe Atuhati, fiu al lui Puanga și Takurua, care nu a sosit cu o canoe, ci direct din cer, pe raza unei stele.

Matariki afișă irezistibilul ei zâmbet, care totdeauna înmuia inimile. Și care îl vrăjea și pe Kupe. El o îmbrățișă și o sărută. Cu mult mai multă putere și mai posesiv decât odinioară sub arborele *kauri*. Matariki răspunse răbdătoare sărutului.

– A fost frumos, spuse ea. Acum vom intra în hotel. Și vom bea vin. Îți vom sărbători numele bând vin. Este ceva deosebit. Mama mea...

– Mama ta a sărbătorit numele tău cu un bărbat în noaptea de Anul Nou! o întrerupse Kupe. Fetele triburilor... Matariki... tu... cu mine...?

Privirea lui Kupe se înfierbântă din nou. Matariki îl văzu iarăși pe tânărul sentimental din spatele tatuajelor de războinic. O clipă se gândi să îi cedeze. El avea dreptate, pentru o fată maori, pierderea fecioriei nu însemna nimic. Keke, prietena lui Matariki, se culcase cu un băiat din *iwi* al ei pe când avea doar treisprezece ani. Dar acum? Aici? Matariki se întrebă dacă îl iubea pe Kupe. Îi plăcea de el, firește. Dar asta era iubirea?

Promite-mi că o vei face doar din iubire... Matariki parcă o auzea pe mama ei. Îi spusese la una dintre sărbătorile vesele ale maorilor, pe când Matariki era încă mică. Voise să își facă necesitățile și mama ei o însoțise prin niște tufișuri, unde aproape că se împiedicaseră de o pereche care se iubea. Matariki întrebase și Lizzie îi explicase oftând. Nu ar fi avut sens să procedeze altfel, copiii creșteau în Ngai Tahu și aveau să cunoască modul lor liber de a se iubi. Poate fi un lucru minunat, Matariki. Dar nu o face cu ușurință. Nu o face pentru a obține ceva. Nu o face doar pentru că vrea bărbatul. Fă-o numai când ești sigură și vrei să o faci neapărat, pentru că simți că altfel vei lua foc!

Și Matariki era departe de a lua foc. Ba dimpotrivă, în ciuda temperaturii din Auckland, începuse să tremure de frig. Fusese o zi lungă și în poștalion nu dormise mult. Voia să mănânce ceva bun, iar pe urmă își dorea un pat numai pentru ea.

– Să mergem la hotel, spuse ea calmă. Aceasta... aceasta nu este noaptea Anului Nou.

CAPITOLUL 9

Așa cum i se ceruse, Bob își duse încărcătura umană la unicul pub din Greymouth, la Wild Rover. Cârciuma făcea onoare denumirii, din ea răzbătând până în stradă cântecele în dialect irlandez ale bărbaților beți.

Cu puține excepții, noii mineri năvăliră imediat în pub. Femeia cu familia ei și trei ori patru tineri, care și în timpul călătoriei stătuseră liniștiți, o porniseră prin orășel și fără îndoială încercau să afle de la viitorii lor tovarăși de muncă un loc unde să își petreacă noaptea. Trebuia să existe vreo familie sau două a căror casă să fie suficient de încăpătoare să primească niște oameni în schimbul unei plăți modeste. Bob le putea oferi asemenea informații. Dar Jim, Fred și Eric refuzară să se intereseze când Violet îi rugă să rămână și să discute.

– Putem la fel de bine să ne interesăm în pub, susținu Jim. Așa ceva știe și cârciumarul!

Violet oftă. Era posibil ca el să aibă dreptate, pubul era, fără îndoială, un loc în care se vehiculau asemenea informații. Dar până să se intereseze Jim, se va face miezul nopții. Așa că, după ce Bob își luase jenat rămas-bun, ea consideră că era mai bine să caute un loc uscat. Se apropie de pub și prin deschizătura ușii văzu cum o fată i se aruncă după gât lui Bob.

– Molly!

Bărbatul părea fericit.

Violet se întrebă ce căuta acolo prietena lui. Cel puțin în Țara Galilor nu se obișnuia ca femeile să lucreze chelnerițe în cârciumi.

Rosie nu se mai putea ține pe picioare de oboseală și Violet privi disperată în jur. Lângă Wild Rover se afla un atelier pentru confecționat sicrie. Proprietarul tocmai închisese și fata socoti că acesta nu ar avea nimic împotrivă ca ea să își aștepte tatăl și fratele pe veranda acoperită a atelierului. Căută în geantă niște lucruri uscate pentru Rosie și împreună cu micuța se retrase sub un copac. Doar intrarea în pub era luminată de felinare cu petrol, în rest domnea întunericul desăvârșit. Rosie se mai smiorcăi puțin, de foame, apoi adormi pe sacul de călătorie al tatălui ei. Călătoria prin ploaie o epuizase. Nici Violet nu mai putea. Era atât de obosită, încât îi trecu prin cap să se strecoare în atelier și să se culce într-un sicriu. Citise așa ceva într-o carte primită de la Heather... Aproape că ațipi cu gândul la Oliver Twist. Povestea acestuia se termina cu bine, așa cum se terminau toate poveștile.

Violet se așeză pe geantă, rezemată de peretele atelierului, dar auzi voci din cârciuma alăturată și se trezi de-a binelea.

– Ți-am zis, Clarisse! Poate la sfârșit de săptămână, când este plin de lume și oamenii se îmbată de nu mai deosebesc negrul de alb. Dar nu și în restul zilelor. Nu mă face pe mine acum o târfă amărâtă!

Ușa se întredeschise și un bărbat scund, voinic, cu fața roșie aruncă afară o fată sau mai curând o femeie.

Femeia, care se cam împleticea, era machiată strident și avea părul coafat frivol cu bentițe și volănașe. Era subțirică, dar cu forme, și cu siguranță nu mai era tocmai tânără. Fața îi era ridată și machiajul alb accentua acest lucru într-un mod grotesc.

– Eu credeam... totuși Molly... Fir-ar să fie, Paddy, eu voiam să-ți fac o plăcere...

Avea o voce supărată.

Bărbatul pufni și clătină din cap:

– Pe naiba plăcere, ți-ai dorit un loc de muncă uscat! îl ironiză el. Iar Molly astăzi va avea treabă doar cu Bob, dar el are bani. De

restul se ocupă Lisa și Grace. Cu tine mai mult pierd decât câștig, deci afară!

Se întoarse spre pub și îi aruncă și capa. Femeia își acoperi cu ea părul, pentru a se feri cât de cât de ploaie. Oftând, porni spre așezarea minieră, dar o descoperi pe Violet sub firma pe care scria GROPAR.

– Micuțo! zise ea afișând un zâmbet silit. Arăți cam terminată, dar destul de vie pentru un client. Ce faci aici? Te prostituezi pe cont propriu?

Violet clătină din cap și murmură:

– Eu... nu mă prostituez... și nici nu am vreun ban. Și... și dacă aș avea, nu mi-aș cumpăra coșciug.

Femeia râse. Se părea că măcar umorul nu și-l pierduse.

– De fapt, nu la asta m-am gândit, văd că nu ești de-a noastră. Ești a unuia dintre noii mineri ai lui Biller? Doamne, dar ești aproape un copil. Individul s-a căsătorit cu tine și te-a târât aici, iar acum trage la măsea în loc să construiască un adăpost?

– Sunt cu tatăl meu, șopti ea.

Rosie se mișcă pe sacul de călătorie.

– Cu tatăl nostru, se corectă Violet.

Femeia se apropie.

Violet se gândi că noua cunoștință nu reprezintă o amenințare, deși cârciumarul îi spusese „târfă". Poate că era doar o vorbă de ocară. Violet își aminti roșind că și tatăl ei o jignea uneori pe mama ei astfel. Iar Ellen fusese cea mai bună femeie din lume. În ochii lui Violet apărură lacrimi.

– Cerule, fato, tu plângi? De fapt, ai toate motivele. Hai, liniștește-te. Eu sunt Clarisse. Și nu depind de ăla! zise arătând spre pub și scuipând. Lucrez singură și nu sunt chiar așa de amărâtă! Și înainte de toate am un culcuș cald. Dacă vrei, te iau cu mine, poți dormi în patul lui Molly, care cu siguranță că în noaptea asta nu vine acasă.

Violet își mușcă buzele. Nu știa ce să facă. Ellen în niciun caz nu i-ar fi dat voie să meargă cu femeia aceasta. Dar, pe de altă parte, și

Molly locuia la ea și Molly trebuia să fie o fată onorabilă, dacă Bob voia să o ia de nevastă.

– Tatăl vostru vă va găsi mâine, dar poate se va înfuria dacă înnoptezi la noi, îi spuse femeia.

Violet ridică din umeri.

– Furios va fi oricum, zise ea resemnată. Mai ales mâine, când va trebui să ne construiască o colibă. Nu o va face cu plăcere, mereu țipa la mama când îl ruga să repare ceva prin casă.

– Iar mahmureala de mâine-dimineață nici nu o să îl facă mai bun, remarcă femeia cu înțelegere. Mâine este mâine și astăzi este astăzi. Și astăzi, micuța trebuie să doarmă într-un loc uscat. Deci hai! Lucrurile tatălui tău le poți lăsa. De aici nu dispare nimic. Noi, cei din Greymouth, suntem săraci, dar suntem cinstiți. În orice caz, majoritatea.

Femeia râse.

– Eu m-am prezentat deja. Sunt Clarisse. Clarisse Baton. Este desigur un pseudonim, dar numele meu adevărat l-am uitat de mult. Pe tine cum te cheamă?

– Violet și Rosemary Paisley. Și... și eu nu am niciun ban.

Violet roși, pentru că mințea, dar nu voia să se laude cu banii de la Kathleen. Existau și femei care jefuiau fetele lipsite de apărare.

Clarisse îi întinse mâna:

– De la fete nici nu obișnuiesc să iau!

Violet schiță o reverență și Clarisse râse din nou.

– O fată bine-crescută, o lăudă ea.

Violet roși. Poate că ar trebui să se cam dezobișnuiască de atâtea politețuri.

Clarisse porni cu hotărâre pe străzile întunecoase, care se dovediră curând și pline de noroi. Din oraș până în cartierul minerilor era mai mult de o milă, și Violet trebuia să o tragă după ea și pe Rosie, care începuse din nou să plângă pentru că fusese trezită din somn.

– Pentru tine am și ceva de mâncare, o încurajă Clarisse pe micuță. Nu mare lucru. Noi primim mâncare la pub. De aceea ne ducem acolo

și de aceea am fost astăzi zvârlită afară... Individul crede că eu înfulec mai mult decât câștig... Dar un coltuc de pâine oi mai găsi eu.

Clarisse locuia la marginea așezării minerilor. Casa ei se afla în pădure, o pădure bizară, cu ferigi în loc de arbori. Acestea atingeau înălțimea unui măr ori păr și adăposteau păsări. Sau maimuțe? Sunetele care veneau de acolo păreau mai curând vaiete și râsete decât piuit sau ciripit, dar Violet nu auzise de maimuțe în Noua Zeelandă.

Ea se gândi să verifice a doua zi. Pentru început, contemplă cu plăcere casa lui Clarisse, o construcție surprinzător de solidă. Era făcută, asemenea celorlalte, din bucăți de lemne, dar era mai înaltă și mai mare decât majoritatea celorlalte coșmelii. Avea chiar și o sobă.

– Ați construit-o singură? întrebă ea puțin jenată, pentru că până acum Clarisse nu pomenise despre vreun bărbat.

Femeia zâmbi șiret.

– Ei, da... ca să zic așa, am construit-o singure. Grace a flirtat cu tâmplarul, iar Anne s-a măritat cu sobarul. Este și acesta un mod de a fi onorabil... Majoritatea muncilor le-au făcut băieții de la mină, care altfel nu și-ar fi putut permite o fată. Vin și acum cu plăcere dacă mai avem câte ceva de făcut.

Violet își mușcă buzele.

– Ăă... aici locuiesc doar... doamne?

Clarisse râse iar cu toată fața ei rotundă. Cu siguranță că ar fi devenit o femeie durdulie dacă ar fi avut mai multă mâncare. Dar femeile nu puteau fi bogate. Mai aveau doar o pâine veche și puțină brânză. Pe care Clarisse le împărți prietenoasă cu fetele. Lor le dădu apă, iar ea bău gin.

– Aș putea să vă spun că aici se află mănăstirea de maici, dar aș ajunge în iad pentru minciună. Nu, micuțo, noi nu suntem doamne, suntem prostituate. Iar acesta este bordelul local. Dar și maicile au trebuit să își cultive mai întâi grădina înainte de a putea să construiască o biserică.

Ea râse, dar pe măsură ce vorbea, râsul se transforma tot mai mult într-un surâs visător:

– Odată, micuțo, ne vom construi ceva cumsecade. În mijlocul orașului, un pub, ca să îi facem puțină concurență acestui neisprăvit personaj de Halloween. Cu grajd și bucătărie, cu niște camere adevărate, câte una pentru fiecare fată. Pentru asta economisim... eu în orice caz. Celelalte ar prefera să se căsătorească. Și unele chiar reușesc. Acum, Molly îl are pe Bob al ei...

Violet fu șocată, dar mușcă flămândă din bucata ei de pâine. Se simțise prea obosită și pentru a mesteca, însă acum își mai revenise. În casa lui Clarisse era cald, în sobă mocneau încă resturi de jăratic. Mobilierul era compus dintr-o masă și patru scaune. În plus, fiecare colț al încăperii era separat prin draperii deosebit de pretențioase, după cum remarcă Violet. Din catifea groasă, care le costase destui bani pe femei.

– Puțină intimitate pentru fiecare, răspunse Clarisse văzând privirea ei mirată. Da, nu ajută prea mult, se aude ce se petrece dincolo. Dar tot este mai bine decât nimic. Colțul acela este al lui Molly. Tragi bine perdeaua și nu ieși de acolo indiferent ce se întâmplă. Eu trebuie să servesc câțiva clienți în noaptea asta și este posibil ca și Grace și Lisa să mai aducă vreunul. Pe tine nu te va deranja nimeni. Molly își face treaba, apoi doarme la Bob. Iar mâine va pluti deasupra norilor... noapte bună, micuțo.

Clarisse o mângâie ușor pe cap pe Rosie. Apoi își aruncă pe umeri pelerina udă și dispăru în întuneric. Violet își imagina ce va face. Va acosta bărbați la vreun colț de stradă. Violet văzuse astfel de fete când își însoțea mama la pub în căutarea tatălui ei. Ellen îi cerea totdeauna să privească în altă parte, dar ei nu îi scăpaseră rochiile scurte și machiajul acestora. Uneori mai văzuse pe câte una dintre fete plecând cu câte un bărbat. Dispăreau pe undeva și pe urmă... Lui Violet îi era penibil și să se gândească ce făceau. Dar știa despre ce era vorba – pereții caselor minerilor nu erau atât de groși încât părinții să poată ascunde ceva de copiii lor. Oamenii făcuseră așa ceva chiar și pe vas. Din cabine răzbăteau astfel de sunete până pe

coridoare și pe punte. Se părea că bărbaților le făcea plăcere... altfel nu ar fi plătit pentru asta.

Colțul lui Molly era curat și patul proaspăt așternut. Lui Violet nu îi fu scârbă să o întindă acolo pe Rosie, apoi se gândi dacă trebuia să își despacheteze cămașa de noapte ori era mai bine să doarmă în rochie. Se decise pentru ultima variantă și era pe jumătate adormită când își făcu loc lângă cea mică. Noaptea nu auzi mare lucru. Simți doar când ușa se deschidea ori se închidea. Acest zgomot anunța la Treherbert sosirea tatălui ei, urmată deseori de cearta nocturnă dintre soți. În locuința lui Clarisse se auzeau doar chicoteli și șoapte și Violet ațipea imediat. Dimineața o trezire mirosul de cafea proaspătă și vocile de femei mai mult ori mai puțin somnoroase.

Agitată, trase deoparte draperia și dădu cu ochii de trei păsări de noapte strident fardate. De fapt, trei femei normale, care nici măcar nu arătau nedormite. Clarisse, care își despletise părul și îl prinsese într-un coc la ceafă, părea mai curând maternă decât frivolă. Cu siguranță că avea peste treizeci de ani. Celelalte fete erau mult mai tinere. Una dintre ele, Grace cea brunetă, era chiar drăguță. Blonda Lisa, nu spunea mai nimic, dar ea îi zâmbi imediat prietenește lui Violet.

– Acestea sunt copilele tale părăsite? o tachină ea pe Clarisse. Recunoaște că vrei să o recrutezi pe micuță. Frumoasă cum este, ar putea să facă avere.

Violet roși.

– Și la treizeci de ani ar arăta la fel de veștejită ca mine! răspunse Clarisse. Nu, nu! Nu o supăra, doar vezi că se rușinează. Mai bine du-te să cumperi pâine sau ați adus voi ceva?

Grace și Lisa clătinară din cap.

– Nu, ieri-noapte nu s-a stat mult, răspunse Grace și luă cei câțiva penny deja pregătiți pe masă. Miercurea nu este nicio sfârâială, este adevărat că au venit novicii, dar au vrut în primul rând bere, pentru o fată trebuie să mai economisească ceva.

– Mă duc eu... îmi este și mie foame.

Clarisse și Lisa râseră, de parcă auziseră o glumă.

– De fapt, ea a pus ochii pe fiul brutarului, o trădă Clarisse, garantat nu intră prin față în prăvălie, ci prin spate, pe la cuptor.

– Și o să primească pâinea pe gratis, cu ceva noroc, confirmă Lisa făcând cu ochiul.

Violet era încurcată.

– Dar eu gândeam... eu credeam... hm...

La Treherbert, nici vorbă nu era ca o prostituată să se mărite cu un meșteșugar.

Clarisse zâmbi.

– Scumpo, aici, noi suntem singurele fete. Mai există câteva femei căsătorite, dar cele mai multe dintre ele au același trecut ca noi, puține au venit aici cu bărbații lor. Așa că băieții iau ce găsesc. Tu vei avea de unde să alegi, Violet Paisley. Mă înșel eu, ori ea este unica fată castă din toată așezarea?

Violet se îngrozi. Era mai rău decât spusese reverendul.

Lisa confirmă.

– Este posibil ca la Lambert ori la minele de stat vreun miner sau doi să aibă fiice. Dar aici, la Biller...

– Așa că vezi să agăți un maistru ori unul dintre bărbații din oraș. Nu lua vreun miner, nimeni nu se îmbogățește aici.

Clarisse se mai uită o dată în dulapul din care seara luase pâinea și brânza și care acum era gol.

Lisa se ridică.

– Mă duc la Robert, poate îmi dă puțin lapte, zise ea. Sau ouă... niște ouă ar fi bune. Dar pe vremea aceasta găinile nu ouă.

Clarisse îi mărturisi lui Violet că unii mineri țin pe lângă casele lor oi, capre sau găini. Cu laptele și ouăle își mai completează salariile.

– Dar trebuie să fii făcut pentru asta, oftă ea. Robert pute precum caprele lui, însă Lisa are o slăbiciune pentru el. Cine știe, poate că și ea provine de la țară.

Violet se miră că femeia nu știa acest lucru. Când viețuiesc împreună, oamenii își spun de obicei unul altuia poveștile de viață. Dar probabil că prostituatele au secrete.

Clarisse se folosi de absența prietenelor pentru a-și număra banii câștigați în cursul nopții și a-i pune într-o ascunzătoare din colțul ei.

– Nu este mult, dar curând voi strânge suma pentru stabiliment, se bucură ea.

Violet își aminti că proaspăta ei prietenă strângea bani pentru o casă în oraș. Un pub. Violet considera îngrozitor să ai un pub, dar pe de altă parte era sigur că te îmbogățeai cu așa ceva.

– Se câști... se câștigă, de fapt, bine ca...?

Lui Violet nu îi ieșea de pe buze cuvântul.

– Poți să spui ori „fete ușoare", ori „prostituate", o ajută Clarisse. Nouă ne este indiferent cum ne zici.

Ea deschise ferestrele ca să aerisească încăperea. Afară nu era frig și se oprise și ploaia. Ba chiar și soarele se căznea să iasă. Ferigile grele de apă aruncau umbre ciudate asemănătoare penelor.

– Și în privința banilor...

Clarisse adulmecă aerul proaspăt. Se simțea un miros curios, dulceag, de pământ. Aerul era greu de umezeală și cu siguranță și de praful de cărbune. Nefericită, Violet se gândi la Dunedin, la aerul curat de acolo și la vântul răcoros dinspre munte.

– ...desigur se câștigă mai mult decât ca fată în casă, continuă ea. Oricum, aici nu se găsește o astfel de slujbă. Deci nu te gândi că femeile de pe Coasta de Vest au locuri de muncă la discreție. Nu este aceeași situație cu prostituatele. Plus haine, farduri, puțin gin ca să îți mai îmbunătățești viața... bărbați...

Violet se încruntă. Ar trebui să își ia lucrurile și să se ocupe de micul dejun. Urma să se trezească Rosie și în curând trebuiau să plece să își caute tatăl. Dar discuția cu Clarisse era prea interesantă.

– Femeile... plătesc... pentru bărbați? întrebă ea uluită.

Clarisse se încruntă și se frecă pe frunte. Nefardată, arăta chiar ca o vecină obișnuită din Treherbert. Avea ochi prietenoși de un albastru deschis, și ridurile abia dacă i se mai vedeau.

– Nu direct, răspunse ea. Nu așa cum plătesc bărbații pentru femei. Dar după cum merge, este de ajuns ca un individ să facă asta,

ca și cum ar iubi una dintre fete, cu adevărat, cinstit, de dragul ei. Și ea se topește, îi cumpără ba o cămașă, ba niște bretele frumoase pentru pantaloni, puțin tabac și firește că de fiecare dată când vine el în vizită pregătește și o sticlă de băutură bună. Hm... și, de cele mai multe ori, el are nevoie de bani – pentru un mic cadou, pentru un pariu... desigur că el promite să îi restituie. Cu dobândă. Și se întreabă dacă nu ar fi bine să câștige la poker? Sau la pariuri? Pe urmă s-ar putea căsători.

– Dar el nu câștigă, interveni Violet.

Clarisse confirmă:

– De obicei, nu câștigă. Și dacă totuși câștigă, mai încearcă încă o dată, fără ca să îi restituie fetei ceva. În final – lacrimi și o pungă goală. După cum povestește...

Clarisse puse mâna pe mătură și începu curățenia. Violet încercă să o ajute, dar nu reuși. Casa era, pur și simplu, prea mică și deja curată.

– Dumneavoastră nu vi se întâmplă așa ceva? întrebă curioasă Violet.

Clarisse râse.

– Nu. Eu nu mă îndrăgostesc atât de ușor și economisesc banii pentru propria casă. Nu trebuie să îmi beau zilele, știu că ziua următoare va fi la fel de tristă ca și cea de astăzi. Mă gândesc la un viitor mai bun. Ea oftă, apoi adăugă: Dumnezeule, să am odată o cameră doar pentru mine și în ea să nu intre niciun bărbat...

Ca un făcut, tocmai atunci se auzi ceva izbindu-se de ușă și bărbații nici nu mai așteptară să li se răspundă „Intră!" Jim și Fred Paisley năvăliră în casă de parcă ar fi vrut să salveze virtutea lui Violet în ultimul moment.

Când auzi gălăgie, Rosie se trezi și încercă să își tragă pătura peste cap.

– Violet, nu pot să cred! se răsti Jim. Nicio zi nu a trecut și oamenii deja vorbesc! Nu ai nicio rușine? Să cari copilul după tine în... în...

Jim ridică pumnul.

Violet se retrase speriată într-un colț.

Clarisse se vârî hotărâtă între ea și tatăl ei.

– În ce? întrebă ea supărată. Într-un loc uscat? Ca să nu o găsiți moartă în ploaie, în fața prăvăliei pentru coșciuge? V-ați gândit la ce li s-ar fi putut întâmpla fetelor? Doar pe aici locuiesc cincizeci de indivizi, Mr. Paisley, nu? Iar la celelalte mine alte cel puțin câteva sute. Toți se duc la pub și unii dintre ei nu s-au mai culcat de săptămâni cu o fată. Ăștia sunt excitați precum câinii, Mr. Paisley, și dumneavoastră vă lăsați fetele în fața crâșmei ca pe niște prostituate!

Jim Paisley se pregăti să o lovească și pe Clarisse, dar, fulgerător, în mâna acesteia apăru un cuțit. Violet se întrebă cum de îl apucase atât de repede și văzu că știa să îl folosească.

– Nu așa, Mr. Paisley! Nu mă veți amenința în casa mea! Iar acum mulțumiți-mi prietenește pentru că v-am salvat fiica mai mare de o soartă mai rea decât moartea. Ea rânji, apoi se încruntă. Și se prea poate că și pe cea mică. Nu toată lumea vede diferența. Acum, îngrijiți-vă să găsiți până la noapte un acoperiș deasupra capului, unde copiii să poată să se adăpostească. Și cel mai bine și cu o ușă care se poate încuia... cu un dulău afurisit care să o vegheze.

Ultimele cuvine le pronunță mai încet.

Violet privi temătoare la tatăl ei, dar, în mod surprinzător, acesta se schimbase când Clarisse îi aminti de un acoperiș. Pe fața lui Jim apăru un rânjet triumfător.

– Am deja o casă! Da, Violet, tu crezi că nu sunt bun de nimic și că în pub nu se încheie afaceri. Dar bătrânul tău tată știe cum se fac treburile! Am negociat cu unul dintre bețivi pentru o casă faină. El spunea că s-a săturat de minerit și mâine pleacă la Westport la vânat de balene. Și eu voi primi casa lui...

Violet preferă să nu întrebe câți bani i-or mai fi rămas lui Jim din avans. Cu siguranță, casa nu valora nici jumătate din cât plătise acesta. Dar, pe de altă parte, i se luă o piatră de pe inimă. Indiferent cât costase, ea nu va mai fi nevoită să aștepte și să spere până când Jim și Fred construiau ceva.

– Acum, hai să îți arăt! Tu trebuie... ăă... trebuie să faci puțină ordine. Să știi că este o cameră de flăcău. În rest...

Violet își strânse lucrurile. Ar fi preferat să mai rămână, mai ales că tocmai intrase Grace, mulțumită, zâmbitoare, cu chipul îmbujorat, cu o pâine sub braț și cu o pungă cu chifle dulci în mână.

– Plecați? Am adus ceva grozav pentru micuță.

Ea arătă către chifle, fără a spune dacă le cumpărase ori obținuse bunătățile la schimb. Rosie privi cu jind punga de la care venea un miros irezistibil.

– Le poți lua cu tine, spuse prietenoasă Clarisse. V-am invita cu plăcere la micul dejun, dar avem reguli stricte: niciun bărbat în casă înainte de răsăritul lunii.

Grace chicoti. Jim Paisley le privi furios pe femei. Violet murmură mulțumiri jenante și își urmă tatăl afară, înainte să se ia iar la harță. Rosie deja mușca din bunătățile dulci.

– Ne mai vedem! strigă Clarisse după ei.

Violet se întrebă dacă aceasta se adresase fetelor sau tatălui ei.

„Casa fainã" se afla în mijlocul așezării minerilor și era o dărăpănătură. Violet nici nu se așteptase la altceva. Drumurile spre ea erau atât de noroioase, încât piciorul se adâncea în clisa scârboasă și în pământ. Nici noua casă a lui Paisley, nici colibele din jur nu aveau toaletă. Locatarii își făceau necesitățile afară. Casele erau doar la câțiva pași una de alta, așa că nu te puteai retrage în pădure ori în altă parte, unde excrementele să se piardă printre tufe. Oamenii făceau în spatele casei și ploaia aducea totul pe străzi. Așezarea era o cloacă, putea cumplit și peste toate se așternea funinginea de la focuri și praful de la mină. Violet nu se mai mira când între casa lui Clarisse și noul ei domiciliu văzu mai mulți oameni tușind. Erau aproape numai bărbați, doar două femei cărau apă pe străzile înnoroiate și doi copii mici se jucau în mizerie.

Fata încercă să ignore toate acestea și să se gândească doar la casa cea nouă. O posibilitate de retragere în sine. Cu siguranță că se vor

găsi undeva niște flori, pe care ea le-ar putea usca pentru a alunga duhoarea. Ar putea să încerce și cu vapori de oțet. Doar dacă...

– Iată... așa cum ziceam, va trebui să faci puțină ordine.

Jim și Fred o luară înaintea fetei și deschiseră ușa noului lor cămin.

Violet se retrase îngrozită. Nu voia să plângă, dar era prea mult. Rosie începu să suspine imediat ce aruncă prima privire în harababura împuțită din interior. Oricine locuise în această casă nu făcuse vreodată curățenie, nu aruncase niciodată resturile de mâncare și nici măcar nu încercase să-și facă nevoile afară. Probabil că bărbații de aici fuseseră de cele mai multe ori prea beți pentru asta. Și nici urmele uscate de vomă nu erau un semn că duseseră o viață sănătoasă. Violet se îndoia că mândrii posesori ai acestei magherniță părăseau așezarea de bunăvoie. Probabil că maistrul îi dăduse afară.

– Așa că... ăă... apucă-te de treabă! spuse Jim Paisley. Noi mergem să îl ajutăm pe Eric la construcție. Are și el nevoie de o casă.

Era prima veste bună de la sosirea în Greymouth! Violet încercă să se mai consoleze cu gândul că cel puțin nu trebuia să împartă casa cu Eric Fence. Tânărul acesta îi era antipatic și nu îi plăcea faptul că avea o influență proastă asupra fratelui și tatălui, și mai ales o deranjau privirile lui pofticioase cu care o urmărea tot mai des. Oftând, începu să caute o mătură, o perie de frecat și o găleată. Bineînțeles că în casă nu exista așa ceva. Violet se gândi dacă să îi ceară tatălui ei bani pentru cele mai importante achiziții sau să ia din banii pe care îi mai avea pentru urgențe deosebite. Jim, Fred și Eric găsiseră un loc de construcție la trei case distanță și pentru a sărbători această hotărâre deschiseră o sticlă cu whisky.

Resemnată, Violet luă din banii ei. Nu îi fu ușor.

CAPITOLUL 10

Miss Matariki Drury și vărul ei Kupe Atuhati ocupară două camere single la hotelul Commercial după ce tânăra aminti numele directorului de bancă drept girant, deoarece niciunul din cei doi nu avea documente personale.

Întâmplător, omul lua masa aici cu niște prieteni și interveni cu amabilitate pentru Matariki.

– Este... ăă... nepoata lui Jimmy Dunloe, unul dintre cei mai prețuiți colegi din Dunedin. Legăturile de rudenie sunt cam încurcate, dar, în orice caz, tânăra este o mică prințesă.

Îi făcu semn cu ochiul lui Matariki, care auzi apoi în spatele ei cuvinte precum Insula de Sud, Canterbury, baronii oilor. Proprietarul hotelului deveni imediat mai prietenos și acceptă ca Matariki să îl ia pe Dingo în cameră, însă îi repartiză pe cei doi tineri la etaje diferite.

– Probabil că va patrula toată noaptea, chicoti Matariki. Ca să ne păstrăm onorabilitatea.

Kupe nu spuse nimic, de altfel, acesta fusese tăcut întreaga seară. Mâncarea i se păruse deosebită, niciodată nu mai gustase ceva la fel de bun ca medalionul de vițel în sos de piper cu cartofi. Vinul nu prea a fost însă pe gustul lui, nu era obișnuit cu o astfel de băutură și nici nu știa dacă voia să se obișnuiască.

În timp ce Matariki se pierdea fericită în cada cu spumă, după ce îl îmbăiase pe îndărătnicul Dingo, Kupe ducea dorul casei comune a războinicilor.

În dimineața următoare, când Matariki coborî la micul dejun, Kupe plecase.

– Fără să mănânce, remarcă directorul hotelului dezaprobator. Tânărul...

–...este puțin timid, interveni Matariki degajată. Dar are să se întoarcă repede. Mie însă îmi este foame. Și lui, zise tânăra arătând către Dingo, care dând din coadă lăsa să se înțeleagă că nu ar avea nimic împotrivă să înfulece imediat porția lui Kupe.

– Mai rămâneți? se interesă hotelierul, care era cu siguranță preocupat de achitarea notei de plată.

Matariki confirmă:

– Evident, îi așteptăm aici pe părinții mei. Până atunci vizităm orașul.

Directorul băncii îi promisese cu o zi înainte că va comunica la Dunedin adresa hotelului.

Pentru Matariki, vizitarea orașului reprezenta, de fapt, un tur la cumpărături. Trebuia să recunoască faptul că eul ei *pakeha* triumfase iarăși asupra rebelei maori. Văzu însă și universitatea, a cărei clădire îi păru impresionantă, și vizită grădinile din jurul sediului guvernamental. Rămase surprinsă de diversitatea plantelor care creșteau în această climă caldă. Păduri de ferigi existau și în Insula de Sud, dar palmieri, nu, cel puțin la Otago. Pentru prima dată, Matariki se gândi că ar fi frumos să trăiască pe Insula de Nord. La zăpadă renunța cu plăcere. Cu siguranță că la Auckland putea să înoate aproape tot anul, nu doar vara... Matariki hoinări cu Dingo pe pajiștile și colinele verzi de la marginea orașului și se bucură de priveliștea porturilor naturale și a micilor golfuri.

Când reveni spre seară la hotel, o așteptau nu doar o telegramă de la părinți:

> Rămâi unde ești! Ne vom vedea curând. Suntem extrem de fericiți, mami și tati.

...ci și Kupe, foarte agitat. Nu îndrăznise să ceară cheia de la camera sa și stătea în foaier. Directorul hotelului îi adusese un ziar, pe care el îl frunzărea cuminte. Când o văzu, sări în picioare entuziasmat.

– Iată-te, pe unde te-ai ascuns? Începusem să cred că ai plecat.

Matariki se încruntă.

– Tu ai plecat fără să spui nimic. Eu am fost doar să mă plimb. Ce altceva ar fi trebuit să fac? Să țes in ori să gătesc o supă gustoasă de câine?

Kupe râse:

– Scuze. Mă gândeam că...

– Unde ai fost? întrebă Matariki. Mi-am făcut griji.

Ceea ce era doar pe jumătate adevărat. Începuse să se îngrijoreze abia spre seară, dar ardea de nerăbdare să afle unde se grăbise Kupe.

– Am fost mai întâi la universitate, dar acolo nu mă acceptă așa simplu. De fapt, mă acceptă, dar nu fără diplomă. Ei zic că asta nu ar fi o problemă. Trebuie doar să scrie școlii misionare, care le va trimite documentele. Le-am spus că am fugit de acolo, dar tânărul de la registratură a fost foarte amabil și mi-a spus că dacă ar fi fost în locul meu, ar fi fugit și el, și m-a întrebat dacă nu sunt din Parihaka.

– De unde? întrebă Matariki.

– Din Parihaka. Au mai mulți studenți din Parihaka, un sat maori de pe coastă, dintre Mount Taranaki și Marea Tasmaniei, răspunse Kupe radiind.

– Un sat maori? se arătă Matariki interesată.

Era ceva neobișnuit ca un sat să trimită la studii mai mulți tineri. Pe de altă parte, acum, copiii din Ngai Tahu învățau mai toți engleza la Otago, să citească și să scrie. Cu siguranță că peste câțiva ani unii dintre ei vor dori să studieze, și la cât de bogat era tribul...

– Un sat bogat? întrebă ea nedumerită.

– Este aproape un oraș, Matariki! se entuziasmă Kupe. O mie cinci sute de locuitori, o sută de *whare*, două mari *marae*. Și

construiesc în continuare. Probabil, la un moment dat, fiecare trib va avea o *marae* în Parihaka!

Whare însemna casă de locuit.

– Un sat în care trăiesc oameni din diferite triburi? întrebă neîncrezătoare Matariki.

În Insula de Sud, satele foarte mari erau rare, în Insula de Nord trăiau mult mai mulți maori și deseori triburile aveau câteva sute de oameni. Marile *pa* – sate fortificate, adevărate cetăți – erau un lucru obișnuit mai ales înainte de venirea *pakeha*. Acum mai existau doar câteva. Războaiele cu albii și îndeosebi bolile aduse de aceștia reduseseră populația maori. Dar faptul că mai multe triburi se uniseră pentru a trăi împreună și a forma un nou trib era ceva inedit pentru Matariki. Nu mai auzise de așa ceva, firește cu excepția celor din Hauhau! Acolo, pe războinici îi unise religia comună.

Kupe confirmă înflăcărat:

– Da! Fără dispute între triburi, Te Whiti predică unitatea, respectul reciproc, convietuirea pașnică între maori și între maori și *pakeha*. El nu vrea lupte, ci dreptul asupra pământului nostru, prin mijloace pașnice.

– Fără un nou arhanghel Gabriel! exclamă Matariki îngrozită. Doar nu vrei să spui că ai devenit victima altui profet, Kupe! Acest... cum spuneai că se numește... nu caută decât necazuri, exact ca Te Ua Haumene.

Kupe clătină energic din cap.

– Tocmai că nu, Matariki! Eu am vorbit cu bărbații care studiază în Auckland. Și cu fetele, că ei trimit și fete! Mulți au crescut în satul Parihaka, care există de doisprezece ani. L-au înființat Te Whiti, o Rongomai cu Tohu Kakahi, în 1867. Imediat după primul război maori. Întâi aceasta a luptat, pe urmă și-a dat seama că vărsarea de sânge trebuie să înceteze. Exact ca noi, Matariki! Parihaka a ca... un fel de ripostă. Guvernul a confiscat pământul maori și, ca urmare a acestui fapt, Te Whiti și Tohu Kakahi au înființat acest sat. Nu un *pa*, Matariki, nu o fortificație! Ci un sat deschis în care oricine este

bine-venit. Kingi, Tawhiao, i-a trimis doisprezece bărbați – doisprezece apostoli.

– Știam eu, oftă Matariki.

Urmată de Kupe, care dădea de zor din gură, tânăra intră în sala de mese și studie meniul.

– Somon la grătar, Kupe. De asta aș avea poftă!

– Lasă acum mâncarea, Matariki! îi zise Kupe agitat. Parihaka nu are nimic de-a face cu Hauhau. Te Whiti nu predică nicio religie. Este vorba doar de un trai comun, înțelegi? Kingi voia să strângă legătura dintre maorii Waikato și maorii Taranaki. Iar Te Whiti îi dorea pe toți sub același acoperământ: Ngati Maniapoto, Ngati Porou, Ngati Pau și Ngai Tahu. Noi trebuie să apărem în fața *pakeha* ca un popor inteligent, înțelept, dar și puternic. Doar atunci vor înceta să ne mai fure pământurile și ne vor respecta.

– Să comand asta, Kupe? întrebă Matariki concentrată încă asupra meniului. Ori vrei altceva?

– Vreau la Parihaka! exclamă hotărât Kupe. Și vreau să vii cu mine.

Matariki se bătu cu degetul pe frunte:

– Mount Taranaki se află la peste două sute de mile de aici. Până acolo nu se poate face o excursie. Iar părinții mei vor veni aici. Trebuie să îi aștept.

– Atunci plec fără tine! Dar tu ai spus că vrei să fii o maori. Și să lupți contra *pakeha*. La Parihaka am putea-o face. Am putea...

– Și cum rămâne cu studiile tale, Kupe? Credeam că vrei să devii avocat!

– Vreau să le fac pe amândouă! strigă Kupe. Dar înțelege, dacă există ceva ca Parihaka, asta îmi dă curaj! Este un punct de plecare! Măcar vino cu mine și vorbește cu ceilalți, Matariki! Se întâlnesc regulat...

– Ca să strige *rire, rire, hau, hau?* îl ironiză Matariki.

– Nu! Doar ca să... deci ca să discute... să învețe... să citească. Da, și despre tradiții... vino cu mine, Matariki, te rog! Sunt oameni ca noi toții.

Matariki ridică din umeri.

– Bine. Dar nu astăzi, astăzi sunt prea obosită și trebuie să mănânc ceva, îi spuse și îi făcu semn chelnerului.

– La Parihaka își obțin singuri toată mâncarea! se entuziasmă din nou Kupe. După cele mai noi metode din agricultură, Te Whiti le arată că noi nu nu suntem sălbatici ai pădurilor și...

– Și nici canibali, asta îi privește pe ei. Despre câini ce părere are? Chelnerul puse pe masă pâinea și untul și Matariki se binedispuse: Dacă îmi spui că ei cresc rase speciale pentru carne, mă răzgândesc!

Când Matariki coborî în dimineața următoare, spre surprinderea ei, îl găsi pe Kupe discutând aprins cu directorul hotelului despre Parihaka.

– Am auzit despre Parihaka de la ziariști, îi răspunse directorul lui Matariki. Dumneavoastră nu ați citit despre asta? Ziarele din întreaga țară au scris pe acest subiect.

Nu și în tabăra de instruire a Hauhau și în Hamilton, se gândi Matariki. Oricum, soții McConnell nu erau abonați la niciun ziar, iar Kahu Heke cu atât mai puțin.

– Nu cu mult timp în urmă, au ajuns aici niște reporteri din Insula de Sud, care fuseseră la Parihaka. Erau foarte impresionați. Și de acel Te Whiti, care conduce acolo.

– Te Ua Haumene trebuie să fi fost și el foarte impresionant, bombăni Matariki în continuare sceptică.

Directorul hotelului se încruntă.

– Cel cu Hauhau, nu? Nu, nu există comparație. Te Whiti este un domn vârstnic deosebit de distins. În orice caz, ziariștii aveau numai cuvinte de laudă despre el.

Matariki se decise ca despre această poveste să îl întrebe și pe directorul băncii. Oricum, trebuia să meargă la el pentru că avea nevoie de bani.

– Iar? întrebă Kupe. I-ai terminat la cumpărături?

Matariki ridică din umeri.

– O rochie, un costum de călătorie... nu te uita așa, nici în Parihaka ta nu umblă ăia tot anul în fustițe *piu-piu*.

Oricât de recunoscătoare îi era lui Kupe, acesta începuse să o cam calce pe nervi. Dacă la acea întâlnire cu studenți din Parihaka s-ar vorbi despre tradiții, ar fi trebuit să se pună pe ordinea de zi și discuția pe tema „La maori, femeia nu este proprietatea bărbatului nici dacă acesta a sărutat-o de două ori".

Directorul băncii îi dădu fără nicio obiecție bani, nu însă fără a-i face mai întâi un compliment referitor la frumosul ei taior. De Parihaka auzise și el.

– Un cunoscut de-al meu i-a ajutat la inaugurarea unei bănci, îi spuse acesta spre uimirea lui Matariki. Are o bancă în Wellington și intenționa, de fapt, să îi păcălească dându-le o filială, dar ei au vrut să-și facă o bancă a lor. Și au pus acolo niște oameni cu cap. Oricum, plățile se fac ireproșabil.

– Au o bancă? se miră Matariki. Maorii? Deci un director maori, angajați maori...

Bancherul confirmă.

– Bineînțeles. *Pakeha* sunt acceptați ca vizitatori și sunt bine văzuți. Există și polițiști, meșteșugari, o agricultură organizată industrial. Puteți să vă convingeți, în drum spre Wellington, treceți pe acolo.

Matariki se întrebă ce ar zice părinții ei despre treaba aceasta, dar și ea deveni curioasă. Seara, la întâlnirea cu studenții, îmbrăcă ținuta ei cea mai modestă, fiind pregătită pentru orice, de la *haka* la cititul Bibliei. De fapt, găsi cu totul altceva. Cei șapte studenți, patru băieți și trei fete, organizau întâlnirea în mica locuință pe care o împărțeau.

– Este mai ieftină decât camerele la gazde, îi explică Hori, cel mai mare dintre ei. Mai ales că nici nu ne-ar fi ușor să găsim așa ceva, continuă arătându-i tatuajele de pe chip.

Hori și Eti aveau destul de multe, în jurul ochilor, nasului și obrajilor. Ceilalți tineri aveau doar câteva *moko*, iar două dintre fete erau tatuate doar în jurul gurii.

– Fetele au tatuaje doar în zona gurii, pentru a arăta că zeii i-au insuflat viața femeii, nu bărbatului, cum spune Biblia, îi explică Kanono privind mulțumită de sine la cei din jur.

Matariki râse. Tinerii îi plăceau neașteptat de mult. Îi primiseră cu ospitalitate, împărțiseră cu ei un urcior cu bere ieftină și vorbeau foarte mult, fără să se repete însă.

– Cei din Ngai Tahu nu se mai tatuează, spuse Matariki. Deci nu mi-aș imagina...

– Nici noi nu o mai facem prea des în Parihaka, zise Kanono. Pentru că poate fi periculos. Medicii și asistentele noastre ne ceartă când ajungem la ei cu copii care țipă din cauza inflamațiilor provocate de *moko*.

Kanono studia medicina și ea dorea să ajungă medic la Parihaka.

– Dar, pe de altă parte, este și păcat, interveni în discuție Arona, o fată înaltă, care își purta părul lung până la coapse, liber pe spate, nu prins cu agrafe sau împletit, precum colegele ei. Tatuajele ne sunt specifice, fac parte din ritualurile triburilor noastre. Tikanga, după cum știți. Dacă nu o vom mai face...

Ceilalți oftară.

– Arona este *tohunga* noastră în materie de tradiții, o tachină Kanono. Dacă ar fi după ea, ar toarce în timp ce citește Shakespeare.

Arona studia literatura engleză.

– Cândva vor fi citiți aici și scriitorii noștri și vor fi studiate și datinile noastre, prezise aceasta senină. Arta și literatura *pakeha* și maori vor sta alături. La egalitate. Și pentru asta luptăm noi în Parihaka.

– Pentru un fel de Shakespeare maori? întrebă Matariki încruntată. Pentru asta trebuie să înveți engleza?

– Ea a studiat deja limba maorilor, interveni Keke, cea mai tânără dintre fete.

Keke nu avea tatuaje și era foarte drăguță. Avea tenul mai deschis decât ceilalți, probabil că unul dintre părinți era *pakeha*. Lui Matariki i se păru cea mai simpatică dintre studenți.

Keke adăugă:

– Arona este o adevărată *tohunga*, este fiica unui *matauranga o te*.

Termenul desemna un preot ori o preoteasă cu rang înalt.

Keke continuă:

– Și ea a studiat cu mama ei, înainte de a veni aici. La *powhiri*, ea rostește *karanga* în *marae* Ngati Pau.

Matariki o privi pe fată cu și mai mare respect. Rareori o femeie atât de tânără primea această onoare.

– În Parihaka, suntem aproape toți tineri, spuse Arona cu o voce cristalină, de parcă îi citise gândul lui Matariki. Bătrânii nu mai pleacă din triburile lor. Mama a vrut ca eu să reprezint tribul Ngati Pau. Alții vin pentru că vor să încerce altceva. Ceva între maori și *pakeha*, ce este mai bun în cele două lumi.

Kupe o privi pe Matariki, care era foarte impresionată.

– Dar nu este o religie? voi ea să se asigure încă o dată.

Keke clătină din cap în timp ce îl mângâia pe Dingo.

– Nu, poți să ai orice religie vrei. Dar este firesc ca filosofia să fie influențată de diferitele religii, în special de creștinism.

Câțiva fluierară dezaprobator, dar Keke nu se lăsă intimidată. Filosofia era pasiunea ei, ea participa și la prelegerile de la facultatea de filosofie, deși studia, de fapt, dreptul.

– Te Whiti spune printre altele: „Dacă *pakeha* vă lovește, nu răspundeți lovind!" Voi chiar credeți că a ajuns la concluzia asta fără a fi citit mai întâi predica de pe munte?

– De fapt, cine este acest Te Whiti?

În ce îl privea pe charismaticul conducător din Parihaka, Matariki era încă suspicioasă. Kahu Heke și predicile lui pornite de la Te Ua Haumene nu îi ieșeau din minte. Și acela se folosea de ideile creștine ale maorilor.

– Este fiu de căpetenie, îi lămuri Eti. De la Ngati Tawhiri-kura. Tatăl lui nu era un *ariki* important, dar s-a preocupat de educația fiului său. A învățat să scrie de la cei mai bătrâni maori și a studiat apoi cu un misionar german luteran. Te Whiti a fost ales căpetenie,

a luptat în Taranaki, dar, la un moment dat, și-a dat seama că vărsarea de sânge nu este o soluție.

– În primul rând, atunci când ceilalți au puști, remarcă Matariki.

Arona râse.

– Un bun *ariki* este totdeauna și un bun diplomat, spuse ea. Te Whiti așa s-o fi gândit, dar nu a spus. Și încă ceva: și romanii aveau mai multe sulițe decât primii creștini. Și cine s-a impus?

– Dar noi nu suntem poporul ales, nu? interveni Matariki.

– Ba da! chicoti Keke și dădu mai deoparte urciorul cu bere. Era foarte mulțumită și puțin amețită. În special noi, cei din Parihaka. Noi schimbăm lumea!

CAPITOLUL 11

Violet avu nevoie de mai multe ore pentru a face cât de cât locuibilă casa din colonia minieră. Aceasta rămase totuși o colibă primitivă, fără coș de fum, latrină și ciubăr pentru baie. Ultimele ar fi putut să fie foarte bine făcute de cei doi mineri din familie. Jim și Fred veneau în fiecare seară negri de praful de cărbune grăsos din mină, dar, în Treherbert, Ellen îi aștepta totdeauna cu un vas cu apă fierbinte cu săpun. Când în prima seară, Violet făcu la fel, se alese în loc de laude binemeritate cu înjurături și o palmă. Apa, îi spuse tatăl ei, era scumpă. Nu numai că trebuia adusă din centrul coloniei, dar trebuia și plătită. O alternativă era râul, dar acesta era la o jumătate de milă. Violet nu putea cără apa de la asemenea distanță și, oricum, apa de acolo nu era potabilă, pentru că trei așezări miniere, colonia și mina deversau toate mizeriile în râu.

– Dar la mină? întrebă timid Violet. Dacă... v-ați spăla la mină?

La Treherbert existau băi, dar lui Jim și lui Fred nu le plăceau. Era mai confortabil îmbăiatul acasă. Însă la Greymouth bărbații trebuiau să găsească o alternativă. Nu era posibil să nu se mai spele! Nefericită, Violet se gândi la rufăria de pat a mamei, pe care o luaseră la plecarea din Anglia. Dacă Jim și Fred se culcau așa, cearceafurile s-ar fi înnegrit din prima noapte.

Jim Paisley râse.

– Glumești, Violet. Mina asta este o gaură împuțită. Minunatul Mr. Biller conduce afacerea cu cheltuieli minime. Fără băi, fără

felinare de mină, aerisirea este mizerabilă... Nu știu dacă apuc să fac purici aici, scumpo. Trebuie să existe și ceva mai bun... Deja i-am spus-o maistrului!

Violet oftă. Așadar, erau probleme de la început. Tatăl ei ar fi trebuit să se gândească la faptul că în Greymouth condițiile de muncă sunt mai grele decât în Țara Galilor. Pentru asta era suficient să arunce o privire așezărilor și să le compare cu căsuțele pentru mineri, simple, dar solide din Treherbert. Niciodată lui Violet nu îi trecuse prin cap că avea să ducă dorul vieții de acolo, însă numai după o zi în „Billertown" era terminată. Era epuizată de caratul apei, de drumul pe care trebuia să îl facă până la magazin și de căutatul lemnelor de foc prin pădurea din jurul așezării. Cei mai mulți mineri se încălzeau cu deșeuri de lemn ori cu cărbune din mină, dar lui Jim și Fred nu le trecea prin minte să aducă așa ceva, mai ales că nici nu ar fi trebuit să plătească.

Din noua casă, mobilierul aproape lipsea. Violet frecase temeinic masa cea veche și cele două scaune, dar paturile grosolane nu mai puteau fi folosite. La început aranjase pentru ea și pentru Rosie un fel de culcuș, dar mai aveau nevoie de ceva. Se gândea la o draperie ca în cabina de pe vas a lui Heather și ca în casa prostituatelor. Ar fi fost grozav să aibă ceea ce Clarisse denumise „puțină intimitate" Dar cu siguranță că de la tatăl ei nu va obține niciun ban. Acesta se enervase când în prima seară îl rugase să mai meșterească încă un culcuș în noua casă.

– Acum, după muncă? Ești smintită, Vio? Mai poate aștepta până duminică. Acum avem nevoie de ceva de mâncare și pe urmă...

Ca să se ducă la pub, Jim și Fred nu mai erau obosiți. Înfulecaseră fără o vorbă de mulțumire fiertura de legume preparată de Violet la foc deschis și plecaseră imediat. Nu le-a păsat nici de ploaia care reîncepuse și nici de drumul lung până în oraș. Violet privi în urma lor. În colonie era liniște deplină. Nici măcar o pasăre nu mai cârâia. Singurul zgomot care se auzea era tusea oamenilor, care trecea prin pereții subțiri ai colibelor.

Lui Violet îi părea neobișnuit că nu se auzeau voci și mai ales certuri. În Treherbert se auzea mereu când vecinii strigau unul la altul, iar din cabinele de pe vas răzbătea orice sunet. Dar la Greymouth...

Fata închise cu teamă ușa în urma ei când își dădu seama că bărbații din această așezare nu aveau cu cine să se certe. Din câte băgase de seamă, existau doar trei familii cu soții și copii, în afară de propria familie. Toți ceilalți bărbați trăiau fără femei, câte doi. Seara nu era niciunul acasă. Se duceau la cârciumă și când se întoarceau puteau fi periculoși pentru fete ca ele.

Violet se hotărî să cumpere din banii ei și o draperie, asumându-și riscul de a fi bătută de tatăl ei, dacă nu dispărea suficient de repede din calea lui când acesta avea să se întoarcă.

Violet nu reuși să se obișnuiască în „Billertown". Suferea din cauza murdăriei, a duhorii și a drumurilor lungi. Zilnic trebuia să se ducă în oraș după cumpărături, pentru care tatăl ei nu îi dădea bani. Era nevoită să se milogească pentru fiecare penny și primea ceva doar atunci când bărbații veneau acasă și nu găseau mâncare pe masă. Dar nu înainte de a o pedepsi pe Violet pentru „neglijența" ei. Drumul pe înserat în oraș era mai rău decât palmele. La dus mergea împreună cu Jim și Fred, care nu mai voiau să aștepte ca ea să le pregătească ceva, ci o coteau imediat spre pub. Se întorcea singură și de câte ori un bărbat traversa strada spre ea, fugea speriată în pădurea alăturată. La ora aceea, cei mai mulți nu erau încă beți, așa că doar o tachinau sau chiar îi spuneau o vorbă decentă. Nu toți minerii erau beți ordinari, chiar dimpotrivă.

Majoritatea minerilor plecaseră din Țara Galilor și Anglia pentru a-și căuta norocul în Noua Zeelandă. Pentru asta strânseseră bani, își adunaseră curajul și forțele, hotărâți să muncească din greu, să își caute o soție și să întemeieze o familie. Ceea ce îi aștepta în noua patrie nu puteau să bănuiască, dar, cu toate acestea, mulți făceau ce puteau pentru a fi mai aproape de realizarea visului lor. Firește că și ei mergeau la pub, dar numai pentru o bere ori două.

Restul banilor îl economiseau, precum Clarisse, pentru o căsuță sau o afacere în oraș.

Duminica, la biserică, un miner tânăr și serios îi povestea mereu despre planurile lui de viitor. De cele mai multe ori, la sfârșit o ruga, roșu ca sfecla, să accepte să o însoțească oficial la următoarea venire la slujbă. Violet îi respingea propunerea, la fel cum se făcea că nu aude vorbele cu două înțelesuri ale unor flăcăi insistenți.

Trebuie să mai reziști doar câțiva ani. Nu te îndrăgosti! Ai grijă de tine! În mintea lui Violet reveneau avertismentele lui Kathleen și ale lui Clarisse. Era ferm hotărâtă să țină seama de ele. Nu se lăsa impresionată de acești Jody, Herman ori Bill, iar un șef de echipă ori un meseriaș din oraș încă nu i se adresase. Aceștia o socoteau prea tânără și în lumea bună nu se flirta cu fete de paisprezece ani.

Toată primăvara fusese ploioasă și la câteva luni după sosirea în Greymouth, banii lui Violet se terminaseră. Ultimii penny îi cheltuise pe medicamentele lui Rosie, care se lupta de câteva săptămâni cu o tuse urâtă. În octombrie, unu dintre cei trei copii din așezare murise din această cauză și Violet era îngrozită. Copiii nu mor de la o răceală! Dar și Rosie avea febră mare și, în cele din urmă, Violet o duse la soția proprietarului firmei de servicii funerare, care era și moașă, și asistentă medicală în colonie. Oamenii glumeau că ea îi dădea de lucru soțului, dar Violet avea o părere bună despre aceasta. Mrs. Travers era curată și amabilă, o consultă cu atenție pe Rosie, după care îi dădu lui Violet un ceai de salvie și un sirop de tuse din flori de rongoa.

– Salvia o cultiv eu însămi, iar siropul de tuse este o rețetă maori, zise aceasta. Fierbe ceaiul, dă-i siropul și mai ales ține-o într-un loc uscat și cald. Ah, da, și vezi dacă se poate evita fumul din casă. Fumul este cel mai rău, se depune pe plămâni. Și să mănânce bine! Este numai piele și os. Ca și tine, de altfel...

Disperată, Violet făcu o gaură în acoperișul cocioabei. Aceasta nu fu însă de mare ajutor, în plus, ploua în casă și focul scotea și mai

mult fum. Dar cel puțin când nu ploua aerul dinăuntru era puțin mai curat.

Însă Violet nu știa cum ar putea să facă rost de mâncare mai bună pentru Rosie. Tatăl ei nu era dispus să cheltuiască mai mulți bani pentru asta. De când Violet rămăsese fără bani, ceea ce dădea Jim abia ajungea pentru pâine, câțiva cartofi dulci și oasele din care fata fierbea o supă pentru bărbați. Jim și Fred voiau ca zilnic, după muncă, să bage ceva fierbinte în stomac, și se plângeau de supa puțin consistentă. Ceea ce rămânea de la aceștia, Violet îi dădea lui Rosie, iar ea de cele mai multe ori se culca flămândă. Violet nu avea nevoie de Mrs. Travers ca să știe că așa nu mai mergea. Se gândea cum ar putea contribui și ea la hrana familiei. Pe când încerca să prindă păstrăvi în râu, care acum, vara, trebuiau să fie din belșug, o întâlni pe Clarisse.

– Nu mai faci reverențe, remarcă prostituata pe un ton între tachinare și mirare după ce Violet o salută obosită. Ți-ai pierdut toată noblețea?

Femeia se așeză lângă Violet, care stătea cu picioarele în apa rece ca gheața și urmărea cum trecea când și când câte un pește, fără să își dea seama cum ar fi putut să îi prindă.

– Niciun moment, oftă Violet. Dumneavoastră pescuiți, Miss Clarisse?

Clarisse zâmbi:

– Nu. Știu că maorii o fac cu vârșa, iar *pakeha* au undița cu cârlig. Aici se poate pescui, noi primim mereu pește proaspăt.

Violet își imagina ce obțineau pescarii în schimb, dar între timp asta nu o mai șoca. Ba chiar îi trecu prin minte să se intereseze cum se pescuiește de la unul dintre băieții care îi tot propuneau să o însoțească la biserică.

Clarisse se juca cu o frunză de ferigă.

– Nu arăți bine, micuțo, zise ea compătimitoare, în vreme ce Violet încerca să prindă un pește.

Vârșa era o idee. Își desfăcu șalul în apă, sperând ca un păstrăv să se prindă în ea. Ceea ce Clarissa consideră imposibil.

– De ce nu ne-ai mai vizitat?

Violet ridică din umeri.

– În așezare există doar trei femei, dar fac cât toate țațele din Treherbert. Dacă v-aș vizita, ar povesti asta soților lor și la următorul schimb ar afla tata.

Clarisse dădu din cap visătoare:

– Și el caută un motiv pentru a-și descărca nervii pe tine, nu? o întrebă fixând cu privirea o vânătaie de sub ochiul lui Violet.

Violet nu răspunse nimic.

– Pune... pune mâna pe tine? întrebă Clarisse cu înțelegere.

Violet se încruntă.

– Adică dacă... dacă pe tine ori pe sora ta... hm... vă atinge într-un mod nepotrivit? reformulă Clarisse întrebarea.

Violet clătină negativ din cap.

– Atunci ai noroc.

Violet o privi neîncrezătoare. Era prima dată când cineva alătura cuvântul „noroc" tatălui ei.

– Se poate și mai rău, spuse Clarisse. Crede-mă.

Părea că vorbea din proprie experiență. Dar Violet nu o întrebă nimic.

– Al meu a făcut-o când aveam șase ani, continuă Clarisse. Iar mama a tăcut. De dragul onoarei. Nu provin dintr-un mediu obscur. Tatăl meu a fost tâmplar în Christchurch, câștiga bine, s-ar fi putut duce la curve dacă nu o voia pe mama. Dar acelea erau prea bătrâne pentru el.

– Nu ați povestit acest lucru nimănui? întrebă Violet și ieși din pârâu.

Pentru șansa minimă de a prinde un pește nu merita să îi înghețe picioarele. Ferigile de pe mal erau calde de la soare.

Clarisse ridică din umeri.

– I-am povestit preotului și m-a pus să spun de cincizeci de ori *Tatăl nostru* și pe urmă să cer iertare tatălui meu. Fetele nu sunt crezute în astfel de cazuri. Cu siguranță nu cele din familii „bune".

Ultimele cuvinte le pronunță parcă în silă.

Violet înțelese de ce Clarisse era hotărâtă să nu se îndrăgostească și prefera să deschidă un stabiliment în loc să își întemeieze o familie.

– Am nevoie cât mai repede de un loc de muncă, spuse încet Violet și se așează alături de femeia mai vârstnică.

Clarisse o cercetă cu privirea.

– Te temeai să ne vizitezi și acum vrei să ni te alături?

Violet clătină din cap:

– Nu. Nu... nu pot să fac asta. Eu... mama... mama era o femeie onestă.

Clarisse oftă.

– Și nu vrei să îi întinezi amintirea. Înțeleg. În plus, taică-tău te-ar omorî. Atunci de ce întrebi?

Picioarele lui Violet erau încă reci ca gheața, dar i se uscaseră. Își trase ciorapii încercând să ferească de privirile Clarissei numeroasele cârpeli. Clarisse era foarte curată și bine îmbrăcată.

– Credeam că știți pe cineva... ceva... onorabil.

Clarisse clătină din cap:

– Nu știu nimic, îmi pare rău. Ar fi trebuit să te interesezi la brutar. Dar fiul lui se căsătorește acum cu Grace.

– Adevărat?

Violet se bucură pentru fata cu părul negru.

– Ea este foarte fericită și mama lui este de acord. Dacă nu o ia pe Grace, o să rămână fără nepoți. Nu au de unde alege. La brutărie au destui oameni, iar la noi este un pat liber.

Violet nu comentă.

– Când sunt gata hotelurile? întrebă ea. Vor avea nevoie de cameriste.

Clarisse se încruntă:

– Probabil o să mai dureze. Ai putea să încerci... la casele stăpânilor. Familia Biller a construit un palat lângă oraș. La fel familia Lambert, care deține cealaltă mină. Directorul de la Blackball are reședința la mare. Este posibil să caute servitoare. De obicei angajează maori, dar dacă îți mai amintești drăguțele tale reverențe și „Da, vă rog!" și „Nu, mulțumesc"

Violet radia de bucurie:

– Am să încerc! zise ea și execută o reverență. Multe mulțumiri, Miss Clarisse.

Violet își îmbrăcă cea mai bună rochie, își împleti părul în cozi și o lăsă acasă pe Rosie, cu toate că micuța plânse cu foc.

– Dacă te iau cu mine, nu mă mai angajează! încercă ea să o convingă. Stai aici, joacă-te cu păpușa și nu deschide nimănui. Voi veni înainte să se întoarcă tata și Fred. Cu siguranță. Și dacă primesc de lucru, o să îți aduc ceva de mâncare.

Firește că promisiunea era îndrăzneață, nu exista nicio garanție că Mr. Biller i-ar da slujnicei lui un avans, așa cum făcea cu minerii. Dar gândul la niște chifle dulci o făcu pe Rosie să tacă și să spere.

Violet era atât de îngrijorată din cauza lui Rosie, pe care o lăsase pentru prima dată singură în Greymouth, încât merse în pas alergător până la casa familiei Biller și se încălzise bine când ajunse. Splendida vilă se afla în mijlocul unei vaste grădini încă neterminate, prin spatele căreia curgea râul. Avea două niveluri și fațada în două culori. Ferestrele înalte, arcuite îi dădeau eleganță, iar acoperișul ușor înclinat o făcea impunătoare. De fapt, era un conac de țară, dar s-ar fi potrivit și într-un oraș. Probabil că Josuah Biller se gândise că va fi înglobată până la urmă în Greymouth, care era în plină dezvoltare.

În fața acestei priveliști, Violet aproape că își pierdu curajul. Era cazul să bată la ușa proprietarului minei și să se intereseze de un loc de muncă? Apoi însă zări în grădină un bărbat scund și îndesat, care

prindea trandafirii pe araci. Pentru că nu i se păru să aibă un aer periculos, Violet se duse la el și făcu o reverență.

– Scu... scuzați-mă, eu... aș dori să vorbesc cu Mr. ori Mrs. Biller, eu...

Voise să se intereseze dacă exista vreo șansă să fie angajată, dar grădinarul, care spre spaima ei îi întoarse o față rotundă și tatuată, îi indică o potecă ce ducea în spatele casei.

– Mr. Josh și Missur Her... în spate, o informă el, străduindu-se să rostească numele stăpânei. Necazuri cu Mahuika, nu înțelege, dar Missur tare...

Violet își dădu seama că avea de-a face pentru prima dată cu un reprezentant al băștinașilor maori. Oare soții Biller își recrutau întregul personal din rândul acestora? Poate pentru că maorii munceau pe mai puțini bani decât albii? Dar nimeni nu putea să ceară mai puțini bani decât Violet, care, de fapt, nici nu știa cât să ceară. Trase adânc aer în piept, mulțumi grădinarului și porni în direcția arătată. Și chiar auzi o ceartă înainte de a fi ocolit clădirea.

– Nu mă interesează dacă se merită! zise o femeie cu o voce stridentă, isterică. Dar s-a dezbrăcat! În fața fiului tău!

Imediat zări și femeia. Pe poteca ce ducea la râu mergeau un bărbat vânjos blond, într-un costum cu vestă, o femeie delicată, elegant îmbrăcată, o fată cu pielea maronie și un băiețel. Spre mirarea lui Violet, fata era pe jumătate goală. Avea sânii descoperiți, iar în jurul coapselor purta o pânză ușoară. Bărbatul devora din priviri formele plinuțe, iar femeia părea șocată.

– Dar voia să mă învețe să înot! interveni băiețelul, care părea de șase-șapte ani, avea părul blond ca tatăl său și chipul îngust, lunguiet ca al mamei. Adăugă: Și, în plus...

– Și, în plus, o femeie onorabilă poartă costum de baie! îl întrerupse mama lui. Asta în cazul în care o femeie onorabilă înoată. Nu am nimic împotriva unei băi într-o stațiune balneară marină, cu cabine pentru îmbrăcat-dezbrăcat, care permit un comportament pudic, dar nu așa...

– Noi înotăm totdeauna așa, se dezvinovăți fata cu pielea maronie.

Aceasta nu era tatuată, dar avea păr negru ca al grădinarului și aceeași față rotundă. Chipul îi era blând și drăguț și nu oglindea nici rușine și nici vinovăție.

– Iar copiii totdeauna..., adăugă fata.

– Îți mai spun o dată că ăștia sunt sălbatici! se ambală femeia. Josuah, vrei să încetezi să te holbezi la fată? Iar tu, Mahuika, acoperă-te! Nu este o privelişte pentru sărmanul copil...

Băieţelul nu părea prea zdruncinat, ci mai curând interesat. Și nu înţelegea care era problema. El nu dădea atenţie trupului despuiat al fetei maori.

– Ea îi vorbeşte şi în limbajul ei ciudat... cine ştie cum îl mai influenţează... nu, Josuah, trebuie să insist! Avem nevoie de o englezoaică!

Fata îmbrăcă ascultătoare rochia și bărbatul își pierdu interesul pentru ea. Părea indecis să accepte ori nu dorinţa femeii.

– Hermine, nu are sens! Peste o jumătate de an va pleca la internat. Ar însemna o nebunie ca până atunci să aducem din Anglia o bonă. Durează trei luni până ajunge aici și...

– Dar nu am nevoie de bonă! interveni băieţelul. Mă descurc singur foarte bine. Aș prefera un glob pământesc și acel dicţionar...

– Tu ţine-ţi gura, Caleb! îi ordonă mama. Auzi și tu, Josh, că nu este educat, acești sălbatici îl influenţează! Se bagă în vorbă, își vede bona goală, grădinarul îl „ajută", imaginează-ți! Ieri a intrat în casă cu hainele murdare de sus până jos și mi-a spus că a prins o weta. Cerul ştie ce o fi asta...

– Este o lăcustă uriașă, o informă copilul, ceea ce îi atrase o nouă privire plină de reproșuri.

– Missus ceartă pentru noroi pe haine, încercă fata-bonă să se dezvinovățească din nou. De aceea azi am vrut dezbrăcăm. Este cald și este mai bine să joace...

– Tu să taci! Mrs. Biller i se adresă apoi acuzatoare soţului: Se va întoarce complet sălbăticit în Anglia, ce vor crede cei de la internat despre el...

– Am putea să îl trimitem mai devreme cu o jumătate de an, fu de părere Josuah Biller.

Soţia reacţionă de-a dreptul isteric:

– Acum? Mai devreme? Copilul meu...

Ea se pregăti să tragă băieţelul lângă ea, dar se controlă când o observase pe Violet, care se apropiase timidă.

– Tu cine eşti? întrebă prietenos Caleb.

Violet îi zâmbi, apoi îi zâmbi şi fetei maori, ca un fel de scuză. După care se întoarse către Mr. şi Mrs. Biller şi făcu o reverenţă cu capul plecat. Când îl ridică, văzu ochii albaştri apoşi ai mamei lui Caleb.

– Eu sunt Violet Paisley, spuse ea hotărâtă. Şi nu ştiu să înot.

Pentru Mrs. Biller era de ajuns faptul că Violet era albă, vorbea engleza şi nu dorea să îi îmbogăţească fiului ei cunoştinţele cu exotisme ca înotul ori dialectele polineziene. Mr. Biller o descusu mai mult, dar părea de acord cu angajarea ei. Da, aceasta avea experienţă cu copiii, avea grijă de sora ei mai mică. Lucrase şi în case simandicoase, deci nu o să spargă porţelanuri, şi ştia să folosească robinetul pentru apă. Mr. Biller dădu din cap când fata menţionă numele reverendului Burton din Dunedin, iar Mrs. Biller se arătă de-a dreptul încântată auzind de Lady's Goldmine. Colecţiile lansate de Kathleen şi Claire erau cunoscute nu doar la Dunedin. Cu ani în urmă, Mrs. Biller îşi comandase acolo rochia de nuntă.

– Iar tatăl tău lucrează la mina mea? întrebă, în cele din urmă, Biller.

Violet confirmă, dar întrebarea o îngrijoră foarte tare. Dacă Mr. Biller se interesa la maistru de Jim şi Fred, nu va primi cele mai bune referinţe. Până una-alta, proprietarul minei părea mulţumit.

– Bun, te vom lua de probă. Ne aşteptăm ca... Dar explică-i tu, Hermine, eu trebuie să plec la birou, povestea aceasta mi-a mâncat

destul timp. Ah, da, și găsește pentru micuța maori o altă sarcină... să nu avem vreun necaz cu tribul dacă o concediem.

El arătă către Mahuika și lui Violet i se ridică o piatră de pe inimă. Nu i-ar fi făcut plăcere să știe că îi furase slujba.

Mrs. Biller pufni după ce soțul plecă.

– Necazuri cu tribul! murmură ea. Mai curând este vorba de faptul că ești nebun după ea!

Violet se prefăcu că nu a auzit nimic și mai execută o reverență în fața viitoarei ei patroane. Mulțumesc... mulțumesc mult, madam. Așadar... când trebuie să vin?

Mrs. Biller o chemă în dimineața următoare la ora șapte. Trebuia să îl trezească pe Caleb, să îi servească ceaiul și să îl ajute să se îmbrace, iar apoi să îl predea spălat și sătul profesorului particular.

– Reverendul are amabilitatea să îl instruiască, va veni de la ora nouă la ora douăsprezece. La unu prânzim în familie, te ocupi să stea liniștit la prânz, pe urmă îl supraveghezi la teme.

Violet se întrebă dacă nu ar trebui să menționeze că abia știa să citească și să scrie, dar probabil că nici Mahuika nu se pricepea la acest lucru mai mult decât ea. Va încerca să îl țină pe băiat la masă, indiferent ce făcea el acolo. Vru să îi zâmbească lui Caleb, care o privi cercetător, cu o mină serioasă. Nu părea entuziasmat de o nouă bonă, dar nici supărat sau ostil.

– La ora șase i se dă cina.

Caleb se uită morocănos, dar Violet nu putea să i-o ia în nume de rău. Mrs. Biller vorbea despre fiul ei ca și cum ar fi dat indicații de hrănire pentru un animal de companie.

– Pe urmă poți pleca.

Violet își mușcă buzele. De obicei, la ora șapte se întorceau Jim și Fred. Dar se va descurca ea cumva. De exemplu, putea să gătească seara și când veneau bărbații doar să încălzească mâncarea. Era mai bine ca ei să nu afle de noua ei slujbă. O să le spună probabil că mai dădea o mână de ajutor la familia Biller.

– Multe... multe mulțumiri, madam, mai repetă ea înainte de a pleca. Deci... pe mâine, Caleb.

Băiatul nu răspunse.

Totuși, Violet era cât se putea de binedispusă când plecă. Cu privire la bani încă nu discutase, temă foarte fierbinte pentru ea. Dar poate că brutarul îi va da chiflele pe datorie.

Când Violet ajunse la vilă în dimineața următoare, Caleb era treaz și îmbrăcat. Stătea la biroul din camera de studiu. Imperiul lui se compunea din trei încăperi, în afară de camera pentru studiu, mai avea o cameră de zi și un dormitor. Fiecare dintre aceste încăperi era mai mare decât întreaga colibă a lui Violet.

Când îl găsi pe băiat așteptând, Violet se simți vinovată.

– Am... am întârziat? întrebă ea încet.

– Nu, dar eu nu sunt un bebeluș. Nu trebuie să mă îmbraci și să mă speli. Am șapte ani!

– Aproape un bărbat, râse Violet.

– Și nu trebuie nici să mă iei peste picior. Eu am noroc. Alți copii sunt nevoiți să muncească la șapte ani, zise el închizând cartea din care citise. David Copperfield. Violet încercă să își amintească de ea.

– Acum... ce trebuie să fac? îl întrebă ea.

Se simțea prost și neajutorată. Era, evident, în plus.

– Ce vrei, răspunse Caleb. Mai întâi micul dejun. Trebuie să îl aduci tu, mamei nu îi place să mănânc jos.

Violet se miră.

– De ce nu? întrebă și din nou se simți prost pentru că tocmai pusese în discuție ordinele noii ei stăpâne. Tu...

– Mama mă consideră un bebeluș, după cum știi. Și bebelușii salivează. Ori gânguresc, ori fac altele. În orice caz, nimeni nu își dorește un bebeluș la masă. Aduci ceaiul?

Violet dădu fuga jos, la bucătărie, unde o cunoscu pe bucătăreasă. Agnes McEnroe era scoțiană, de vârstă mijlocie, iar soțul ei lucra ca vizitiu la Biller.

– Deci tu eşti noua bonă? se interesă prietenoasă aceasta când, în maniera obişnuită, Violet îi făcu o plecăciune. Arăţi de parcă tu ai nevoie de una! Dar nici micuţa maori nu era mai în vârstă, ci doar mai bine hrănită.

Agnes puse pe tavă încă două felii de pâine prăjită, hotărâtă să infirme prejudecăţile despre poporul din care se trăgea. Cu Violet va fi foarte generoasă.

– Poţi să mănânci împreună cu domnul cel tânăr, se va bucura. Este un băiat bun micuţul Caleb, dar plictisit. Vezi să îl mai înseninezi!

Violet apucă agitată tava pe care bucătăreasa mai pusese încă o farfurie şi o ceaşcă. Se simţea născută pentru ocupaţia de bonă. Dar va reuşi să îl întreţină pe acest băieţel precoce? Acum însă era preocupată să nu o întâlnească pe scări pe Mrs. Biller. Cu siguranţă că aceasta va observa că ea avea de gând să bea ceaiul cu fiul ei, ceea ce nu era prevăzut. La vederea zaharniţei pline, a laptelui cu smântână, a untului şi a celor două feluri de marmeladă îi lăsa gura apă. De dimineaţă mâncase doar un colţ de pâine şi nici măcar cafea nu făcuse, pentru că Rosie încă dormea şi nu voia să o trezească. Micuţa va sta oricum mult timp singură... Pe Violet o cuprinse din nou îngrijorarea.

Caleb eliberase o masă în camera de zi şi o aştepta pe Violet răbdător, cu cartea lui. Nu avu nicio reacţie văzând a doua ceaşcă şi feliile de pâine prăjită.

– Eşti cam subţirică, spuse el când Violet luă prima felie de pâine.

– Eu... eu... în familia noastră, toţi sunt subţirei, răspunse Violet şi roşi. Vrei marmeladă de căpşuni ori de portocale?

Băiatul se încruntă:

– Eu – nu – sunt – un – bebeluş! repetă el rar şi foarte apăsat propoziţia preferată. Nu trebuie să îmi ungi felia de pâine. Eu sunt în stare şi să îmi torn singur ceaiul. Uite!

Şi i-o dovedi ridicându-se cu şervetul pus pe braţ şi apucând cana cu ceai ca un chelner cu experienţă. Cu capul ridicat şi spatele drept,

se apropie prin stânga de Violet, turnă afectat ceaiul în ceaşcă, fără a vărsa un strop, şi i se adresă fetei cu un ton umil:

– Doreşte milady frişcă şi zahăr la ceai? Ori milady preferă lămâie?

Violet izbucni în râs. Caleb se aşeză din nou şi apucă şi el o felie de pâine.

– Poţi să mănânci şi tu, spuse el generos. Îţi place... marmelada de căpşuni! Îţi place tot ce este dulce, nu?

Violet se încruntă.

– De unde ştii?

Caleb ridică poznaş din umeri şi râse:

– Aşa arăţi! Şi acum spune-mi: Ce vrei să faci? Avem mai mult de o oră până vine reverendul.

Violet îşi muşcă buzele.

– Eu... nu ştiu. Ce făcea Mahuika cu tine?

Caleb strânse din buze.

– Nimic. Firește, lua micul dejun şi pleca în grădină. Ajutorul grădinarului este iubitul ei, ştii?

Violet se întrebă dacă opiniile lui Mrs. Biller în privinţa fetei maori nu erau cumva îndreptăţite. Cine ştie la ce îl făcea aceasta părtaş pe Caleb, în afară de nuditatea ei?

– De aceea trebuia să mă joc atât de des în grădină. Ceea ce nu mă deranja. Mie îmi plac weta.

– Ce mai este şi aceea o weta? întrebă Violet.

Caleb zâmbi.

– Este o insectă. O lăcustă. Uite...

El luă din dulap o carte şi o deschise. Violet văzu un text lung şi o imagine reprezentând o insectă, care nu îi făcea deloc mai simpatică fauna din noua ei patrie.

– Şi unde... se găseşte asta? întrebă ea dezgustată.

Caleb aruncă o privire pe text.

– Depinde de felul ei... weta arboricolă sare mai peste tot, dar weta de grotă intră şi prin casă... citeşte singură.

El îi întinse cartea lui Violet.

Aceasta ezită.

– Eu... nu știu să citesc foarte bine, spuse ea încet. Mi-ar fi plăcut, dar...

– Dar ai cel puțin treisprezece ani! se miră Caleb.

Violet își mușcă buzele.

– Am cincisprezece, zise ea.

Ziua ei de naștere fusese la începutul anului, dar nu o sărbătoriseră. Tatălui ei uitase de ea.

– Dar nu se învață odată cu vârsta. Și este... cam greu.

Caleb clătină din cap. Voia să pară nemulțumit, dar, de fapt, radia.

– Nu este greu! susținu el convins. Vrei să te învăț?

În următoarele săptămâni, Caleb Biller îi deschise fetei de cincisprezece ani porțile către o nouă lume.

SFÂRȘITUL LUMII

Insula de Nord, Parihaka
1879 – 1881

Insula de Sud, Greymouth
1880 – 1881

CAPITOLUL 1

De la întâlnirea cu studenții din satul model maori Parihaka, la care participase și Matariki, Kupe fusese câștigat de proiectul acestora. Își dorea foarte mult să vadă satul și să îl cunoască pe Te Whiti, care dacă ar fi fost chiar pe jumătate un conducător atât de charismatic pe cât părea, l-ar fi subjugat total pe tânărul care își dorea să trăiască în Parihaka.

Acest lucru îi era indiferent lui Matariki. Deși simțea ceva pentru salvatorul ei, nu era îndrăgostită de el. Pentru că, deși o eliberase de sclavia din Hamilton, semăna prea puțin cu prințul călare pe-un cal alb la care visase. Era drăguț și simpatic, dar și puțin cam copilăros. Lui Matariki i se părea că viața din Auckland nu i se potrivea. Îl compătimea pe Kupe pentru soarta lui, dar nu era impresionată de el. Fata oscila permanent între firea sa maori și cea *pakeha*: în timp ce femeia maori nu avea nicio reținere ca în materie de *mana* să îi fie superioară bărbatului, eleva de la Otago Girls' School și-ar fi dorit un erou.

În plus, Kupe o făcea să se simtă vinovată. Cât stătuse la Hamilton, fata își jurase să trăiască precum o maori și să lupte pentru drepturile poporului ei. Dar după numai câteva zile la Auckland cedă din nou farmecului hainelor frumoase și paturilor moi. Dacă l-ar fi urmat pe Kupe la Parihaka, ar fi fost presată probabil să rămână acolo. Dar se surprinse bucurându-se pentru noul an școlar la Otago, pentru întâlnirea cu fete care nu aveau alte probleme decât

cine o va interpreta pe Julieta lui Shakespeare în spectacolul organizat de școală.

Însă Kupe găsi susținere unde nu s-ar fi așteptat. La două săptămâni după ce el și Matariki ajunseră la Auckland, au venit și părinții ei. Sosiră cât putuseră de repede, iar Lizzie Drury ardea de nerăbdare să viziteze Parihaka.

Kupe se purtă stângaci și nesigur când Matariki îi întâmpină furtunos pe Lizzie și pe Michael. Până atunci, el o considerase pe Matariki o fiică de căpetenie intangibilă și elitistă. Acum însă, ea se repezea exuberantă în brațele acestui *pakeha* înalt și cu ochi albaștri, căruia îi spuse degajată „tati". Și, de asemenea, Lizzie, celebra *pakeha wahine*, nu corespundea imaginii pe care și-o construise Kupe. El se aștepta la o personalitate puternică, o soție de căpetenie înaltă și maiestuoasă. Dar din trăsura pe care Michael o închiriase la Wellington coborâse o femeie firavă, în costum de călătorie și cu pălărioară cochetă. Se arată prietenoasă și cu Kupe, pe care, inițial, soțul ei îl privise cam suspicios, dar arăta cu totul altfel decât o femeie puternică, potrivită pentru Kahu Heke.

Însă Lizzie i se adresă lui Kupe în limba maorilor, pe care o vorbea bine, și nu păru prea impresionată de tatuajele lui.

Mărturisirea lui Kupe că stăpânea insuficient limba poporului lui îi atrase simpatia lui Michael. Părinții lui Matariki îl descusură pe tânăr atât de „discret", încât Matariki se încruntă. Îndeosebi atunci când tatăl ei îi puse, în cele din urmă, întrebarea hotărâtoare:

– Și acum, tinere, ce intenționați să faceți?

Pe Lizzie o pufni râsul când Michael se adresă atât de serios tânărului de lângă fiica lor. Pentru ea era de mult clar că Matariki și acest uriaș blând nu se iubeau sau cel puțin nu se culcau împreună. Lizzie își dădu seama că cei doi simțeau ceva unul pentru celălalt, dar și că pe Matariki o călca uneori pe nervi stângăcia lui Kupe. Tânărul pomeni de Parihaka și îi oferi lui Lizzie bine-venita

ocazie de a-și încheia interogatoriul și de a orienta discuția spre alte subiecte.

– Oh, da, am auzit despre asta! zise Lizzie. Sau am citit. Și cei din Ngai Tahu vorbesc despre acest lucru, dar pentru ei nu este așa de important, ei nu mai au de mult probleme atât de serioase cu *pakeha* cum au cei de pe aici. Oricum, este o treabă interesantă. De ce nu mergem acolo, Michael? Îl ducem pe tânăr și cu ocazia aceasta vedem și despre ce este vorba.

Și privi spre fiica ei, parcă așteptând aplauze. O va scăpa într-un mod elegant de simpaticul, dar necorespunzătorul ei admirator. Matariki părea nesigură, aproape chinuită. Nu voia să meargă la Parihaka? Lizzie hotărî să discute cu ea despre asta mai târziu.

Michael nu avea nimic împotriva unei escapade la Mount Taranaki și nici nu era îngrijorat că ar fi posibil ca fiica sa să dorească să rămână acolo. Îi era clar că Matariki se va întoarce cu el și cu Lizzie la Dunedin, unde își vor relua viața. Cu cât vor scăpa mai repede de acest băiat maori, cu atât va fi mai bine. Lui Michael nu îi plăcuseră niciodată situațiile neclare.

Așa că a doua zi dimineața, când au pornit toți patru spre sud, nici nu a remarcat tensiunea care domnea în trăsură. Ba chiar contribui la indispoziția lui Matariki, cauzată de faptul că parcurgea încă o dată porțiunea din drum străbătută de ea și de Kupe când fugiseră.

– Ești sigură că nu vrei să reclami familia McConnell? se interesă el încă o dată pe când ocoleau orașul. Pentru lipsire de libertate sau pentru mai știu eu ce? Am putea să mergem la poliție.

Matariki zâmbi. Pentru a-i face această propunere, tatăl ei trebuie să își fi călcat pe inimă. La trei decenii după deportarea lui în Australia, avea încă o relație tulbure cu autoritățile publice.

– Ah, lasă, tată, deja i-am pedepsit, încercă ea să îl mai calmeze. Ca să nu mai spun că Hamilton nici nu are un post de poliție. Nu mai vreau să ajung acolo niciodată!

Michael dădu uşurat din cap şi îndreptă trăsura spre drumul plin de hârtoape care ocolea Hamiltonul. Ar fi preferat un traseu cât mai departe de oraş, dar în Insula de Nord existau puţine drumuri amenajate, iar între Auckland şi Parihaka nu erau hoteluri ori hanuri. Drumul şerpuia prin terenurile unor ferme cu păşuni, nici pe departe la fel de mari precum cele din Canterbury Plains, sau printre coline cu mărăcinişuri. Din când în când, străbătea şi păduri de fagi sau ferigi şi trecea pe lângă uriaşi arbori kauri.

Spre uimirea lui Kupe, Lizzie ştia multe despre aceşti arbori. Ea trăise mult timp în Insula de Nord şi se împrietenise cu un trib maori din Kororareka.

– Cu Ngati Pau, îi explică lui Kupe. Tribul lui Hongi Hika, unde l-am cunoscut pe Kahu. Era de atunci un rebel, dar nu atât de fanatic cum îl descrieţi voi. Nu avea atâta sânge-rece şi nu era capabil de orice. Filosofia acestui Te Whiti îmi place oricum mult mai mult. Abia aştept să ajungem la Parihaka!

Lizzie îi surâse lui Matariki, care îşi deschisese inima în faţa ei în seara dinaintea plecării:

– Mi se pare că sunt o trădătoare! Într-un fel, ştiu că Kahu Heke avea dreptate. Niciodată nu am luat în serios problema asupririi de către *pakeha* şi toate celelalte. Dar Hamiltonul...

– A fost într-adevăr o experienţă, o aprobă Lizzie, în urma căreia trebuie să înţelegi că în Insula de Nord au existat şi victime. În aceste nefaste războaie şi dispute din cauza unor smintiţi ca Te Ua Haumene ori fanatici ca Te Kooti. Au fost victime de ambele părţi şi firesc că acest lucru nu se iartă uşor. Asta nu înseamnă că trebuie să intervii, dacă nu vrei.

– Ba trebuie să o fac! Matariki se ridicase în picioare şi, urmată de Dingo începuse să se plimba prin cameră. Nici el nu putea să stea liniştit. Nu se mai poate aşa. Asemenea lucruri, cum a fost cel cu satul lui Kupe, nu trebuie să se mai întâmple, şi...

Lizzie zâmbi:

– Ai vrea să îndrepți lucrurile pentru că îl placi pe Kupe. Și el a făcut multe pentru tine.

Matariki confirmă.

– Dar nu ești îndrăgostită, constatase Lizzie. Asta îți reproșezi.

Matariki își privise mama neîncrezătoare și în același timp admirativ. Cum de își dăduse seama? Era bine că cineva o ajută să își lămurească sieși asta. Matariki își mușcase buzele și îi venise să plângă.

Lizzie o trăsese înapoi pe canapea lângă ea și o îmbrățișase.

– Matariki, așa este în dragoste, îi explică ea cu blândețe. Nu o poți întoarce cum vrei. Uneori nu te îndrăgostești de cine trebuie și foarte des te îndrăgostești de cineva care nu îți răspunde la fel. Și invers. Pentru asta, nimeni nu trebuie să se simtă vinovat, atâta vreme cât nu îl duce pe celălalt de nas și nici pe sine nu se înșală. Tu procedezi corect, Matariki, nu îți face griji.

– Dar eu nu m-am îndrăgostit niciodată! zisese Matariki. Și aș dori atât de mult. Eu... eu mă tem că ceva nu este în regulă cu mine.

Lizzie nu o putea ajuta. Cu toate că își înțelegea fiica și o lua în serios, izbucnise în râs.

– Riki, va veni și vremea aceea! o asigurase ea. Probabil că exact atunci când te aștepți cel mai puțin și mai ales când nu ai nevoie de așa ceva.

Peste doar câteva zile, cuvintele lui Lizzie își vor găsi confirmarea.

În timpul călătoriei, respectul lui Kupe pentru Lizzie și Michael crescu. Până atunci, pentru el, un *pakeha* fusese permanent un neîndemânatic sedentar. Albii pe care îi cunoștea își părăseau foarte rar orașele și pentru ei chiar și o călătorie scurtă presupunea pregătiri ample. Lizzie, Michael și Matariki se depărtaseră de civilizație de când plecaseră la drum. Fostul căutător de aur și prietena maorilor nu aveau nevoie de hanuri. Știau cum se aprinde un foc la marginea drumului, se pricepeau la pescuit și vânătoare și nu îi deranja să înnopteze într-un cort. Corturile erau noi, Michael procurase din Auckland unul pentru el și Lizzie și câte unul mai mic

pentru Matariki și Kupe. De bani se părea că nu duceau lipsă, cumpăraseră lucrurile cele mai scumpe, iar Lizzie chiar se plânsese că nu închiriaseră o căruță cu coviltir.

– Voiam să ajungem la tine cât mai repede, se justificase ea lui Matariki pentru trăsura frumoasă, dar nu prea potrivită pentru distanțe lungi. Și, în plus, am crezut că drumurile sunt într-o stare mai bună.

Insula de Sud era mai dezvoltată decât Insula de Nord, goana după aur accelerase în Otago amenajarea de drumuri. Pe parcursul călătoriei, Lizzie și Michael se dovediseră adevărați pionieri, iar Matariki un copil al tribului Ngai Tahu. Deseori, Kupe se simțea penibil pentru că aceștia se descurcau mai bine decât el să supraviețuiască pe un teritoriu străin.

– Tatuajul nu face dintr-un maori un războinic, îl înțepa Matariki.

În cele din urmă, părăsiră drumul dintre Auckland și Wellington și cotiră către vest, spre Marea Tasmaniei, la a cărei vedere Matariki și Lizzie se bucurară la fel de mult.

– Pe aici am navigat noi, eu cu Kahu! le povesti Lizzie pe un ton aproape melancolic. Michael îi aruncă o privire plină de gelozie. Ea adăugă: Coasta mării este minunată.

Era adevărat. Coasta de Vest a Insulei de Nord avea un peisaj extrem de divers: golfuri întinse întrerupte de versanți stâncoși, plaje cu nisip în nuanțe închise sau deschise, porțiuni cu bolovani și pădurile de ferigi și mixte care ajungeau până în mare. Pentru că aerul era curat, zăriră și Mount Taranaki, al cărui vârf strălucea în soare într-o coroană de zăpadă.

– Încă un pământ pe care ni l-au luat! zise Kupe cu privirea ațintită spre vârf. A fost confiscat în timpul războiului Taranaki!

Lizzie se încruntă.

– Guvernul nu a restituit muntele anul trecut? îl întrebă ea pe Michael.

– Ba da, confirmă acesta. După ce coloniștii au constatat că pământul nu poate fi folosit. Și că vulcanul erupe când și când, fapt ce, în situația aceasta, poate fi considerat un noroc.

Spre mirarea lui Kupe, soții Drury manifestau înțelegere cu privire la situația maorilor și la necazurile lor cu coloniștii albi. Când tânărul îndrăzni, în cele din urmă, să observe acest lucru, Michael îi povesti timp de o jumătate de zi despre istoria Irlandei și lupta pentru libertate a propriului popor.

– Noi știm prea bine ce este asuprirea, tinere! îl asigură arogant Michael și îi relată despre exilarea lui în Tasmania după ce furase secară în vremea foametei.

Tatăl vitreg al lui Matariki crescu astfel și din punct de vedere al *mana*.

– Deci ați fost un fel de luptător pentru libertate, Mr. Drury?

Lizzie zâmbi în sinea ei. De fapt, Michael fusese fabricant de whisky și avusese nevoie de secară pentru a face băutură, pe care să o vândă și cu banii câștigați să fugă din Irlanda cu prietena sa, care era de bună-credință.

Mama lui Matariki remarcă însă aproape în șoaptă:

– Dar există vreun luptător pentru libertate care să nu aibă și motive personale?

Fata, singura care o auzise, ridică din umeri. Drumul de coastă tocmai urma linia unei plaje care îi amintea de golful ei preferat de lângă Dunedin și se gândi la școală și la Elizabeth Station. Va mai fi pentru ea viața tot atât de simplă? Mai era ceva sigur?

Primul lucru pe care l-au remarcat în Parihaka au fost ogoarele aflate de-a lungul unui drum bine construit și întreținut. Plantațiile de cartofi dulci și pepeni, de varză și cereale se întindeau pe suprafețe mari.

– Pentru a face așa ceva este nevoie de sute de oameni! se minună Kupe.

Michael se uită la brazdele drepte și la potecile curate.

– Ori de pluguri moderne și alte utilaje agricole.

Ca o dovadă a faptului că presupunerea lui era adevărată, chiar atunci se ivi un atelaj greu, tras de cai de povară și având în urmă un plug mare, al cărui conducător desțelenea un teren. Tânărul maori îi salută prietenos. Michael îi răspunse.

– Chiar de ambele, adăugă el și le arătă câteva femei și fete care pliveau. Totul arată grozav. Dacă au să o țină tot așa... De fapt, ce a fost la început această Parihaka, un *pa*?

– Nu tocmai o fortificație! îi explică plin de zel Kupe. Un sat deschis. Te Whiti a plănuit ca totul să fie cât mai pașnic și ospitalier. Oricine este bine-venit...

– Inițial a fost un adăpost pentru oamenii dezrădăcinați de războaiele dintre maori, interveni Matariki, mai realistă. Reținuse ceea ce le relataseră studenții, dar nu voia să se entuziasmeze chiar așa de profetul lor. Ea adăugă: În urma confiscării de terenuri, mulți au fost alungați.

– Și s-au adunat aici în semn de protest, adăugă la rândul ei Lizzie. Te Whiti a trebuit să fie prevăzător, de aceea a făcut o așezare deschisă. A realiza un *pa* ar fi fost considerat de *pakeha* drept un act ostil. Aici, toți au fost și sunt foarte sensibili...

Un timp, nu a mai zis nimeni nimic și când se ivi Parihaka, toți rămaseră muți de uimire.

– Ce frumos! șopti Matariki, care luase hotărârea să nu se lase impresionată.

Satul fusese construit într-un luminiș, dar nu se tăiaseră prea mulți copaci, deoarece pentru triburi natura era sfântă. Dincolo de sat începea pădurea, care acoperea crestele domoale, și deasupra tuturor se înălța maiestuosul vârf al lui Mount Taranaki. Ca și cum spiritele muntelui vegheau asupra oamenilor adunați acolo. Și marea îmbrățișa Parihaka, iar râul Waitotoroua oferea așezării apa lui limpede.

Michael conducea căruța pe drumurile curate și late ale localității alcătuite, ca orice sat maori, din case pentru întruniri, pentru dormit

și depozite. Multe construcții semănau cu cabanele *pakeha*, altele erau ornate cu sculpturi bogate în stil maori. Lizzie identifică în centru două case mari și frumoase pentru întruniri. Mărturie a iscusinței sculptorilor stăteau ferigile stilizate și chipurile mari de zeități.

Casele pentru dormit erau înconjurate de obicei de mici grădini, și ele împrejmuite cu grijă și foarte bine întreținute.

– Mai să fie! Este ca la nemții la care lucram odinioară! exclamă Lizzie. În primele ei luni în Noua Zeelandă fusese servitoare într-un sat de țărani din Niedersachsen. Niciodată nu am mai văzut grămezi de bălegar atât de aranjate! Nu era de mirare că acestea atrăgeau imediat atenția.

– Și unde îl găsim acum pe miraculosul Te Whiti? se interesă Michael.

Satul era destul de populat și Lizzie remarcă faptul că lipseau bătrânii. Era după-amiază și, în mod normal, bărbații și femeile maori erau la muncile câmpului. În sat ar fi rămas bătrânii și copiii, care aveau grijă de „bunici" cu drag. Și aici se jucau copii, majoritatea mici, dar erau supravegheați de femei tinere și de fete. Acestea șușoteau la vederea nou-veniților, îi salutau prietenoase și își vedeau mai departe de treburile lor. Mai toate erau ocupate cu pregătirea mesei. Numeroșii oameni de aici aveau nevoie să fie hrăniți.

Matariki căută agitată un semn de tradiționalism, dar nu se vedea niciun foc separat pentru *ariki*, și nici fetele nu purtau veșmintele tradiționale. Cele mai multe erau îmbrăcate occidental și în Insula de Nord maorii constataseră rapid că lucrurile *pakeha* erau mai călduroase, iar pentru clima din Noua Zeelandă erau mai potrivite decât rochiile ușoare și pelerinele polineziene. Câțiva bărbați, care tocmai se întorceau de la vânătoare, arătau ca războinicii lui Kahu Heke. Prin desiș îi deranjau șorțurile purtate în jurul șalelor. Matariki mai constată bucuroasă că în Parihaka oamenii se conduceau mai curând după considerente practice decât după idealuri.

Michael opri lângă câteva femei care curățau cartofi dulci, iar Lizzie întrebă de Te Whiti.

– Oh, trebuie să fie pe câmp, răspunse una dintre fete și zâmbi prietenoasă. Părea bucuroasă de faptul că Lizzie vorbea limba maori. Dar dacă sunteți vizitatori, veți fi bine primiți într-una dintre *marae*. Pentru întruniri ați venit însă cam devreme, cele mai multe vor avea loc mâine ori poimâine. *Ariki* va vorbi când va fi lună plină. Dar sunteți bine-veniți chiar dacă doriți sau nu să vorbiți cu una dintre căpetenii. Noi toți suntem Parihaka. Oricare vă va răspunde cu plăcere întrebărilor.

Și ea le arătă vizitatorilor calea către *marae* din mijlocul satului.

– Sunt drăguțe, spuse entuziasmată Matariki. Mă va bucura masa. Ele fac *hangi*, vedeți? Nu am mai văzut așa ceva de mult timp.

Hangi erau tradiționalele vetre din pământ, încălzite cu pietre încinse în prealabil în foc, dar aici, atât de aproape de Mount Taranaki, erau cu siguranță încinse de activitatea vulcanică. Se săpau gropi în care se vârau coșuri cu carne și legume. După câteva ore, mâncarea era preparată și se dezgropa.

Kupe nu își amintea să mai fi văzut așa ceva.

În fața și în teritoriul *marae,* oaspeții erau așteptați de un grup de fete, care transformau casa pentru adunări într-o casă de oaspeți. Făceau curățenie și puneau rogojini.

– Ați venit devreme! îi informă și acest comitet de primire. Cei mai mulți oaspeți sosesc puțin înainte de adunare. Dar ne bucură să participați la viața satului. Vă rugăm să ne scuzați că nu realizăm pentru fiecare un *powhiri*. Nu ne-am mai opri din cântat și dansat. La adunările lunare vin până la o mie de oaspeți.

Michael le zâmbi fetelor.

– Par eu capabil să dansez *wero*? le tachină el.

Wero era un dans de război, ce făcea parte din ceremonialul întâmpinării. Era condus de un războinic foarte puternic și prin mișcările lui se dădea de înțeles dacă vizitatorii veneau cu intenții pașnice ori războinice.

– Dumneavoastră nu, dar el da! râse fata arătându-l pe Kupe.

Ea trecu cu ușurință de la limba maori la limba engleză, după ce remarcă faptul că Michael se exprimase cu greutate. Și îi surâse și lui Kupe seducător.

– Ești tatuat, ceea ce este ceva rar. Ești fiu de căpetenie?

Kupe roși, ceea ce făcu tatuajul și mai fioros.

– Nu... eu... de fapt, asta este mai mult... este *kitanga*...

Fata nu lăsă să se vadă că se mira de faptul că un războinic nu pronunța corect cuvântul „obicei" și adăugă:

– Da, între timp a revenit la modă. Dar eu nu mi-aș face așa ceva, doare foarte tare, știi și tu. Tu trebuie că ești foarte viteaz.

Fata flirta fără să se rușineze, iar lui Kupe se părea că îi plăcea. Lizzie îi aruncă lui Matariki o privire cercetătoare, dar aceasta nu manifesta nici urmă de gelozie. Era prea fascinată de casa atât de bogat ornată și de satul atât de viu.

Lizzie coborî din trăsură.

– *Kia ora!* Ne bucurăm să fim aici, zise ea. Eu sunt Elizabeth Drury, în limbajul maori–Irihapeti. Provin din Londra, dar am trăit în Ngai Pau, iar acum împărțim *wahi* unui *iwi* al Ngai Tahu.

O versiune prescurtată a tradiționalului *pepeha*.

Cea mai mare dintre fete o luă în primire și realizară *hongi*, frecându-și reciproc frunțile și nasurile.

– *Haere mai*, Irihapeti. Eu sunt Koria din Ngati Porou. Sper că nu vezi în mine un dușman.

Ngati Porou era vechiul concurent al lui Ngati Pau.

– Eu nu am dușmani, răspunse prietenoasă Lizzie. Și dacă am înțeles bine spiritul Parihaka, aici nu trebuie să existe dușmănie între triburi. Dacă vrei să îmi saluți fiica... ea este pe jumătate o Ngati Pau.

Matariki o privi radioasă pe Koria și își întinse către ea nasul și fruntea.

– Haide să fim prietene! răspunse entuziastă Koria pe când fetele se îmbrățișau.

Matariki confirmă și întrebă:

– Pot să vă ajut cu ceva?

Lizzie puse mâna imediat pe mătură, iar Koria îi aşeză în braţe lui Matariki un teanc de pături.

– Le poţi aşeza pe rogojini. Iar Pai le va arăta deocamdată bărbaţilor unde pot deshăma caii.

Aceasta îi aruncă lui Kupe o privire şi îi făcu şmechereşte cu ochiul lui Matariki. Fata care discutase cu el despre tatuaje nu îşi mai dezlipea ochii de la acesta.

Când casa de oaspeţi fu aranjată, se însera şi locuitorii Parihaka se întorceau de pe câmp sau din alte locuri în care munciseră. Curând, satul se umplu de oameni, de muzică şi de râsete. La Parihaka, seara părea o sărbătoare. Sătenii, în majoritate tineri, mâncau şi beau, dansau şi cântau, iar oaspeţii participau bineînţeles la toate acestea, aşa cum era obiceiul la triburile maorilor.

Matariki se bucură să se integreze în grupul fetelor de aceeaşi vârstă, încercând să prezinte singură *haka* celor din Ngai Tahu. Pai nu se mai dezlipea de Kupe, servindu-l cu mâncare şi bere. Totuşi, Lizzie observă, pe jumătate amuzată, pe jumătate îngrijorată, că acesta avea ochi doar pentru Matariki. Nici Kupe şi nici Michael nu se simţeau izolaţi pentru că nu ştiau foarte bine limba maorilor. Aproape toţi locuitorii din Parihaka vorbeau engleza, mulţi dintre ei fluent. Acest lucru întări bănuiala lui Lizzie că localitatea nu era în primul rând o tabără de refugiu pentru cei care suferiseră în urma războaielor dintre maori. Poate că fusese la începuturi aşa, dar între timp în Parihaka se adunaseră mai ales tineri maori nemulţumiţi de intervenţiile *pakeha* în lumea lor, care însă nu voiau să reacţioneze neapărat prin forţa armelor. Aproape fiecare dintre ei avea o poveste, rar una atât de dramatică precum a lui Kupe, dar reprezentând totdeauna un drum între lumi, ce se încheia cu dorinţa de a se uni cu toţii în pace.

– Şi, în plus, trebuie să le arătăm *pakeha* că nu suntem nişte sălbatici proşti! comentă Koria. Nu ne impunem dansându-le un *haka*, scoţând limba la ei şi ameninţând cu suliţa. Ei trebuie să vadă că noi

ne putem organiza viața publică la fel de bine ca ei, că ne lucrăm pământul, ne administrăm afacerile, că ne putem conduce școlile. Nu ne este rușine să preluăm ceva de la ei. Dar ei trebuie să înțeleagă că și ei pot învăța de la noi.

Kupe era entuziasmat de filosofia aceasta, iar Matariki părea și ea impresionată. Amândoi se surprinseră strecurându-se spre a doua *marae*, alături de care era un dormitor. Se pare că acolo trăia Te Whiti o Rongomai, conducătorul spiritual al mișcării Parihaka. Aici descoperiră un bărbat cu barbă albă, al cărui cap părea disproporționat de mare față de restul trupului. Peste părul încă negru avea o pălărie, iar îmbrăcămintea *pakeha* nu îi venea prea bine – haina strângându-l pe piept. Te Whiti discuta aprins cu doi bărbați, locțiitorul său, Tohu Kakahi, și prietenul și ruda lui, Te Whetu.

Când Matariki făcu o mișcare care le atrase atenția, toți trei le zâmbiră. Matariki observă imediat că Te Whiti nu era tatuat. Nu știa de ce, dar acest lucru o liniști.

În următoarele trei zile, satul Parihaka se umplu de oaspeții care veneau la miting. Așa denumeau sătenii adunarea lunară, la care Te Whiti, dar și foarte bunul orator Te Whetu le vorbeau. Oamenii veneau singuri sau în grupuri mici. Rar venea întreg tribul ori delegații mai mari, care trebuiau întâmpinate formal cu *powhiri*.

Chiar a doua zi, Kora și Pai îi cerură lui Matariki să danseze și să cânte cu ele, îi împrumutară o rochiță *piu-piu* și un pieptar cusut cu model specific Parihaka. Matariki le purta mândră, țopăind alături de celelalte fete și încercând să prindă pașii. Pe Te Whiti și pe Tohu îi văzu rar înainte de luna plină, amândoi fiind preocupați să discute cu conducătorii diferitelor grupuri, pe care îi îndemnau la pace și înțelegere. Pentru triburile maori din Insula de Nord, ideea de *kingitanga* – unirea tuturor triburilor sub un rege – nu era nouă. Deși Tawhiao era al doilea *kingi* în funcție, le venea totuși greu să se vadă ca un popor, iar Te Whiti trebuia să aplaneze numeroase mici dispute.

Koria și alți săteni care vorbeau fluent engleza se ocupau de *pakeha* din rândul vizitatorilor. Și aceștia veniseră în număr mare,

mulți trimiși ai guvernului provincial ori ai militarilor, dar și mai mulți reprezentanți ai presei. Câțiva erau la fel de entuziasmați de viața comunității din Parihaka și ar fi dorit să rămână printre tinerii maori. Dar asemenea solicitări erau de obicei respinse: *pakeha* erau bine văzuți ca vizitatori, dar satul aparținea băștinașilor.

În ziua mitingului, populația crescuse cu mai mult de o mie de oameni și vizitatorii veneau în continuare. Parihaka își producea singură mâncarea, iar acum, înainte de miting, toate bucătăriile și brutăriile își dublaseră personalul. Echipe de pescari și vânători plecau pentru a sigura necesarul de carne. Kupe, care li se alătură, învăța cum se prind păsările cu lațul și îi aduse mândru prada lui Matariki.

– Chiar și spiritele sunt de partea lor, glumi Lizzie când la apus se adunară cu toții.

Te Whiti vorbea pe câmpul din fața satului. Terenul pentru adunări din fața *marae* și casele comunitare erau mult prea mici pentru numeroșii ascultători.

– Cel puțin cele responsabile cu vremea, își continuă ideea Lizzie. Nu-i așa că această lumină este minunată?

Într-adevăr, apusul soarelui scălda în razele lui aurii și argintii zăpada de pe Mount Taranaki și cerul de deasupra mării, iar valurile se jucau cu ultimele sclipiri ale sale. Trupurile dansatorilor și cântăreților care salutau vizitatorii în deschiderea adunării păreau fermecate. Cu deplină seriozitate se rostiră tradiționalele rugăciuni, se executară dansurile cu mesaje de pace și, în final, o femeie în vârstă foarte impresionantă rosti *karanga* cu aceeași pasiune ca Hainga din Ngai Tahu. Matariki se gândi cât de blasfemic trebuie să fi sunat propria încercare de a uni lumea spiritelor cu cea a oamenilor. Acum însă se simțea protejată și binecuvântată și nu se împotrivi când Kupe îi căută emoționat mâna.

Și, în sfârșit, Te Whiti apăru în fața mulțimii. Îmbrăcat în veșmântul tradițional de căpetenie, părea mai curând scund și lipsit de

strălucire. Însemnele lui erau modeste, iar ajutorul său le aranjase simplu, încât păreau uitate acolo de cineva. Avea o mantie din lână, nici pe departe atât de scumpă ca aceea din pene a lui Kahu Heke, cu care Matariki se proteja de răcoarea serii.

În fața oamenilor, Te Whiti deveni parcă mai mare. Vorbea în limba maorilor, dar făcea pauze după fiecare câteva fraze, în așa fel încât Koria să poată să le traducă în engleză. Fata radia de mândrie pentru faptul că îi fusese încredințată această sarcină și pe Matariki o încercă o mică invidie.

– Numele meu – începu Te Whiti – este Te Whiti o Rongomai. Din Patukai, *hapu* al Ngati Tawhirikura. Familia mea dă de generații căpetenii tribului meu. Am fost ales și eu și, ca orice *ariki*, sunt un războinic. Am fost născut pentru luptă, am fost crescut pentru luptă și am luat de mai multe ori parte la lupte, când poporul meu l-a invocat pe zeul războiului, Tumatauenga. Am luptat pentru poporul meu împotriva invadatorilor care ne luau pământul, fără să întrebe și fără să plătească. M-am pus cu vitejie în slujba zeului, dar în timp ce vărsam sânge, am început să am îndoieli. Să lupți nu poate fi corect! Nu este în spiritul zeilor să ucizi! Așa spune credința noastră și așa le spune *pakeha* și credința lor. Din violență, dragi prieteni, nu a venit pe lume nimic bun. Dimpotrivă, violența ne schimbă, și nu în bine. Violența face ceea ce noi toți năzuim să înlăturăm – să nu fim cuceriți și învinși de o forță străină. Prin violență devenim sclavi, sclavi ai morții și ai zeului Tumatauenga! Eu am învățat asta, prieteni, am simțit asta, și vreau să vă transmit acest mesaj: eliberați-vă de moarte și de violență! Nu există niciun temei ca războiul să preia puterea asupra noastră. Fiți liberi! Lăsați-vă eliberați de pace!

Matariki și Kupe jubilau împreună cu ceilalți, în timp ce Lizzie și Michael schimbau priviri sceptice. Ei nu aveau impresia că lumea le-ar aparține oamenilor pașnici. Mai curând invers.

Te Whiti le zâmbi ascultătorilor:

– Mă bucur că mulți dintre voi mă înțeleg și că ascultă avertismentul zeilor. Dar văd și chipuri triste. În multe dintre inimile

voastre domnește încă întunericul și, desigur, înțeleg și acest lucru! Vă simt tristețea când vă vedeți țara pângărită de goana după aur și de minele de cărbune ale albilor. Vă simt furia când ei vă răpesc pământul, care este sfânt pentru triburile voastre. Este o furie justificată și eu mă alătur vouă. Trebuie să facem să înceteze asta! Dar nu prin violență, punând mâna pe arme. Fie și pentru că armele *pakeha* sunt mai puternice. Pentru că nu puteți câștiga un război cu ei, cu ale voastre *mere* și *waihaka* și *taiaha* și cele câteva puști pe care vi le-a vândut dușmanul. Coroana engleză se războiește de secole, prieteni. Ea a subjugat popoare la fel de numeroase ca stelele de pe cer.

– Ei, nici chiar atât de multe, mormăi Michael.

Lizzie ridică din umeri.

– Când are dreptate, are dreptate, remarcă ea. *Taiaha*, sulița care este considerată cea mai importantă armă a unui războinic maori, contra tunurilor înseamnă maori morți și pământ pentru albi. Întrebarea este ce propune omul în schimb. Nu-i suficient să dorești plecarea *pakeha*.

– *Pakeha* cred, continuă Te Whiti, ba chiar sunt siguri, că învinge datorită armelor. Dar eu, prieteni, eu sunt sigur că noi putem învinge prin forța spiritului nostru. Prin forța noastră spirituală, care luminează acest pământ și acest lucru îl vor pricepe în final și albii. Din acest sat va pleca lumina, noi vom arăta *pakeha* cum trăim, le vom spune „bine ați venit" pentru ca împreună să invocăm spiritele. Noi îi vom convinge că pacea dă putere, mult mai multă putere decât violența tuturor armelor imperiului britanic.

Auditoriul jubila când Te Whiti termină. Kupe cu Matariki dansau și cântau.

Lizzie însă ridică din sprâncene:

– Dacă acest lucru nu dă greș.

Lizzie Drury avea experiență în privința vieții după pofta zeilor. Ca tânără femeie, încercase cu rugăciunile, dar ajunsese la concluzia că Dumnezeu, cel puțin în privința ei, nu prea le băgase în seamă. Pentru a-și salva viața, Lizzie trebuise să apeleze la minciună,

înșelăciune și o dată chiar la violența armată. În ultima situație cel puțin, spiritele maorilor au fost de partea ei. Când cu îndrăzneala dată de disperare îl lovise în tâmplă cu măciuca pe cel care o tortura, crezuse că mâna îi fusese manevrată de una dintre legendarele femei-războinic ale tribului.

– Iuminarea nu ține de foame, adăugă Michael. În timpul foametei din Irlanda, preoților nu le-a plăcut asta.

Matariki le aruncă părinților o privire acuzatoare:

– Nu îl înțelegeți! zise ea mirată. Și este atât de simplu! Este minunat, eu...

– Liniște, acum vorbește Te Whetu! o apostrofă Kupe. Este impunător, nu?

Te Whetu era mai tânăr și mai înalt decât Te Whiti și avea o voce mai gravă. Acesta se prezentă întâi ca rudă și apropiat al lui Te Whiti și ca veteran al războiului Taranaki. După care trecu și el la subiect.

– Marea noastră căpetenie Te Whiti a ascultat vocea spiritelor. Însă voi ascultați vocea *pakeha* și eu știu că deseori ei sunt maeștri în ale vorbitului. Spiritele ne sfătuiesc în sensul păcii, prieteniei, dar nu să cedăm. Deci fiți vigilenți, fiți prietenoși, dar nu încrezători! *Pakeha* vor încerca orice pentru a vă face să predați pământul și uneori argumentele lor nu sunt de respins. O cale ferată care să lege părți ale țării ai cărei locuitori nu știau până acum unii de alții. Pășuni pentru oi și vite care să asigure aprovizionarea cu carne, după cum știm, o grijă permanentă a înaintașilor noștri și un lucru pentru care triburile s-au luptat. Dar nu trebuie ca totul să ajungă pe mâna *pakeha*, ci să ne rămână și nouă. Și nu există niciun motiv ca oile lor să pască în locurile care sunt sfinte pentru noi și care ne aparțin. Dacă vor pământul nostru, trebuie să îl plătească cinstit și trebuie să ne întrebe dacă într-adevăr vrem să îl vindem. Fiți deștepți, prieteni, și nu vă lăsați păcăliți de darurile cu care se intenționează mituirea căpeteniilor voastre. Nu cedați la presiuni, nu vă răzgândiți, nu vă lăsați duși cu vorba! Arătați-le albilor că avem demnitate. Primiți-i

politicos, dar nu cedați nimic din ceea ce tribul vostru a decis cu privire la pământul vostru!

Și Te Whetu a cules aplauze, chiar din partea unor membri ai unor triburi care până acum fuseseră sceptici. După discursul lui, adunarea se încheie. Vizitatorii și locuitorii satului se împărțiră în grupuri care discutau cele auzite și, în final, totul se transformă într-o sărbătoare cu cântec, dans, whisky și bere.

– Ar fi bună aici o distilerie pentru whisky, zise Michael privind în jur ca un expert.

Fiica lui îl fulgeră cu privirea.

– Voi nu luați toate acestea în serios! zise ea cătrănită, privind-o și pe Lizzie, a cărei atitudine nu îi scăpase în timpul discursului. Ce-i cu voi? Nu îl credeți pe Te Whiti?

Lizzie ridică din sprâncene.

– Problema nu este că nu credem. Omul are, desigur, cele mai onorabile intenții. Dar mă tem că nu convinge și armata Maiestății Sale.

– Dacă vom primi armata Maiestății Sale cu flori și zâmbete de copii, ea va cânta împreună cu noi și va sărbători exact cum fac războinicii triburilor! susținu Pai. Fata tocmai li se alăturase în căutarea lui Kupe. Priviți cum acolo cei din Ngati Pau dansează cu cei din Ngati Porou, iar cei din Te Maniapoto schimbă *hongi* cu cei din Ngati Toa. Aceasta este minunea de la Parihaka, minunea lui Te Whiti!

– Eu aș pune asta mai mult pe seama efectului înfrățitor al whisky-ului, interveni Michael. Dar oricum este mai bine așa decât ca *pakeha* și maorii să își spargă capetele. Eu în minuni nu prea cred și în loc de spirite aș pune mai curând avocații să reprezinte triburile în fața guvernului. Dar Parihaka este, fără îndoială, un sat drăguț, iar bătrânul îmi este evident mai simpatic decât Kahu Heke.

Michael îi aruncă o privire lui Lizzie, dar ea îl ignoră.

– Atunci nu ai avea nimic împotrivă dacă aș rămâne aici, răspunse sarcastic Matariki.

Michael explodă:

– Ce vrei să faci? Ai căpiat?

Lizzie oftă:

– Nu tocmai, mă tem că i-a furat mințile...

Michael le fulgeră cu privirea pe amândouă:

– Scoateți-vă din cap spiritele! Matariki, nu poți să rămâi aici! Ești încă mult prea mică pentru a decide singură. Tu...

– De luni bune am fost obligată să decid singură! ripostă cu aroganță Matariki. Și aici nu sunt singură...

– Deci asta este! Ești îndrăgostită! Acest Kupe...

Michael privi în jur, dar Pai îl trăsese după ea pe Kupe. Tânărul războinic o devora din priviri pe Matariki, dar când Pai îl luă de mână și îl duse pe dealurile din jurul satului, o urmă supus. Inițial, avu mustrări de conștiință, dar acestea dispărură văzând cu ochii. În fond, lui Matariki îi era absolut indiferent ce făcea el cu această fată drăguță și plinuță prin tufișurile de rata.

– Kupe nu are nimic de-a face cu asta! Eu vreau doar...

Matariki își dădu părul pe spate cu un gest nervos.

– Și cu școala cum rămâne, Riki? o întrebă cu calm Lizzie. De când sosise la Parihaka își dăduse seama că fiica sa alesese, dar voia cel puțin să mai facă o încercare. Nu vrei să o termini, înainte de a te decide să devii maori?

– Pot să frecventez școala aici. Am discutat deja cu profesorii. Ba chiar voi preda. Micuții trebuie să învețe engleza.

– Și profesorii de aici îți pot da diploma de absolvire a unei High School? se interesă sceptică Lizzie. Ar trebui să te gândești mai bine, Matariki. Oricine poate să cultive pământul și să le arate *pakeha* cât de harnic și de ordonat este poporul maorilor. Dar tu poți merge la universitate. Știi că la Dunedin sunt acceptate femei în toate specialitățile. Ai putea urma medicina și să lucrezi aici ca doctoriță. Sau te-ai putea specializa ca avocat pentru cumpărări de terenuri. Și să schimbi cu adevărat ceva, Matariki. În câțiva ani...

Matariki se încordă.

– În câțiva ani, va fi poate prea târziu, afirmă ea. Eu vreau să schimb ceva acum, mamă! Imediat!

Matariki se ridică cu mișcări ușoare și plecă legănându-și coapsele, plină de sine, ca o fiică de căpetenie. Avea pe umeri pelerina tatălui ei. Lizzie își aminti, în sfârșit, unde o mai văzuse. O purtase marea căpetenie Hongi Hika atunci când îi dăduse aprobare lui Kahu Heke să o ducă pe *pakeha wahine* în siguranță față de urmăritorii *pakeha*, cu canoea căpeteniei. Cu asta începuse totul... Iar acum fiica ei crescuse și se îndrepta cu pași siguri spre focul din mijlocul pieței pentru adunări. Calmă și sigură pe sine, Matariki se apropie de Te Whiti și se înclină în fața căpeteniei.

O văzu adresându-se prietenește și i se tăie respirația când fiica sa își scoase mantia prețioasă din pene și o depuse în mâinile lui Te Whiti. Cu aceasta, Kahu Heke declarase războiul și voise să dezlănțuie ura, dar în loc de a fi purtată de zeița războiului, acum o va purta un profet și un pacifist.

Lizzie nu credea în mesajul lui Te Whiti, dar când văzu bătrâna și respectabila căpetenie discutând cu fiica ei, o podidiră lacrimile.

Michael urmărea și el scena.

– Un dar princiar, observă el. Dar diplomatic. Și-a făcut introducerea ca fiică de căpetenie.

Lizzie se încruntă.

– Eu nu cred că are gânduri ascunse.

Michael își mușcă buzele. O urmări din priviri pe Matariki, care se mai înclină încă o dată în fața lui Te Whiti, apoi reveni la prietenii ei și se așeză firesc lângă ei.

– Tu crezi că se va căsători cu el? întrebă Michael.

Lizzie îl privi pe soțul ei ca și cum acesta nu ar fi în toate mințile:

– Cu Te Whiti? Dumnezeule...

– Ei, asta-i! Michael clătină negativ din cap. Cu Kupe. Este nebun după ea.

Kupe tocmai îi oferea lui Matariki un pahar cu vin și aceasta îi mulțumi zâmbind.

Lizzie își dădu ochii peste cap.

– Dar nu și ea după el. Deocamdată nu simte nimic pentru sărmanul băiat. Dar dacă el va ști să insiste... surâse ea și se lipi de soțul ei. Ea însăși își cucerise, în cele din urmă, iubirea ce inițial părea fără nicio perspectivă. Și întrebă: Cine cunoaște căile spiritelor?

Michael își trecu brațul după mijlocul ei și o urmăriră o vreme pe fiica lor, care uitase de ei. Aceasta glumi cu ceilalți și apoi începu să danseze. Trupul ei mlădios se unduia în lumina lunii după cântecul fetelor. Kupe o sorbea din ochi.

– Tu crezi... crezi că am pierdut-o? întrebă la un moment dat Michael cu o voce înăbușită.

Lizzie clătină din cap și se ridică să plece. Noaptea, la Parihaka, era minunată, lumina stelelor colora în argintiu zăpada de pe Mount Taranaki și ultimele raze ale soarelui mângâiau sărutul dintre lună și mare. Totuși, se făcuse frig. Și Lizzie nu credea în farmece.

– Nu, spuse ea uitându-se pentru ultima oară la Matariki. Se va întoarce. La un moment dat, se va trezi din acest vis.

CAPITOLUL 2

Caleb Biller, băiatul de șapte ani, se dovedi un profesor mult mai bun decât reverendul de la școala duminicală frecventată de Violet și decât Heather Coltrane. Asta poate și pentru că nu trecuse mult de când el însuși învățase sau pentru că, pur și simplu, avea un talent pedagogic înnăscut. În orice caz, Violet învăță să citească și să scrie cu o repeziciune uluitoare. Și avusese și timp din belșug pentru asta – Caleb nu era prea interesat de jocurile specifice copilăriei. Nu se cățăra în copaci, considera puerile întrecerile de alergare și prefera să studieze lăcustele cu ajutorul unei cărți în loc să le smulgă picioarele. De obicei ieșea din casă doar dacă era nevoit și chiar și atunci lua o carte cu el. Violet se conformă. Familia lui Caleb era interesată ca fiul lor să evite rătăciri precum cea provocată de Mahuika, fata maori, care între timp fusese trimisă să muncească în grădină cu prietenul ei și nu îi purta pică lui Violet, căreia îi făcea prietenoasă cu mâna de câte ori trecea cu Caleb pe lângă ea. Băiatul răspundea bucuros la salut și îi mărturisi lui Violet că ura activitatea în grădină.

Pentru preocupările lui preferate, precum cititul ori cântatul la pian, nu avea nevoie de companie, și părea foarte fericit când Violet se adâncea în răsfoirea unei cărți ori a unui ziar în timp ce el stătea cu nasul într-un lexicon.

Violet prefera revistele. Citea cu plăcere istorioare, dar pentru literatura mare încă nu avea cunoștințele necesare, iar cărțile

pentru copii ale lui Caleb ori romanele în fascicule din jurnalele pentru femei ale Herminei Biller îi păreau prea îndepărtate de viața ei de zi cu zi. Nu o interesau prințesele și nu credea în eroi. Prefera realitatea. Își făcuse o obișnuință din a șterpeli de pe masa pentru micul dejun a soților Biller cotidienele din Christchurch și Dunedin, când lua dimineața de la bucătărie ceaiul pentru ea și Caleb. Josuah Biller deja le citise, iar soția sa nu citea ziare. Așa că nimeni nu era deranjat dacă Violet le lua ca „material didactic". Caleb o ajuta răbdător după ce își bea ceaiul.

– Dunedin. Din nou pro... pro... proteste în fața puburilor, silabisea Violet. În ultima sâmbătă, trei localuri din Dunedin au fost iarăși ț... ți...ținte... ale mișcării abs... abst... abstinenților. Ce este asta, Caleb?

Violet ridică privirea din ziar.

– Abstinenți. Caleb citi fluent cuvântul și îl căută în dicționar. Antialcoolici, îi explică el. Oameni care vor să se interzică whisky-ul.

Fata înțelegea, dar nu putea să creadă.

– Serios, Caleb? Există așa ceva? Și se va face vreodată asta? Vreau să spun... s-ar putea ca whisky-ul să fie interzis?

Caleb ridică din umeri.

– Nu știu. Citește mai departe, poate scrie acolo.

Violet puse din nou mâna pe ziar.

– Doamnele active din jurul lui Mrs. Harriet Morison au pat... patrulat de la deschidere până la ora închiderii în fața localurilor, apoi s-au adunat în biserica anglicană din Caversham și s-au împărțit în trei grupuri. Acolo, adversarele alco... alcoolului au predicat contra whisky-ului și a violenței. Acestea văd în desele vizite ale soților lor în cârciumi principala cauză a sărăciei lor și a distrugerii familiilor. Cântând imnul *Give to the Winds Thy Fears*, au agitat lozinci și au încercat să se opună intrării în localuri. Doi cârciumari s-au adresat poliției, care însă nu a putut face mai mult decât să avertizeze doamnele ostile. Nici nu este de mirare că soții acestora

s-au refugiat în cârciumi, a declarat funcționarul competent al poliției. Dar atâta vreme cât ele se află pe străzi și nu fac altceva decât să interpreteze nemelodios cântece bisericești, avem mâinile legate. A rămas fără rezultat și apelul apărătorilor ordinii la reverendul Peter Burton, care le-a pus la dispoziție demonstrantelor biserica sa ca punct de întâlnire. Eu consider că doamnele cântă foarte frumos, a declarat reverendul. Iar intențiile lor sunt serioase și onorabile și mai ales în spiritul comunității noastre: dacă mai puțini bărbați și-ar lăsa banii prin cârciumi, ar ajunge mai puține mame nevoiașe și mai puțini copii să apeleze la ajutorul public.

Violet radia:

– Caleb, eu îl cunosc pe reverend! Dacă acesta le ajută... dacă reverendul Peter contribuie la... atunci poate că se va interzice cu adevărat consumul whisky-ului!

Caleb privi mirat chipul iluminat.

– Tatăl meu bea în fiecare seară un pahar de whisky, zise el domol. Ce poate fi rău în asta?

Violet oftă. Cum i-ar putea ea explica acestui copil fericit cum acționează whisky-ul asupra unui bărbat care nu se declară mulțumit cu un pahar? La început încercă să o facă prin cuvinte alese, apoi zugrăvi adevărul pe șleau.

– Și nu numai că seara sunt beți, îi spuse Violet luptându-se cu lacrimile în timp ce relata ultimele catastrofe din casa ei. Uneori, nici dimineața nu sunt treji de-a binelea. Într-o zi l-au trimis pe tata acasă de la muncă pentru că nu putea să meargă drept, ceea ce este foarte periculos în mină. Când maistrul observă așa ceva la un miner, nu îl lasă în subteran. Iar tata firește că s-a supărat, pentru că i se tăia și ziua de la plată. În mod normal, mă lua la bătaie, dar eu eram aici și atunci a bătut-o pe Rosie, pentru că nu a vrut să îi pregătească prânzul. Ea nici nu știe și în casă oricum nu era nimic de mâncare. Absti... abstinenții și reverendul au dreptate: bărbații își beau salariul, iar femeile și copiii flămânzesc!

Caleb își supse buza inferioară. Despre astfel de probleme nu mai auzise niciodată.

– Ia-o cu tine, spuse el, în cele din urmă.

Violet se încruntă:

– Pe cine? întrebă ea nedumerită și se șterse la nas.

Mrs. Biller nu trebuia să observe că ea plânsese.

– Pe sora ta, răspunse Caleb. Câți ani are? Poți să spui că trebuie să se joace cu mine.

Violet îl privi nedumerită.

– Vrei să te joci cu o fetiță?

De data aceasta, Caleb o privi nedumerit:

– Eu nu mă joc oricum, deoarece nu sunt bebeluș! repetă el fraza preferată. Dar mama are să creadă. O să fie chiar entuziasmată, pentru că nu am prieteni de joacă. Privește...

Caleb deschise unul dintre dulapurile din camera lui pentru joacă, dulap de care până atunci nu se atinsese niciodată în prezența lui Violet. Spre surprinderea ei, din el se rostogoliră animale din pluș, căluți din lemn și o cale ferată de jucărie.

– Astea pot fi toate ale ei, îi spuse el mărinimos. Dar... dar nu țipă toată ziua, nu?

Caleb era reticent la copii. Invitând-o pe Rosie, își călcase pe suflet și Violet știa să prețuiască asta. Era mișcată.

– Rosie nu plânge, îl asigură ea pe Caleb. Este o fetiță cuminte și are aproape șase ani. Nici nu ai să o observi, crede-mă.

Și Rosie se dovedi de o cuminţenie ireproșabilă – la vederea jucăriilor, rămase împietrită. În afara păpușii ei, nu mai avusese jucării. Desigur că prezența ei în casă nu trecu neobservată, Mrs. McEnroe o văzu chiar de la intrare și din primul moment o îndrăgi.

– Poți să-mi spui mătușă. Vrei să vii la mine în bucătărie? Bucătăreasa pregăti imediat o a treia porție de marmeladă pentru micul dejun. M-ai putea ajuta? Îți place să coci tarte?

Rosie nu știa ce sunt acelea și, intimidată de femeia corpolentă și amabilă, de uriașa casă și de incredibilul mic dejun, nici măcar nu răspunse.

Mrs. McEnroe nu i-o luă în nume de rău. Ea făcu după-amiază prăjiturele care îl entuziasmară și pe Caleb. Băiatului îi plăceau tare mult tartele.

– De ce nu face de-astea și când sunt singur? întrebă el în timp ce se îndopa cot la cot cu Rosie.

Violet râse.

– Pentru că între timp ai reușit să o faci să își dea seama că tu nu mai ești mititel. Dacă ai fi fost un bebeluș, cu siguranță că te-ar fi răsfățat!

Caleb păru că se gândește dacă pentru tarte merită să renunțe în ochii bucătăresei la statutul greu cucerit de băiat mare și, în cele din urmă, optă să nu o facă.

Violet se temuse de întâlnirea dintre Rosie și Mrs. Biller, dar, spre ușurarea ei, și aceasta se arătă entuziasmată de noua achiziție.

– Faci cum vrei, Violet, că tu te ocupi de Caleb! o lăudă stăpâna casei înainte de a pleca la un ceai unde era invitată de soția altui patron de mină. Ți-ai dat seama că el este izolat și trebuie să se joace cu alți copii! Firește că un băiețel ar fi fost mai potrivit.

Ea o măsură cam neîncrezătoare pe Rosie, care schiță sfioasă o reverență, după care reveni la calea ferată pe care Caleb o montase pentru ea pe podea. Băiatul chiar se prefăcu că se joacă și pufăi ca locomotiva.

– Bine, tu nu ai niciun frate, iar noi nu vrem copii de miner pripășiți pe aici... Oricum, Violet, îți mulțumesc, este impresionant ce eforturi faci.

Caleb își dădu ochii peste cap după ce mama lui ieși din cameră.

– Ți-am zis: mă consideră bebeluș, spuse el cătrănit, lăsând-o pe Rosie să se joace singură cu trenulețul. Să îți arăt cum se joacă șah? Ori preferi să citești ziarele?

Violet respiră ușurată și îi aruncă o privire fericită surorii mai mici, care imita în șoaptă pufăitul locomotivei.

– Ce este acel șah? întrebă ea apoi.

În următoarele luni, Violet și Rosie avură, în sfârșit, parte de liniște. Firește că nopțile erau la fel de groaznice ca mai înainte – Violet dormea puțin, așteptând nervoasă sosirea lui Fred și a lui Jim. Voise chiar să cumpere o încuietoare pentru ușă, după ce de mai multe ori fusese deranjată de vecini beți. Jim avea o cheie, dar când era băut, nu o mai găsea și făcea tărăboi că fiica lui îl ținea pe dinafară. Și se răzbuna bătând-o, așa că Violet trebuia să fie atentă să audă pașii tatălui ei și să descuie ușa înainte ca acesta să se arunce în ea. De cele mai multe ori reușea, dar se mai întâmpla ca el să îi reproșeze că își aștepta la ușă iubitul. Și iarăși o bătea. Nopțile lui Violeta erau pline de pericole și uneori se întreba dacă riscurile nu ar fi mai mici dacă ar lăsa ușa deschisă.

În schimb, cu atât mai frumoase și mai liniștite erau zilele. Imediat după ce tatăl ei pleca, ea și Rosie părăseau mica și urât mirositoarea colibă, pentru a ajunge în lumea minunată a vilei Biller, la cărțile și dulapul cu jucării al lui Caleb, la bucătăria lui Mrs. McEnroe și la vaga amabilitate a lui Mrs. Biller. Până la începutul toamnei, copiii se duceau la râu și deseori Caleb o supraveghea pe Rosie când pe Violet o biruia oboseala și încerca să recupereze somnul de care era lipsită noaptea. Ea se mira mereu cât de prietenos se purta băiatul cu „bebelușul". Lui Caleb nu îi plăcea să se joace cu Rosie, dar îi citea din cărțile lui sau cântau amândoi la pian. Violet fu impresionată până la lacrimi când el interpretă la pian un cântecel pentru copii, iar Rosie începu să îl acompanieze cu vocea. Micuța nu mai făcuse asta niciodată de când murise mama lor, dar acum cânta încet, de una singură, ca un copil sănătos.

– Ar trebui să o învățăm să citească, sugeră Caleb într-o zi.

Între timp, Violet citea cursiv și urmărea cu mult interes reportajele despre Mrs. Morison și lupta ei cu alcoolul. Că era vorba și despre alte lucruri își dădu seama abia când fu martoră la o discuție îndârjită dintre Hermine și Josuah Biller.

– Repet, Hermine, în așa-zisele tale reviste nevinovate pentru femei se pot retipări astea de zece ori, dar în casa mea nu pot tolera asemenea scrieri revoltătoare!

Mrs. Biller îl contrazise pe obișnuitul ei ton plângăreț:

– Nu am citit asta, Josuah... Dar... chiar așa de revoltătoare nu le găsesc. Ea are totuși dreptate: toate legile sunt valabile și pentru femei. Femeile pot fi condamnate pentru faptele lor, chiar și la pedeapsa cu moartea, ca bărbații. Iar în ce privește școala, chiar sunt fetele mai slabe la învățătură decât băieții?

– Nu ai citit, nu? hohoti Mr. Biller.

– Poate că am citit puțintel și eu, mărturisi Mrs. Biller, pe un ton mai hotărât. Și nu le găsesc revoltătoare. De fapt, ce mare lucru face femeia? Amintește tot ce au făcut femeile pentru țara aceasta. Atrage atenția asupra nedreptăților.

– Pretinde lucruri nefirești! insistă Mr. Biller. Este nebună! Să arunci imediat acest pamflet. Este inacceptabil să îl vadă cineva aici! Oamenii ar crede că nu îmi controlez soția! M-ai auzit, Hermine? Imediat!

Josuah Biller nu mai așteptă ca soția să răspundă. Puse el însuși mâna pe revista ce fusese așezată pe bufet și o aruncă în coșul de hârtii.

După ce acesta plecă și Mrs. Biller se retrase în dormitor cu o migrenă, Violet o luă.

În camera lui Caleb, citi articolul disputat, în timp ce băiatul era în „pauza de prânz". Caleb răsfoia o carte și Violet era cea care ar fi avut nevoie mai mult decât el să atipească. Dar Mrs. Biller insista ca Violet să îl suie în pat. Și amândoi se supuneau. Dar numai Rosie dormea cu adevărat, întinsă pe covorul din camera pentru joacă.

– Așa scrie o anume Femina, dar nu acesta este numele ei real, nu? întrebă Violet când termină de citit.

Fără să scoată o vorbă, Caleb arătă către dicționarul de pe etajeră. Și astfel Violet află că „feminin" însemna „femeiesc"

– Deci asta înseamnă doar „femeie" sau „femeiesc", constată ea. Și este de părere... crede că femeile ar trebui să aibă dreptul să voteze.

Pe Violet o miră această susținere. Până acum nu se gândise niciodată la vot. Auzise câte ceva vag, dar tatăl ei nu participase niciodată la vot.

Caleb ridică din umeri.

– Dacă vor să interzică whisky-ul, trebuie să voteze, spuse el.

Violet îl privi nedumerită:

– Păi, dacă vrei să interzici ceva, ai nevoie de o lege, iar legile le face parlamentul, și în parlament sunt deputați, și aceștia sunt aleși prin vot. Nu vezi cum stă treaba, Violet?

Violet se consideră din nou proastă. Dar văzând astfel problema, ceea ce susținea această Femina i se părea de înțeles.

– Și până acum femeile de ce nu au avut voie să voteze? întrebă ea.

Caleb ridică iarăși din umeri.

– Nu știu, răspunse el dezinteresat. Probabil pentru că nu sunt destul de deștepte. Eu cred că mama mea nu este deosebit de deșteaptă.

Violet se bucură că el cel puțin nu o dăduse pe ea exemplu. În comparație cu acest băiat, toți ceilalți oameni, bărbați și femei, erau cam limitați. Cu o zi în urmă îl auzise pentru prima oară pe reverend plângându-se lui Mrs. Biller că în curând nu va mai avea ce să îl învețe pe băiat. Caleb stăpânea până și limba latină mai bine decât el.

Dar ce se putea spune despre oameni ca tatăl ei? Sau despre Fred ori Eric? Aceștia abia puteau să scrie și să citească. Eric părea puțin mai destupat decât ei, pentru că Violet îl văzuse că își nota mizele pariurilor și citea programele curselor. Dar în timpul săptămânii, cei trei abia reușeau să ajungă cât de cât treji la muncă și nu gândeau mai departe de genunchiul broaștei. Ellen Paisley îi fusese cu mult superioară soțului ei. Și chiar dacă această constatare îi dădea bătăi de inimă, și Violet îi era superioară.

Aşadar, de ce tatăl ei putea să voteze, iar ea nu? De ce Josuah Biller putea hotărî ce ziare citea soţia lui? Ce îl îndreptăţea pe Jim Paisley să îşi trateze fiicele ca pe nişte sclave, să bea banii familiei şi să o bată pe Violet când ea nu putea să îi pună mâncare pe masă?

Violet decise să lupte pentru dreptul de a vota.

CAPITOLUL 3

La Parihaka, Matariki era foarte ocupată. Dimineața supraveghea câteva copii vioi din generația tânără, care trebuiau să învețe limba engleză și asta se făcea cel mai ușor prin joacă. Înainte să meargă la muncă, părinții aduceau copiii la Matariki și la alte două fete care vorbeau fluent engleza și, din săptămână în săptămână, grupul se mărea. Oamenii din Parihaka aveau încredere în viitor și se iubeau, așa că rata natalității creștea.

După-amiaza, Matariki și prietenele ei studiau. La Parihaka nu exista liceu, dar existau cărți și nimeni nu îi putea opri pe elevi să învețe. Kupe, Pai, Matariki și alții studiau programele analitice ale instituțiilor de învățământ superior și se pregăteau pentru examenele finale într-un liceu din Wellington sau Auckland. Niciun student din Parihaka nu picase la un astfel de examen, așa că presiunea resimțită de tineri era mare. Dar nimeni nu era înfricoșat, după cum nimeni din Parihaka nu se îndoia de succesul misiunii lui. Pentru toți, viața din sat era ca o unică sărbătoare, indiferent de duritatea muncii de peste zi, pe câmp ori în manufacturi. Seara îi așteptau dansul și muzica ori studiul artelor tradiționale ale maorilor, ca țesutul și vopsitul inului sau confecționarea vârșelor și a capcanelor pentru vânătoare. Pentru că minunea de la Parihaka dura, lua amploare și participarea triburilor din Insula de Nord. Acestea trimiteau *tohunga* pentru a-i învăța pe săteni să confecționeze și să

folosească instrumentele muzicale vechi și își ridicau *marae* dedicate zeităților triburilor lor.

Kupe avu parte de o întâlnire memorabilă cu un *iwi* din Hauraki, tribul alungat din zona Hamiltonului, care umbla de colo colo. Se salutară cu uzualul *powhiri* și Kupe băgă de seamă că tânărul care interpretase *wero* nu era un maori nativ. În cele din urmă, acesta îi mărturisi jenat că nu era politicos să le amintești metișilor de originea lor. Multora le era rușine că se trăgeau din *pakeha*. Dar Arama răspunse prietenește. Despre Sam Drechsler avea cele mai frumoase amintiri.

– Nu am plecat de bunăvoie. Aș fi preferat să mă duc în continuare la școală și să devin fermier, ca tatăl meu. Nu sunt un bun vânător, și războinic cu atât mai puțin.

– Dar ești un bun dansator! râse Kupe. Aproape că m-ai înspăimântat când te-ai strâmbat.

Gesturile făcute de băiat erau specifice dansurilor războinice ale triburilor, iar Arama le stăpânea bine. În plus, statura lui impunea respect. Fiul lui Sam Drechsler era un uriaș.

Acesta râse:

– Vezi tu, de asta la Hamilton au pus armata pe mine. Era bine să plec. Dar îmi este dor de fermă. Poate că se va schimba ceva cândva.

Kupe dădu din cap.

– De aceea suntem aici, spuse el. Îi poți scrie tatălui tău. Parihaka are poștă. Și o școală. Și fermă. Este și mama ta aici? Mi-ar face plăcere să îi povestesc ce a făcut tatăl tău pentru mine.

Mama lui Arama se dovedi a fi *tohunga* în prelucrarea jadului. Ea le învăța pe Matariki și pe alte fete cum să sculpteze *hei-tiki* și *mere*. Matariki încercă să se perfecționeze la *putorino*, un fluier, cu toate că Dingo ura sunetul acestui instrument și lătra de mama focului când o auzea cântând. Kupe era nespus de mândru când, după un an, ajunsese să danseze *wero* în cadrul *piwhiri* dinaintea cuvântărilor lui Te Whiti. Ca și noul său prieten, Arama, era un talentat dansator și muzicant, și vorbea maori din ce în ce mai bine de când

nu se străduia să îngâne vorbe fără sens. Tânărul era, fără îndoială, cel mai inteligent dintre cei de-o seamă cu el care voiau să termine liceul. El susţinu examenul curând după venirea în Parihaka şi îl trecu cu brio. Ar fi putut să plece la universitate în Auckland, dar mai rămase în Parihaka pentru că i se părea, pur şi simplu, prea palpitant să vadă cum creştea satul şi cum mişcarea devenea tot mai influentă.

La adunările lunare se strângeau în medie cam trei mii de oameni. Cei mai mulţi nu erau interesaţi de mesajul păcii, ci veneau mai ales să îşi spună durerea şi să găsească înţelegere. Pentru că de la sfârşitul anilor '70 populaţia crescuse nu doar în Parihaka. Şi coloniştii albi se revărsau cu miile spre câmpiile mănoase şi spre colinele înverzite de la Taranaki. Toţi voiau pământ şi guvernul provinciei făcea tot posibilul pentru a le face rost. Reprezentanţii triburilor vorbeau despre ocuparea pământurilor, împrejmuiri distruse şi desţeleniri. Alungau topografii şi le confiscau instrumentele, iarăşi un motiv pentru *pakeha* de a-i acuza de tulburări şi a le expropria pământurile „ca sancţiune"

Te Whiti şi prietenul său Te Whetu nu se mai ascundeau după deget când le vorbeau oamenilor la lună plină. Strângeau dovezi împotriva *pakeha*, criticau încercările lor de a mitui căpetenii din Taranaki cu alcool, haine şi parfumuri, pentru a da liber vânzărilor de terenuri. Dezvăluiau promisiunile false făcute de *pakeha* cu privire la protejarea apelor bogate în peşte şi *tapu* ale maorilor şi de a despăgubi corect băştinaşii la vânzările de terenuri.

– Căpeteniilor li se închide gura cu câteva fructe conservate, cu dulciuri şi whisky, iar în acelaşi timp guvernul se dă de gol vorbind de un câştig de cinci sute de mii de lire din vânzarea pământurilor noastre! Asta au anunţat într-o şedinţă, prieteni! Nu fac niciun secret din intenţia de a ne înşela. Acum le oferă spre cumpărare coloniştilor şase mii patru sute de hectare. De unde acest pământ, dacă nu din terenurile noastre?

Așa că nu era de mirare schimbarea treptată a comentariilor din ziarele *pakeha* despre Parihaka și despre conducătorul spiritual al satului. Ziariștii publicau tot mai rar reportaje entuziaste privitoare la intențiile pașnice și prietenoase ale lui Te Whiti. Discursurile lui erau calificate mai curând ca blasfemice și provocatoare, și se vorbea despre pericolul pe care îl reprezenta Parihaka și despre influența conducătorului așezării asupra triburilor.

Dar poziția lui Te Whiti nu se schimbase. Ca și mai înainte, vorbitorii la întâlniri cereau înțelegere, amabilitate și aplanarea pașnică a conflictelor.

– Și, înainte de toate, nu ridicați armele împotriva coloniștilor! le cerea Te Whiti triburilor când acestea se plângeau iarăși că oile pășteau fără aprobare pe dealurile lor. Ei nu au nicio vină, ei au cumpărat terenurile și le-au plătit. Doar că banii au ajuns în locul greșit. Iar adevărații proprietari nu au consimțit niciodată la vânzare. Încercați să le explicați asta coloniștilor. Încercați să îi convingeți că și ei au fost înșelați. *Pakeha* au reguli clare: în cazul în care cumpără o bijuterie de la un tăinuitor de lucruri furate, nu comit un delict, dar nici nu pot păstra bijuteria. Vina este a tăinuitorului, iar vinovat este hoțul. Noi trebuie să găsim căi și mijloace să le explicăm asta coloniștilor. Însă fără a-l trezi pe Tumatauenga.

Triburile maorilor înțelegeau această argumentație, deși la început nu le plăcea. Concepția lor despre proprietatea pământului se deosebea esențial de concepția *pakeha* și se referea mai mult la folosința temporară decât la posesie. Coloniștii nu voiau să audă de asta, că doar economisiseră ani buni pentru ferma lor în Taranaki. Lor li se părea mult mai simplu să se apere împotriva câtorva băștinași decât să solicite restituirea banilor de la propriul guvern.

De această nedreptate, Mataraki era la fel de revoltată ca și ceilalți locuitori ai Parihaka, dar tinerii nu vedeau rezolvarea problemei. Triburile deja începuseră să murmure împotriva tacticii de reținere

promovate de Te Whiti. După ce mai multe tratative eşuaseră, răbdarea maorilor ajunsese la capăt.

La una dintre adunări, Te Whiti le-a explicat viitoarea strategie:

– Prieteni, Parihaka dispune de o sută de boi, zece cai, plus tot atâtea pluguri. Bătrânul strateg râse văzând că ascultătorii nu l-au înţeles iniţial, apoi continuă: Prieteni, problema este că triburilor care au venit cu Tokomaru în Aotearoa le aparţine pământul din Oakura şi Hawera şi de peste tot unde există fermele albilor. Dar până acum ele nu au făcut nimic cu acesta. Pământul este înţelenit, plin de iarbă, iar albii vor să îşi aducă oile pe el. Dar ce se întâmplă dacă prietenii noştri din triburi se decid să are pământul? Este dreptul lor, poate că vor să cultive cartofi şi varză. Le-ar face plăcere poate să privească nişte brazde frumoase şi drepte.

Te Whetu şi celelalte căpetenii zâmbeau sardonic, în timp ce din rândul celor care ascultau izbucniră primele hohote de râs. Deci asta voiau! Protest paşnic prin folosirea pământului: dacă pajiştile erau împrejmuite de brazde, nu mai puteau fi folosite ani la rând de crescătorii de oi.

– Vom începe mâine. Cele mai bune pluguri vor merge la Oakura. Dar reţineţi: arăm, nu ne certăm. Fiţi politicoşi faţă de colonişti, răspundeţi-le cu amabilitate, nu vă apăraţi, chiar dacă devin violenţi.

– Vei merge şi tu voluntar? îl întrebă Matariki pe Kupe.

În acea seară, ei sărbătoreau frenetic discursul căpeteniilor. Primii plugari abia aşteptau să înceapă.

Kupe confirmă.

– Evident. Dar nu am pus niciodată mâna pe un plug... Însă cred că va începe instruirea oamenilor. Primii vor pleca în scurt timp.

– Să plece? întrebă Pai speriată. Doar nu crezi că vor trage în oameni?

Kupe ridică din umeri.

– Pericolul nu este exclus. Cu siguranță că ne vor amenința și nu se știe dacă vreunul își va pierde capul și apasă pe trăgaci. Dar cred că or să se limiteaze la arestări. Pariez că Te Whiti deja i-a alarmat pe avocații noștri. În orice caz, plugurile vor fi trimise când va începe munca și pe ogoarele noastre. Până atunci trebuie instruiți oamenii.

– Oh, până atunci mai este multă vreme, spuse Matariki calmă. Fermierii vor fi de mult plecați și plugarii noștri vor fi din nou liberi.

Kupe ridică din sprâncene:

– Eu nu m-aș baza pe asta. Aceasta va fi o luptă de durată!

A doua zi dimineața, în uralele sătenilor, porni spre Oakura o lungă coloană de pluguri trase de boi. Te Whiti, Tohu Kakahi și Te Whetu rămâneau în Parihaka, dar alte căpetenii, printre care cele ale triburilor în cauză, erau gata să se alăture plugarilor. Și Kupe putea să plece, era nevoie de traducători.

După câteva zile era înapoi. Istovit, dar entuziasmat, povesti ce reușiseră să facă.

– Inițial, nici nu ne-au băgat în seamă. Cu toate că am făcut destul zgomot cu cântecele noastre, cu instalarea taberei, cu boii și caii. Dar îi știți pe *pakeha*: ce nu se petrece în fața ușii lor nu îi privește. La ferma unde am fost repartizat, am lucrat primele trei zile nestânjeniți. Fermierul a turbat când a observat, dar, din fericire, a fost destul de rezonabil. Când i-am explicat că era o acțiune politică și că se poate adresa guvernului, a și plecat la New Plymouth. I-am promis însă înainte că nu vom mai continua. Plugarii au trecut imediat la ferma următoare, iar eu am venit aici, ca să îl informez pe Te Whiti. De mâine pornim iar. Ah, da, și trebuie să iau cu mine câteva fete ca translatoare, așa vor căpeteniile. Fermierii nu sunt chiar atât de agresivi. Veniți cu mine?

El se uita, de fapt, la Matariki, dar prima care i se alătură fu Pai. Matariki îl considera pe Kupe doar prieten, nu iubit. Și era îngrijorată în continuare de incapacitatea ei de a se îndrăgosti. În ultimele luni se maturizase și nu îi lipseau admiratorii. Mai mulți locuitori ai

satului, dar și vizitatori îi făceau curte inteligentei și frumoasei fete, dar Matariki nu vibra la niciunul dintre ei. Desigur că făcuse câteva încercări, lăsându-se mângâiată de tineri maori ori sărutată de vizitatori *pakeha*. Îi plăcuse în special un student de la colegiul din Dunedin, cu păr blond și moale și cu ochi căprui. Dar după ce judecase mai temeinic, la vederea acestuia nu simțea mai mult decât la vederea unui tablou frumos sau la vizionarea unei reprezentații reușite de dans. Iar săruturile și dezmierdările lui erau plăcute, dar inima ei nu pornea să bată mai repede decât atunci când pe cer apărea un curcubeu, așa cum Koria își descria poetic sentimentul de dragoste.

Dar Matariki voia să meargă la Oakura. Împreună cu Kupe, Pai și Koria, plecă a doua zi dimineața spre sud. Conform spuselor lui Kupe, plugarii se gândeau să lucreze de la Hawera, în sud, până la Pukearuhe, în nord, arând porțiuni late din pământul defrișat de pădure al fermelor, care, de fapt, aparțineau triburilor. La Hawera întâlniră prima coloană și aflară ce reacție avusese guvernatorul sir Hercules Robinson.

– Tipul a explodat de furie! relată Tane, un bărbat greoi, care nu vorbea engleza, dar care știa să își stăpânească boii cu puține cuvinte. Și acum l-au informat și pe prim-ministru. Fermierii încep să înțeleagă cine este responsabilul.

Din păcate, această imagine se dovedi curând un vis frumos. În final, guvernul nu făcu nimic pentru a restitui fermierilor banii. În loc de asta, parlamentarul maior Harry Atkinson promise fiecărui fermier interesat pregătire militară. Magistratul din Patea anunță că maorii dispun de zece zile spre a-și încheia acțiunile, după care cetățenii vor începe să împuște plugarii și boii. Chiar Matariki, în a doua zi a activității de traducătoare, a avut o ciocnire periculoasă cu un grup de bărbați înarmați, care au barat drumul plugarilor.

Matariki și Koria ieșiră în față zâmbind.

– Lăsați armele! Nu vom ara în acest loc dacă dumneavoastră doriți să stați aici ori să vă plimbați! susură Matariki pe un ton dulce.

Putem să arăm și în altă parte. Vedeți dumneavoastră, aici, pământul aparține fără excepție tribului Ngati Ruanui. De sute de ani, și acum ei au decis să îl desțelenească. Noi vedem ce rezultate se obțin în fermele *pakeha* și suntem oricând dispuși să învățăm. Ne este indiferent dacă vom ara astăzi ori mâine.

– Pământul acesta este al meu! răspunse unul dintre fermieri, un bărbat tânăr, înalt și slab, care nu prea părea antipatic. Pot dovedi asta, am un document de proprietate. Semnat de guvernator.

Matariki clătină din cap.

– Desigur că vă credem, sir, dar vă rugăm să îl întrebați pe guvernator dacă și el a avut un astfel de document semnat de căpetenia tribului Ngati Ruanui. Nu a avut. Și nici nu poate argumenta că a expropriat Ngati Ruanui, pentru că acesta ar fi dezlănțuit un război. Tribul nu a făcut așa ceva, a fost permanent neutru. Îmi pare teribil de rău pentru dumneavoastră, dar trebuie să priviți situația în față: guvernatorul v-a vândut un pământ care nu îi aparținea. Și dumneavoastră nu îl puteți păstra.

– Ba încă cum!

Tânărul ridică arma, dar nu păru atât de lipsit de scrupule ca să o îndrepte spre fata care, într-o rochie decentă galbenă și cu părul strâns ca o *pakeha*, stătea în fața lui și îi zâmbea compătimitor.

– Ați putea apela la guvernator să dobândească retroactiv pământul de la Ngati Ruanui. Noi nu avem nimic împotrivă, ba din contră, aveți respectul nostru. Este dovadă de mare curaj faptul că ați pornit la drum din Anglia ori de unde ați plecat, spre a înfrunta nesiguranța pe mare și a vă cuceri o nouă țară. Și noi am făcut asta, sir, noi, maorii, am venit de departe, din Hawaiki. Am navigat mult și am depus mari eforturi pentru a lua în posesie acest pământ. Înțelegeți că acum nu putem sta așa. Deci vă rugăm să lăsați armele. Oricum, nu ați obține nimic dacă ne-ați împușca, tribul Ngati Ruanui are mulți membri și toți știu să mânuiască un plug. Chiar și o instanță *pakeha* nu ar găsi înțelegere dacă împușcați lucrători

neînarmați și două fete. Vă rugăm să vorbiți cu sir Hercules. Noi vom ara până atunci în altă parte.

Matariki și Koria le adresară câteva cuvinte conducătorilor de atelaje, care salutară apoi respectuos și întoarseră.

Tânărul fermier le întrebă mirat pe fete:

– Ce... ce-i asta? Noi ne gândeam că trebuie să vă oprim cu armele. Dar este suficient să plecăm? Mai întâi vă faceți sânge rău, apoi vă retrageți?

Koria surâse:

– Aceasta este o acțiune politică, sir, noi vrem doar să vă atragem atenția asupra relațiilor de proprietate reale. Nu vrem să purtăm un război. Este așa cum prietena mea a spus: noi putem ara oriunde. Dacă vreți să ne opriți, trebuie să ne stați în cale pretutindeni. Câte un om la fiecare jumătate de metru și noi nu vom trece. Puteți socoti de câți oameni ați avea nevoie: guvernatorul a vândut șase mii patru sute de hectare din pământul nostru.

În următoarele zile, coloana plugarilor s-a deplasat nestânjenită spre nord, printre coloniștii albi, mulțumită diplomației interpreților. Însă atmosfera generală devenea tot mai agresivă. Maiorul Harry Atkinson începuse să îi instruiască pe coloniști să folosească armele, iar *Taranaki Herald* scria că acesta voia combaterea și, în cele din urmă, exterminarea întregului popor maori. Prim-ministrul sir George Grey nu dădea interviuri atât de marțiale, dar și el era departe de a-și asuma vreo vină legată de vânzările ilegale de pământuri. În cel mai bun caz, guvernul vorbea despre neînțelegeri și mai frecvent despre nesupunere și răzvrătire.

După o lună de arat neîncetat, guvernul s-a văzut nevoit fie să cedeze, fie să negocieze. Matariki, însuflețită de succesele ei împotriva coloniștilor, era ferm convinsă că guvernul va alege calea cea bună. Dar a fost complet uluită când coloanele de plugari au fost oprite de Armed Constables.

– Sunteți arestați toți! i-a anunțat sergentul pe bărbații din spatele atelajelor. Nu are rost să vă opuneți!

– Dar noi nu ne opunem!

Matariki încercă din nou manevra cu zâmbetul, dar de data aceasta nu a ținut.

– Veniți cu noi! a ordonat sergentul fără a mai sta la discuții.

– Și noi? întrebă Koria.

Bărbatul se uită la ea uimit.

– Firește că nu, fetele nu. Voi puteți să dispăreți!

– Și boii? se interesă Matariki.

Polițistul păru încurcat:

– Nu știu...

– Boii nu pot fi arestați! își încercă Mataraki norocul: Arestați oamenii, dar boii îi iau eu cu mine!

Spre uimirea polițistului, firava fată apucă boul din frunte de frâu și îl mângâie cu blândețe.

– Hai, Hercules, mergem acasă!

Matariki îi zâmbi sergentului și întoarse atelajul. Puternicele animale o urmară ascultătoare și arestații îi făcură semne aprobatoare.

În aceeași zi, plugarii arestați au fost înlocuiți cu alții. Armed Constabulary i-a arestat și pe aceștia câteva ore mai târziu, iar Koria și Matariki au luat iar boii.

– Păcat că este atât de greu, altfel am fi putut să arăm noi, spuse Matariki râzând. Atunci sărmanul sergent ar fi pus în mare dificultate, neputând să aresteze nici fetele, nici boii.

A doua zi nu au mai venit înlocuitorii, ci o delegație a căpeteniilor și a conducătorilor.

– Primii care trebuie să pună mâinile pe plug sunt bărbații cu cea mai multă *mana!* a anunțat Te Whiti și, în acea dimineață, Matariki le-a arătat marelui *ariki* Titokuwaru și căpeteniilor subordonate cum se țin hățurile unui atelaj cu boi. Războinicii nu au făcut mare lucru, că au fost imediat arestați. Închisorile din Taranaki s-au umplut cu deținuți importanți, precum Titokuwaru, Te Iki și Te Matakatea.

Timp în care adevăraţii plugari au încercat să ocolească patrulele soldaţilor. Ei au arat în spatele *pakeha*. Desigur că lucrurile nu au mers bine peste tot, dar triburile trimiteau imediat înlocuitori când plugarii erau arestaţi. Curând, închisorile din Taranaki erau atât de aglomerate, încât oamenii fură duşi şi la cazarma Mount Cook din Wellington, unde erau aproape două sute de plugari.

În cele din urmă, guvernul a oprit cadastrarea şi vânzarea terenurilor, iar maorii şi-au încetat acţiunile. Examinarea legalităţii confiscării terenurilor trebuia lăsată în seama Curţii Supreme.

– Aşadar, armistiţiu, concluzionă Matariki. Te Whiti a fost de acord?

Tinerii interpreţi erau cam trişti pentru că trebuiau să revină la calmul din Parihaka după viaţa palpitantă din taberele veşnic în mişcare ale plugarilor.

Kupe dădu din cap:

– Te Whiti vrea pace. Nu ar fi dat bine să continue acum. Şi, în plus, rămânem fără plugari.

Lizzie Drury respiră liniştită după ce citi în *Otago Daily Times* reportajul referitor la compromis.

– În fiecare zi mi-a fost teamă că o împuşcă pe Riki, îi mărturisi ea soţului.

– Dar asta nu înseamnă că s-a terminat. Acest Te Whiti este capabil de mai mult decât credeam eu. Dacă negocierile nu decurg cum vrea el, îi trece altceva prin cap. Parcă ar fi irlandez tipul! Trăieşte periculos. Coroana nu îl va tolera mult timp.

– Chiar dacă este paşnic? interveni Haikina. Ea se întorsese cu Hone de la spălatul minereului de aur şi Lizzie o invitase la o cafea când descoperise ştirea din ziar. Desigur că în cazuri izolate se poate ajunge la abuzuri, mi-am făcut şi eu griji pentru Matariki. Dar la drept vorbind... ce ar putea ei să facă?

Michael ridică din umeri.

– Nu știu. Știu doar că englezii nu suportă nimic, cu atât mai mult o răscoală...

Hone confirmă și zâmbi amar.

– Asta au în comun toți războinicii din lume, concluzionă acesta. Nu le place când cineva le râde în nas.

CAPITOLUL 4

Violet se grăbea. În acea seară, întârziase la casa Biller. Caleb își serba a doua zi împlinirea a opt ani, nutrind sentimente amestecate față de uriașa petrecere pe care i-o organizau părinții. Era nerăbdător să vadă dacă va primi în dar mult doritul microscop. Mrs. Biller îl privise nedumerit când îi dăduse lista cu dorințe, pe care trecuse inclusiv marca și denumirea modelului. Dar era și îngrozit de invitația la ceai și la după-amiaza de joacă adresată tuturor copiilor cu același statut social și de aceeași vârstă, dintre Greymouth și Westport.

Caleb o ajutase resemnat pe Violet la umflatul baloanelor și la atârnarea ghirlandelor, activitate care cel puțin lui Rosie îi făcuse plăcere. Micuța primise și permisiunea de a lua acasă un balon roșu, iar acum o aștepta fericită pe Violet, care fusese nevoită să dea o fugă până în oraș. Aceasta ar fi putut să trimită și a doua zi dimineața scrisoarea lui Heather Coltrane – coresponda de câteva săptămâni cu vechea sa prietenă și era deosebit de mândră că putea nu numai să îi citească scrisorile, dar și să le răspundă fără să facă prea multe greșeli –, însă, ca de atâtea ori, găsise dulapul cu provizii gol. Sperase ca măcar pâine să mai fie. Tatăl și fratele ei trebuie să fi trecut în timpul zilei înfometați pe acasă. Ceea ce putea avea doar o explicație: unul dintre ei ori amândoi nu fuseseră primiți la muncă, deoarece încă nu se treziseră după beția din noaptea trecută.

Violet oftă cu gândul la furia ce avea să se reverse asupra ei și la banii pierduți din retribuție. Plus că cel neprimit la serviciu își va petrece după-amiaza, de la ora cinci, de când se deschidea pubul, bând, și va cheltui pe whisky și pe bere de două ori suma pierdută nelucrând. Dar soții Biller tocmai o plătiseră pe Violet, care avea, așadar, câțiva șilingi și nu mai era nevoită să ia pe datorie alimente.

Măcar dacă acest oraș afurisit nu ar fi fost atât de departe de colonie! Violet nu pregeta să alerge, dar în această seară de primăvară se întunecase deja și ea se temea de drumul prin pădure. Nu îi era teamă de umbrele fantomatice ale ferigilor înalte cât un arbore și nici de strigătele stranii ale păsărilor, ci mai curând de bărbații pe care îi putea întâlni. Inima lui Violet ticăia mai tare la fiecare cotitură a drumului, dar ea își spunea că în acest moment al zilei nu avea încă de ce să îi fie frică. Minerii din schimbul de zi de abia ieșeau din șut și Violet spera că putea ajunge acasă până aceștia plecau spre cârciumă.

Dar pericolul veni din altă parte. La jumătatea drumului spre Greymouth, întâlni un grup de tăietori de lemne. Erau mineri tocmai sosiți, care fuseseră în prima lor zi liberă să taie lemne pentru a-și construi adăposturi. Avansul din salariu îl cheltuiseră pe ciocane și cuie, dar și pe whisky, așa că, atunci când o descoperiră pe Violet, erau în cea mai bună dispoziție.

– Peste ce dăm noi aici? O copiliță așa de drăguță, la capătul lumii?

Bărbatul vorbea cu accent irlandez și afișa un zâmbet de-a dreptul amabil. Violet plecă ochii și încercă să depășească repede grupul. Dar alt bărbat îi bară calea.

– Paul, nu flirta, te așteaptă acasă Mary! îi strigă acesta primului bărbat. Eu, dimpotrivă, scumpo, sunt singur și nu am fost sărutat.

Bărbații râseră ironic.

– Astăzi, continuă bărbatul. Și trei luni cât am stat pe vas. Așa că sunt trist, drăguță! Ce ar fi să mă înveselești?

El o apucă de braț, însă fata se eliberă imediat și se liniști puțin când văzu că nu mai insistă. Cei patru bărbați erau cu siguranță

ameţiţi, dar nu beţi şi se părea că scăpase doar cu câteva remarci necuviincioase.

– Înveseleşte-te singur! spuse cu hotărâre Violet. Trebuie să mă duc în oraş, de unde aş vrea să mă întorc înainte de a se întuneca.

– Te-aş însoţi eu, interveni un al treilea bărbat, un blond cu o voce gravă, blândă. Dacă ai nevoie de protecţie, sunt cavalerul tău!

Tovarăşii blondului râseră, dar mai puţin ameninţător.

– Nu este un cavaler, este doar un visător! interveni râzând al patrulea. Ori o fi sir Galahad?

Bărbaţii râseră din nou, tânărul părând că îşi merita porecla.

– Hei, o pupi pe micuţă ori îi spui doar vorbe frumoase?

Blondul îl privi pe colegul lui mustrător şi se încruntă:

– Câteva vorbe frumoase, domnii mei, cuceresc inima unei lady mai uşor decât un sărut pe care i l-aş putea fura acum. Sau ai vrea să mi-l dai, prinţeso?

Violet izbucni în râs. Acest miner ciudat îi păru simpatic, dar era cazul să îşi continue drumul. Tocmai se gândea la un răspuns corespunzător, care să permită o despărţire prietenească, când tânărul fu smuls brutal din faţa ei. În semiîntuneric, Violet deslusi cum cineva îl trase de cămaşă, îl răsuci şi îi aplică un pumn puternic în bărbie.

– T...t...tu, lingău amărât, nu te da la soră-mea!

Vorbele rostite apăsat erau ale lui Fred Paisley. În spatele acestuia, Violet îl recunoscu pe Eric Fence, nu mai puţin beat şi nu mai puţin pus pe scandal.

„Sir Galahad" se prăbuşi la pământ, foarte probabil cu maxilarul rupt. Ceilalţi trei tăietori de lemne făcură un zid pentru a-şi apăra camaradul. Paul, cel mai vârstnic, se îndreptă către Fred, dar Eric îi dădu un croşeu în rinichi şi tânărul gemu. Imediat se iscă o încăierare strașnică între cei şase bărbaţi.

Violet, care la început asistase uluită, încercă să aplaneze conflictul, dar ţipă zadarnic la Fred şi la Eric. Cei doi păreau că nici nu o aud şi erau pe cale să iasă învingători din încleştare. După ce „Galahad" şi Paul fură scoşi din luptă, ultimul trimis în lumea

viselor de Fred, cu un brutal picior în tâmplă, situaţia se echilibră. Nou-veniţii erau cu siguranţă slăbiţi de lunga călătorie pe mare. Şi, în plus, tăiaseră toată ziua lemne. După o pauză impusă de o zi din cauza beţiei, Fred şi Eric erau odihniţi.

– Vă... vă... vă învăţ eu minte să vă luaţi de s... so... soru-mea...

Fred lovea adversarul plin de furie, la fel şi Eric.

– Mi... mi... micuţa este... sfântă pentru noi! declamă el teatral îmbătându-se cu propriile cuvinte. F...familia... înţelegeţi?

Eric îşi puse adversarul la pământ. Bărbatul mai gemu o dată înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Adversarul lui Fred păru înfricoşat.

– Dar noi nu i-am făcut nimic! Fată... fată, tu...

Disperat, omul se întoarse către Violet, care încercase să îi calmeze spunându-le că bărbaţii nu o ameninţaseră.

Dar Fred şi Eric nu auzeau nimic. Le era absolut indiferent dacă băteau vinovaţi ori nevinovaţi. Tăietorii de lemne erau victime accidentale, cei doi s-ar fi încăierat cu oricine le-ar fi oferit o sămânţă cât de mică de scandal. Violet aproape că se bucura pentru faptul că aceştia îşi vărsaseră furia asupra unor bărbaţi vânjoşi, şi nu acasă asupra micuţei Rosie şi a balonului ei roşu.

Ea îşi dădu însă seama că nu se terminase totul când ultimul tăietor de lemne se folosi de neatenţia celor doi şi dispăru în întunericul pădurii. Fred păru că se gândeşte scurt dacă merită să se ia după el, apoi se întoarse către sora lui.

– Ei, Vio? Cum am fost? întrebă el rânjind triumfător.

Violet nu ştiu ce să răspundă. Era mai bine să îi potolească pe indivizi cu câteva laude ori o mustrare i-ar trezi la realitate? În orice caz, trebuiau să dispară cât mai repede. Trecuse ceva timp şi cei aflaţi la pământ nu se clintiseră. Spera că Fred şi Eric nu îi omorâseră. Dar nu încăpea nicio îndoială că dacă unul dintre cei căzuţi se ridica brusc, cei doi o vor lua de la capăt. Iar dacă cei bătuţi nu se ridicau în scurt timp, cu siguranţă aveau nevoie de ajutor medical. Violet

spera că cel de al patrulea bărbat se va ocupa de prietenii săi imediat ce bătăușii își vor vedea de drum.

– Te-am salvat!

Fred radia.

Violet își mușcă buzele:

– Eu... de fapt, nu... nici nu am fost în pericol...

– Oh...! Ia te uită, se mai și mâțăie! E așa curajoasă mititica! S-ar fi putut apăra singurică. Ori poate chiar te-am deranjat, surioară? Voiai poate să faci un târg cu tipii?

Tonul lui Fred deveni amenințător.

Eric rânjea.

– Eh, Freddy! Păi, micuța Vio e prea fainã pentru... El râse zgomotos, apoi continuă: Freddy... nu vrea să fie recunoscătoare. Asta este! Se consideră prea fainã pentru un pic de recunoștință!

Fred o măsură cu privirea pe sora lui:

– Asta este? Nu vrei să spui mulțumesc? Este foarte ușor. Încearcă: „Mulțumesc, dragă Fred".

El o apucă strâns de mână. Fata se sili să respire adânc. Dacă ce voiau ei nu era mai mult...

– Mulțumesc, dragă Fred, rosti ea printre dinți.

Fred râse sarcastic.

– A fost foarte frumos! o lăudă el. Iar acum spune: „Mulțumesc, dragă Eric!"

Violet înghiți în sec.

– Mulțumesc, dragă Eric. Acum pot pleca? Trebuie să ajung la poștă. Și la cumpărături. Altfel voi avea necazuri cu tati când va veni și nu va găsi nimic de mâncare.

De fapt, nu ar fi vrut să se mai ducă în oraș, ar fi preferat să fugă direct acasă, unde să se ascundă cu Rosie în cel mai îndepărtat colțișor al culcușului lor. Dar drumul către Greymouth era unicul pe care putea pleca dacă era lăsată. Și putea să îi spună și lui Mrs. Travers despre răniți. Soția groparului va trimite ajutoare.

Eric Fence se frecă la nas.

– De spus, se pot spune multe, zise el. Dar când ești cu adevărat recunoscător, atunci trebuie să o arăți.

– Eu îți voi arăta cu plăcere, Eric, răspunse ea cât putu de prietenoasă. Mâine... mâine-seară... vii la masă, nu? Am să pregătesc ceva extraordinar, mâine își aniversează Caleb ziua de naștere, pot să aduc ceva de la ei. Cu siguranță că va rămâne câte ceva. Friptură... și prăjituri...

Eric rânji:

– Ceva dulce, daaa..., ne mai apropiem de subiect. Dar nu mâine. Mă gândesc la ceva dulce acum. Tu nu, Fred? Eric râse, apoi adăugă: Dar tu nu ai voie, pentru că ea este sora ta. Ce ghinion, Fred! Dar tu... tu ne poți da binecuvântarea ta! Hm... Fred... îmi dai mâna surorii tale? Și noi te lăsăm să privești!

Spre disperarea lui Violet, Fred nu îl apostrofă pe prietenul său, care amenința nevinovăția surorii lui, ci rânji tendențios.

– Și ce vrei să faci tu cu mâna ei, Eric?

Cei doi râseră zgomotos.

Cu un amestec de groază și disperare, Violet observă că admiratorul ei, „sir Galahard", mișcă. Tânărul părea că își revine, ceea ce pe de o parte era bine, dar pe de altă parte era extrem de periculos pentru el.

– Am putea să discutăm despre asta acasă? întrebă ea deznădăjduită.

Eric și Fred se priviră unul pe altul. Apoi confirmară.

– M... m... mă întreb dacă la mine sau la tine acasă! spuse Eric râzând și apucând-o de după mijloc pe Violet.

Gestul ar fi putut fi duios, dar Violet îi simți brațul pe trupul ei ca pe o menghină. Nu avea nicio șansă să fugă.

– Păi, atunci, hai, frumoaso...

Indivizii se pregăteau să își care prada acasă, dar se iviră umbre dinspre așezarea minerilor. Primii ortaci se îndreptau către pub.

– Am... am face mai bine să plecăm, remarcă Fred cu ochii la oamenii care se apropiau.

Între timp își dăduse și el seama că nu trebuiau să se lase surprinși lângă victimele inconștiente.

– Să nu scoți o vorbă! șuieră Eric către Violet.

Ea dădu din cap ezitând.

I-ar folosi la ceva dacă ar striga și ar atrage atenția asupra lor? Fred era fratele ei. Nimeni nu ar crede că o amenință. Și își mai trecuse și el brațul pe după mijlocul ei. Bărbații o traseră după ei. Violet se propti instinctiv cu picioarele în pământ, dar cei doi o luară pe sus aproape fără niciun efort.

– A băut... puțin cam mult! zise Fred rânjind ca să explice starea surorii lui celor care treceau pe lângă ei.

Violet încercă un disperat „Ajutor!", dar strigătul anemic fu înăbușit de lovitura primită din partea lui Eric peste fluierul piciorului.

– Beată cui! o admonestă un ortac mai vârstnic. Ar trebui să vă fie rușine că ați îmbătat fata. Dacă nu știe să se stăpânească singură...

– O târfă!

Violet izbucni în plâns auzind cuvântul. Reputația ei în așezare era distrusă. Numai de n-ar ajunge asta și la urechile soților Biller. Teama de a-și pierde locul de muncă și refugiul iubit depăși rapid frica de Eric. Dar doar doi mineri o văzuseră în penibila ei situație și atenția acestora va fi imediat acaparată de victimele bătăii peste care vor da în drumul lor. Și poate că o vor uita pe Violet. Doar să nu se mai întâmple și altceva.

– Dați-mi drumul, pot să merg și singură! Violet se luptă cu strânsoarea exercitată de cei doi. Nu vreau ca lumea să creadă... că eu... aș fi...

– Mereu cu gândul la reputație! râse Fred. O adevărată micuță lady este surioara mea.

Eric se arătă mai receptiv. Probabil că nu îi plăcea să silească femeile. Aparența de liber consimțământ îi plăcea mai mult.

– Dar vai de tine dacă mârâi! Vai de tine dacă încerci să fugi!

– Oricum te prindem, Vio! o atenționă Fred pe un ton aproape patern. Cel mai târziu când te întorci la Rosie a ta. Nu o să o lași singură cu tati!

O altă grijă. A lăsa copilul cu tatăl ei era de neimaginat. Probabil tatăl lor își va vărsa supărarea pe Rosie pentru lipsa cinei și apoi și pe ea când se va întoarce mai târziu de la pub.

– Fac cum vreți voi! zise Violet, dar repede. Eu... eu trebuie să ajung la Rosie, altfel se va speria. Nu mă țineți mai mult decât este nevoie, da?

Eric râse mânzește:

– Scumpo, până acum, nimeni nu s-a plâns că nu o fac rapid! Te poți baza pe bătrânul Eric. Eric poate mereu.

Violet nu înțelese la ce se referea acesta, dar nici nu o interesa. Orice aveau de gând să îi facă, va rezista. Ea supraviețui. Trebuia!

Tremurând, dar ascultătoare, îl urmă pe Eric în coliba lui, care era mai sărăcăcioasă decât a lor și nu fusese curățată niciodată. Duhnea a mâncare stricată, a haine murdare și îmbibate de sudoare. Cearceafurile de pe pat erau pline de pete și murdăria se întărise pe ele. Violet se cutremură când Eric îi făcu semn să urce în pat. Se așeză șovăind.

Bărbatul rânji și își deschise cureaua pantalonilor.

– Ce este, scumpo, credeam că te grăbești!

Violet îl privi cu groază.

– Ei, ce este? Dezbracă-te! îi strigase Fred, care se postase în ușă și părea că aștepta încordat spectacolul.

– Eu...

– Deci vrei sau nu vrei să te întorci la bebelușul tău?

Eric lăsă să îi cadă pantalonii sub genunchi. Nu își scoase restul hainelor, dar era de ajuns ca lui Violet să i se facă scârbă. Mai văzuse bărbați și femei făcând sex, dar niciodată nu fusese în fața unui penis în erecție și niciodată un bărbat nu o privise atât de scârnav.

Violet închise ochii și își trase rochia peste cap. Eric nu așteptă nici măcar să și-o scoată, îi sfâșie chiloții și îi ridică furios cămașa.

Evident, nu era interesat de un schimb de sărutări, nu era un „sir Galahad". Violet se gândi la cuvintele frumoase ale acelui tânăr, la care aproape chicotise. Izbucni în plâns când Eric îi căută sfârcurile mai întâi cu buzele, apoi cu dinții. Părea că înainte de a o pătrunde, voia să o muște. Violet țipă de durere și îl auzi pe Fred râzând.

– Asta numesc eu recunoștință! gâfâi Eric. Și asta, și asta, și asta... zise așezându-se pe ea și călărind-o ca pe un cal, fără să-i dea vreo șansă să se opună.

– Scoate înfumurarea din ea! îl încurajă Fred.

După un timp, în jurul lui Violet să făcu întuneric. Ea încercă totuși să rămână conștientă, pentru că trebuia să aibă grijă de Rosie. Dar durerea era prea mare și când Eric se prăbuși peste ea, greutatea lui îi tăie respirația și duhoarea lui păru că o înăbușe. Violet era mică și fragilă, îi ajungea lui Eric până la umăr. Ultimul ei gând fu că era strivită sub corpul dur și nespălat așa cum mama ei fusese strivită în mina care se prăbușea peste ea.

În timp ce își pierdea cunoștința, văzu chipul lui Ellen, dar de data aceasta apariția nu mai era o mângâiere. Mama ei, ca orice altă femeie onorabilă, trebuie să o fi disprețuit pentru ceea ce făcuse acum.

CAPITOLUL 5

În Parihaka, lunile care au urmat s-au scurs într-o așteptare tensionată. Nu se instituise nicio comisie de cercetare, dar începuseră primele procese în care erau inculpați plugarii. Patruzeci dintre ei au ajuns, în cele din urmă, în fața instanțelor și au fost condamnați pentru distrugerea de proprietăți, primind câte două luni de muncă forțată și două sute de lire amendă. Niciunul nu a putut face rost de bani. Comunitatea Parihaka probabil ar fi putut să facă, dar nu a recunoscut decizia. Drept urmare, guvernul i-a reținut ca și pe ceilalți arestați. Cum protestele nu au încetat, plugarii au fost duși în Insula de Sud și au fost repartizați în Christchurch și Dunedin.

Spre sfârșitul anului 1879 s-a instituit, în sfârșit, o comisie de cercetare, a cărei componență le părea de necrezut oamenilor din Parihaka. Prim-ministrul a numit doi *pakeha* – ambii foști miniștri pentru problemele maorilor, deci direct răspunzători de deposedările de pământuri ale băștinașilor. Lor li s-a adăugat o căpetenie maori deosebit de favorabilă guvernului, care însă s-a retras imediat după ce Te Whiti a comentat: „O măreață comisie de cercetare, care se compune din doi *pakeha* și un câine".

Te Whiti a boicotat și audierile începute în 1880 și guvernul a ripostat. Chiar dacă armistițiul prevedea că orice activitate de colonizare trebuia oprită, s-a început construirea unei șosele litorale.

„Este vorba doar de câteva reparații la drumurile existente", susțineau *pakeha,* însă Te Whetu știa mai bine: „Au recrutat cinci

sute cincizeci de oameni și i-au înarmat. Nu, nu, prieteni, nu vă lăsați păcăliți că Armed Constabulary va fi folosită la construirea drumurilor, pentru că tot nu are altceva de făcut! Acești oameni sunt coloniști fără bani, au fost ademeniți cu promisiunea că li se va da pământ. Țara noastră! Pământul pe care îl vor fura de la noi!"

Mai întâi, proaspeții soldați nu au făcut decât să înființeze tabere împrejurul localității Parihaka. Maorii au identificat tabere la Rahotu și Waikino și o cabană ocupată de oameni înarmați la Pungarehu.

– Nu am niciun chef să mă duc să le duc mâncare, spuse Matariki în timp ce umplea la bucătărie un coș cu delicatese. Bun, îi ignorăm, dar să îi și hrănim?

Una dintre bucătărese râse:

– Tu îl cunoști pe Te Whiti: prietenie, ospitalitate, politețe. Copleșește oamenii cu amabilitățile atâta vreme cât aceștia nu îl atacă. Noi îi tratăm pe soldați ca pe oaspeții noștri, îi invităm, le dăm mâncare... ei încă nu au făcut nimic. Și nu este vina lor că sunt aici. Sunt jucării ale guvernului, la fel cum sunt coloniștii.

Matariki vedea lucrurile puțin altfel, cu toate că urma ordinele căpeteniei. Coloniștii fuseseră în mare parte înșelați. Dar bărbații care păndeau dincolo de porți știau exact ce fac. Și ei nu vor șovăi să asalteze Parihaka și să masacreze locuitorii.

Ca întotdeauna, fata se înfiora când străbătea drumul nisipos spre Pungarehu și se apropia de tabăra Armed Constables. Firește că Matariki nu era singură, ea mergea cu alte cinci femei și fete, iar între Parihaka și tabără se afla pământul fermei lor. Fiecare bărbat maori care lucra acolo era cu ochii pe femeile trimise să dea mâncare soldaților. Totuși, Matariki și-ar fi dorit un războinic, doi ca escortă, mai ales că disciplina militară a celor din tabără lăsa mult de dorit. Cei de acolo nu erau luptători, ci scursuri. Vânători de balene, vânători de foci, căutători de aur – aventurieri care își încercau norocul și în domeniul agricol, deși habar nu aveau de lucratul pământului ori de creșterea animalelor. Pe fetele maori le primeau cu expresii vulgare și le dezbrăcau cu privirea înainte de a da năvală la mâncare

fără prea multe mulțumiri. Considerau amabilitatea lui Te Whiti ca ceva de la sine înțeles sau ca pe un fel de tribut.

De data aceasta, intrarea fetelor în tabără a decurs altfel. Poarta nu era deschisă, ca de obicei, și lângă ea era un paznic în uniformă, care le întrebă pe fete ce doreau. Ca de fiecare dată, ele o împinseră în față pe Matariki. Ea era traducătoarea grupului; celelalte lucrau la bucătărie ori pe câmp și vorbeau prost engleza.

– Căpetenia Te Whiti ne trimite să vă oferim un semn al ospitalității comunității din Parihaka. Obiceiul este să împărțim masa cu oaspeții noștri. Apa noastră oricum vă este aproape.

Matariki aruncă o privire supărată spre pârâul Waitotoroua, pe al cărui curs superior *pakeha* își instalaseră tabăra. De când se întâmplase acest lucru, apa care ajungea la Parihaka nu mai era atât de curată și plină de pește ca înainte. Matariki adăugă:

– Și vă invităm la adunarea care va avea loc la lună plină, pentru a discuta și a invoca zeii.

Bărbatul o privi nedumerit.

– Am să chem sergentul, îi răspunse el și își părăsi postul.

Acest lucru, deși nu corespundea procedurilor uzuale ale armatei engleze, era mai potrivit spiritului militar decât comportamentul de până atunci al polițiștilor militari. De altfel, în tabără era și mai multă ordine. Nimeni nu mai hoinărea fără treabă și nu mai căsca ochii la fete. Câțiva bărbați reparau gardul, alții făceau instrucție în cealaltă parte a taberei. Bărbatul care se îndrepta acum spre fete cu pași siguri, dovedind instrucție îndelungată, supraveghease pregătirile.

– Cu ce vă pot fi de ajutor, doamnelor?

Militarul nu era la fel de înalt cum era Kupe, însă Matariki trebui să ridice privirea spre chipul lui. Remarcă o siluetă suplă, foarte dreaptă, în niciun caz un colonist, ci un militar din cap până în picioare. Sergentul avea o uniformă impecabilă, care îi stătea foarte bine. Fața îi era cam palidă, dar cu trăsături surprinzător de aristocrate. Lui Matariki îi amintea de cineva cunoscut și surâse fără să vrea când privi în ochii căprui fascinanți ai bărbatului blond, tuns

scurt, în stil militar. Dacă părul ar fi fost lăsat să crească, ar fi fost poate creț.

Matariki nu și-l imagina pe acest tânăr bărbat la pescuit ori la vânătoare, cu pieptul gol și zâmbind.

– Eu sunt sergent Colin Coltrane, comandant al acestei tabere. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Matariki repetă textul ei obișnuit și se simți intimidată, mai ales că sergentul îi zâmbi superior.

– Ah, da, strategie Parihaka... Am fost prevenit în legătură cu așa ceva.

Matariki se încruntă:

– Ați fost avertizați în privința noastră? se interesă ea. În fața unei delegații ca a noastră, Coroana engleză trebuie să moară de frică. De ce vă temeți, sergent? Că vă otrăvim oamenii?

Sergentul râse.

– Nu, nu, asta ar fi însemnat că erau deja morți. Numai dacă alcoolul nu ar fi un antidot pentru otravă, cu care ei ar încerca zilnic să se sinucidă. Nu, Miss...

– Matariki, răspunse ea înțepată.

– Ce nume frumos... Colin Coltrane zâmbi cuceritor. Miss Matariki. Nu ne ferim de atacuri, ci mai curând de o anumită... hm... demoralizare. Ceea ce căpetenia voastră încearcă, noi îi spunem fraternizare. Înfrățire. O garnizoană pe care a hrănit-o luni de zile nu va vrea să lupte contra lui.

– Vă gândiți să ne atacați? întrebă sec Matariki.

Vorbele lui Coltrane îi ofereau o nouă imagine a strategiei englezilor.

Sergentul ridică din umeri.

– Împotriva dumneavoastră, Miss Matariki, nu aș putea să ridic niciodată arma, răspunse el galant. Și nici împotriva celorlalte doamne, spuse înclinându-se în direcția femeilor și fetelor din spatele ei. Dar noi suntem soldați și primim ordinele de la guvern. Eu mă aflu aici exclusiv pentru ca ele să fie îndeplinite. Și de aceea,

oricât mi-ar părea de rău, trebuie să refuz cadourile dumneavoastră, precum și invitațiile. Avem în tabără bucătarul nostru, iar discursurile și slujbele le țin eu.

– Nu păreți reverend, remarcă Matariki cu răceală.

Colin Coltrane râse.

– Nu veți crede câte fațete are personalitatea mea. Pentru oamenii mei sunt oricum suficiente. Soldații englezi nu sunt atât de spirituali... spre deosebire de un războinic maori.

Acestea fiind spuse, el se întoarse, dar Matariki mai apucă să îi surprindă expresia feței: dispreț fățiș. Privi în urma lui fără a mai scoate o vorbă, supărată, dar și fascinată, mustrându-se pentru ceea ce simțea. Bărbatul acesta disprețuia spiritul Parihaka, poate întregul ei popor. Și totuși... Matariki renunță însă la fantezii și le traduse tovarășelor ei. Mesajul lui Coltrane fusese fără echivoc, nu mai era nevoie ca ele să vină a doua zi. Și ea se bucura. Se bucura că nu va trebui să îl revadă pe sergentul Colin Coltrane.

Lucrările la drum începură imediat după proclamația comisiei de cercetare, care ajunsese la concluzia că anexarea terenurilor făcută de albi nu fusese corectă, pentru că proprietarii maori nu ridicaseră armele împotriva *pakeha*. Asta nu avea legătură sau nu în totalitate cu linia de coastă, unde maorii rămâneau pe poziție, ci doar cu manifestările de nesupunere ale oamenilor din Parikaha. În consecință, cel puțin drumul dintre Hawera și Oakura putea fi construit fără consultarea băștinașilor. Și, de altfel, Te Whiti și alții spuseseră că, în principiu, nu au nimic împotriva coloniștilor albi. Fapt care fusese interpretat ca o renunțare la pământuri.

– Dar acesta este pământul nostru! se revoltă Matariki când vestea se răspândi în Parihaka.

Te Whiti tocmai convocase o adunare extraordinară în ziua următoare, la care erau așteptate triburi din întreaga regiune.

Matariki adăugă:

– Acesta este pământul arabil al celor din Parihaka! Ce cred ei?

Kupe, care conducea ţanţoş un atelaj tras de boi, ridică din umeri.

– Se gândesc că terenul deja cultivat se vinde şi mai bine! râse el amar. Dar din asta nu va ieşi nimic. Acum suntem sătui de tot felul de tabere de instruire în zona noastră. Te Whiti a dat dispoziţie ca tabăra Armed Constabulary să fie arată.

Matariki, căreia în faţa ochilor îi reapăruse expresia iniţial prietenoasă, apoi extrem de severă a lui Colin Coltrane, începu să se teamă pentru prietenii ei. Acest sergent nu va da înapoi fără rezistenţă în faţa atelajelor agricole. Ea ar fi vrut să îi însoţească pe maori ca interpretă, dar Kupe nu avea nevoie de ajutor, iar de data aceasta şi *ariki* exclusese fetele. Ştia că situaţia se complica.

Pentru Kupe, care abia se deprinsese să lucreze, boii atelajului său se dovedeau deocamdată mai periculoşi decât soldaţii. Prima lui încercare de a ara o brazdă dreaptă în drumul care ducea la tabăra din Rahotu a fost un eşec. Cei patru boi nu înţelegeau de ce trebuiau să tragă plugul nu pe pământul moale, ci pe şoseaua bine bătătorită. Mereu o coteau ba la dreapta, ba la stânga, pe câmp, şi era nevoie de un plugar cu experienţă, care să le menţină direcţia. Kupe trăgea de hăţuri ba încoace, ba încolo, încurcând şi mai rău animalele. În cele din urmă, boul conducător preluă iniţiativa: o coti brusc la dreapta, ceilalţi boi îl urmară şi plugul se răsuci. Kupe, care nu se aşteptase la aşa ceva, se dezechilibră în scaunul lui îngust, se prăbuşi şi nimeri cu piciorul sub roata plugului. Rana nu era foarte gravă, iar medicii din sat i-au spus că nu se alesese cu o fractură, ci doar cu o luxaţie şi contuzii grave. Dar nu mai putea să ia parte la „cultivarea" taberei *pakeha* şi se întoarse descurajat şi şchiopătând la Parihaka.

Scăpă însă de arestare, pentru că alţi câţiva colegi fuseseră reţinuţi. Trupele guvernamentale nu au ştiut cum să reacţioneze. Au făcut arestări, dar nu s-a ajuns la încăierări şi nu s-a tras cu arma.

– Asta datorită prezenţei presei, fu de părere Kupe indispus.

Cu piciorul bandajat şi sprijinit din greu de Pai, s-a târât la adunarea din ziua următoare. În ciuda anunţării intempestive, mii de

oameni așteptau în piața satului să apară Te Whiti și alte căpetenii. Erau îndeosebi maori, dar și un mare grup de *pakeha*, mai toți „înarmați" cu notesuri și creioane. Reporterii se împărțiseră în două tabere – mulți susțineau măsurile guvernului, era o realitate că districtul Taranaki se umpluse de coloniști albi, care speculau pământurile înțelenite. Reprezentanții presei, de obicei orășeni obișnuiți cu străzile și liniile de tramvai, nu înțelegeau de ce populația maori respingea modernizarea. Dar niciunul dintre ei nu era complet opac la spiritul Parihaka. Toți remarcaseră curățenia și ordinea din sat, organizarea de primă clasă și spiritualitatea veselă a locuitorilor.

– Sunt cei mai buni oameni pe care i-am văzut vreodată în întreaga Noua Zeelandă! considera un reprezentant guvernamental care inspectase dispensarul din Parihaka.

Nu era o noapte cu lună plină, dar nu ploua când Te Whiti apăru în fața mulțimii purtând oficial mantia de căpetenie de la Matariki.

– Inima mea – spuse încet căpetenia – este neagră. V-am vorbit deseori aici și știți cu toții că nu caut ceartă. Dar după câte se pare, o caută *pakeha*. Bineînțeles că ei neagă asta și vorbesc despre încă o audiere, încă o comisie... Flăcările de la gura țevii armelor lor ne-au pârjolit deja genele, dar ei încă mai spun că nu vor război. Dar este clar. Cum începe un război, prieteni? Așa cum știți toți, începe când o parte își trimite armata pentru a lua cu asalt țara celeilalte părți. Bineînțeles că *pakeha* declară că nu știu unde sunt granițele, care este pământul lor și care este al nostru sau care nu are niciun proprietar. Dar asta se poate lămuri ușor, prieteni. De acum înainte, ne vom împrejmui pământul nostru. Vom începe mâine. Și nu vom ceda un metru. Dacă *pakeha* ne dărâmă gardurile, le vom reface. Noi ne lucrăm pământul, îl arăm și clădim case pe el.

Ascultătorii rămaseră la început încremeniți, apoi începură să aplaude. Chiar dacă susținerea nu era atât de entuziastă ca la acțiunea cu plugarii. Existau încă bărbați închiși, cei din Parihaka știau la ce se expun dacă opun din nou rezistență.

– Gândiți-vă la faptul că noi nu facem nimic ilegal! îi încuraja mai târziu Te Whetu. Culpabili sunt cei care ne distrug gardurile. Nu vă temeți! Faceți ca spiritul Parihaka să învingă violența.

A doua zi a început îngrădirea și odată cu ea și o luptă aprigă pentru putere în Taranaki. Mai întâi au fost trimiși la munca de îngrădire doar bărbați și după trei zile Kupe le explica ce semnificație are noțiunea de „muncă a lui Sisif". Armed Constabulary începură construirea drumului, topografii stabiliră traseul, așa că puțin îi interesa ce plantau maorii. Le-au smuls gardurile, pur și simplu. Sătenii le-au refăcut. În tăcere, fără discuții. O dată, de două ori, de douăzeci de ori. După câteva zile, lucrătorii erau epuizați de efort. Oamenii au fost înlocuiți.

La început, trupele guvernamentale au intrat în joc, dar la următoarea adunare Te Whetu a amenințat cu smulgerea stâlpilor de telegraf. Guvernul a dispus arestarea lui în timp ce inspecta gardurile împreună cu alte căpetenii. Apoi au fost arestați toți cei care lucrau la garduri, ilegal, fără un motiv anume. Maorii nu s-au apărat, dar au fost opriți cu forța să continue această activitate.

Sunt ca un roi de albine – scria un ziar, cu dispreț, dar și cu admirație. Se mișcă toți odată, constant, cu fața în pământ. Când o porțiune este terminată, unul dintre ei scoate un strigăt de triumf și se intonează un cântec de luptă.

Închisorile au fost iarăși umplute, mai ales că guvernul a trecut foarte repede prin ambele Camere parlamentare legile care sancționau dur tulburarea liniștii publice prin săpături, arături și modificarea peisajului. Cine construia garduri risca doi ani de muncă forțată, dar numărul constructorilor nu a scăzut. Bărbați și femei maori veneau din toate colțurile Insulei de Nord pentru a fi alături de cei din Taranaki. Matariki și prietenii ei ar fi sărbătorit spiritul Parihaka, dacă nu ar fi fost morți de oboseală.

După primele săptămâni de construit garduri, în Parihaka nu se mai dansa, nu se mai bea, nu se mai făceau copii. La lăsarea serii,

populația grav decimată de arestări abia mai apuca să mănânce ceva și se prăbușea epuizată pe paturile din rogojini. Toți cei care mai aveau putere luau parte la ridicarea gardurilor. Matariki și celelalte fete care predau limba engleză își conduceau și elevii pe câmp. Firește că prichindeii de patru-cinci ani nu făceau mare lucru, însă ei îi impresionau pe soldați și îndeosebi pe reprezentanții presei când trăgeau lemnele după ei. Gardurile lui Matariki aveau mai curând un caracter simbolic, pentru că, în realitate, nu puteau opri pe cineva. Lupta disperată a maorilor neînarmați contra Armed Constabulary stârnea tot mai multă vâlvă. Brutalii soldați recrutați în grabă abia puteau fi stăpâniți. Se ajungea mereu la abuzuri sângeroase, foștii vânători de balene și foci se săturaseră de distrugerea gardurilor și nu procedau cu blândețe când îi împiedicau pe maori să își facă treaba.

Matariki și prietenii ei observau vlăguiți, dar satisfăcuți că mai întâi ziarele englezești, apoi și alte ziare europene scriau despre lupta lor. Prim-ministrul se simțea tot mai presat, pe bună dreptate, când se făceau cunoscute agresiunile asupra copiilor și asupra bătrânilor care ajutau la ridicarea gardurilor.

– Și mai sunt și costurile! se bucura Kupe, care în fiecare seară le citea din ziare fetelor epuizate. Aici scrie că toate cheltuielile pentru proiect au fost inițial estimate la șapte sute cincizeci de mii de lire. Acum au ajuns la un milion și nu s-a construit încă nicio milă de șosea.

În 1880, prim-ministrul George Grey a cedat și le-a interzis fostului său ministru excesiv de zelos să mai facă arestări. În primele șase luni ale noului an, toți arestații din Insula de Nord au fost eliberați.

– Am învins? întrebă obosită Matariki.

Nu mai ducea copiii la construirea gardurilor, dar nici nu mai preda. Toți, de la copii până la profesor, de la medic la angajații băncii, lucrau pe ogoare de la răsăritul soarelui până la apus. Viața în sat se reducea la munca pentru trai. Pentru că din nou exista un

fel de armistițiu în Taranaki. Nu se mai făceau arestări și se oprise deocamdată și construirea drumului. Dar guvernul nu a anulat anexările terenurilor maorilor. Ba, dimpotrivă, ministrul Bryce și-a concentrat eforturile asupra pământurilor Parihaka. El a anunțat că avea de gând să împartă zona în trei sectoare: coasta litorală și interiorul urmau să fie populate cu *pakeha*, iar fâșia dintre ele le rămânea maorilor.

– Așezările englezești vor ajunge în pragul ușii acestui Te Whiti! anunță el, dar nu a găsit sprijin în guvern și nici Te Whiti nu a reacționat.

Căpetenia maori tăcea, în timp ce oamenii ei înălțau neobosiți garduri, arau și cultivau pământul. Enervat, Bryce s-a retras în ianuarie.

– Copiii au învins, spuse Lizzie surprinsă și lăsă jos ziarul *Otago Daily Times*. Bryce pleacă, dar Parihaka rămâne.

Michael ridică ziarul.

– Problema este ce urmează, zise el. Bryce a fost un fanfaron, dar succesorul lui, Rolleston, doar îl știi...

William Rolleston era fermier în Canterbury Plains, unul dintre legendarii baroni ai oilor, care nu se mulțumea cu proprietatea a mai multe mii de patrupede. Pe parcursul carierei sale politice, reprezentase câteva grupuri de alegători din jurul localității Christchurch, a căror susținere a pierdut-o după numai un mandat. Numirea ca ministru a reprezentat pentru el o promovare cu siguranță neașteptată. Rolleston trecea drept un tip dur, lua rapid decizii și le impunea. Nu era în niciun caz un diplomat.

– Dar guvernator este Arthur Gordon! spuse Lizzie. Cu el, englezii au făcut o alegere bună!

Arthur Gordon era considerat de fermierii conservatori din Canterbury drept dubios. El avea simpatii clare față de maori și tocmai de aceea fusese trimis de Coroană. Acțiunile lui Te Whiti

agitaseră presa și nu era în spiritul reginei ca Noua Zeelandă, colonie blazon, să apară drept un cuib de rasiști.

Michael ridică din umeri.

– Nu ajunge că Gordon este băiat bun. Mai trebuie și să-l țină pe Rolleston în lesă.

CAPITOLUL 6

Când își reveni, Violet constată că o încurcase cu Eric. Da, cumva ajunsese în coliba acestuia, probabil că adormise acolo și apoi, din diverse motive, sângerase și se simțise complet zdrobită, iar când se trezise era goală. Desigur că pentru asta exista o explicație clară, dacă se gândea bine, dar exact pentru așa ceva nu avea puterea necesară. Bineînțeles nici timp, pentru că trebuia să aibă grijă de Rosie.

Violet amână lămurirea situației, își trase repede rochia pe ea și se târî până la coliba ei. Acolo o găsi pe Rosie dormind, cu balonul roșu legat de pat. Cu siguranță că tatăl lor era încă la pub, iar Fred și Eric la cârciuma din Greymouth. Fata se spălă cum putu, cu ultimul strop din prețioasa apă, gândindu-se că tatăl avea să o certe pentru asta. Trebuia să își spele și rochia, care puțea a Eric... a cocioaba lui mizerabilă. Se gândi însă că a doua zi dimineața, înainte de a se duce la muncă, să meargă la pârâul care mai sus de casa Biller era curat, cu apa limpede.

Se cuibări alături de Rosie și încercă să își alunge gândurile. Și chiar reuși. După un timp, adormi și când se trezi ignoră durerile. În noaptea aceea nu mai fu trezită de sosirea tatălui și a fratelui, pentru că lăsase ușa neîncuiată. De ce putea să îi mai fie frică? Violet își alungă și acest gând. Trebuia să pregătească micul dejun și să îl ducă la muncă tatălui și fratelui. Amândoi erau mahmuri, iar Fred o măsură cu privirea într-un mod ciudat, dar Violet îl ignoră.

– Trebuie să ne spălăm mai întâi, îi spuse ea lui Rosie, care se smiorcăia că Violet o trezise mai devreme decât de obicei. Înainte de a ne duce la Caleb, mergem la pârâu.

– De ce? întrebă Rosie nemulțumită, apoi își dădu singură răspunsul: Pentru că astăzi este ziua de naștere a lui Caleb?

Violet confirmă.

– Da, exact, este ziua lui de naștere și toți cei care îl felicită trebuie să fie curați și îmbrăcați corect. Hai, poți să îmbraci rochia ta cea bună.

De fapt, ea nu ar fi vrut să o ia pe Rosie. Cu siguranță Miss Biller nu va privi cu ochi buni ca un copil de miner să se amestece printre oaspeți. Dar pericolul ca maistrul să îi trimită acasă pe Fred și pe Jim era prea mare și aceștia i-ar putea arunca vorbe foarte dure. Era mai bine ca după un asemenea afront să nu le stea acestora în cale și în niciun caz Violet nu o putea expune pe Rosie. Așa că își spuse speranța în Mrs. McEnroe. Iar dacă bucătăreasa nu va avea timp de micuță, ar putea să aibă grijă Mahuika și grădinarul. Maorii se arătaseră foarte binevoitori cu copilul. Cel mult, Rosie ar fi putut să asiste la lucruri pentru care era încă prea mică. Pe de altă parte... care era problema? Violet se mira de cât de calmă devenise, dar își alungă și acest gând.

Casa Biller semăna în acea dimineață cu un cazan al vrăjitoarelor. Caleb înscena una din rarele lui crize de furie. Băiatul se certa des cu părinții lui, deși era un copil răbdător. Suporta cu demnitate nivelul spiritual scăzut al mediului său, dar Mrs. Biller întrecuse măsura cu darurile pe care i le făcuse de ziua lui. În locul speratului microscop, Caleb primise o carte pentru copii, câteva creioane colorate și un ponei.

Căluțul era fermecător și îi încântă pe cei mai mulți oaspeți ai petrecerii. Dar pe Caleb nu îl interesau caii. Avea oroare de orice formă de sport. Acum, în mod excepțional, se comporta ca un copil mic și zbieră ca din gură de șarpe când tatăl lui îl așeză pe splendidul

căluț. Violet trebui să plimbe poneiul cu călărețul în spinare încoace și încolo, ceea ce în mod obișnuit nu ar fi deranjat-o. Ei îi plăcuse iapa bunicului ei, mersese cu plăcere împreună cu Heather Coltrane la grajd și cu inima bătându-i repede se urcase și în șaua uriașului ei pursânge. Însă acum izul animalului îi făcu rău și avea dureri la fiecare pas. În mod obișnuit, asta nu i-ar fi scăpat ultrasensibilului Caleb, dar în această zi avea propriile necazuri.

– Nu vreau să învăț să călăresc! susținea el furios. Eu voiam un microscop, eu...

– Scumpule, un gentleman trebuie să învețe să stea militărește pe cal, îl admonestă mama sa zâmbind. Gândește-te că te vei duce în Anglia, la internat. Și acolo vei călări. Iar un microscop este atât de voluminos, încât nu vei putea să îl iei cu tine!

Această remarcă îi aminti lui Violet că munca ei la familia Biller va trebui să se încheie la un moment dat. Caleb susținu însă că putea să înceapă să călărească în țara-mamă.

– Ca să nu mai vorbim că un cal este mult mai voluminos decât un microscop! bombăni el când Violet îl conduse în camera sa pentru pauza de prânz. Ce își închipuie, că voi lua poneiul cu mine în Anglia?

Violet spera ca micul ei prieten să fie trimis în Anglia abia după ce va deveni prea mare pentru acest ponei.

După-amiază s-a străduit ca și Caleb să facă față sărbătorii, fiind permanent ocupată să îl distreze în timp ce ceilalți participau la „jocuri pentru copii mici". Când musafirii se amuzau grozav și fără Caleb, ea cedă insistențelor lui și aduse tabla de șah. Se retraseră amândoi în cel mai îndepărtat colț al grădinii și el o învinse în timp-record. Pentru Caleb, tabla de șah era ceea ce pentru Fred și Eric erau încăierările de la cârciumă. Aici își descărca nervii, însă nu făcea niciun rău pieselor de șah și pretindea din partea adversarului mai mult respect decât teamă.

În cele din urmă, ziua se încheie și Rosie apăru de la bucătărie radiind, cu o mulțime de bunătăți primite cadou.

– Fără ajutorul lui Rosie nu aș fi reușit să o scot la capăt, spuse Mrs. McEnroe făcând cu ochiul. A fost foarte harnică, m-a ajutat să gătesc toate acestea.

Rosie fu extrem de bucuroasă de laudă și ardea de nerăbdare să îi povestească și tatălui despre eroicele ei fapte. Violet își dădu seama de pericol de când se apropiau de colibă, de unde se vedea ieșind fum. Deci unul din membrii familiei era acasă și nu doar de câteva minute. Când intră, îi văzu pe cei doi stând la masă.

– Tati!

Violet nu o mai putu opri pe Rosie să sară la tatăl lor și nici să o ferească de bobârnacul în creștet cu care acesta o întâmpină.

– Ține-ți clanța, Rosie, că zgomotul îmi dă dureri de cap, mormăi Jim Paisley. Iar tu, Vio, strângi în seara asta lucrurile. Dar după ce mâncăm.

Violet își privi nedumerită tatăl, cu un vag sentiment de vinovăție. Oare aflase ce i se întâmplase? Dar ea nu făcuse nimic, nu se întâmplase nimic...

Oare o arunca în drum?

– Nenorocitul de maistru ne-a concediat, izbucni Jim furios și îi mai lipi o palmă lui Rosie, care plângea speriată. Și vrea să plecăm de aici. Deci vom merge la Lambert. Ăștia-s de râs, dacă nu au nevoie de mineri buni.

Mina Lambert era concurenta firmei Biller și evident că Marvin Lambert făcea angajări. Mereu se căutau mineri și proprietarii de mină nu se informau care ortaci erau buni, care erau bețivi sau recalcitranți. Însă maiștrii discutau între ei și noul maistru le-a pus în vedere lui Jim și Fred:

– Dacă nu vă comportați mai bine decât la Biller, nu veți face purici!

Violet cunoștea acest avertisment: de fiecare dată când era concediat de la o mină, tatăl său avea grijă ca la început, la noul loc de muncă, să dea tot ce putea. Nici lui Fred nu îi era greu să facă

impresie bună. Amândoi erau extrem de voinici, chiar dacă Jim își mai pierduse din vigoare. Știau să țină în mână ciocanul și târnăcopul și aveau un al șaselea simț în ceea ce privea găsirea filonului de cărbune. Dacă în zilele bune scoteau de două ori mai mult cărbune decât un muncitor slăbuț, în zilele rele era nevoie ca maistrul să fie îngăduitor cu ei.

După un timp, zilele rele predominau, începeau necazurile și, inevitabil, urma concedierea. Pentru ortac nu era rău, găsea repede de lucru. La toate minele se câștiga cam la fel și îi era indiferent unde scotea cărbune.

Pentru Ellen și acum pentru Violet, fiecare concediere reprezenta o catastrofă. De obicei aducea pierderea casei sau, ca acum, a dreptului de a sta în colonie. Noii mine îi era, de cele mai multe ori, greu să asigure imediat cazarea angajaților nesiguri. Cel puțin în timpul perioadei de probă, Ellen nu prea avea unde să stea cu copiii și unde să-și ducă bunurile casnice. De obicei încerca să îl convingă pe administratorul vechii mine să îi permită să rămână o vreme în vechea locuință. De cele mai multe ori reușea, minele erau interesate cât de cât de bunăstarea muncitorilor și a familiilor, iar administratorii îi cunoșteau personal pe chiriași. O femeie cumsecade ca Ellen nu putea rămâne cu copiii în stradă.

Aici, în Greymouth, Violet nu auzise de asemenea acte de bunăvoință. Colonia minerilor nu era în administrarea nimănui, fiecare stătea unde voia, venea și pleca după cum îi convenea. Desigur că maistrul îl alunga din mină pe ortacul concediat, dar cu siguranță că nu se întâmpla nimic dacă Paisley rămânea în cocioabă până găsea o nouă locuință acceptabilă. Ceea ce Jim refuzase categoric – că doar avea mândria lui, după cum îi spuse lui Violet. De fapt, era vorba mai curând de comoditate. Mina Lambert se afla în capătul opus al localității Greymouth, la o distanță de patru mile, ceea ce era inacceptabil pentru el și pentru Fred.

În noua colonie, tot atât de murdară și dezorganizată ca Billertown, găsi repede o cocioabă din scânduri părăsită. Aceasta nu

mai trebuia curățată, ba, dimpotrivă, fusese măturată la plecare de cel care stătuse înainte acolo. După spusele vecinilor, ar fi fost vorba de doi scoțieni, care se săturaseră de minerit și voiau să încerce să caute aur în Otago. Violet bănuia că aceștia se săturaseră și de vremea din Greymouth. Acoperișul cocioabei era ciuruit și ploua prin el. Oricum, nu se puteau plânge că noua locuință ar fi fost plină cu fum. Fumul și, din păcate, odată cu el și căldura produsă de sobă găseau numeroase căi de a se risipi.

– Trebuie să le astupați! le ceru Violet lui Fred și Jim. Pe cât posibil înainte de a aranja mobilierul.

Mobilierul, adică paturile cioplite grosolan, o masă și patru scaune, nu era o avere, dar câteva zile în ploaie l-ar fi distrus. Bărbații însă nu se arătară prea dornici de muncă.

– În weekend, promise Jim.

Violet speră că îl putea face să se apuce mai repede de treabă dacă îi așeza patul într-un loc unde ploua. În privința rufăriei de pat nu își mai făcea griji, aceasta devenise mai mult gri decât albă, și aproape putredă.

În zilele următoare, din fericire, nu a plouat și, la sfârșitul săptămânii, Violet împrumută de la vecini un ciocan și un topor, sparse cum putu niște resturi de lemn și cumpără cuie pentru a petici acoperișul. La sfârșit o ajută și un vecin, după ce Rosie aproape că alunecă de pe acoperiș. Mr. O'Brien era un irlandez greoi, care împărțea căsuța lui cu soția și cu o droaie de copii, adăugând încă unul în fiecare an. Familia era prietenoasă și mult mai plăcută decât vecinii din Billertown.

Schimbarea locului a fost pentru Violet singura rază de lumină în această mutare. Eric nu fusese concediat, el rămăsese să lucreze pentru Biller. Deci Violet nu mai era nevoită să îl vadă zilnic și pentru un timp și Fred rărise dusul la pub. Doi dintre tăietorii de lemne fuseseră grav răniți în încăierare și fără îndoială că autorii erau căutați. Polițistul din Greymouth nu prea reușea să rezolve

asemenea cazuri, dar Fred și Eric considerau că era mai sigur să nu mai apară împreună în oraș.

Și Violet se ducea cât mai rar posibil în Greymouth, cu toate că din Lamberttown era mai ușor de ajuns acolo. Drumul era mai drept și mai scurt, trecând doar pentru un sfert de milă printr-o pădure rară. Totuși, Violet prefera să rămână acasă cât mai mult, încercând să se descurce cu alimentele pe care i le dădea Mrs. McEnroe pe parcursul săptămânii. Sâmbăta își completa cumpărăturile la lumina zilei și se mira că se simțea extrem de obosită după scurtul drum în oraș. Până atunci parcursese distanța aceasta după muncă fără niciun efort, dar de la un timp se lupta cu o permanentă oboseală. Îi era greață tot mai des de la tot felul de mirosuri, care altădată nu o deranjaseră. Mai ales varza îi făcea rău și când Mrs. O'Brien îi mulțumi cu o oală de tocană irlandeză pentru supa de oase preparată în bucătăria familiei Biller, încălzea cu silă mâncarea pentru ceilalți membri ai familiei și mânca doar un colț de pâine.

Din fericire, nici concedierea tatălui și nici faptul că se simțea tot mai rău nu au avut vreo influență asupra slujbei ei ca bonă a lui Caleb. Dimpotrivă, Mrs. Biller se părea că se bucură că măcar Violet se înțelegea din zi în zi mai bine cu progenitura ei, care devenea tot mai îndărătnică. Iar Caleb nu iertă ușor povestea cu microscopul și ura orele zilnice de călărie, pentru care Josuah Biller îl angajase pe polițistul local. Acesta era un fost cavalerist, căruia îi plăcea să povestească despre aventurile sale în India. Se fudulea cu ele fără rușine îndeosebi când printre ascultători se afla și Violet, de care părea puțin îndrăgostit.

Caleb îi asculta poveștile, îi plăceau în special istoriile cu tâlhari. Citea pe ascuns foiletoanele din revistele pentru femei primite de mama sa și se amuza de ele împreună cu Violet. Ca profesor de călărie, polițistul Leary era însă foarte sever și inflexibil. Urla în loc să îi explice și îl făcuse pe Caleb, care nu suporta poneiul, să se teamă de lecțiile de călărie. Băiatul cădea des și Leary era ironic în loc să îl compătimească. În scurt timp, relația elev-profesor deveni

tensionată. Dar Caleb nu aștepta ajutor de la părinții săi, ba dimpotrivă. Tatăl își întărise opinia că fiul lui era un molâu, iar mama avea temeri legate de viitorul lui statut de gentleman.

– Nu poți să te străduiești? îl întrebă Violet atunci când Caleb i se plânse din nou de necazul lui.

Căzuse de trei ori de pe cal în timpul unei ore de călărie ori poate sărise intenționat. Polițistul Leary construise un obstacol ușor, de care Caleb se temea de moarte.

– Dacă o ții tot așa, te vor trimite în Anglia cu primul vas. Serios, așa a auzit Mrs. McEnroe.

Violet nu intenționa să îl bruscheze pe micul ei prieten, dar îi era tot mai greu să aibă răbdare cu el. Și Caleb nu era singurul care o agasa cu nimicuri. Când Rosie o mai sâcâia ori era puțin obraznică, Violet trebuia să se stăpânească să nu țipe la ea. În plus, tot mai des se certa cu tatăl ori cu fratele ei, ceea ce era o prostie, pentru că tot ea o încasa. Însă Violet nu se mai putea stăpâni, nervii îi cedau.

– Să o facă! ripostă furios Caleb. Poate că școala nu este chiar atât de rea, nu ne pot pune să jucăm hochei și să călărim toată ziua, și ce-o mai fi nevoie să faci ca să devii gentleman. Iar profesorii trebuie să fie mai buni decât reverendul, că mai răi nici nu este posibil.

Violet oftă. Și această atitudine a lui Caleb era ceva nou, până atunci el vorbise totdeauna cu un anume respect despre reverendul Robinson. Acesta era, de fapt, prietenos, deschis și foarte instruit, dar în fața setei de cunoaștere a lui Caleb își atinsese limitele. De când băiatul îl descoperise pe Darwin, profesorul și elevul se aflau în permanentă dispută. În plus, Mrs. Biller nu era în niciun caz atât de proastă cum o considera fiul ei și ea comanda pe lângă publicațiile luptătoarelor pentru drepturile femeilor și alte cărți controversate.

Și Violet nu prea înțelegea de ce. Cum apăruse și evoluase viața pe pământ în trecut îi era absolut indiferent. Ea ar fi schimbat mai curând viitorul. Ca și mai înainte, urmărea în ziare acțiunile pasionante ale susținătoarelor abstinenței și le dorea succes luptătoarelor pentru dreptul femeilor la vot, cărora le prevedea un apropiat

succes, în timp ce Heather îi scria că pe Femina, Harriet Morison și pe toate susținătoarele lor le așteptau ani lungi de luptă. Existau și susținători bărbați.

Obrajii lui Violet se îmbujorară când într-o zi citi un articol scris de Sean Coltrane despre dreptul femeilor la vot. Așteptă până a doua zi, când ziarul ajunse în coșul de gunoi, îl luă și băgă în buzunar fila cu textul lui Sean. Acasă îl puse cu grijă într-o gaură în pământ, pe care o săpase sub pat și în care își păstra și economiile modeste. Violet încă se mai gândea la vocea gravă a lui Sean, la ochii lui prietenoși, la politețea și răbdarea lui. Uneori, încerca să îi reconstituie în gând și chipul și când reușea, se simțea îmbărbătată.

– Și cu mine ce se va întâmpla când pe tine te vor trimite în Anglia? îl întrebă ea pe Caleb. Te vei mai gândi la mine?

Caleb zâmbi:

– Mai devreme ori mai târziu, va trebui să plec în Anglia, iar tu va trebui să îți cauți alt loc de muncă. Ori un soț.

Violet arătă cu degetul sugestiv spre tâmplă. Însă Caleb nu greșea. Între timp, ea împlinise șaisprezece ani. Multe fete de vârsta ei erau deja căsătorite și aveau copii.

Violet nu avea însă niciun chef să se gândească la schimbări, cu atât mai puțin la bărbați ori la dragoste. Era bucuroasă să trăiască de la o zi la alta. Și deși îi era mereu rău și abia dacă putea să mănânce câte ceva, nu slăbea. Dimpotrivă, sânii începuseră să i se mărească și câteodată o mai și dureau. Să fi mers ceva prost la... acel... incident? Violet era din ce în ce mai îngrijorată și se gândea serios să meargă la un medic sau cel puțin la săritoarea Mrs. Travers. Numai de nu ar costa-o mulți bani...

Însă în duminica următoare porni spre Billertown, să mai încerce o dată să pescuiască în râu. Sau... în zona casei lui Miss Clarisse găsise totdeauna vreascuri bune. Nu se gândea la cum avea să le care până acasă. Se îndrepta gânditoare spre vechea așezare, cu Rosie săltând bucuroasă în jurul ei.

Doar dacă nu... Ar fi drăguț să le reîntâlnească pe Miss Clarisse și pe fetele ei. Ar trebui să fie o întâmplare.

În Billertown nu mai era un secret că fetele de la bordel se îmbăiau duminica la râu. Vocile lor exuberante se auzeau până departe, suficient pentru a le enerva pe cele două femei decente din așezare, în timp ce adolescenții se strecurau ca să arunce o privire corpurilor goale.

Clarisse râsese când Violet îi destăinuise odată că și Fred, și Eric se ascunseseră printre ferigile dese pentru a se uita la ele.

– Nu are nimic, scumpo, ba, dimpotrivă, dacă li se mai scoală niței, vor depune cu atât mai multă râvnă pentru a putea să muște din fructul pe care îl văd de la distanță, o informase ea pe fata îngrijorată.

Violet se apropie întâmplător de ele. Cele trei femei ședeau pe malul apei goale cum le făcuse Dumnezeu, se uscau la soare și își pieptănau una alteia părul proaspăt spălat. Violet aruncă o privire rușinată spre pieptul acestora. Toate aveau sânii moi, iar cei ai lui Clarisse parcă erau chiar lăsați. Niciuna nu aveau sânii atât de rotunzi ca ai ei. Fata se strădui să facă zgomot, pentru a nu le speria pe femei.

Fu însă descoperită imediat de Clarisse.

– Micuța Miss Reverență! Ea îi zâmbi conspirativ și adăugă: Ce este, ai iar nevoie de o slujbă? Nu o vei găsi aici, noi nu avem copii.

– Slavă Domnului! strigă Lisa și se închină teatral.

– Mai lucrez încă la familia Biller, răspunse Violet, deși...

Clarisse o privi cercetător.

– Dar ai ceva, constată ea. Nu ai venit în vizită. Ești... ceva este schimbat la tine, ai mai crescut?

Violet clătină din cap. Și roși. Deci se observa ceva schimbat la ea. Curând, toată lumea va afla că era bolnavă.

– Nu știu, murmură ea. Eu... nu mă simt bine. Eu..., zise privind-o implorator pe Clarisse, care înțelese imediat.

– Am să fac o plimbare cu micuța, le spuse ea prietenelor, apoi puse rochia pe ea și își legă părul încă ud cu un batic. Jucați-vă puțin

cu surioara mai mică. Distrați-o. Când și când, trebuie să fiți și copii, pentru ca apoi să luați mai în serios clătitul cu oțet în zilele critice.

Femeile râseră, dar o primiră cu prietenie pe Rosie alături de ele. Violet își alungă resentimentele, pentru că era prima dată când Rosie vedea oameni goi. Nu o va ucide asta. Nu moare cineva atât de ușor.

Pentru că Violet alese drumul pietros mai dificil, cele două porniră în sus pe lângă râu. Trebuia să fie atentă, să nu se împiedice, așa că nu o privea pe Clarisse.

Prostituata ascultă degajată povestea mereu întreruptă a suferințelor lui Violet, fără să pară surprinsă.

– Tu nu ești bolnavă, ești gravidă, zise ea la sfârșit. Doamne, copilă, de ce nu ai venit să întrebi cum să nu ți se întâmple asta, înainte de a te băga în pat cu cineva?

Violet o fulgeră cu privirea:

– Eu nu m-am...

Fata nu mai continuă.

Clarisse râse.

– Scumpo, așa ceva se zice că s-a întâmplat ultima oară acum două mii de ani. Și dacă mă întrebi pe mine, asta a fost cea mai mare minune, că o lady a dat peste un individ, care a și crezut-o. Hai, micuțo, mie poți să-mi zici. Te-ai îndrăgostit.

– Nu m-am iubit cu nimeni!

Violet strigă aceste cuvinte, care sunară strident și totodată disperat.

Clarisse se frecă la nas și își trecu brațul pe după mijlocul fetei.

– Îmi pare rău, micuțo. Deci el te-a...

– Nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic. Eu...

Violet suspină. Se desprinse din brațul lui Clarisse și se împletici. Se prăbuși pe malul râului, scuturată de respirații șuierătoare, grele și de suspine sacadate. Plângea isteric. Clarisse se așeză lângă ea și aștepta.

– Dacă nu s-a întâmplat nimic... nu se poate întâmpla... există... există o explicație...

– La ce? întrebă blând Clarisse. Doar nu vrei să îmi spui că niciun bărbat... niciunul dintre porcii aceia nu te-a târât într-un tufiș și nu și-a vârât... lui în tine? Deși tu te-ai apărat? Deși tu ai țipat? Asta nu mai este vina ta, Violet! Asta se întâmplă mereu. Cine a fost?

Violet clătină din capul.

– Nu m-am apărat..., suspină ea. Nu am țipat. Și... nu m-a târât în niciun tufiș. Eu... absolut voluntar am... eu...

Clarisse o trase lângă ea pe Violet și o mângâie pe cap.

– Niciodată, micuțo. Niciodată. Nu te cred.

Foarte încet și cu multă grijă, Violet îi spuse întreaga poveste.

– Și acum... ce să fac? întrebă fata.

În timp ce povestea, Violet se liniștea. Acum, când mărturisise adevărul, se simțea mai bine.

– Nu se mai... nu se mai poate face nimic?

Clarisse ridică din umeri.

– Ba da, desigur. Ai auzit vreodată de „făcătorii de îngeri"? Îl râcâie din tine înainte de a se vedea. Dar asta doare, micuțo, nu este simplu.

Violet își mușcă buzele.

– Nu îmi pasă! Poți să o faci, Clarisse? Fă-o imediat. Rezist.

Clarisse se frecă pe frunte:

– Copilă, eu nu pot. Și nici tu nu ți-o poți face, deci nu încerca, există metode mult mai puțin dureroase de a te sinucide...

– Se poate muri din asta? întrebă Violet.

Clarisse confirmă.

– Sigur. Depinde de cât de bine se face. Dacă o face cineva care se pricepe, nu se moare mai des decât la o naștere. Dar dacă o face un cârpaci... Este o treabă serioasă, micuțo, în care este vorba și de sufletul tău nemuritor. L-ai putea chiar pierde. Ajungi în iad.

Iadul nu o înspăimânta pe Violet. Oricum ar ajunge acolo dacă i-ar spune de sarcină tatălui ei.

– Îmi este indiferent. Cine o face? Una dintre fete?

Clarisse negă din nou.

– Nimeni de aici, Violet, îmi pare rău. Cea mai apropiată este o vrăjitoare maori din Punakaiki. Ciudată femeie, dar se pricepe. Se ocupa de ierburile de leac în tribul ei, după ce a trăit cu un medic *pakeha*. Și el făcea asta, ea de la el a învățat. Însă apoi s-a întâmplat ceva, nu știu exact ce anume. Ea a revenit la trib, sus, în Punakaiki, spre Westport. Nu este ușor de găsit, dar pot să îți spun cum ajungi acolo. Face treaba într-un hotel, se ocupă portarul de noapte. Dar este scump... În total două lire...

– Două lire?

Violet rămase mută. Nu își putea imagina nici cum ar ajunge la Punakaiki. Până acolo erau trei sau patru zile de mers. Și în ceea ce privea banii, nu avea decât câțiva șilingi.

Clarisse ridică din umeri.

– În treaba asta sunt implicați o mulțime de oameni. Portarul, directorul, cameristele și poate și alții. Bat la ochi cearceafurile însângerate. Și mai este femeia. Probabil că ea primește cel mai puțin. Dar este bună. Nu am auzit să fi murit cineva de mâna ei. Ea știe cum stau lucrurile și fetele spun că nu te tratează ca pe ultima cârpă. Dacă o faci, fă-o acolo!

Violet oftă.

– Și dacă... dacă îl reclam pe individ? Tu spui că nu sunt vinovată. Chiar dacă am făcut-o de bună voie.

– Dacă mai spui o dată „de bună voie", urlu! interveni Clarisse. Dar mă tem că nu folosește la nimic să îl reclami. Poate o să îl închidă ori poate că nu și, din câte înțeleg, fratele tău va depune mărturie pentru el. Dar în ce te privește nu se schimbă nimic. Ba dimpotrivă. Acum ai un copil. Dacă îl reclami, ai un copil fără tată.

– Dar oricum nu are un tată, zise disperată Violet.

Clarisse se încruntă și ridică din umeri:

– Poți să îl reclami pe individ ori te poți căsători cu el...

Violet refuza categoric ideea căsătoriei cu Eric Fence. Și nu se punea problema nici să îl reclame. Îi era groază de reacția tatălui ei

față de rușinea pe care i-o făcuse. Unica posibilitate era să facă rost de banii pentru „făcătoarea de îngeri". Îi propuse lui Clarisse să îi câștige ca prostituată.

Clarisse clătină din cap.

– Fată, așa cum arăți, ne lași fără clienți! Meseria asta trebuie să o faci ca și cum ți-ar plăcea. Pe cât posibil, trebuie să lauzi tipul, să îi spui cât de bine te-ai simțit cu el. În timp ce i-ai reteza cu dinții cea mai nobilă parte când o vrea franțuzește...

– Fr... fran...? Să mi-o bage în gură?

Lui Violet i se făcu greață.

Clarisse oftă.

– Ție îți lipsește orice talent, spuse ea compătimitoare. În urmă cu câteva săptămâni ai fi învățat ușor. Dar după chestia de acum... urăști bărbații, nu?

Violet rămase cu răspunsul pe buze. Sinceră să fie, doar gândul reluării actului cu Eric o făcea să verse. Și încă de mai multe ori pe noapte? Cu diverși bărbați? Ar intra în pământ de rușine, furie și frică.

– Și, în plus, în meseria asta nu se câștigă două lire în doar câteva zile, adăugă Clarisse. Ca să nu mai vorbim de faptul că pe urmă tu nu ai mai putea să te dai drept fetiță cuminte. Odată târfă, târfă rămâi... sau poate se va găsi unul care să se însoare cu tine, sunt sigură. Dar asta o poți face imediat, dacă îl iei pe Eric.

Violet își privi consternată prietena mai în vârstă:

– Tu vorbești serios, murmură ea.

Clarisse confirmă.

– Știi, fată, chestia cu căsătoria din dragoste... este o exagerare. Crede-mă că nu există femeie căreia chiar să-i facă plăcere când individul o... ăă... care știe să aprecieze cu adevărat plăcerile iubirii fizice...

Plăceri? Violet o privi ca pe cineva care a luat-o razna.

– Desigur că totul este mai ușor atunci când ești îndrăgostită. Atunci e scuzabil, chiar dacă doare. Și când tipul este îndrăgostit și este puțin mai atent decât a fost Eric al tău...

– Nu este Eric „al meu"! spuse Violet apăsat.

Clarisse nu băgă în seamă întreruperea, și continuă:

– Atunci și doare mai puțin. După un timp, nu va mai durea deloc, există câteva trucuri... Dar în niciun caz căsătoria nu face fericită nicio femeie. Cele mai multe își iubesc copiii, pentru că ei nu au nicio vină. Indiferent cum au fost făcuți și indiferent cine le este tată.

Violet se gândi la mama sa și simți oarecare vinovăție față de mica ființă din pântecul ei. Mama ei îl disprețuise până la urmă pe tatăl ei, dar pentru ea și Rosie făcuse totul. Pe când Violet se gândea cum să scape mai repede de copil.

– Dacă tu îl iei acum pe acest Eric ori pe altul peste trei ani... Va fi probabil același lucru. Clarisse se ridică, apoi adăugă: Trebuie să plec, duminica după-amiaza se dezmeticesc ortacii după beție și dacă le-au mai rămas ceva bani, merită să-i dea pe o fată. Este ziua mea preferată din săptămână, că mai vin și câțiva băieți cumsecade, care vor să se bucure treji de ceea ce își iau de la gură. Ăștia se mai și spală înainte. Deci, fată, gândește-te. Când ai banii, am să îți spun unde o găsești pe Kunari. Dacă nu... mi-ar fi plăcut să-ți fiu domnișoară de onoare, dar cred că oferta este tardivă.

Violet nu putu să râdă, dar, cu toate acestea, mulțumi politicoasă pentru sfaturi și epuizată și abătută porni cu Rosie spre casă. Pe drum, micuța îi mai trase o sperietură de moarte când vru să se oprească să mănânce chiflele dulci pe care i le dăduse Lisa. De când Lisa se căsătorise cu brutarul, aceasta le aproviziona generoasă pe fostele ei colege cu produse de brutărie rămase din ziua precedentă.

– Violet, este adevărat? Vei avea un copil?

Violet tresări îngrozită.

– Ce? De... de unde știi? Cine...?

Se făcu roșie ca focul și se mustră singură. Prima reacție fu să nege zâmbind.

– Fetele au zis asta, răspunse Rosie. Că o să faci sigur un copil, așa arăți. De unde îl iei, Violet? Este cadou ori trebuie să îl cumperi?

O fetiță este mai ieftină decât un băiețel? O să luăm o fetiță, da? Aș prefera o fetiță. O să fie sora mea, Violet?

Violet își mai reveni.

– Nu vorbi prostii, Rosie, nu voi avea niciun copil! zise străduindu-se să nu se răstească. Și, pentru Dumnezeu, nu îi spune nimic lui tati, el ar... ar...

Ea frânse chifla între mâini.

– Tati nu vrea niciun copil? întrebă Rosie.

Violet se forță să își păstreze calmul. Trebuia să discute cu sora ei, apoi să facă rost de bani și să ajungă cumva la Punakaiki. În timp ce încerca să o convingă pe Rosie că ea înțelesese greșit și că în niciun caz nu fusese vorba despre o surioară, în minte îi încolți un plan. Nu era în stare să se prostitueze, dar era în stare să fure! Știa unde păstra Mrs. Biller banii pentru plata angajaților la sfârșit de săptămână. Firește că suma era mai mică de două lire, dar, cu puțin noroc, Mr. Biller nu stătea să-i numere soției banii. Și dacă era nevoie, o să fure de două ori... Trebuia să lase impresia că ea era nevinovată, așa că nu va dispărea imediat după furt. Mai avea nevoie de un loc sigur în care să păstreze banii... Lui Violet îi vuia capul. Era greu, dar avea timp până sâmbătă.

Nu dormi toată noaptea. Simțea nevoia să se mai răsucească, dar, ca întotdeauna, Rosie dormea pe brațul ei și nu voia să o trezească. Cum ar fi să îți ții în brațe propriul copil? Violet refuză să se mai gândească la asta. Indiferent ce creștea în ea și cât de nevinovat era. Ea nu îl voia! Când, în cele din urmă, ațipi, visă o fetiță cu ochi blânzi ca ai lui Sean Coltrane.

A doua zi la muncă, Violet avea fața buhăită, își simțea picioarele grele, o dureau sânii și pe deasupra avea și conștiință încărcată. Și cum acestea nu ar fi fost de ajuns, în casa Biller domnea o activitate intensă, iar ei i se comunică să se ducă la Mrs. Biller înainte de a urca la Caleb. Mrs. McEnroe o luă cu ea la bucătărie pe Rosie și păru că o privește compătimitor pe Violet. Inima fetei începu să bată mai

repede. Era posibil ca Mrs. Biller să fi aflat ceva? Să fi remarcat și ea, ca și prostituatele la râu, că era însărcinată?

Dar Mrs. Biller nu avea ochi pentru silueta ori chipul ei.

– Violet, trebuie să îți spun ceva ce... nu are să îți placă. Dar știai de la început că angajamentul tău aici nu este veșnic. Noi intenționam să îl trimitem pe Caleb în Anglia cel târziu la anul. Și... hm... știi și tu cum se comportă în ultimul timp. Mrs. Biller se smiorcăi teatral și apoi continuă: Se pare că băiețelul meu a crescut. În orice caz, reverendul crede că cel mai potrivit lucru ar fi să îl trimitem la un internat bun, iar acum a apărut surprinzător și o ocazie de transport.

Violet băgă de seamă că Mrs. Biller vorbea despre fiul ei ca despre un pachet.

– O cunoștință de-a noastră pleacă la Londra la sfârșitul săptămânii cu *Aurora*. Noi știam asta de mai mult timp, dar am aflat abia ieri că își ia și familia. Fiul lor este cu doi ani mai mare decât Caleb și va urma și el școala acolo. Familia Bradbury este de acord să aibă grijă de Caleb pe timpul călătoriei, iar soțul meu încearcă să găsească un loc pe vas. Nu este ceva dificil, la nevoie, el va putea împărți cabina cu tânărul Bradbury, în orice caz, băieții ar trebui să se acomodeze cu camera cu mai multe paturi.

Violet își închipuia cum va primi Caleb această veste, care era mai curând un singuratic.

– Mâine îl ducem pe Caleb la Christchurch. Așa că, îmi pare rău, însă cu ziua de astăzi încetează munca ta aici. Noi ne-am gândit dacă nu am putea să îți dăm de lucru în continuare. Lui Mrs. McEnroe i-ar face plăcere să te aibă ca ajutor la bucătărie. Însă nu am avea nevoie de asta, ba dimpotrivă, prin plecarea lui Caleb, activitatea în gospodărie se mai reduce. Iată, Mrs. Biller scoase din buzunar un șiling, te rog să iei asta ca pe o mică mulțumire. Totul s-a petrecut atât de repede, altfel ți-am fi cumpărat un cadou. Dar acestea fiind condițiile...

Violet mulțumi politicos. Era ca amețită. Ultima ei zi de muncă la familia Biller. Și cu siguranță nicio posibilitate de a fura. Mrs.

Biller plătise angajații vineri. Lunea, soțul ei nu completa suma destinată cheltuielilor gospodărești pentru săptămâna în curs. Ca să nu mai vorbim că în cazul unui furt ar fi devenit imediat suspectă.

– Acum, te rog să urci la Caleb și să îl ajuți la împachetat. Mahuika trebuie să îi aranjeze lucrurile, dar mă tem că va avea nevoie de ajutor. Consolează-l puțin pe Caleb, firește că el se va întrista... eu nu știu dacă să îl dau la un internat, mă gândesc la dorul de casă... Ah, da, și nu îl lăsa să ia cu el toate cărțile acelea! Vasul s-ar duce la fund sub greutatea lor. Spune-i asta!

Desigur că Violet nu intenționa să îi transmită asemenea prostie micului și inteligentului ei prieten în ultima ei zi. Caleb știa și el că nu putea cără în Anglia o enciclopedie în mai multe volume.

– Cu siguranță că școala dispune de o bibliotecă, menționă el calm, dar cu privirea unui pisoiaș care pândește castronul cu lapte.

Caleb Biller nu era nefericit pentru că părinții îl expediau. Ba, dimpotrivă, părea că abia așteaptă să ajungă în Anglia.

– Nu fi tristă! o încurajă la rândul lui pe Violet. Am să îți scriu, cu certitudine! Și ai să îmi scrii și tu! Și, în plus... în plus, îți fac cadou cărțile mele!

Caleb radia pentru această idee și Violet se chinui să se arăte fericită. De fapt, chiar se bucura. Numai enciclopedia era o imensă comoară, precum și toate cărțile de istorie pentru Rosie, și... și... nu, ea nu va avea un bebeluș căruia să îi citească basme!

Caleb interpretă drept un refuz reacția ei reținută, în ciuda eforturilor de a o ascunde.

– Și îți mai dau și setul de șah. Ca să te gândești mereu la mine, da?

– Eu... eu nu am cu cine să joc, șopti Violet, care izbucni în lacrimi mișcată, dar și de disperare.

Caleb căută o batistă.

– Poți juca singură. Îți vei imagina că de partea cealaltă a tablei de șah mă aflu eu. Și muți piesele ca și cum le-aș muta eu. Nu mai plânge, Violet. Că mă apucă și pe mine plânsul.

Violet plânse și în timpul prânzului, în bucătărie la Mrs. McEnroe. Se simțea mai bine dacă plângea, deși bucătăreasa nu putea să știe ce greutăți o apăsau pe suflet. În timp ce fata discuta cu Caleb, îi venise o idee. Cuvântul-cheie era „scrisoare", ea îi putea scrie lui Heather Coltrane ca să îi spună ce necaz avea. Desigur că îi va fi greu să o facă, dar poate că erau suficiente niște aluzii. Heather o putea ajuta, dacă voia. Oare fiica adoptivă a reverendului i-ar trimite bani pentru „făcătoarea de îngeri"?

Seara se despărți de Caleb cu maturitate și fără lacrimi, cum și-o dorise mereu. Rosie însă nu fu la fel de calmă, se smiorcăi și chiar îi trânti lui Caleb un sărut umed pe obraz. Băiatul suportă cu o neobișnuită înțelegere, se șterse pe ascuns și își drese glasul înainte de a i se adresa lui Violet. Își întoarse încrezător spre ea chipul lui palid cu ochii de culoarea albastru-deschis.

– Dacă tu... dacă vrei, Violet... poți... ăă... poți și tu să mă săruți.

Violet hotărî să nu le spună pentru început tatălui și fratelui ei despre concediere. Intenționa să caute cât mai grabnic un nou loc de muncă și era mai bine să îi pună la curent pe ceilalți membri ai familiei după ce reușea să îl găsească. Cine știe dacă tatălui ei nu îi trecea prin cap să o rețină acasă. Și așa înjura deseori când nu avea mâncare pe masă când venea, fără a spune măcar o vorbă despre cine plătea mâncarea.

În această seară, amabila Mrs. McEnroe pregătise o masă festivă. De la cina de despărțire a lui Caleb rămăseseră oricum multă friptură și legume, de care în dimineața următoare familia nu se mai putea bucura, pentru că pleca la Christchurch. Era un obicei ca atunci când copiii plecau în Anglia să fie conduși până la vas. Mrs. Biller deja se plângea de reala ori imaginara durere a despărțirii. Violet o credea: nu își va mai revedea fiul ani buni. Când se va întoarce, Caleb va fi absolvit colegiul și poate și universitatea. Va fi adult.

Familia Paisley s-a ospătat regește seara, numai Violet se simți din nou rău și abia gustă ceva. Tot se mai agăța de speranța „Heather"

Violet nu știa dacă marele interes al lui Heather pentru dreptul la vot al femeilor și pentru grija față de femei și copii, ori dacă ceva din personalitatea prieteniei ei mature îi întărea credința. Indiferent de ce ar zice reverendul, Heather nu era o predicatoare moralistă. Era altfel. Ea va fi de partea ei.

Violet visa că în curând totul va fi ca în acea seară funestă... când vocea tatălui ei îi alungă gândurile. Mai înainte auzise doar sporovăiala lui Rosie, pe care nici nu o luase în seamă. Dar se pare că acum se întâmplase ceva.

– Ce spuneai, Rosie? Vocea lui Jim Paisley suna alarmant. Cum așa?

Rosie îi surâdea dulce tatălui. Îi era frică de el, dar se bucura că îi acordă atenție.

– Am spus că am întrebat-o pe Mrs. McEnroe dacă Violet face rost de un copil. Și de unde. Ea m-a privit ciudat, dar apoi a spus că de un copil nu faci rost. Așa am spus, Violet, nu? Trebuie să îl cumperi.

– Așa este, Violet? Ești însărcinată?

În clipa aceea, întreaga lume s-a prăbușit peste Violet Paisley.

CAPITOLUL 7

Nici sub noul guvernator Arthur Gordon, Te Whiti și oamenii lui nu s-au liniștit. Vânzările din Central Taranaki au continuat și cumpărători s-au găsit și pentru pământul aparținând Parihaka. Matariki și prietenii ei manifestau pentru așa ceva mai puțină înțelegere și însuși Te Whiti nu mai susținea că fermierii sunt victime nevinovate.

– Cunosc foarte bine ce se petrece aici! spunea revoltat Kupe.

El ar fi trebuit să fie de mult în Auckland, dar între timp se întorseseră și alți studenți și cultivau terenurile în Parihaka, fără să țină cont de faptul dacă noii „proprietari" voiau ori nu pășune pentru oile lor.

– Ei primesc pământul aproape ca pe un dar, remarcă amar Koria. 10,10 lire pentru un acru de pământ... pentru asta sunt înșelați câțiva sălbatici.

Fata își îndreptă spatele, care o durea. Împreună cu Matariki și cu Pai, plantase răsaduri toată ziua pe noile proprietăți și plivise buruienile de pe ogoarele vechi.

– Ăștia nu sunt în stare nici măcar să facă ordine în orașele lor! o completă Matariki arătându-le un exemplar din *Taranaki Herald*. Aici scrie că „Localitatea lasă impresia de murdărie și dezordine, locuitorii par neîngrijiți..."

Pai privi în jur. Tinerii tocmai veniseră de pe câmp. În fața unei case comunale, luau un prânz modest: pâine și cartofi dulci. În

Parihaka nu se mai făceau de mult zilnic *hangi*, iar vânătorii și pescarii nu mai plecau să aprovizioneze populația cu bunătăți.

– Trebuie să recunoști că și locul acesta arăta mai bine, zise Pai. Grădinile cad în paragină dacă oamenii sunt toată ziua pe câmp, casele ar trebui și ele să fie întreținute. Ca să nu mai spunem că nimeni nu mai mătură prin *marae* și nu mai curăță sculpturile. Te Whiti ne-a predicat ani de-a rândul că nu trebuie să devenim sclavi ai zeului războiului. Dar acum suntem sclavi ai păcii. Nici nu apucăm să respirăm, că ne și iau pământul. Nu mi-am închipuit că se va ajunge aici.

Ceilalți confirmară. Erau tineri și harnici, dar munca de luni întregi le măcinase forțele.

– Vrei să pleci? întrebă Matariki încet.

Ca să fie sinceră, și ea se mai gândise la asta. Era gata să se prezinte la examenele de absolvire pentru High School și uneori visa să o facă la Otago.

Pai clătină din cap:

– Nu! răspunse ea hotărâtă. Și așa pleacă destui! Trebuie să rezistăm aici. Mă duc să lustruiesc statuile zeilor. Cine vine cu mine? Poate că se îndură spiritele și le bagă mințile în cap la *pakeha*.

Pe la mijlocul lui septembrie, guvernatorul plecă în insulele Fiji, într-o vizită de stat planificată de mult timp. Acest lucru nu schimbă nimic în Parihaka. Până atunci, reprezentantul Coroanei, prietenos cu maorii, nu prea ajutase satul. Nu îi făcea plăcere să încuviințeze vânzările de terenuri, dar legile fuseseră emise de predecesorul său și el nu le mai putea anula. Dar nici nu mai permitea acte de violență. De pământul pe care îl lucraseră maori nu s-a mai atins nimeni, indiferent cui aparținea el pe hârtie. Acum, nu mai exista nici motiv pentru a interveni în situația din Taranaki. Reclamațiile fermierilor îl priveau la fel de puțin ca plângerile lui Matariki și ale prietenilor ei referitoare la munca tot mai grea. Ultimele nu ajungeau nici la urechile ministrului William Rolleston, dar fermierii suduiau și mai

mult, iar Rolleston era deschis la nemulțumirile acestora. În cele din urmă, și el era proprietar de pământuri și nu voia să se gândească ce s-ar întâmpla dacă și tribului Ngai Tahu din Insula de Sud i-ar trece prin cap să verifice corectitudinea contractelor de vânzare a pământului.

Așa că atunci când guvernatorul plecă, Rolleston profită de moment: pe 8 octombrie 1881, o zi frumoasă de primăvară, a vizitat Parihaka – exact după ce reușise să obțină în parlament alocarea a o sută de mii de lire pentru continuarea „războiului".

Matariki și prietenii ei oftară când Te Whiti le ceru oamenilor ca, pe lângă efortul muncii la câmp, să mai organizeze și un amplu ritual de bun venit ministrului. În program figura un *powhiri* complet, cu rugăciuni, dansuri și cântece. Noul ministru trebuia întâmpinat cu toate onorurile.

Bărbatul greoi, cu fața roșie păru că nu știe să aprecieze toate acestea. Urmări dansurile fetelor cu o anume fascinație, dar se uita mai degrabă în silă la dansurile războinice ale bărbaților și dădu semne de nerăbdăbdare la rugăciunile bătrânilor.

– Acum putem trece la subiect? întrerupse el cea mai sfântă parte a ceremonialului – lansarea de *karanga* de către preoteasă.

Tânăra studentă Arona, căreia i se încredințase această onoare, se îngrozi de acest sacrilegiu. Întrerupse strigătul, și spiritul Parihaka rămase neinvocat în aceea zi.

Totuși, Te Whiti încercă să fie politicos, dar William Rolleston nu pierdu mult timp cu vorbele frumoase.

– Da, proprietatea asta a dumneavoastră este drăguță, declară el plimbându-și privirea peste sat și câmp. Dar să vă fie totuși clar că trebuie să respectați hotărârile guvernului. Destul v-ați jucat cu noi. Este cazul să încetați, trebuie ca dumneavoastră, înger al păcii, să fiți conștient că dacă disputele iau amploare și izbucnește un nou război, nu guvernul va purta vina. Răspunderea cade exclusiv asupra dumneavoastră.

Te Whiti ascultă în tăcere, dar în zilele următoare nu se adresă alor lui și trecea prin sat cu privirea în pământ.

– Ce veți face? întrebă Matariki.

Ea se simțea epuizată, nesigură și părăsită. Fără îmbărbătările lui Te Whiti și fără indicațiile clare ale lui Te Whetu, totul își pierdea sensul. Tot mai mulți oameni părăseau Parihaka. Iar ministrul cu problemele maorilor plănuia să radă tot.

– Chiar ți-a spus asta?

Lui Pai nu îi venea să creadă. Veștile care soseau la Parihaka erau deseori contradictorii. Nimic nu era sigur, cu excepția faptului că William Rolleston plănuia să atace Parihaka.

– Nu poate să facă asta! îi încuraja Kupe, care între timp studiase primele cărți de drept. Nu are motiv, noi nu i-am făcut nimic. Iar guvernatorul nu va fi de acord.

– Și dacă el nu știe nimic despre asta? întrebă îngrijorată Matariki.

Koria clătină din cap:

– Știe el ceva. Ori va afla. I-am scris. Imediat ce va primi scrisoarea, are să facă ceva.

Locțiitorul guvernatorului se numea James Prendergast, avocat în Insula de Sud și prieten cu Rolleston. Poziția lui față de indigeni era bine cunoscută – în procese pleda mereu împotriva acestora și îi numea barbari primitivi, care în niciun caz nu ar trebui să aibă dreptul de decizie. Să determini un astfel de om să legalizeze un plan de invadare a zonei Parihaka nu era greu. De fapt, timpul lucra împotriva lui Rolleston, pentru că mai dura până când toți cei cu putere de decizie erau convinși, până când se pregăteau banii și se făceau comunicările scrise.

Ministrul pentru indigeni a convocat în scris o adunare pe 19 octombrie 1881, la ora opt dimineața. Locțiitorul guvernatorului, Rolleston și comitetul executiv au emis o proclamație: Te Whiri și oamenii lui au fost învinuiți de amenințare constantă a coloniștilor și de comportament necooperant. Acestora li se prezenta un ultimatum: în termen de paisprezece zile, căpeteniile să accepte noile

reglementări pentru distribuirea terenurilor, să înceteze orice acțiuni de protest și să părăsească Parihaka. În caz contrar, vor suporta consecințe de natură militară.

La două ore de la semnarea documentului de către locțiitor, guvernatorul sosea la Wellington. Își întrerupsese vizita de stat imediat ce aflase despre acțiunea unilaterală a lui Rolleston.

Dar era prea târziu, Rolleston deja făcuse public ultimatumul și trimisese documentul lui Te Whiti. Două ore deciseseră soarta celor din Parihaka.

– Guvernatorul l-a demis imediat pe Rolleston! îi anunță Arona pe Matariki și pe prietenii lor.

Ca preoteasă, fusese prezentă la citirea proclamației în fața lui Te Whiti și în continuare ascultase scuzele guvernatorului. Trimisul lui Gordon îl ajunsese din urmă pe omul lui Rolleston și amândoi sosiseră împreună la Parihaka. Te Whiri îi primise cu toate onorurile, pentru că, în definitiv, niciunul din ei nu era răspunzător pentru mesajul transmis.

– Sau i-a sugerat retragerea, pentru că nu putea concedia pe nimeni. După cum nu poate retrage proclamația iscălită de locțiitorul lui. Cel puțin nu o poate face oficial. Poate că se acționase pe ascuns, dar acest Rolleston este uns cu toate alifiile: semnăturile de pe document nici nu se uscaseră bine, că vestea deja apăruse în *Government Gazette*.

– Gordon ar fi putut să se retragă! spuse Kupe. În semn de protest. Ar fi făcut vâlvă în Anglia. Cu siguranță că regina ar fi anulat proclamația!

Matariki râse amar:

– Ce-i pasă reginei de noi? spuse mângâindu-l pe Dingo, care se lipise de ea. Iar Mr. Gordon rămâne pe postul lui frumușel. În final, au să îl arunce în închisoare pe Te Whiti, iar pe Rolleston au să îl înnobileze.

Kupe ridică din umeri.

– Posibil. Dar ce facem acum noi? Te Whiti a spus ceva? Sau Te Whetu? Doar nu predăm Parihaka, nu?

Arona clătină din cap.

– Nu. Rămânem și așteptăm, vedem ce se întâmplă. Dar ei vor pune în aplicare amenințarea, vor veni. Noi trebuie să ne pregătim pentru asta.

– Să murim? întrebă Pai.

Inițial, *pakeha* din Taranaki au fost mai panicați de ultimatum decât maorii de acolo. Ultimele acțiuni de luptă dintre coloniști și indigeni avuseseră loc în urmă cu doisprezece ani, lumea se obișnuise cu starea de pace și acum se temea de un nou război. Maiorul Charles Stapp, comandant al tot mai puțin numeroasei armate de voluntari din Taranaki, a explicat prompt că fiecare cetățean de sex bărbătesc între șaptesprezece și cincizeci și cinci de ani trebuie să se pregătească de mobilizare. În alte părți ale Insulei de Nord, luptele au stârnit mai mult entuziasm. La un singur apel în *Government Gazette* s-au format treizeci și trei de unități de voluntari. Armata care, în final, a luat poziții în fața satului Parihaka era formată din o mie șaptezeci și patru de Armed Constables, o mie de voluntari din toată Noua Zeelandă și șase sute de bărbați din Taranaki – câte patru *pakeha* înarmați până-n dinți la fiecare maori major din Parihaka. Unitățile și-au amenajat tabere în jurul satului și au început imediat să facă instrucție și exerciții de tragere. Noul și fostul ministru pentru problemele indigenilor și-au manifestat acordul cu procedura succesorului și respectiv predecesorului său, inspectând și încurajând zilnic trupele.

Pe 1 noiembrie 1881, Te Whiti le-a vorbit ultima oară oamenilor lui.

– Unica arcă ce ne mai poate salva se cheamă consecvența în a crede în puterea inimii, fuga este moarte. Nu vă gândiți la luptă! Am fost pașnici, vom rămâne pașnici. Asta este voia zeilor. Nu suntem aici ca să luptăm, ci pentru a-i slăvi pe zei și a sfinți țara. Noi nu ne murdărim cu sânge! Așadar, să așteptăm sfârșitul, nu există altă

posibilitate. Rămânem până la sfârșit pe pământul nostru. Nimeni nu își scoate calul ori arma. Altfel va muri prin ele.

– Deci ce facem? repetă întrebarea Matariki. Părerea mea este că trebuie să facem ceva și noi, noi...

– Facem ceea ce facem mereu, interveni Arona. Îi întâmpinăm pe oaspeții noștri cu muzică și dansuri.

Invazia a început pe 5 noiembrie la ora cinci dimineața și pe Matariki aproape că o părăsi curajul când văzu bărbații mărșăluind. Trupele erau dotate ca pentru luptă, purtau arme grele și provizii pentru două zile, artileria defila și un tun Armstrong a fost pus în poziție de tragere pe colina care domina satul. Bryce comanda totul de pe spinarea unui cal alb și părea că îi place rolul de erou.

– Nu așa mi-am imaginat eu prințul, glumi cu inima strânsă Matariki. Să sperăm că nu le vor face nimic copiilor.

Pai clătină din cap:

– Ah, copiii trebuie să stea liniștiți. I-am pregătit pentru asta. Iată-i, vin!

Poarta satului stătea larg deschisă, nu fusese nevoie ca avangarda armatei să năvălească în galop, descărcându-și amenințător armele. Bryce trimisese înainte cavaleria. Bărbații nu reușiră să oprească la timp caii, când dădură peste prima linie de apărare a maorilor: pe drumul ce ducea din piața unde aveau loc adunările stăteau două sute de băieței și fetițe, sub supravegherea unui preot bătrân, care începură să interpreteze un cântec de bun venit. În spatele copiilor erau fete care cântau și dansau. Și ele îi supravegheau pe copii.

Matariki și Pai, care trebuiau să intervină mai târziu, se cocoțaseră pe acoperișul unei case și urmăreau de acolo ce se petrece.

– Copiii sunt grozavi! se entuziasmă Matariki când micuții nu se clintiră și nu arătară teamă, deși călăreții mai că galopau pe deasupra lor.

În zilele dinainte plouase și noroiul sărea sub copitele cailor. Lovea copiii în față și peste ochi, pe unii îi orbi și aceștia începură să plângă, dar nu încercară să fugă. Bătrânul se înclină în fața

soldaților și spuse ceva, dar aceștia nu reacționară. Doar încetiniră în dreptul copiilor, urmați de alte trupe pedestre. Copiii și fetele cântau ca și mai înainte, dar mai triști. Bătrânul preot invocă protecția zeilor pentru copii.

Călăreții depășiră cântăreții și dădură peste Matariki, Pai și alte fete. Ele blocară drumul râzând, agitând și sărind coarda, fără ostilitate. Doar Dingo se ascunsese mârâind după colțul unei case. Se pare că animalul simțise amenințarea, cu toate că ceilalți căutau să o ignore.

– Nu vreți să săriți coarda cu noi? îi întreabă Matariki cu îndrăzneală pe invadatori, și imediat simți că i se oprește inima.

Conducătorul călăreților era un bărbat înalt, suplu, pe un cal negru, elegant. Ochii lui verzi-căprui o fulgerară. Colin Coltrane. Tânărul sergent schiță un zâmbet scurt, deși în privire nu i se putea citi nicio urmă de veselie.

– De ce nu? întrebă el calm. Miss... Matariki...

Bătăile inimii lui Matariki se accelerară. Cum de și-a amintit de ea? Bărbatul își struni calul, se îndepărtă și îi aruncă o privire rece. Calul sări cu eleganță peste coardă. Celelalte fete erau atât de uimite, încât lăsară coardele jos.

– Haideți! Colin Coltrane rânji când își opri calul de cealaltă parte a coardei. Iar dumneavoastră, Miss, ar trebui să vă feriți. Am mai trecut și de alte obstacole.

Apoi porni în galop spre centrul satului, urmat de oamenii lui. Matariki lăsă jos coarda în fața acestora, nu voia să fie rănită și nici să intre în panică dacă aceștia cădeau din săritură ori se zăpăceau. I se strânse inima gândindu-se ce riscase Colin Coltrane. În mijlocul satului, în spatele fetelor cu coarde se aflau două mii cinci sute de oameni, locuitori din Parihaka și reprezentanți ai altor triburi din Taranaki. În zilele de după ultimatum nu fugise nimeni. Dimpotrivă, maorii răspunseseră alături de grupul pacifist al lui Te Whiti, așa cum *pakeha* răspunseseră punând mâna pe arme. Era un ultim triumf mut.

Colin Coltrane își lăsă calul să danseze printre ei. Matariki remarcă faptul că acesta stăpânea animalul mult mai bine decât cei mai mulți călăreți, care rezolvaseră problema coardelor ocolind, pur și simplu, bariera fetelor. Calul negru al tânărului sergent se deplasa lateral, înapoi și chiar se ridica pe picioarele dinapoi la comandă. Colin Coltrane îl punea mereu să facă asta, pentru a-i speria și a-i provoca pe oamenii care continuau să protesteze nemișcați.

Matariki voia să îl disprețuiască pentru toate acestea, dar, în mod inexplicabil, era și fascinată.

Avangarda invadatorilor părea nesigură în privința atitudinii față de locuitorii satului, care stăteau resemnați pe loc. Trupele pedestre care au urmat-o au dat și ele între timp peste fetele care săreau coarda și șeful lor se făcu de râs insistând să o înlăture personal din cale tocmai pe rotunjoara Pai. El smulse coarda din mâna lui Matariki, dar pentru că Pai nu dădu drumul celuilalt capăt, o ridică și o cără deoparte. Pai se lăsă purtară precum un sac cu făină. Celelalte fete și subordonații bărbatului izbucniră în râs. Apoi ei se apucară să facă același lucru cu celelalte fete. Unul dintre ei o apucă pe Matariki, care vru să se întindă pe jos, ca să îi îngreuneze bărbatului sarcina, dar auzi lângă ea zgomotul copitelor unui cal.

– De această lady nu se atinge nimeni! ordonă Colin Coltrane, care puse calul să se ridice pe picioarele dinapoi în fața infanteristului contrariat. Pe ea o înlătur eu.

Înainte ca Matariki să apuce să reacționeze, el se aplecă, o apucă după mijloc cu brațul și cu o scurtă smucitură o așeză pe cal, în fața lui. Matariki se apără, dar el râse.

– Unde ar dori doamna să fie mutată? o întrebă el.

Matariki dădu din mâini și din picioare și încercă să apuce frâul. Câinele ei – Colin își aminti că animalul o însoțise și la vizita ei în tabără – sărea furios să muște calul de spate.

– Ei, ei, fată, ce-i cu arțagul acesta? Amintiți-vă că dumneavoastră personal m-ați invitat la adunări!

– Între o vizită și o invazie sunt niște diferențe! șuieră Matariki. Lăsați-mă jos, eu...

– Sergent Coltrane! Încă ezitant, comandantul infanteriștilor i se adresă furios călărețului, care părea a-i fi subordonat. Ce-i asta? Ce ai cu fata?

Coltrane râse:

– Eu doar deschid drumul infanteriei, sir!

Matariki încercă să îl muște de mână.

– Eu sunt fiică de căpetenie! țipă ea. Sunt *tapu*!

Țipătul ei avu efectul dorit. Câțiva războinici ai triburilor conservatoare din Insula de Nord se ridicară amenințător.

– Puneți imediat fata jos! urlă superiorul.

Colin Coltrane execută șovăind ordinul, dar între timp sesizase și Te Whiti incidentul și făcu câțiva pași către Colin, șeful avangărzii și fată. Câinele se potoli imediat și îi linse mâna.

– Sper că respectați obiceiurile noastre, zise calm căpetenia. Chiar dacă nu ne respectați pământul. Și vă rog să fiți respectuos cu fata aceasta. Nu doar pentru că este fată – și la *pakeha* este interzis să furi și să batjocorești o femeie –, ci și datorită poziției pe care o are. Fiica unei căpetenii este considerată de triburi zeiță a războiului, ea trimite bărbații la luptă. Dar pe fetele noastre nu le vedeți în mijlocul războinicilor noștri, ci cântând și dansând în fața caselor lor. Respectați-le pe ele și respectați-ne pe noi! Vino, fiica mea!

El puse calm mâna pe umărul lui Matariki și o conduse la focul lui.

Colin privi în urma bătrânului și a fetei. Chiar era fiica lui? Totuși, el putea să jure că nu era o maori pură. Firește că avea părul negru, ca al majorității fetelor din triburi. Îi cădea în bucle moi până la coapse și, ca toate celelalte fete, ea îl purta liber și împodobit cu flori. Și ca ele, dansase în tradiționala fustă *piu-piu*. Colin privi cu plăcere mersul legănat al lui Matariki, picioarele lungi și zvelte, coapsele înguste. Cu siguranță o va revedea.

CAPITOLUL 8

Violet Paisley se căsători cu Eric Fence la puțin timp după plecarea lui Caleb Biller la Londra. Că ea era gravidă încă nu se vedea, dar oricum asta nu ar fi deranjat pe nimeni. Cele mai multe soții de mineri se căsătoreau pentru că așteptau un copil. Nici măcar reverendul nu puse întrebări deranjante.

Spre mirarea lui Violet, după ce adevărul ieșise la iveală, Jim Paisley nu se înfurie în primul rând pe ea, ci pe Eric Fence. Ceea ce îi reproșa el nu era violul, ci așa-zisa lui „nepregătire" pentru căsătoria cu Violet.

– Ce vrea să însemne asta, nu vrea să te ia de nevastă? Ba o să o facă, tânără doamnă! O să-i zic eu o vorbă, stai liniștită. O să îl aduc la altar de păr!

Violet lupta din disperare.

– Nici eu nu vreau să mă căsătoresc cu el, tati. Te rog să mă înțelegi!... nici nu știe despre...

– Aha, încă nu i-ai spus! Paisley râse ușurat. O să vină timpul când femeile vor observa, îi zise cercetând-o cu privirea. Eu nu văd nimic. Dar nu contează, tu ai să îi spui și el... poate chiar se va bucura. O dragoste așa tânără...

Vocea tatălui părea emoționată. Înseamnă că băuse ceva înainte de masă.

– Nu a fost nicio dragoste! insistă Violet. El... m-a silit. Eu nu voiam.

– Te-ai dus de bunăvoie, interveni Fred Paisley. În seara aceea, noi am... cum să zic... am salvat-o de la o soartă mai rea decât moartea. El râse tendențios și continuă: Câțiva indivizi s-au ținut de capul ei pe drumul spre Greymouth. Și pe urmă ea i-a fost atât de recunoscătoare lui Eric, că...

– Recunoscătoare? Paisley se încruntă. Ce importanță mai are acum când copilul este pe drum? Iar Eric este un om bun, un miner cumsecade, care o va putea hrăni.

Violet nu avea nicio șansă. Desigur că îi trecuse prin cap să fugă la Dunedin, dar cu Rosie nu ar fi putut să traverseze Alpii. Și să o lase tatălui și fratelui ei nu se îndura.

Rosie a fost și singura condiție pe care Violet i-a pus-o soțului înainte de nuntă. Sora cea mică trebuia să fie acceptată în gospodăria comună. Eric nu s-a opus. El avea nevoie de o soție, iar una mai drăguță decât Violet putea căuta mult și bine, că nu mai găsea. Era un noroc că o avea, știind că de Violet erau interesați bărbați mai buni, cu economii mai mari. Poate că tocmai asta îi trecuse prin ultimul neuron conștient din creierul lui îmbibat în alcool când o silise să se culce cu el. Dacă nu mai era fecioară, șansele lui creșteau. Cei mai mulți bărbați cumsecade voiau o mireasă neatinsă. Și așa cum Fred susținea rânjind, mai avea un atu. Eric era pe deplin dispus să joace rolul tatălui mândru.

Violet își cheltui banii economisiți cu mult efort pe o rochie largă, pe care să o poată purta atât la nuntă, cât și pe măsură ce sarcina înainta. În perioada de logodnă nu a schimbat un cuvânt cu Eric și nici nu l-a privit când a mers alături de el în biserică. Serviciul religios a decurs bine, ba chiar Mr. Și Mrs. Biller le-au făcut tinerei perechi un cadou regesc, punându-le la dispoziție lemn pentru mobilier. Era un lemn de o calitate mai bună decât resturile primite de mineri și chiar dacă ajungea doar pentru scaune, mese și paturi, pe Violet a ajutat-o să mobileze cocioaba din Billertown. După concedierea lui Jim și a lui Fred, Eric se mutase în fosta casă a familiei

Paisley și o vânduse pe a sa unui nou-venit. Violet și Rosie aveau astfel cel puțin un acoperiș deasupra capului.

Măcar de i-ar fi putut amenaja un mic culcuș separat fetei! Violet se temea de noaptea nunții, nu numai pentru sine, ci și pentru sora ei mai mică. Când veni momentul și Eric se prăvăli iarăși beat peste ea, aceasta încercă să stea cât mai liniștită și să nu facă niciun zgomot. Dar uneori mai gemea de durere, iar Eric grohăia ca un mistreț. Când, în cele din urmă, acesta adormi deasupra ei, nu reuși să se mai miște și să o liniștească pe Rosie, care suspină până în zori, când văzu că Violet era bine.

– În orice caz, nu am pățit nimic altceva decât au pățit și alte femei, fu ea nevoită să îi explice lui Rosie. Sună puțin cam ciudat, dar este normal când oamenii sunt căsătoriți. Să nu... să nu aprinzi lumina când auzi așa ceva!

În mare, viața lui Violet ca femeie căsătorită nu se deosebea de cea de fiică exploatată a lui Jim Paisley. Și Eric îi comanda ca unei sclave și era „econom" cu banii pentru gospodărie și se purta de parcă își făcea pomană dându-i câte ceva lui Violet când aceasta îl ruga.

Tânăra vărsă lacrimi amare când primi prima scrisoare de la Heather Coltrane. Nu mai apucase, așa cum plănuise, să îi povestească prietenei ei despre viol, ci îi anunțase doar în câteva cuvinte logodna. Heather părea dezamăgită, dar o felicită politicoasă și îi trimise drept cadou un set de oale de bucătărie și un material foarte frumos pentru rochie.

Violet se gândi amărâtă că acestea costau probabil cât avortul. Ea trebuia însă să îl suporte pe Eric și urmărea neajutorată cum i se modifica trupul. Nu îi plăcea că se umfla și că se deplasa greu – graviditatea părea să se manifeste și prin acumularea apei în trup, și se simțea grasă și epuizată, de parcă târa după ea nu doar copilul, ci cel puțin dublul greutății ei. Pe Eric, toate acestea nu îl deranjau. Când nu venea beat criță de la pub, se arunca asupra ei. Iar beat criță era doar sâmbăta.

Curând, Violet își dădu seama că Eric bea mai puțin decât tatăl și fratele ei. Rareori mirosea a whisky, mult mai des a bere, care era mai ieftină. Totuși, cheltuia la Wild Rover mai mult decât Jim și Fred, ceea ce o enerva. După vreo trei luni de la nuntă, îndrăzni să îl întrebe. Ca și mai înainte, îl ura și îi era teamă de el, dar între timp mai prinsese curaj. Spre deosebire de tatăl ei și de Fred, Eric nu o lovise niciodată după viol.

Violet mai descoperi și că el devenea violent doar dacă bea whisky. „Vizitele" lui nocturne îi provocau dureri, dar după ce îi trecea panica determinată de acest comportament fără milă, ea recunoștea că durerile se datorau mai curând încordării ei și lipsei de răbdare și de dibăcie decât unei reale brutalități. Durerile scăzuseră simțitor după ce i se destăinuise lui Clarisse și urmă sfatul acesteia de a destinde anumiți mușchi și mai ales de a folosi ulei ca lubrifiant. Odată cu durerea, îi scăzu și teama, dar nu și scârba. Și, la un moment dat, ea îndrăzni chiar să discute cu Eric normal.

Spre surprinderea ei, bărbatul nu se supără când îl întrebă pe ce cheltuia banii la cârciumă.

– Păi... sunt banii tăi, începu ea smerită. Dar trebuie să cumpăr ceva. Haine pentru bebeluș și mâncare pentru noi și lui Rosie i-au rămas lucrurile mici.

Ultima remarcă era riscantă. Violet se aștepta ca Eric să o trimită la tatăl ei ca să ceară bani pentru Rosie.

– Și mă întreb, tu nu bei chiar atât de mult. Pe ce dai tu banii?

Violet se făcu mică, așteptând lovitura. Dacă nu cheltuia pe whisky, ea se gândea că dădea pe prostituate, dar Eric nu făcea parte din clientela Clarissei. În plus, prostituatele îi spuseseră că un bărbat nu este în stare să „o facă" de mai multe ori pe noapte. Deci era puțin probabil ca Eric să treacă din brațele alteia în patul lui Violet.

– Hm..., scumpo, îți spun cu plăcere, spuse Eric zâmbind și, spre ușurarea lui Violet, nu încercă să o lovească. Dar voiam să afli după ce voi reuși. Pentru noi o fac, Violet. Pentru tine, și pentru mine, și

pentru micuțul nostru, zise arătând spre burta lui Violet, și adăugă: și, pentru numele lui Dumnezeu, și pentru surioara ta.

Violet îl privi neîncrezătoare:

– Faci economii? Depui la bancă?

Eric râse zgomotos.

– Nu, scumpo, încă nu. La taxele de acolo, nu merită, după ei, ai rămâne toată viața sărac. Există ceva mai bun! Ai auzit de cursele de trap?

Violet oftă. Firește că auzise. Eric pariase mereu pe cai și își aminti că el își plătise drumul până în Noua Zeelandă cu un asemenea câștig. Dar nu știa că și aici, la celălalt capăt al lumii, se organizau curse importante.

– Sigur că da, scumpo! Iar viitorul, ascultă-mă pe mine, stă în cursele de trap. Mai întâi trebuie să cunoști caii și jocheii, iar Eric al tău, frumoasa mea, are fler. Îi știe mai bine decât oricine!

El flutură cu satisfacție un carnețel roșu, pe care Violet își aminti că îl văzuse și în vechea casă. Eric se dădea mare cu acesta față de tatăl lui și de Fred. El știa cât de cât să citească și să scrie și își nota câștigurile. Nu și pierderile.

Violet își mușcă buzele, dar se stăpâni.

– Nu ar fi trebuit atunci... hm... să câștigi mai des? întrebă ea prudentă.

Eric zâmbi:

– Da, și am făcut-o! mărturisi el. Dar nu mă mulțumesc cu mărunțișuri, Vio. Eu nu pariez simplu pe câștigător sau pe faptul că un cal se clasează pe unul din primele trei locuri. Lucrez în stil profesionist. Pariez pe cine trece primul linia de sosire, pricepi?

Nu era prea greu de înțeles. Eric încerca să ghicească cei trei cai câștigători și ordinea acestora la linia de sosire. Și nu trebuia să fii specialist în curse hipice pentru a-ți da seama că era dificil. Să îi nimerești pe primii trei favoriți nu era ceva ușor, dar să îi și plasezi pe locurile corespunzătoare... Violet își dădu seama că pentru așa ceva aveai nevoie de aptitudini de clarvăzător. Sau de un noroc chior.

Clarvăzător nu era Eric, iar în ce privește norocul... Violet nu mai credea că Fortuna se va milostivi și a doua oară tocmai de lăudărosul ei soț.

– Știu ce fac! o asigură Eric atunci când Violet tăcu frustrată. Mă pricep destul de bine la cai. Crede-mă, Vio, într-o zi o să ieșim din rahatul de aici!

Violet ridică din umeri. Puține erau lucrurile în care mai credea.

CAPITOLUL 9

Colin Coltrane considera invadarea satului Parihaka ca nesatisfăcătoare și cei mai mulți dintre voluntarii Armed Constables aveau aceeași părere. Oamenii speraseră să se lupte, se așteptaseră la așa ceva ori cel puțin acceptaseră ideea. Dar acum stăteau neputincioși în fața a două mii de inamici, care ședeau pe pământ în fața caselor lor și îi priveau acuzator pe invadatori. Îi înconjuraseră pe sătenii adunați la un loc, printre ei aflându-se fete și copii, față de care se simțeau ca niște proști. Era evident că nimeni nu încerca să fugă. Superioritatea *pakeha* era evidentă, dacă nu chiar penibilă.

În această situație, James Bryce încercă să mai dreagă busuiocul, tentativă pe care Colin o consideră mai curând comică decât eroică. Ministrul pentru problemele băștinașilor rupse rândurile mulțimii cu calul lui bălan, pentru a-i citi lui Te Whiti acuzarea și temeiurile invaziei. Adică o repetare la nesfârșit a cuvintelor „răzvrătit", „instigator", „ilegal" și „periclitare a ordinii publice" Bryce urla la mulțimea care asista mută la agresiunea lui verbală.

– Dacă există ceva opus atitudinii de răscoală, apoi așa ceva este aici, îi șopti Coltrane unui sergent, aflat alături de el. Singurul lucru rezonabil pe care l-a făcut omul a fost împiedicarea răspândirii informațiilor. Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi făcut de râs în fața presei prezente?

Te Whiti și celelalte două căpetenii au fost, în final, arestați fără a protesta. Matariki și alte câteva fete au izbucnit în plâns când

bătrânul profet păși încet, cu pași măsurați, printre susținătorii săi, cu prețioasa mantie de ceremonial pe umeri, dar fără celelalte însemne ale căpeteniei.

– Noi căutăm pacea și găsim război.

Nimeni nu comentă ultimele cuvinte ale lui Te Whiti către poporul lui. Nimeni nu se clinti, nimeni nu părăsi locul adunării până la apusul soarelui.

Bryce se retrase, soldații erau dezorientați. Colin și ceilalți militari de profesie organizară serviciul de pază și propuseră ca voluntarii să plece acasă. Ceea ce provocă protestul comandantului lor, care sperase la mai mult tămbălău.

– Nu putem reține aici toate forțele, spuse Colin Coltrane când comandantul se răsti la el și insistă să își oprească toți oamenii. Se va ajunge la abuzuri dacă nu au nimic de făcut.

Deja tensiunea din rândul voluntarilor se manifestă prin jefuirea caselor izolate. Armed Constabulary încă mai era controlabilă, dar și membrii ei simțeau frustrarea și ardeau de nerăbdare să acționeze. Uimirea inițială la vederea maorilor neclintiți se transformă văzând cu ochii în arțag, apoi în ură și în sete de sânge.

Comandantul clătină nemulțumit din cap:

– Ce îți închipui dumneata, sergent? Pământul este ocupat, doar nu o să îl dăm înapoi așa ușor! Nu, nu, ăștia trebuie, în cele din urmă, să vadă că ne apărăm! Din partea mea, pot rămâne aici până mâine-dimineață, noi rezistăm mai mult decât ei!

Nemulțumit, Colin își schimbă totuși ordinele. În loc să lase oamenii să revină în tabăra lor, le rechiziționă două dormitoare și le spuse subordonaților să se odihnească acolo cu schimbul.

– Dar să nu se fure nimic și să nu văd vreo fată pe aici! Nici din cele care vor, nici din celelalte. Suntem ca și mai înainte, în război!

Colin Coltrane preluase conducerea vechii lui unități după ce brigada de cavalerie alcătuită în grabă nu mai fu necesară. El era orice în afară de înger al păcii și nici ca diplomat nu se vedea. Dar

ceea ce s-a petrecut în Parihaka contravenea oricărei raţiuni, însuşi ultimatumul fusese o greşeală.

Primii cincisprezece ani din viaţă, Colin îi petrecuse alături de tatăl lui, unul dintre cei mai şireţi negustori de cai din ţară. Învăţase să se joace cu ideile şi stările sufleteşti ale oamenilor, să le cunoască orgoliile şi slăbiciunile şi să se folosească de ele. Şi mai ales să nu facă niciodată ceva care putea fi considerat o nedreptate. Tatăl lui Colin ar fi putut vinde clientului său şi cea mai deşelată mârţoagă, dar fie escrocheria nu bătea la ochi de la început, fie era considerată greşeală ori un păcat care se putea ierta. Ian Coltrane stăpânea magistral şi o formă de răsturnare a vinovăţiei: bun, calul era inutilizabil, dar nu cumpărătorul insistase să dobândească un animal special? Şi cumpărătorul calului de tracţiune olog de toate patru picioarele nu voise neapărat un animal ieftin? Coltrane îi oferise vreo zece cai mai scumpi şi, firește, mai sănătoşi, dar...

Colin aplicase deseori această tactică la negocierea cailor, dar şi când era vorba despre pariuri frauduloase ori de jocurile de cărţi, firește interzise în şcoala de cadeţi. Când plănuia vreo trăsnaie, rareori acţiona el însuşi, prefera să îi instige pe alţii. Şi după părerea lui exact asta se petrecuse cu Parihaka: niciun avertisment, nicio ameninţare, rostite de Te Whiti la adunările cu oamenii lui. Ci o provocare. Colin şi-ar fi aruncat oamenii asupra lucrătorilor pământului, majoritatea acestora fiind puternici, bărbaţi cu vână. Cu siguranţă că ei puteau fi provocaţi. Câteva încăierări puteau fi considerate răscoale şi la primii colonişti morţi furia populaţiei exploda şi Parihaka putea fi asaltată fără avertisment. Dar aşa... Colin nu vedea nicio şansă pentru guvern să se proclame învingător moral.

Maorii au avut aceeaşi atitudine şi a doua zi, şi în a treia zi. Bărbaţii nu se clinteau, femeile şi fetele se ridicau din când în când, pentru a aduce mâncarea pregătită în marae. Acest lucru oferi ocazia unuia dintre cei mai supăraţi, mai tensionaţi şi mai frustraţi ofiţeri din Armed Constabulary să treacă la acţiune.

– Nu merge ca oamenii aceştia să facă ce vor ei! declară el tăios. Cel puţin nu în măsura în care ar pune în pericol armata de ocupaţie! Percheziţionaţi casele!

Nici Armed Constables şi nici voluntarii nu mai aşteptară să li se spună şi a doua oară. Înainte ca superiorii să apuce să facă repartizările, aceştia au năvălit în case, în unele dintre ele aflându-se femei şi fete.

Au apărut şi primii răniţi, vânătorii maori nu îşi ascunseseră armele, le aveau la vedere în case. Succesul rapid i-a impulsionat pe oameni, care au început şi jaful. Soldaţii ieşeau din case cu arme de ceremonial, cu *hei-tiki* şi figurine ori pandantive din jad, iar din bucătării răzbăteau ţipete. Bărbaţii se năpustiră pe fetele care pregăteau mâncarea.

Colin Coltrane, luat prin surprindere ca şi ceilalţi sergenţi şi caporali, nici nu mai ştia unde să intervină mai întâi. În principiu, nu era rău. O provocare pusese jocul în mişcare. Primii bărbaţi maori se ridicară, pentru a veni în ajutorul femeilor, şi preoţii începură să se agite din cauza profanării figurinelor cu zei. Câţiva soldaţi din Armed Constables urinară pe *marae*. Situaţia scăpă de sub control! Dacă se continua aşa, vor exista morţi şi probabil că nu doar dintre maori... Coltrane prevăzu urmările: comisii de anchetă, interogatorii, o reputaţie definitiv distrusă şi nicio posibilitate de promovare pentru participanţi... Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie.

Dintr-una din casele apropiate răsunau strigăte de femei, lătrat de câini şi zgomote de lupte. Cineva pătrunsese acolo şi fetele ripostau, iar un uriaş tânăr războinic tatuat se strecura în clădirea cu sculpturi splendide. Colin, care primise ordin să rămână calm pe terenul pentru adunări, îl văzu pe tânăr dispărând printre statuetele de zei de la intrarea în casă. Era un *wharenui*, îşi aminti Colin, o casă pentru întruniri – în mod sigur acolo se păstrau arme, chiar dacă religioase. Dar şi armele de ceremonial puteau fi ascuţite...

Colin îşi pregăti arma şi îl urmă pe războinic. Clădirea era mare şi nemobilată. Doar câteva statui de zei aruncau umbre fantomatice

asupra celor două fete aflate față în față cu patru soldați – una înarmată cu o suliță, cealaltă cu o măciucă din jad. Bărbații le amenințau râzând cu mâinile goale, își lăsaseră armele la intrare.

Colin fu cuprins de furie când recunoscu fetele. Una era grasa pe care șeful avangărzii nu o putuse clinti din drum ieri. Cealaltă era Matariki, care avea alături câinele ei maroniu, cu picioare lungi. Animalul lătra, mârâia și rânjea colții la atacatori. Fata ținea în mână măciuca și părea că nu știe ce să facă după ce bărbații îi luaseră celeilalte fete sulița. A fost nevoie de doi oameni ca să o pună la pământ pe Pai – Colin își aminti că așa o chema pe fată –, iar Matariki nu vedea nicio posibilitate de a-și ajuta prietena.

Pai dădea din picioare și își mușca atacatorii, dar îl zări pe bărbatul maori care intrase în casă înaintea lui Colin, dar nu intervenise.

– Kupe!

Ea îl strigă pe războinic, dar aceasta avea ochi doar pentru Matariki. Fără a-i da atenție lui Pai, se pregătea să îl lovească în tâmplă cu patul puștii pe unul dintre atacatorii lui Matariki. Trebuie să fi găsit arma soldatului la intrare.

– Kupe, nu!

Matariki însă părea că se temea mai mult pentru tânăr decât pentru ea însăși. Sau ea îl văzuse pe Colin în cadrul ușii?

Tânărul maori ezită din nou, Colin interveni, îl lovi cu arma, îl împinse deoparte și îi puse piciorul pe mână când acesta vru să apuce arma. Războinicul scoase un țipăt, probabil că îi rupsese câteva oase. Cu atât mai bine.

– Ești arestat! îi strigă Colin. Împotrivire, răzvrătire, încălcarea ordinii publice... alege. Iar voi, zise Colin Coltrane întorcându-se spre bărbații ocupați cu Pai, sus imediat, ridicați-vă pantalonii și purtați-vă ca lumea!

El așteptă ca soldații să se ridice și îi fulgeră cu privirea:

– Soldat Jones, soldat McDougal, veți plăti pentru asta. Acum retragerea. Sunteți bine, Miss?

Colin întinse mâna galant fetei aflate jos, dar ea nu i-o apucă. Se ridică singură și se duse la tânărul maori, care stătea buimăcit într-un colț strângându-și o mână cu cealaltă.

– Kupe... Kupe, te-am strigat.

Chipul tânărului era lipsit de orice expresie, dar în privire avea ceva între consternare, speranță spulberată și ură intensă.

– Pai... Tânărul părea să o fi observat pe fată abia atunci. Eu...

– Mă luptam cu doi bărbați, continuă Pai. Eram la podea. Iar tu nici nu te-ai uitat la mine! Ai împărțit culcușul doi ani cu mine, Kupe, dar aveai ochi doar pentru ea... arătă cu bărbia spre Matariki, care urmărea îngrozită scena. Nu ți-o iau în nume de rău, Matariki, știu că tu nu l-ai încurajat. Nici acum nu îl voiai, zise fata cu necaz. Dar tu să fii blestemat de zei, Kupe Atuhati! Să ajungi în iad, să ți se împlinească cele mai negre coșmaruri!

Privirea fetei se plimbă peste toți cei din încăpere și în timp ce blestema, *marae* păru străbătută de o pală de vânt.

– Spiritul Parihaka să te părăsească, Kupe, atâta vreme cât porți numele dat de ea!

Pai arătă spre Matariki, apoi suspină și ieși în fugă din *wharenui*. Kupe și Matariki priveau înmărmuriți în urma ei.

– Nu a vrut să spună asta, șopti Matariki.

Colin se îndreptă:

– Indiferent ce crede prietenul dumneavoastră, Miss, este arestat. Atac armat asupra unui om neînarmat.

– Care era neînarmat pentru că nu putea în același timp să țină o armă în mână și să-și dea și pantalonii jos! strigă Matariki.

Colin ridică din umeri.

– Asta va decide judecătorul. Dar se prea poate ca el să fie spânzurat, micul dumneavoastră prieten sau mai curând al prietenei dumneavoastră? El rânji și continuă: Credeam că în minunata și pașnica Parihaka nu există gelozie... Dar văd că m-am înșelat.

– Asta nu i-o puteți reproșa dumneavoastră! Era legitimă apărare, voia...

Matariki se uită la Kupe, care era încă șocat pentru a se putea dezvinovăți.

– Cel puțin are în dumneavoastră o zeloasă purtătoare de cuvânt, zâmbi Colin. Bine, nu vreau să fiu așa, dar o mână spală pe cealaltă.

Matariki îl fulgeră cu privirea.

– Dumneavoastră... dumneavoastră vreți... ca eu... Fir-ar, nu m-aș fi gândit la asta. Un gradat... Să vă fie rușine, sergent Coltrane!

Dingo mârâi și Coltrane zâmbi. Deci ea îi reținuse numele. Nu era rău, acest lucru îi putea fi de folos. Dar atunci nu se gândea să petreacă o noapte cu fiica de căpetenie Matariki.

– Miss Matariki, răspunse el apăsat. Mă jigniți. Sunt ofițer, cum corect remarcați, și gentleman. Nu pe dumneavoastră vă vreau, Miss Matariki. Ce vreau eu este... cum îi spuneți dumneavoastră? *Mana* dumneavoastră. În orice caz, influența dumneavoastră asupra poporului. Folosiți-vă poziția de fiică de căpetenie și ajutați-mă să închei conflictul de aici!

În ultimele minute, în Parihaka se instaurase haosul. Majoritatea populației era încă liniștită – ulterior, martorii relatau despre imensa disciplină și răbdare a acesteia –, dar setea de distrugere a soldaților nu mai cunoștea limite. Femeile atacate țipau și se apărau și, inevitabil, bărbații lor le săriră în ajutor. La asta s-a mai adăugat faptul că jefuitorii dezlănțuiți deschideau și grajdurile cu oi, vite și cai și nici nu se mai gândeau să le închidă la loc. Firește că animalele ieșeau și umblau libere prin sat, ceea ce iarăși îi irita pe soldați, care în unele situații folosiră și armele.

Șefii acestora nu îi mai controlau, cei mai mulți nu erau mai bine instruiți decât subordonații lor și niciunul nu avusese cai.

Dacă nu vor fi opriți, curând se va ajunge la incendii și la panică.

Matariki îl privea fix pe Colin.

– Dumneavoastră vreți... pace? întrebă ea uluită.

Erau încă în *wharenui*.

Colin dădu afirmativ din cap. Nu avea nici timp și nici chef să îi explice din ce motive. De fapt, nici nu știa exact cum să rezolve problema, dar trebuia să atragă atenția și pentru asta fata era ideală.

Se sili să fie răbdător.

– Miss Matariki, spuse el pe tonul cel mai pașnic, noi toți vrem pacea. Credeți-mă, majoritate din *pakeha* regretă aceste incidente. Dar armata noastră nu este elita din Aotearoa. Colin remarcă satisfăcut că fata îl asculta după ce menționase denumirea în limba maorilor a Noii Zeelande. Continuă: Trebuie să îi oprim. Eu, pe oamenii mei, dumneavoastră, pe oamenii dumneavoastră. Așadar...

El făcu un gest de invitare și în același timp îi aruncă o privire severă lui Kupe. Nu cumva să-i treacă prin cap să îl deranjeze acum! Dar Kupe părea în continuare șocat de ieșirea lui Pai.

Ca în transă, Matariki îl urmă pe Colin afară. Doar câinele cârcoti și încercă să îl muște pe bărbat, când acesta trecu pe lângă el, dar nu stătea în firea sergentului să îl lovească ori să îl împuște.

Calul lui Colin aștepta în fața clădirii. Tânărul sergent sări în șa și o ajută pe Matariki să urce și ea. Fu plăcut surprins de ușurința și priceperea cu care fata se așeză pe cal. Fără nicio îndoială că se pricepea la cai.

– Pe cât posibil, nu mă atingeți, îi ceru ea și se prinse de coama calului pentru a-și menține echilibrul.

Colin îndrăzni să plece în galop până în piața pentru adunări. Aceasta se afla pe un loc mai înălțat și maorii îi priveau fascinați pe temerarul tânăr *pakeha* blond și pe fata căpeteniei. Colin mai remarcă și faptul că vremea ținea cu el. Soarele tocmai ieșea din mare, aerul era curat, Mount Taranaki se ridica asemenea unui monument în spatele lor. Sergentul opri calul și nu mai pierdu timpul. Descărcă arma ca semnal. Maorii din piață se aplecară, soldații care devastau se opriră.

Matariki se folosi și ea de ocazie. Cât putu de serios, încercă să impresioneze spiritul zeilor – *karanga* trebuia să emane din adâncul

ființei ei, altminteri nu ajungea la oameni. Cel puțin așa îi explicase Arona, dar nu îi ascunsese și că tehnica respirației juca un rol important. Aceeași tehnică aplicată la cântatul la *putorino*... Matariki speră că îndelungata ei experiență de acest fel își va arăta roadele și că zeii o vor auzi.

Și strigătul ei umplu întreaga tabără. Acesta îi făcu să se oprească pe cei care distrugeau, le dădu timp femeilor să se smulgă din mâinile atacatorilor și îi rechemă pe bărbații plecați să le salveze în cercul mulțimii care protesta mută. Atunci se ridicară și alți maori. Bătrânul *tohunga* îi rechemă pe copii să cânte, reveniră și fetele. Se formă un grup pentru *haka powhiri*, dansul de întâmpinare.

Colin așteptă cu răbdare, dar înainte de a se trece la următoarele ceremonii, ridică brațul.

– Pace! spuse el pe un ton grav. Și război celor care o încalcă! Vom reinstaura ordinea. Cei din Armed Constabulary vor reveni la unitățile lor, armele confiscate vor fi duse la locul de adunare, orice bun jefuit va fi restituit. Ultimul ordin era iluzoriu, dar suna bine și de asta era acum nevoie. Răzvrătiții maori arestați vor fi adunați în această casă... zise indicând clădirea *wharenui*, din care tocmai ieșise. Vor fi puși sub pază și transportați chiar astăzi. Restul...

Vocea lui Colin se frânse. Dacă acum le cerea oamenilor să se împrăștie, aceștia nu îl vor asculta și cuvântarea lui își va pierde puterea.

Dar interveni Matariki:

– Duceți-vă la casele voastre! spuse ea calmă. Trebuie să se facă ordine și să fie prinse animalele. Culcați-vă. Rugați-vă. Avem cu toții nevoie de liniște. Dar mâine vom fi iarăși aici și vom invoca din nou spiritele. Forța noastră asigură pacea!

Nu exista niciun motiv ca oamenii să o asculte pe față, dar ei aveau probabil vii în memorie vorbele lui Te Whiti despre demnitatea de fiică de căpetenie. Și aveau nevoie de cineva de care să poată asculta. Spre marea mirare a lui Matariki, sătenii se ridicară și se îndreptară tăcuți spre casele lor. Colin așteptă cu sufletul la gură și

supunerea albilor. De cele mai multe ori, calculele lui erau corecte, dar firește că nu mereu.

– Înainte de toate, a fost frumos, îi spuse mai târziu Koria, când Matariki se prăbuși alături de ea pe o rogojină, tremurând epuizată de cele întâmplate.

Și continuă extaziată:

– A fost ca un tablou, ca un basm. Acest *pakeha* arăta ca un prinț... serios, nu râde de mine, Riki, dar cu părul său ca aurul și chipul lui serios, frumos, și apoi tu, prințesa potrivită, atât de gingașă, pierdută și salvată. Părul tău flutura în vânt, mai lipsea doar ca prințul să te sărute. Și în spatele vostru se vedea muntele, decorul de vis! Nici Shakespeare nu ar fi putut să își imagineze ceva mai frumos.

– Dar nu a fost nicio înscenare! protestă Matariki. Eu însămi aveam pielea de găină, era bizar, ca și cum o forță, un spirit coborâse în noi.

– Chiar o fi fost așa, fu de părere Arona, dar nu prea cred.

Arona era profund credincioasă, dar era și preoteasă la a treia generație și învățase să impresioneze oamenii. În plus, îl studiase și pe Shakespeare, maestrul tuturor înscenărilor. Arona știa cum se invocă spiritele.

Iar Colin Coltrane – geambaș din copilărie – știa și el.

Matariki Drury visă în acea noapte că tânărul o îmbrățișa.

CAPITOLUL 10

Din noaptea în care Violet aduse pe lume primul ei copil, Rosie nu mai vorbi.

Veselia recâștigată de fetiță în perioada când mergea în casa familiei Biller dispăruse după căsătoria lui Violet. Micuța privea în gol ore întregi și plângea înfundat când auzea noaptea zgomote înfricoșătoare din patul surorii ei. Dormea prost și uneori urina în pat, ceea ce pe Violet o speria. Numai de nu ar afla Eric! Cu siguranță că ar fi bătut-o pe micuță, așa cum o bătuse tatăl ei mai demult. Violet o mustra cu severitate, dar fără folos. Micuța urina și mai des în pat.

Lui Violet îi era greu să rămână calmă și să suporte sâcâielile copilărești ale lui Rosie. Fetița ar fi trebuit să devină mai înțelegătoare pentru că mai avea puțin și împlinea șapte ani. Însă se comporta tot mai mult ca un copil mic. Cu Caleb ajunsese să citească primele propoziții, dar acum avea uneori dificultăți să răspundă inteligibil la întrebări simple. Din fericire, Eric nu observa asta, pentru că nu vorbea niciodată cu Rosie. De fapt, nu îi dădea mai multă atenție decât unei piese de mobilier, atât timp cât nu se vâra noaptea în patul lui Violet, cum se mai întâmplase de câteva ori la început. Atunci o pălmuia și o trimitea înapoi în culcușul ei, unde aceasta plângea toată noaptea.

Lui Violet îi era milă de ea, dar știa că, într-o situație asemănătoare, tatăl ei fusese mult mai brutal. Cel puțin Eric nu își vărsa furia

pe copil. El era previzibil. Când Rosie era liniștită și nu îl deranja, nu îi făcea nimic. Violet îi explicase fetei cum stăteau lucrurile și se mira că micuța își pierdea darul vorbirii văzând cu ochii.

Dar toate acestea nu erau nimic față de spaimele nașterii – o grozăvie pentru care Violet nu fusese pregătită și cu atât mai puțin Rosie. Violet aflase că are să fie dureros. Amabila Mrs. O'Brien, fosta ei vecină, îi explicase la ce să se aștepte.

– Vei avea nevoie și de ajutor, spusese ea îngrijorată. O poți plăti pe Mrs. Travers? Dacă nu, voi veni eu. Nu am școală pentru asta, dar am adus șase copii pe lume. Știu ce trebuie făcut. Să mă anunțe soțul tău.

– Dar până ajunge Eric la dumneavoastră, copilul va ieși îi spuse descurajată Violet care se mira că femeii îi ardea de râs.

– Ți-aș dori asta, fată. Dar cum te văd... o ființă atât de firavă și la primul copil... Nu va fi ușor, Violet, și mai ales nu va merge repede.

Mrs. Travers, moașa, se arătă și mai îngrijorată.

– Micuțo, tu ai un bazin atât de mic, să sperăm că va trece copilul.

Violet nu întrebă ce se va întâmpla dacă nu va trece. Eric îi înlăturase temerile râzând.

– Tocmai pentru că ești atât de tânără, va fi mai simplu! declară el foarte convins. Nu mai pleca urechea la ce spun toate ciorile astea bătrâne, o iapă tânără fată ușor, oricine știe asta!

Violet încercă să dea crezare spuselor bărbatului ei, altceva oricum nu îi rămânea de făcut. De când se căsătorise, nu mai putuse economisi niciun penny, așa că nici nu se punea problema să apeleze la Mrs. Travers. Iar Mrs. O'Brien...

Când în luna mai a anului 1881, într-o zi ploioasă și rece ca de toamnă, au apărut durerile, Eric era la pub. Violet tocmai adusese lemne, ca să aprindă focul și să mai scape de umiditatea din casă, când simți o durere violentă și pe picioare i se scurse apa.

– Cred că vine copilul...

Violet încercă să își păstreze calmul. Rosie privea zăpăcită și speriată balta de sub rochia ei.

– Nu te speria, Rosie, o ștergem imediat. Noi...

O nouă durere o făcu să se clatine. Reuși totuși să curețe podeaua înainte de a se târî până la pat. Se gândea cu febrilitate.

Era încă devreme și, în plus, sâmbăta seara. Billertown era pustiu: minerii care nu erau bolnavi sărbătoreau sfârșitul de săptămână la Wild Rover. Iar Rosie nu știa unde locuiau cele două familii cu femei.

Violet se întinse în pat și încercă să se destindă, așa cum îi spusese Clarisse. Ca atunci când Eric se prăvălea asupra ei. Însă de această dată, din cauza durerilor tot mai puternice, nu putu. În pofida avertismentelor primite de la femei, Violet spera că va naște repede. Voia să fie vitează, să nu țipe și reuși cam o oră. După care renunță. Scoase un geamăt și oftă când Rosie se strecură lângă ea.

– Îmi este frică, murmură fetița. Vreau să mă culc lângă tine, Vio.

Violet își împinse cu blândețe sora deoparte.

– Rosie, nu. Acum trebuie să dai dovadă de maturitate, Rosie, vei reuși? Uite, astăzi, tu ești sora mai mare. Adu-mi... un nou val de dureri o făcură să geamă, adu-mi un pahar cu apă, da?

Rosie se duse la urciorul cu apa de băut.

– Nu mai este multă...

Violet scânci. Îl rugase pe Eric să aducă apă înainte de a pleca la pub, dar probabil că acesta uitase. Și acum...

– Îmi este frig, Vio, foarte frig.

Rosie se lăsă pe vine lângă pat. Lui Violet îi era însă cald. Încercând din toate puterile să nu arate că suferă de durere, o năpădise transpirația.

– Faci focul, Vio?

Violet clătină din cap:

– Pune pe tine o pătură, Rosie, acum nu pot să fac focul.

Se chinui cu disperare să aprecieze timpul trecut de la ultimele dureri. Va veni Eric de la pub și o va ajuta. Se gândi chiar că ar putea naște singură. Intervalele de timp dintre crizele de durere erau tot

mai scurte, așa o avertizase și Mrs. O'Brien. Însă copilul părea să nu se fi mișcat. Simțea doar că cineva îi tot înfigea cuțite în abdomen.

Apoi, după câteva ore în care Violet își înăbușise cu greu țipetele, strângând între dinți pătura, ceva păru că se mișcă în bazinul ei. Copilul voia să iasă, dar Mrs. Travers avusese dreptate: se părea că trecerea era prea îngustă. Violet era sigură că va fi sfâșiată.

Poate... poate că dacă se va ridica în picioare și va merge? Copilul ar trebui să coboare, poate va aluneca afară dacă se ridică? Violet se îndreptă și ameți. Încercă să se târască de la pat la masă, se sprijini de speteaza unui scaun și căzu cu acesta la podea. Rosie scânci și Violet începu să plângă, până fu cuprinsă din nou de dureri, care de data aceasta o făcură să țipe. Trebuia să se ridice, trebuia să se urce în pat... ori să ajungă la masă... ori... Violet țipă din nou. Nu o mai luă în seamă pe Rosie.

Uită cu totul de fată. Simțea doar durerea și o sete cumplită. Apoi îi trecu și setea și uită că vreodată simțise altceva decât durere. Țipă o dată, gemu și țipă iar strident. Se răsucea pe podea, își strângea picioarele, le îndepărta, își rupse în fâșii rochia. Nu reuși să ajungă la pat. Lemnul podelei îi rănea spatele, dar nu mai simțea, ceva îi sfâșia pântecul. După un timp, din trupul ei țâșni sânge.

Rosie privea scena cu ochii larg deschiși, cu gura încremenită într-un urlet mut. Când văzu ceva însângerat, albastru, apărând dintre picioarele lui Violet, nu mai suportă și o luă la fugă.

Fetița alerga orbește prin ploaie, printre ferigile pădurii. Nu cunoștea pe nimeni, în afară de femeile care locuiau în casa retrasă. Micuța rătăcea fără țintă, dar, în cele din urmă, ajunse în fața casei Clarissei și a prietenelor ei. Împinse ușa fără să mai bată și se îngrozi.

Dintr-un pat răzbăteau aceleași grohăituri ca noaptea din colțul lui Violet, când Eric era acolo. Dar aici ardea o lampă cu petrol și în sobă pâlpâia focul. În lumina difuză, Rosie zări un bărbat gol, cu tot corpul plin de păr. Acesta gemea deasupra lui Miss Clarisse și pe

semne că încerca să o omoare. Ceea ce i se întâmpla în fiecare noapte și lui Violet! Care lupta cu Eric să rămână în viață.

Rosie deschise gura și țipă. Urletul unui mic animal speriat de moarte îi făcură pe Clarisse și clientul ei să sară în sus.

– Ce Dumnezeu este asta? întrebă bărbatul.

Clarisse se acoperi la repezeală.

– Îmbracă-te, Geordie! îi strigă ea bărbatului. Doar vezi că fetița s-a speriat. Ce s-a întâmplat, Rosie? Ai venit singură? Unde este Violet? Oh, Rosie, i s-a întâmplat ceva lui Violet?

Rosie nu răspunse. Țipătul a fost ultimul sunet pe care l-a scos pentru mulți ani de atunci încolo. Îi privea pe cei doi, dar fără să lase impresia că i-ar vedea.

– Trebuie să se fi petrecut ceva.

Clarisse își puse o rochie pe ea și își aruncă pe deasupra un șal.

– Vino cu mine, Geordie, s-ar putea să avem nevoie de ajutor. De data aceasta, nu trebuie să plătești. Dar mergi cu mine și... poate iei copilul...

Clarisse nu știa dacă aceasta era o idee bună, dar nici nu o putea lăsa pe Rosie, care nu mai părea în stare să se miște. Se prăbușise la podea, își ținea genunchii între brațe și se legăna într-o parte și într-alta.

Geordie o ridică și o luă în brațe. Clarise respiră ușurată. Era un om bun, avea soție și copii în Țara Galilor, cărora le trimitea bani. Când la câteva săptămâni se ducea la prostituate, o prefera totdeauna pe Clarisse. Semăna cu Anna lui... Clarisse spera că Rosie îi insufla sentimente paterne.

Acesta o urma liniștit, vorbindu-i micuței, în timp ce mergeau repede prin pădure spre colonia minerilor. În coliba lui Violet era o liniște mormântală, dar se zărea o lumină slabă. Ușa era întredeschisă, vântul și ploaia pătrundeau înăuntru. Rosie își presă fața de cămașa bărbatului, trupul îi era zguduit de suspine, dar nu scotea o vorbă.

Lui Clarisse îi era greu să se orienteze înăuntru. Lumina singurei lămpi era palidă, iar încăperea arăta de parcă avusese loc o luptă.

Pătura și cearceaful de pe pat erau pe podea, un scaun era răsturnat... și Violet zăcea jos. Nu mișca, dar între picioare, într-o baltă de sânge, era ceva viu. Copilul plin de sânge și secreții și cu ombilicul netăiat nu scotea niciun sunet, dar dădea din brațe. Clarisse alergă la femeie și luă copilul. Abia după ce îl înveli în năframa ei și îi șterse fața, acesta își dezvălui trăsăturile umane. Strângea pumnii lui micuți și părea că o privește pe Clarisse. Pe chipul femeii apăru un zâmbet.

– Ai un cuțit? îl întrebă ea mișcată pe bărbat.

Geordie confirmă:

– Da, în buzunarul pantalonilor.

El nu putea băga mâna la buzunar, pentru că o ținea pe Rosie. Clarisse lăsă copilul jos, luă cuțitul, trase adânc aer în piept, după care își luă inima în dinți și tăie cordonul ombilical. Ridică din nou copilul, care imediat începu să țipe.

– Ce face fata? întrebă Geordie.

El rămăsese în ușă, nehotărât dacă să dea o mână de ajutor ori să o ferească pe Rosie de priveliștea din încăpere. Fetița adormise în brațele lui, însă se încordă din nou la auzul țipetelor scoase de nou-născut.

Clarisse puse mâna pe obrazul lui Violet, ca să simtă dacă era cald. Femeia arăta înfiorător, era palidă ca un cadavru, cu fața trasă, cu cearcăne negre sub ochi. Buzele îi erau mușcate până la sânge.

– Trăiește, sângerează, spuse Georgie observând balta de sânge care se mărea între picioarele lui Violet. Dar dacă o femeie sângerează după naștere, nu mai trăiește mult...

Nu suna încurajator, însă era adevărat. Clarisse se întrebă dacă Geordie nu asistase la tăierea cordonului ombilical al copiilor lui. Oare o putea ajuta pe Violet?

– Apă..., șopti cu glas înăbușit Clarisse. Îi este sete...

Clarisse se chinuia să ia o decizie. Să se bazeze pe eventualele vagi cunoștințe ale lui Geordie ori să încerce să ajungă la moașă, înainte ca Violet să moară?

– Adu-o pe moașă, Geordie, spuse ea în cele din urmă. Soția groparului. Ia-o cu tine pe fetiță, oricum aici nu are ce face. O să mă ocup de Violet.

Geordie se încruntă.

– Dar ai nevoie de ajutor. După cum arată, iar eu am...

– Ești medic?

Clarisse se abținu să nu strige la bărbat. Acesta clătină intimidat din cap.

– Avem nevoie de cineva care se pricepe mult mai bine decât tine ori decât mine la asta, spuse ea apoi împăciuitor. Așa că du-te tu, mă descurc!

Geordie plecă, dar reveni după câteva minute. În acest timp, Clarisse văzuse că în casă nu exista apă. Nu avea ce să îi dea să bea lui Violet, cu atât mai puțin cu ce să o spele... Zadarnic încercase să mai scurgă câteva picături din urciorul gol.

Geordie clătină din cap nevenindu-i să creadă:

– Cine își lasă soția singură, gata să nască, fără foc și apă ar trebui omorât! Și continuă: l-am întâlnit pe tânărul Jeff Potters, tocmai venea de la pub și era aproape treaz. Se duce în oraș să o aducă pe Mrs. Travers. Nu mă certa, Miss Clarisse, Jeff este mult mai rapid decât mine. Și a înțeles situația, a fost foarte binevoitor. Mama lui a murit la o naștere.

Clarisse clătină resemnată din cap. De fapt, ea îi mulțumi cerului. Nu s-ar fi descurcat singură.

– Adu apă, Geordie! îi ceru ea. Pe Rosie pune-o în patul ei. Ceva mai rău decât a văzut deja nu se poate petrece. Eu voi face focul, lemne sunt aici, zise arătând spre cioturile răspândite pe jos, pe care Violet le scăpase când i se rupsese apa.

– Imediat, Miss Clarisse.

Geordie o puse pe Rosie în pat și apucă urciorul. Și chiar fu de ajutor. Cu mult înainte ca Mrs. Travers să intre gâfâind, pentru că venise în fugă, Violet era întinsă pe un pat proaspăt așternut. Focul ardea în sobă, Clarisse încălzise apă și o spălase. Violet încă sângera,

dar femeia îi vârâse sub ea câteva pături. Clarisse și Geordie, vizibil încântat de micuța ființă, îmbăiau bebelușul.

– Un băiețel! spuse bărbatul cucerit.

– Noroc să aibă, îi ură Clarisse și apoi i se adresă moașei: Mrs. Travers, bine că ați venit.

Până ca Mrs. Travers să fi apucat să răspundă, Violet se zbătu și scoase un țipăt.

– Se pare, observă moașa calm, că iese placenta. Avem apă fierbinte... Miss?

Imediat, trupul chinuit al lui Violet fu zguduit de noi convulsii. Era semiconștientă. O durea, dar nici pe departe ca mai înainte. Era istovită. Se temea că nu se va termina niciodată. Nu se putu liniști nici după ce elimină placenta.

– Sărman copil, oftă Mrs. Travers. Dar va supraviețui. Pe bravul soț l-am înștiințat. Face cinste celor din local.

– Dar de unde știe că are un fiu sănătos? se miră Clarisse.

– Așa presupune, mormăi Mrs. Travers.

Era o femeie voinică, ale cărei mâini roșii uriașe nu păreau capabile de atâta gingășie cu lăuzele și cu nou-născuții.

– La o așa mândrețe de flăcău, nici nu se poate altfel. Oricum, nu duce lipsă de încredere în sine. Sărăcuța femeie. Numai de nu ar lăsa-o imediat iar gravidă. Mrs. Travers o acoperi cu grijă și, aruncând o privire asupra găleții cu placenta, spuse: O îngroapă tatăl mai târziu.

Geordie puse zelos mâna pe găleată, dar Mrs. Travers clătină din cap:

– Oh, nu, nu o duceți dumneavoastră! Măcar să vadă și el puțin sânge.

Violet se mișcă din nou în patul ei. Bău însetată ceaiul din plante pe care i-l dădu Mrs. Travers.

– Rosie? întrebă Violet cu voce stinsă.

Mrs. Travers o asigură că sora ei mai mică era bine. Violet nu întrebă de nou-născut. Clarisse, care înfășase copilul, se pregătea să i-l pună în brațe, dar Mrs. Travers îi făcu semn să renunțe.

– Nu e bine în cazul asta, spuse ea încet. Când mama este la rândul ei aproape un copil și nașterea a fost grea, nu se poate bucura atât de repede. I-am dat un ceai ca să adoarmă. O va face să uite ce a fost mai urât. Când își va vedea copilul mâine, să sperăm că îl va accepta cu dragoste.

În acea noapte, Eric Fence nu a văzut sânge. A venit acasă beat criță, însoțit de Jim și de Fred, pare-se extrem de interesați să își cunoască nepotul. Cei trei se așteptau ca în prag să îi întâmpine Violet radioasă. Dar au dat de severa Mrs. Travers, care pentru siguranță rămânea să o vegheze toată noaptea pe Violet. Moașa le ceru să păstreze liniștea, îi lăsă cu greu să arunce o privire bebelușului, după care toți conveniră fără cuvinte că Eric nu putea fi lăsat pradă săpunelii turbatei Mrs. Travers. Tatăl, bunicul și unchiul au șters-o la Lamberttown – Fred și Jim i-au acordat cu generozitate azil lui Eric în cocioaba lor.

Violet și-a văzut copilul a doua zi. L-a luat în brațe, înfruntând cu vitejie durerile produse de primul supt la sânul inflamat.

Dar niciodată nu avea să învețe să îl iubească.

CAPITOLUL 11

– Îmi pare rău. Miss Matariki, dar nu pot să mai fac nimic.

Vocea lui Colin Coltrane exprima regretul, dar, de fapt, el mulțumea cerului că John Bryce preluase iarăși comanda trupelor din Parihaka. Dacă ceva mergea prost, nu mai răspundea el, ca unul dintre cei cu cel mai înalt rang din Armed Constables ori dintre comandanții armatei de voluntari. Bryce făcuse tot ce putuse ca invazia să treacă drept unul dintre momentele cele mai penibile din istoria armatei engleze. Ca și până atunci, singurul lucru care funcționase cu adevărat fusese închiderea tuturor canalelor de informare. Au fost de față doar câțiva reprezentanți ai presei, fideli guvernului.

Ministrul pentru problemele maorilor le-a cerut triburilor care nu erau din Parihaka și din împrejurimi să plece acasă. Oamenii se adunaseră din nou la răsăritul soarelui și stăteau în fața trupelor ca și în seara precedentă. Ordinul lui Bryce a fost ignorat, locuitorii satului și oaspeții lor neavând nicio reacție.

Ministrul se adresă atunci soldaților:

– Oameni! Vă ordon să-i îndepărtați și să-i evacuați pe toți cei care nu țin de Central Taranaki!

Normal că ordinul a trezit nedumeriri.

– Cum să facem asta? întrebă unul dintre subordonații lui Colin.

Colin ridică din umeri. Matariki, care venise lângă el, zâmbi după ce acesta o salută politicos și îi prezentă situația.

– Triburile se recunosc după modelele țesăturilor hainelor și după tatuaje, îi explică ea cu voce dulce ca mierea.

Era supărată pe Colin pentru că prietenul ei Kupe era încă arestat. Soldații îi luaseră și pe prietenul acestuia, pe Arama, și pe alți tineri războinici când aceștia încercaseră să oprească distrugerile. Încercarea lui Colin de a o convinge că el nu mai putea face nimic nu o impresionă. O mai alină puțin a doua lui tentativă de a salva aparențele:

– Miss Matariki, este spre binele prietenilor dumneavoastră să fie închiși preventiv, pentru că cine știe ce se mai întâmplă aici, cine știe în ce ar putea fi atrași acești tineri impetuoși. Nu vor fi reținuți mult timp. Imediat ce Parihaka este evacuată, vor fi eliberați.

Fata era îngrijorată de perspectiva evacuării. Dar Colin chiar nu avea de-a face cu acest lucru. Pentru toate greșelile era responsabil doar John Bryce.

– Dumneavoastră... ne-ați putea ajuta la identificarea oamenilor? o întrebă Colin.

Matariki îl fulgeră cu privirea:

– Ba pe naiba!

Colin ridică din nou din umeri. Nici nu se așteptase la alt răspuns.

În orele următoare, soldații scoaseră mai mult ori mai puțin la întâmplare oameni din mulțime. Aceștia nu se opuseră, dar nici nu își declarară apartenența la vreun trib.

Colin Coltrane trimise doi dintre cei mai buni călăreți de-ai săi la cel mai apropiat trib maori fidel guvernului. Fără îndoială, acesta putea aduce oameni care se pricepeau să identifice tatuajele și modelele de țesături specifice triburilor. Coltrane zâmbea în sinea lui. Nu era nevoie ca Matariki să își trădeze oamenii. Vorbele ei ironice fuseseră suficiente pentru a pune lucrurile în mișcare. Și răsplata urma să o primească el.

Între timp, Bryce apelă la mijloace mai dure.

– Toate *marae* care aparțineau unor triburi străine vor fi distruse! dispuse acesta a doua zi. Nu se poate ca triburile care s-au stabilit aici să colonizeze acest teritoriu.

În ultimii ani, Parihaka devenise un sat în sat. Mai multe triburi își întemeiaseră centre spirituale, unde trimișii lor trăiau și venerau zei. Să identifici aceste case era cu mult mai simplu decât să îi descoperi pe cei care stăteau acolo. Inițial, în Parihaka fuseseră două *wharenui*. Noile construcții grupate în jurul lor aparțineau cu siguranță unor triburi străine.

Când topoarele soldaților se înfipseră în statuile de la intrarea primei case, deasupra mulțimii se ridicară voci. Era ușor să distrugi construcțiile din lemn.

– Sunt construite ca niște balene, șopti Matariki, care ședea alături de Colin. O atrăgea ceva la el și poate că și el se simțea atras de ea. Îi spusese ieri că dezaprobă toate acestea. Ea adăugă: Casele noastre trebuie să respire și să simtă ca niște ființe, de aceea le construim din lemn, nu din piatră...

Colin dădu din cap. Era important ca acum să manifeste înțelegere.

– O idee bună. Dar cu siguranță că le vor reconstrui ușor. Statuile, fără îndoială...

Colin clătină din cap, sincer nemulțumit. Cu siguranță că existau colecționari, dacă nu aici, măcar în Europa, care ar plăti mulți bani pentru arta aceasta primitivă.

– Le spunem *tiki*, zise Matariki, iar celor mici *hei-tiki*.

Ea își pipăi una dintre cele trei amulete de la gât. O primise în dar de la Haikina și era una dintre cele mai reușite confecționate de aceasta.

– Luați-o, zise ea sfioasă, și puse una dintre amulete în mâna lui Colin, aduce noroc.

Colin se încruntă.

– Nu... nu o pot accepta. Știu că aceste obiecte sunt prețioase, zise el plimbându-și degetele peste figurina din jad și simțind o emoție deosebită.

Matariki dădu din cap.

– Jadul este într-adevăr valoros, dar nu foarte scump. Și, de altfel, eu am lucrat-o.

Colin o privi pe fată cu căldură. Era fermecătoare, atât de dulce, de nevinovată și de minunată.

– Îmi va aminti întotdeauna de dumneavoastră, spuse el încet. De dumneavoastră și de spiritul Parihaka.

Înțelese că spusese ceea ce trebuia când Matariki zâmbi radioasă.

Colin Coltrane simțea ceva pentru fată, dar nu se putea supune spiritelor.

Bryce ordonă ca bărbații și femeile din piață să fie supravegheați, iar cei care își manifestau violent sentimentele față de demolarea caselor să fie arestați. În unele *wahrenui* mai rămăseseră femei și copii, care, la ordinul acestuia, fură separați. A doua zi sosi un bărbat care se pricepea la *moko* și putea alege oamenii tatuați în funcție de triburile lor. Dar nu erau toți tatuați și majoritatea purtau haine occidentale. Deci nu puteau fi împărțiți după port. Totuși, au fost arestați mulți dintre ei.

Mânați ca oile – scria unul dintre puținii reporteri, care cutezau să se exprime critic. În ce îi privea pe restul de maori protestatari, Bryce îi lasă pradă înfometării și disperării. Soldații lui au distrus ogoarele – patruzeci și cinci de acri cu cartofi dulci, taro și tutun. Topometriștii își reluară măsurătorile.

Matariki și prietenele ei plângeau încet.

– Unde se vor duce când se va termina totul? se interesă Colin.

Era una din sarcinile lui să supravegheze transportul oamenilor. Invazia începuse în urmă cu două săptămâni și din Parihaka erau deportați zilnic câteva sute de oameni. Între timp, mulți își declaraseră de bunăvoie apartenența la un anumit triburi. Acțiunea de protest nu mai avea sens, cu toate că erau încă destui care insistau să rămână și să flămânzească. Colin asculta cu înțelegere plângerile lui Matariki și își făcea treaba discret. Fata nu trebuia să știe că el era cel care decidea cine trebuia să plece și cine să rămână. Între timp au fost emise pașapoarte pentru locuitorii „legali" ai satului.

– Sau poate vreți să rămâneți aici?

Matariki negă.

– Nu, mă întorc în Insula de Sud. Acolo trăiesc părinții mei și eu...

– Căpetenia este un *ariki* din Ngai Tahu? întrebă mirat Colin. Ngai Tahu este considerat un trib pașnic.

– Părinții mei au o fermă în Otago, îi spuse Matariki calmă. Căpetenia era tatăl meu biologic. L-am cunoscut abia acum câțiva ani.

– Și? Întâlnirea a fost atât de impresionantă, încât dumneavoastră ați făcut din cauza maorilor propria cauză?

Matariki se înfurie:

– Asta este treaba mea. Așa cum este cazul să fie treaba fiecărui om care gândește și simte în această țară! Ce legătură are asta cu originea? Îi susțin și pe irlandezi în lupta lor contra asupritorilor și...

– Strămoșii mei erau irlandezi, o întrerupse Colin.

Matariki zâmbi îmblânzită:

– Și tata. Deci adevăratul meu tată, nu căpetenia. Părinții dumneavoastră sunt morți?

Ea remarcă faptul că privirea lui se întunecă și îl compătimi. Matariki nu înțelegea de ce, dar toate sentimentele manifestate de Colin îi mergeau direct la suflet. Ea fusese totdeauna un om sensibil, dar această senzație de durere și mai rar de bucurie și prietenie îi erau noi.

Colin Coltrane clătină din cap.

– Tatăl meu este mort. Mama trăiește. De-asemenea în Insula de Sud. Dar s-a recăsătorit. Și eu nu îmi mai aveam locul în acea familie. De aceea am fost trimis în Anglia.

Matariki îl privi îngrozită.

– Ați fost... exilat? În Anglia... a trebuit să vă duceți... și faceți asta pentru că mama dumneavoastră nu v-a mai vrut?

Colin plecă privirea în pământ.

– Nu tocmai. Nu suntem dușmani. Ba dimpotrivă, poate că mă gândesc să mă mut înapoi, în Insula de Sud. Au trecut de atunci atâția ani și uneori duc dorul familiei mele.

– Și eu, recunoscu Matariki. Dar mai rămân puțin aici. Am să rămân până în ultima zi. Ați mai auzit ceva de Kupe?

Matariki punea această întrebare în fiecare zi și în fiecare zi răspunsul lui Colin era negativ, dar promitea că va face tot posibilul pentru a afla vești. Matariki îl credea, de fapt era singura care făcea asta. Koria și fetele celelalte râdeau când ea îl scuza pe Colin Coltrane și o avertizau că *pakeha* sunt duplicitari. Niciuna nu vedea cu ochi buni apropierea dintre Matariki și tânărul sergent.

De fapt, Colin știa foarte bine unde erau adăpostiți arestații din Parihaka și în special Kupe Atuhati. Îl urmărea și era preocupat să nu fie eliberat prea curând. Nu își dorea ca Matariki să îl reîntâlnească pe acest tânăr imediat ce ea părăsea Parihaka. Chiar dacă nu îl iubise – ceea ce era adevărat –, se putea totuși să o facă de acum înainte. Kupe i-ar sta în cale lui Colin Coltrane, iar încrezutul sergent numai de asta nu avea nevoie.

Colin Coltrane avea planurile lui cu Matariki Drury. Dar de asta se va ocupa la sfârșitul operațiunii.

Între timp, mulțimea protestatarilor din piața satului Parihaka scăzuse, iar cei evacuați păreau ușurați. Nimeni nu mai spera să obțină ceva. Doar încăpățânarea și conștiința datoriei îi mai rețineau în cea de a treia săptămână. Mai ales cei mai tineri și mai bătăioși dintre ei se distrau privind frustrarea tot mai mare a supraveghetorilor lor. Soldații se controlau mai bine. Cei mai mulți dintre voluntari se retrăseseră, iar membrii Armed Constabulary erau mai instruiți și mai disciplinați. Ceea ce îi împiedica să săvârșească abuzuri, dar nu și să răspundă la provocări. Oamenii ridicau mereu armele spre maorii care așteptau și îi amenințau că îi împușcă dacă nu își declarau apartenența la triburile lor. Bryce spunea că vor folosi tunurile, cum o mai făcuseră.

– Doar nu crede că înspăimântă pe cineva, protesta Matariki când tunarii de pe dealuri pregăteau țanțoși armele pentru a

interveni. Nu pot să distrugă mai mult decât s-a distrus deja. Nu au cum să tragă într-o mulțime de oameni care așteaptă.

Koria ridică din umeri.

– Tu știi acest lucru și o știu și eu, dar copiii din piață se înfioară când nenorocitul de Bryce vorbește despre tunuri. Și privește cum cei în vârstă își trag capul între umeri imediat ce soldații încep să își fluture pușile. Nimeni nu este liniștit și exact asta vor ei. Să sperăm că ziariștii înțeleg situația.

În Parihaka sosiră iarăși ziariști, de data aceasta și din media independentă. Se înmulțeau vocile critice. Pe 21 noiembrie, Bryce și-a convocat comandanții trupelor la ultima discuție.

– Mâine terminăm totul, a declarat el scurt. Arestați ultimii o sută cincizeci de maori din alte triburi și duceți-i undeva în afara Central Taranaki. Își vor găsi ei triburile, iar dacă nu, eu nu îi mai pot ajuta. Restul își primesc pașapoartele și pot să facă ordine aici. Ori să dispară. Mi-e indiferent, atât timp cât respectă regulile. Zona litorală este... cum îi spun ei? *Tabu*?... și la fel interiorul. Între astea își pot ridica satul și pot planta câte ceva. Ajunge pentru șase sute de oameni. Dacă nu, să plece. Mâine-seară ne retragem.

Colin îi transmise imediat vestea lui Matariki. O găsi în casa-dormitor a fetelor. De când cu jafurile, fetele se retrăgeau noaptea împreună. Ordinul îl dăduse Colin, deși el procedase în așa fel încât Matariki să considere că fusese ideea ei. De fapt, nu voise să riște ca fata căpeteniei să fie violată. Deși la fetele maori de vârsta ei era ceva rar, spera ca aceasta să fie neatinsă. După ce Matariki și celelalte fete se adunaseră într-una dintre ultimele case nedistruse, postase pază la uși.

Pentru asta, Matariki îi era recunoscătoare, deși niciodată nu i-o spusese. Celelalte fete nu erau mulțumite, dar ea nu a cutezat să le împărtășească atracția pe care o resimțea față de sergent. Femeile însă le-au dat de mâncare paznicilor, micșorându-și rațiile și așa mici. Maorii își arătau recunoștința prin gesturi – Colin și amintea că auzise asta odată. El se revanșa suplimentându-le alimentele și

zâmbi când le surprinse pe Matariki și pe celelalte fete certându-se. Nu înțelegea limba maorilor, dar era evident despre ce era vorba: Koria și celelalte voiau să respingă mâncarea, Matariki era pentru acceptarea ei. O altă mică ruptură între ea și prietenele ei. Totul evolua conform planului lui Colin.

În cele din urmă, Matariki s-a impus sau mai bine zis au cedat toate la mirosul pâinii proaspăt coapte, care se răspândea din coșuri. Fetele acceptară alimentele și le împărțiră demonstrativ înfometaților din piața satului. Lui Colin îi era indiferent și, din fericire, Bryce nu prinse de veste.

Era ultima noapte. Colin, care știa ce se va întâmpla și nu avea niciun chef să trateze cu Matariki în fața întregii populații feminine din sat, o chemă pe fată afară.

– Miss Matariki, îmi pare rău pentru ceea ce trebuie să vă comunic, începu el pe un ton blând. Dar se termină. Ministrul Bryce a dispus ca mâine toți sătenii fără pașaport să fie arestați și să fie duși de aici. Și... și mă tem că se va face în forță. Dacă veți fi arestată, cine știe când veți fi eliberată.... nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva. O spun fără nicio plăcere, în definitiv, îmi slujesc țara. Dar oamenii vor dispărea, pentru o lungă perioadă. Gândiți-vă la plugarii din Insula de Sud.

– Și la Kupe! spuse Matariki, care era din ce în ce mai îngrijorată de soarta lui Kupe decât de propria soartă. Ați aflat între timp unde se află?

Colin clătină din cap.

– Din păcate, nu, Miss Matariki. Vă rog să nu mi-o luați în nume de rău, dar eu îmi fac griji pentru dumneavoastră.

– Pentru mine?

Matariki păru uluită, dar în sinea ei se bucura. Era drăguț că sergentul era îngrijorat din cauza ei. Însemna că îi pasă de ea. Dacă el nu ar fi... dacă nu ar fi inamic. Dar, într-adevăr, era?

– Pentru mine nu trebuie să fiți îngrijorat, părinții mei au influență. Cel puțin așa sper. Și dacă este vorba despre cauțiune... asta nu este o problemă.

Colin se bucură când află că are bani. Deci ferma părinților ei din Insula de Sud nu era doar o mică gospodărie, ca aceea în care lucrase tatăl lui. Dacă fiica de căpetenie Matariki mai avea și alte surprize? Poate că tatăl ei vitreg făcea parte dintre baronii oilor din Canterbury Plains.

Pentru prima oară, pe chipul lui apăru o mină preocupată.

– Asta mă mai liniștește, Miss Matariki. Dar dacă părinții dumneavoastră nu vă găsesc? Gândiți-vă că până acum nu a ajuns la dumneavoastră nicio scrisoare de la prietenii arestați.

Matariki se încruntă.

– Oficiul nostru poștal este închis, replică ea scurt.

Colin încercă să pară jignit:

– Știu asta, Miss Matariki. Dar corespondență sosește. Iar eu... deci eu... nu mi-aș fi permis firește să rețin vreo scrisoare de la prietenul dumneavoastră!

Matariki se simți recunoscătoare. Acest Colin Coltrane era atât de drăguț, de binevoitor. Nu putea să vadă în el un inamic. Și totuși încercă să fie distantă.

– Deci dumneavoastră ce propuneți, Mr. Coltrane? întrebă ea. Vreți să îmi eliberați o legitimație? Nu ar fi corect. Există aici oameni care ar avea mai multă nevoie de așa ceva.

Colin clătină din cap.

– Din păcate, eliberarea unei legitimații depășește competențele mele. Spera ca ea să îl creadă. Dacă nu, o să-i ceară cu siguranță vreo zece, cincisprezece legitimații pentru prietenele ei. El adăugă: Dar aș putea... Miss Matariki, știu însă că asta v-ar putea compromite. Dar este șansa dumneavoastră și în mine puteți avea încredere. Dacă vă veți întâlni cu mine cu o oră înainte de miezul nopții...

La acea oră, majoritatea maorilor se retrăgeau în ultimele case. Doar câțiva mai activi înnoptau în piața satului. După miezul nopții, câțiva reveneau la posturile lor.

...și eu vă scot de aici, continuă el. Nu aveți de ce să vă temeți, Miss Matariki. Și dumneavoastră nu părăsiți pe nimeni la nevoie. Ați făcut tot ceea ce puteați. Lăsați-mă și pe mine să fac ceea ce pot!

Colin Coltrane o privi în ochi sincer și rugător.

Matariki se gândi puțin. Își pierdu însă luciditatea privind ochii lui verzi-căprui strălucitori și i se înmuiară genunchii. Simțea cum o cuprindea o căldură și o furnică plăcerea aventurii. Ce îi spusese Koria? Că Matariki și Colin arătau ca o prințesă și un prinț când au readus pacea în sat. Iar acum prințul voia să o răpească, să o salveze...

Matariki se gândi la prietena ei Mary Jane și îi veni să chicotească. Dar nu o făcu. Situația era serioasă. Iar Colin avea dreptate, ea făcuse tot posibilul pentru a salva spiritul Parihaka. Dacă ajungea în vreo închisoare? În fața ochilor îi reapăru celula din Hamilton în care o ținuseră soții McConnell. Nu era imposibil ca guvernul să îi distribuie pe deținuți în asemenea orășele de provincie. Se gândi cu groază la o celulă a garnizoanei din Hamilton. Nu i se va permite să scrie o scrisoare! De acolo nu ar mai ieși niciodată!

Matariki înghiți în sec.

– Bine, Mr. Coltrane. Așa voi face, spuse ea hotărâtă.

Prințul ei îi surâse:

– Colin..., spuse el pe un ton rugător. Vă rog să îmi spuneți Colin.

Matariki nu povesti nimănui despre planul de a fugi și se simțea cu conștiința încărcată. Cinstit ar fi fost să le avertizeze pe fete despre pericolul care le aștepta a doua zi. Fiecare cunoștea Parihaka ca pe propriul buzunar. Ar fi avut șansa să fugă și fără ajutorul unui sergent *pakeha*.

Dar pe Matariki o enervau remarcile prietenelor ei și se înstrăinase de ele de la povestea cu prietenul ei Kupe, cu Colin și cu ieșirea în piața satului.

Când își luă bocceluța, Matariki oftă. Părăsea Parihaka cu o rochie de schimb și cu câteva amintiri mărunte. În cazul în care Colin făcea rost de cai, în câteva zile puteau fi la Wellington, de unde să ia feribotul spre Insula de Sud. Matariki voia să ajungă acasă.

Paznicii casei-dormitor au rânjit când Matariki s-a strecurat afară pe la ora unsprezece noaptea. Nu au oprit-o, pentru că fetele nu erau arestate. De fapt, în fiecare noapte, o fată, două părăseau whare, iar unii dintre bărbați plecau din piața din centrul satului. Unele perechi căutau puțină alinare cel puțin noaptea.

Matariki se străduia să îl liniștească pe Dingo. De la acțiunea de distrugere, câinele prinsese o ură teribilă față de soldații *pakeha* și mârâia și acum la paznici. Acesta era încă un motiv să accepte oferta lui Colin. Dacă ajungea la închisoare, de Dingo nu ar mai fi avut nimeni grijă.

Colin păru mai puțin entuziasmat când dădu cu ochii de potaia lui Matariki.

– Trebuie să îl iei? întrebă el involuntar, dar o drese imediat. Sper să nu trezească pe nimeni și să nu atragă atenția.

Încercă să mângâie câinele, dar Dingo sări să îl muște. Colin se retrase și o apucă de mâna dreaptă pe Matariki.

– Haide să mergem pe sub pomi.

El duse îngrijorat degetele la gură și o trase după el pe fată, ca și cum aceasta ar fi avut nevoie să fie condusă. De fapt, Matariki cunoștea satul mult mai bine decât el. Știa unde se aflau porțile pe unde lucrătorii ajungeau mai repede spre ogoare. Dar acum nu mai aveau nicio importanță. Aproape tot gardul era distrus, iar casele de după acestea fuseseră primele victime ale jafului și distrugerilor. Soldații scotociseră în liniște aici după obiecte de valoare, pentru că zona nu era vizibilă din piața satului. Aici nu mai exista nimic de luat ori de păzit, mai ales după ultimele două săptămâni.

Desigur că știa asta și Colin. Fuga lui cu Matariki era lipsită de riscuri, dar el își juca perfect rolul de salvator. Și fata respiră

ușurată când cei doi se strecurară prin poartă și se uită amărâtă la ogoarele distruse.

– Este groaznic, spuse încet Matariki. Am muncit din greu pentru asta și acum...

Colin încercă să îi abată atenția de la câmp.

– Nu te mai uita într-acolo, Matariki. Lasă toate acestea în urmă! Astăzi începi o viață nouă, care poate fi la fel de frumoasă.

Vocea lui era blândă, dar fierbinte. Cu mâna stângă, o mângâie ușor pe obraji, ștergându-i lacrimile. Mirată, Matariki se uită la el, dar se mai liniști. Trăia atâtea simțăminte noi, nici ea nu știa ce să mai creadă. Colin avea dreptate: trebuia să uite de Parihaka.

Îl urmă spre Mount Taranaki. Colin ascunsese caii după un deal. Nu vor merge direct la Wellington, îi explică el:

– Am făcut rost de corturi și de provizii. Nu te deranjează să stăm câteva nopți pe dealuri, nu?

– Firește că nu. Doar trebuie să o facem oricum în drum spre Wellington și nu înțeleg de ce. Ar fi bine să ne îndepărtăm cât mai mult de Parihaka.

Colin zâmbi.

– Așa gândesc toți, Matariki, spuse el pe un ușor ton dojenitor. Dacă ne caută, o vor face pe șoseaua spre Wellington. Și ce ar fi? Un sergent britanic care ajută să fugă o fată maori... eu mi-aș pierde poziția, iar tu ai fi compromisă.

Matariki se încruntă. De fapt, era deja compromisă, iar trecerea de la „Miss Matariki" la familiarul „tu" era cam rapidă. Pe de altă parte, nu o deranja. Se simțea bine în compania lui Colin, îi simțea mâna caldă învăluind-o pe a ei și nu o deranja să își spună unul altuia pe nume. Ba dimpotrivă. Dar acest bizar plan de fugă...

– Vom campa undeva pe Mount Taranaki. Tu vei rămâne acolo și mă vei aștepta. Vreau să mă despart onorabil, Matariki. Apoi te duc acasă!

Inima lui Matariki o luă razna. Chiar voia să părăsească armata? Din cauza ei ori a evenimentelor din Parihaka? Îl afecta atât de mult

distrugerea visului ei și intenționa să o însoțească până în Insula de Sud? Pentru ea nu ar fi fost o problemă să stea câteva zile în oraș, până soseau banii de la părinți. Făcuse asta și la Auckland. Dar de atunci ea nu mai fusese singură, și cu atât mai mult printre *pakeha*. Experiența Hamilton ar putea avea repercusiuni urâte, iar evenimentele de la Parihaka o afectaseră profund. Nu mai avea încredere în *pakeha*, ba chiar îi era frică de ei.

Pentru un moment, Matariki uită toate gândurile legate de ieșirea lui Colin din armată. Era timpul despărțirii definitive de Parihaka. Ea și Colin se aflau pe o înălțime care domina satul și priveau jos la ruinele scăldate de lumina fantomatică a lunii.

Matariki privi ogoarele rase, ruinele gardurilor, cele câteva case rămase intacte în mijlocul distrugerilor și se gândi cum arăta Parihaka în urmă cu mai mult de doi ani, se gândi la toate speranțele, la cuvântările lui Te Whiti. Matariki nu se mai putea stăpâni. Izbucni în plâns și nu se apără când Colin o trase consolator spre el. Suspină pe umărul lui, apoi își înălță capul și privi acei ochi plini de înțelegere, triști și blânzi. Întredeschise buzele.

Colin Coltrane o sărută.

Ea îl urmă apoi spre poalele colinei, fericită și resemnată. El avea dreptate, în noaptea aceasta începea ceva nou.

În timp ce Dingo lătra și încerca furios să se elibereze din frânghia cu care era legat de un arbore kauri, Matariki se pierdea în brațele lui Colin.

FĂRĂ ALEGERE

Insula de Sud,
Greymouth şi Woolston

1881 – 1882

CAPITOLUL 1

– Așadar, de acum vei fi înrudit cu Mary Kathleen! își tachină Lizzie Drury soțul. Există un termen pentru înrudirea prin soacră ori socru?

Lizzie exalta de bucurie de când Matariki și Colin veniseră în Dunedin. Soții Drury își așteptaseră fiica în oraș, nu avură răbdare ca tânăra pereche să își ia inima în dinți și să urce călare până în Lawrence. Colin avea ceva de rezolvat în oraș. După cum le scrisese Matariki din Wellington, tânărul demisionase din Armed Constabulary. Pe Lizzie o bucura acest lucru, pentru că uniformele nu îi inspirau încredere. Dar se mira că Michael nu era tot atât de entuziasmat de planurile de căsătorie ale fetei.

– Reunță și tu la mutra asta indispusă! Mai bine ajută-mă să îmi strâng șireturile. Toaletele acestea de la Kathleen și Claire sunt încântătoare, dar te fac să suferi!

După-amiaza, Lizzie făcuse cumpărături la Lady's Goldmine și era ferm hotărâtă ca în aceea seară fericită să nu se lase mai prejos decât frumoasa Kathleen Burton. Jimmy și Claire Dunloe îi invitaseră pe Kathleen cu Peter, pe Michael și cu Lizzie și firește pe Colin cu Matariki la o masă festivă la unul dintre cele mai bune hoteluri din oraș. Trebuia sărbătorită întoarcerea fiului risipitor și Jimmy le spusese râzând că era mândru că o convinsese pe Kathleen să îl trimită pe Colin în Anglia. Lizzie se bucurase de invitație, fiind de altfel gata să îl accepte necondiționat pe Colin Coltrane. Era

adevărat că tatăl lui fusese un ticălos, dar nu era obligatoriu ca tânărul să îi semene și deocamdată Colin făcuse o impresie foarte bună. Lizzie, care totdeauna se simțise vinovată față de acesta, acum renăștea. Îl omorâse pe Ian Coltrane în legitimă apărare, lucru pe care în afară de Michael și de reverend nu îl mai știa nimeni. Și nu îi părea rău că îl lăsase pe Colin fără tată. Dacă tânărul întemeia cu fiica ei o familie fericită, Lizzie se simțea ușurată. O dovadă că și Dumnezeu o ierta.

– Întoarcerea fiului risipitor, Peter Burton pufni în timp ce își examina nemulțumit garderoba. Jimmy Dunloe citează din Biblie! Dar, pe de altă parte, nu se știe ce a devenit cel mai cunoscut reprezentant al acestei categorii.

După ce Peter se hotărî asupra unui costum maro de bună calitate, adăugă:

– Ca să fiu cinstit, pilda o găsesc cam discutabilă, tatăl mi se pare cam naiv.

Kathleen râse. Arăta răpitor în rochia ei de seară simplă, verde-închis și spera să o eclipseze pe Lizzie Drury. În acea după-amiază investise o avere într-o superbă rochie roșu-închis, cu mâneci largi și cu cordon bleu, brodat cu fir auriu.

– Să nu te audă episcopul, că te trimite iarăși pe câmpurile aurifere. Sau de data aceasta în minele de cărbune, mai aproape de iad.

Înclinația lui Peter de a interpreta într-un mod neortodox Biblia nu îi fusese de folos în carieră.

– Asta nu schimbă cu nimic presentimentul prost pe care îl am în legătură cu Matariki și Colin, zise Peter. Cred că el nu spune adevărul. Doar nu a demisionat, nu?

Kathleen ridică din umeri și își fixă mai bine o buclă din părul ei blond-auriu.

– Nu chiar, dar, practic, mutarea în Insula de Sud este același lucru. Aici nu există răscoale ale maorilor. Deci nu sunt necesari nici Armed Constables – cu excepția agenților de poliție, dar astfel de posturi sunt puține.

Cei mai mulți agenți de poliție din orășelele din Insula de Sud au fost aleși de către locuitori ori au fost numiți de administrațiile orașelor, de cei interesați să mențină climatul pașnic din relația *pakeha* cu Ngai Tahu. Un veteran al războaielor Taranaki ori al invaziei din Parihaka ar fi ultimul pe care aceștia l-ar alege.

– Așa că îl vor folosi pe Colin la șosele ori la liniile de cale ferată. De altfel, el va afla asta chiar astăzi. Are o audiență la garnizoană.

– Să sperăm că o să fie bine, spuse Peter. Dar asta nu schimbă faptul că o minte pe Matariki. Și nici nu îmi pot imagina că la Parihaka și-a descoperit brusc pasiunea pentru maori. Tânăra îl consideră un fel de erou eliberator. Eu nu cred că este așa ceva.

Kathleen își mușcă buzele.

– Poate că ar trebui să încetăm să presupunem că nu este de bună-credință, zise ea. Cu excepția lui Jimmy Dunloe, nimeni nu crede în minunea schimbării. Dar pe de altă parte, îi stă bine cu Matariki! Indiferent ce are în cap, este indiscutabil că o iubește, nu o scapă din ochi. Iar ea strălucește ca steaua al cărei nume îl poartă. Și Lizzie este foarte fericită, cred că se bucură că micuța s-a îndrăgostit totuși de un *pakeha*, oricât de legată este de maori. Și acest lucru îi place și mai mult lui Michael.

Kathleen își fixă în păr agrafa din pene și flori, o splendidă piesă din noua colecție, pe care ea și Claire o purtau ca să facă puțină reclamă la Lady's Goldmine.

Peter râse.

– Fără îndoială că Michael și-ar fi dorit mai curând un *pakeha* ca ginere. Dar nu pe Colin al tău. Îl știe din Tuapeka și ce ai pățit cu el. Lizzie nu îl cunoaște, ea are un suflet bun, nu îl va condamna pe fiu pentru faptele tatălui. Cine știe dacă nu va regreta totuși!

Kathleen aruncă o ultimă privire în oglindă.

– Poate că nu ar trebui să fim așa de pesimiști, încercă ea din nou să se încurajeze atât pe ea, cât și pe Peter. Așa cum am spus, o iubește pe fată. Iar iubirea poate schimba oamenii.

Peter era de altă părere.

– Poți să ții tu predica duminicală, draga mea. Credință, iubire, speranță. Cu pilda întoarcerii fiului risipitor. Sau să mai așteptăm să treacă un an și apoi să vedem cum evoluează lucrurile?

În aceea seară, nimic nu tulbură relația dintre Matariki Drury și Colin Coltrane – poate și pentru că peste noapte Dingo a fost exilat în grajd. Pentru Matariki, aversiunea evidentă a câinelui față de iubitul ei era singura picătură amară care îi stingea fericirea. Câinele maroniu nu agrea deloc prezența lui Colin, ci devenea tot mai agresiv pe măsură ce legătura dintre Matariki și tânăr se adâncea. Pentru ea deveni clar că tânărul nu îl va suporta veșnic. Când câinele va mușca, va fi nevoit să ia o decizie, care nu va fi nicidecum favorabilă animalului. Dar gândul de a se despărți de tovarășul ei de ani buni îi zdrobea inima.

Colin își făcu apariția în holul hotelului la care descinsese familia Drury pentru a o lua pe Matariki și a o conduce la masă. Special nu purta uniforma de gală a Armed Constables, cum ar fi fost normal pentru un ofițer, ci un elegant costum din trei piese, pe care i-l oferise Kathleen Burton. Mergea drept, își lăsase părul său blond mai lung decât permiteau normele militare, iar în minunății lui ochi verzi-căprui verzi-albăstrui se citea admirația și dragostea sinceră pentru Matariki.

Chiar și lui Peter îi păru aproape simpatic când descoperi la el mai mult decât o vagă asemănare cu iubita sa Kathleen. Se spunea că de obicei fiii ar semăna cu mamele, dar lui Peter i se păru că înfățișării plăcute a lui Colin îi lipseau căldura și blândețea specifice lui Kathleen, și că strălucirea ei depășea frumusețea unei perfecte statui din marmură.

Lui Michael, tânărul Colin îi amintea mai curând de frații lui Kathleen decât de Ian Coltrane, pe care Peter și-l amintea tânăr. Lizzie însă îl privea pe Colin fără prejudecăți. Ea suferise mai mult decât cei doi din cauza lui Ian Coltrane, dar abia dacă îl cunoscuse. Iar pe Colin îl vedea pentru prima dată alături de Matariki, care strălucea de fericire. Așa că le surâse amândurora.

– Ei, vă place prietena dumneavoastră? îl întrebă ea pe Colin. Trebuia să o șlefuiesc la Lady's Goldmine, dar și-a mai pierdut din sentimentul de responsabilitate față de maorii înfometați.

Lizzie îi făcu semn cu ochiul lui Matariki, care se simțea jenată. Pentru prima oară era bucuroasă că nu îl avea în apropiere pe Kupe, care ar fi mustrat-o pentru că cedase din nou atât de repede eului ei *pakeha*. Firește că era mâhnită de ce se petrecuse la Parihaka. Dar magazinele, restaurantele și cafenelele din Wellington o acaparaseră deja, iar acum la Dunedin înflorea. Cumpărăturile făcute cu mama ei și mai ales vizita la Lady's Goldmine au reprezentat desigur punctul culminant – Matariki nu se mai sătura să își privească propria imagine în oglinzi, în noua sa rochie în nuanțe de roșu și auriu. Defilă prin fața lui Colin și a părinților lui și observă admirația din privirea lui. Se simțea o trădătoare, dar putea trăi cu acest sentiment de vinovăție.

– Matariki este frumoasă în orice ținută, zise galant Colin. Firește că această rochie îi subliniază farmecul, dar când m-am îndrăgostit de ea, purta o rochiță din sfori de cânepă și totuși arăta ca o regină.

– Rochițele din sfori de cânepă, remarcă Michael, le fac pe fete mai interesante în ochii tinerilor bărbați. Este surprinzător că nimănui nu i-a venit ideea să introducă moda asta la balurile debutantelor londoneze.

Toți râseră, dar Kathleen și în special Claire, o lady desăvârșită, o făcură cam forțat. Ca și până atunci, comportamentul lui Michael în înalta societate lăsa uneori de dorit.

– Dar ce se întâmplă cu postul tău, Colin? se interesă Jimmy Dunloe în timp ce se servea felul întâi, un preparat delicios din pește afumat. Unde te vor numi?

Formularea era echivocă și Matariki îl privi nedumerită pe Colin.

– Oh, voi avea un post de conducere la supravegherea construcției căii ferate, răspunse Colin. Porțiunea dintre Christchurch și Coasta de Vest, după cum știți deja...

Matariki lăsă furculița pe masă:

– Dar vei fi pe drumuri săptămâni în șir! Eu credeam... că îți cauți ceva în Dunedin.

Matariki avea de gând să dea mai întâi examenul de absolvire a High School. Despre ce avea să facă după aceea încă mai discuta cu părinții ei. Michael și chiar Lizzie susțineau că ar fi trebuit ca înainte de nuntă să studieze cel puțin un semestru, în timp ce Matariki ar fi preferat să meargă imediat cu Colin în fața altarului.

Michael și Peter schimbară priviri complice, ceea ce li se întâmpla rar. Dar pe chipul lor se citea: „Să vedem pe unde scoate cămașa!"

Însă Jimmy Dunloe îi lămuri:

– Oh, nu decide el, Miss Drury, interveni acesta prietenos. Ci Armed Constabulary!

Matariki se încruntă și Michael se miră că aceasta nu răbufnește. Până atunci, fata fusese mereu impulsivă. „Ca tatăl ei! Temperament irlandez!", obișnuia să glumească Michael. Dar acum Matariki rămase surprinzător de liniștită. Și părea mirată:

– Dar tu ai demisionat, dragule.

Colin îi explică degajat:

– Din serviciul militar activ, dragă. Dar... nu este atât de simplu, Riki. Uite, avem nevoie de bani...

El îi surâse în semn de scuze.

– Voiai să cauți de lucru în Dunedin! insistă Matariki. Și puteai să îți găsești...

Colin își mușcă buzele. De fapt, el se interesase după ce fusese sigur că nu existau posturi în poliție sau altele corespunzătoare pregătirii și experienței lui, în afara celor de la construcția căii ferate. De fapt, nici reverendul și nici Jimmy Dunloe nu se oferiseră să își folosească relațiile în acest scop. Colin Coltrane, ca adolescent, încercase diverse profesii pentru care fusese nevoie de o perioadă de calificare, dar nu făcuse nicăieri o impresie bună. Desigur că asta se întâmplase în urmă cu peste cincisprezece ani, însă mai existau destui oameni de afaceri care își aminteau de el. Iar Jimmy Dunloe nu mai dorea să își pună iar în joc bunul renume

recomandându-l. Colin îi adusese odată destule necazuri. Acum trebuia să se descurce singur.

– Dragă, acum încerc cu slujba de la construirea căii ferate, o potoli Colin. Și peste vreun an vom mai vedea.

Matariki nu păru prea fericită, dar se mulțumi cu răspunsul lui Colin, spre uimirea părinților ei. Abia mai târziu, după ce fu servit felul principal, își arătă nemulțumirea mutând mâncarea în farfurie de colo acolo, și cuteză să redeschidă subiectul.

– Și... și cu noi ce se întâmplă când tu vei fi undeva între Christchurch și Greymouth? întrebă ea amărâtă. Cu nunta cum rămâne?

– Este timp pentru asta! interveni Lizzie. Copilă, tu ai abia optsprezece ani, iar Colin, ca oricare bărbat, îi zâmbi ea viitorului ginere, trebuie să își asigure un venit sigur înainte de a cere în căsătorie o femeie.

Colin vru să spună ceva, dar Kathleen îl opri cu un gest.

– Lizzie are deplină dreptate! hotărî ea uitându-se sugestiv la costumul elegant la lui Colin.

Nu îi plăcuse că fiul ei nu făcuse niciun fel de economii. Ca militar, ar fi trebuit să câștige acceptabil. Desigur că nu refuzase să finanțeze cheltuielile evenimentului, doar nu ducea lipsă de mijloace, dar se întreba ce făcuse Colin cu soldele. Le cheltuite? Jucase la cărți?

– Firește că ai o pregătire de primă clasă și ai fost un militar de excepție, dar ai decis să te reorientezi. Ceea ce este și în sensul spuselor prietenei tale, decizia fiind luată și de dragul ei. Deci străduiște-te cât poți la slujba asta la căile ferate și economisește banii. Vei putea în scurt timp să ai destui pentru a te putea gândi la o familie. Între timp, Matariki își va face o parte din studii. Tu la ce te-ai gândit, Riki? Dreptul, ca Sean? Ori medicina? La Parihaka ai predat copiilor, nu?

Matariki se adună și vorbi frumos despre munca ei cu copiii. Da, îi făcuse plăcere, dar voia ceva mai mult. Considera dreptul foarte util,

dar nu prea o pasionau legile. Ea era mai înclinată spre lucruri practice și cu siguranță că ar fi mai bună ca doctoriță decât ca avocată.

Lizzie și Kathleen o aprobară mulțumite, însă Matariki se simți puțin vinovată. În realitate, renunțase de mult la planurile ei de studiu. În niciun caz nu voia să rămână legată ani întregi de Dunedin, în timp ce Colin supraveghea cine știe pe unde lucrări de construcții. Petrecuse doar câteva săptămâni cu el și nu își imagina o viață fără Colin. Putea pălăvrăgi mult și bine cu el, dar, ca să fie sinceră, cu Arona, Koria și Kupe avea mai multe în comun. Colin era tot timpul politicos, îndatoritor, dar discuțiile purtate cu el nu i se păreau mai profunde decât cele purtate aici cu soții Burton ori Dunloe. Însă nopțile... Oare chiar crezuse în urmă cu câteva săptămâni că ea nu putea iubi?

Acum, alături de Colin, trăia senzații de beatitudine asemenea unor focuri de artificii. Ceea ce îi lipsise ei până atunci fusese un partener de care să fie interesantă. Niciunul dintre partenerii disponibili nu corespunsese pretențiilor ei, dar acum, când îl găsise pe cel adevărat, uită de orice rețineri.

Matariki i se dărui lui Colin cu bucurie și cu seninătatea cu care iubeau și celelalte fete maori. Cu plăcerea ei caracteristică de a experimenta, a încerca noi atingeri și poziții, îl mângâia și îl săruta pe Colin, îl conducea mereu la punctul culminant și îl provoca la jocuri, care aproape că îl făceau să roșească. În Europa, doar prostituatele aveau o asemenea deschidere spre aventuri sexuale și Colin aproape că se simțea surprins de zburdălnicia lui Matariki. Dar firește că se implica în joc, știind că nu avea ce să-i reproșeze. Până la prima lor noapte în cortul de la poalele Mount Taranaki, ea fusese virgină.

În niciun caz, Matariki nu avea chef să renunțe la aceste noi plăceri doar pentru că acum se aflau în civilizație. Pe drumul către Wellington și mai înainte, când Matariki îl aștepta pe Colin pe dealuri, urmărind cu inima îndurerată evacuarea ultimilor locuitori din Parihaka, se iubiseră în fiecare noapte. Fusese extrem de romantic

să instaleze cortul lângă pâraie năvalnice și să audă susurul apei în timp ce făceau dragoste. Ori să doarmă în pădurea deasă de ferigi ascultând strigătele păsărilor de noapte. Matariki nu ar fi avut nimic împotrivă să continue această viață de drumeție. După ce se va căsători cu Colin, îl putea însoți; peisajul dintre Canterbury Plains și Coasta de Vest trebuia să fie minunat.

Matariki își imagina cum ar fi o viață de câteva luni ori câțiva ani permanent în mișcare de-a lungul căii ferate. Poate că va fi nevoie de ea ca interpretă, pentru că în mod sigur în Alpi erau triburi ale maorilor cu care trebuiau să se înțeleagă. Totuși, nu își făcea iluzii: pentru ca acest vis să devină realitate, avea nevoie de un certificat de căsătorie. Chiar la Wellington fusese un gest de cutezanță să se strecoare noaptea în camera de hotel a lui Colin și bărbatul era de acord cu asta. El era atent cu reputația lui Matariki și cu propria reputație. Colin era *pakeha* și responsabilitatea în această relație era și a lui Matariki: în niciun caz, nu se cădea să îl urmeze pe prietenul ei de-a lungul căii ferate așa cum o soție maori fără îndoială ar fi făcut-o. Matariki era totuși optimistă. Se vor găsi posibilități pentru a se realiza o nuntă grabnic.

Colin Coltrane făcea politicos conversație cu soții Dunloe și Drury, dar în sinea lui fierbea. De fapt, ar fi vrut să o ia de nevastă pe Matariki. Fata era mai dominantă și mai exotică decât și-ar fi dorit el, dar o iubea și relația lor nu era total nepotrivită. Ba, dimpotrivă, inițial, Colin fusese foarte bucuros când aflase originea lui Matariki.

Michael Drury nu era tocmai un baron al oilor, dar era avut. Asta i se confirmase la Wellington, când imediat după ce telegrafiase, Matariki primii banii, pe care îi cheltui în scurt timp. Colin nu și-ar fi putut dori o partidă mai bună, Matariki îi fermeca nopțile și îi putea schimba viața. Fără îndoială că va avea o zestre consistentă, poate un ajutor inițial pentru realizarea unei ferme sau deschiderea unei afaceri. Colin se gândea la o crescătorie de cai, idee pe care

Matariki o acceptase cu entuziasm când îi pomenise de ea. Fata îi povestise apoi ore în șir despre calul ei, un cadou costisitor de la tatăl adoptiv; o iapă Kiward-Cobb costa o mică avere. Matariki călărea foarte bine și cu siguranță că nu s-ar fi opus propunerii lui de a-și investi zestrea în cai.

Cam acesta era și planul lui Colin: un an de serviciu la construcția căii ferate, timp în care Matariki va urî despărțirea și se va plictisi de universitate, apoi salvatoarea lui propunere pentru punerea bazelor unui trai comun.

Dar soții Drury îi încurcau afacerea, iar mama lui îi susținea. Ei chiar îi cereau ca el să îi ofere un cuib lui Matariki înainte de nuntă? Acest lucru l-a indispus, dar își va reveni cu siguranță după ce Matariki îl va părăsi tristă, pentru a se duce cu părinții ei la apartamentul rezervat la hotel, de unde nu se va putea strecura la el. Se gândi însă că va găsi mijlocul de a accelera încheierea acestei căsătorii. La nevoie o va lăsa gravidă.

CAPITOLUL 2

Violet Fence era o mamă bună.

Își botezase fiul după tatăl lui Eric, Joseph, și îi dădea să sugă la sân, deși nu îi plăcea, pentru că îi amintea de fiecare dată cum o brutalizase Eric la conceperea lui și pentru că nu se putea destinde, avea dureri. Dar rezista. Îl înfășa, îl legăna și îi cânta. Făcea ceea ce trebuia, dar fără nicio urmă de bucurie. Plus că era chinuitor de singură, zi de zi singură cu bebelușul care nu se mai sătura, și cu Rosie, care i se atârna permanent de rochie, ca un al doilea copil mic. Fata mai plângea uneori, dar nu scotea alt sunet. Când voia ceva, arăta cu mâna. Dar de cele mai multe ori nu voia nimic.

Fetița mânca dacă i se punea ceva în față și când era așezată în pat se ghemuia sub pătură. Dar nu mai făcea nimic singură. Violet credea uneori că își pierduse capacitatea de a gândi, ea însăși fiind pe cale să își piardă mințile. Era cuprinsă de o tristețe paralizantă și în fiecare zi avea nevoie să își adune toată energia pentru a se ridica din pat și a fi o mamă bună.

Nu putea să discute cu nimeni despre toate acestea. Cu Eric discuta strictul necesar și toate femeile pe care le întâlnea nu mai pridideau să îi spună cât de drăgălaș era Joe și ce bine îngrijit era. Singurul lucru care o mai consola era dicționarul de la Caleb Biller. Îl citea de la cap la coadă, chiar și când nu înțelegea explicațiile. Uneori citea cu glas tare, când Rosie părea că era atentă, deși copilului cu siguranță îi era indiferent ce însemna „aritmetică" ori

„autodidact". Se părea că vocea ei îl liniștea și pe Joe, iar Violet prefera să citească astfel de lucruri care îi erau inutile, în loc să cânte melodii pentru copii.

Scrisori trimitea tot mai rar, Joe părea să o îndepărteze de prietenii ei, cărora nu le înțelegea entuziasmul și la care nu îi plăcea să le răspundă la întrebări referitoare la înălțimea, greutatea și culoarea părului băiețelului. Ce o privea pe Kathleen Burton dacă Joe era blond ori brunet? Deși entuziasmul lui Kathleen și urările de bine ale reverendului erau cât se poate de firești. Chiar și Heather părea să se bucure pentru Violet, ea îi trimitea mereu mici cadouri pentru cel mic. Așa că tânăra mamă ajunse la concluzia că ea avea o problemă și se ocupa și mai mult de Joe.

Doar Caleb Biller nu era deosebit de impresionat de nașterea lui Joe. Nu punea întrebări despre acesta, ci descria cu însuflețire viața de zi cu zi de la internat. Se părea că îi plăcea acolo, deși nu simțea nicio atracție pentru disciplinele sportive, ca și înainte. În schimb, strălucea la latină și greacă și chiar își făcuse prieteni printre elevii mai mari. Scrisorile ei, în care îi povestea despre propria viață, erau însă tot mai rare. Și ce ar fi avut ea interesant de scris? Că Rosie tăcea, dar că Joe urla din ce în ce mai tare? Că Eric își pierdea salariul la jocuri și că ea trebuia să îl alăpteze cât mai mult pe bebeluș, pentru că nu avea cu ce să cumpere lapte?

Violet se adâncea în dicționarul ei și, în cele din urmă, înțelese cel puțin sensul cuvântului „paradox". Se temea că va înnebuni, dar se instruia zilnic.

Eric era mândru de fiul lui, dar nu se ocupa deloc de el. Pentru Violet nu era o surpriză, toți minerii lăsau educația copiilor în sarcina soțiilor. Tați ca Mr. O'Brien se străduiau cel puțin să își hrănească progeniturile, să le asigure căldură și un loc uscat. Ca și până atunci, Eric făcea minimumul în acest sens. În centrul universului său se aflau pubul și cursele de cai.

Violet tremura la gândul nopții în care el va încerca din nou să se culce cu ea. Nici nu putea să își imagineze cum va fi, încă își

simțea tot trupul rănit și era permanent epuizată. Deși Mrs. O'Brien și Mrs. Travers îi spusese că unei soții i se permite un răgaz de refacere de cel mult șase săptămâni, Eric venise în patul ei în mai puțin de o lună.

Violet își făcuse planuri, discutase și cu Clarisse, dacă el se va abține când bebelușul doarme alături de ea.

– Dacă cel mic țipă, poate că renunță, își dădu ea cu părerea.

Dar Clarisse clătină din cap:

– Sau îl lovește, până tace. Dacă indivizii sunt nesătui, nimic nu îi oprește. Unii o fac și în timp ce alăptezi copilul.

Violet se cutremură, dar nu consideră că ar fi imposibil. Eric mai supsese la pieptul ei. Dacă o va face acum... dacă îi plăcea gustul laptelui ei... va muri de scârbă!

În cele din urmă, se hotărî să rămână calmă, să își ridice cămașa de noapte, dar să nu îi permită nimic altceva. Dacă acesta nu va fi foarte beat, va băga de seamă că trebuie să o protejeze și că sânii ei aparțin pentru o perioadă bebelușului.

Dar când bărbatul se apropie de ea, se blocă, nu mai putu să vorbească și să îl convingă prietenește să renunțe. Înlemni de groază și când acesta puse mâna pe ea, țipă. Sunetul pornit din pieptul ei nu era deloc unul de ajutor ori de durere. Violet țipă disperată, fără să își dea seama ce se întâmpla cu ea. Eric o lăsă în pace, când doi vecini dădură buzna în coliba lor. Bărbații se așteptau să dea de un asasin cu un topor, dar se treziră rușinați cu Eric și soția lui despuiați, femeia retrăgându-se țipând într-un colț al patului, încercând să își acopere cu mâinile goliciunea.

În alt pat era Rosie ghemuită, cu bebelușul lângă ea ca o păpușă. Joe începu să urle.

– Noi... ăă... mai bine plecăm..., murmură cel mai în vârstă dintre bărbați, cu privirea în podea. Îmi... pare rău.

După ce bărbații părăsiră coliba, Eric o lovi pe Violet până când aceasta tăcu.

– Iar tu liniștește-l pe puști! se răsti apoi la Rosie.

Micuța se ghemui sub pătură cu bebelușul și încercă să îi astupe gura, din fericire fără îndemânare. Oricum, Eric își făcu poftele cu Violet înainte ca băiețelul să se fi asfixiat. În ziua următoare, Violet reuși să stea liniștită, deși îi tremura tot trupul. După trei luni era din nou gravidă.

Cu aproximativ opt săptămâni înainte ca Violet să nască cel de-al doilea copil, trei cai din Canterbury Plains făcură oarece senzație. Unul dintre ei era Spirit, un armăsar pursânge mic, negru, care niciodată nu galopase prea repede, dar care arăta un deosebit talent pentru cursele de trap. Spirit ieșise de mai multe ori învingător și trecea drept favorit principal la cursa de trap din prima zi de Paște. Câțiva pariori puseseră și pe Danny Boy, Cobul puternic al unui lăptar din Christchurch. Proprietarul lui Danny îl înscria ocazional la cursele de trap și rezultatele lui depindeau de forma în care se afla animalul în ziua cursei. Când Danny nu avea niciun chef, când îl considera pe jocheu prea greu sau când era obosit după munca din cursul săptămânii, ajungea ultimul la linia de sosire. Dar când se forța, putea câștiga.

Cu excepția lui Eric Fence, nimeni nu mai pariase pe Lucille, o frumoasă iapă albă, care aparținea unui crescător de vite din Plains. Lucille nu mai apăruse în vreo cursă de trap, nu o cunoștea nimeni și Eric o pusese pe locul al doilea doar din motive sentimentale. Era deja amețit când se împărțiseră formularele de pariuri la Wild Rover și își amintise melancolic de o prostituată cu numele de Lucille, pentru ale cărei favoruri își rupsese de la gură în Treherbert. Lucille fusese prima lui femeie și nu stătuse sub el tremurând, sclifosită și tensionată ca Violet. Ba, dimpotrivă, îl lăudase și îl încurajase. O călărise ca pe... ca pe...

Eric se gândise serios să pună tiza patrupedă pe locul întâi, dar auzise că proprietarul lui Danny ar vrea ca în viitor să ia lucrurile în serios și să angajeze un profesionist pentru cal. Animalul avea, fără îndoială, potențial. Eric era convins de victoria lui. Pentru favoritul

Spirit mai rămăsese locul trei. Paddy Holloway se bătu cu degetul pe frunte când preluă pariul lui Eric.

– În felul acesta nu o să îți mai faci herghelie în Plains! spusese el rânjind.

Eric obișnuia să vorbească în pub despre visul lui de a câștiga premiul cel mare, pentru ca apoi să crească în Canterbury cai.

– Mai bine cumpără de banii ăștia lapte pentru piciul tău, îl ironiză și Lloyd Travers, groparul.

Acesta o auzise pe soția lui ocărându-l pe Eric Fence. Pentru ajutorul la prima naștere, Violet încă nu îi dăduse toți banii, o făcea în rate foarte mici și deseori Mrs. Travers le refuza. Vedea bine ce înfometate erau Violet și Rosie, iar acum se apropia și a doua naștere. Violet nu trebuia în niciun caz să rămână singură când se va întâmpla. Mrs. Travers și Mrs. O'Brien se oferiseră amândouă să o ia la ele la momentul oportun. Violet nu știa dacă Eric îi va permite și se întreba și dacă amabilele femei ar accepta-o cu Rosie și Joe. Era de neimaginat să lase copiii singuri cu Eric. În acest moment, era ocupată și Clarisse, care cel puțin locuia aproape de ea. Strânsese suficienți bani pentru a cumpăra mult râvnitul loc pentru „hotelul" ei, exact așa cum visase, în centrul orașului. Acum savura plăcerile planificării și negocierilor cu negustorii de materiale de construcție și cu dulgherii, ale căror soții vegheau suspicioase ca plățile să nu se efectueze cumva și în natură.

– Am eu grijă de picii mei! ripostă furios Eric și îl fulgeră cu privirea pe făuritorul de sicrie.

Beat cum era și supărat de tachinările grosolane, părea dispus să se încaiere cu acesta. Dar alți pariori îl implicară într-o discuție între „experți" cu privire la cai și uită de Travers.

– Un terchea-berchea! îl categorisi tâmplarul mai târziu adresându-se nevestei. Micuța lui soție ar duce-o cu siguranță mai bine fără el.

Și trecu cu privirea peste colecția lui de sicrie, ca și cum i-ar fi căutat unul pe măsură lui Eric, apoi adăugă:

– De ce o frumusețe ca ea l-o fi ales tocmai pe el...

Dar veni duminica de Paște și frumusețea și magica seducție exercitată de o altă creatură feminină schimbă totul. Respectiva era o patrupedă. Lucille, frumoasa iapă albă din Plains, era în călduri când proprietarul ei, Robby Anders, o aduse la start. Grăjdarului îi era indiferent, la mânatul oilor, nimeni nu se interesa de așa ceva și calul nu putea fi înlăturat din cursă. Lucille se arăta a fi și cuminte, spre deosebire de Danny Boy și de armăsarul Spirit, năuciți imediat de izul ei tulburător.

La început, cursa se desfășură fără probleme, ba, dimpotrivă, pentru că Lucille plecă foarte repede și caii întârâtați o urmară, cursa deveni mai rapidă și mai antrenantă. Mai târziu s-a spus că aceasta a fost cea mai rapidă cursă de trap care avusese vreodată loc la Brown's Paddock, Woolston. Curând se văzu că grupul din frunte, compus din cei doi favoriți și necunoscuta iapă, nu va fi ajuns de ceilalți concurenți, rămași în urmă fără nicio speranță în a doua parte a cursei. Două mile și jumătate au alegat cei trei în formație neschimbată: Lucille prima, iar celălalt cal și armăsarul unul lângă altul, după tulburătorul posterior.

Însă apoi, pe linia dreaptă înainte de sosire, toți încercară să dea tot ce puteau, fiind clar că rezervele lui Lucille se epuizaseră. Danny și Spirit ar fi putut să o depășească fără mare efort. Dar jocheul lui Spirit nu mai reuși să se înțeleagă cu armăsarul său. Tânărul era un călăreț masiv, ajutor al unui geambaș, care cumpărase calul respins la cursele de galop, dar după un timp îi descoperise întâmplător potențialul pentru cursele de trap. Geambașul antrena armăsarul de obicei în fața căruței și doar la curse îl mai încăleca grăjdarul, pe care mișcările foarte dure ale calului în trap îl obosiseră repede. După aproape trei mile în șaua lui Spirit, acesta nu mai avea energia necesară spre a-și struni încăpățânatul armăsar. Oricât striga ori agita biciul, calul alerga după coada lui Lucille nechezând asurzitor.

Lăptarul din șaua masivă a lui Danny Boy își stăpânea mai bine animalul. În ciuda tuturor zvonurilor, acesta renunțase și acum la angajarea unui jocheu și își strunea Cobul, deși nu era cel mai bun călăreț. Dar pe spinarea lată a lui Danny se sta mai bine decât pe pur sângele Spirit și, în plus, călărețul și calul lucrau de mult timp împreună. Howdy Miller știa cum să îl stimuleze pe Danny! Se împotrivi puțin, dar se supuse și alerga alături de iapa după care tânjea. Trecu linia de sosire odată cu Lucille.

Imediat după încheierea cursei se așternu liniștea. Spectatorii erau prea surprinși pentru a aplauda. Nimeni nu prevăzuse această ordine: Danny Boy, Lucille, Spirit.

Cu excepția unui autointitulat cunoscător în materie de cai de curse din Greymouth, Coasta de Vest...

CAPITOLUL 3

Conform planurilor, linia de cale ferată Midland Linie dintre Christchurch și Coasta de Vest străbătea un peisaj natural fermecător. Alpii sudici constituiau un decor grandios, iar pădurile și lacurile aflate de-a lungul liniei ofereau în lumina soarelui imagini de basm. Calea ferată reprezenta și o provocare uriașă pentru arhitecți și grupurile de constructori. Colin rămăsese aproape mut când văzuse abisurile care trebuiau traversate de poduri, versanții în care liniile parcă se înfigeau și râurile care aveau să fie traversate ori ocolite.

– Asta va dura ani buni! oftă el când, împreună cu alți doi din Armed Constables, se prezentase la șeful sectorului în construcție.

Julian Redcliff, un bărbat tânăr și voinic, ale cărui haine murdare dovedeau că pusese osul la treabă, îi salută prietenos. Trebuie să fi auzit și remarca lui Colin, pentru că îi făcu amuzat cu ochiul.

– Fără îndoială! răspunse el. Așa se întâmplă cu minunile tehnicii, nu apar din nimic. Midland Line reprezintă o provocare! Însă eu sunt convins că ceea ce realizăm noi aici va fi admirat și peste o sută de ani și chiar mai mult. Putem fi încântați că am participat la asta. Radiind de mândrie și plin de vervă, Redcliff adăugă: Așadar, domnii mei, cucerim trecătoarea Arthur! Are careva dintre dumneavoastră experiență de constructor?

– Ce experiență? îl întrebă uluit Colin.

Bărbatul îndesat și cu păr castaniu îl privi nemulțumit pe Colin și continuă:

– De constructor, tinere. Ori de căutător de aur... ne bucurăm când băieții din Armed Constabulary știu să țină în mână o lopată. Nu este chiar o activitate specifică profesiei, dar este mai bine decât să împuști maori.

Julian Redcliff părea foarte convins de ce spune.

Colin vedea altfel lucrurile.

– Mr.... ăă... Redcliff, ni s-a spus că vom primi poziții de conducere, noi...

Redcliff râse din toată ființa.

– Dacă dumneavoastră vreți să construiți poduri și să săpați tuneluri, Mr. Coltrane, eu nu mă opun.

– Sergent Coltrane, îl corectă bățos Colin.

– Sergent, spuse zâmbind Redcliff, arătați-mi câteva desene tehnice de construcții și sunteți omul meu! Vă pun la dispoziție imediat un grup pentru primul sector. Dar în cazul în care cunoașteți fierul doar sub formă de glonț, iar experiența dumneavoastră privind exploziile se limitează la focul de armă, atunci mai bine puneți mâna pe lopată și concentrați-vă la ce trebuie făcut.

– Eu am presupus că trebuie să supraveghem oamenii.

Redcliff oftă și arătă către un grup de muncitori care nivelau terasamentul pentru un segment de șină. Înainte, aceștia săpaseră în stâncă. Cei mai puternici dintre ei încă mai loveau cu târnăcopul stânca tare ca fierul, alții montau traversele.

– Nu suntem în Australia, sergent, zise Redcliff și îl salută pe unul dintre bărbați, care ridicase scurt privirea. Cei de aici nu sunt condamnați, ci muncitori liberi, gata să își câștige banii lucrând din greu. Nu au nevoie de supraveghere și mai ales nu de una înarmată. Își respectă șefii de echipe, pentru că aceștia muncesc și mai abitir și, în plus, se pricep și ceva mai bine. Dacă au fost din Armed Constables, căutători de aur sau gropari, nu are importanță.

– Dar...

Colin vru să obiecteze, dar Redcliff îl opri.

– Deci, băieți, termină șeful constructorilor formalitățile de bun venit la Midland Line. Dacă puneți osul la treabă, puteți avansa repede ca șefi de echipă, trebuie să fiți deștepți, altfel nu ați fi sergenți sau ce sunteți. Aici există muncă pentru fiecare, doar pe șmecheri îi trimitem acasă.

La ultimele cuvinte se întoarse către Colin, care îi răspunse cu o privire rece.

– Despre asta încă nu s-a spus ultimul cuvânt! zise el.

Redcliff îi întinse o lopată.

– Poftim, să înlocuim cuvintele cu faptele. În ce mă privește, poți să mă reclami cât vrei, tinere. Au mai făcut-o și alții, nu sunteți voi singurii de acest fel trimiși aici. Dar nu îți va folosi la nimic. Asta este situația. Guvernul a angajat tineri ca voi ca să ciomăgească maorii. Dar după cât se vede, ei s-au dovedit adevărați îngeri ai păcii.

Redcliff râse. Vestea îndoielnicei victorii din Parihaka ajunsese și aici. Apoi continuă:

– Pentru căscat gura nu se plătește. Este de lucru la construcții de căi ferate, drumuri și poduri. Așa că fă-ți treaba unde ești pus ori demisionează și caută-ți altceva.

Cu asta, Redcliff le arătă iarăși grupul de muncitori și plecă.

Colin Coltrane apucă lopata scrâșnind din dinți. Va demisiona din această slujbă! O va face imediat ce va găsi altceva! Se gândi la Matariki și concluzionă că trebuia să o viziteze cât mai curând posibil.

A durat mai bine de două luni până când societatea pentru construirea căii ferate le dădu liber oamenilor mai mult de câteva ore. Și când, în sfârșit, s-a întâmplat asta, Colin ar fi preferat să își petreacă timpul precum ceilalți lucrători: să călărească până la prima așezare unde exista un pub, să tragă o beție în fiecare seară și să doarmă, să doarmă, să doarmă. Niciun membru al Armed Constables nu mai trudise vreodată ca la Midland Line.

După prima zi, pe Colin îl dureau toate oasele, pentru că lucrase la nisip și la căratul traverselor. Firește, cu timpul, nu i-a mai fost

atât de greu, dar niciodată nu s-a obișnuit cu această muncă obositoare și uneori chiar periculoasă. La dislocarea stâncilor și la ridicarea podurilor au fost mulți oameni răniți – Midland Line era smulsă naturii cu forța, iar munții păreau că se apără cu disperare. În orice caz, după scurt timp, Colin nu mai avea ochi pentru frumusețea pădurilor din care dobora copaci și pentru grandoarea ținutului montan, cu care bărbați ca Redcliff își măsurau hotărâți forțele. Aici nu exista viața pe care și-o imaginase el. Era obișnuit să dea ordine, iar în copilărie învățase să vândă. Nu îi plăcea să organizeze, ca Redcliff, și nici să se omoare cu munca, precum muncitorii la calea ferată.

Ca adolescent, prospectarea auriferă îl atrăsese mai puțin decât negustoria de cai, și cu siguranță că nici la Midland Line nu va îmbătrâni. Deocamdată însă, nu îi venise nicio idee pentru o afacere de succes care să îl ajute să își clădească viitorul. Încă mai cugeta la asta, în timp ce își struni calul mai întâi către Canterbury, apoi spre Dunedin. Matariki era probabil deja liberă pentru el. Promovase examenul de absolvire la High School și ardea de nerăbdare să se mărite. Colin se gândea la râsul, la sărutările și la trupul ei mlădios, dar și la dotă. Dragostea pentru Matariki Drury era un dar din toate punctele de vedere. Fata îi încălzea inima și reprezenta poarta către o viață nouă, în care Colin Coltrane putea deveni propriul său stăpân, cum fusese tatăl lui la ferma de pe Avon River.

Pentru a o vedea pe Matatiki, Colin trebui să călărească până în munții din Otago. Așa cum se așteptase, fata absolvise examenul și abia se întorsese acasă. La ferma familiei Drury, Colin se simțea încordat. Între timp se interesase cât de cât de situația din Insula de Sud și potrivit informațiilor obținute, Michael Drury nu putea fi considerat un baron al oilor, cum era de exemplu Warden ori Barrington în Canterbury Plains. Otago și zona din jurul localității Lawrence era una a crescătorilor de oi, dar marii baroni se aflau mai curând în câmpiile vaste din Canterbury sau în zona superioară a

Otago, în regiunea premontană. Sub denumirea de Tuapeka, Lawrence fusese cunoscut anterior mai ales pentru terenurile aurifere decât pentru creșterea animalelor, și după cum sugerase Matariki, banii pentru Elizabeth Station proveniseră tot din prospecțiuni. Colin își amintea vag niște zvonuri privitoare la descoperirile spectaculoase făcute de familia Drury pe acele terenuri. Existase și un caz mortal acolo și căutătorii de aur din Tuapeka pomeneau în acest context și numele tatălui său. Mai mult nu știa. Ian Coltrane murise la scurt timp după aceea și decesul îl marcase pe Colin, pe atunci în vârstă de cincisprezece ani. Acesta părăsise Tuapeka imediat și crescuse în gospodăria urbană a mamei sale. Despre moartea tatălui său nu cunoștea amănunte, iar atunci Michael Drury nu îl interesase. Acum, de acesta era mai degrabă interesat, deși nu era tatăl natural al lui Matariki. Știa că avusese o legătură cu mama lui... Colin considera istoria familiei cam încâlcită, dar va avea cândva suficient timp ca să o descâlcească.

Înainte de a-și continua drumul spre Lawrence, petrecuse o noapte în casa parohială din Caversham și nimerise într-o tragedie familială. Deși nu pricepea de ce Kathleen și mai ales sora lui trebuiau să fie atât de marcate de moartea unui tânăr bancher din Insula de Nord. Bun, bancherul fusese căsătorit cu Chloé Eduards, cea mai bună prietenă a lui Heather, dar Heather abia dacă îl cunoscuse. Cu toate acestea, umbla plânsă, cu fața înroșită, și nu mai lăsa din mână scrisoarea prietenei ei.

Terrence Boulder murise într-un accident pe mare. Tânărului îi plăcea să navigheze cu ambarcațiuni cu vele și dintr-o croazieră nu se mai întorsese. Chloé era distrusă de durere și intenționa să revină în Insula de Sud. Heather și Kathleen nu mai discutau despre nimic altceva, erau preocupate doar să o consoleze pe Claire Dunloe și să o ajute pe Chloé să treacă peste durerosul eveniment. De aceea problemele lui Colin pe șantierul căii ferate nu o interesau pe Kathleen. Doar reverendul îi ascultă necazul cu oarecare compătimire, dar ridică din umeri.

– Am prevăzut lucrurile astea din Anglia, spuse el, în cele din urmă. Maorii nu sunt un popor de răzvrătiți. Tulburările din Insula de Nord, denumite războaie, nu puteau fi oprite. Câțiva nebuni charismatici au urzit acolo ceva de pe urma căruia au avut toți de suferit, maorii și *pakeha*. Acum însă, lucrurile se liniștesc treptat. În orice caz, nu de armată și de trupe numeroase de polițiști este nevoie. Mr. Redcliff al tău are dreptate: cu timpul, trebuie să te împaci cu slujba la construirea căii ferate ori să cauți altceva. Construcția căii ferate are viitor, iar tu ai cap! De ce nu îți dai silința și vei vedea dacă într-un an ori doi nu te trimit la universitate. Inginerii au căutare, cu siguranță că societățile de construcții de căi ferate plătesc burse.

Colin răspunsese clătinând din cap. Nu se gândea să studieze. Nu, ieșirea lui din această dilemă se numea Matariki. Și în dimineața următoare porni la drum spre Lawrence plin de speranțe. Poate că va găsi ceva de lucru chiar la fermă. Orice era mai bun decât dinamitările, montările de șine pe buze de prăpăstii și truda chinuitoare la tăierea buștenilor de fagi.

Între Dunedin și Elizabeth Station, în apropiere de Lawrence, erau cam patruzeci de mile. Cu calul lui rapid, Colin le-a parcurs repede, drumul fiind bun. Cu doar câțiva ani în urmă, aceasta era o ruta foarte circulată, pe aici se îndreptau căutătorii către câmpurile aurifere, iar negustorii îi aprovizionau cu bunurile necesare. Între timp, căutătorii de aur au migrat în alte părți, Lawrence devenind un orășel obișnuit, centru al unei comunități de fermieri și crescători de vite. Elizabeth Station făcea parte dintre fermele mari, iar oamenii din localitate vorbeau cu respect și cu puțină invidie despre proprietatea lui Michael Drury.

Drumul îl conduse pe Colin prin munți, printr-un peisaj pustiu. În jurul localității Lawrence se putea observa cu ușurință distrugerea pădurilor și a platourilor de către căutătorii de aur. Aici, pământul fusese săpat în repetate rânduri, pâraiele deviate, arborii tăiați. În anii de maximă exploatare, Gabriel's Gully, centrul câmpurilor aurifere,

ajunsese un pustiu noroios. Între timp, iarba se refăcuse și doar câțiva temerari mai concesionau noi parcele ori le răscoleau pe cele vechi după resturile unor zăcăminte. Însă vor trece ani până vor crește arbori, până când păsările se vor întoarce și natura va semăna cât de cât cu minunăția străbătută de Colin în podișuri.

Tânărul își strunea calul pe cărări întortocheate, printre stânci și pâraie cu apa clară, cu pășuni neatinse, de un verde-închis, și cu păduri de fagi rari. Pe aici, căutătorii de aur nu bântuiseră niciodată, ceea ce era ciudat. Matariki îi povestise puțin despre faptul că Elizabeth Station fusese întemeiată pe fostul teren aurifer concesionat de Michael Drury ori undeva mai sus. Soții Drury reușiseră să cumpere pământul datorită relațiilor mamei ei cu tribul local al maorilor. Colin zâmbi când se gândi la explicația lui Matariki.

– Și de ce nu au exploatat terenul aurifer? o întrebase Colin, dar fata ridicase din umeri.

– Ah, da, acolo nu mai era aur.

Lui Colin i se părea straniu. Banii pentru cumpărarea pământului trebuie să fi venit de undeva. Maorii i-or fi făcut lui Lizzie o reducere la preț, dar cu siguranță nu i l-au dăruit. Plus că și-au cumpărat oi, au construit casă...

Trecând pe lângă o fostă tabără a căutătorilor, Colin se gândi că trebuia să fi fost cabana construită de Michael Drury pe terenul aurifer. Își amintea vag că Michael și partenerul lui nu au trăit în tabăra Tuapeka, ci la câteva mile de ea. Mărturie a activității celor doi stătea și un loc de decantare. De aici să fi provenit bogăția familiei lui Matariki?

Colin abia își stăpâni impulsul de a descăleca și a cerceta pârâul mai îndeaproape. Nu ar fi folosit la nimic însă, nu avea habar cum se caută aurul. Cu tatăl lui săpase fără niciun plan, ca majoritatea celorlalți aventurieri. Lăsă cabana în urmă și călări mai departe prin păduri. Drumul era desfundat, dar natura rămăsese neatinsă. Arborii păreau să se înalțe până la cer, iar pajiștile erau pline de stânci. Povârnișurile îi aminteau lui Colin de trecătoarea Arthur, dar

zona era mult mai puțin sălbatică și mai puțin ostilă supraviețuirii. Dimpotrivă, unele văi și cursuri de pâraie păreau chiar ospitaliere, cu luminișuri și versanți puțin abrupți, pe care crescuse iarba. Acest cadru parcă invita la construirea unei ferme. După un timp, Colin întâlni și primele turme de oi, mici, dar cu animalele de rasă. De-a lungul unui pârâu dădu de o cascadă care își vărsa apele într-un iaz mic. Pe pășunea alăturată, cinci stânci țâșneau din pământ ca niște ace, iar pe înălțimea vecină se ridica Elizabeth Station. Nu era un conac la fel ca în multe ferme din Plains, dar era o casă de fermier solidă, confortabilă, cu grajduri și înconjurată de pășuni.

Lui Colin îi amintea de vechea fermă a părinților lui din Avon, dar Elizabeth Station părea mai impozantă și mai solidă, și mai ales foarte bine întreținută. În grădină se vedeau flori și arbuști de rata, iar pe un povârniș, viță-de-vie. Colin își aminti că Matariki îi povestise despre ciudata ambiție a mamei ei de a cultiva viță-de-vie în Noua Zeelandă și de a obține vin de aceeași calitate ca în marile podgorii din Europa.

Tânărul sergent clătină din cap. Nu îi plăceau asemenea acțiuni lipsite de orice perspective. De la tatăl lui învățase că o femeie trebuie să se ocupe de gospodărie, de vite și de copii și să nu aibă idei proprii. Văzuse la mama lui unde se ajungea când era scăpată din frâu. Își zise că lucrurile nu vor ajunge aici în cazul lui Matariki. De aceea era mai bine să se însoare cu ea imediat. La universitate i se băgau în cap numai mofturi.

La prima vedere, casa și grădina familiei Drury erau pustii, probabil că locatarii erau la animale.

Brusc, dintre butucii de vie răsări un maori voinic. Colin se sperie de moarte. Ca orice membru al Armed Constable, duse instinctiv mâna la armă, dar lucrând la construcția căii ferate, nu mai purta așa ceva. Și dacă se uita mai atent, băștinașul nici nu părea amenințător. Nu era nici măcar tatuat. Toporul lui era o unealtă, nu o armă. Acesta privea totuși bănuitor la Colin și la calul său, apoi strigă ceva în direcția viei de unde, spre ușurarea lui Colin, apăru mama lui

Matariki. Firava Lizzie Drury nici nu se văzuse dintre lăstarii de viță. Îi zâmbi lui Colin după ce îi spuse bărbatului maori că totul era în ordine. Când femeia se îndreptă spre oaspete, acesta o urmă.

– Bine ați venit, Mr. Coltrane!

Lizzie Drury îl privi prietenoasă, dar surâsul ei nu era nici pe jumătate atât de cald și radios ca al fiicei ei. Cel puțin nu la vederea lui Colin.

– Matariki se va bucura, vorbește de zile întregi doar despre vizita dumneavoastră, în caz că nu vorbește despre curse.

Între timp, Colin descălecase și Lizzie îi întinse mâna, apoi îl prezentă pe bărbatul maori:

– Dumnealui este Hemi Kute, Mr. Coltrane, prieten al familiei noastre. A avut amabilitatea ca astăzi să mă ajute la vie, în timp ce Michael alege câteva oi și Riki își antrenează calul.

Frații lui Matariki se aflau din iarnă la un internat din Dunedin, ceea ce tânărul deja aflase.

Colin nu știa la ce să se aștepte, dar bărbatul cel voinic își șterse degajat mâna murdară de pantaloni și i-o întinse.

– Mă bucur să vă cunosc, zise el cu o expresie a feței mai curând fioroasă. Suntem nerăbdători să îl cunoaștem pe cel ales de Matariki. Cei din Ngai Tahu se vor bucura să vă ureze bun venit în satul nostru.

Puțin surprins, Colin îi strânse mâna băștinașului. Dacă aici așa erau toți, înțelegea vorbele reverendului. Nu era nevoie de nicio armată pentru a trăi în armonie cu triburile din Insula de Sud. Până atunci, Colin nici nu prea văzuse maori în zonă. Redcliff negocia cu triburile cărora le aparțineau terenurile pentru calea ferată, dar pentru asta nu avea nevoie de sprijin armat.

Lizzie se îndreptă către casă.

– Să intrăm, Mr. Coltrane, după atâta drum călare vă este poate sete. Matariki trebuie să apară curând, vă aștepta astăzi. Dar ia foarte în serios această cursă. Are totuși un Cob, spune ea, și nu se poate lăsa de curse. Dar ce-i cu tine, Hemi?

– Trebuie să plec, vrem să trimitem câteva oi la Dunedin odată cu transportul pentru Michael și am promis să ajut la alegere. Mai prind doar câțiva pești și mă duc acasă, răspunse acesta aruncându-i lui Lizzie o privire curioasă.

Colin o urmă în casă pe Lizzie încruntat, în timp ce Hemi se îndreptă către pârâu. Tânărului i se păru ciudată și situația aceasta. Bărbatul nu putea să pescuiască decât în fața casei stăpânului?

Lizzie râse când el făcu această remarcă.

– Hemi nu este angajatul nostru, răspunse ea. Este doar un prieten, așa cum am spus. Spre deosebire de ceilalți membri ai tribului, el este interesat de viticultură, cel puțin îi place vinul. Iar eu am profitat fără rușine. Lizzie zâmbi și adăugă: Mă ajută la vie, altfel...

– Altfel crește oi? se interesă Colin.

Și lucrul acesta era neobișnuit. Cu excepția comunității din Parihaka, triburile maori nu se prea ocupau cu agricultura și rar aveau vite.

– Tribul lui are oi, preciză Lizzie. Și sunt oi bune. Michael nu poate dormi nopți întregi la gândul că ei își vând berbecii la licitații mai bine decât el.

Acest lucru nu părea a fi luat însă prea în serios, dacă ea râdea îngăduitoare.

Colin își propuse să nu se mai gândească la acest trib ciudat, dar reținu informațiile. Dacă se va decide să facă din nou negoț cu animale, băștinașii puteau fi un client interesant, mai ales că descendența lui Matariki îi oferea căi sigure de abordare. Dar acum îl interesa mai mult ceea ce spusese Lizzie despre logodnica lui și despre o cursă de cai.

În timp ce îi oferi lui Colin un pahar cu apă și pregătea masa pentru prânz, Lizzie îi dădu acestuia și alte informații.

– Oh, asta este o altă idee a reverendului Burton. Pentru care episcopul probabil îl va ostraciza iar. De fiecare dată, Kathleen se ia cu mâinile de păr. Dar Peter este de părere că oamenii fac oricum pariuri și că o cursă hipică ar fi un prilej și pentru strângerea de

fonduri pentru săraci. El va veghea să nu fie ceva periculos. Îi va urmări și pe călăreți, și pe pariori, că își cunoaște oițele. Va paria salariul pe o săptămână pe Matariki și pe calul ei, Grainie, că nu vor fi probleme.

Lizzie râse.

Colin aruncă o privire scurtă, disprețuitoare calului său lăsat în fața casei. Un animal focos, cu picioare lungi ar putea câștiga cursa. Dar poneiul lui Matariki...

– A fost o glumă, îi explică Lizzie, când el îi împărtăși opinia sa. Este o cursă de trap, o modă nouă în Plains. Moda provine din Anglia, cum se putea altfel... În orice caz, este vorba despre câteva mile, nu despre un traseu scurt ca la cursele de galop, iar caii trebuie să meargă la trap. Cine galopează este eliminat ori trebuie să ia cursa de la capăt. Întrebați-o pe Matariki, ea se pricepe, dar uitați-o ca vine!

Mica iapă a lui Matariki se apropia nu la trap, ci la pas. Matariki voia să o răcorească înainte de a o băga în grajd, dar când văzu calul lui Colin o forță pe Grainie să meargă la galop. Aruncă frâul peste bârnă, alături de cel al calului lui Colin, și dădu fuga în casă, unde sări direct în brațele tânărului.

– Colin, dragule, nici nu știi ce dor mi-a fost de tine!

El o sărută și ea răspunse furtunos lipindu-se de el. Chipul lui Matariki era bronzat și mai rotund decât în perioada lipsurilor de la Parihaka. Își împletise părul ei negru și lung în cozi și purta un costum de călărie maro nou, care fusese însă atât de des folosit, încât părea deja uzat. Talia lui Matariki era atât de subțire încât nici nu mai avea nevoie de corset. Totuși, o fată *pakeha* cuminte l-ar fi folosit, dar Colin alungă din minte acest gând. Ea era un copil al naturii și din partea lui putea să rămână așa.

– Trebuie să îmi povestești totul despre construirea căii ferate! îi ceru Matariki cu sufletul la gură. Cei din Dunedin zic că este palpitant. O adevărată activitate de pionierat, până acum s-au putut traversa munții doar pe cal. Lucrezi sub conducerea acelui Redcliff? La universitate se spune că ar fi un geniu.

Lui Colin nu îi ardea să vorbească despre linia ferată și mai ales despre șeful lui, ale cărui performanțe nu îl impresionau. Povestea curselor de trap îi părea mult mai interesantă. Și desigur că nu era greu să o abată pe Matariki către tema lui preferată de discuție.

În timp ce o ajuta pe Lizzie să taie pâinea și să o aducă la masă, după ce îl salută pe tatăl ei aproape tot atât de furtunos ca pe Colin, și în timp ce mânca supa cam fadă din cartofi dulci și carne de iepure, fata vorbea cu vervă despre noul sport și despre ideea temerară a reverendului Burton.

– Nu doar caii pursânge pot să câștige, este vorba despre trap, nu de cât de repede se galopează. Nici în Anglia nu se călăresc caii, ei aleargă înhămați la sulky, șaretele acelea ușoare pe două roți.

Michael și Lizzie schimbară scurte priviri. Colin Coltrane nu o întrerupse pe Matariki, dar fără discuție că știa ce este un sulky. Sau nu îi spusese nimic fetei despre trecutul lui ca geambaș?

– Desigur că pentru asta este nevoie de piste netede, aici se aleargă doar o milă și jumătate, spre Dunedin și înapoi. Acolo se aleargă mai bine, dacă nu vrei să îți rupi osiile. Oricum, în Plains au schimbat destinația unei piste de galop – cu totalizatori și pariuri și tot ce ține de asta. În timp, va deveni un adevărat sport, asta este părerea reverendului. El crede însă și că nu este bine că oamenii sunt ispitiți de jocurile de noroc, iar femeile deja protestează, aceleași care sunt contra alcoolului, pentru că bărbații risip... cheltuiesc banii pe whisky. Și nici pentru cai nu este bine, hangiul de la pubul din Caversham vrea să îi pună poneiului său un frâu special, cum au în Anglia caii de la trăsurile oamenilor de vază. Acesta le ține capul ridicat și nu mai pot galopa ușor. Firește că eu niciodată nu aș face așa ceva cu Grainie, nu ar fi cinstit... și ea este oricum mai rapidă decât poneiul lui Mr. Allerton. Ea...

Matariki nu mai contenea să își laude calul, în timp ce Colin era interesat mai mult de acest nou și ciudat sport. Pentru care era nevoie de anumiți cai. Alții decât cei pentru curse și cu siguranță nu cai pursânge. Cu micuții Cob se puteau organiza poate activități de

binefacere, dar nu curse serioase. Colin avea în fața ochilor calul potrivit: mai firav decât Grainie al lui Matariki, dar cu aceeași forță pentru trap, se gândea să încrucișeze cai din rasa Cob. Prin încrucișarea cu armăsari pursânge ar putea rezulta tipul perfect, poate chiar din a doua generație. Dar ameliorarea s-ar realiza odată cu dezvoltarea sportului. Cu siguranță că va mai dura câțiva ani până la constituirea unei scene hipice cu cai într-adevăr potriviți.

În mintea lui Coltrane încolți un plan. Se va întoarce la trecătoarea Arthur și va mai lucra câteva săptămâni la șantierul căii ferate. Dar când reverendul va da startul acestei curse, va fi aici. Apoi va ști exact ce avea de făcut. Parcă și vedea firma de la intrarea în herghelia lui pentru montă: COLTRANE'S TROTTING WINNERS.

CAPITOLUL 4

Victoria cailor Danny, Lucille și Spirit nu l-a făcut pe Eric Fence cu adevărat bogat. Premiul putea să fie mult mai mare. Eric pariase spre sfârșitul lunii și poate că remarca lui Travers cu privire la laptele pentru copiii îi mai frânase euforia. Pusese în joc doar zece șilingi cu care a câștigat ceva mai puțin de douăzeci de lire. A fost totuși mai mult decât văzuseră ori avuseseră vreodată Eric și Violet.

– Putem să cumpărăm o casă adevărată! spuse dintr-o suflare Violet. În oraș. Poate cu o mică prăvălie. Eu... eu aș putea să croiesc haine și să le vând.

Își exersase talentul de croitoreasă și în scurta perioadă petrecută în Dunedin, la Kathleen Burton. Firește că nu putea să facă o colecție ca acelea de la Lady's Goldmine, dar era în stare să croiască îmbrăcăminte de duminică pentru soțiile de mineri ori pentru femei ca Mrs. Travers.

– Iar Rosie și ceilalți copiii ar putea să meargă la școală! adăugă ea.

Înființarea unei școli în Greymouth era în stadiul de discuție, însă copiii minerilor frecventau rar o asemenea instituție. Drumul de la așezări ca Billertown sau Lamberttown până în oraș era prea lung pentru cei mici, iar cei mai mari găsiseră deja de lucru în mine.

Eric râse batjocoritor:

– Și eu să scot în continuare cărbune? Ți-ar conveni! Nu, Violet, banii ăștia nu-s destinați unei vieți într-un loc împuțit. Ne vor ajuta

să plecăm de aici! Plecăm în Plains, Vio! De acum am să mă ocup de cai!

Prima mișcare a lui Eric pentru realizarea acestui plan a fost să cumpere o mârțoagă maronie, susținând că aceasta ar avea potențial pentru cursele de trap. Violet considera că la cât de mică și de slabă era, abia putea să tragă o căruță. Eric apăru cu ea și cu o căruță cu loitre, veche, dar capabilă să transporte avutul familiei prin trecătoarea Arthur. Plecară de data aceasta toamna și pădurile de fagi din stânga și dreapta drumului străluceau în nuanțe de roșu, galben și maroniu. În munți deja se așternuse zăpada și de-a lungul pâraielor uneori dimineața se forma un strat înșelător de gheață, la fel și pe stânci, și pe plante. Dar lui Violet nu îi ardea de peisaje. Murea de frică să nu o apuce durerile nașterii pe drum. Și, în plus, era foarte ocupată să îi țină pe Rosie și pe bebeluș la căldură. În afara unei echipe care lucra la calea ferată, Violet și Eric nu mai întâlniră pe drum niciun suflet.

– Peste câțiva ani, madam, veți putea călători pe aici comod, cu trenul, îi spuse șeful grupului, un bărbat cu fața roșie, amabil, al cărui nume era Redcliff. Acestuia i se făcuse milă de tânăra soție cu burta la gură și cu copii aproape înghețați.

El invită familia Fence să ia masa împreună cu muncitorii săi. La bucătăria de campanie se pregătise o tocană gustoasă, care îi mai încălzi pe călători. Și corturile în care se mânca erau încălzite. Violet ar fi preferat să rămână aici, dar firește că printre muncitori nu exista și o moașă.

Când, în sfârșit, ajunseră la Springfield, tânăra răsuflă ușurată. Era doar un sătuc, dar se apropia de civilizație. Pentru prima dată, Violet se bucură că lăsase în urmă Greymouth. Se despărțise cu părere de rău de Clarisse, Mrs. O'Brien și Mrs. Travers, pe care abia la plecare reușise să o plătească. Aici, aerul nu mai era tot timpul umed și nici urmă de praful de cărbune atotcuprinzător, care zi după zi depunea un strat de murdărie unsuroasă pe pielea fiecărui

locuitor al așezării miniere. Prosopul cu care în fiecare seară îi curăța fețișoara lui Joe nu se mai făcu gri, iar Violet avea senzația că putea să respire mai ușor.

Toate acestea îi readuseră buna dispoziție și ea se simțea mai optimistă. Poate că în Plains, în mica localitate Woolston, lângă Christchurch, unde Eric voia să se oprească pentru că aflase că exista o pistă pentru curse hipice, va fi într-adevăr mai bine și poate că Eric se va schimba, așa cum visase ea. De la primirea premiului, o lăsase în pace. Nu o întrebase pe Clarisse, dar bănuia că bărbatul mergea la o prostituată. Lui Violet îi era indiferent. Poate că asta o făcea din cauza stării ei avansate de graviditate. Se bucura și că nu o chinuise în timpul călătoriei și se gândea că bărbatul se va mai liniști, o va asalta mai rar și mai puțin brutal. Și era foarte încântată și că Eric se despărțea de Jim și de Fred. Violet își părăsi tatăl și fratele fără niciun regret.

După cinci zile extenuante în care căluțul trase cu greu peste munți căruța grea și Violet se întrebase dacă Eric chiar se pricepea la cai, ajunseră în câmpia Canterbury și din întâmplare nimeriră într-o turmă de oi. Toamna, marii crescători își aduceau acasă animalele, care în primăvară fuseseră duse cu mieii pe podișurile înalte. Violet și Rosie, și chiar Joe, care împlinise un an, urmăreau turmele mânate de câini. Erau însoțite de câțiva oameni călări, printre care și maori. Violet, care învățase de la Caleb câteva cuvinte în limba lor, îi salută cu *kia ora,* ceea ce îi bucură.

– Tu curând bebe! spuse serios unul dintre ciobani, arătând fără jenă spre pântecul lui Violet. Tu mai bine în sat, mai bine nu stat în căruță.

– Mai am mai mult de patru săptămâni, răspunse Violet, dar bărbatul îi mai aruncă o privire cercetătoare și clătină din cap.

– Nu. Crede mine. Eu cinci copii. Și aduc bebe-oi de... numără el pe degete... de douăsprezece primăveri.

Violet își mușcă buzele. Bărbatul putea să aibă dreptate. De două zile o încercau când și când dureri ușoare, însă pusese totul pe seama zgâlțâielilor căruței. Și dacă începeau? Dacă trebuia să nască singură, doar cu Eric și cu copiii în mijlocul sălbăticiei?

– Prostii! îi răspunse bărbatul când ea îi împărtăși temerile.

Dar au avut noroc că întâlniseră turmele spre seară și o vreme merseseră alături. Bărbații i-au poftit să înnopteze împreună. La început, Violet s-a temut că Eric va refuza, maori i se adresaseră ei, în limba lui, când făcuse un popas lângă foc.

Eric știa însă că proviziile lor erau pe sfârșite. Se pricepea să pescuiască și să vâneze iepuri și îi reproșa lui Violet că nu se descurca să jupoaie și să frigă vânatul. În Plains, terenul era neted, dar drumurile erau proaste și căruța lor cu loitre nu avea suspensii. Seara, când hurducăielile încetară, Violet nu își dorea decât să se întindă și să doarmă. Și în timpul acestei sarcini se simțise la fel de slăbită ca la prima, chiar dacă nu îi crescuse burta la fel de mult. În ciuda oboselii, se vedea că era o femeie frumoasă și după ce Eric acceptă invitația conducătorului ciobanilor, bărbații se comportară chiar galant față de ea. Maorii îi făcură complimente în limba lor, uimiți că Eric nu o înțelegeau, iar *pakeha* o tratară ca pe o lady. Violet aprecie noua situație. În Greymouth nu mai avusese parte de așa ceva, cel puțin după ce se căsătorise cu Eric. Minerii nu aveau nici timp și nici energie pentru cochetărie. În Plains, viața părea să fie mai puțin ostilă.

La început, Eric privi suspicios atenția acordată soției lui, apoi le stârni interesul oamenilor când vorbi despre cursele de trap.

– Tu ai prevăzut asta? râse unul dintre ei. Locul doi pentru Lucy a noastră? Hei, Robby, ai auzit? Tipul a pariat pe tine și a câștigat o avere! Hai să îți dea un whisky!

Un bărbat tânăr și blond care aștepta să își primească supa se apropie de ei neîncrezător.

– Robby Anders, se prezentă el.

– Și asta este iapa-minune! Tovarășul lui Robby arătă către o iapă ciolănoasă, aflată alături de ceilalți cai. Permiteți-ne să v-o prezentăm? Este Lucille!

Robby râse când lui Eric nu îi veni să creadă că avea în față un cal de trap în carne și oase. Violet era mai puțin interesată, dar la prima privire își dădu seama de deosebirea dintre iapa suplă, dar cu musculatură bine conturată și calul lor maroniu aproape leșinat de foame. Cu siguranță, Eric nu făcuse o achiziție grozavă. Dar deocamdată nu voia să se gândească la asta. Obosită, ședea pe o pătură, rezemată de o șa. Avea senzația că și copilul din ea stătea mai comod, îl simți răsucindu-se, schimbându-și poziția. Se petrecea ceva în pântecul ei, dar nu avea chef să își facă gânduri, se simțea doar sătulă și epuizată.

– Și o folosiți la mânatul oilor? se interesă Eric, după ce o admiră mirat pe Lucille. Eu credeam, omule, cu asta poți face totuși bani la curse!

Robby Anders clătină din cap:

– Nu, prietene, eu nu sunt omul potrivit pentru așa ceva. Să fac bani cu cai, cu asta s-au ocupat totdeauna doar pungașii, la curse nu este altfel decât în afaceri. Eu am participat, a fost plăcerea mea, dar să pariez... În Woolston au vrut să mă linșeze pentru că am avut tupeul să mă prezint cu un cal străin, necunoscut, ba chiar aproape să câștig. Toată lumea se aștepta ca armăsarul negru să câștige cursa cu două lungimi de cal înaintea celui al lăptarului. Cel puțin așa am auzit. Și ce le fac sărmanelor animale ca să alerge la trap... Lucy merge de voie și este cuminte. Dacă îi zic „trap", nu mai galopează. Dar sunt unii care vor să câștige mereu, așa că le bagă lanțuri în gură, ca să îi stăpânească. Ori le leagă capetele în sus, ca să nu se întindă la galop. Nu, mai bine mân oile.

Violet privea de la distanță. Ceva îi spunea că această informație ar putea să fie importantă și că pentru prima oară Eric asculta. Se părea că până atunci fusese păcălit de cunoscători, cu pariuri trucate. Când va avea timp de asta, mai târziu se va înfuria, dar acum

se temea că va adormi sprijinită de șaua străină, dacă nu se ducea în căruță. Rosie dormea deja, strângând ca întotdeauna bebelușul lângă ea. Joe părea să se simtă bine și contrar temerilor lui Violet, Rosie nu se purta cu el ca și cum ar fi o păpușă. Îl trata cu atenție și o ajuta cu plăcere la înfășarea și la îmbăierea lui. Violet i-l încredința cu speranța că micuța nu era atât de retardată cum părea. La despărțire, Mrs. Travers îi recomandase cu insistență să o ducă la un medic. Fără îndoială, era confuză și avea probleme la cap, nu era posibil ca o fetiță de șapte ani să înceteze brusc să mai vorbească. Dar nici nu îndrăznea să se gândească la bani pentru un doctor, cu tot câștigul lui Eric. Violet putea doar să spere că va găsi de lucru la Woolston. Va face economii și va putea să plătească un medic.

Dar acum, Violet se îndreptă cu greutate și scoase un țipăt înspăimântător, străbătută de cunoscuta durere ascuțită. Se simțea penibil că i se întâmpla aici, printre toți acești bărbați, dar apa i se rupse.

Ciobanii rămaseră surprinzător de calmi.

– Eu spus, zise liniștit ciobanul maori. Omule, Eric, tu du soția în satul meu. Nu este departe de aici. Dar nevoie ajutor...

Eric părea indecis. Ardea de nerăbdare să ajungă la Woolston și orice întârziere îl supăra.

– Nu se mai poate aștepta? întrebă el furios.

Tocmai promisese whisky-ul.

Bărbatul maori râse.

– Nu, copiii și mieii nu așteaptă. Tu...

– Dar...

Eric vru să protesteze, dar Violet gemu și îl prinse cu mâinile de spate.

Se ridică în picioare, sprijinită de căruță, dar nu avea să mai reziste mult. Cu siguranță va țipa din nou, deși nu își dorea asta.

– Ai grijă, Eric! interveni Robby Anders. Micuța ta soție va naște noaptea aceasta, fie că ție îți convine ori nu. Iar eu voi avea o onoare deosebită să o duc cu celebra Lucille în satul lui Eti. Ei, ce zici? Puteți să vă lăudați cu asta mai târziu în Woolston. Veți avea astfel un start mai bun.

Robby Anders nu mai aşteptă reacţia lui Eric şi se şi apucă să-şi înhame iapa.

Pentru prima oară în viaţa ei, Violet simţi nevoia să sară de gâtul unui bărbat.

Lucille era superioară micuţului maroniu al lui Eric. Imediat se aşternu serios la drum, ceea ce îl făcu pe Eric să fie atât de entuziasmat, încât uită de Violet şi tot stimula iapa, care oricum zbura nebuneşte pe drumul prost.

– Atenţie, osiile! îl avertiză Robby, care se ţinea de capră lângă el. Nu rupeţi căruţa, dacă vă pasă de soţie!

Astfel ajunseră în câteva minute în satul maori, idilic situat la marginea unei pădurici de fagi. Eti, care le-o luase înainte pe calul lui, pentru a le anunţa sosirea, abia ajunsese şi îşi convinsese prietenii să deschidă poarta gardului care înconjura *marae*. Nu exista pază, pentru că tribul Ngai Tahu nu se temea de duşmani şi îi întâmpină bucuroşi pe musafirii târzii. Maorii încă nu dormeau. În micul sat foarte frumos şi bine întreţinut, focurile încă ardeau. Pentru bărbaţi şi pentru Eric mai rămăsese whisky, iar de Violet se ocupă o femeie foarte bătrână şi scundă, smochinită ca o prună uscată.

– Ea este Makere, îi traduse lui Violet o tânără. Fata vorbea bine engleza, probabil că frecventa o şcoală *pakeha*. A adus deja pe lume peste o sută de copii. Nu aveţi de ce să vă temeţi, madam.

Robby se pregăti să o aşeze pe Violet pe o targă, dar Makere se opuse.

– Poate să meargă liniştită, traduse fata. Este mai bine pentru copil.

Violet ar fi preferat targa, mai ales una care să nu o zgâlţâie, dar o urmă supusă pe moaşă, sprijinindu-se de fată. Cele două o conduseră într-o casă împodobită cu sculpturi în lemn şi o întinseră pe o rogojină.

Cu degete mici şi smochinite, moaşa îi pipăi cu pricepere pântecul şi organul genital, îi dădu un suc cu gust amar şi îi spuse ceva fetei care o ajuta.

– Copilul este bine aşezat şi este mic, traduse fata puţin jenată. Se părea că terminase de curând şcoala misionară. Dar Makere

spune că dumneavoastră sunteți slăbită, madam, nu aveți forță să împingeți. De aceea ar putea să dureze mai mult. Îi pare rău.

– Am să mor? întrebă Violet încet.

Se temea de asta de când aflase că rămăsese din nou gravidă. Nu va rezista la încă o tortură cum fusese nașterea lui Joe.

Bătrâna maori clătină negativ din cap, ca și cum ar fi înțeles-o. Probabil că mai auzise asta în engleză de multe ori și recunoștea întrebarea după tonul vocii. Însă înțelegea și puțină engleză.

– Nu, răspunse fata. Copilul este mic, iese repede. Nu este precum copilul aflat cu tine.

Violet se miră. Nu observase că moașa maori îi văzuse pe Rosie și pe Joe. Dar sub fruntea ridată se afla evident o minte trează și, între riduri, ochii bătrânei erau vii.

– Fata nu este a ta, constată tânăra traducătoare.

Violet se gândi dacă ar fi bine ca în dimineața următoare, dacă va supraviețui nașterii, să i-o prezinte lui Makere pe Rosie. Poate că această femeie-maori avea cunoștințele unui medic *pakeha* și cu siguranță nu era atât de scumpă.

– Este sora mea, șopti Violet. Cineva trebuie să aibă grijă de ea, nu trebuie să vadă asta.

Makere vorbi iar și Violet o văzu pe traducătoare întrebând-o ceva pe bătrână.

– Deja a văzut prea mult, zise fata. Dar acum spiritele i-au închis ochii.

Violet ar fi vrut să îi pună mii de întrebări, însă în clipa aceea o cuprinseră din nou durerile și luptă cu acestea.

– Nu luptă contra copil, spuse moașa blând într-o engleză aproximativă. Spui bun venit... *Haere mai*!

Violet își mușcă buzele, dar zâmbi când durerea se mai diminuă.

– Asta înseamnă „Bun venit"? Bine ai venit ? întrebă ea. *Haere mai*?

Traducătoarea confirmă.

– Și este mai bine să vă ridicați în picioare, madam, și să faceți câțiva pași. Astfel copilul va veni mai repede.

Violet se ridică ajutată de fată.

– Nu madam, suspină ea. Violet.

Fata dădu din cap:

– Eu sunt Lani.

Violet suferi și la nașterea celui de al doilea copil, dar incomparabil mai puțin decât chinurile iadului prin care trecuse la nașterea primului. Se petrecuse mai repede și mai ușor și, înainte de toate, nu mai fusese singură. Makere și Lani au sfătuit-o, au sprijinit-o și au consolat-o atunci când țipa de durere. I-au dat apă și ceai, care i-au mai domolit suferința. Nu se mai temuse așa tare că era sclava neajutorată a ceea ce se i întâmpla. Makere îi verifica mereu deschiderea orificiul uterin și poziția fătului, iar Lani traducea. Pe Violet asta o ajută mai mult decât ceaiul și sucul. Când pricepu ce se petrece cu ea, născuse deja.

De data aceasta nu mai trebui să își facă griji nici pentru Rosie. Lani îi spuse că Robby Anders o lăsase să o călărească pe Lucille și copila chiar râsese puțin, apoi o încredințase celorlalte femei din trib. Eric se lăsase pradă whisky-ului, nu îl mai interesa nimic, dar lucrul acesta nu supără pe nimeni. Bărbații maori contribuiau tot atât de puțin la naștere ca *pakeha*.

Luna apunea când Violet, cu un ultim și lung țipăt, aduse pe lume un copil foarte mic. Lani îl înveli repede într-o pânză și i-l puse în brațe. Violet privi chipul înroșit și atât de stafidit, aproape ca al moașei. Ceea ce o făcu să zâmbească. Și i se păru că bebelușul îi răspunse cu un zâmbet.

Afară se petrecea ceva. Robby Anders băgă capul pe ușă.

– Tânăra lady nu mai țipă, întrebă el îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

Makere îl lăsă să intre și arătă spre bebeluș. Îl luase probabil drept tatăl acestuia.

Violet îi zâmbi epuizată și lui.

– Nici nu știu cum să vă mulțumesc. Eric..., șopti ea arătând spre afară.

Robby dădu din cap:

– După soțul dumneavoastră, ați fi născut pe drum. Unii oameni nu știu să își prețuiască norocul. Dar el este pe măsura lumii în care se înghesuie. La Woolston o să aibă căutare. Bărbatul zâmbi și adăugă: Lucille și-a făcut bine treaba. Aveți grijă de dumneavoastră și de micuța dumneavoastră surioară, madam.

Robby făcu un gest de rămas-bun.

– Ar trebui măcar să îi dau copilului numele dumneavoastră, spuse Violet înainte ca acesta să iasă. Tu ce părere ai? Întrebarea fusese adresată micuței ființe din brațele ei. Îți place Robert?

Bebelușul se încruntă. Robby râse. Părea că se simte onorat.

Doar Lani clătină din cap:

– Nu cred că îi place. Nu ai văzut, Violet? Este fetiță!

Roberta Lucille Fence a fost botezată două săptămâni mai târziu, în Woolston. Nașul ei a ținut să vină la botez împreună cu „nașa", dar a refuzat să înscrie patrupedul la o nouă cursă, care avea să aibă loc în curând, după cum spunea Eric cu importanță. Soțul lui Violet își găsise și o slujbă. Lower Heathcote Racing Club, înființat de scurt timp, avea nevoie de îngrijitori la cai și nu punea mare preț pe calificare. Eric lucra acolo de o săptămână, dar se lăuda față de Robby că deținea informații din interior. La următoarea cursă de trap parie tot ce mai avea pe un armăsar roșcovan cu numele de Thunderbird. Calul luptă vitejește, dar puțin înainte de linia de sosire jocheul pierdu controlul. Thunderbird începu să galopeze și fu descalificat.

Și Violet ajunse din nou săracă.

CAPITOLUL 5

– Firește că trebuie să participi! Scrie la Wellington să îți trimită calul!

Heather Coltrane insista să o convingă pe prietena ei. În sfârșit, găsise ceva pentru care Chloé Boulder manifesta o urmă de interes.

Fiica lui Claire Dunloe se întorsese definitiv din Insula de Nord în urmă cu două săptămâni și Heather abia dacă își recunoscuse cea mai bună prietenă. Chloé, odinioară o fată exuberantă, părea distrusă și împietrită. Nu putea să accepte pierderea soțului ei iubit și vorbea mereu la prezent despre lucrurile care îi plăceau sau nu lui Terrence, despre mâncărurile preferate ale acestuia sau despre ce îl interesa. Când conștientiza că niciodată nu va mai râde și nu va mai vorbi cu el, nu va mai mânca și nu vor mai ieși cu caii, izbucnea în plâns, fugea în camera ei ca să plângă în liniște sau, și mai rău, se adâncea ore în șir într-o meditație mută. Heather încercase deseori să o înșenineze ori cel puțin să o mai distragă, dar nu reușise mai mult decât Claire și Jimmy Dunloe. Aceștia o aduseseră pe Chloé din Wellington, unde avusese loc înmormântarea, deschiderea testamentului și toate celelalte, la care Chloé făcuse cu greu față.

Tânăra femeie fusese înainte recunoscută pentru spiritul ei practic, organiza cu plăcere expoziții și comercializa tablourile prietenei ei și ale altor artiști. Înainte de căsătoria lui Chloé, cele două tinere voiseră să deschidă o galerie de artă, iar după moartea lui Terrence, Heather sperase ca acest vis să se realizeze totuși. Însă

acum delicata ei prietenă cu păr negru, care trecuse prin viață dansând mereu, era obosită, tristă și disperată. O făptură de neconsolat, retrasă, care aproape că nu mai ieșea din casă, iar când ieșea se ascundea în spatele vălului de văduvă.

Abia în acea dimineață, când Heather reușise să o aducă într-o vizită la soții Burton, iar Peter amintise de cursele de trap, Chloé păru să revină la viață.

– Aveam un Hackney, spusese aceasta pe un ton neutru. Mi-l făcuse Terrence cadou. O iapă roșcat-aurie. Am pus-o la trăsură, dar se lăsa și călărită. La vânătoarea din toamnă...

Chloé își reținu un suspin, dar, spre uimirea lui Heather, continuase să vorbească, iar vocea ei devenea tot mai vie cu fiecare cuvânt despre calul ei Dancing Jewel și despre aventurile din timpul vânătorii.

– A fost o vânătoare de vulpi adevărată, nici nu o să credeți! Acest crescător de oi din Rimuta a adus vulpi din Anglia și le-a eliberat pe pământurile lui. Chipurile, în primul rând, pentru a ține iepurii sub control, pe care tot niște nebuni i-au adus în Noua Zeelandă și care acum îi mâncau iarba oilor. De fapt, vulpile nu trebuiau vânate, dar el a organizat totuși o vânătoare de vulpi, și Terrence...

Heather asculta uimită cum Chloé putea povesti ceva despre Terrence, de data aceasta fără să mai izbucnească în lacrimi. Ba chiar și râse când descrise cum ea și Terrence au ajuns primii la câinii care încolțiseră vulpea și cum aceasta, șireată, a reușit să scape.

– Era așa de drăgălașă, că aș fi luat-o cu noi. În niciun caz nu aș fi permis să fie sfâșiată de câini, de aceea Terrence...

Ochii lui Chloé străluceau când relata despre încercarea lui Terrence de a salva vulpea. Atunci, Heather își dădu seama cum putea să își smulgă prietena din letargie: iapa Dancing Jewel, moștenită de la Terrence Boulder, trebuia să fie vândută la Wellington și, în cazul în care se mai afla în grajdul închiriat, Chloé o putea aduce la Dunedin ca să o înscrie la cursa hipică de binefacere a comunității Caversham. Tânăra ar fi putut să își găsească

astfel o ocupație, ar fi putut vorbi cu alți oameni și despre alte lucruri decât despre durerea și pierderea pe care o suferise. Mai trebuia doar să o convingă.

– Și dacă nu mai este acolo? întrebă Chloé pesimistă. La ghinionul meu...

Heather clătină din cap.

– Un cal atât de neobișnuit nu se vinde așa repede, mai ales că este foarte scump. Dar oricum o să descoperi asta scriindu-i cât mai repede executorului testamentar. Cel mai bine ar fi să îi trimiți o telegramă. Hai! Mergem la telegraf! Și la întoarcere îți cumpărăm un costum de călărie nou. Nu negru, ci unul albastru! Altfel îți bagi calul în depresie!

Heather nici măcar nu cutezase să spere la așa ceva, dar socoteala ei se confirmă. Chloé iubise toată viața caii. Mama ei, Claire, o încurajase să călărească de când învățase să meargă. Spre invidia lui Heather, primise un ponei imediat ce Claire și Kathleen făcuseră ceva bani și, din fericire, Terrence, soțul ei, îi împărtășise pasiunea. Numai șocul și durerea trăite o făcuseră pe Chloé să o lase pe Jewel a ei în Insula de Nord, atunci când părinții o luaseră acasă după moartea lui Terrence. Și cu siguranță că executorul testamentar, un tânăr avocat prieten al soților Boulder, știuse asta. În orice caz, nu vânduse eleganta iapă, ci se interesase serios cum putea expedia calul în cele mai bune condiții.

Avocatul răspunse prompt la telegramă că iapa va fi expediată chiar în aceeași zi. Reacția lui Chloé depășì și cele mai mari așteptări ale lui Heather: inițial, aceasta își făcu planul să plece la Blenheim imediat, pentru a-și lua calul în primire chiar la sosirea feribotului, dar se gândi apoi că transportul animalului ar putea și să întârzie. Așa că hotărî să călătorească în întâmpinarea lui Jewel. Împreună cu Heather, luă trenul spre Christchurch, unde făcură un tur de cumpărături și o vizită la primul hipodrom din Plains.

Pista era într-o suburbie aflată la două mile de Christchurch, în Woolston, un sătuc cu un magazin general și câteva fabrici de prelucrare a lânii. Un proprietar al unui grajd de închiriat avusese trăsnita idee de a construi un hipodrom și de atunci se bucura de clienți cu stare și obținea venituri suplimentare în weekend. Tocmai luase ființă și un Racing Club cu sediul vizavi, care oferea antrenori și găzduire pentru caii curselor de galop, precum și locuri de muncă.

Heather și Chloé apăruseră într-o zi în care se organizau curse și firește că sperau să urmărească o cursă de trap. Asemenea întreceri aveau loc rar și nu erau luate prea în serios de către crescătorii de cai pursânge.

– Ce mai adunătură! oftă lordul Barrington, baron al oilor și unul dintre primii crescători de cai de curse din Noua Zeelandă. Oamenii vin cu caii de muncă, animale care trag căruțele cu lapte și mai știu eu ce. Uneori îi aduc înhămați la trăsuri cale de peste patruzeci de mile, pentru a-i pune apoi să alerge trei mile la trap. De aceea gloabele sunt obosite și scot timpi ridicoli. În Anglia, acest sport câștigă susținători, dar aici oamenii simpli vor să se și distreze.

Lordul îi privi condescendent pe cei câțiva țărani, marinari pe ape curgătoare și meșteșugari care pariau și se înghesuiau la peluza de la marginea pistei. În spatele acestora demonstra un grup de femei, agitând pancarte cu inscripții despre pericolele pariurilor și ale alcoolului și interpretând cântece religioase. Spectatorii nu le dădeau nicio atenție ori le copleșeau cu ironii, pe care femeile le suportau cu stoicism.

Cei mai avuți din Christchurch ocupau tribunele și lojele, purtând toalete elegante și pălării extravagante ca la Ascot. La cursele de trap, după cum aflaseră Heather și Chloé, nu venea crema cremelor din Plains. Hipodromul era deci la mâna claselor de jos. Muncitorii de la fabricile din jurul Woolstonului preferau cursele de trap în locul celor de galop, și când își încurajau favoriții și se mai încăierau cu bookmakerii, făceau hărmălaie și renunțau la politeturi. Miza era în general un tenner, o bancnotă de zece șilingi.

– Pentru adevăratele curse avem de curând totalizatorul! le spuse lordul cu mândrie și nu pierdu ocazia de a invita tinerele femei să parieze.

Din politețe, cele două s-au decis pentru cai pursânge din grajdurile Barrington și nu au fost dezamăgite: calul lui Heather ajunse primul, al lui Chloé pe locul al doilea, amândouă ieșind în câștig. Heather câștigă îndoit: Barrington o angajă imediat să facă portretul învingătorului și ea petrecu timpul până la sosirea lui Jewel realizând schițe și un prim crochiu.

– Ar trebui să organizăm la Woolston, în următoarea zi de curse, o expoziție cu tablourile tale, îi propuse Chloé.

Heather trase mai adânc aer în piept. Prietena îșI recăpăta personalitatea văzând cu ochii. Desigur că suferea ca și înainte, dar nu se mai lăsa copleșită de durere. Pentru prima dată se apropie de Heather și amândouă îșI donară câștigurile demonstrantelor pentru lupta lor împotriva alcoolului și a jocurilor de noroc.

– De ce sprijiniți această lume bizară? întrebă lordul Barrington neplăcut surprins. Niște fanatice, am auzit că susțin până și interzicerea vinului de liturghie în biserici!

Heather râse:

– Așa zice și tatăl meu vitreg. Dar, în fond, au dreptate. Pentru dumneavoastră, mylord, sunt zece șilingi pentru un joc de noroc. Pentru un muncitor reprezintă un tenner, jumătate din câștigul lui săptămânal. Dacă bea acești bani și îi pariază, copiii lui suferă de foame. De aceea se plâng aceste femei! Nu de bărbatul care dispare în pub. Și nu la Mr. Brown ori la prietenii dumneavoastră de la totalizator!

După ce lui Chloé îi sosi calul, tânăra, însuflețită de ideea curselor de trap cu șaretă, își luă una. Firește că în Dunedin se călărea – ca la cele mai multe curse din Brown's Paddock –, dar ideea de a concura la cursele de trap cu un vehicul i se păru lui Chloé și mai interesantă. Spre deosebire de galop, care pentru un călăreț era permanent o

plăcere, trapul s-a dovedit a fi mai curând un fel de mișcare destul de incomodă. Când calul se „adună" și se trage hățul, este suportabil, dar se limitează viteza. A duce la capăt o cursă de trap presupunea o mare solicitare pentru călăreț. Pe o șa pentru dame ar fi un iad, dar Chloé nu în așa ceva voia să se lase atrasă, să se prezinte în fața comunității religioase din Dunedin pe o șa pentru bărbați. Ideea ei era să facă această cursă mai simplă. Pe drumul bine întreținut care pleca din Christchurch spre Otago, ea o surprinse pe Heather alergând cu mare viteză în trap cu Jewel. Hackney-ul era un cal născut pentru trăsură, doar rareori trecea la galop. Chloé nu va avea nicio problemă să facă iapa să își păstreze ritmul.

– Și pe deasupra este minunată! se entuziasmă Heather. Ca o sculptură în aur pur. Vei atrage atenția, Chloé, veți fi cea mai frumoasă pereche din acea cursă.

Chloé râse, poate pentru prima oară de când îl pierduse pe Terrence.

– Aici nu este vorba despre frumusețe, Heather, este vorba de tempo! Și eu am de gând să câștig!

CAPITOLUL 6

Colin Coltrane părăsi șantierul căii ferate cu două săptămâni înainte de prima cursă în scop caritabil din Caversham, dar nu fără să se certe zdravăn cu Julian Redcliff. Colin era un bărbat inteligent și își însușise ușor elementele de bază ale folosirii explozivilor și ale construirii podurilor, iar dacă ar fi avut puțină ambiție, ar fi putut studia la o facultate de inginerie. Redcliff îl promovase fără tragere de inimă și îl pusese în fruntea unui grup de constructori format din șase oameni, doi dintre ei maori. Pe șantierele periculoase din trecătoarea Arthur nu se puteau face însă anumite lucruri după ureche și încercările lui Colin de a grăbi lucrările, trecând peste indicațiile lui Redcliff, i-au pus în repetate rânduri oamenii în situații dificile.

Când unul dintre muncitorii maori s-a prăbușit, pentru că ambițiosul Colin renunțase să îl asigurare în timp ce construiau un pod, au avut necazuri mari. Din fericire, omul a supraviețuit, dar a fost grav rănit și salvarea lui dintr-o prăpastie greu accesibilă nu numai că a pus și alți oameni în pericol, dar a și ținut pe loc lucrările de pe întregul șantier timp de o zi. Redcliff a urlat la Colin în fața oamenilor lui și i-a revocat promovarea. Colin a încercat să îl lovească, dar a renunțat după ce un inginer masiv l-a trimis la pământ cu un croșeu de stânga. Întrecerile de box făceau parte dintre distracțiile duminicale ale muncitorilor și Redcliff era apreciat de oamenii lui.

Colin părăsi șantierul umilit, dar buna dispoziție îi reveni imediat ce coborî călare spre Plains. Capitolul șantierului căii ferate era de

domeniul trecutului, precum și cel Armed Constabulary. Reclamația înaintată la început garnizoanei avea un răspuns clar: munca la calea ferată era considerată continuarea activității, iar Redcliff îi era șef. A-l ataca pe șef reprezenta pentru militar un delict grav. Și în cazul în care nu ar fi fost concediat, Colin s-ar fi ales cel puțin cu o degradare. În acest fel era îndepărtat măcar cu rangul de sergent și decise să se alăture entuziaștilor curselor de cai și crescătorilor acestor animale din Insula de Sud ca sergent Coltrane. Titulatura inspira încredere și respect în același timp, calificarea lui nefiind pusă la îndoială.

Spre deosebire de Heather și de Chloé, Colin avusese noroc și în Woolston și putuse să asiste la cursa de trap. Ajunse la Brown's Paddock în săptămâna dinaintea cursei și se înțelesese foarte bine cu istețul proprietar al grajdului.

– Dacă înființați o herghelie, construiți și o pistă pentru curse! îl sfătui Brown, un geambaș îndesat și roșu la față din Manchester. Dar nu aici, tinere, vă rog! Ci în zona din jurul Dunedinului sau de mai sus, în Otago. Va prinde la căutătorii de aur de acolo. Cursele de trap nu sunt pentru bogătași, înțelegeți? La acestea vin oamenii obișnuiți, care pariază cei câțiva bani câștigați în fabrici. Ăștia beau și bine, curând am să deschid și eu un pub.

Colin ascultă cu interes spusele omului și le găsi întemeiate. În timp ce majoritatea cailor pursânge soseau de vinerea pentru cursele principale de duminică, cei mai mulți concurenți pentru cursele de trap ajungeau sâmbăta după-amiaza, în multe cazuri după o călătorie de o jumătate de noapte. Practic, jochei nu existau, proprietarul fiind cel care conducea ori călărea de obicei animalul. Astfel, terenul era ocupat de o amestecătură de patrupede din toate rasele și de toate mărimile.

Cei mai mulți cai veneau de la fermele de oi învecinate, călăriți de oierii care lucrau cu ei și în timpul săptămânii. Dar nici micii negustori și micii căruțași din Christchurch și localitățile învecinate nu ezitau să își aducă animalele la Woolston. Majoritatea proprietarilor

de cai luau startul atât la cursele călare, cât și la Harness Race. După șase mile de trap, erau obosiți morți, dacă nu cumva ajunseseră deja epuizați. Unii dintre caii de la ferme nu fuseseră niciodată înhămați, alți cai de tracțiune nu fuseseră niciodată călăriți. Același haos domnea și pe pistă.

Niciunul nu era prea rapid și în îmbulzeala generală nici nu se putea vedea dacă un anume cal o luase la galop ori nu. Din această cauză, deseori se ajungea și la dispute între organizatori, participanți, bookmakeri și public. Aceste curse erau departe de a fi o întrecere ordonată. Totuși, Colin văzu potențialul reprezentat de acest sport. Tribunele hipodromului erau ocupate până la ultimul loc, pariurile, în parte mici, constituiau, în final, o mică avere, iar câștigătorii încasau premii apreciabile. Colin Coltrane parcă și vedea confirmarea celor mai curajoase speranțe ale sale: în creșterea și comercializarea cailor de trap se afla viitorul său și al lui Matariki.

First Caversham Welfare Race nu produse surprize în privința participanților și a numărului de cai. Lua startul oricine avea un cal, deși, de fapt, nu câștiga nimic. Pentru călăreții-concurenți nu erau premii în bani, doar asociația gospodinelor pregătise cupe.

– Unde Dumnezeu le mai punem și pe-astea dacă Heather câștigă? întrebă Kathleen Burton cu o îngrijorare mimată.

Firește că la start s-a prezentat și fiica lor cu frumosul ei cal pursânge negru. Alături de ea și de Matariki, Colin observă și o altă participantă, o tânără cu părul negru, singura care nu călărea, ci conducea o șaretă. Lui Colin, aceasta îi păru cunoscută, dar Matariki îl acapară în asemenea măsură, încât nu mai ajunse să o întrebe pe mama ei cine este. Fata era într-o dispoziție excelentă, își curățase calul care strălucea, îl împodobise cu panglici colorate și era foarte încrezătoare în reușită.

– Nicio grijă, Miss Kate, vom câștiga!

Matariki îi mângâie gâtul lui Grainie surâzând. Colin observă că nici astăzi nu îi pusese șaua pentru dame și acest lucru îl irită puțin.

Nu îl deranjase când călătoriseră de la Parihaka la Wellington, dar aici, în fața întregii comunități, lui Colin i se părea nepotrivit ca logodnica lui să stea bărbătește în șa, dezvelindu-și gleznele.

Când îi atrase atenția, Matariki râse.

– Dar am cizme! ripostă ea. Și oricine știe că am picioare, atunci de ce să le ascund? Voi călări trei mile la trap, Colin. Dacă fac asta pe o șa pentru dame, am să mor de dureri de spate. Și doar nu vrei să rămân țeapănă în seara aceasta, nu?

Matariki sări rapid de pe cal și se lipi ca o pisică de Colin. Nu era nici acesta un gest potrivit pentru a fi făcut în public, dar atât mama lui Colin, cât și mama lui Matariki îl ignorară. Michael nu era printre spectatori. Și el avea un cal și voia să îl călărească.

– Am toate șansele să mă aleg cu două astfel de oale respingătoare pe cămin, spuse zâmbind Lizzie Drury cu ochii la premiu. Uite că reverendul Peter urcă pe podium. Cred că trebuie să te duci la start, Riki!

Matariki se despărți tandru de Colin, în timp ce Peter rostea câteva cuvinte de prezentare. Din nou, Kathleen și Lizzie se făcură că privesc în altă parte, dar părură ușurate că Grainie bătea în pământ cu copitele la start.

Peter Burton salută glumeț comunitatea strânsă la picnicul din acel an și la bazarul filantropic ce urma să se deschidă după cursă.

– Ca de fiecare dată, sperăm că vom primi donații generoase pentru cei în nevoie din comunitatea noastră, și înainte de toate pentru imigranți. Știți că fluxul de căutători de aur către Otago nu s-a oprit și, ca și mai înainte, nu este vorba doar de pungași și aventurieri care se îndreaptă spre mine, ci și de foarte mulți oameni care în patria lor nu mai întrevăd nicio speranță. Știți că și mulți dintre dumneavoastră ați urmat inițial chemarea ademenitoare a aurului, înainte de a găsi posibilități mai bune și mai binecuvântate de Dumnezeu de a vă asigura cele necesare traiului. Cine suntem noi să condamnăm visătorii care zdrențăroși, săraci și deseori bolnavi vin în orașul nostru? Mulțumesc cu această ocazie femeilor din

comunitate, care după sosirea vaselor se ocupă de prepararea supei săracilor, și tuturor bărbaților, care îi sprijină pe nou-veniți, cu fapta și cu vorba, la procurarea uneltelor și dotărilor pentru iarnă pe terenurile aurifere. Mulțumesc și meseriașilor, și negustorilor, care dau de lucru celor care se întorc disperați și fără nicio nădejde de pe terenurile aurifere, ca și familiilor care acceptă copiii rămași orfani în timpul călătoriei pe mare ori copii părăsiți de părinți. Dumneavoastră toți lucrați pentru răsplata Domnului, dar masa pentru săraci, asistența medicală, păturile și hainele călduroase costă, firește, bani. Din acest motiv, în acest an, ne-am gândit la ceva nou: primele curse de cai în scop caritabil din Caversham. Oricine posedă în Dunedin și în împrejurimi un cal care merge la trap poate participa la această cursă, iar spectatorii pot paria mici sume pe călăreți ori pe conducătorii de șarete. Pariatul este, fără îndoială, o povară care an de an aruncă multe familii în sărăcie. Dar așa cum gustarea unui pahar cu vin bun nu face din om un beție, nicio contribuție mică la un joc nevinovat nu duce la pierderea rațiunii și a avutului. Pariurile sunt limitate la un șiling. Două treimi din sumă intră în contul comunității, o treime revine inițiativei „Femeile contra alcoolului", a cărei președintă, Mrs. Harriet Morison, ne va adresa acum câteva cuvinte.

Reverendul se întoarse către participanții la cursă, în timp ce o doamnă scundă și rotofeie urcă pe podium fluturând războinic umbrela, și imediat începu să tune și să fulgere.

Colin Coltrane se încruntă, iar Lizzie i se adresă râzând lui Kathleen:

– O luptă dură, nu? întrebă ea amuzată. Peter a trebuit să se străduiască serios pentru a convinge femeia de caracterul de binefacere al inițiativei lui.

Kathleen dădu afirmativ din cap.

– De fapt, ea are dreptate în privința pariurilor și a alcoolului. Le apreciem pe Mrs. Morison și pe activistele ei, cu toate că uneori exagerează. Dar femeile sunt cătrănite. Bărbații lor petrec jumătate

de noapte prin cârciumi și își dau banii pe băutură. Copiii sunt înfometați, familiile nu își mai pot plăti chiriile pentru locuințe – totul devine o tragedie. Nu este de mirare că urăște whisky-ul. Eu, personal, nu cred că acești bărbați ar deveni soți mai buni dacă s-ar închide cârciumile. Cine vrea whisky îl găsește oricum.

Ea îi aruncă lui Michael o privire sugestivă. Acesta provenea dintr-o dinastie de fabricanți clandestini de alcool. Lizzie zâmbi.

– Femeile au nevoie de mai multe drepturi, se amestecă în discuție o voce prietenoasă. Trebuie să aibă acces mai ușor la averea familiei, au nevoie de sprijin dacă se despart, de dreptul la întreținere pentru copii. Am ajuns prea târziu, mamă? Nu am putut pleca de la birou.

Sean Coltrane purta costumul lui sobru, cu vestă, în loc de haine ușoare pentru timp liber, ca majoritatea bărbaților prezenți la festivitatea comunității. Cămașa îi era mototolită, ca și cum ar fi dormit cu ea. Ceea ce lui Kathleen i se părea posibil. Fiul ei cel mare muncea din greu la biroul la care între timp devenise partener. Nu ar mai fi lucrat zi și noapte, dar pe lângă cazurile bănoase de succesiuni și fuziuni de firme, domeniul principal al biroului de avocați, Sean reprezenta și clienți lipsiți de mijloace. Consilia asociații de binefacere, reprezenta în procese femei și copii abandonați și făcea parte dintre puținii avocați care reprezentau femei în procedurile de divorț. Sean avea unsprezece ani când Kathleen își părăsise soțul. Își amintea bine de martiriul la care fusese supusă și era dispus să le scutească pe alte femei de așa ceva. Acum păru puțin mirat descoperindu-l pe Colin alături de mama sa.

– Hei, Colin! Ce te aduce pe aici fără cal? Credeam că vei concura.

Colin rânji condescendent.

– Ai fi pariat pe mine, frățioare? Ori îți interzice morala? Oricum, ca să câștigi tu șase pence, nu-mi rănesc eu fundul la călărit și să nu mă aleg cu nimic. Așa că renunță.

Cei doi își întoarseră spatele.

Frații vitregi nu s-au plăcut niciodată și aveau puține lucruri în comun. La început, Sean suferise din cauza preferinței evidente a presupusului tată comun față de Colin, iar mai târziu din cauza escapadelor lui Colin la Dunedin. Sean fusese foarte mulțumit să îl vadă plecat în Anglia pe fratele mai mic și nici astăzi nu îi venea să creadă că acesta devenise un membru util societății, dacă se gândea că lucra pentru Armed Constable, dar nu doar din această cauză.

Mai era puțin până la start și Colin se îndrepta către Matariki, pentru a-i mai ura încă o dată noroc. Sean îl urmărea suspicios cu privirea.

– Se mai învârte în jurul micuței Drury? o întrebă pe mama lui fără să o observe pe Lizzie.

– Oh, iertați-mă, Miss Lizzie, nici nu v-am văzut. Eu...

Sean roși, dar Lizzie îi zâmbi prietenos. Inițial, fusese ferm convinsă că fiul lui Michael nu îi plăcea, dar Sean, prietenos și serios, o câștigase ca adolescent. Acum, cu părul lui bogat și negru și cu chipul ușor colțuros, aducea cu Michael. Crescuse înalt ca tatăl său, dar nu era un temerar ca acesta, ci mai curând meditativ. Nu avea ochii albaștri-luminoși ca ai lui Michael, ci verzi-deschis, și părea mereu visător. Toate acestea ar fi trebuit să îl facă irezistibil în fața fetelor, dar Sean încă nu își descoperise iubirea vieții lui.

– Ai anumite rețineri cu privire la legătura fratelui tău cu fiica noastră, remarcă Lizzie. Și nu ești singurul, pentru că și noi privim sceptic prea timpuria logodnă. Dar fără nicio îndoială cei doi sunt îndrăgostiți unul de altul.

Ea arătă către Colin, care tocmai ajunsese la Matariki, pe care o sărută. Aceasta aproape că rată startul, reverendul coborând un steag pentru a deschide cursa. Matariki trebui să încalece repede, când Grainie avu tendința să plece în trap odată cu ceilalți cai. Și Grainie chiar rămase în trap. Mulți concurenți nu reușiră să își stăpânească animalele, care țâșniseră în galop. Conform regulilor, aceștia mai puteau să ia startul încă o dată, după ce călărețiii reușeau

să își țină în frâu caii și să îi întoarcă. Firește că nu mai aveau mari șanse. Colin considera regula lipsită de sens. Ar fi fost mai bine să fie descalificați imediat și să elibereze pista.

Călărețiii și singura concurentă cu șaretă ieșiră repede din câmpul vizual al spectatorilor, iar reverendul și alți câțiva observatori îi însoțiră călări, pentru a constata încălcarea regulilor și a aplica sancțiuni. Nu mai aveau la dispoziție o pistă, cursa se desfășura pe drumul către Dunedin, care era bine amenajat. Pe prima jumătate a traseului conducătoarea șaretei avea șanse mai mari ori egale cu călărețiii. Întoarcerea urma să aibă loc pe drumuri înguste denivelate, după cum îi explicase Matariki lui Colin. Și ea se gândise să își înhame calul la șaretă. În trap repede era aproape imposibil să stai în șa, ceea ce era incomod și pentru cal. Matariki era sigură că fiind în șa o încetinea pe Grainie, dar având în vedere starea drumului se decisese, în cele din urmă, să renunțe la șaretă.

Colin privi puțin în urma concurenților, apoi hotărî să revină lângă familie până când aceștia au să reapară. Trebuia să lase o impresie bună în primul rând lui Lizzie, pentru că, în fond, planurile lui de viitor depindeau, printre alții, și de ea. Venise pregătit: avea în coburi o sticlă de vin australian, pe care dăduse o mare parte din ultima soldă. Știa că Lizzie nu se putea împotrivi câtorva picături și pentru siguranță făcuse rost de câteva cești pentru ceai, ca să le ofere lui Lizzie și mamei sale câteva înghițituri. Chiar de-ar fi prin apropiere belicoasa Mrs. Morison...

Matariki luase bine startul și o poziționă pe Grainie în spatele unuia dintre caii care o luaseră la galop. Mărise tempoul, în timp ce majoritatea călărețiilor se străduiau cu chiu, cu vai să păstreze un trap lent, forțat. Matariki o controla bine pe Grainie și nu avea dificultăți să o împiedice să se avânte. Singura participantă care mai reușea să o facă fără greutate era femeia cu șareta. Matariki recunoscu imediat că splendida iapă roșcată a acesteia era un Hackney pursânge, o altă rasă cu înclinații deosebite pentru trap și concurenta cea mai puternică

pentru Grainie. În plus, conducătoarea șaretei își alesese și ea un cal căruia îi ținea trena. În fața Hackney-ului mergea lejer pursângele lui Heather Coltrane.

Matariki o struni pe Grainie alături de el.

– Nu este prea cinstit ce faceți voi! zise ea cu respirația tăiată.

Mișcările uriașe de trap ale lui Grainie o zgâlțâiau fără milă, în timp ce Heather ședea destinsă în șaua pentru dame. Calul ei înainta lin.

Heather ridică din umeri:

– Nimeni nu te oprește să vii și tu lângă noi.

Matariki o fulgeră cu privirea:

– Și dacă eu aș prefera să merg mai repede? o provocă ea.

Heather râse și îi aruncă prietenei din șaretă o privire superioară.

– Jewel este suficient de încălzită? o întrebă ea.

Tânăra femeie confirmă și ridică ușor biciul. Iapa Hackney țâșni imediat, iar Heather îi dădu frâu liber pursângelui ei. Puternicul cal maroniu alerga acum în tempo mediu, iar iapa îl urma fără efort la trap. Matariki nu se mai sătura să privească mișcările pline de forță, totuși ușoare, iar conducătoarea șaretei părea să privească la fel de încântată alergarea lui Grainie. Iapa Cob făcea pași uriași, înalți, de parcă purta încălțări fermecate, și lui Matariki îi veni brusc ideea cum să scape de zgâlțâieli: se înălță în scări și se simți mai ușoară, permițându-i lui Grainie să alerge fără efort.

Nici Matariki și nici femeia din șaretă nu avuseseră ochi și pentru înaintașa lor. Cele două iepe alergau una lângă alta și se provocau reciproc. Proprietarele lor schimbau și ele priviri radioase. Cursa nu mai avea importanță, cele două gustau viteza.

– Fantastic cal! strigă Matariki către atelaj. Hackney?

Femeia confirmă.

– Și al tău?

– Kiward Welsh Cob! răspunse mândră Matariki.

În fața lor se afla un ajutor care urmărea modul de alergare al cailor și le arăta călăreților traseul. Drumul principal se termina și

trebuiau să cotească și să se întoarcă la trap la Caversham, pe un drum secundar. Dar Chloé își dădu seama că era periculos să continue traseul cu șareta. Drumul de întoarcere nu era atât de lat și accesibil ca drumul spre Dunedin. Era presărat cu hârtoape, avea curbe foarte strânse și pe alocuri era atât de îngust, încât trebuia să schimbe des ritmul pentru a se strecura. Călare fiind, Matariki nu avea aceste probleme. Grainie nu mai alerga ca pe drumul bun, dar continua să meargă în trap susținut. Înainte de a le lăsa în urmă pe Chloé și pe Heather, Matariki ezită.

– Nu este corect, zise ea cu regret. De fapt, tu trebuie să câștigi.

Chloé ridică din umeri.

– Până acum, caii au fost la fel de rapizi, drumul de întoarcere îl desemnează pe câștigător. Dar a fost greșeala mea, ar fi trebuit să călăresc și eu. Însă sper că până aici i-am lăsat în urmă pe toți.

Matariki chicoti.

– Așa este! Cu o excepție.

Chloé râse și ridică biciul în semn de salut.

– Atunci, du-te, înainte să ne depășească cineva!

Matariki nu aștepta să îi zică de două ori. Pocni scurt din degete și iapa o luă imediat din loc, lăsând în urmă șareta lui Chloé. Străbătu ultima milă în trap vioi și Matariki trecu radiind linia de sosire.

Mama ei și soții Burton jubilau, Lizzie și Kathleen părură și ele fericite. Colin o luă pe iubita lui în primire chiar la sosire și Matariki sări de pe cal direct în brațele lui.

– Am câștigat! Ai văzut?

Spectatorii râseră cu îngăduință când arătosul tânăr blond o sărută pe învingătoare. Matariki era răpitoare. În timpul cursei, părul i se despletise, îi ieșise de sub voalul pălăriei și îi cădea acum în valuri pe spate. Vântul îi înroșise obrajii, ochii căprui-aurii îi străluceau, iar buzele pline și roșii sclipeau umede după ce dăduse pe gât ceașca de vin într-un mod deloc feminin.

– Ce sete mi-a fost!

Matariki râse dezlănțuită, ca un copil al naturii sărbătorit de tribul lui. Comunitatea lui Peter Burton i se alătură simplu. Bigotismul nu fusese niciodată promovat de acest reverend și fericirea fetei care se bucura copilărește de victorie îi molipsi pe toți. Matariki trecu călare printre membrii comunității care o aplaudau. Mulți dintre cunoscătorii de cai pariaseră pe ea și acum se bucurau de micile lor câștiguri.

– Ar trebui să le așteptăm pe Heather și pe prietena ei! zise Matariki, când fetele voiră să îi pună pe cap o coroniță din flori. Iată-le, vin!

Iapa Hackney cu șareta trecea linia de sosire. Heather se retrăsese. Oricum, rămăsese mult în urmă și nu voia să îi răpească prietenei ei din triumf. Colin își dăduse seama dintr-o privire că Matariki avusese de-a face cu o concurentă veritabilă. De fapt, era o minune că Grainie întrecuse Hackney-ul. Splendidul animal roșcat nu părea defel obosit.

Ceea ce era valabil și pentru tânăra femeie care îl strunea. Sigură și feminină, stătea în picioare în șareta ei, cu costumul de călărie ireproșabil de curat, care îi acoperea bineînțeles gleznele. Spre deosebire de Matariki, a cărei rochie, la sosirea furtunoasă, se ridicase atât de mult, încât dezvelise o bucățică din pielea gambei de deasupra cizmei. Avea și ea părul negru, dar nicio șuviță nu avusese curajul să iasă de sub pălărie. În timpul cursei, voalul din tul fusese cu siguranță ridicat, acum însă cădea cuminte peste față, abia lăsând să se bănuiască trăsăturile fine și tenul alb.

– Cine este? o întrebă Colin pe Matariki.

Matariki ridică din umeri.

– Nu știu. De fapt, ea ar fi trebuit să câștige. Calul este grozav, dar drumul la întoarcere a fost prea dificil pentru șaretă.

Deci de aceea cursele de trap trebuiau organizate doar pe piste, unde să poată fi urmărite de public tot timpul întrecerii.

– Întreab-o pe sora ta, adăugă Matariki. Au călărit împreună. Mie mi se pare cunoscută, dar...

Colin nu mai ascultă în continuare. La menționarea surorii lui se lumină. Se folosi de faptul că și Matariki se îndreptă mulțumită către conducătoarea șaretei, pentru a se apropia și el. Galant, îi întinse mâna acesteia, pentru a o ajuta să coboare.

– Permiteți-mi, Miss Dunloe, scuze, Mrs. Boulder. A fost o cursă fantastică. Numele meu este Colin Coltrane, sunt fratele lui Heather. Vă felicit pentru minunatul dumneavoastră cal!

CAPITOLUL 7

Violet își dădea foarte bine seama că din ce câștiga Eric ca grăjdar nu mai putea plăti chiria pentru căsuța din lemn în care stătea cu familia după venirea în Woolston. La început nu fusese o problemă, pentru că le mai rămăseseră bani din câștigul de la pariu. În plus, Eric susținuse că avea să promoveze repede în ierarhia de la Racing Club și că va putea să își majoreze venitul pariind.

– Scumpo, tu poți să muncești aici, dar vei vedea cine câștigă mai mulți bani! îi spuse arogant, în timp ce Violet, încântată, dar și sceptică, umbla prin căsuța drăguță.

Era o căsuță țărănească vopsită în albastru precum cerul, având și o grădină micuță în care Violet avea loc să cultive legume și copiii să se joace. Din casa învecinată îi salută o femeie tânără, cu care putea să se împrietenească! În afară de casa familiei Burton, Violet nu mai locuise undeva atât de confortabil. În aceste condiții, nu se întrebase cum de toți grăjdarii de la clubul hipic nu făcuseră o avere apreciabilă într-un timp scurt. Își dorea să îl creadă pe Eric. La un moment dat, trebuia să se întâmple ceva bun și în viața ei.

Dar apoi armăsarul Thunderbird pierdu și Violet reîncepu lupta dură pentru supraviețuire. Cel puțin înainte de terminarea banilor apucase să cumpere haine pentru Joe și pentru Rosie, precum și niște material de rezervă. Inițial, nu fusese o problemă. După achitarea chiriei, împărțind cu cea mai mare grijă suma rămasă, le mai ajunseră banii pentru mâncare, de care Violet avea nevoie acum

mai mult decât înainte. De când o născuse pe Roberta, nu îl mai alăpta pe Joe, deci îi trebuia lapte. În plus, băieţelul avea poftă de mâncare. Mânca mai mult decât Rosie. Aceasta semăna din ce în ce mai mult cu o umbră, care bântuia lumea privind în gol, în rochiile lui Violet. Fata nu vorbea, nu se juca, nu citea, deşi era suficient de mare şi Violet se chinuia să o înveţe literele şi să îi deschidă lumea cărţilor. Odinioară, la Caleb, Rosie învăţase să citească bine.

Tentativa lui Violet de a o înscrie la şcoala din apropiere fusese un fiasco. Când o lăsase acolo, Rosie căscase gura într-un ţipăt mut, începuse să se rostogolească pe jos şi apoi să se clatine din când în când într-o parte şi într-alta. Aproape de prânz, tânăra învăţătoare, o voluntară de la mişcarea pentru abstinenţă ai cărei membri activau deseori în comunităţi ocupându-se de femei şi copii, cedă.

– Am făcut tot posibilul, Mrs. Fence, o asigură Miss Delaney. Am fost prietenoasă, apoi puţin mai severă, dar numai puţin, se vede că Rosie este speriată de moarte. Nici măcar nu s-a uitat la mine. Trebuie să o duceţi la un doctor, Mrs. Fence. Este bolnavă sufleteşte.

Eric dădu doar din mână a lehamite când Violet îi relată seara cele întâmplate.

– Învăţătoarea este ea însăşi bolnavă, remarcă el. Şi nu îmi place că te iei după muierile astea, Violet. Mişcare pentru abstinenţă! Asta este de faţadă. În realitate sunt suf... sufra... sufratite. Aşa se vorbeşte în pub.

– Sufragete, îl corectă Violet, femei care cer dreptul la vot. Dar Miss Delaney şi Mrs. Stuart nici vorbă să fie aşa ceva.

Mrs. Stuart era noua vecină a lui Violet, cu care deja se împrietenise. Aceasta era membră a mişcării pentru abstinenţă, ca şi soţul ei. Mr. Stuart nici nu paria la curse şi astfel îşi puteau permite să plătească chiria casei, cu toate că nu câştiga mult mai mult decât Eric, fiind, de asemenea, grăjdar la Brown's Paddock. Când Violet îl întrebase de ce nu se folosea şi el de informaţiile care circulau în interior cu privire la curse, bărbatul râsese.

– Acolo, eu sunt precum cele trei maimuțe. Nu văd nimic, nu aud nimic și nu spun nimic. Cele mai multe informații sunt oricum aiurea. Antrenorii vorbesc mult, dar caii fac ce vor. E suficient un pârț sau ca o iapă să fie în călduri și să i se pună pata pe un armăsar mai simpatic și o și ia razna. Uneori în adevăratul sens al cuvântului.

Așa era. Cu puțin timp în urmă, un cal de trap, mare favorit, își lăsase baltă călărețul și, încercând să o ia pe o scurtătură, căzuse în râu.

Eric considera astfel de situații ca excepții de la regulă. Pe Mr. Stuart îl numea cap pătrat, iar pe Mrs. Stuart o rebelă periculoasă.

– Aș prefera să nu ai de-a face cu această suf... sufra..., declară el pe un ton amenințător, puse lingura pe masă și își luă haina. Mai bine străduiește-te mai mult la gătit. Un bărbat nu se satură cu un terci de legume.

Și Eric o luă spre pub, până unde nu avea mult de mers, pentru că Brown, parcă atent la preferințele lui, deschisese o tavernă lângă hipodrom, la care soțul lui Violet devenise clientul casei. Și rareori micile lui câștiguri la pariurile hipice îi ajungeau pentru băutură.

– Săptămâna viitoare ieșim să protestăm, o anunță inimoasă Julia Stuart când Violet îi împărtăși odată disperată suferința.

Erau la mijlocul săptămânii și în casă nu mai aveau nimic de mâncare. Băcanul nu mai voia să îi dea pe datorie și lăptarul amenința că nu îi va mai aduce lapte, dar până atunci îl mai înduplecase vederea copiilor. În special Rosie îi înmuia inima, când apărea timidă și speriată ca să ia sticla cu lapte. Lui Violet îi era rușine să o tot trimită iar fără bani, dar reproșurile lăptarului păreau să se topească în fața micuței slabe și mute.

– Hai cu noi, Violet! Julia încercase de când se cunoscuseră să o convingă pe Violet să intre în organizație. Dacă nu facem nimic, nu se va întâmpla nimic ori situația se va înrăutăți. Pubul lui Brown este o catastrofă pentru Woolston! Toți muncitorii de la fabrici își lasă banii acolo. Până acum, ca să bea trebuiau să se ducă până în Christchurch. După ce ieșeau de la muncă, nu mai mergeau până

acolo, ci veneau cumințI acasă, la soțiile lor. Pe când acum iau o bere la tavernă, apoi alte două, trei, un darts, un mic pariu la cursele de cai, și s-a dus dracului jumătate din câștigul săptămânal. Familiile mor de foame, Violet! Carry Delaney face chetă pentru o gustare la școală, copiii nu pot să învețe cu burta goală.

Violet oftă. Și ea era flămândă, ceea ce Julia ori nu remarcase încă, ori nu voia să o facă. Ele nu erau soții de muncitori la fabrici, care sălășluiau în jurul acestora în condiții deloc mai bune decât minerii din Greymouth, dar Julia și soțul ei aveau o căsuță curată, frumușică. Violet aproape că era furioasă pe prietena ei.

– Ai putea să contribui și tu la asta, adăugă Julia senină. Carry este o învățătoare talentată, dar nu știe să gătească. Dacă te-ai ocupa tu, ai putea lua copiii cu tine.

Violet se grăbi să accepte oferta, plină de admirație pentru diplomația Juliei. Nu îi înălță osanale acesteia, dar aprecie că își dăduse seama că lucrând ca bucătăreasă putea să mănânce la școală și copiii se puteau sătura pe gratis.

Carry Delaney reuși în cel mai scurt timp să facă ceea ce Julia nu reușise: o convinse pe Violet să vină la o adunare a „Femeilor creștine împotriva alcoolului".

– Treci cu vederea „creștine" și concentrează-te pe „femei"! îi spuse tânăra plină de viață.

Ea intrase în vorbă cu Violet când descoperise pe masa ei un ziar deschis la un nou articol al celebrei și temutei Femina!

– Ne lipsește cineva ca tine, nu mai avem nevoie de bigote, ci de femei care citesc asta și înțeleg! Miss Delaney arătă textul și adăugă revoltată: În cele din urmă, nu schimbăm nimic cu cântărețele de imnuri. Avem nevoie de putere și de influență, avem nevoie de dreptul de a vota! Dar despre asta nu se poate discuta cu muierușteIe cumințI de la abstinenți. Acestora le-ar ajunge dacă ai lor nu ar mai trage la măsea, nu ar mai paria la curse, s-ar ruga și ar munci.

– Și nu ar fi acesta un progres? întrebă cu modestie Violet.

Carry își dădu ochii peste cap.

– Evident că ar fi bine! Mai întâi asta și apoi faptul că soția și copiii nu mai sunt bătuți și nu sunt lăsați să moară de foame este doar începutul. Dar noi ne imaginăm că acest lucru ar fi un act de mărinimie din partea sexului puternic. Și mai rău, unii bărbați sunt chiar de părere că pentru viciile lor este responsabil doar diavolul-alcool ori diavolul-joc de noroc. Bărbatul în sine este o biată victimă. Și nu este așa, Violet! Eu, personal, nu cred în eficiența interzicerii alcoolului. Avem nevoie de legi noi! De obligația de a plăti întreținerea, de exemplu. Un drept la divorț, care nu condamnă femeia și copiii la sărăcie. O legislație a prevederilor sociale, dacă individul nu plătește ori nu poate plăti. Din partea mea, ei n-au decât să interzică băutura. Problema este însă că parlamentul nu va face asta. Nu atât timp cât este alcătuit doar din bărbați aleși exclusiv de bărbați. De aceea mai întâi acolo trebuie să schimbăm ceva. Avem nevoie de dreptul la vot. Activ și pasiv.

– Vrei să fii aleasă în parlament? întrebă mirată Violet, dar și cu respect.

Carry râse mucalit:

– De ce nu? Mai așteaptă câțiva ani și vom pune și întâia femeie prim-ministru! Trebuie să vii la viitoarea adunare. Va vorbi Kate Sheppard și eu vreau să i te prezint. Ești, oricum, prima femeie căreia nu am fost nevoită să îi explic diferența dintre dreptul de vot activ și pasiv. De unde știai asta, Violet Fence? Citești reportajele despre parlament?

– Am un dicționar, recunoscu ea. Și tocmai am ajuns la „fenomene meteorologice".

Carry râse din nou. Femeia măruntă cu păr castaniu părea ea însăși câteodată o elevă și privea acțiunile grupului de femei ca pe o aventură.

– Păi, atunci ești pregătită pentru vijelie! Duminică după-amiază, la casa parohială a metodiștilor din Christchurch. Va vorbi Kate Sheppard din partea Ladies Association a Bisericii Sfintei

Treimi, iar de la Dunedin vine Harriet Morison. Nu lăsa să îți scape acest prilej!

Violet se gândi cu îngrijorare la furtuna casnică dezlănțuită de Eric dacă intra într-o mișcare a sufragetelor. Dar pe de altă parte, de unde să afle? Duminică erau curse pe hipodrom, el se va ocupa de cai și va paria și ultimii bani.

Violet era decisă să îndrăznească.

Duminică după-amiaza, Violet porni la drum. Nu va fi simplu să îi care cu ea pe Roberta și pe Joe până la Christchurch, mai ales că Joe se tânguia permanent. În ciuda mâncării pe sponci, acesta se făcuse un băiețel puternic, mergea bine și insista să o facă singur. Desigur că nu va fi în stare să meargă mai mult de două mile și pașii lui mărunți o țineau pe loc. Se străduia să fie o mamă bună și să nu strige când el făcu doi pași, căzu și se ridică ținându-se cu mânuțele murdare de rochia ei, rochia primită cadou de la Heather, pe care încă o mai purta.

Deși născuse doi copii, Violet nu era mai voinică decât fetița de paisprezece ani de odinioară. Fusese nevoie să mai lărgească puțin rochia doar la piept și pe șolduri. Julia Stuart îi admira talia subțire, pusă bine în evidență de rochia vișinie din catifea. Ea purta o rochie simplă din tafta, dintr-un material de bună calitate, dar închisă la culoare și modestă. Vanitatea, după cum îi explicase ea lui Violet cu un ușor regret, nu era acceptată de soțul ei religios. Violet înțelese cu timpul de ce Carry o numea cu dispreț bigotă pe vecina ei. Și pe ea o călca pe nervi tendința frecventă spre critică a acestei femei.

Dar în această zi era bucuroasă că îi era în preajmă. Julia Stuart nu avea copii, deși își dorea mult și era înnebunită după Joe. Violet nu înțelegea de ce. Ei i se părea micuța Roberta, care între timp nu mai arăta ca o prună uscată, ci avea obrăjori roz, netezi, buze roșii și ochi imenși albaștri, mult mai drăguță decât „bebelușul dulce" Joe. Îi era ușor să o iubească. O ținea într-un șal la piept și urmărea nerăbdătoare, dar plină de recunoștință cum se purta Julia cu Joe. Tânăra

femeie îi cântă în strună, îl lăsa să facă singur câțiva pași, apoi îl ridică și fu grozav de mulțumită când el adormi cu capul pe umărul ei. Ceea ce o bucură și pe Violet.

– Așa vom reuși să ajungem, zise ea. În ritmul lui Joe, am fi avut nevoie de trei ore.

Julia nu lăsa impresia că ar fi fost deranjată, părea acum mai interesată de copil decât de discursul lui Kate Sheppard.

– Ei, dar nici Rosie nu este mai rapidă, susținu aceasta pe nedrept.

Violet o ținea de mână pe Rosie, care o urma tăcută și cuminte. Era îngrijorată de reacția fetei la o adunare așa numeroasă, dar cel puțin erau doar femei. Rosie se temea de ele mai puțin decât de bărbați.

– Vin totuși și câțiva bărbați, spuse Julia când Violet îi împărtăși temerea. De exemplu, bărbatul meu, pentru că avem aceleași țeluri. Dar de această Mrs. Sheppard nu sunt atât de sigură. Este... este extrem de radicală în opiniile ei. Dreptul de vot pentru femei. Părerea mea este că...

– Nu crezi în asta? o întrebă Violet.

Familiaritatea cu tânăra Carry Delaney o făcea să aibă un ton mai degajat pe care îl preluase odinioară de la Heather Coltrane.

Julia o privi mirată.

– Nu asta este problema, ci dacă este și voia Domnului. Eu cred că el a creat-o pe Eva din coasta lui Adam și prima decizie luată de ea a fost greșită.

Julia își făcu semnul crucii.

– Poate de aceea, răspunse Violet.

Julia se încruntă:

– Poftim?

– Poate tocmai de aceea. Pentru că ea... ăăă... din coasta bărbatului. Dacă Dumnezeu și-ar fi dat osteneala să o plămădească din lut sau cel puțin să o facă din creierul lui Adam.

Julia își mai făcu o dată cruce, de data aceasta indignată.

– Asta-i blasfemie, Violet Fence! spuse ea revoltată.

Violet ridică din umeri.

– Eu cred că a fost puțin neinspirat. Dar dacă Eva nu a fost cea mai deșteaptă, asta nu înseamnă că toate femeile iau decizii greșite. De exemplu fiicele lui Adam și Eva trebuie să fi avut ceva atât din coasta lui Adam, cât și din mintea lui.

Julia Stuart nu voia să se lanseze public în asemenea cugetări eretice, așa că începu să îi povestească lui Violet despre Kate Sheppard.

– Are un băiat cam de vârsta lui Joe. Se trage din Liverpool și este foarte religioasă, chiar dacă are aceste vederi extrem de radicale. „Toate diferențele de rasă, de clasă socială, de origine sau sex sunt nedemne de om și trebuie depășite" – acesta este discursul ei electoral.

– Este totuși frumos! zise Violet.

Julia pufni:

– O lume în care toți sunt egali? Unde am ajunge?

Violet cugetă.

– Am ajunge la o lume în care toți ar avea de mâncare.

– Sau în care toți ar flămânzi! îi continuă Julia ideea.

Violet se gândi mai bine. Și aceasta era plauzibil. Dar cu siguranță nu în sensul susținut de Kate Sheppard.

Violet și Julia ajunseră mai târziu la întâlnirea organizată de Christian Temperance Union. Sala era deja plină, iar imnul mișcării, *Give to the Winds Thy Fears,* răsuna din aproape cincizeci de gâturi de femei. Julia Stuart cugetă dacă ar mai fi cazul să intre, dar Rosie fu fascinată de o apariție bizară. Pe strada liniștită veneau două biciclete, cu roți mari, elegante, cum Violet văzuse o singură dată, cu puțin înainte de plecarea spre Noua Zeelandă, la Londra. Erau două femei, una care își stăpânea vehiculul perfect și alta care se clătina periculos. Celei dintâi, plimbarea părea să îi facă mare plăcere. Aceasta se întoarse râzând spre colega ei.

– Ai văzut, Harriet, se învață ușor! Te întărește fizic și este distractiv! Ca să nu mai vorbim că este mult mai ieftin să procuri o bicicletă decât o trăsură și un cal. Și, în plus, nici nu trebuie să o hrănești. Ai nevoie doar de un scaun pentru copii și, firește, că te deranjează și acest nesuferit corset!

Femeia opri cu eleganță bicicleta în fața casei parohiale și le zâmbi lui Violet și lui Rosie, care le admirară jenate, în timp ce Julia se ținea deoparte indignată.

– Puteți să o încercați! o invită ea pe Violet. Cu toate că dumneavoastră aveți picioarele mult mai scurte decât mine și nu sunt sigură că o vom putea regla.

Violet se făcu roșie la față. Nici măcar Carry Delaney nu ar fi folosit în public cu atâta nonșalanță termenul „picioare".

– Ce faceți, Harriet, nu coborâți? o întrebă femeia pe însoțitoarea ei.

Aceasta nu părea să știe cum să coboare de pe bicicletă. Era mult mai scundă și mai rotunjoară decât prietena ei, care era foarte înaltă și suplă. Nu avea nevoie de un corset care să îi sublinieze talia și nici nu purta de altfel. Violet mai roși o dată când remarcă acest lucru.

Femeia măsură cu privirea bicicleta prietenei.

– O puteți încerca pe aceasta, i se adresă ea prietenoasă din nou lui Violet. Dar abia după adunare. Oh, Dumnezeule, trebuie să fie tare nervoși că vin atât de târziu! Știți, sunt principala vorbitoare.

Ea surâse, cercetă cu o mișcare rapidă dacă părul îi stătea bine sub pălărioara îndrăzneață și se pregăti să intre. Prietena ei încă se străduia să coboare de pe bicicletă și Violet o ajută.

– Vedeți că aveți talent pentru așa ceva? spuse zâmbind Mrs. Sheppard, fără a lăsa să se înțeleagă dacă se adresase lui Violet sau prietenei sale.

Violet se strecură în sală în spatele vorbitoarei și o trase după ea și pe Rosie, fără a-i mai da atenție Juliei. Mergând după Mrs. Sheppard, din fața căreia mulțimea se dădea la o parte, ajunse în față. Julia o urmase și Carry Delaney intră după ele și se oferi să ia copiii.

– Voi avea grijă de ei în spate. Am acolo creioane și cărți cu poze. Nu o să țipe niciunul, iar mamele au răgazul să asculte vorbitoarele.

Mrs. Sheppard îi zâmbi binevoitor de pe podium tinerei femei, când Joe tocmai trezit se împletici spre partea din spate a sălii. În mod surprinzător, și Rosie se desprinse de rochia lui Violet. De

obicei, ea nu mergea cu străinii, dar era foarte îngrijorată de Joe. Violet se miră din nou de purtarea surorii ei: știa că Rosie se simțea responsabilă față de Joe, dar nu se aștepta că ea ar face asta doar pentru a fi cu ochii pe băiat.

Mai târziu însă, când Kate Sheppard începu să vorbească, uită de fiul ei și de protectoarea lui mută. Vorbitoarea salută adunarea, se scuză pentru întârziere și își prezentă tezele.

– De când a fost izgonită din Paradis, omenirea se străduiește cu ajutorul lui Dumnezeu să învingă păcatul, să desțelenească lumea și să tindă spre fericire și dreptate. În special despre ultima se vorbește și se cugetă mult și lucrurile s-au schimbat mult din Antichitate. Nu mai avem sclavi, nu mai judecăm arbitrar păcătoșii, ci avem legi și tribunale, ne ocupăm de sărmani și de bolnavi. Au fost definite drepturile omului și cel puțin în statele moderne acestea au fost recunoscute. Desigur că în practică, prietene, drepturile omului sunt totdeauna doar drepturile bărbaților. Bărbatul muncește, bărbatul are bani. Averea unei familii, chiar dacă ea a fost adusă în căsnicie de femeie, este administrată de bărbat. Și, de facto, el poate să aibă și sclavi: dacă o femeie i-a spus „da", ea nu mai pleacă din căsnicie cu averea. El o poate bate, o poate înfometa, o poate sili să îi aducă pe lume copil după copil. Chiar dacă o omoară, i se dau pedepse blânde, dacă nu cumva reușește să prezinte cazul ca accident ori să mușamalizeze lucrurile. Dacă femeia obține divorțul, își pierde toată averea și copiii. Cel care are dreptul asupra lor este bărbatul, chiar dacă el a fost cel care a zdruncinat căsnicia bătând copiii și bând banii, ori pierzându-i la jocuri de noroc, în loc să își hrănească familia.

Firește că dumneavoastră sunteți de aceeași părere cu mine, că lucrurile acestea ar trebui schimbate. Avem nevoie de alte legi, mai drepte. Dar nu le primim, deoarece legile le fac bărbații. Doar ei pot alege, doar ei pot face parte din parlament. Și ei sunt extrem de indignați dacă îi întrebăm de ce se întâmplă astfel. De ce femeile sunt tratate precum nebunii și criminalii când vine vorba de dreptul

la vot, cărora, dintr-un motiv lesne de înțeles, nu li se permite să voteze cu privire la soarta țării. Noi, femeile, am fi prea sensibile, se spune. Prea slabe, am avea nevoie de ocrotire. Și prea emoționale, prea sentimentale pentru a lua din când în când decizii dure, cu greutate. Aud că unele dintre dumneavoastră râdeți amar și aș dori să vă văd cu o mină cinică. Trebuie să încetăm să suferim în liniște. Trebuie să dovedim că putem face mai mult decât să ne rugăm și să croim bărbaților noștri drumul spre cer prin sprijinul nostru plin de dragoste. Asta ni se cere, prietenele mele! Un înalt simț moral, o demnitate ce nu are voie să fie murdărită cu detestabile, pământești chestiuni politice. Unii ne aseamănă cu nebunii, alții cu îngerii. De fapt, este totuna, pentru că nici îngerii nu votează!

Julia se încruntă supărată, în timp ce Violet și majoritatea celor din sală izbucniră în râs.

– Nu trebuie să dovedesc faptul că nu suntem îngeri. Dar nici adversarii noștri politici nu au vreo dovadă pentru faptul că inteligența femeilor nu se află deasupra inteligenței copiilor, nebunilor și a infractorilor. Nouă ni se cere să avem bun-simț. Legile făcute de bărbați sunt valabile și pentru femei! Ni se permite să încheiem căsătorii și să facem anumite afaceri. Poate că o bancă nu va împrumuta bani unei femei fără familie, dar dacă o face, femeia trebuie să înapoieze împrumutul fără să se țină cont de sexul ei.

Bărbații și femeile sunt egali în țara noastră și în toate celelalte țări doar în cazurile în care această egalitate este folositoare bărbaților. În cazurile în care ea ar fi utilă femeilor, brusc intervin alte legi. Nu este drept. Nu poate fi voința Domnului!

– Dar nu ar mai fi așa dacă Dumnezeu n-ar voi-o? se auzi o voce slabă din spatele lui Violet.

Ea privi înapoi și văzu o femeie tristă, într-o rochie jerpelită.

– Oare nu ar trebui să ne supunem voinței Lui?

Kate Sheppard îi zâmbi femeii.

– Domnul le-a dat bărbaților și femeilor rațiune și voință, ca să lupte contra răului. Doar că uneori trece mult timp până când

omenirea recunoaște ceva ca fiind greșit. Gândiți-vă la sclavie. A durat multe secole și către Domnul s-au îndreptat multe rugăciuni disperate până când omenirea a văzut că nu culoarea pielii aproapelui face din el animal de muncă. Nici atunci Dumnezeu nu a trimis un trăsnet sau un înger cu sabie de foc. El doar și-a ținut brațul deasupra celor care luptau și astfel aceștia au învins în final. Dumnezeu îi iubește și îi sprijină pe cei drepți, dar nu are timp pentru cei slabi și ezitanți, care se ascund și lasă câmp liber de acțiune răului și nedreptății.

Noi nu vrem să le retezăm bărbaților aripile cu care ei se îndreaptă către cer. Dar ne pare rău că pentru asta ei folosesc umerii noștri. Noi dorim pentru toți aceleași drepturi. Vrem un drept rezonabil al divorțului, o legislație a protecției sociale, care să ajute copiii să nu sufere de foame. Vrem școli pentru băieți și fete, pentru copiii clasei mijlocii și ai muncitorilor. Vrem asistență medicală – asistență medicală gratuită, femeile să nu mai moară în lăuzie pentru că soțul bea banii pentru medic.

Până acum, dragi prietene, singurul drept al femeii, unicul domeniu în care este egală, a fost dreptul de a spune „da" la biserică. Dorim să putem spune odată și „nu". Și pentru asta există o singură cale: vrem, avem nevoie de dreptul la vot!

Violet nu se mai putea opri din aplaudat, când Kate Sheppard coborî de pe podium.

Julia Stuart era mai puțin entuziasmată.

– Soțul meu nu mă bate, se justifică ea morocănoasă în timp ce în locul lui Kate urca pe podium micuța Mrs. Morison, și din nou răsunau obișnuitele lozinci ale Temperance Union. Ea tuna și fulgera împotriva pericolelor alcoolului și pentru prohibiție.

– Asta se întâmplă doar în cazul tău, spuse Violet pe un ton glacial. Și din câte se vede, nu îți face nici câte un copil în fiecare an. Dar eu mă tem că ești singură în situația asta.

– Violet?

Ca întotdeauna, adunarea s-a încheiat cu un ceai și Violet își făcu puțin curaj pentru a se strecura cu grijă spre grupul de femei

din jurul lui Kate Sheppard. Când deodată se trezi cu Carry Delaney alături de ea.

– Se întâmplă ceva cu Rosie. Cred că ar trebui să vezi.

În timp ce Violet se întoarse îngrozită, Kate Sheppard o descoperi pe Carry și o salută amical. Carry se folosi de ocazie pentru a o prezenta pe timida Violet.

– Ne-am cunoscut afară, spuse Kate zâmbind. Mrs. Fence este interesată de bicicleta mea. Vreți să o încercați acum, Mrs. Fence? Este o frumoasă noutate și permite unei femei să arate cât este de absurd argumentul ignoranților masculi: „Din cauza structurii lor osoase și conformației, femeile nu sunt apte pentru mersul cu bicicleta". Adică noi suntem prea fragile pentru a pedala! Și acești oameni își zic savanți, chiar medici. Eu mă tot întreb dacă au asistat măcar o dată la o naștere. Probabil că nu, altfel ar fi interzis nașterile. În comparație cu mersul pe bicicletă, acestea sunt mult mai dificile.

Violet ar fi continuat să o asculte cu plăcere, dar era îngrijorată din cauza lui Rosie. Ce s-o fi întâmplat? Și cine supraveghea acum copiii?

Kate Sheppard îi remarcă neliniștea.

– Hm, dar cui spun eu asta, dumneavoastră deja aveți copii, după cum tocmai am văzut. Toți trei sunt ai dumneavoastră? Cerule, micuțo, dar când ați început?

Violet roși, dar Carry o lămuri că Rosie era sora ei.

– Și ea este cam... depresivă. Nu comunică, este apatică. Dar astăzi..., poate că ați vrea să o priviți puțin.

Lui Violet îi venea să intre în pământ de rușine din cauza acestei propuneri. Cum de putuse Carry să deranjeze această femeie cu problemele ei personale? Dar Kate Sheppard nu părea să fie deranjată.

– La catatonie vă referiți? se interesă ea.

Violet clătină din cap.

– Nu, ea se mișcă. Mai mult, încerca să aleagă cuvântul potrivit din dicționarul de la Caleb, mai mult... mutenie.

– Tăcere persistentă, deși nu prezintă nicio cauză fizică pentru mutenie? Kate Sheppard o privi cu interes pe Violet. V-a spus asta un medic?

Violet clătină din nou din cap.

– Nu, este doar... Asta este...

– Am să o văd cu plăcere, zise Kate.

Ea le urmă pe cele două femei mai tinere în cel mai îndepărtat colț al încăperii, unde Carry se ocupase de copii. Acolo erau, într-adevăr, câteva jucării și instrumente pentru desenat. Cât timp Carry lipsise, Julia Stuart îi luase locul și stătea fericită pe podea și se juca de-a trenulețul cu Joe și cu alți doi băieței, în timp ce Roberta și doi bebeluși dormeau alături. Din când în când, femeia ridica privirea, pentru a o dojeni pe Rosie. Micuța ședea foarte țeapănă la una dintre mese, dar nu prăbușită în sine, ci foarte atentă. Pe chipul ei era întipărită o expresie de concentrare, chiar de înverșunare și ținea în mână un creion colorat.

Violet se gândi că Rosie nu mai desenase de când Caleb plecase în Anglia. Nu își putuse permite să îi cumpere creioane colorate. Acum privi curioasă opera surorii sale. Ceea ce văzu o înspăimântă. Rosie desena pe o a patra ori a cincea foaie, apăsând atât de tare cu creionul, încât hârtia ieftină era străpunsă în mai multe locuri. Masa era înroșită, dar fata nu părea să observe. Continua să lucreze cu mișcări aproape furioase, încrâncenate. Vârful creionului se tocise, dar ea nu se oprea.

– Pentru Dumnezeu, Rosie, masa, creioanele! Ai stricat totul, costă o grămadă de bani!

Violet o mustră, dar o cuprinse o frică rece ca gheața. Rosie părea că înnebunise. Oricine putea să își dea seama de asta.

– Ce desenezi tu acolo, Rosie? Violet auzi vocea calmă și gravă a lui Kate Sheppard. Nu vrei să ne spui ce este asta?

Rosie coloră o altă foaie, în timp ce Kate aștepta cu răbdare. Apoi fata înălță capul și privi în gol.

– Roșu. Sânge, spuse ea, apoi lăsă să îi cadă capul pe masă și începu să plângă, fără a mai scoate alt sunet, cum făcea de obicei.

După un timp, Rosie încetă și păru că adormise.

– Măcar a spus ceva, observă Kate.

– Ar trebui dusă la un medic! fu de părere Carry.

Kate clătină din cap:

– Doar pentru că cineva tace, nu înseamnă că este bolnav. Poate că acesta este modul în care Rosie spune „nu". Ea a fost suprasolicitată de lumea noastră. De aceea a căutat o lume a ei.

Julia clătină nemulțumită din cap și Carry privi nedumerită. Dar Violet înțelese.

– Noi nu pe Rosie trebuie să o schimbăm, ci lumea, spuse ea. Mulțumesc, Mrs. Sheppard. Unde trebuie să mă înscriu, Julia? Vreau să devin membră a Temperance Union.

Kate zâmbi.

– Nu uitați „Christian", o atenționă ea. Avem nevoie de asistența lui Dumnezeu.

Sâmbăta următoare, Violet se întâlni cu alte douăzeci de femei. În timp ce Julia supraveghea copiii, ea cânta imnuri și flutura pancarte în fața la Race Horse Tavern.

Când Eric o descoperi, o trase după el acasă și sub privirile Juliei o bătu măr. A doua zi o anunță că reziliase contractul de închiriere al căsuței. Oricum nu și-o mai permiteau, lucru prevăzut deja de Violet. După aceea s-au mutat într-un șopron din curtea din spate de la Brown's Paddock. Încăperea nu ar fi fost suficientă nici pentru un câine, nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să țină acolo unul dintre caii scumpi de curse.

– Mai poți și tu câștiga ceva! râse Eric. Mâine, Brown te pune să faci curățenie în cârciumă.

Violet făcea curățenie la Race Horse Tavern după cheful bărbaților, deși îi era o silă de moarte. Dar sâmbăta ducea copiii la Julia și mergea la Christchurch. Temperance Union demonstra la fiecare sfârșit de săptămână în fața altei cârciumi.

Eric continuă să dezaprobe legătura lui Violet cu adversarii alcoolului, dar firește că nu își sacrifica serile de sâmbătă de la pub ca să își supravegheze soția. Iar Violet nu își bătea capul: uneori ajungea acasă înaintea lui și se putea preface că dormea profund. Alteori avea ghinion și Eric o prindea cu pancartele. Atunci o bătea, copiii fiind adăpostiți la Julia. Eric se urca din nou beat în patul ei, dar, spre surprinderea acesteia, nu mai rămase gravidă. Ca și înainte, ea era mică și subnutrită și, în plus, o alăpta pe Roberta. Alăptatul o ajuta să nu rămână din nou gravidă, cum îi spusese o femeie din anturajul lui Kate. Între ele, femeile discutau surprinzător de deschis despre bărbați și copii.

– Dar cel mai bine este, firește, să te căsătorești cu un bărbat bun, cu principii morale, gata să trăiască și abstinent, predica o altă matroană pe tema contracepției.

– Precum la whisky? îi scăpă lui Violet. Nu am putea interzice asta odată cu introducerea prohibiției?

Și râse cu noile ei prietene. Dacă acest gen de abstinență ar fi pe lista celor de la Temperance Union, niciun bărbat nu ar mai putea fi atras ca membru al acesteia.

În zilele în care se organizau curse de cai, Violet se ducea liniștită la sala comunitară a metodiștilor, la conferințe ale susținătorilor prohibiției sau, dacă avea noroc, ale unor femei precum Kate Sheppard. Le ascultă pe Ada Wells, Harriet Morison și Helen Nicol și o dată și pe sir John Hall, un bărbat care chiar milita pentru dreptul de vot al femeilor. Într-o zi aproape că i se opri inima când Carry Delaney îi arătă afișul următoarei conferințe.

Vorbitorul principal era Sean Coltrane, avocat din Dunedin și candidat al liberalilor pentru un loc în parlament.

CAPITOLUL 8

– Nu, spuse Michael Drury. Răspunsul este „nu", Matariki, fără nicio discuție.

Matariki nu putea să accepte asta. Mândră, cu ochii strălucind în culoarea chihlimbarului, stătea în fața părinților ei, care o priveau calmi. Ca de fiecare dată când era furioasă, părea cu cel puțin un lat de palmă mai înaltă.

– Dar nu este cinstit! Nu există niciun motiv pentru un „nu". Aurul este acolo. Și oricum o parte mi se cuvine și mie ca moștenire!

Lizzie Drury ridică privirea spre cer.

– Și poți să aștepți până o vei primi? o întrebă ea.

Matariki se uită în podea.

– Scuze. Eu credeam că este zestrea mea. Am dreptul la zestrea mea, eu...

– Nu ai dreptul la nimic, răspunse sec Michael. Ai optsprezece ani și mai ai mult până să devii majoră. Fără consimțământul nostru, nu poți nici să te căsătorești și fără căsătorie nu primești nicio zestre. Dacă o fi vorba de vreo căsătorie, nu despre finanțarea unei negustorii cu cai a acestui flușturatic Colin.

– Nu va fi o negustorie cu cai, va fi o herghelie pentru montă! strigă Matariki.

Ea susținea asta pentru a nu știu câta oară și în sinea ei se întreba dacă nu cumva părinții ei sunt cam grei de cap. Când le prezentase planurile lui Colin, se așteptase la o susținere entuziastă. Cine nu ar

fi considerat bună ideea deschiderii unei piste de trap și a unei herghelii în Otago?

– Vrem să creștem cai pentru cursele de trap. Animale pursânge și Cob. Ne-am gândit temeinic la asta și va fi o afacere bună!

Michael se încruntă.

– Dacă este să vorbim despre încrucișări, pot spune că am văzut destul de mulți cai cu trupuri mari, puternice și cu picioare scurte și subțiri. Eu aș fi întrebat-o cel puțin pe Gwyneira Warden de la Kiward Station înainte de a face așa ceva. V-ar decapita dacă ați cumpăra de la ea cai și ați încerca încrucișări îndoielnice.

– Michael, aici nu este vorba despre cai!

Lizzie interveni înainte ca totul să degenereze într-o discuție de specialitate despre cai de trap și cai de galop. Ei îi era absolut indiferent cum voia Colin să obțină caii de trap. Ea nu intenționa să își dea fiica unui vânător de zestre. Și după părerea ei, tocmai asta era problema. Din păcate, nici Matariki și nici Michael nu o ascultară.

– Dar nu este nevoie să îi spunem asta! îi răspunse tânăra tatălui ei. Cumpărăm două, trei iepe, le plătim și pe urmă nu o privește pe Mrs. Warden ce facem cu ele.

– Așa începeți! Tipul nu are încă niciun cal în grajd și se gândește să mintă și să înșele. Și tocmai pe oamenii cei mai influenți – minunat început!

– Bine, atunci o întrebăm, cedă Matariki. Probabil că nu va avea nimic împotrivă. Colin se pricepe bine la cai, el...

– Așa o fi, mai făcu Lizzie o încercare, dar nu există niciun motiv pentru a-i da pe mână o avere ca să se joace cu ea.

– Nu i-o dați lui, ci mie! strigă Matariki. Fără mine nu se face nimic, noi conducem împreună herghelia. Luăm deciziile împreună, alegem caii...

– Dar totul se face sub numele lui, remarcă Lizzie. Fii atentă, Matariki, din momentul în care te căsătorești cu el, el are capacitatea de a dispune de zestrea și de averea ta. Și tu nu îl cunoști.

– Nu îl cunosc? explodă Matariki. Sunt împreună cu el de aproape o jumătate de an. Și noi, ea roși ușor, însă continuă, noi suntem de mult soț și soție.

Lizzie își dădu ochii peste cap.

– Vrei să spui că știi cum arată dezbrăcat. Dar dacă își dă pantalonii jos nu înseamnă nici pe departe că îți dezvăluie gândurile!

– Lizzie! strigă oripilat Michael.

Lizzie ridică din umeri.

– Totuși, așa este. Îmi pare rău, Michael, dar uneori decența și adevărul se bat cap în cap. Patul, Matariki, nu este confesionalul. Și mi s-a spus că și în confesional se poate minți, fără ca Dumnezeu să arunce trăsnetul pe loc. În orice caz, eu nu am atâta încredere în Colin încât să investesc în el bani!

Michael o privi mirat pe soția sa. Până atunci, ea fusese de partea lui Colin, în timp ce Kathleen, reverendul și însuși Michael priviseră cu scepticism legătura acestuia cu Matariki. Se întreba de unde până unde această schimbare.

– Dar așa nu ne putem căsători! constată descurajată Matariki. Acum când Colin a demisionat de la calea ferată.

Michael oftă.

– Matariki, nimeni nu l-a silit pe Mr. Coltrane să demisioneze. Iar dacă intenția lui de căsătorie depinde de cât de mulți bani aduci tu în căsnicie, este mai bine să îl lași să plece!

Hainga, una dintre bătrânele tribului Ngai Tahu, care fusese pentru Matariki ca o bunică, îi spuse mai târziu același lucru. Fata se refugiase la ea și își destăinuise durerea. Hainga nu vedea care era problema.

– Dacă bărbatul tău nu are bani, adu-l cu tine și trăiește cu el în trib, îi propuse bătrâna maori.

Matariki clătină din cap disperată.

– Colin nu o să vrea niciodată să înnopteze în dormitorul comun. El...

Hainga fu înțelegătoare:

– Firește, el este *pakeha*. Asta va înțelege oricine. Atunci construiți-vă o cabană. Ori mutați-vă în vechea cabană a lui Lizzie și a lui Michael. Acolo puteți crește câțiva cai, dacă vreți. Pământul este al nostru și pentru că nu are aur, niciun *pakeha* nu vă va deranja. Noi vă putem da și câteva oi și răsaduri.

Pentru un trib maori, această ofertă era deosebit de generoasă. Nu exista nicio comunitate care să aibă ceva de dăruit, și chiar și aceasta devenită bogată prin zăcămintele aurifere nu făcea cadouri în general nici membrilor ei. Totuși, Matariki ezită să mulțumească.

– Nu la așa ceva se gândește Colin! oftă aceasta. El nu vrea o casă din bârne, Hainga, ci o fermă mare, o crescătorie de cai de prima clasă. Dar un singur armăsar pursânge costă o avere.

Hainga ridică din umeri.

– El te vrea pe tine ori vrea cai? întrebă ea aruncându-i lui Matariki o privire cercetătoare.

Până acum o ascultase pe fată detașată, în timp ce țesea in.

Matariki oftă.

– Firește că mă vrea pe mine. Dar dacă nu are o situație, nu se poate căsători cu mine. Este foarte mândru, înțelegi? El...

Ea își trecu degetele răsfirate prin părul desfăcut, care îi căzu apoi din nou peste față. Hainga îi întinse o bentiță în culorile tribului, care se afla lângă cadrul de țesut. O terminase probabil cu puțin timp în urmă.

– Tu crezi că *mana* lui depinde de averea lui, concluzionă ea. Da, am auzit de asta, așa ceva se întâmplă des la *pakeha*. Însă atunci el însuși ar trebui să dobândească averea, nu?

Matariki se înfurie.

– Asta nu are importanță, Hainga! Faptul că banii sunt ai lui ori ai mei. Principalul este să ne căsătorim.

Hainga se îndreptă pentru a-i acorda toată atenția lui Matariki.

– Tu vrei să îl plătești ca să se însoare cu tine? întrebă ea alarmată și o măsură pe Matariki cu răscolitorii ei ochii albaștri-deschis.

Ideea de zestre era străină maorilor. Asta nu mi se pare înțelept. Lasă-l, tu ești tânără, poate că vei găsi pe altul mai bun.

Matariki ridică privirea spre cer:

– Dar îl iubesc, Hainga!

Hainga se încruntă. Se gândi puțin apoi îi răspunse:

– Tu îi dăruiești iubirea ta, murmură ea. Dar iubirea lui trebuie să i-o cumperi?

Matariki plecă îmbufnată, gândindu-se la ce putea face. Primul lucru era să spele pe ascuns aur, cum făcuse odată pentru a plăti locul în grajd pentru Dingo. Pentru câine însă avusese nevoie doar de câteva uncii de aur. Pentru a finanța o întreagă herghelie, ar trebui probabil să muncească săptămâni. Nu o putea face în secret. Iar al doilea lucru...

Matariki zâmbi în sinea ei. Alternativa îi plăcea fără discuție mai mult. Ar fi bine să aibă un copil, și îngâna satisfăcută o melodie în timp ce încălecă și o struni pe Grainie spre Dunedin. Părinții ei nu aveau decât să se îngrijoreze nițel dacă ea nu venea acasă. Dar în noaptea aceea voia să fie împreună cu Colin. Și pe urmă în cât mai multe nopți.

– Păi, unde vrei să fie? Probabil la maori.

Michael și Lizzie erau îngrijorați în privința lui Matariki, mai ales că Michael, după disputa cu ea, trebuia să plece la munte.

– O să se consoleze și mâine se va întoarce.

Lizzie clătină din cap.

– Nu cred, spuse ea. Pentru că în sat nu va găsi consolare. Haikina și Hemi nu îl suportă pe Colin. Iar cei bătrâni nu îi vor da bani, indiferent de la cine cerșește. Maorii sunt foarte interesați să nu se afle de zăcământul de aur de pe pământul lor. De la un simplu zvon că în zonă ar mai fi ceva de exploatat, s-ar stârni imediat o goană după aur. Lucru valabil și pentru noi. Probabil că vor începe

să ducă vorba la puțin timp după ce îi vom da fiicei noastre o zestre împărătească.

Michael zâmbi.

– Una așa de împărătească nici ea nu a cerut. Banii pe care îi vrea Matariki îi putem lua din veniturile fermei. Kathleen și reverendul vor să mai și mulgă cele două turturele. Numai că vor mușca din granit. Și la noi, și la ei. Kate și cu mine i-am mai finanțat o fermă unui Coltrane. Garantat nu o vom mai face încă o dată!

Ian Coltrane pornise primul lui negoț cu cai din zestrea lui Kathleen, cu bani care proveneau din contrabanda cu whisky făcută de Michael.

– Pe mine mă interesează de ce tânărul Colin a căzut brusc în dizgrația lui Mrs. Drury. Michael îi zâmbi conspirativ soției și continuă: Ce s-a întâmplat, Lizzie? Tu l-ai plăcut până acum.

În timp ce Lizzie mai cugeta încă asupra răspunsului, el se duse la dulapul din cameră și scoase o sticlă de vin roșu. În seara aceasta, cei doi Drury aveau nevoie de un întăritor și chiar dacă Michael prefera whisky-ul, băutura bună o dispunea și pe Lizzie. Aceasta zâmbi când îl văzu deschizând sticla.

– Nu ai văzut la sărbătoarea comunității? întrebă ea cu șiretenie. Nici reverendul! În timp ce Kathleen și cu mine am remarcat imediat. Și, de asemenea, Claire Dunloe.

Michael se încruntă.

– Ce ar fi trebuit să văd? se interesă el.

Lizzie oftă, mirosind cu plăcere licoarea din sticlă.

– Privirea pe care viitorul nostru ginere i-a aruncat-o fiicei lui Claire Dunloe. Chloé Edwards, văduva lui Boulder.

Severa proprietăreasă scoțiană a casei unde locuia Colin nu îi permise lui Matariki să aștepte în micuța locuință aflată în partea din spate a unei clădiri din Dunedin. Mrs. McLoad se arătă foarte indignată de vizitele făcute de doamne. Când își petrecea noaptea la Colin, Matariki trebuia să se strecoare pe întuneric. Bărbatul

nefiind acasă, micuța, dar extrem de energica lady o expedie repede pe fată. Nu va tolera să i se „fâțâie" cineva nici prin fața casei, pe stradă.

– Dar noi suntem logodiți! susținu Matariki și se alese cu o privire ucigătoare.

– O tânără doamnă întâlnește un tânăr domn în casa părinților ei ori ai lui, la ceai. Poate că aceștia le permit o scurtă plimbare în public ori o scurtă ieșire cu barca. O vizită în locuința lui de holtei este în orice caz nepotrivită, miss, iar aceasta este o casă onorabilă.

Matariki oftă și renunță. Poate că îl va găsi pe Colin acasă la reverend, unde într-adevăr îi descoperi calul legat în fața grajdului. Acolo își aștepta stăpâna și pursângele lui Heather. Matariki o legă pe Grainie alături și se opri auzind voci nervoase din casă.

– În locul tău nu aș intra acum! îi spuse Heather.

Matariki privi în jur și, în cele din urmă, o zări pe aceasta în grădină, plivind.

– Mai bine ajută-mă. După ce valurile se mai liniștesc, intrăm amândouă și sper că vom putea bea un ceai.

Matariki i se alătură cu plăcere.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Heather ridică din umeri.

– Reverendul și mama se ceartă cu Colin. Nu mă întreba despre ce este vorba. Eu am bănuielile mele, dar...

– Colin voia să o roage pe Miss Kate să investească niște bani în herghelia noastră, o lămuri degajată Matariki. Dar brusc parcă cineva le-a agitat tuturor prin fața ochilor o muletă. Și părinții mei au reacționat total, dar total exagerat. Am dreptul la zestrea mea și vreau...

Înainte ca Matariki să fi apucat să își exprime nemulțumirea, ușa casei se deschise și Colin năvăli afară. Era atât de furios și revoltat, cum Matariki nu îl mai văzuse niciodată, și când ea i se adresă, el îi aruncă o privire de-a dreptul turbată.

Abia când o recunoscu, se mai liniști și îi zâmbi.

– Riki, ce faci aici? Dragă, nu am chef de flirturi. Trebuie să mă duc la Mr. Dunloe, mama tocmai ne-a respins planul de finanțare. Poate că banca ne va da banii pentru herghelie. Sau ai vorbit cu părinții tăi?

Întrebase însă fără speranță. Matariki îl amăgise de mai multe ori. Ea prevăzuse reacția lui Michael și a lui Lizzie.

– Nu vor, răspunse tristă Matariki. Dar Colin, noi ne putem totuși căsători! Maorii ne dau pământ și oi. Dacă ne gospodărim câțiva ani cu cap...

– Maorii! Colin scuipă cuvântul. Tu crezi că am să mă las întreținut de ei? Nu, Matariki, noi nu umblăm cu jumătăți de măsură! Nu mai putem aștepta câțiva ani. Este totuși o chestiune de timp până când cineva va deschide o astfel de afacere. Acum ori niciodată, Matariki! Gândește-te!

Cuvintele lui Colin sunau aproape ca o amenințare și Matariki nu înțelegea ce putea să facă pentru realizarea planului lui Colin. Pe de altă parte, dacă ea rămânea gravidă și trebuia să se mărite repede cu Colin, părinții ei nu vor putea să îi refuze zestrea.

Matariki se apropie de el, îl îmbrățișă și se lipi de el.

– Colin, spuse ea, banca mai poate să aștepte. La cât de agitat ești acum, nu ar trebui să porți discuții. De ce nu ne plimbăm puțin? Poate pe plajă. Am putea să înotăm și ne-am putea răsfăța puțin.

Inițial, Colin păru să o respingă brutal, dar se răzgândi. Surâsul lui păru cam forțat, dar, în cele din urmă, cedă.

– Bine, scumpo, chiar că ar trebui să ne îngăduim ceva. Hai...

Colin o sărută cu o dorință renăscută. Ea se sperie de cât de repede și revendicativ limba lui își găsi calea în gura ei. Colin nu o iubise niciodată cu atâta sălbăticie ca în aceea după-amiază pe plaja de pe care cu ani în urmă fusese răpită. Voia să îi povestească istoria caraghioasă de la Hauhau, dar în acea zi el nu voia să discute și nici nu o mai dezmierdă înainte de a o penetra. Matariki acceptă noul joc de iubire. De fapt, ar fi preferat mai multă gingășie, dar dacă el voia să trezească în ea pisica sălbatică...

Se încordă sub el râzând, de parcă ar fi vrut să se apere, își înfipse unghiile în spinarea lui și îl mușcă de umăr. Colin gustă lupta și amândoi se pierdură în beția simțurilor. În cele din urmă, Matariki se desprinse, alergă la mare și se aruncă în valuri. Colin veni după ea, o prinse și o târî înapoi la țărm și din nou se aruncară în nisip. Matariki râse la remarca lui Colin.

– Acum știi cum voi arăta când am să fiu bătrână și cu părul cărunt! îl tachină ea.

Colin îi închise din nou gura cu un sărut. Voia să se bucure de frumusețea și de sălbăticia ei atâta vreme cât putea. Dar nu credea că va îmbătrâni lângă Matariki Drury.

CAPITOLUL 9

Sean Coltrane candida în parlament din partea Partidului Liberal, motiv pentru ca în ziua discursului său din Christchurch mai mult de jumătate din ascultătorii din casa comunală a metodiștilor erau bărbați. Unii dintre aceștia protestară zgomotos pentru amenajarea unui loc pentru copii în partea din spate a sălii, de care se ocupa, ca de obicei, Carry Delaney.

– Aici nu este un loc de joacă, ci o manifestație politică! izbucni unul dintre cetățeni. Unde vom ajunge dacă fiecare își aduce aici pușlamalele!

– Vom ajunge la o manifestație cu mai multe participante decât participanți, ripostă calmă Carry. Copiii dumneavoastră unde sunt, sir? Bănuiesc că acasă, iar soția dumneavoastră poate să îi supravegheze!

– Copiii noștri se află în grija bonelor lor, zise plin de demnitate bărbatul. Soția mea își petrece după-amiaza la un ceai cu prietenele. Desigur că în calitate de femeie simțitoare, cumsecade, nu este interesată să stea prin săli sufocante, preferând conversația în locul agitației, mai ales în jurul unor subiecte scandaloase cum ar fi dreptul femeilor la vot.

Carry ridică din umeri:

– Eh, atunci are noroc că își poate permite asta. Femeile de aici nu au bone. Și ele ar fi preferat să stea cu prietenele la un ceai. Din nefericire, nu își pot permite pâinea prăjită servită cu această ocazie,

sir, pentru că soții lor își dau banii pe băutură. Dar ele consideră că este datoria lor, ca femei cumsecade, să nu își lase copiii să flămânzească. De aceea sunt ele aici, sir, și de aceea au nevoie de dreptul la vot!

Sean Coltrane urmărea înveselit cât de politicos și totuși tăios răspundea mărunta îngrijitoare blondă a copiilor. Această întâlnire putea deveni una interesantă, în fond, el se afla în așa-zisul cartier general al zeloasei Kate Sheppard. Deși milita pentru problemele femeilor, în sălile în care vorbea, rareori se găseau atât de multe ascultătoare. Kate avusese dreptate: era bine să vină la o întâlnire a Temperance Union, unde femeile erau între ele și luptau pentru ele. Termenului de „creștin" din titulatura asociației nu îi dădea prea multă importanță.

Sean Coltrane fusese profund influențat în copilărie de reverendul Burton, dar era înclinat mai curând spre știință decât spre spiritualitate. Niciodată nu înțelesese de ce reverendul rămăsese fidel unei biserici care îl blama pentru faptul că spunea adevărul fără înconjur. Burton avusese de mai multe ori necazuri cu episcopul, pentru că susținea darwinismul. Acesta îl critica și pentru că era de părere că uneori bunăstarea trupească a oilor sale era mai importantă decât cea spirituală. Reverendul Burton oferea mai des mese săracilor decât organiza cercuri de rugăciuni. Sean considera asta înțelept și de aceea se și decisese, în cele din urmă, nu pentru teologie, ci pentru studiul dreptului. Pe reverendul Burton asta îl duruse cu siguranță, dar Sean știa că mama lui fusese bucuroasă pentru această alegere. Kathleen se convertise înainte de căsătorie, dar în adâncul sufletului ei rămăsese totuși o catolică irlandeză. Ea nu și-l putuse imagina pe fiul ei prelat anglican.

Reverendul Matthew Dawson, gazdă în aceea zi, rostise doar câteva cuvinte introductive și îi lăsase locul pe podium lui Sean. Pe când se străduia să interpreteze corect imnul *Give to the Winds Thy Fears,* acesta își plimba privirea prin public. Ca mai totdeauna, în față erau bărbații, mai timide, femeile se așezaseră în spate. Doar

Kate Sheppard și Ada Wells stăteau în rândul al doilea și aveau între ele o femeie mai tânără, care îi amintea parcă de cineva.

Sean Coltrane nu se lăsa ușor impresionat de frumusețea feminină. În munca sa de zi cu zi vedea multe femei și crescuse lângă firma Lady's Goldmine. Fetele din Dunedin îl curtau pe arătosul avocat tânăr, le plăcea să fie invitate la dans de el și toate arătau fermecător în cele mai noi colecții ale lui Kate și Claire. Și printre clientele lui Sean erau femei frumoase, uneori vulnerabile și neajutorate, precum și fete maori sigure pe ele, care își reprezentau triburile în chestiuni juridice pentru că vorbeau limba engleză mai bine decât tinerii războinici. Până atunci, niciuna nu îi furase inima, așa că se mira și el de cât de mult îl fascina fata din rândul al doilea. Parcă o cunoștea. Sean se întreba unde ar fi putut să o vadă pe tânăra femeie cu părul castaniu și aproape că uitase de ce se afla pe podium.

– Sean, i se adresă pentru a doua oară reverendul Dawson. Vă dau cuvântul. Convingeți-i pe cetățenii din Christchurch de ideile dumneavoastră progresiste!

Sean se adună și zâmbi cuceritor pășind în față.

– A fost odată o fată, începu el, care a trăit o mare iubire. Așa încep toate fetele, dar, din păcate, și mai toate poveștile triste pe care le aud în biroul meu. Astăzi aș vrea să vă povestesc câteva dintre ele.

Sean făcu o pauză scurtă, de efect, în care bărbații din public aveau timp să schimbe priviri deloc prietenoase cu vecinii, înainte de a-și îndrepta atenția plină de curiozitate spre vorbitor. Femeile nu schimbară astfel de priviri posace. Ele se uitau țintă la buzele lui Sean, care încercă să privească dincolo de rândul al doilea. Ar fi putut să fie distras de la ideile lui dacă ar fi privit-o prea des pe delicata tânără cu ten marmorean.

– Fata din povestea mea a trăit cu mulți ani în urmă în Irlanda, în vremuri grele, de foamete. Iubitul ei a furat câțiva saci cu secară, și pentru asta a fost deportat în Australia. Fata a rămas singură, însărcinată. Tânărul bărbat i-a lăsat câțiva bani și dacă această lume ar fi fost mai bună, ar fi putut duce o viață liniștită. Poate deschidea o mică afacere, pentru că era o croitoreasă cu talent. Și-ar fi crescut

copilul fără eforturi, l-ar fi hrănit și nimeni nu ar fi fost deranjat dacă acesta purta numele tatălui său ori al mamei sale. Dar lumea era așa cum, din păcate, este și astăzi: tatăl ei i-a găsit banii și i-a luat. Ea tot a avut ceva noroc, pentru că tatăl nu i-a băut și nu i-a jucat, ci a căsătorit-o cu primul venit, care a fost de acord, în schimbul unei zestre rezonabile, să o ia „la mâna a doua".

În sală s-au stârnit murmure. Sean a zâmbit. Era efectul dorit.

– Vă deranjează expresia, domnilor? Firește, mă adresez și doamnelor, dar protestele s-au făcut auzite mai ales din rândurile ascultătorilor bărbați. Unele dintre doamne au roșit rușinate. De altfel fără niciun temei, nimeni nu trebuie să se rușineze când este defăimat. Trebuie să se rușineze cei care îi fac pe alții de rușine. Și cu mâna pe inimă, domnii mei: dumneavoastră nu ați folosit niciodată asemenea expresii? Nu ați vorbit niciodată disprețuitor despre „fete decăzute"? Mereu mă întreb cum de au căzut fără ca cineva să le facă vânt, dar asta este o altă chestiune.

Sean își permise să privească într-o parte spre Kate Sheppard și văzu că fata cu părul negru de lângă ea zâmbea și ochii îi fulgerau. Fără îndoială că avea umor și înțelegea aluziile. Sean trebui să se concentreze pentru a nu izbucni în râs.

– Eh, acum, fata noastră trebuie să se fi simțit trădată și vândută, dar a spus „da" cuminte la altar. L-a urmat pe soț în altă țară, unde banii ei i-au permis să fugă din vechea lui viață urâtă. Dar să nu credeți dumneavoastră că el i-a mulțumit tinerei soții. Nu, a pus-o să îi ispășească greșelile. A înspăimântat-o, a bătut-o, a violat-o. Îi lua și banii pe care ea reușea să îi câștige. În plus, bărbatul se dovedi a fi un pungaș. Și-a înșelat toți prietenii și vecinii, așa că în curând nimeni nu mai voia să discute cu el ori cu soția lui. Și pe lumea aceasta tânăra femeie nu putea să i se împotrivească! Nu exista nimeni căruia să i se poată adresa în situația ei. Înșiși preoții erau de partea bărbatului. Ea trebuia să îi fie supusă, îi cerea aceeași biserică potrivit căreia sclavia era necreștină. Pe atunci nu exista divorț, biserica catolică nu îl acceptă nici astăzi. Iar femeia nu a putut să îl reclame nici măcar o dată pe soțul ei pentru delictele comise față de

ea și de alții. Nu se poate ca o femeie să depună mărturie împotriva bărbatului ei. Nimeni nu s-ar fi mirat și mulți ar fi învinovăți-o tot pe ea dacă soțul ei ar fi ucis-o pentru așa ceva.

Dar nu vreau să vă mai întristez, dragi ascultătoare, deoarece deja văd lacrimi în atât de mulți ochi. Și asta nu pentru că femeile sunt sentimentale, ci mai curând pentru că mai multe ascultătoare s-au recunoscut sau au recunoscut prietene de-ale lor în această poveste. Sau nu este așa?

Sean cercetă cu privirea publicul și primi aplauze și strigăte de aprobare. Firește că femeile se recunoșteau din nou și privirile bărbaților au reflectat pentru prima dată mai puțin mulțumirea de sine și dezaprobarea, și mai mult îndoiala și îngrijorarea.

– În orice caz, povestea mea se termină bine. La un moment dat, femeia și-a adunat curajul și a evadat din căsnicia ei. Lăsând, firește, în urmă acele lucruri de care era legată sufletește: casa, cele mai multe dintre bunurile materiale și copiii. Dar, în final, a reușit să își salveze copiii și să se salveze și pe sine. Astăzi îi merge bine.

Acum, dumneavoastră vă veți întreba de ce îmi încep discursul cu această poveste, pe care poate că eu am născocit-o – în definitiv, ea a început ca un basm de altădată. Însă, din păcate, nu este un basm, dragi ascultătoare și ascultători, și nu provine din vremuri imemorabile. Este povestea mamei mele, iar eu sunt unul dintre copiii pe care ea i-a salvat. Am avut un noroc nemărginit. Am putut să merg la școală și să studiez doar prin munca ei neobosită, prin fricile și minciunile ei. Și ca femeie cumsecade, a trebuit să se dea drept văduvă și și-a petrecut ani buni cu teama că ar putea fi găsită de soț și pedepsită. Mama mea a trăit iadul, iar eu mă aflu aici pentru a face din lumea aceasta un loc în care astfel de povești să nu se repete. Dacă nu în toată lumea, măcar în Noua Zeelandă! Domnii mei, dumneavoastră sunteți cei care decideți, în cele din urmă, dacă le recunoașteți soției dumneavoastră, iubitei, partenerei, mamei copiilor dumneavoastră dreptul de a merge la urnele de vot și de a ocupa și funcții politice. Doar nu credeți că soțiilor dumneavoastră

le lipsește maturitatea! Doar nu credeți că femeilor care v-au născut copiii le lipsește puterea! Firește că știm că vreți să vă protejați soțiile, să le îngrijiți și să le fiți alături. În acest scop, le construiți o casă, în care ele găsesc refugiu când dumneavoastră nu le sunteți alături. Ele se ocupă de educația și hrănirea copiilor dumneavoastră și îi protejează în cazul în care, Doamne ferește, vi s-ar întâmpla ceva. Dar cea mai puternică siguranță, cea mai mare protecție pe care o puteți oferi nu doar soției dumneavoastră, ci tuturor femeilor este asigurarea dreptului la vot! Puneți toate femeile sub cupola protectoare a legii, care să le ușureze viața, și permiteți-le să ia parte la întocmirea acestor legi. La fel cum procedați încredințând casa soției și completându-vă reciproc în educarea copiilor dumneavoastră. Puteți fi siguri că femeile nu vor abuza de drepturile lor. Oare vedeți multe mame care își părăsesc copiii lipsiți de apărare? Vedeți atât de multe case ruinate? Nu s-a dovedit pozitiv faptul că de doi ani am cooptat femei în luarea deciziilor în „Liquor License Committee"? Ca și mine, știți și dumneavoastră că de atunci pe străzile noastre hălăduiesc mai puțini beți. Multe comunități au recunoscut tacit membrelor lor dreptul de vot pe plan comunal, și totul decurge bine. Este momentul să îl extindem la întregul parlament. Mă voi implica în asta. Eu cer drept de vot pasiv și activ pentru femei. Cât de curând. Dacă este posibil, acum. Scrieți istorie, domnii mei! O istorie bună!

Sean se înclină și se retrase. Fulgerător, văzu ochii tinerei femei și îl bucură admirația din ei. Acum își aminti unde și când o mai văzuse. Purta aceeași rochie din catifea și îl privea cu aceeași admirație. Dar pe atunci chipul ei îngust era mai copilăros, iar splendidul ei păr era împletit în cozi. Rochia care astăzi îi era cam strâmtă îi era atunci prea largă. O rochie aruncată de sora lui. Purtată cu mândrie de eleva ei. Violet Paisley? De pe atunci punea întrebări inteligente. Iar acum era printre primii care ridicaseră mâna când reverendul Dawson anunțase auditoriul că Mr. Coltrane era pregătit să asculte întrebări și inițiative. El răspunse imediat politicos

unui bărbat din rândul al treilea, a cărui întrebare privea poziția Partidului Liberal în chestiunea prohibiției. Apoi reverendul Dawson dădu cuvântul altuia. Părea că o ignora pe fata din rândul al doilea. După ce Sean răspunse la întrebarea celui de al treilea bărbat, îi făcu un semn reverendului și arată spre fată, care păru surprinsă de atenția ce i se acorda brusc.

– Mr. Coltrane! Vocea îi era pierită, dar foarte frumoasă, limpede și vie. Mr. Coltrane, dacă eu am înțeles corect, dumneavoastră solicitați pentru femei drept de vot atât activ, cât și pasiv. Astfel, dumneavoastră depășiți solicitarea câtorva activiste cum ar fi Mrs. Nicol din Dunedin. Dumneaei este de părere că mai întâi ar trebui să ne mulțumim cu posibilitatea de a alege. Posibilitatea de a fi și alese ar fi...

Ea se poticni și Sean îi zâmbi.

– Prea ambițioasă. Cunosc argumentația, interveni el în sprijinul fetei. Dar de ce ați visa așa ceva, Miss... Paisley, nu? Mă bucur mult să vă reîntâlnesc aici.

Violet roși de rușine, dar și de bucurie. El își amintea de ea!

– În fond, lucrurile stau așa, doamnelor și domnilor: dacă femeile au drept să aleagă, dar numai bărbați, le condamnăm pe proaspetele alegătoare la o nouă și aprigă luptă. Din nou, ele trebuie să facă ceva ce mulți dintre dumneavoastră consideră primitiv, iar pentru omul cu drepturi egale este resimțit ca nedemn: să umble după favorurile unui bărbat, să curteze un deputat care poate sau nu poate fi dispus să facă ceva pentru cineva. Și dacă nimeni nu este dispus să intervină pentru ce le doare pe alegătoare, doar dreptul de a alege nu le folosește acestora la nimic. De aceea, eu zic așa: să facem lucrurile ca lumea. Iar eu îmi doresc ca într-o zi să stăm împreună în parlament cu capete pe cât de frumoase, pe atât de inteligente. De exemplu, alături de Mrs. Kate Sheppard, Mrs. Ada Wells și cu plăcere alături de Helen Nicol. Ori alături de dumneavoastră, Miss Paisley!

Cu un gest al mâinii, Sean le ceru femeilor să se ridice. Kate Sheppard și Ada Wells îi urmară îndemnul, obișnuite cu publicul. Violet rămase pe scaun și roșii ca sfecla. El își amintise de ea, dar nu știa nimic de căsătoria ei. Cel mai bine ar fi să fugă. Ceea ce nu se putea, încăperea era plină cu oameni. Ce să facă dacă el va veni la ea, dacă îi va vorbi? El va face asta fără îndoială, pentru a-i transmite salutări de la sora lui. Violet se temea să nu leșine de emoție.

Sean răspunse la mai multe întrebări, privind din când în când spre Violet. Când, în final, reverendul Dawson încheie adunarea, tânărul se adresă lui Kate, Adei și lui Violet. Ea roși din nou când acesta o salută prima.

– Trebuie să mă scuzați că nu v-am recunoscut de la început, Miss Paisley. Firește că ați crescut. Și v-ați făcut atât de frumoasă, încât îmi vine să accept argumentul adversarului meu: o femeie ca dumneavoastră în parlament le-ar tăia vorbitorilor respirația.

– Oh, acesta chiar ar fi un progres, remarcă Kate Sheppard. Terminați cu complimentele, că micuța acuși leșină. Și, de altfel, vorbiți cu o femeie măritată și mamă de două ori. Miss Paisley a dumneavoastră este Mrs. Fence.

Violet avu impresia că în privirea lui Sean apăru o umbră de regret și de uimire.

Sean se încruntă.

– Nu sunteți prea tânără? întrebă el. Dar desigur că asta nu mă privește pe mine. Și cum spuneam, mai toate poveștile femeilor încep cu marea dragoste... Sper că povestea dumneavoastră este una fericită, zâmbi el silit.

Violet nu își găsea cuvintele. Voia să spună ceva – oscila între banalele politeți și dorința fierbinte de a da glas adevărului. Dar cineva i se adresă lui Sean și acesta se despărți de ele.

Câteva femei intrară cu tăvi cu cești și Kate îi luă lui Violet un ceai.

– Puneți mult zahăr. Copilă, arătați de parcă ați văzut o fantomă. Ea râse și o privi cu atenție pe Violet, apoi adăugă: Chiar

dacă vă place. De unde îl cunoașteți pe Sean Coltrane? Proveniți din Dunedin?

Violet își mai veni în fire în timp ce le povestea lui Kate și Adei despre cum îi cunoscuse pe Heather Coltrane și pe soții Burton.

– Ah, da, reverendul Burton! Kate zâmbi. Și Kathleen de la Lady's Goldmine. Eu ar trebui să le contest vehement colecțiile. Mai întâi că sunt doar pentru bogați și apoi că au corsete foarte strânse. Dar sunt atâât de frumoase!

Ea examină rochia vișinie a a lui Violet.

– Și asta este de la ea, nu? Veche de ani buni, dar croiala asta nu se demodează niciodată!

Ada Wells se încruntă:

– Kate, te rog foarte mult! Asta este o adunare politică și tu vorbești despre modă!

Violet aproape că izbucni în râs văzându-i expresia de indignare de pe chip.

Kate ridică nepăsătoare din umeri:

– Păi, da, deputatele nu se pot îmbrăca în parlament cu costum la trei piese și cu joben. Noi ne vom îmbrăca potrivit. Ea continuă apoi cu chipul strălucind: Dacă mă gândesc bine, pentru chestiunea aceasta ar trebui să discutăm cu Kathleen Burton. Ar putea să introducă în viitoarea ei colecție haine pentru femeile care să îi facă pe parlamentari să amuțească. Prin aspectul lor ori prin exclamații care întrerup discursurile. Important este ca bărbații să își țină gura. Ea râse, o luă de braț pe Violet și adăugă: Acum, Violet, vino cu noi, să îi facem o vizită lui Mr. Coltrane și mai încercați o dată să purtați o discuție civilizată. Sora lui va dori să afle ce mai faceți. Poate că îi prezentați și copiii dumneavoastră.

Sean Coltrane se despărți cu plăcere de cei cu care discuta – reverendul Dawson și alți bărbați, cetățeni din Christchurch. Violet fu surprinsă de bunăvoința cu care acesta o urmă în colțul de joacă, pentru a-i cunoaște copiii. Nu la fel de surprinsă fu Kate, care

remarcase cum îi străluceau ochilor tânărului de câte ori se afla față în față cu Violet Fence. La fel și lui Violet. Tânăra se îmbrăca totdeauna îngrijit pentru întâlnirile asociației, însă în această zi chiar și Ada Wells observă cât de des verifica Violet cum îi stătea părul proaspăt spălat și aranjat cu mare atenție. Obrajii îi arătau mai proaspeți decât de obicei, ca și cum i-ar fi ciupit de mai multe ori pentru a-i înroși, iar privirea îi oglindea mai mult bucuria anticipată și tensiunea decât așteptarea calmă a unei expuneri politice mai mult ori mai puțin interesante.

Sean Coltrane își amintise de unde o cunoștea pe Violet Paisley când o privi mai bine, iar tânăra așteptase cu emoție întâlnirea cu el. Desigur că fusese o exaltare copilărească, ea nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani când venise cu familia Burton în Noua Zeelandă. Dar acum...

– Un băiețel dulce, remarcă Sean văzându-l pe Joe. Și iată ce fetiță încântătoare!

Sean nu se putu abține să nu o ia pe Roberta în brațe și să se joace cu ea. Violet radia. Și el o găsea pe Roberta mai drăguță decât pe dulcele bebe Joe, care în ciuda hranei neîndestulătoare lăsa să se vadă că va fi odată la fel de rotofei și rotund la față ca tatăl lui. Dimpotrivă, Roberta părea să semene cu Violet. Primele buclișoare îi încadrau chipul gingaș.

– Și ea este Rosie?

Dacă Sean se îngrozi de cum arăta micuța, știuse să o ascundă bine. Rosie pusese din nou mâna pe creioanele colorate, deși Carry Delaney nu îi mai dăduse ocazia să deseneze. Kate Sheppard fusese de părere să o lase, însă Carry era speriată de concentrarea înverșunată cu care Rosie stătea în fața blocului de desen și colora cu roșu foaie după foaie, cu trăsături furioase. Asta făcea și acum, fără a arunca vreo privire lui Sean sau celorlalți.

Violet confirmă:

– Ea este... A fost... Nu vorbește. Oamenii spun că... este retardată.

Violet își mușcă buzele.

Sean o privi atent pe Rosie. Nu era prima oară când întâlnea un asemenea copil. Și în așezămintele filantropice existau copii care se agățau tăcuți de rochiile mamelor ori priveau absenți în gol. Mai întotdeauna erau copii ai femeilor care fugiseră de bărbații care le băteau. Privirea lui Sean alunecă de la Rosie la Violet. Se așteptase ca ea să își plece capul. Cele mai multe femei se simțeau vinovate pentru ceea ce li se întâmpla lor și copiilor lor. Dar Violet nu plecă privirea, ba, dimpotrivă, se uită la el aproape provocator. Sean avu impresia că îi citește gândurile: *Nu este o poveste frumoasă, Sean Coltrane. Și nu este o mare iubire!*

Sean își drese vocea. Trebuia să spună ceva despre Rosie.

– Eu nu cred că ea este bolnavă psihic. Era un copil atât de dezghețat. Este doar înfricoșată.

Violet își mușcă buzele:

– O înțeleaptă femeie maori a spus odată că spiritele i-au închis ochii. Ca să o protejeze. Și la fel și buzele.

Ea nu mai spusese nimănui acest lucru, dar cu Sean i se părea firesc să discute astfel. Imediat renunță însă la sinceritate. Sean Coltrane era fiul vitreg al reverendului Peter Burton. Cu siguranță, un creștin fanatic, ca Julia.

Dar Sean zâmbi.

– Oare noi nu ne-am dori spirite atât de prietenoase? întrebă el blând. Nu vă pierdeți speranța, Mrs. Fence. Cândva își va redeschide ochii. Și poate că se află pe drumul cel bun.

Arătă către fata care se oprise și părea că ezită în privința culorilor creioanelor pe care urma să le folosească. Violet ridică privirea către Sean și, în mod ciudat, se simți încurajată și fericită.

– Ați putea să îi transmiteți surorii dumneavoastră salutări din partea mea? întrebă ea. Nu i-am mai dat nicio veste despre mine de atâta vreme.

De fapt, nu îi mai scrisese lui Heather de când trebuise să schimbe cabana frumoasă din lemn cu magazia din spatele pubului. Căutase să se convingă pe sine că nu mai găsise timp pentru citit și

scris de când participa la cântări și demonstrații cu Temperance Union. Dar în realitate îi fusese rușine de Heather.

Sean o privi insistent.

– Nu vom mai pierde legătura, promise el. Nu acum, când noi, când noi...

El se opri.

– Mr. Coltrane!

Reverendul Dawson se îndrepta spre ei împreună cu câteva notabilități din Christchurch, care voiau să discute cu viitorul lor parlamentar. Sean trebui să plece, zăbovise nepotrivit de mult cu femeile și copiii. Și Violet se pregătea de plecare. Sean o văzu chemând-o pe Rosie de la masa cu creioane colorate și luând-o în brațe pe Roberta. Kate îi spusese că soții Fence locuiau în Woolston, departe. Ar fi vrut să îi ofere lui Violet șareta lui, dar nu se putea, pentru că lumea ar fi comentat. Totuși, nu putea să o lase așa.

– Ne vom revedea, Mrs. Fence, spuse el încet, înainte de a se îndepărta.

Chipul lui Violet părea iluminat din interior.

– Violet, zise ea.

Din următorii ei bani pentru curățenia din pub (Brown fusese corect și o plătise pe ea, nu îi dăduse banii lui Eric), ea cumpără creioane colorate pentru Rosie. Mai întâi fata coloră câteva foi în roșu, apoi luă culoarea neagră. Rosie nu vorbea niciodată în timp ce desena, dar acum era mai liniștită și nu mai rupea creioanele. Violet o lăsă în voia ei, cu toate că Julia o ocăra, iar Eric își declară soția la fel de nebună ca sora ei.

– Dar ea nu știe ce face! o ironiza el.

Însă Makere, moașa maori, ar fi spus probabil că spiritele îi conduc mâna lui Rosie.

CAPITOLUL 10

– Nu că m-ai incomoda, Riki, dar nu poți sta toată ziua degeaba! Ar trebui să faci ceva. Nu ai vrea să te apuci de studii?

După aproape o săptămână, Kathleen Burton își luă inima în dinți și deveni autoritară. Bineînțeles că îi făcea plăcere ca fiica lui Lizzie și a lui Michael să locuiască la ea o vreme, dar așa nu mai mergea. După disputa cu părinții, Matariki rămăsese în oraș, iar peste zi se refugia la Kathleen și la reverend. Apărea dimineața devreme, Kathleen bănuind că aceasta aștepta cel puțin o oră în grădină, până când normele de politețe îi permiteau să intre în casă, și seara dispărea la scurt timp după lăsarea întunericului. Motivul era ușor de descoperit: neînduplecata Mrs. McLoad se trezea în zori și seara se ducea la culcare odată cu găinile. De seara până dimineața, drumul era liber pentru Colin și Matariki. Fata se strecura în locuință și rămânea acolo până se crăpa de ziuă.

Acest comportament contravenea concepțiilor morale ale lui Kathleen și ale lui Peter, și bineînțeles că nu era agreat nici de Lizzie și nici de Michael. Dar Matariki era refractară la toate argumentele. Ea făcea parte din acel trib maori care îi permitea să își dea întâlnire cu iubitul când voia.

– Și ceea ce fac ei nu se face obligatoriu noaptea într-un pat, puse punctul pe i Lizzie resemnată. Cine știe de ce ar fi în stare dacă li s-ar interzice. Poate o vor face chiar în public.

Kathleen nu îl credea pe fiul ei capabil de așa ceva, dar Lizzie avea dreptate. Pe Matariki nu o puteau încuia, iar pe Colin nici atât. Cel mai bine ar fi să îi lase să se căsătorească, dar atunci se punea desigur neplăcuta problemă a zestrei, asupra căreia toți părinții erau de acord. Nu îi vor finanța lui Colin Coltrane niciun fel de afacere cu cai, indiferent cum o numea: hipodrom, herghelie pentru montă sau altcumva. De altfel, tânărul nici nu părea să se grăbească să încheie căsătoria și Matariki ocolise un răspuns direct când Kathleen o întrebase de acest lucru.

– Am mai amânat până Colin face rost de bani, spusese ea. Iar în ce privește „statul degeaba", Miss Kate, eu am vrut să caut de lucru, dar Colin nu este de acord.

Matariki răsfoia apatică o revistă. Nici ea nu părea pe deplin mulțumită de viața ei, dar, într-adevăr, Colin nu fusese de acord cu încercările ei de a-și găsi o ocupație în afara casei. Ar fi putut să le ajute pe Kathleen și pe Claire în magazin, lucru pentru care acestea ar fi și plătit-o. Auzind propunerea, Colin îi făcuse o scenă care degenerase într-o ceartă aprigă între el și mama sa.

– Tu îmi amintești foarte mult de tatăl tău, Colin! ripostase Kathleen. Și el ar fi preferat să mă încuie. Cu toate că banii mei îi accepta cu plăcere. Matariki, ar trebui să îți povestesc odată amănunțit despre lucrurile aceasta! Tu nu știi în ce intri!

Doar că Matariki nu era o catolică irlandeză obedientă, ci o tânără foarte sigură pe sine. Înainte de se resemna, s-a certat strașnic cu Colin.

– Dacă am avea o herghelie, Colin, cum ar fi? izbucnise ea. Nu voi avea voie să intru în grajduri și să iau vreo decizie?

Din acest punct de vedere, Colin putea să o liniștească. De cele mai multe ori, îi spunea că în fermele mari femeile se bucurau de respect. Cel mai important exemplu pentru Matariki era Gwyneira Warden de la Kiward Station, de unde provenea Grainie, iapa ei.

– Crezi tu că Mrs. Warden, înainte de a se căsători, a lucrat ca vânzătoare ori în vreun pub? îi reproșa Colin. Ar fi fost sub demnitatea

ei și nici tu nu vei fi nevoită să faci așa ceva. Ca proprietară a unei ferme, poți vedea lucrurile altfel.

Pe Matariki o mai liniștea acest argument, dar firește că nemulțumirea ei creștea cu cât se plictisea mai mult. Mai cu seamă că în două seri Colin o abandonase.

– Aș putea totuși să vin cu tine, îl întrebă ea necăjită când el îi spusese că trebuie să meargă cu Jimmy Dunloe la o recepție. Îmi cumpăr o rochie de la Miss Kate și pe urmă...

Colin râse îngăduitor:

– Din ce să îți cumperi o rochie, oița mea? Mai ai vreun cont? Nu, nu, micuțo, părinții tăi te țin din scurt, chiar tu mi-ai spus asta. Și, în plus, asemenea recepții sunt plictisitoare. O să înnoptezi la mama mea și va fi mai bine și pentru liniștea sufletească a reverendului ei. Se uită cam ciudat când vii doar în vizită.

Matariki era prea mândră ca să încerce să facă rost de o rochie și i se părea de neimaginat că părinții ei i-au retras orice susținere: Cu câteva zile în urmă însă, se necăjise când soții Drury îi propuseră să îi plătească taxa de înscriere la universitate, dar refuzaseră să îi dea ei banii. Matariki se hotărî să nu accepte așa ceva, deși îi era greu. În acea seară, Kathleen și reverendul ieșeau în oraș. Chloé și Heather deschideau prima expoziție în noua lor galerie.

– Chiar nu vrei să vii cu noi, Riki? se interesă Kathleen îngrijorată, pentru ca apoi să o ignore pe fata bosumflată. Sau ai ceva stabilit cu Colin? Heather l-a invitat și pe el, de ce să nu veniți amândoi?

Matariki nu găsi răspuns la niciuna dintre aceste întrebări. Se retrase indispusă în camera pentru oaspeți, cu un ziar. În plus, în această seară nu se simțea bine, de fapt, toată ziua nu se simțise grozav. Poate că mâncase ceva ce nu îi plăcuse. Răsfoia fără niciun chef *Auckland Herald,* întrebându-se cum de ajunsese acesta în camera de zi a lui Kathleen. Informațiile din Insula de Nord nu o prea interesau, cu toate că trăise mult acolo. Spera totuși să afle vești referitoare la Te Whiti sau la alți conducători arestați ai mișcării Parihaka. După cum se aștepta, nu găsise nimic. Căpeteniile erau încă arestate,

iar protestele maorilor împotriva luării pământurilor de către guvern erau în mare măsură înăbușite. Te Kooti și Te Whiti urmau să fie eliberați, dar influența lor scăzuse.

Deodată, lui Matariki îi sări în ochi un nume pe care îl mai auzise: Amey Daldy. Fata se gândi repede de unde o cunoștea și își aminti. Aceasta lupta pentru acordarea dreptului de vot femeilor, atât pentru *pakeha,* cât și pentru maori. Fetele din Parihaka discutaseră deseori despre asta, chiar în contradictoriu. În triburi, femeile erau egale cu bărbații. Își puteau alege libere soții, puteau deține pământ și puteau fi alese *tohunga*. Era de la sine înțeles că bărbații și femeile făceau parte din sfatul bătrânilor satelor și, ocazional, femeile puteau deveni căpetenii. Așa ceva era posibil mai ales în Insula de Sud, nu la triburile mai agresive din Insula de Nord, dar Arona le povestise că la celebra întâlnire de la Waitangi veniseră și femei-căpetenii, dar în convenția semnată acolo nu figurau și nume de femei, deoarece *pakeha* le luaseră în derâdere și le alungaseră.

Fetele din Parihaka nu se puseră de acord asupra faptului dacă femeile maori trebuiau să susțină și în parlamentul albilor aceste drepturi, de care ele beneficiau de mult, sau dacă puteau convinge *pakeha* să le accepte și fără o legislație suplimentară. Cea de a doua variantă se profilase mai ales după ce Parihaka fusese invadată. Se părea că maorii nu puteau sili *pakeha,* iar drepturile femeilor acestora erau, din păcate, ultimul lucru care să îi determine pe bărbații triburilor să apeleze la arme. Experiențe ca a lui Matariki cu Kahu Heke confirmau ceea ce deja se știa: atitudinea de bază a poporului maori era una pragmatică. Acolo unde femeile erau utile, li se permitea să devină preotese, vraci și chiar luptătoare și căpetenii. Dar asta nici pe departe nu însemna că bărbații se coborau să gătească, să prelucreze inul și să țeasă, să facă ordine în casă și să se ocupe de copii. Iar dacă *pakeha* considerau că femeile nu puteau deține pământ și nu puteau vota în parlament, se găsiseră foarte repede războinici care să adopte statutul de proprietar și parlamentar. În cele

din urmă, nu au avut scrupule să priveze de drepturi soțiile căpeteniilor și să restrângă *tapu*-ul fiicelor acestora.

Matariki avea tot respectul pentru femei ca Amey Daldy și citi cu interes ce scria *Auckland Herald* despre ea. Articolul informa cititorii că Daldy's Ladies Seminary era deschis și pentru femei maori, iar ziaristul remarca arogant că doamnele în discuție trebuiau, fără îndoială, ca mai întâi să învețe engleza. Matariki strânse pumnii furioasă. În definitiv, mult mai mulți maori vorbeau limba *pakeha* decât invers. Tare ar fi vrut să îl întrebe pe autorul articolului dacă el învățase măcar un cuvânt din limba băștinașilor înainte de a avea tupeul de a-i judeca. Seminarul pentru doamne al lui Mrs. Daldy o interesa. Ce învățau femeile? Gospodărie și bunele maniere? Ori întocmirea de petiții, interpretarea de imnuri protestatare și lupta pentru drepturile lor?

Articolul nu conținea asemenea informații, însă ceva mai încolo, în josul paginii, lui Matariki îi atrase atenția un anunț:

Se caută tânără doamnă educată, de origine maori, pentru colaboratoare cu Daldy's Ladies Seminary. Condiții: cunoștințe temeinice de limbă maori, precum și de limbă engleză, plăcerea de a preda, cunoașterea datinilor și a tradițiilor triburilor, cunoștințe de artizanat, muzică și cultură specifice acestora.

O clipă, Matariki uită de Colin și de planurile lor de căsătorie. Acest post îi păru creat pentru ea ori pentru prietenele ei din Parihaka. Aici puteau să pună în aplicare ceea ce învățaseră la Parihaka – de la împletituri de in până la rezistența pașnică. Matariki se și văzu pe un podium, alături de luptătoare pentru drepturile femeilor cum era Amey Daldy sau marea ei predecesoare, Mary Wollstonecraft. Va traduce discursurile vorbitoarelor pentru femeile poporului ei, va învăța copiii limba engleză fără să își uite propriile rădăcini. Te Whiti ar fi mândru de Matariki Drury! Apoi își reaminti de Colin și de herghelie. Nu, în niciun caz nu îl va lăsa singur, chiar dacă plecase și ea trebuia să petreacă o noapte fără îmbrățișarea lui.

Cu un ușor regret, Matariki se despărți de visul ei de zi și se gândi care dintre fetele din Parihaka ar fi entuziasmate de acest post. După ce fugise cu Colin, fetele fuseseră arestate, dar avertismentul sergentului că vor fi reținute câteva luni nu se confirmase. De fapt, ultimii locuitori din Parihaka au fost reținuți cel mult o noapte, înainte de a fi eliberați în apropierea triburilor de unde proveneau. Arona rămăsese în Parihaka. Tânăra preoteasă era originară de acolo și făcea tot ce putea pentru ca deprimata, diminuata și nesigura comunitate să rămână unită, până când Te Whiti se va întoarce.

Prin Arona, Matariki ținuse legătura cu ceilalți prieteni, care făcuseră același lucru ca ea: câțiva absolviseră școli, începuseră imediat să studieze, ceilalți se prezentaseră la examene înainte de a se decide pentru medicină, pedagogie ori avocatură. Matariki știa de la Koria că, între timp, și Kupe fusese eliberat și că studia la Wellington. Îi scrisese, dar nu primise răspuns. Koria îi destăinuise că legătura ei cu Colin îl afectase foarte tare:

El a fost îndrăgostit de tine, cu toții știam asta. A înțeles că nu puteai să îi răspunzi iubirii. Dacă ai fi ales alt bărbat maori, s-ar fi împăcat cu acest gând. Dar nu cu un pakeha! *Nu te supăra pe mine, Matariki, dar nu ne-a fost ușor să acceptăm legătura ta cu un ofițer al englezilor. Desigur că tu îl iubești și eu știu că nu te poți opune dragostei, dar un Armed Constable, Matariki? Un dușman?*

Matariki roșise când citise scrisoarea prietenei ei și se grăbise să o asigure că iubitul ei demisionase de mult din serviciul coroanei. Nu i-a fost ușor să continue minciuna, dar fetele au rezolvat problema nemaipunând în discuție legătura ei cu Colin. Se informau despre studiu și despre procesele și audierile apărătorilor Parihaka. Câteva se îndrăgostiseră și ele își zugrăveau în culori vii propria fericire cu un coleg de școală ori de facultate. Matariki le relata despre cursele de trap și inventa povești despre planurile ei vagi de studii. Doar Kupe tăcea.

Între timp se făcuse târziu. Matariki stinse lumina și se înfășură cu pătura. Mâine-dimineață îl va revedea pe Colin și o va uita pe Amey Daldy.

Kathleen și reverendul se întorseseră târziu și încă mai dormeau când Matariki se trezi refăcută dimineața și prepară micul dejun. Ba făcu și cumpărături și își surprinse gazdele cu pâine proaspătă, lapte și ouă.

În mod normal, Kathleen s-ar fi bucurat, dar în această zi Matariki fu surprinsă de atitudinea rezervată a prietenilor părinților ei.

– S-a întâmplat ceva, Miss Kate? întrebă Matariki când Kathleen nu îi răspunse a doua oară la întrebarea referitoare la seara anterioară. Ești supărată cumva? Pe mine?

Kathleen clătină din cap și Matariki băgă de seamă că aceasta părea nedormită. O cunoștea bine, așa că remarcase ușoarele umbre de sub ochi și buzele palide. Kathleen Burton mai era încă o femeie deosebit de frumoasă.

Reverendul își drese glasul.

– Kathleen, eu cred că ar trebui să îi spui. Nu folosește la nimic tăcerea. Heather îi va relata cu siguranță. Ieri a fost pe punctul de a exploda de furie.

Matariki se încruntă și renunță să mai ungă felia de pâine cu miere.

– Heather era furioasă pe mine? întrebă ea nedumerită.

Kathleen clătină iarăși din cap și îi aruncă fetei o privire chinuită.

– Nu, Riki, nu pe tine. Pe Colin. Nu, a mințit că se duce cu Jimmy Dunloe la o recepție. Sau a fost la o recepție, dar a noastră, pentru Heather și Chloé. În calitate de... însoțitor al lui Chloé!

Kathleen înghiți în sec.

De pe pâinea lui Matariki, mierea picura pe masă, în timp ce ea o privea neîncrezătoare pe mama lui Colin.

– *În calitate de ce?*

– Matariki, asta nu a avut nicio legătură cu noi.

Colin Coltrane își susținea nevinovăția, după ce tânăra îi lăsase urme ca de gheară de pisică nu pe spate, ci direct pe față. Obrazul lui era roșu de la palma cu care îl întâmpinase.

– Tu știi că trebuie să îl curtez pe tatăl ei, dacă vrem acel credit.

– Jimmy Dunloe este tatăl vitreg al lui Chloé, îl corectă Matariki. Și din câte știu eu, nu se ocupă cu codoșia. Ar fi fost și prea devreme, ea este văduvă de nici șase săptămâni! Deci de ce?

– Tocmai, Matariki, tocmai pentru că este văduvă de atât de puțin timp. Avea nevoie de un însoțitor, dar unul, ca să zicem așa, din familie.

Matariki râse sarcastic.

– Tu te consideri membru al familiei Dunloe? Nu-mi vinde gogoși! Și de-ar fi fost așa, eu de ce nu am fost informată? Ai fi putut să îmi spui că ieși cu sărmana, demna de compătimire Chloé Boulder din motive de afaceri. Și tot nu pricep de ce avea ea nevoie de însoțitor? Este galeria ei, Colin, ai uitat? Ea a organizat recepția aceasta și ca gazdă era suficient de ocupată să vândă tablouri oaspeților. Ori ai ajutat-o și la asta? De când te pricepi tu la artă?

Colin privea fata furioasă din fața lui. Doamne, ce frumoasă era și cât o iubea! Desigur că și Chloé Boulder era frumoasă. Farmecul ei rece îl atrăgea, feminitatea ei, comportamentul ei ireproșabil. În comparație cu Matariki în costumul ei de călărie tocit, cu șnururile strânse neglijent și cu părul mereu liber. Pielea ei era bronzată de soare și Colin își amintea bine picioarele ei lungi, maronii, înconjurate de rochița *piu-piu* sărind coarda în Parihaka. De-ar exista o posibilitate...

Colin o trase pe fată în brațele lui și îi acoperi gura cu un sărut. Matariki îi mușcă limba. Apoi îl respinse.

– Colin, vreau o explicație! zise ea supărată. Nu dezmierdări. Ce s-a întâmplat ieri cu Chloé Boulder?

Colin simți sângele și se înfurie și el. Matariki nu putea nici măcar o dată să se poarte cu el ca o femeie normală? Supusă, tandră? Sperase că o va putea dresa, dar probabil că lucrul acesta nu era posibil. Bun, asta îl va face să ia mai ușor o decizie.

– Matariki, eu nu trebuie să îți dau nicio explicație! Ți-am spus că nu a însemnat nimic, eu am... am făcut-o pentru herghelie! Pentru... noi...

Matariki îl privi consternată.

– Colin! zise ea de data aceasta mai calmă. Colin, tu ai sărutat-o! Nu nega, Heather mi-a povestit totul! Și să nu spui că te-a sedus Chloé! Heather mi-a spus că era răvășită. Iar Jimmy Dunloe nu te-a dus de mână la ea, nu? Așadar, ce înseamnă asta, Colin? Noi suntem logodiți!

Colin se îndreptă. Deci Matariki știa. Afurisita lui de soră! Toată seara, Heather se ținuse de Chloé ca un scai. Abia când unul dintre vizitatori a provocat-o la o discuție despre un tablou, el a ademenit-o pe Chloé afară și a încercat să o sărute. Chloé nici nu s-a opus prea tare. Și apoi a mai bătut și toba.

Furia care îl cuprinse pe Colin din cauza surorii lui se revărsă asupra lui Matariki:

– Nu suntem logodiți, Matariki! Doar împărțim patul. Poți să mă privești ca o căprioară rănită de moarte, dar acesta-i adevărul! Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu tine, Matariki, dar tu ai abia optsprezece ani, iar părinții tăi ne minează relația. Nimeni nu știe ce se va întâmpla. Și în această privință trebuie să îmi permiți să fiu privit și altfel.

Mâna lui Matariki îl nimeri din nou în față, dar de data aceasta cu ghearele scoase. Unghiile îi lăsară urme adânci și roșii pe obrazul drept. El îi prinse degetele înainte de a-i brăzda și obrazul stâng.

– Gata, Riki! îi strigă el.

Matariki îl privi și în ochi îi apărură lacrimi. Dar ea se stăpâni cu greu.

– Tu ai spus-o, Colin! zise ea hotărâtă.

În aceeași zi, Matariki îi scrise lui Amey Daldy.

CU OCHII DESCHIȘI

Insula de Sud, Dunedin și Invercargill
Insula de Nord, Auckland

1883 – 1893

CAPITOLUL 1

– Ce are el și nu am eu?

Heather Coltrane nu voise să pună această întrebare, dar astăzi, cu o zi înainte ca Chloé să îi spună „da" fratelui ei Colin, nu se mai putuse stăpâni.

Chloé Boulder o măsură compătimitoare cu privirea pe prietena ei. Ar fi putut să dea un răspuns, dar nu exista un cuvânt care să exprime avantajul lui Colin. Cel puțin nu un cuvânt care putea fi pronunțat de o lady fără să o înghită pământul de rușine.

– El este..., începu ea precaută, bărbat.

– Da, și? întrebă Heather. Te poate iubi mai mult decât mine? Te înțelege mai bine? Îți poate oferi mai mult? Ai mai multe în comun cu el decât ai cu mine?

– Firește că nu!

Chloé oftă. Nu știa cum ar putea-o face pe Heather să înțeleagă, fără a o răni și mai rău decât o făcuse până acum. De fapt, nu ar fi trebuit să meargă atât de departe. Legătura dintre Chloé și Heather fusese totdeauna profundă, dar în lunile de după moartea lui Terrence Boulder devenise și mai puternică. Se dezmierdaseră. Chloé căutase protecție la Heather când durerea era pe cale să o copleșească și, în cele din urmă, nu Colin, ci Heather fusese cea care o ajutase să depășească pierderea. Chloé o iubea din tot sufletul. Și totuși ceva îi lipsea. Heather nu o putea iubi ca Terrence sau precum Colin. Ea nu era bărbat.

– Heather, eu aș vrea să mă căsătoresc. Îmi doresc copii.

– Noi putem adopta copii, interveni Heather. Câți vrei tu, fundațiile filantropice au o mulțime de copii orfani. Un cuvânt să le spui lui Sean ori reverendului, și ne-am umple casa.

Heather atinse șovăitoare umărul lui Chloé.

Chloé continuă să își aranjeze hainele în cufere și cutii. Colin tocmai sosise de la Invercargill, unde supraveghea lucrările la grajduri și hipodrom, și unde amenaja casa. A doua zi după cununie ea urma să plece acolo.

Heather o sărută ușor pe ceafă.

– Chloé...

Chloé tresări.

– Tu chiar crezi că reverendul ar aproba asta?

Sunase mai dur decât voise. De fapt, nu intenționa să o rănească pe Heather. În prietenia lor nu era nimic interzis. Deși, cu siguranță, nu era ceva obișnuit ca două femei să se sărute și să se atingă în locuri la care nici ele însele nu se uitau înainte de a se dărui soților ca o jertfă pe altar. Acest gând îi venise în noaptea nunții cu Terrence, când tânărul și minunatul ei soț o contemplase cu adorație. Apoi, sub atingerile și sărutările lui, uitase repede aceste neliniști. Chloé gustase nopțile cu Terrence și se bucurase și de dezmierdările lui Heather, care lua parcă foc atunci când se sărutau. Ei îi lipsea trupul solid al unui bărbat și acea parte din el pentru care... pentru care nu exista niciun cuvânt.

– Îmi doresc copiii mei, spuse ea în speranța de a o potoli pe Heather. Trebuie să înțelegi asta. Iar Colin... arată bine și este politicos.

– A părăsit-o pe Matariki Drury, o avertiză Heather. După ce părinții ei nu au vrut să îi dea bani pentru hipodrom!

– Nu se poate să fi existat o legătură între aceste lucruri! susținu Chloé pentru a suta oară.

Nu doar Heather nu era fericită de legătura ei cu Colin Coltrane. Nici Jimmy Dunloe și nici mama ei nu erau încântați, ba chiar și Kathleen, și reverendul protestaseră.

– Este fratele meu, Chloé, o imploră Heather. Dar nu am încredere în el. Nu a fost niciodată ceea ce s-ar numi... hm... un tip plăcut.

Dar atunci când mă sărută, parcă mă ating și soarele, și luna, și cerul explodează deasupra mea, gândi Chloé. Desigur că asta nu o putea spune cu voce tare. Și decise să încheie discuția.

– Doamne, Heather! se ambală ea. Asta o aud de luni bune. Că trebuie să aștept, să fiu atentă și tot așa. Noi nu ne-am întâlnit în public. Am purtat lungi discuții – care de cele mai multe ori s-au încheiat repede în brațele lui Colin, dar nici asta nu i-o putea destăinui lui Heather –, ba chiar odată ne-am și despărțit pentru câteva săptămâni.

– În timp ce el a cumpărat cu banii tăi o gospodărie în Invercargill. Fără a considera necesar să ți-o arate cel puțin o dată înainte de a o achiziționa!

– Am încredere în el! zise Chloé.

Heather se frecă pe frunte. Nu trebuia să poarte asemenea discuții. În fond, ea era ultima care să îi ofere lui Chloé motive rezonabile pentru a se feri de Colin Coltrane. Heather știa bine că în ea vorbea gelozia. Dar nu se putea stăpâni. Iar în seara aceasta avea ultima șansă. Mâine era prea târziu.

– Atât de mult încât să îi dăruiești toți banii tăi? întrebă ea cu amărăciune.

Terrence Boulder fusese bogat, iar Chloé era unica lui moștenitoare. Jimmy Dunloe se oferise să îi administreze el banii și Sean o sfătuise să încheie un contract prenupțial, care să îi limiteze strict lui Colin dreptul de a dispune de acești bani. Dar cu Chloé nu se putuse discuta.

– Amândoi vrem herghelia! spuse ea. Va aparține amândurora, o vom conduce amândoi. I-am dat lui Colin banii pentru că și eu vreau exact același lucru. Nu este doar visul lui!

– Eu am crezut mereu că visul tău este o galerie, șopti Heather. Credeam că iubești arta, că vrei să promovezi pictura și sculptura în Noua Zeelandă. Cum rămâne cu expoziția de artă maori la care te

gândiseşi? Cum rămâne cu tablourile lui Lucas Warden, expoziţia retrospectivă? Vor veni materiale din Anglia. Cum rămâne cu acea artistă rusoaică? Toate acestea le voiai neapărat, ai scris în acest scop nenumărate scrisori. Şi acum? Să le fac singură?

Chloé nu putu decât să îşi îmbrăţişeze prietena. Nu mai suporta să o vadă atât de tristă. Apoi deveni mai dură. Era cazul să pună capăt discuţiei.

– Le faci singură, dacă vrei să continui. Galeria era... era un fel de vis de fetiţă, dar acum...

– Acum tu ai crescut, concluzionă Heather. Înţeleg. Îţi doresc noroc, Chloé. Îţi doresc cu adevărat noroc.

Chloé Boulder şi Colin Coltrane au avut o nuntă liniştită. Chloé nu era văduvă de mult timp şi în parohia reverendului Burton existau matroane care cleveteau pe seama prea timpuriei legături. Kathleen Burton se străduia să ignore aceste bârfe. La fel şi Claire Dunloe. Dar prietenele erau de aceeaşi părere.

– Mă bucur că acum suntem rude, spuse Claire. Dar nu putea să se mărite cu Sean?

Kathleen zâmbi stingher:

– Sean pare să îşi fi pierdut inima prin Christchurch. Nu spune nimic, dar de când a ţinut acolo un discurs în urmă cu câteva luni, este altul. Să sperăm că nu este vorba despre o sufragetă fanatică, îmbrăcată în rochii lălâi şi care ar bea mai curând otravă pentru şobolani decât un pahar de vin.

Claire zâmbi:

– Eu o consider pe Kate Sheppard simpatică. Şi cu Mrs. Morison a noastră te poţi înţelege. Dacă femeilor li se dau salarii normale...

Harriet Morison se ocupa nu doar de Temperance Union, ci înainte de toate lupta pentru croitoresele din fabrici. Urma să se înfiinţeze un sindicat şi care avea să fie condus, fără îndoială, de Mrs. Morison. Claire şi Kathleen nu aveau probleme în privinţa aceasta. Ele îşi plătiseră mereu croitoresele bine, cele mai multe

lucrând de ani buni pentru Lady's Goldmine. Situația stătea altfel în fabricile de textile ce apăruseră parcă din pământ în ultimii ani la Dunedin. Femeile și fetele lucrau acolo deseori în condiții subumane, iar Claire și Kathleen considerau mai mult decât corect faptul că Mrs. Morison intervenea pentru ele.

– În orice caz, avem nevoie de oameni care susțin dreptul femeilor la vot. Mă bucură asta. Și primul pe care îl aleg este fiul tău Sean!

Kathleen zâmbi. Și ea era mândră de fiul ei. Îi dorea să fie fericit, oricare ar fi femeia pentru care s-ar decide. Până acum, povestea cu fata din Christchurch era mai curând o bănuială. Se părea că Sean se gândea continuu la ea, dar nu părea să aibă o legătură personală cu aceasta. Impresia era mai curând că evita Canterbury Plains.

În aceea zi, Colin și Chloé erau binedispuși. Chloé arăta minunat în rochia ei de mireasă din brocat auriu. Kathleen se străduise mult pentru aceasta și știa că va face senzație în Dunedin. În ciuda puținilor invitați, în aceea dimineață de sâmbătă, biserica era plină, printre participanți multe cliente de la Lady's Goldmine care voiau să admire cele mai bune piese din colecția de iarnă purtate de mireasă și de invitatele la nuntă. Claire și Kathleen aveau și ele toalete splendide, iar Heather, în rochia ei verde ușoară și cu părul coafat în jurul capului, părea la fel de tânără și de frumoasă precum strălucitoarea mireasă. Doar ochii îi erau melancolici de când auzise de noile planuri de căsătorie ale lui Chloé. Kathleen era alături de fiica ei. Heather va fi din nou singură.

Dar reîncepuse corespondența cu micuța ei prietenă din Wales, Violet Paisley. Kathleen se decise să o convingă pe Heather să o viziteze. Plănuia asta de când Violet se mutase în Woolston. Tânăra femeie părea să își fi dorit acest lucru chiar înainte de a fi părăsită. Heather avea nevoie de încurajare.

Kathleen se uită după soțul ei, pe care îl descoperi la bar, discutând cu fiul său Sean. Evenimentul avea loc în locuința lui Jimmy și Claire Dunloe, care nu țineau cont de prohibiție. Cine dorea whisky primea din care voia. În privința asta, Jimmy Dunloe, Michael

Drury și reverendul Burton erau de acord. O interdicție a alcoolului va înviora piața neagră și va împovăra doar familiile sărace. Totuși, Burton nu cutezase să permită servirea de băuturi cu amestec de alcool în sala comunității sale. Reprezentanții mișcării abstinenților câștigau tot mai multă influență.

Sean și Peter nu se arătară entuziasmați, când de ei se apropie Colin la braț cu Chloé, care zâmbea larg. Kathleen apăru alături de soțul ei.

– Voiam doar să ne luăm la revedere, spuse Chloé cu regret că părăsea petrecerea. Este minunat, dar Colin vrea să prindă trenul de noapte spre Christchurch. Mâine este zi de curse la Woolston și înainte să plecăm acasă am vrea să vedem unu sau doi cai potriviți pentru prăsilă. Colin este de părere...

Ea îi aruncă soțului ei o privire adoratoare.

Sean ridică din sprâncene:

– Tot aud vorbindu-se despre o herghelie, o întrerupse el pe Chloé. Dar din câte îmi amintesc eu, un mânz are nevoie de unsprezece luni pentru a veni pe lume. Există deja iepe montate? Sau te ocupi în prezent tot cu cai, Colin, ca de obicei?

Kathleen îi aruncă fiului mai mare o privire dojenitoare. Sean era omul cel mai politicos și mai blând pe care îl cunoștea ea. Dar când apărea Colin, îl apucau dracii.

Însă Colin zâmbi:

– Sunt trei iepe montate, frățiorule, dacă tu nu te jenezi să ataci asemenea subiecte în prezența doamnelor. Printre altele, iapa Hackney a soției mele. Cu un armăsar pursânge potrivit pentru trap. Și mă tem că nu pot evita negoțul cu cai – animalele nu dau năvală la mine, trebuie să îmi creez un stoc de prăsilă. Se poate întâmpla, bineînțeles, ca unul să nu se dovedească potrivit scopului nostru și atunci trebuie să scăpăm de el.

– Despre acest lucru o să discutăm mai târziu! îl întrerupse Chloé.

Kathleen știa că tânăra nu se despărțea cu plăcere de un cal. De pe când era copil plângea când Claire își vindea catârii și când

măgărușul ei a murit la vârsta de treizeci de ani fusese de neconsolat. Desigur că Chloé se pricepea oarecum la cai, dar era delicată. Kathleen nu și-o putea imagina pe fiica prietenei ei ca soție a unui negustor de cai.

– Ai auzit, Sean! râse Colin. Eu nu sunt stăpân nici măcar pe propria ogradă! Soția mea vrea ca în curând să decidă în toate privințele, ceea ce ție ți-ar plăcea. Hai, Chloé! Trebuie să plecăm, altfel pierdem trenul.

Puțin dezamăgită, Chloé își luă la revedere. Colin o conduse energic spre ieșire, înainte să mai poată schimba câteva cuvinte și cu altcineva.

– Noaptea nunții în trenul de Christchurch, murmură Kathleen. Nu o fi găsit ceva mai romantic?

Sean ridică din umeri și mai sorbi o dată din pahar.

– Nu cred că ea poate să hotărască ceva.

Peter, care rareori bea, dar care se lăsase sedus de calitatea whisky-ului lui Jimmy, zâmbi:

– Arată mai curând ca un cal abia cumpărat, condus acasă de la târg.

Kathleen îl atenționă pe soțul ei:

– Fii cuviincios, Peter Burton! Ești reverend!

Peter râse.

– Sunt cherchelit, Mrs. Burton! recunoscu el. Dar nu în asemenea măsură încât să încurc ce este al meu cu ce este al tău, ca domnul fiu-tău. Stăpân pe ograda *lui!* Care nu a băgat niciun ban în ea! „Calul abia cumpărat", scuză-mă, draga mea, mâine am să mă exprim din nou bisericește, și-a plătit singur grajdul!

Chloé nu a fost foarte încântată de noaptea nunții petrecute în tren. Nu a putut să adoarmă, și când au ajuns la Woolston, dimineața devreme, se simțea zdrobită. Dimpotrivă, Colin era în vervă. Când păși în hipodrom, ochii îi străluceau. Chloé se uită după cunoștințe, însă nu descoperi nici o lady și niciun gentleman din Plains. Dimineața

aveau loc câteva curse de galop fără importanță, evenimentul principal erau cursele de trap de după-amiază. Tânăra constată că doi dintre participanții la galop purtau culorile lordului Barrington.

– Lordul este în mod sigur aici. Hai să mergem la loja lui, să îl salutăm!

Acolo vor găsi, bineînțeles, și un mic dejun regesc și șampanie de primă clasă, care i-ar fi redat lui Chloé cheful de viață.

Dar Colin clătină din cap.

– Nu acum, iubito. În primul rând pentru că nu mai am chef de nicio discuție cu oameni din înalta societate, cea de ieri mi-a ajuns. Și, în al doilea rând, pentru că am venit ca să vedem cai. O iapă este la Racing Club, la Brown. Ar trebui să mergem acolo înainte să ne-o sufle de sub nas cineva.

Chloé se supuse fără nicio plăcere. Firește, Colin avea dreptate, dar într-un anume fel aceasta era călătoria ei de nuntă și i-ar fi plăcut să-l prezinte lordului pe arătosul ei soț.

Dar Colin o conduse direct în grajdurile întunecoase din Brown's Paddock. Iapa de care era interesat, un Cob drăguț, se arătă neprietenoasă și dădu să îl muște pe Colin când acesta vru să i se uite în gură. Lui Chloé nu îi plăcu și nu și-ar fi dorit-o în grajd.

– Credeam că vrem să obținem cai speciali, interveni ea când Colin începu totuși să negocieze cu proprietarul iepei. Hackney, pursânge. Asta este calea, Colin. Caii Cob sunt rezistenți și foarte rapizi pe teren denivelat, dar acum majoritatea curselor de trap se desfășoară pe piste speciale. Pe teren plan, Dancing Jewel ar fi învins cu ușurință calul a... acelei... hm... tinere maori.

Chloé roși. Se străduia să nu amintească numele Matariki Drury de față cu Colin.

Colin ridică din umeri.

– Putem să ne debarasăm de ea mai târziu. Dar unu ori doi mânji, așa, pentru încercare...

El se opri când Chloé strânse din buze. Opiniile proaspeților căsătoriți în privința creșterii cailor erau diferite. Chloé ținea mult

la planificarea făcută pe generații după modelul pursângelui englez. Colin, dimpotrivă, considera interesante încrucișările și își punea speranța în hazard.

– Bine, atunci haide să vedem alții, renunță el. Nu trebuie să ne necăjim din prima zi.

Pe terenurile de la Lower Heathcote Racing Club domnea mare agitație. Era plin de cai, pregătiți pentru cursele de galop ori care terminaseră și erau spălați și duși în grajduri. În sfârșit, apăru un tânăr blond și îndesat, care părea dispus să se ocupe de soții Coltrane.

– Cai de vânzare? Iepe? Da, bruna lui Beasley. Bărbatul îi conduse pe cei doi de-a lungul unei alei mărginite de grajduri și le arătă o iapă pursânge elegantă, maro-închis. Și dincolo avem și un ponei de culoarea vulpii. Dar, bărbatul coborî vocea, dar dacă mă întrebați pe mine, mister, nu l-aș lua pe niciunul.

Colin se încruntă.

– Lucrați aici? întrebă el. Pentru unul dintre antrenorii de cai de curse?

În grajdurile de la Racing Club erau exclusiv cai pentru galop.

– Pentru club, răspunse omul. Eric Fence este numele meu. Dar inima mea, mister, bate mai mult pentru trap. Mă pasionează. Iar dintre iepele de aici niciuna nu face o milă în mai puțin de cinci minute.

– Dar calul de acolo a câștigat o cursă, interveni Chloé.

Ei nu îi plăcea iapa Cob, iar acest om îi era antipatic, așa că îl contrazicea din principiu.

Eric Fence dădu din cap.

– Bine, dar cei trei favoriți au galopat. Cea ca vulpea a alergat la trap, a câștigat astfel chiar dacă în mod obișnuit venea a patra. Așa se întâmplă, milady.

Pe Chloé o indispunea tonul lui superior.

– Știu și eu asta, răspunse ea iritată.

Fence nici nu o băgă în seamă și i se adresă din nou lui Colin.

– Dacă mă întrebați pe mine, mister, singurul cal de vânzare de aici, bun la trap, este calul negru de acolo. El se îndreptă cu pași

mărunți spre următoarea boxă, în care se afla un cal scund, având coamă lungă și ochi blânzi. Trebuie dat, pentru că galopează încet. Dar l-am văzut la trap. L-a scos grăjdarul, de plăcerea lui.

– Fără știrea antrenorului și a proprietarului, îl completă Chloé.

Fence rânji.

– Nu moare calul din asta, zise el. În orice caz, pornește ca un proiectil. Și este și ușor de călărit, îl aduce jocheul binișor la trap. Dacă se folosește șaua, este altceva. Trei mile de trap în forță solicită călărețul și dacă animalul are un mers greoi, jocheul nu va mai avea la finiș forța ori puterea de a suporta durerea să stimuleze calul.

– Oricum, viitorul stă în Harness Racing, interveni Chloé. Avem nevoie de cai care să tragă din greu. Ceea ce nu este cazul cu acest animal.

Calul scoase capul din boxă și ea îl mângâie. Îl plăcu, dar era opusul a ceea ce căutau ei.

– Și, în plus, noi vrem iepe, întemeiem o herghelie.

Eric Fence ridică din umeri:

– Hm... dacă așa vedeți lucrurile, atunci curând va câștiga altcineva cu el. Mie îmi este indiferent, îi vând pontul și negustorului de cai care l-a descoperit pe Spirit. Îl știți? Spirit? Armăsarul pursânge negru?

Colin confirmă:

– Acum este al meu, răspunse el scurt. L-am cumpărat pentru prăsilă.

Eric Fence îl privi cu ochi strălucitori și zâmbetul lui îi păru lui Chloé pentru prima oară sincer.

– Serios, sir? Spirit? Unul mai bun nici că găseați, sir. Iar cel de aici, arătă din nou către călușul negru, sir, cumpărați-l, și în cazul în care câștigă, spuneți că provine de la armăsarul dumneavoastră de prăsilă. Să vedeți cum vor curge iepele spre dumneavoastră și nici nu va mai fi nevoie să cumpărați atât de multe.

Chloé vru să râdă de această idee, dar descoperi imediat cu groază că soțul ei deja cumpănea asupra acestei afaceri și încercă să găsească un alt pretext:

– Colin, noi trebuie să gândim lucrurile pe termen lung! Viitorul...

– Viitorul este azi după-amiază, sir, dacă mă pot exprima așa, zise rânjind Eric Fence. Simțea că îl convinsese pe acest bogat gentleman. Cumpărați calul și înscrieți-l la cursa de trap. Este bine antrenat și îi este indiferent dacă aleargă două ori trei mile. Dacă pariați trei ori patru bancnote de zece lire și câștigă, ați recuperat suma cu care l-ați cumpărat. Și în ce privește acomodarea pe termen lung, Eric îi aruncă lui Chloé o privire grăitoare specifică răbdării bărbătești față de toanele unei lady, nu este o problemă pentru dumneavoastră, un excelent cunoscător în materie de cai.

Chloé își mușcă buzele, dar Colin părea că reflectează serios.

– Merge atât de repede? Mă refer la înscrierea pentru astăzi după-amiază. Și găsesc un jocheu?

Eric râse.

– Dacă mă agit puțin, sir, răspunse el arogant. L-ați putea călări personal. Cum spuneam, ar fi foarte simplu.

Colin se bătu cu pumnul în piept:

– Eu sunt cavalerist, Mr. Fence! Mă descurc cu orice cal!

– Dar acum nu se face! Chloé îi fulgeră cu privirea atât pe soțul ei, cât și pe impertinentul grăjdar, care din nou apela la lingușeli. Ne-am face de râs, Colin, niciun crescător de cai nu își călărește aici propriii cai! Oamenii vor zice că nu ne-am putut permite un jocheu. Hotărăște-te: ori un călăreț profesionist, ori nimic, Colin!

Abia după ce vorbi își dădu seama că, de fapt, tocmai încuviințase cumpărarea calului. Și exact asta urmăriseră indivizii. Se înfurie, dar ascunse asta față de Colin.

Și s-a găsit repede un jocheu „profesionist". Eric îi dăduse băiatului de la grajd câțiva șilingi ca să călărească animalul și acesta o făcu mai mult decât neîndemânatic. Colin se învineți de furie urmărind cursa din loja proprietarilor, dar la rândul lui încercă să o ascundă de Chloé. Calul negru – care, de fapt, purta numele de Lancelot, dar Colin îl înscrisese în cursă sub denumirea de Spirit's Pride – își îndeplini misiunea excelent. În spinare cu tânărul care se

bălăbănea în șa, ieși al treilea, Colin însă l-ar fi condus la victorie fără niciun efort.

Abia trăgându-și sufletul de mândrie și entuziasm, Eric Fence îi întâmpină pe Colin și pe Chloé în fața boxei lui Pride. Pariase pe cal și se alesese cu un câștig frumușel. Ca și Colin, cu toate că Chloé găsea că nu era demn de un gentleman să parieze pe calul propriu.

– Vă pot organiza și transportul, se oferi zelos Fence. În orice caz, eu... Părerea mea este... Ce ar fi... o mică atenție?

Colin strânse din buze. Știa că ce avea să spună o va deranja pe Chloé, dar, pe de altă parte, tipul acesta era exact ce îi trebuia.

– Îl puteți aduce imediat. Vă ofer postul de șef al grajdurilor de la Coltrane's Trotting Jewels Station. Acceptați?

Și îi întinse mâna lui Eric.

Soțul lui Violet bătu palma.

Noaptea, Colin și Chloé Coltrane s-au certat și s-au iubit în White Hart Hotel din Christchurch. Totul a decurs exact cum îi plăcea lui Colin – Chloé, delicată cum părea deseori, era foarte temperamentală dacă mai întâi se înfuria și apoi era împăcată în pat. În privința asta îi semăna lui Matariki, cu toate că era mult mai obositoare. Colin se gândea puțin sentimental la mlădioasa tânără maori. Chloé era mai vârstnică și mult mai conservatoare. Ea nu stătea țeapănă și absentă sub el, cum deseori se întâmpla cu doamnele, dar nici nu manifesta sălbăticia și fantezia suplei și gingașei Matariki. Dar nu puteai să ai totul. Colin îi umplu lui Chloé încă o dată paharul cu șampanie și încercă să o iubească din nou.

Eric Fence sărbători noua lui slujbă la Brown's Tavern, dar ajunse acasă destul de devreme pentru a constata că Violet o întinsese din nou la o întâlnire a abstinenților, sufragetelor ori a altor turbulenți. Dar asta avea să înceteze! Spera că herghelia acelui Coltrane era situată într-un loc mai izolat, așa că ea nu va mai putea să se alăture grupului cel mai apropiat. Această satisfacție nu îl împiedică pe Eric

să o facă pe Violet, după revenirea acasă, să îi simtă dezaprobarea. Așa că o luă la bătaie pe oribila ei soră mai mică, ce tocmai se pregătea să se retragă într-un colț, ca să mâzgălească hârtia scumpă cu creioane scumpe. Rosie începu, în cele din urmă, să plângă fără să scoată un sunet, Joe să urle și Roberta să țipe ca trasă în țeapă. Eric spera că la Invercargill vor avea un dormitor care să se poată încuia. În ciuda larmei, trecu la Violet. Perspectiva noii slujbe îl animase, nu mai avea chef de somn.

– Mâine împachetezi lucrurile! hotărî el. Mr. Coltrane mă așteaptă în Southland. Ne vom muta cât de curând.

Trei zile mai târziu, Sean și Heather Coltrane ajunseră consternați în fața magaziei în care Violet locuise aproape un an. Sean se gândise îndelung cum să aranjeze revederea cu tânăra femeie fără a se compromite amândoi. Dorința lui Heather de a-și vizita prietena îi convenise perfect. Cumpărase creioane colorate pentru Rosie, o rochiță pentru Roberta și un animal din cârpe pentru Joe. Să îi aducă un cadou lui Violet nu se cădea, dar tânăra femeie se va bucura de nimicurile pentru copii. În plus, Heather umpluse un coș cu alimente. Violet, în scrisorile ei, nu pomenise prea multe despre situația financiară a familiei, iar față de Sean fusese și mai reținută. Dar Heather făcea acte de binefacere și își imagina care era situația în familiile de muncitori. Coșmelia din spatele pubului îi îngrozi pe cei doi.

Proprietarul, Brown, ridică din umeri.

– Ce înseamnă „inuman"? mormăi el. Eu am fost cumsecade, lady, și i-am lăsat să locuiască aici. Nu îmi spuneți că i-aș fi dat whisky și l-aș fi ademenit pe soț. Fence nu bea mai mult decât alții, el își paria banii. Și din asta eu nu câștig niciun penny.

Heather și Sean se priviră neputincioși. Violet, Eric și copiii plecaseră. La o nouă slujbă, undeva în sud. Trebuiau să aștepte până când tânăra femeie le va da vreo veste. Dacă o va face.

CAPITOLUL 2

Amey Daldy avea cincizeci și patru de ani, dar nu mai avusese nicio discuție de prezentare atât de ciudată ca aceasta cu tânăra Matariki Drury. Fata venise la ea în Hepburn Street, Ponsonby, și nimerise în mijlocul balamucului mutării a opt copii. Mrs. Daldy era văduvă de patru ani, dar se recăsătorise tot cu un văduv, negustorul și politicianul William Daldy. Probabil că ea sperase că se putea dedica în întregime țelurilor și sarcinilor ei politice, însă intervenise ceva. Fiica lui William și la scurt timp și soțul acesteia muriseră, de creșterea celor opt copii, unii dintre ei mici de tot, trebuind să se ocupe soții Daldy. Energica Amey închiriase fără să stea prea mult pe gânduri casa vecină, angajase o menajeră și adusese copiii acolo. Aceștia tocmai se mutau când Matariki sosise în Auckland, iar Amey ar fi preferat să amâne discuția pentru angajare.

Însă Matariki clătinase din cap zâmbind.

– Mrs. Daldy, dumneavoastră aveți nevoie de ajutor! Iar eu sunt aici și pot citi povești, pregăti masa ori muta dulapuri. La hotel aș sta degeaba. Și nici Dingo nu este bine văzut acolo, zise arătând către câinele ei cu picioare lungi, maro-deschis, cules de pe străzi, care, spre oroarea lui Mrs. Daldy, o însoțise. Animalul părea totuși blând. Doi dintre copiii care plângeau se așezară lângă el pe podea și erau încântați pentru că acesta le dădu lăbuța foarte serios. Una dintre fetițele mai mici venise în brațele lui Matariki.

– Mrs. Daldy, permiteți-mi să mă fac utilă! Pentru asta nu trebuie să vă simțiți obligată. Matariki o privi ștrengărește pe severa matroană și adăugă: Dacă nu mă puteți angaja ca profesoară, îmi veți da poate o recomandare ca bonă.

Inițial, Matariki se temuse că revenirea în Insula de Nord o va deprima. Ultima dată traversase acest pământ cu Colin și gustase iubirea cu el. Nici amintirile legate de cucerirea localității Parihaka nu reprezentau neapărat o bucurie. Apoi însă fusese acaparată de peisajul variat și mai ales de energia degajată de această parte mai dens populată a zonei nordice. În Insula de Nord, orașele erau mai mari și trăiau mai mulți *pakeha,* dar existau și triburi maori mai multe și mai interesante.

Tânăra venise călare. Se bucura de clima caldă și de peisajul în continuă schimbare. Aici erau mai multe păduri decât în Insula de Sud, nu existau munți atât de abrupți și de înalți, ci munți cu înălțimi medii și peisaje colinare. De data aceasta, Matariki nu a mai călărit de-a lungul țărmului, ci de-a lungul viitoarei linii de cale ferată dintre Wellington și Auckland. Se gândea cu melancolie la Taranaki și ocoli Hamiltonul înfiorată. Își aminti de Kupe. Acesta încă mai studia în Wellington. Koria, pe care spera să o întâlnească la Auckland, nu ținea legătura cu el, dar auzise că acesta era împreună cu Pai. Matariki se gândi să reia legătura cu cei doi. Dacă Kupe se decisese definitiv pentru Pai, în timp ce ea încheiase capitolul Colin, nu mai exista motiv de ură ascunsă. Pe de altă parte, nu îl va uita niciodată pe Colin și nu era sigură ce va spune Kupe de faptul că o părăsise un *pakeha*...

Când ajunse la Auckland, fu fascinată de orașul dintre ape, care se învecina la est cu Oceanul Pacific și la vest cu Marea Tasmaniei. Era ridicat pe un fost vulcan stins de mult timp, care crease un peisaj cu lacuri și coline, insule și lagune. Lui Matariki îi plăcuse Aucklandul încă de când fusese acolo cu Kupe. Acum era bucuroasă să trăiască în peisajul atât de divers și să poată vedea orașul

crescând, în cazul în care o plăcea Amey Daldy. Nu era deloc sigură că severa metodistă va avea înțelegere pentru o tânără femeie care nu își păstrase castitatea înainte de căsătorie.

Tânăra era tare bucuroasă că amânase cu câteva ore discuția, datorită mutării copiilor. Și se folosi de șansa de a o convinge până seara pe Amey Daldy că Matariki Drury îi era utilă.

Spre marea mirare a matroanei, ea culcase copiii fără ca aceștia să crâcnească.

– Puteți să dormiți singuri. Nu trebuie să vă fie frică, îl vom lăsa pe Dingo cu voi. Va veghea ca să nu aveți vise urâte și dacă vine vreun spirit, îl înfulecă!

Copiii mai măricei învățaseră un cântec maori și acum desenau, iar cei mai mari erau ocupați să despacheteze și să facă ordine în dulapuri.

– Bineînțeles că puteți face lucrurile astea și singuri! îi încuraja Matariki. Când veți merge la colegiu ori la universitate, nu veți avea cameriste. Cum? Deja sunteți la școală? În ce clase? Oh, este anul în care se citește Shakespeare! Puneți în scenă *Romeo și Julieta*? Prietena mea voia neapărat să joace rolul Julietei, dar era grasă ca o balenă!

Matariki râdea și pălăvrăgea cu copiii, care uitaseră de toate tristețile lor, de teama de noua casă și de severa bunică vitregă.

Abia după ce liniștea se așternuse din nou și după ce gospodina nu se mai simți suprasolicitată, Mrs. Daldy o luă cu ea pe viitoarea asistentă, ca să discute. În ce privea educația în Dunedin și perioada petrecută la Parihaka, ea considera rezultatele ca fiind foarte promițătoare. Dar corespundea tânăra femeie pretențiilor privind o viață neprihănită, cum era de așteptat de la o profesoară?

– Miss Drury, eu presupun corect că dumneavoastră... sunteți însărcinată? o întrebă Amey Daldy aruncând o scurtă privire dezaprobatoare asupra pântecului lui Matariki.

– Da. Dar asta nu mă va împiedica să muncesc. Ba dimpotrivă. Trebuie să lucrez cu femei maori, care au copii aproape toate. Ele nu

pot să înțeleagă ideea *pakeha* conform căreia profesoarele nu au voie să se căsătorească. O *tohunga* este mândră că împărtășește cunoștințele ei propriilor copii și nepoți.

– Dar dumneavoastră nu sunteți căsătorită! observă cu severitate Mrs. Daldy.

Matariki clătină din cap

– Nu. Dar nici asta nu le va deranja pe femei. Orice copil este bine-venit în triburi, indiferent dacă mama și l-a ales sau nu ca soț pe bărbatul cu care l-a conceput.

Amey Daldy era vizibil tulburată.

– Miss Drury, eu caut pe cineva care cunoaște obiceiurile băștinașilor. Dar dumneavoastră... dumneavoastră nu trebuie să le și practicați pe toate.

Matariki zâmbi.

– Nu asta mi-am propus, recunoscu ea. De fapt, eu voiam să mă căsătoresc.

– Dar bărbatul v-a părăsit? întrebă Mrs. Daldy, în vorbele ei amestecându-se compătimirea și dezaprobarea. Când a aflat că dumneavoastră ați fost binecuvântată cu...

Matariki își mușcă buzele.

– Nu tocmai. Când mi-am dat seama că am un copil – maorii ar spune simplu că sunt gravidă, le este dificil să înțeleagă asta cu binecuvântarea trupului –, aș fi putut să mă căsătoresc cu el. Matariki era sigură că Michael și Lizzie s-ar fi răzgândit în acest caz și i-ar fi dat zestrea, așa că adăugă: Dar, vedeți dumneavoastră, se spune mereu că cea mai bună soluție pentru toate necazurile care se pot ivi într-o căsnicie ar fi legătura cu valorile morale solide ale creștinismului și că moderația soților...

– Și? întrebă Mrs. Daldy nerăbdătoare.

Matariki ridică din umeri.

– Am descoperit la timp că viitorul meu soț era un nemernic.

Amey Daldy abia se stăpâni să nu izbucnească în râs:

– La timp? Totuși, puțin cam târziu.

Matariki ridică din sprâncene:

– Mai bine mai târziu decât niciodată, ripostă ea.

Mrs. Daldy se controla însă foarte bine.

– În regulă, Miss Drury, femeile maori cu care veți munci pot trece asta cu vederea. Dar veți avea de-a face și cu englezi. Veți trăi printre albi, dumneavoastră și copilul dumneavoastră.

– *Pakeha,* o corectă Matariki. Noi le spunem *pakeha.* Desigur că vor bate câmpii în fel și chip... ăă... scuzați, Mrs. Daldy, bineînțeles că voiam să spun că risc să devin subiect de bârfe. Am prevăzut asta. Zâmbind, scoase din geantă un inel mic din argint și continuă: Iată, vom spune că sunt văduvă. Și într-un anume sens chiar sunt. Pentru mine, individul este mort.

Amey Daldy era o femeie foarte serioasă, o bună creștină, promotoare a abstinenței, luptătoare convinsă pentru drepturile femeilor. Dar Matariki Drury o facea să își piardă autocontrolul. Râse cu putere și zgomotos.

– Deci, Miss... cum se pronunță numele dumneavoastră? Mar-tha-ricky?

Matariki râse și ea:

– Îmi puteți spune Martha!

Matariki ocupă o cameră în casa vecină cu cea a soților Daldy care îi amintea în mod plăcut de Parihaka, unde în casele comunității domnea o harababură asemănătoare. Se ocupa de copiii rămași orfani, îl angajă pe Dingo ca paznic de noapte contra coșmarurilor și găsi – deși Mrs. Daldy nu fu tocmai încântată – un loc pentru cal în cel mai apropiat grajd de închiriat.

– Pentru ce vă trebuie calul? întrebase matroana indignată. Acesta este un oraș mare, există birje!

– Îmi este peste mână, răspunsese Matariki. Veți vedea că Grainie se va dovedi folositoare.

Mai târziu, Amey Daldy fu nevoită să îi dea dreptate. Puține femei maori se încumetau să vină la seminarul din oraș al lui Mrs.

Daldy, dar o primeau cu plăcere pe Matariki în satele lor. Regiunea Auckland fusese înainte dens populată de triburile Ngai Whatua și Waikato-Tainui, iar acum mai existau încă *iwi* cu aceste origini în Hunua și Waitakere Ranges. Spre marea mirare a lui Amey Daldy, acolo, bărbații nu se opuneau ca soțiile și fetele lor să învețe engleza și le lăsau să vină cu Matariki în oraș când aveau loc adunări politice pe tema dreptului femeilor la vot sau pe tema dreptului la vot pentru maori.

Matariki înregistră primul succes când elevele ei chiar luară cuvântul la aceste manifestații.

– Eu nu pricep bine, spusese Ani te Kaniwa, o muzicantă din tribul Hauraki.

Activista pentru drepturile femeilor Helen Nicol tocmai anunțase de pe podium că femeile, după părerea ei, nu ar trebui neapărat să fie membre în parlament, dar să aibă totuși dreptul de a alege.

– De ce femeile nu voie... nu vor... să fie căpetenii?

– Chiar este adevărat că există și femei căpetenii de triburi? o întrebase mai târziu nedumerită Mrs. Nicol pe Matariki.

Aceasta confirmă.

– Noi avem o cultură foarte progresistă! râse ea. Este timpul ca și *pakeha* să învețe de la noi!

Matariki a adus împreună femeile maori și femeile *pakeha* și s-a străduit să depășească prăpastia căscată de problema războaielor maori între noii și vechii colonizatori. În Auckland au fost puține vărsări de sânge, dar guvernatorul a folosit orașul ca punct de plecare pentru ofensive, iar băștinașii au fost înspăimântați de puternica prezență militară și de purtătorii de uniformă deseori prea puțin diplomați. În plus, s-a adăugat faptul că *pakeha* au adus cu ei boli ca varicela și tuberculoza, care au decimat populația maori. Acum, Matariki ținea prelegeri despre molime și combaterea acestora. Conducea femeile prin școlile englezilor și le convingea că nu li se putea întâmpla nimic mai bun decât să fie educate. Pe de altă

parte, invita în triburi asociațiile de femei ale anglicanilor și metodiștilor, unde luau parte la un ritual *powhiri* și găteau la *hangi*.

La început, femeile *pakeha* au fost șocate de ținuta lejeră a maorilor – Matariki le recomanda insistent femeilor tribului să își acopere sânii când veneau în vizită cele din Auckland. Apoi i se părea din ce în ce mai hazliu când arogantele englezoaice cu scufii și corsete deveneau vorbărețe și se înțelegeau cu maorii prin semne. În final, râdeau și cântau cu toții și rigidele matroane englezoaice încercau chicotind să smulgă cu nasul tonuri din fluierele *koauau*. Femeilor maori le plăcea foarte mult *Give to the Winds Thy Fears*. *Tohunga* lor se pricepea foarte bine să încredințeze vântului toate temerile. Matariki a tradus imnul în limba maori și femeile din jurul lui Amey Daldy îi surprindeau pe cei invitați să țină discursuri cântându-l în ambele limbi. Matariki și mai târziu femeile pe care ea le învăța engleza adăugau de cele mai multe ori remarci privind dreptul la vot pentru maori: aceeași țară, aceleași griji, aceleași nevoi pentru femei și copii – drept de vot tuturor!

Doar în susținerea abstinenței nu au putut fi atrași maorii. Temperance Union abia câștigase câteva femei, care fie erau căsătorite cu *pakeha*, fie soții lor lucrau în fabrici și preluaseră obiceiurile rele ale colegilor *pakeha*. Altminteri, băștinașii nu erau potrivnici plăcerilor senzuale și whisky-ului. Pe Mrs. Daldy acest lucru o mâhnea, lui Matariki îi era indiferent. În triburi, ea se simțea considerabil mai bine decât printre creștinii severi ai comunităților *pakeha*, deși aceștia se rugau pentru soțul ei prea timpuriu decedat. Pentru a naște, ea se retrase la cei din Ngati Whatua, în timp ce Mrs. Daldy își mințea rușinată prietenele că Mrs. Drury preferase să fie în mijlocul familiei în acest moment dificil.

– Într-un fel este adevărat, spusese Matariki, gândindu-se la tatăl ei Kahu Heke.

Acesta era înrudit cu Ngati Whatua.

Sub îngrijirea unei *tohunga* a tribului, într-o dimineață însorită de toamnă, tânăra aduse pe lume o fată. Micuța scosese primul țipăt când soarele începuse să învăluie satul într-o lumină roșiatică.

– Atamarie, zise moașa punându-i în brațe pruncul tinerei femei epuizate, dar fericite.

Cuvântul „răsărit" era la maori un nume de fată preferat.

Matariki oftă.

– Un nume minunat. Dar mă tem că *pakeha* o vor denumi Mary.

CAPITOLUL 3

Viitoarea herghelie a lui Chloé și Colin Coltrane se afla lângă Invercargill, un orășel din Southland Plains. Câmpia mănoasă oferea pășuni pentru cai, iar calea ferată Main-South lega Coasta de Sud de Christchurch și Dunedin, așa că hipodromul era ușor accesibil din marile orașe.

La Invercargill se găsise de vânzare o fermă mare, așa cum își dorea Colin. O înființase un vlăstar al unei familii nobile scoțiene, în urmă cu un deceniu, căruia îi trecuse cheful de oierit. Bărbatul, un holtei excentric care, potrivit zvonurilor, avea o legătură strânsă cu tânărul lui secretar, locuia acum la Dunedin și trecea drept un mecena al artelor. Colin îl cunoscuse la galeria lui Chloé și a lui Heather. Moșia, un conac, nu semăna cu o fermă de creștere a oilor, ci mai mult cu un castel scoțian, și avea pășuni, grajduri pentru cai și o remiză.

Când își făcuse ferma, Desmond McIntosh se gândise mai curând la o viață rustică senioralã decât la creșterea oilor, și nu lăsase impresia că ar fi înotat prin ploaie și noroi, în cizme înalte și pelerină impermeabilă. După ce a privit-o fericit, excentricul bărbat a fost nevoit să constate că micul Balmoral răsărit ca din pământ era greu de vândut. Imigranții erau oameni de rând, practici. În plus, noii coloniști nu își puteau permite un preț atât de mare, care să îl ajute să recupereze cel puțin o parte a înspăimântătorului

preț de construcție. Așa încât Colin îi păru lordului McIntosh un dar ceresc.

– Terenul este ideal pentru dumneavoastră și casa va corespunde cu siguranță pretențiilor soției dumneavoastră. Trebuie doar să faceți câteva modificări la șoproanele pentru tunsul oilor și veți avea loc pentru o sută de cai!

Colin vizită domeniul imediat și fu entuziasmat, deși nu era deloc ieftin. Până la urmă, toată moștenirea lui Chloé se topi în dobândirea terenului și construirea hipodromului. Mai rămase puțin pentru cumpărătul cailor.

După cum Chloé constată la vizitarea primelor grajduri, efectivul de iepe al viitoarei herghelii era o adunătură. Armăsarul era promițător, dar în ce privea iepele, Colin pusese preț pe cantitate în loc de calitate. De fapt, doar Dancing Jewel și o iapă pursânge a lui Chloé corespundeau așteptărilor, pe celelalte ea nici nu le-ar fi împerecheat cu armăsarul pursânge. Nu ținea să se certe din nou, așa că se abținu cu greu să nu îi spună asta lui Colin. Dar când o conduse prin casă, toate reproșurile îi rămaseră în gât.

– Este amenajată cu foarte mult bun-gust, îi asigurase Desmond McIntosh cu o undă de regret.

De pământ se despărțea cu plăcere, dar nu și de un mobilier confortabil. Chloé realiză asta când intră în camera de zi, în care lumina soarelui pătrundea prin ferestre înalte.

– Incredibil! exclamă ea pășind pe covoarele pufoase, atingând perdelele groase și moi din brocat și admirând mobila din lemn vechi de kauri. Astea nu sunt din Anglia sau din Scoția, concluzionă ea.

Doar în armăturile aurite din moderna cameră de baie recunoscu imediat produsele de import.

Colin dădu aprobator din cap:

– Estetul nostru Desmond a comandat mobilierul. După schițe proprii ori ale micuțului lui secretar, amândoi au gust artistic. Vino să vezi patul! Fabulos de decadent. Ai putea să crezi că în el au fost procreați regi.

– Asta-i mai puțin probabil, glumi Chloé cu gândul la Desmond McIntosh și la secretarul lui. Dar am putea să încercăm noi cu micii Coltrane.

Și l-au testat vârtos, Chloé luptându-se din nou cu sentimentul vinovăției față de Heather. Desmond McIntosh făcuse minunăția aceasta pentru el și iubitul lui, evident fără să se rușieze. Ceea ce le legase pe Chloé și pe Heather se putea compara cu legătura dintre el și tânărul lui prieten? Să îl fi schimbat McIntosh pe secretar cu o femeie, la fel de fără scrupule cum făcuse Chloé cu Heather pentru un bărbat? Că bogatul lord cu siguranță nu dusese lipsă de candidate. Secretarul nu era o soluție la nevoie și toți o știau bine. Însă când era vorba ca femeile să conviețuiască, lumea bârfea ironic făcându-le fete bătrâne și fecioare, care în lipsa unor soți corespunzători își țineau companie una alteia. Se părea că nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că noaptea împărțeau patul.

Apoi, în brațele lui Colin, Chloé uită atât de Heather, cât și de reținerile ei privitoare la creșterea cailor. Dimineața era din nou ferm convinsă că această căsătorie fusese o alegere bună. Chiar dacă se prevedeau noi dispute referitoare la iepe și dacă o trecură fiori numai la vestea venirii noului grăjdar-șef.

Lui Chloé îi trecu prin cap că Eric Fence era țigan când văzu intrând în curte căruța acestuia, cu loitre, încărcată cu bulendrele familiei, trasă de un ponei slab și condusă de o femeie epuizată, de care se lipeau o fată înspăimântată și doi copii mici. În urma lor venea calul pursânge Lancelot, elegant și îngrijit, care de acum trebuia să răspundă la numele de Spirit's Pride. Mândru în șa, Eric Fence trăgea aiurea de frâu, ca să oprească animalul. Pe Chloé, care urmărea totul de la fereastra dormitorului, o apucă imediat furia. Nu așa își imaginase ea aducerea prețiosului cal! Dacă individul îl chinuise tot timpul în halul acesta, se dusese naibii sensibilitatea de care animalul avea neapărată nevoie la curse. Un cal greu de strunit nu se ține în trap, când alții trec pe lângă el. Îi dai frâu liber să meargă în galop. Se părea că Eric Fence nu se pricepea deloc la cai. Poneiul lui

avea neapărat nevoie de hrană. La fel și copiii lui. Cu excepția băiețelului, care era chiar grăsuț, toți păreau leșinați de foame.

Chloé voia să se îmbrace pentru serata din Invercargill. Notabilitățile micului oraș îi invitaseră pe nou-veniți la o petrecere, ca să se cunoască mai bine. La început, soții Coltrane făcuseră o impresie de excepție. Chloé era mereu fermecătoare, iar Colin putea fi foarte șarmant. Dar lui nu îi plăceau invitațiile. Deseori, Chloé avea impresia că soțul ei se simțea mai bine în puburi, într-o atmosferă îmbibată cu miros de whisky, să vorbească despre pariurile la cursele hipice și despre cai decât să discute cu patronii de fabrici și baronii oieritului. Accepta astfel de ieșiri doar în speranța de a-și face relații și a găsi clienți. În privința aceasta avea și mare succes.

Colin le explica fabricanților de lână proaspăt îmbogățiți că a avea un cal de curse este o obligație pentru un gentleman. Două dintre noile lui cunoștințe se gândeau deja foarte serios să achiziționeze cai de trap ori de galop și să îi adăpostească la Coltrane. Chloé spera ca aceștia să și plătească pentru întreținerea lor. Galopul ca sport era fără nicio îndoială pentru high society, dar în privința curselor de trap, până atunci lucrurile stătuseră invers. În seara aceea avea loc un dineu la un fabricant și Chloé se pregătea să îmbrăce ținuta de la Lady's Goldmine, dar când văzu scena din curte se răzgândi și luă repede o rochie de casă. Trebuia să asiste la invazia care avea loc jos.

Când Chloé coborî, căruța cu loitre și poneiul înhămat la ea erau încă în curte. Pride fusese dus în grajd de soțul ei și de noul angajat. Frumosul cal negru se afla într-o boxă de lângă cea a armăsarului, care, firește, devenise foarte nervos, pentru că vedea în orice cal de același sex un rival. Privirea lui Chloé se întunecă din nou. Grajdul era aproape gol! Nu se găsise o altă boxă pentru cal? Necazul ei se transformă în compătimire când văzu tânăra femeie cu copiii stând tematoare pe aleea ce ducea la grajduri. Mrs. Fence ținea copilul cel mic în brațe, fetița mai mare se agățase de ea, iar băiețelul o prinsese și el de rochie. Spre deosebire de mama lui și de fată, băiatul privea fără frică și foarte interesat armăsarul agitat.

Mrs. Fence nu știa dacă trebuia să își urmeze soțul și pe Colin în încăperea pentru șei. Nu cuteza să treacă prin fața lui Spirit.

Chloé îi zâmbi și femeia îi răspunse timidă. Era foarte tânără și deosebit de drăguță, în ciuda epuizării evidente. I se părea ciudat de cunoscută, deși era sigură că nu o mai întâlnise niciodată. Această creatură gingașă, cu păr castaniu și ochi imenși turcoaz, era prea deosebită pentru a fi uitată vreodată.

Chloé arătă către armăsar.

– Treceți liniștită pe lângă el! De Spirit nu trebuie să vă fie frică. Acum se dă în spectacol, dar este foarte pașnic. Și oricum nu iese din boxă.

Femeia și băiețelul o priveau sceptici.

– Nu scuipă? întrebă băiatul.

Chloé râse zgomotos, frământată însă de gânduri. Așa reacționa copilul unui grăjdar-șef? Nimic din atitudinea acestuia nu lăsa să se vadă că ar fi crescut lângă un grajd de cai.

– Caii nu scuipă! îl asigură ea. Crede-mă! Eu sunt Chloé Coltrane. Iar dumneavoastră?

– Violet Fence, răspunse tânăra femeie și apucă jenată mâna lui Chloé. Se părea că ar fi considerat mai firesc ca, în fața stăpânei, să facă o plecăciune. Soțul meu va lucra aici.

Chloé dădu din cap și speră ca Violet să nu îi sesizeze nemulțumirea.

– Știu. Dar nimeni nu mi-a spus că va aduce cu el toată familia. Să vedem unde vă vom caza. În orice caz, nu trebuie să stați pe aleea grajdurilor și să îmblânziți armăsari care scuipă.

Chloé le zâmbi copiilor. Băiețelul îi zâmbi și el, dar fata o fixă cu ochii ei imenși.

– Veniți cu mine, să deshămăm mai întâi căluțul dumneavoastră, apoi intrăm în casă și ne vom gândi unde veți putea locui.

Violet arătă către camera cu șei.

– Cred că vom locui acolo, zise ea încet.

Chloé se încruntă, gândindu-se la camera grăjdarului, aflată între cea pentru șei și cea pentru pregătirea hranei animalelor. Nu se putea ca soțul ei să fi vorbit serios!

Chloé îi lăsă pe copii și pe Violet să aștepte și îi urmă pe bărbați în anexele grajdului. Camera era plăcută, suficientă pentru un flăcău singur. Avea un pat, o masă, un scaun și un dulap. În încăperea alăturată, pentru pregătirea hranei cailor, exista și o sobă modestă.

– Este puțin cam strâmt, fu de părere Colin. Nu mi-am închipuit că aveți și familie. Dar...

– Soția mea este obișnuită să se restrângă, interveni degajat Eric. Sora ei poate dormi și în încăperea pentru hrană, dacă puneți acolo o canapea. Mai ales pentru cei mici. Este în regulă.

Chloé îi aruncă soțului ei și lui Eric o privire sceptică, apoi se uită imediat în ochii tinerei femei, care îndrăznise să treacă de Spirit și privea speriată noul domiciliu. Părea că vrea să spună ceva, însă privirea amenințătoare a soțului o reduse la tăcere. Fata cea mică o observă și ea și imediat își ascunse fața în rochia lui Violet.

– Cel puțin aici nu plouă, spuse resemnată Violet.

Chloé îi fulgeră din nou cu privirea pe bărbați.

– V-ați pierdut mințile? întrebă ea supărată. Cinci oameni în încăperea aceasta? O gospodărie, plus copiii? Un bebeluș într-o cameră pentru nutreț, plină de praf? Și unde își vor face copiii lecțiile? În camera pentru șei? Violet, veniți cu mine! Vom face un ceai, apoi vom cerceta casa. Trebuie să existe o anexă pentru servitori.

Colin făcu o mutră supărată. Chloé nu ar fi trebuit să îl dojenească în fața noului său angajat. Fence părea că își ține bine în frâu familia și îl privea acum cu superioritate.

Colin nu îi putea trece cu vederea lui Chloé nesupunerea.

– Mie îmi este indiferent, declară el pe un ton ridicat. Grăjdarul trebuie să doarmă la cai, așa a fost dintotdeauna. Ia imaginează-ți dacă fată o iapă și nu este nimeni acolo, să o ajute, ori dacă un cal are colici.

Chloé își dădu ochii peste cap.

– Iepele fată primăvara, Colin, remarcă ea ironic, abținându-se să nu întrebe la câte fătări ajutase Eric Fence, și rareori se întâmplă să o facă pe nepregătite. Mr. Fence poate să înnopteze chiar în grajd, nu lângă încăperea pentru furaje. Calul ar trebui să strige, ca să fie

auzit de acolo. Iar dacă are colici, veți descoperi făcând un tur înainte de a merge seara la culcare, ocazie cu care ne vom întâlni, pentru că îmi place să mai văd odată animalele înainte de a mă culca.

Chloé rezistă fără niciun efort privirii acre a lui Colin. Legat de inspecțiile ei nocturne avuseseră deja o dispută cu o zi în urmă. Colin considera că o lady nu are ce căuta noaptea în grajd.

– Nu va mai fi necesar să o faci dacă Mr. Fence va dormi aici! insistă cu încăpățânare Colin.

Eric Fence dădea serios din cap, în timp ce Chloé simțea cum fierbe de furie. Tipul ar fi trebuit să înțeleagă faptul că o cazare în casă ar fi mai confortabilă decât acest culcuș din grajd. Dar Fence părea preocupat să îi facă pe plac noului său șef. Se prefigurau două tabere: Colin și Eric Fence contra lui Chloé ca unică luptătoare. Era un joc pentru putere, dar Chloé nu intenționa să intre în el.

– Bine, zise ea surâzând sardonic. Dacă insiști. Atunci Mr. Fence doarme aici și Mrs. Fence și copiii vin cu mine în casă. Apreciem, Mr. Fence, că vă luați slujba în serios! Vă rog să duceți și calul în cel de-al doilea grajd, pentru ca armăsarul să nu se mai agite. Și deshămați-vă poneiul și dați-i o porție sănătoasă de ovăz, căruța este mult prea grea pentru el, ca șef al grajdurilor trebuia să știți asta. Dumneavoastră, Violet, luați copiii și veniți cu mine.

Chloé privi satisfăcută efectul cuvintelor ei. Eric și Colin nu mai putură să riposteze. Nu se așteptaseră la această soluție și cu siguranță că lui Fence nu îi pica bine. Chloé își dădu seama la ce se gândea, dar era evident că nu îi trecea prin minte vreun contraargument. Ea se strădui să nu se arate mândră de triumf și se întoarse către femeie și copii. Era interesată să le vadă reacția. Le părea rău că fuseseră despărțiți de soț și de tată?

Privirea lui Violet și a fetei agățate de rochia ei nu trădau nicio urmă de supărare. Nu le venea să creadă, de parcă Chloé scosese un spirit dintr-o sticlă. Sau poate îl obligase să intre înapoi?

Femeia și fata arătau eliberate.

În fața boxei armăsarului, zăboviră din nou. Violet își apucă fiul de mână și Chloé aproape că se sperie când simți că degetele îi sunt

cuprinse de o mânuță rece ca de gheață. Era fata mai mare, care părea de opt, nouă ani. Chloé îi strânse mâna și îi zâmbi.

– Cum te cheamă? o întrebă ea prietenoasă.

Violet vru să răspundă în locul copilului, dar se opri îngrozită.

Foarte încet, abia perceptibil, răsună vocea surorii ei:

– Eu sunt Rosie.

Firește, în conacul de la Coltrane's Trotting Jewels, cum își denumise Colin ferma, existau și locuințe pentru servitori. Chloé găsi două camere alăturate, inițial destinate majordomului și fetei în casă.

– La atâția copii, ar fi fost mai potrivite trei camere, spuse ea în timp ce Violet le examina neîncrezătoare. Dar vom avea nevoie și de alți angajați. Cel puțin o fată în casă și, poate, o bucătăreasă.

În gospodăria ei din Wellington, Chloé avusese și o cameristă, dar în Invercargill ocaziile festive erau mai modeste, iar obligațiile mondene mai puțin fastuoase. Era suficientă o fată în casă bine instruită, care să o poată ajuta și la îmbrăcat. Personalul maori – noii lor cunoscuți își recrutau servitorii din satele apropiate – nu ajungea. Dar poate că...

Chloé își măsură cu privirea noii colocatari. Lui Violet i-ar sta bine într-o rochie de servitoare, la fel și lui Rosie.

– Nu ați fi dispuse să mă ajutați în gospodărie, Violet? Poate că în timp s-ar deprinde cu asta și micuța, zise arătând spre Rosie.

Violet o privea cu recunoștință, aproape dându-i lacrimile.

– Nu mă gândeam, șopti ea frecându-și fruntea. Rosie... Nu cred că ar fi în stare. Dar dacă dumneavoastră... Vocea îi era gata să se frângă, dar ea făcu un efort și reuși să revină la un ton prietenos. Mă tem că în calitate de bucătăreasă nu v-aș putea fi de mare ajutor, madam. Eu am lucrat o vreme într-o bucătărie pentru săraci, unde conta mai mult cantitatea decât calitatea. Doar dacă oaspeții dumneavoastră ar aprecia cum se poate lungi o supă din trei cartofi dulci.

Chloé râse, mirată de modul ales de exprimare al lui Violet, dar tânăra femeie continuă să vorbească:

– Dar dacă veți vrea să mă acceptați ca fată în casă, sper că mă voi putea ridica la nivelul așteptărilor dumneavoastră. La Greymouth am lucrat ca bonă și familia Biller ar fi cu siguranță dispusă să vă trimită o scrisoare de recomandare. Și am mai lucrat la o casă de modă pentru doamne.

Când Violet menționă casa de modă, Chloé își aminti de invitația la serată. Ar fi fost teribil de nepoliticos să lipsească fără niciun motiv. Iar dacă voia să nu întârzie, trebuia să se grăbească.

– Bine, Violet. Vă cred că puteți avea grijă de copii, așa că despre recomandare vorbim mai târziu. Dar dacă ați mai ajutat vreodată o doamnă să se îmbrace, trebuie să mi-o dovediți imediat.

Copiii o urmară pe Violet în camera pentru toalete și ea respiră ușurată când noua ei stăpână fu de acord să o ia pe Roberta și să o întindă pe un fotoliu. De a doua zi o va lăsa pe Rosie să aibă grijă de copii, în timp ce ea va munci. Poate reușea să o convingă pe Rosie să rămână cu ei în noua locuință. Dar în seara aceea era totul prea nou și copiii se temeau să stea fără Violet.

– Este în regulă, îi respinse Chloé scuzele, care era preocupată doar de garderobă. Ați mai strâns vreodată șnururile unei rochii?

Chloé gemu când Violet îi strânse șnururile corsetului. Apoi râse.

– Oh, da, ați mai făcut asta! Mulțumesc, Violet, acum rochia. Fiți atentă, este din mătase subțire și fundițele se desfac atât de ușor.

Violet trase țesătura fină cu atenție peste crinolină și verifică fundițele aplicate jucăuș ca podoabă pe tiv și sub talie. Rochia era albă ca zăpada, iar fundițele albastre ca marea. Potrivit etichetei, făcea parte din colecția ultimă a firmei Lady's Goldmine.

– Acolo am lucrat, madam! zise Violet bucuroasă și se alese cu o privire neîncrezătoare. Să vă aranjez și părul? Nu mă pricep foarte bine, dar...

Roși când își aminti că ultima pe care exersase această artă fusese prostituata Clarisse.

Chloé confirmă și fu foarte entuziasmată când, în cele din urmă, se privi în oglindă.

– Violet, vă angajez! Fată în casă și cameristă. Și Rosie vă va ajuta, nu-i așa, micuțo?

Rosie îi întinsese surorii sale în tăcere, dar concentrată agrafele și panglicile.

– Ce spuneai de Lady's Goldmine? Dar despre asta vorbim mâine, acum trebuie să plecăm. Sper că soțul dumneavoastră s-a făcut util și a înhămat deja un cal la trăsură.

Dar firește că Eric nu înhămase niciun cal, ci își pierduse timpul bătând câmpii cu Colin despre caii de trap. Amândoi s-au ales cu mustrări din partea „încrezutei" lady, ceea ce a amplificat conflictul dintre tabere. Toată seara, Colin a fost indispus și s-a certat strașnic cu Chloé, când la întoarcere aceasta a insistat să meargă la grajduri, să vadă caii. Cearta s-a întețit când Chloé a descoperit o mică rană în fruntea armăsarului.

– Cu asta nu s-a ales în mod sigur în ultimele două ore, ci în timpul show-ului cu celălalt cal. Nemaipomenitul tău șef de grajduri ar fi trebuit să vadă asta! spuse ea supărată, în timp ce aplica unguent pe rană. Violet avu nevoie de câteva ore pentru a îndepărta urmele lăsate pe rochia albă ca zăpada. Chloé continuă: Iar acum ține-mi felinarul, ca să examinez și calul. Că nu s-o fi repezit singur în pereții boxei! Vezi ca mâine valorosul tău cal de curse să nu aibă picioarele umflate!

Era trecut de ora unu noaptea când Chloé și Colin au mers la culcare. Eric Fence fie dormea în timpul certei din grajd, fie o ignorase voit. Sau fusese la soția lui? Chloé era ferm hotărâtă să verifice mai târziu dacă acesta înnoptase în grajd. Iar ea, în această noapte, nu îi va ceda lui Colin.

Hotărârea începu să se clatine după ce Colin intră ca să o ajute să se dezbrace. Se întorsese cu spatele la el, indiferentă, dar se înfioră când simți că o sărută pe ceafă. Colin era un iubit minunat, mult mai experimentat decât primul bărbat al lui Chloé. Cu toată opoziția ei inițială, el o purtă și în acea noapte pe culmile

desfătărilor, ca totdeauna când jocurile dragostei veneau după o dispută. Chloé nici nu se mai recunoștea, până acum crezuse tot timpul că delicatețea și armonia condiționează satisfacția. Întotdeauna, Terrence o dezmierdase îndelung și o sărutase înainte de a o penetra și ei îi plăcuse. Dimpotrivă, Colin părea plictisit de preludii. El o asalta când era deja excitată după un duel verbal și uneori când era și furioasă. La început, ea se apăra de „încercarea de împăcare", apoi el o convingea prin forță și iscusință. La final era satisfăcută și simțea o oboseală plăcută, dar mai avea totuși un gust amar și se simțea necăjită pe ea însăși. Nu mai discutară și nu rezolvară problema care declanșase cearta. Colin o amăgise din nou. Căsătoria lor îi părea ca o luptă, pe care el o câștiga în fiecare noapte.

Și în noaptea aceea Chloé rămase trează mult timp, chinuită de o amară constatare: Colin Coltrane o satisfăcea, iubirea cu el era mai excitantă decât cu Terrence și totuși de necomparat cu atingerile sfioase și șovăitoare ale lui Heather. Dar afinitatea sufletească la care ea sperase, când o prinsese la Dunedin în mreje lui, cu planuri comune despre herghelie și familie, nu va mai exista niciodată.

În ciuda tuturor diferendelor, Chloé Coltrane nu se îndoia încă de reușita căsniciei lor, dar aversiunea ei față de Eric Fence se transformă în lunile care au urmat într-o ură fățișă. Era extrem de nemulțumită de faptul că bărbatul avea cunoștințe limitate de îngrijire și dresare a cailor. Soțul ei îi încredințase dificila slujbă de șef al grajdurilor, dar acesta nu se pricepea decât la căratul bălegarului din grajduri. Însă Eric trebuia să hrănească, să curețe, să înhame și să înșeueze caii. Colin era însă un cavalerist prea bun pentru a lăsa mai ales ultima sarcină exclusiv grăjdarului. De hrănire se ocupa și Chloé, deși asta nu era pe placul soțului. În privința aceasta ea nu admitea compromisuri: nu se va lăsa îndepărtată de la conducerea herghelie!

Greșelile și neglijențele grăjdarului erau repede descoperite și sancționate, în măsura în care Eric se dovedea capabil să învețe. Chloé ar fi preferat un îngrijitor prietenos și blând cu animalele, dar lipsa personalului era o problemă cu care fiecare gospodină trebuia

să se confrunte ocazional. Mai rea era influența exercitată de Eric Fence asupra lui Colin Coltrane ori a lui Colin asupra lui Eric. Dacă era cinstită, Chloé trebuia să recunoască faptul că în privința neregulilor nu era unul mai bun decât altul. Începând de la micile coțcării, ca aceea de a-l prezenta pe Lancelot ca fiu al armăsarului Spirit. În acest caz, celor doi le ieșise socoteala: Lancelot, alias Spirit's Pride, câștiga cursă după cursă, iar oameni stăteau la coadă pentru ca, pe bani grei, iepele lor să fie montate de așa-zisul reproducător.

Chloé mai putea să ignore acest matrapazlâc reușit, în fond, și Spirit era un trăpaș strașnic și exista speranța că își va transmite talentul urmașilor. Dar când într-o zi îl surprinse pe soțului ei discutând cu un client, pe care Eric îl convinsese că o iapă stearpă era de prăsilă, nu se mai putu abține, deși Colin păru foarte degajat.

– Chiar ți-a spus asta grăjdarul meu? îl întrebase el neîncrezător pe noul și furiosul proprietar al iepei Annabell. Este nou pe aici și o fi făcut vreo încurcătură. Dar cu siguranță că nu a intenționat să vă înșele! Pentru noi, capacitatea de reproducție a calului de trap este foarte importantă, este vorba despre consolidarea trăpașului ca rasă. Dar, în general, Mr. Morton, iapa dumneavoastră Annabell aleargă mila în mai puțin de două minute! Este păcat să fie folosită la reproducere. Lăsați-o să alerge doi ani, după care mai încercați.

Cumpărătorul mai avu o obiecție, dar Colin spusese clătinând condescendent din cap:

– Dumneavoastră ce părere aveți? Nu aveți impresia că este rapidă? Colin coborâse tonul, ca și cum i-ar fi destăinuit cumpărătorului un secret bine păzit: Ați înhămat calul la o șaretă, Mr. Morton? Nu? Vedeți dumneavoastră, asta este explicația! Cu călăreț, Annabell nu este grozavă, sunt de acord cu dumneavoastră. Dar viitorul aparține Harness Racingului.

Chloé era extrem de furioasă când bărbatul plecă fără a o restitui pe Annabell și fără a-i mai reproșa înșelătoria. Colin râse când Chloé îi ceru socoteală.

– Colin, noi am stabilit să dăm calul pentru că nu este nici rapid și nici bun de montă. Cel mai bine ar fi fost dacă nu îl cumpărai.

Este potrivit pentru o căruță ușoară, poate în oraș, este cuminte, poate foarte bine să tragă o căruță de transport sau o șaretă. Dar Mr. Morton are un grajd cu cai de curse! Nu are nevoie de un cal care să tragă o căruță precum lăptarul care umblă pe la clienți. Ce v-a venit să îl păcăliți cu iapa asta?

Colin râse.

– Acesta nu o să aibă niciodată cai de curse! În orice caz, nu atâta vreme cât nu va învăța mai multe despre asta. Pentru așa ceva ai nevoie de experiență, Chloé dragă, și astfel privind lucrurile...

– L-ați ajutat pe om să devină deștept păgubindu-l. De fapt, ar trebui să vă fie recunoscător. Chloé explodă: Nu cred, Colin Coltrane! Te comporți ca un geambaș. Nu te gândești la reputația noastră? Acum, du-te după omul acesta, propune-i să îți înapoieze iapa dacă nu va câștiga duminica viitoare!

Chloé respiră ușurată când Colin plecă după Mr. Morton. Se temea de o nouă luptă pentru putere, dar faptul că soțul ei se răzgândise îi confirmă părerea că era vorba, în primul rând, de influența lui Eric Fence, care îl făcea pe Colin să revină la niște obiceiuri rele. În ce privește negoțul cu cai, nu o surprindea nimic, la Dunedin fusese avertizată despre acest lucru. Va trebui să îl supravegheze strict, dar nu prea se vedea în stare.

Ea părăsi grajdul aproape liniștită, dar îi îngheță sângele în vene, când, duminica următoare, iapa Annabell câștigă cursa. Înhămată la o nouă șaretă ușoară, denumită sulky, trecu prima în trap linia de sosire a noului hipodrom, urmată de Spirit's Pride și de un alt cal antrenat de Colin.

– O zi proastă, răspunse Colin la întrebarea cum de putuse mediocra Annabell să câștige contra unui Lancelot repede ca vântul și foarte promițătorului Rasty.

El manifestă o nonșalanță pronunțată, ceea ce o făcu pe Chloé și mai suspicioasă. De regulă, Colin nu suporta să piardă și reacționa de fiecare dată când unul dintre caii lui trecea linia de sosire doar al doilea ori al treilea. Asta reducea câștigurile, care, oricum, nu erau prea mari la cursele de trap. Era vorba doar de pariuri și a doua zi

Chloé află de la Violet că Eric câștigase o sumă mare la cursele din ziua anterioară. Violet nu se interesase și de numele cailor, dar Chloé îi puse întrebări pe care nu îndrăznea să i le pună lui Colin. Grăjdarul pariase pe Annabell? Nu doar cele zece lire, cât trebuia, ci și alți bani pentru șeful lui? Conducătorii atelajelor lui Pride și Rasty – ambii grăjdari și ucenici ai lui Colin și Eric – îi împiedicaseră să câștige?

Cu cât Chloé se arăta mai sceptică în privința lui Eric Fence, cu atât mai apropiată era ea față de familia lui. Violet se dovedi pricepută atât în gospodărie, cât și în postura de cameristă, iar Joe și mica Roberta nu erau niște copii dificili. Lui Chloé îi intrase la suflet mai ales Rosie, în special după ce Violet îi povestise despre îndelungata ei tăcere pe care doar ea i-o întrerupsese. Rosie rămăsese aproape la fel de tăcută, dar lui Chloé nu îi lăsase impresia că ar fi proastă ori retardată. Ea se indignă când Eric o prezentă lui Colin pe mica lui cumnată ca fiind bătută în cap. Și fu impresionată când fata, la doar două zile de la sosire, se desprinse de rochia lui Violet și se agăță de rochia lui Chloé. Oriunde mergea, Rosie o urma ca un cățeluș.

– Probabil vă deranjează, spuse temătoare Violet, când sora ei, plină de fân, ieși din grajd în spatele lui Chloé. Se teme de cai și vrea mereu să fie ținută de mână.

Chloé râse și o privi pe Rosie admirativ.

– Se teme de cai? Tocmai v-a țesălat poneiul! Apoi a mers cu mine în șaretă. Dar nu repede, Rosie, numai o mică plimbare, nu-i așa? Pentru ca Jewel să nu-și piardă antrenamentul, acum, când va avea un mânz.

Rosie confirmă plină de importanță și o privi cu adorație pe Chloé. Nu îi era teamă de cai, indiferent dacă mergeau mai încet ori mai repede. Cum ar fi putut să se teamă de ceva, atât timp cât Mrs. Coltrane era cu ea? Mrs. Coltrane, singura care avusese puterea să o salveze. Cea care făcuse ca Eric Fence să nu îi mai tulbure nopțile ca un monstru. Ca Violet să nu mai fie bătută și Roberta și Joe să nu

mai fie speriați. Lui Rosie nu îi venea încă să creadă minunea: seara, Violet deschidea ușa celei de a doua camere și ei puteau să doarmă toată noaptea nestingheriți.

Joe uneori avea coșmaruri și Roberta mai plângea, dar atunci Violet îi lua pe copii în brațe și îi legăna, fără să se mai teamă că Eric o să strige la ea și o să o bruscheze. În primele nopți, bărbatul mai venea în camera ei, dar intra prin coridor, fără să îi mai tulbure pe Rosie și pe cei mici. Copiii dormeau duși pe când fata trăgea cu urechea să îi audă pașii. După ce pleca, Rosie se strecura lângă Violet, ca să se convingă că mai era în viață. Violet nega de fiecare dată că Eric îi făcea rău, dar Rosie știa mai bine. După un timp încetaseră și aceste vizite. Rosie nu știa de ce, dar era convinsă că tot Mrs. Coltrane era responsabilă de această minune.

Descreșterea interesului soțului ei i se părea lui Violet de domeniul supranaturalului și era pregătiră să mulțumească cerului pentru asta. Bărbatului îi era foarte greu să se mai strecoare noaptea în casă, mai ales că Chloé își făcuse o plăcere din a-l controla în fiecare zi în grajd. Dar acest lucru avea în primul rând legătură cu faptul că după angajarea la familia Coltrane veniturile lui crescuseră brusc. Colin îl plătea bine și îi dădea și prime pentru unele „mici servicii". Eric câștiga acum și din pariuri. Mulțumită lui Coltrane, avea, în sfârșit, informații din interior. Colin și Eric manipulau cursele atunci când un outsider putea să câștige bine. Ei luau apoi caimacul și din banii aceștia Eric își permitea o prostituată din Invercargill. Și fetele din Christchurch sau Dunedin, unde ocazional concurau caii lui Colin și unde câteodată acesta era însoțit de Eric, care paria pe outsideri, erau disponibile și îi făceau o plăcere mai mare decât Violet, care era mereu încordată.

Lui Violet îi era indiferent dacă banii pe care Eric îi cheltuise mai înainte pe băutură ori pe pariuri ajungeau acum în buzunarele prostituatelor ori în altă parte. Ca fată în casă și cameristă a lui Chloé, avea banii ei și toți primeau o masă de la stăpână, care între timp angajase o bucătăreasă foarte pricepută. Hrana mai bună și

viața cu mai puține griji îi priau atât ei, cât și lui Rosie. Ambele se mai întremaseră puțin, iar lui Violet îi plăcea când se privea în oglindă, îmbrăcată într-o uniformă care îi stătea bine.

Chloé se bucura că tânăra arăta mai bine, îi plăcea tot mai mult de ea, iar odată, când veni vorba despre Lady's Goldmine, își aminti de unde o cunoștea pe Violet.

– Sunteți *fata cu floare* și *fata în roșu* și *fata din pădure*, întreaga serie de portrete realizate de Heather Coltrane își amintise ea uimită de coincidență. Minunate tablouri, cele mai bune pictate vreodată de Heather. A vândut câteva dintre ele, însă pe unele le-a atârnat în locuința noastră, locuința ei din Dunedin. Eu am fost...

Chloé se opri. Nu îi putea mărturisi lui Violet că simțise un fel de gelozie văzând portretele fetei în locuința lor. Heather trebuie să fi iubit acest copil, chiar dacă nu cum o iubise pe Chloé. În tablouri, Violet era atât de frumoasă, de tânără, de nevinovată și de vulnerabilă. Heather reușise să îi surprindă povestea, povestea unei ființe a cărei încredere în lume fusese zdruncinată, dar care încă era dispusă să se mire și să iubească. Pe atunci, privirea lui Violet era plină de o speranță dureroasă. Heather o pictase ca pe o promisiune pentru viitor.

Pe Chloé o durea sufletul când o privea acum pe tânăra femeie. Violet era încă frumoasă și lasă o impresie puternică. Dar în câțiva ani Eric Fence îi răpise speranța și îi distrusese viitorul. Violet Paisley fusese dulce și tulburătoare, Violet Fence era mai dură, vigilentă și matură. Chloé avea impresia că deslușea furia în spatele resemnării ei. O vedea pe Violet ca o luptătoare, cu toate că ea însăși încă nu era complet conștientă de asta.

Chloé se întreba cum ar picta-o Heather acum și din nou i se făcu dor de prietena ei. Recunoștea tot mai des în sinea ei că ea îi lipsea foarte mult. Era mistuită de dorul coconului de armonie și înțelegere reciprocă, acela care în copilărie le protejase pe ea și pe Heather. Deși părerile lor nu coinciseseră totdeauna, disputele nu fuseseră niciodată atât de amare ca înverșunatele certuri cu Colin. Chloé nu voia să lupte neîncetat, era obositor să își măsoare în orice moment

al zilei fiecare vorbă, pentru a nu își mustra permanent soțul. Ea era conștientă de această furie și de neîncrederea față de Colin doar când intra în grajduri și îl vedea îngrijind caii cu grăjdarul.

Colin obținuse calificarea de antrenor, dar ea era sceptică, știind că soțul ei nu avea nicio experiență legată de caii de curse. Pe de altă parte, instruirea lui era cea de cavalerist și Colin era, fără îndoială, un excelent călăreț. Dacă ceilalți proprietari de cai îi încredințau lui animalele, ea nu putea să obiecteze. Deși o deranja modul lui brutal de a se purta cu caii și nu era de acord cu unele metode de antrenament. Chloé știa că Eric și ucenicii lui o considerau o cusurgioaică și o arogantă. Chloé era obosită. Tânjea să se liniștească, să simtă mâna rece a lui Heather pe fruntea ei și să poată vorbi deschis.

Firește că putea să îi scrie prietenei ei și încercase deseori să facă acest lucru. Dar de fiecare dată când lua pana, la biroul ei șic – fără îndoială ales de tânărul iubit al lordului Desmond –, gândurile parcă îi dispăreau și mâna îi înțepenea. Chloé nu reușea să își descrie viața de toate zilele așa cum o resimțea. Scrisorile ei deviau la descrieri nesfârșite cu privire la cai și la evenimente din societate, vorbea puțin despre Violet, mai mult despre Rosie.

Mândria îi paraliza degetele. Nu putea să mărturisească faptul că viața cu Colin Coltrane devenise o deziluzie, iar căsătoria ei era o greșeală.

CAPITOLUL 4

Heather Coltrane se chinuia cu obligațiile pe care Chloé și le asumase cu galeria înainte de căsătorie și se simțea obosită. Nu era însă chiar atât de rău. Cu Chloé organizase mai multe expoziții. Prietena ei era mai deschisă, mai sociabilă. De obicei ea organiza evenimentele și avea grijă de artiști, de persoanele importante care luau parte și de invitații din familie. Heather o ajuta doar la atârnarea tablourilor, supraveghea cazarea oaspeților și se întreținea cu oamenii cu care îi făcea plăcere să discute. De consilierea clienților și de vânzarea tablourilor se ocupa în mare măsură tot Chloé. Acum, Heather preluase toată sarcinile: comandarea vinului și a gustărilor pentru vernisaje, vânzarea tablourilor și întreținerea oaspeților de onoare. Tânăra femeie le făcuse conștiincioasă de toate, dar fără prea mult entuziasm. Un artist excentric din Wellington se ținu tot timpul de capul ei, cu tot felul de pretenții, iar de altul o salvase prudentul ei frate, care chiar îl pălmuise când se apropiase de ea într-un mod grosolan. Sean o trimise acasă pe Heather, care tremura, și îl conduse pe pictorul beat criță prin expoziție. Heather nu suporta astea. Îi plăcea galeria, dar era interesată în primul rând de pictură. Și tânjea după un om care să îi fie alături.

O voia pe Chloé.

Nemulțumirea și tensiunea ei se transformară într-un potop de lacrimi când din Invercargill primi prima scrisoare de la Violet și, cu aceeași poștă, și una de la Chloé. Cele două femei păreau fericite.

Heather încercă să se convingă că și ea trebuia să fie fericită, pentru că prietenele ei se întâlniseră și pentru că Chloé avea acum grijă de Violet. Dar, în realitate, nu era deloc fericită, ci revoltată și zdrobită sufletește. Chloé avea bărbatul iubit, avea herghelia, iar acum o avea și pe Violet, și pe copiii ei. Heather nu avea nimic.

Mânioasă pe invidia ei, rușinată de răutatea ei, nefericită la culme, se ascunse într-o încăpere alăturată galeriei. Între tablouri nedespachetate, cutii cu pahare și pachete de etichete cu prețuri, plânse îndelung. De parcă nu ar fi avut altceva de făcut. Alături atârnau tablourile unei artiste din Paris, de fapt din Rusia, cu un nume greu de pronunțat – Svetlana Sergheievna. Aceasta picta peisaje filigranate, care vrăjeau privitorul. Heather și-o imagina ca pe o zână care nu atingea pământul când pășea. I-o recomandase proprietarul galeriei londoneze cu care Chloé organizase expoziția Lucas Warden.

– Vă spun un secret, tablourile nu sunt scumpe, dar vor fi, iar artista este înnebunită să vadă Noua Zeelandă. Peisajele de acolo trebuie să aibă ceva deosebit, după cum i-a spus cineva. Pe scurt, dacă îi organizați o expoziție și vindeți mai multe tablouri, ca să călătorească din acești bani, ar fi bucuroasă. Drumul și-l plătește singură, dumneavoastră trebuie doar să îi găsiți un loc de cazare în Dunedin. Pe cât posibil la particulari, pentru că nu este bogată.

Chloé și-a dat seama imediat de ocazia care i se ivise și i-a pus bucuroasă la dispoziție lui Miss Sergheievna camera pentru oaspeți din locuința lor. Iar acum se gândea că va trebui să se descurce cu o persoană străină, care, probabil, nici măcar nu vorbea engleza.

Înainte de vernisaj a avut tot felul de probleme. Tablourile au ajuns înaintea artistei și Heather a trebuit să le așeze, deoarece deschiderea expoziției avea loc chiar în seara aceea. Știa din experiență că se pot isca discuții, pentru că artiștilor nu le place niciodată cum sunt aranjate tablourile în galerie, iar de data aceasta nici nu avusese loc pentru toate. Și cu siguranță că Miss Sergheievna va

dezaproba alegerea făcută de Heather. Plus că vinul nu fusese încă livrat, bucătăreasa care trebuia să prepare gustările nu își făcuse apariția, iar servitoarea maori a soților Dunloe, care ar fi trebuit să ajute la servirea oaspeților, întârzia și ea. Dacă nu venea repede, Heather va trebui să șteargă singură paharele. Și mai primise și scrisorile de la Chloé și de la Violet.

Heather știa că va trebui să se adune, dar nu reușea. Plângea, plângea, plângea...

– Oh, este totuși cineva aici! Vocea o făcu pe Heather să tresară. Credeam că tablourile mele sunt lăsate vraiște, cu ușa deschisă, și că le poate fura oricine.

Heather ridică privirea și văzu un chip mare și luminos, încadrat de o claie de păr roșu ca morcovul. Atât de roșu, încât culoarea nu putea fi naturală. Dacă nu ar fi fost preocupată de alte probleme, Heather ar fi roșit. Nu mai cunoscuse nicio femeie care să își vopsească părul. După ea, doar actrițele și prostituatele făceau așa ceva. Iar femeia aceasta mai avea și părul despletit, care îi cădea în bucle lungi pe umerii lați. Svetlana Sergheievna era masivă. Nu era grasă, ci înaltă și voinică, avea fața mare și buze pline. De sub sprâncenele groase și printre genele lungi priveau ochi inteligenți, albaștri, rotunzi și blânzi, care îi dădeau chipului un aspect surprins, aproape copilăresc și prietenos. O măsurau compătimitor cu privirea pe Heather, care suspina.

– Cum puteți plânge când aveți alături tablouri frumoase? Femeia zâmbi, îi puse lui Heather degetul arătător sub bărbie și îi înălță capul. Nu trebuie să fiți tristă, lumea este atât de frumoasă!

Heather ar fi avut ceva de comentat despre asta, dar se simțea cumplit de rușinată. Femeia aceasta era oaspetele de onoare, artista. Iar ea...

– Eu... Scuzați-mă, Miss Sergheievna, ar fi trebuit să vă iau de la tren. Și... tablourile nu au avut loc toate în expoziție. Firește că le-aș fi pus pe toate, dar dacă ar fi fost înghesuite, efectul...

Heather își căută o batistă. Trebuia să înceteze cu plânsul. Svetlana Sergheievna bägă mâna în buzunarul rochiei largi, croite îndrăzneț. Părea să nu aibă corset, îmbrăcămintea semăna mai degrabă cu un caftan, care sclipea în multiple nuanțe de albastru și turcoaz. Scoase o batistă și i-o dădu lui Heather.

– Nu trebuie să plângeți din această cauza! Nu trebuie să mă ia nimeni, că doar nu sunt pachet, nu? Până acum, eu găsit mereu drumul. Și mai bine prea multe tablouri, decât puține. Vindem cinci, șase și atârnăm altele. Nu-i problemă. De-asta plângeți?

Svetlana Sergheievna zâmbi.

Heather clătină din cap.

– Vă rog să mă scuzați, Miss Sergheievna. Trebuie că mă credeți isterică. Firește că nu din cauza aceasta am plâns. Doar că bucătăreasa nu a venit, nici slujnica, iar eu nu am expus încă tablourile, iar vinul și...

Nu părea mult mai rațional. Heather încercă să inspire adânc.

Rusoaica scoase un râs profund și răsunător, ca și vocea ei. Nu semăna absolut deloc cu o zână, mai curând aducea a ursoaică.

– Vin oameni să mănânce? Vin oameni pentru vin? Ei, nu, vin pentru tablouri! Și mai este timp, putem să gătim noi. Cumpărăm caviar, facem blini. Foarte rusește. Au să placă oamenilor. Nu plângeți, Miss... Edmunds?

Heather mai izbucni o dată în plâns și se trezi într-o îmbrățișare de urs. Adânc impresionată, se eliberă.

– Îmi pare rău, Miss Sergheievna. Eu sunt... Heather Coltrane. Miss Edmunds m-a... ne-a părăsit, încheie reușind să se liniștească.

– Svetlana. Spuneți-mi Svetlana. Sau Lana, este mai scurt. Ce înseamnă „părăsit"? A murit?

Heather își reproșă încă o dată că este incredibil de proastă. Cum de se putuse exprima atât de nepotrivit? Se corectă roșind:

– Nu, nu, firește că nu. Doar s-a căsătorit.

Svetlana o privi cercetătoare, apoi râse.

– Copilă, izbucni ea. Copilă, deseori, căsătoria nu este mai bună decât moartea!

O jumătate de oră mai târziu, Heather și Lana mai găsiseră încă trei motive să râdă. Heather nu își amintea să se fi simțit atât de bine cu cineva de la plecarea lui Chloé. Problemele păreau să se rezolve de la sine, deși nici bucătăreasa și nici fata maori nu apărură. Heather întrebă de comandă la comerciantul de vinuri și plecă la cumpărături cu Lana. Găsiră la băcan somon și caviar, la lăptar smântână, iar pentru prepararea clătitelor de care se ocupă Lana, nu mai era nevoie decât de apă și făină. Înainte de a se așeza la mașina de gătit, aceasta o ajută pe Heather la aranjarea tablourilor. Alegerea făcută de Heather i de păru rusoaicei excepțională.

– Și nici nu ești specialistă în amenajarea galeriilor! Miss Edmunds mi-a scris că ești portretistă.

Lana era să leșine de râs când Heather îi mărturisi că majoritatea modelelor ei aveau patru picioare ori copite.

– Dar le iubești! Prietena mea din Londra pictează portrete de femei bogate. Deseori triste. Este greu să pictezi frumos, dacă nu iubești.

– Triste pentru că sunt măritate? chicoti Heather.

Între timp sosi vinul și Lana desfăcu imediat o sticlă. După două pahare, amândouă erau și mai binedispuse.

– Se poate să fii foarte fericită și măritată! susținu Svetlana, clipind nevinovat și chicoti și ea. Crede-mă, trebuie să mâncăm câteva blini. Altfel toți au să creadă că noi băut votca!

– Când ajungem în apartamentul meu, îți voi arăta câteva portrete ale unor modele bipede, promise Heather. Cerule, ar trebui să ne schimbăm, peste o oră vin oaspeții. Unde îți sunt lucrurile?

Heather îi ceru servitoarei să șteargă paharele, spunându-i și că speră ca sticla de vin să rămână neatinsă. Problema fu însă rezolvată prompt de Lana.

– Luăm vinul cu noi. Ajută la alegerea hainelor!

Heather se cam îndoia, dar era atât de entuziasmată, încât nu se opuse ca noua ei prietenă să înșface sticla. Aceasta o urmă veselă până la apartamentul de deasupra magazinului Lady's Goldmine, unde admiră mobilierul.

– Aici locuit cu Chloé?

Întristată, Heather confirmă. Pentru a schimba subiectul, îi arătă Lanei portretele. Rusoaica le examină cu o seriozitate neașteptată.

– Frumoase! spuse ea gânditoare. Ești adevărată artistă. Și fata asta este foarte frumoasă, dar foarte... foarte... Îmi este puțin frică de fata asta. Foarte bun tablou. Tabloul face fericit și trist. Atinge sufletul. Cum m-a mișcat fata!

Svetlana îi aruncă lui Heather o privire pe care aceasta nu o putu interpreta. Întrebătoare? Tandră?

– Mi-a plăcut foarte mult, spuse sec Heather. Ca o fiică.

Lana dădu din cap.

– Ce s-a ales de ea? întrebă ea. Și zâmbi când văzu cum chipul lui Heather se întunecă din nou. Să ghicesc! S-a măritat!

Heather râse amar.

– Îți voi povesti altă dată. Acum trebuie să ne grăbim. Aici este camera pentru oaspeți. Am și un fier de călcat, dacă hainele îți sunt foarte șifonate. Dar, din păcate, nu am servitoare. Soții Dunloe mi-o împrumută o oră pe zi, dar acum șterge paharele.

Lana ridică din umeri.

– Nici eu nu am servitoare. Prea scump. Știu să calc singură. Ea dispăru în camera pentru oaspeți și reveni imediat. Avea pe mână o rochie în nuanțe de auriu și albastru. Era îmbrăcată doar cu un combinezon-chilot, închis cu nasturi în față, a cărui parte superioară înlocuia sutienul, iar chilotul cobora peste genunchi cu o garnitură din dantelă. Sânii voluptuoși ai Lanei străluceau în toată splendoarea între dantele. Heather simți că se înăbușe.

– Doar nu ești șocată, nu? o întrebă Lana în treacăt, introducând cu pricepere tăciuni aprinși în fierul de călcat al lui Heather.

Heather mai purta încă rochia de după-amiază și oscila între două ținute de seară. De fapt, ar fi preferat-o pe cea albastră-fumurie celei roșu-închis, dar prima trebuia strânsă mai bine. Nu era sigură că putea face asta singură. Poate că pe Lana nu o va deranja să o ajute, dacă tot umbla pe acolo aproape dezbrăcată.

Heather roși când o rugă pe noua sa prietenă să îi strângă șnururile. Ea și cu Chloé obișnuiau să se ajute în situația asta, dar se cunoșteau de o viață. Heather zâmbi, amintindu-și de primele lor corsete. Le strânseseră atât de tare, încât se temuseră că se vor sufoca.

– Pe mine nu mă deranjează, poate pe tine! Nu știi că este nesănătos? Îți distruge trupul, așa zic medicii.

Heather râse:

– Cine vrea să fie frumos suferă. Așa a fost dintotdeauna!

Lana apucă șnururile corsetului, dar nu le strânse. Heather îi simți în ceafă respirația caldă.

– Tu nu trebuie să suferi ca să fii frumoasă. Tu ești minunată. Întotdeauna!

Heather își ținu respirația când buzele noii ei prietene îi atinseră umerii. Lana o sărută cu gingășie. Heather simți cum i se face pielea de găină și cum o cuprinde o căldură. Se simțea foarte ușoară, dar cu picioarele pe pământ. Corpul parcă îi vibra și se lipi de Lana. Inima i-o luă la sănătoasa.

– Îți place? întrebă Lana.

Heather confirmă sfioasă.

– Ai mai făcut-o? Cu Chloé?

Heather nu știa ce să răspundă. Ea împărțise patul cu Chloé, se unduise pe lângă ea, o sărutase noaptea și se dezmierdaseră puțin. Dar acum? Ziua în amiaza mare, cu trupurile dezgolite?

– Nu cu adevărat, șopti ea.

Lana râse.

– Atunci ești fecioară! Am să îți arăt cum se face.

Svetlana îi deschise corsetul și Heather crezu că va leșina de plăcere când degetele Lanei descriseră mici mișcări circulare pe spatele

ei, în timp ce buzele îi mângâiau ceafa. Dar trebuia să se oprească. Peste puțin timp erau așteptate în galerie de jumătate din Dunedin.

– Mai târziu!

Spre mirarea ei, Lana încetă imediat după ce cu vocea tremurătoare îi aminti că nu aveau timp. Rusoaica râse și apucă iarăși șnururile corsetului.

– Te strâng ca pe un pachet poștal! Și pe urmă te desfac ca pe un cadou!

Expoziția Svetlanei Sergheievna a fost extraordinară nu doar prin operele de artă impresionante, ci și datorită veseliei și caracterului deschis al artistei și introducerii degajate și personalizate făcute de proprietara galeriei.

Sean Coltrane rareori o văzuse pe sora lui atât de emoționată și de fericită și, puțin mirat, puse asta pe seama noutăților din Invercargill. Chloé Coltrane se ocupa de Violet și de copiii ei. Sean s-ar fi așteptat ca Heather să fie geloasă, dar se pare că aceasta era mai generoasă decât o crezuse el. Pentru Violet, mutarea la Invercargill reprezenta cu siguranță o îmbunătățire a situației. Comparativ cu casa în care trăise, aripa pentru servitori a conacului era un dar ceresc. Dar, altfel, situația ei nu se schimbase. Nicio mare iubire... Lui Sean nu îi ieșea din minte privirea tristă a lui Violet și frumusețea ei impresionantă. În ultimele săptămâni se surprinsese de mai multe ori vizitând-o pe Heather doar pentru a putea arunca o privire asupra tablourilor lui Violet, deși aceasta se schimbase de când fusese pictată.

Sean se străduia să se concentreze asupra oamenilor din galerie și asupra peisajelor ciudate ale artistei. Acum nu mai putea nici măcar să îi propună lui Heather o vizită la Violet: De luna viitoare urma să își înceapă activitatea la parlamentul de la Wellington, în care fusese ales, și a doua zi avea să se mute.

– Acestea sunt veşti foarte bune, spuse el după ce Heather îi arătă scrisorile. Te rog să le transmiţi celor două, lui Chloé şi lui Violet, salutările mele cordiale.

Heather dădu din cap. Însă tot ce se petrecuse recent în viaţa ei o făcu să uite curând de salutările lui Sean către prietenele ei. Heather şi Lana se întoarseră acasă pe la miezul nopţii, ameţite şi entuziasmate de vin şi de reuşită. Expoziţia avusese un enorm succes, Heather vânduse opt din cele douăzeci şi trei de tablouri. Dar asta nu era tot ce avea să transforme noaptea aceea într-una unică. Mult mai excitante erau degetele Lanei, care îşi despachetase „cadoul" cu îndemânare. Desfăcu pe îndelete şnururile şi nasturii, în timp ce buzele i se plimbau pe părul lui Heather şi îi dezmierdau urechile. Cu mii de mângâieri, o eliberă de corset şi, în final, şi de cămaşă, şi de chiloţi.

Heather se făcu roşie ca para focului când, în lumina lumânărilor aprinse de Lana, rămase goală şi îşi ţinu respiraţia când şi prietena ei se dezbrăcă.

– Eşti atât de frumoasă! exclamă Lana cu voce gravă, în timp ce îi despletea părul cu degete tremurătoare. Eşti ca Eva în paradis.

Heather îşi conduse prietena în dormitor. Nu se mai putea abţine mult timp.

– Dacă eu sunt Eva, tu cine eşti? şopti ea printre sărutări.

Lana slobozi râsul ei zgomotos:

– Şarpele, tu ce credeai? Şi de data asta Adam nu mai are niciun rol.

CAPITOLUL 5

– Chiar vrei să pleci?

Heather era din nou pe punctul de a izbucni în plâns.

În ultimele luni trăise ca într-un basm. Lana nu arăta tocmai ca dintr-un basm, dar pentru ea devenise o zână, care o mântuise. Atentă, cu blândețe, artista o inițiase în tainele iubirii între două trupuri atât de asemănătoare și totuși atât de diferite. Pe Heather o asaltau senzații pe care le considerase imposibile. O urmase pe prietena sa pe culmile plăcerilor și învățase să îi ofere aceleași plăceri. La început fusese temătoare și rușinoasă, dar cu timpul dovedise tot mai multă fantezie și dezinvoltură, mai ales că în mediul lor nu erau ținta batjocurii ca bărbații care trăiau împreună. Heather îi urmărise pe Desmond McIntosh și pe secretarul lui și compara îngrijorată relația lor cu cea dintre ea și Chloé. Dar se pare că nimeni nu considera nepotrivit faptul că Heather mergea la serate și spectacole de teatru împreună cu Lana și nimeni nu găsea indecentă prietenia dintre două femei. Lui Heather i se părea ciudat și cât se poate de îmbucurător. Pe Lana nu o mira.

– Femeile nu au încredere în nimic, declară ea în franceză, o limbă în care se exprima mult mai ușor decât în engleză. Noi nu simțim nimic în pat, așa ne spun mamele noastre. Să stăm cuminți și să suportăm pentru că primim drept recompensă un bebeluș care urlă.

Lana își plimba degetele în joacă pe trupul lui Heather. Se iubiseră și nu fuseseră deloc cuminți. Heather se odihnea relaxată în brațele Lanei.

Heather ridică din umeri:

– Eu nu aș avea nimic împotriva unui bebeluș.

Lana o gâdilă cu părul ei lung și roșu.

– Atunci caută-ți un bărbat! Trebuie să fie pe undeva unul cu care să îți placă. Pentru mine, nu, oftă ea.

– Ai încercat? întrebă șocată Heather și se îndreptă.

Lana își dădu ochii peste cap.

– Am încercat totul, draga mea. Dar niciun fruct nu a fost atât de dulce ca tine! Lana începu să o sărute din nou pe Heather. Nu mă mai satur de tine!

Cu atât mai nefericită se simți Heather când Lana îi spuse că a doua zi va pleca la Christchurch pentru a ajunge în Plains. „Poate că voi face câteva portrete de oi!" o anunță aceasta brusc, apoi îi comunică și faptul că va merge pe Coasta de Vest. „Vreau să văd Alpii, vreau să văd Coasta de Vest. Acolo sunt stânci, care arată ca blini."

– Pancake Rocks, spuse Heather zâmbind printre lacrimi.

Lana o scrută cu privirea.

– Iar plângi? De ce? Dacă nu vrei să rămâi singură, de ce nu vii cu mine?

Heather ridică jenată capul:

– Vrei să mă iei cu tine? Dar...

– Firește, cu plăcere. Călătoria este mai plăcută în doi. Tu poți să faci portrete de oi!

Râse și o înghionti pe Heather prietenește.

– Dar galeria, munca mea?

Heather era nehotărâtă.

Lana clătină din cap.

– Pentru moment, nu ai de lucru. Mă pictezi pe mine.

Ceea ce era adevărat, Heather îi făcuse mai multe schițe și se gândea la o serie asemănătoare portretelor lui Violet. Avea din nou

sentimentul că va putea pune pe pânză întreaga ființă a unei persoane iubite. Era ceva amețitor și confuz în același timp.

– Iar galeria nu te face fericită. Acum este oricum goală. Așa că vino cu mine!

Svetlana avea dreptate. Tablourile ei se vânduseră până la ultima acuarelă și nu avea programată prea curând o altă expoziție. Heather putea să închidă galeria de pe o zi pe alta și, în plus, primăvara era pe terminate. Vara nu aveau loc vernisaje, comerțul de artă stagna. Heather putea să profite de excursie pentru a cumpăra lucrări de artă maori. Ea nu era interesată de creațiile băștinașilor, dar Chloé mereu spusese că își va încerca norocul și cu aceasta.

– Chiar vrei să vin? mai întrebă încă o dată Heather.

Lana o sărută.

– Tu, micuță kiwi! Ești exact ca această pasăre. Noaptea te îngropi și eu trebuie să te dezgrop mereu. Dar nu face nimic, pentru mine este o plăcere. Heather, vom vedea păsări, munți și ape. Vom avea parte de o excursie frumoasă!

Pentru prima oară în viața ei, Heather luă spontan o decizie. Închise galeria și porni în călătorie cu Lana. Aceasta nu vru să ia trenul, așa că înhămară calul la o șaretă ușoară. Avură astfel mai multă libertate de mișcare și Heather îi prezentă prietenei sale orașul Christchurch.

– Arată ca în Anglia. Plictisitor!

Apoi o conduse în Plains, unde cunoștea crescători de oi, la care erau bine-venite. Deși era puțin îngrijorată, vizitară familiile Barrington și Warden. Femeile rămaseră câteva zile în Kiward Station, unde Heather făcu portrete la doi cai și un câine, în timp ce Lana realiză minunate acuarele cu peisajele.

Spre uimirea Lanei, Gwyneira Warden plăti pentru tablourile cu animale cât câștigase ea pentru toată expoziția. Tablourile ei însă au fost foarte apreciate doar de o femeie maori, Marama, care la vederea lor murmurase:

– Tu îmi pictezi cântecele.

Ferma și cei care locuiau acolo îi părură Lanei minunați. Heather râse de ea.

– Tu ești minunată. Ceilalți sunt normali.

Într-o anumită măsură, era adevărat. Heather o iubea pe Lana, dar era departe de a o considera jumătatea ei sau măcar persoana care o completa. Cu Chloé fusese altceva. Pentru Heather, Chloé era ca un al doilea eu. Poate puțin mai deschisă și mai fără griji, dar, în cele din urmă, asemănătoare ei: modestă și prietenoasă, respectuoasă și ordonată, întotdeauna disciplinată. Dimpotrivă, Lana era uneori ca un animal neîmblânzit. Aceasta vorbea tare și direct, putea fi capricioasă și transforma orice cameră de oaspeți, în cel mai scurt timp, într-o harabaură de haine și șaluri, podoabe de aur și argint cu aer oriental, izuri de parfumuri și pudre, uleiuri și fructe. Heather petrecea ore întregi căutându-și lucrurile în vraiștea lăsată de Lana și permanent se împiedica de pantofii pe care aceasta și-i arunca din picioare imediat ce intra în cameră.

Și, în plus, obișnuia să umble dezbrăcată prin cameră și o îndemna și pe Heather să facă la fel. În Christchurch îi ascunse corsetul și își cără prietena prin magazine pentru a găsi îmbrăcăminte mai comodă. La început, lui Heather nu îi plăcu, dar după un timp se simți foarte bine în îmbrăcămintea în stil Empire. Nu părea deloc grasă, ba, dimpotrivă, faldurile îi subliniau talia zveltă. Trebui însă să se supună întrebărilor gazdelor, Gwyneira Warden și lady Barrington, care se interesau dacă noua linie era cea a firmei Lady's Goldmine.

– Mama m-ar ucide! spuse ea, dar Lana râse.

– Prostii. Dimpotrivă, fără corset trăim mai mult.

Lana susținea acest lucru cu dezinvoltură și în public și nu îi era teamă să aducă argumente de natură anatomică, făcându-le pe Heather și pe celelalte doamne din înalta societate să le înghețe sângele în vene. Cu siguranță, noțiunea de „decent" nu făcea parte din vocabularul ei nici în engleză și nici în franceză.

Lana nu era timidă nici față de femei și nici față de bărbați și Heather remarcă mirată faptul că aceasta nu pleca niciodată privirea rușinată și nici nu roșea. Când ajunseră, în cele din urmă, în apropierea trecătorii Arthur, Lana insistă să meargă de-a lungul noii linii ferate și vorbea fără jenă cu grupurile de constructori pe care îi întâlneau. Acceptă invitația lor la masă și râse zgomotos cu muncitorii, plimbându-și amuzată privirea pe mușchii lor puternici. Heather încercă să schițeze pâraiele clare ca lacrima din pădurea de fagi, în timp ce Lana își despachetă vopselele și realiză unul dintre tablourile ei nebunești, reprezentând o cale ferată peste un pod filigranat, un drum între cer și pământ, între munți și lacuri.

Julian Redkliff găsi tabloul atât de reușit, încât îl cumpără imediat. Încurajată de Heather, Lana ceru pe el tot atât cât Mrs. Warden dăduse pe portretul câinelui ei și avu marea surpriză ca șeful constructorilor să accepte imediat prețul.

Heather ridică din umeri.

– Oamenii plătesc oricât pentru o imagine pe care o iubesc, remarcă ea și așternu pe hârtie o altă schiță a Lanei.

Lana chicoti:

– Atunci ar trebui să pretind de la tine bani pentru că ți-am fost model!

– Ori să mă pictezi pe mine, propuse Heather modestă.

Uneori o durea faptul că Lana nu o făcuse până acum.

Lana îi aplică un sărut pe frunte.

– Eu te pictez, dragă. Dar până acum... Nu știu, prefer să pictez ceva care este definitivat.

Heather se încruntă și întrebă indignată:

– Asta înseamnă că mă vei picta în sicriu?

Lana râse iarăși.

– Așteaptă, nu fi nerăbdătoare. Ai să îți vezi portretul.

Calul lui Heather trase fără prea mare efort șareta prin trecătoare și pentru că erau în plină vară, Lana fu deplin răsplătită de

frumusețile naturii. Se bucură de priveliștea colinelor acoperite cu iarba Tussock aurie, admiră stâncile netezite de ghețari, iar norii de deasupra munților acoperiți de zăpadă îi inspirară o lume de basm. În cele din urmă, ajunseră pe Coasta de Vest, pe care, din scrisorile lui Violet, Heather și-o imaginase acoperită cu praf de cărbune, în timp ce pe Lana o făcea să se gândească la balene și foci. Imagini neconfirmate niciuneia – Lana și Heather lăsară în stânga orașele miniere și se afundară în ceața verzuie a pădurilor tropicale. Heather îi făcu Lanei portretul învesmântată în ferigi, Lana stând pe pământul umed acoperit cu licheni, cu privirea ridicată către plantele înalte ca niște arbori verzi.

– Aceștia sunt arbori kauri? întrebă ea.

– Nu, sunt ferigi. Marii arbori kauri sunt în Insula de Nord.

– Data viitoare acolo vom merge, stabili Lana.

Râse degajat de vârtejurile din Pancake Rocks, se entuziasmă de foci și de coloniile de gâște de mare pe care Heather i le arată și desenă păsările ca locuitoare ale unui oraș propriu, de vis, de la capătul lumii. Navigară de-a lungul coastei cu un vas de pescuit închiriat și admirară versanții împăduriți și cascadele, deși proprietarul bărcii le spusese: „Dar aici nu este nimic de văzut, ladies!" În cele din urmă, au ajuns la Blenheim, de unde au urcat pe un feribot pentru Wellington.

– Eu nu o să am rău de mare! susținu Lana, pentru ca jumătate de călătorie să o facă apoi atârnată de balustrada punții.

Heather râse. Cu cât trecea timpul, devenea tot mai sigură de ea și nu se mai întreba permanent ce zicea lumea despre ele. Îi plăcea Lana, deși îi simțea lipsa lui Chloé, ca și mai înainte. Se surprindea mereu privind marea, stâncile ori ferigile cu ochii lui Chloé. Și acum Insula de Nord, unde trăise prietena ei...

Capitala Wellington i se părea familiară, Chloé i-o zugrăvise cu multă grijă. Lana și Heather au explorat orașul, au privit uimite clădirea guvernului, una dintre cele mai mari clădiri din lemn din lume, și l-au vizitat pe Sean în biroul său de la etajul al doilea. Lana

fu surprinsă când ușa le fu deschisă de un maori voinic, pe față cu tatuajul de războinic. Heather nu se miră. Încă din Dunedin, fratele ei reprezentase triburi maori în procese funciare. Se miră doar că bărbatul vorbea perfect limba engleză și avea maniere ireproșabile.

– Mr. Coltrane vă va primi imediat, le spuse el prietenos. Până atunci nu ați dori un ceai ori o cafea?

În vreme ce Heather și Lana așteptau, tânărul maori se adânci din nou în mormanul de documente de pe biroul din anticamera lui Sean. Cu siguranță, era secretarul fratelui lui Heather.

Sean păru surprins de vizită – pe sora lui nu o știa amatoare de călătorii și îl mira și prietenia ei cu Lana. Sub privirea lui scrutătoare, Heather deveni nervoasă, pentru prima dată având impresia că cineva bănuia ceva despre adevărata lor relație.

– Ai mai auzit ceva despre Chloé?

Heather roși și se urî pentru asta. De ce s-ar interesa Sean despre prietena ei?

– Eu...

Nu știu ce să îi răspundă. Nu îi scrisese lui Chloé, doar îi trimisese ilustrate cu scurte relatări din călătorie. Nu scrisori. De ce nu? Rareori, Lana și Heather rămâneau într-un loc mai mult de câteva zile.

– Și... de la Violet?

Heather se destinse. Deci asta era! Interesul lui Sean pentru fosta ei protejată îi atrăsese atenția încă din Dunedin. Îi răspunse că nu știa nimic nici despre aceasta.

– Dar am să îi fac o vizită imediat ce mă întorc. Și o să te anunț atunci. Promit! Heather vorbi repede, vizibil înveselită. Lana o privea îngândurată. Ați progresat cu dreptul femeilor la vot?

Cu siguranță, cel mai bine era să se intereseze de munca lui Sean.

Sean ridică din umeri.

– Avem nevoie mai întâi de dreptul general la vot. Atâta vreme cât doar proprietarii funciari și plătitorii de impozite votează, nu este o victorie a liberalilor. Și atâta vreme cât noi nu avem majoritatea, nu există nicio șansă pentru femei și maori. Maorii argumentează că

femeile lor ar trebui să voteze oricum, pentru că sunt proprietare de pământuri. Noi ne străduim și facem petiții. Amey Daldy scrie pe rupte, ca să nu mai vorbim de Kate Sheppard. Vom reuși, dar durează. Ca orice în politică. Oftă, apoi continuă: Dumneavoastră, Miss Sergheievna, călătoriți acum prin Insula de Nord? În căutare de noi surse de inspirație? Expoziția de la Dunedin mi-a plăcut foarte mult. Iar tu, Heather, mai nou pictezi peisaje?

Heather roși iarăși. Desigur că Sean se întreba de ce umblă cu Lana.

– Eu...

– Heather face mai mult portrete, răspunse degajată Lana. Acum mă pictează pe mine. Dar ar putea să picteze și pe alții, are un mare talent, vede în suflet. Heather, de ce nu încerci să faci portrete ale acestor... cum le spune... maori? Secretarul dumneavoastră, Mr. Coltrane, este maori, nu? Are un chip fascinant. De ce aveți secretar un maori?

Heather nu știa dacă să se revolte de lipsa de tact a Lanei ori să admire iscusita intervenție pentru a schimba tema discuției.

Sean râse.

– Oh, Kupe îmi este foarte util pentru că știe ambele limbi. Nu am căutat neapărat un maori, ci, pur și simplu, un student la drept. Kupe lucrează la mine cu ora, este încă student. Cel mai bun din anul lui. Originea nu a fost o condiție.

– Poate ne-ați putea pune o vorbă bună, surâse Lana. Am dori să vizităm un trib al maorilor. Heather este interesată de arta lor.

Lana puse ca din întâmplare mâna pe coapsa lui Heather și aceasta se retrase.

Sean ignoră gestul. Clătină din cap și spuse:

– Kupe nu v-ar putea ajuta. Nu provine dintr-un trib anume, a crescut într-un orfelinat. O poveste tragică, o victimă a disputelor numeroase și a neînțelegerilor dintre maori și *pakeha*. Dar vă duceți la Auckland, nu? Vorbiți cu Matariki Drury, vă va găsi imediat pe cineva.

Sean le notă o adresă pe un bilet.

– Ții legătura cu Matariki? întrebă mirată Heather. Credeam că nu vrea să mai audă numele Coltrane.

Heather și Chloé aflaseră că fata s-ar fi mutat la Auckland mai ales pentru a uita de Colin Coltrane.

Sean se încruntă auzind spusele lui Heather.

– Firește că țin legătura cu Matariki, spuse Sean întinzându-i lui Heather biletul cu adresa, vorbim aproape săptămânal. Lucrează pentru Amey Daldy, ține discursuri și scrie petiții. Pentru dreptul femeilor la vot, pentru sindicate, pentru amenajarea așezămintelor sociale, cărora mereu le lipsește câte ceva. Matariki este chiar mai zeloasă decât Mrs. Daldy. Pentru ea este slujba ideală, probabil va ajunge prima femeie maori în parlament. Iar pe Colin nu îl va uita niciodată: copilul este leit el. Sau leit mama noastră Kathleen, cum vrei să o iei. În orice caz, o frumusețe.

– Copilul? întrebă Heather uimită. Vrei să spui că ea...

Sean ridică din umeri. Ochii lui aruncară scântei:

– Exact. Nemernicul a lăsat-o gravidă. Scuzați-mi exprimarea cam vulgară.

Svetlana râse răsunător. Până atunci, tânărul parlamentar fusese cam scorțos cu ea, dar acum o fulgeră cu privirea.

– Pentru asta este nevoie de doi, Mr. Coltrane, îi răspunse ea.

Sean confirmă.

– Și Matariki consideră la fel. Spune că a vrut copilul. Dar și-a dat seama că tatăl acestuia voia doar banii ei și l-a părăsit. Ca urmare, el s-a îndrăgostit imediat de banii lui Mrs. Boulder...

– Hm, dar îl plăceți pe fratele dumneavoastră, Mr. Coltrane! îl necăji Svetlana. Și în parlament vă exprimați atât de direct?

– Mă străduiesc, Miss Sergheievna, răspunse Sean zâmbind.

Heather respiră ușurată citind căldura din ochii fratelui ei. Îi era simpatică Svetlana. În acel moment, cineva bătu la ușă și intră Kupe, secretarul.

– Scuzați-mă, Mr. Coltrane, dar sir John Hall dorește să discute cu dumneavoastră. Vă așteaptă în biroul lui, când terminați. Îi pot spune secretarului său când veți putea merge?

Sean îi zâmbi:

– Vin imediat, Kupe. Pe sora mea, Miss Heather, tocmai ați cunoscut-o, și pe Miss Sergheievna, prietena ei. Vor pleca în curând la Auckland și se vor vedea cu Matariki Drury. Să îi transmită salutări și din partea dumneavoastră?

Pe chipul de altfel prietenos al masivului războinic maori trecu o umbră.

– Nu, mulțumesc, Mr. Coltrane, răspunse el sec. Nu mă interesează Miss Matariki.

Sean clătină din cap.

– Nu fiți atât de ranchiunos, Kupe. Știe că lucrați pentru mine. De fiecare dată când îmi scrie, mă roagă să vă salut din partea ei. Luptăm toți pentru aceeași cauză. Nu puteți fi supărat veșnic pe ea.

Tânărul maori își mușcă buzele, un gest pe care Heather îl cunoștea de la Matariki. Să îl fi preluat de la aceasta? Fuseseră aceștia cândva foarte apropiați?

– Aceasta este problema mea, Mr. Coltrane, răspunse Kupe și tonul lui silit calm dădu o mai mare greutate cuvintelor.

Heather se întoarse jenată spre fratele ei. Evident, era momentul să schimbe subiectul discuției.

– Este deplasat să afli în acest fel despre acest copil. Știu mama și Peter? Și Chloé?

Sean ridică din umeri:

– Chloé sigur nu știe, pentru că nu l-ar fi ținut secret față de tine. În ce îi privește pe mama și Peter, depinde dacă Lizzie și Michael le-au spus. Matariki nu face din asta un secret, însă nu a anunțat nașterea public.

– Și ce este? Băiat sau fată?

– O fetiță..., începu Sean, însă fu întrerupt de intervenția secretarului său.

– Atamarie – Răsărit de Soare. Este un nume maori pentru un copil *pakeha*. Pentru Parihaka este o rușine!

Kupe luă un dosar și părăsi încăperea fără să mai spună ceva.

Heather privi iritată în urma lui.

– Impertinent individ! comentă ea.

Lana o prinse blând de mână:

– Eu cred că el a iubit-o mult, zise ea cu seninătate.

– Mie îmi este indiferent, dar poate că nu ar fi trebuit să vă expuneți atât de mult, le spuse Sean câteva zile mai târziu.

Heather și Lana își încheiaseră călătoria în Insula de Nord și voiau ca în ziua următoare să ia feribotul spre Blenheim. Petreceau cu Sean ultima seară înaintea plecării.

– Și dacă tot te fâțâi cu o... hm... o femeie atât de dominantă, nici nu ai să îți găsești vreodată un bărbat.

Sean le condusese pe cele două la un restaurant cu specific pescăresc din port și până atunci seara fusese cât se poate de armonioasă. Lana și Heather îi povestiseră ce văzuseră, Lana fiind încântată de plaje, de vulcani și de maiestuoșii arbori kauri, cărora le dedicase o serie de tablouri. Heather se bucurase să își vadă nepoata, pe Atamarie. Tocmai îi arătase lui Sean tablourile în care o pictase pe micuță. Lana ieșise puțin și Sean o întrebase pe Heather despre relația cu prietena ei.

– Eu am auzit că uneori femeile... cu alte femei, nici nu știu cum să mă exprim. Dar mie mi se pare că legătura ta cu această Lana – Heather roși – ar fi foarte intimă, murmură Sean.

Heather înghiți în sec.

– O iubesc. Ai ceva împotrivă?

Tonul se voise hotărât, dar sună ca și cum fetița cea mică i-ar cere fratelui o aprobare.

Sean clătină din cap:

– Este doar bizar. Femeile ar trebui să iubească bărbați. Nu alte femei. În plus, eu am crezut totdeauna că ai vrea copii. Odinioară, Violet, acum, entuziasmul pentru Atamarie. Ar trebui să te căsătorești.

Heather clătină energic din cap scuturându-și buclele. Nu mai purta părul strâns în coc, ci legat într-o coadă de cal.

– Nu vreau! susținu ea sec. Nu aș îndrăzni niciodată. Când... când mă gândesc la căsătorie... mă gândesc totdeauna cum tata o bătea pe mama.

Ea își mușcă buzele și îndepărtă farfuria pe care o avea în față. De câte ori revedea cu ochii minții acele imagini, i se făcea rău.

Sean o privi surprins.

– Dar tu nu îți poți aminti așa ceva, Heather! Erai prea mică.

– Ba îmi amintesc bine! ripostă Heather agitată. Mai știu și că mă ascundeam sub pătură și auzeam acele lovituri înfundate. Și gemetele reținute ale mamei, ea nu voia să țipe, ca să nu ne sperie pe noi. Și apropo, Sean, tu de ce nu ești căsătorit? Recunoaște că îți este frică! Exact cum îmi este și mie. Mie îmi este frică și să fiu singură. Ea oftă și adăugă: Mi-aș dori să mă pot căsători cu o femeie.

Sean râse și arătă cu bărbia către Svetlana, care tocmai intra în restaurant și atrăsese ca de obicei toate privirile, în vreme ce traversa localul. Veșmintele ei multicolore care fluturau, statura ei masivă, părul roșu și privirea mândră păreau să îi captiveze pe oameni.

– Nu aș risca să o întreb pe ea! glumi el.

Heather zâmbi.

– În ce mă privește, nu este nevoie să o întreb. M-a întrebat dacă nu aș vrea să plec cu ea în Europa.

Sean o privi stăruitor pe sora sa.

– Și pleci?

– Firește că pleacă. Se pare că Lana auzise ultimele cuvinte. Este artistă! Nu se poate îngropa la capătul lumii. Doar nu vrei, Heather, să pictezi veșnic câini și cai, nu? În Europa, la Londra, Paris, acolo sunt multe ca noi! Femei care pictează, scriu. Sunt multe galerii, muzee, colecționari de artă. Te vor iubi, micuță kiwi! Viața noastră va fi o unică sărbătoare!

Heather surâse și nu își retrase mâna pe care Svetlana i-o acoperi cu a ei. Un lucru era clar, aici, „la capătul lumii", această relație nu putea fi continuată astfel. De obicei, prieteniile între femei nu trezeau suspiciuni atâta vreme cât participantele păstrau un

minimum de discreție. Svetlana însă părea provocatoare. La Paris poate că nu era o problemă, dar în Noua Zeelandă lumea va vorbi mult timp despre această pereche ciudată. Și Heather nu ținea să fie ținta batjocurilor.

– Să plec? întrebă ea încet la urechea fratelui, când la încheierea serii Sean o îmbrățișase la despărțire.

Sean o sărută ușor pe obraz:

– Dacă nu te reține nimic aici.

CAPITOLUL 6

La Dunedin, pe Heather o așteptau scrisori de la Chloé și Violet. Ale lui Violet aveau un ton chiar euforic. Ea muncea cu plăcere pentru Chloé, Rosie mai vorbea din când în când și ajuta la cai, Roberta creștea și se simțea bine, la fel și Joe, firește. Despre Eric nu scria nimic, dar, oricum, niciodată nu dăduse amănunte despre soțul ei. Heather tot nu știa cum se ajunsese la încheierea acestei căsătorii precipitate.

Chloé îi descria în detaliu caii. Uneori, scrisorile ei păreau reportaje de la cursele hipice. Îi mai povestea și despre vecinii ei din Invercargill și despre Rosie, după care era de-a dreptul înnebunită. Se părea că o molipsise și pe micuță cu entuziasmul ei pentru cai. Abia așteptau primul mânz al lui Dancing Jewel. În alte scrisori îi descria peisajele. Chloé îi vorbea despre frumusețea fiordurilor, a munților abrupți, a pădurilor mereu verzi, a bogatei lumi a păsărilor. Despre Colin nu spunea nimic. În ciuda numeroaselor amănunte, Heather era dezamăgită de scrisori. Le recitea mereu, pentru a putea să descifreze ceva printre rânduri – atmosferă, sentimente, temeri. Prietenele își împărtișeră totul în viață. Dar acum situația se schimbase, scrisorile lui Chloé păreau ale unei străine.

– Ar trebui să mergem acolo, îi spuse abătută Heather Lanei după ce recitise o analiză pe care prietena ei i-o făcuse despre necesitatea ca la cursele de trap caii să ridice foarte mult picioarele din spate. Este ceva ciudat.

Lana ridicase din umeri.

– După ce se mărită, femeile devin ciudate. Stă în firea lucrurilor. Nu ai ce face.

– Dar eu...

Heather se frecă pe frunte. Scrisorile de la Chloé îi dădeau dureri de cap.

Lana o luă în brațe.

– Micuță kiwi, acum ea are bărbat, are cai, are casă. Nu se mai gândește la tine.

Heather clătină din cap.

– Nu se poate! Noi am avut totdeauna... Când era căsătorită cu Terrence Boulder, scrisorile ei sunau cu totul altfel. Era fericită.

Lana își dădu ochii peste cap.

– Și acum? întrebă ea. Pare nefericită? Uită-te, kiwi: se preocupă de tine? Vrea să știe mai multe despre viața ta? Întreabă de mine? Nimic. Își îndeplinește doar o obligație. Obligația îi cere unei fete cuminți să scrie scrisori prietenelor ei. Asta-i treaba, micuță kiwi. Iar acum nu te mai gândi la Chloé, gândește-te la Londra. Privește aici!

Ea îi întinse lui Heather o scrisoare de la proprietarul unei galerii de artă din Londra. În timpul călătoriei îi trimisese acestuia cele mai noi lucrări ale ei și, după toate aparențele, dezlănțuise la Londra o adevărată agitație. Dintr-odată, toată lumea o voia pe Svetlana Sergheievna. Proprietarul galeriei o sfătuia să vină imediat în Europa: „Lumea este nerăbdătoare, sunteți așteptată pentru a fi prezentată în cea mai înaltă societate."

Heather citi cu o undă de invidie. Deci Lana va fi celebră. Iar ea picta portrete de bebeluși!?

Lana trebuia să cumpere urgent un bilet la unul dintre noile vase cu aburi.

– Trebuie să te hotărăști, Heather! Vii cu mine?

În octombrie 1884, Heather Coltrane și Svetlana Sergheievna s-au îmbarcat la Dunedin pentru Londra. Heather îi comunică vestea lui

Chloé printr-o scrisoare formală, la care aceasta îi răspunse cu felicitări la fel de formale.

Heather mai plânse o dată, după care înțelese că nu mai exista nimic care să o rețină în Noua Zeelandă. Era pregătită pentru a o iubi pe Svetlana și pentru perioada cea mai palpitantă din viața ei.

Așa cum îi scrisese proprietarul galeriei, Londra o primea pe Svetlana cu brațele deschise. Artistei i se rezervase un apartament la unul dintre cele mai bune hoteluri, pe care bineînțeles că îl împărți cu Heather. În prima zi trebuia să ia parte la un vernisaj și primi o invitație la o serată, iar în ziua următoare avea să meargă la un concert și la un spectacol de teatru. Cu toate protestele Lanei, Heather își luase în Europa întreaga colecție Lady's Goldmine și făcu furori cu ea. Prietena ei o prezentă de câte ori avu ocazia drept o tânără artistă deosebit de talentată.

– Veți auzi cu siguranță de Heather Coltrane!

La început, proprietarul galeriei nu fu foarte convins de lucrările lui Heather.

– Fără îndoială că aveți talent, îi spusese el, dar trebuie să mai lucrați. Pentru mine sunt prea siropoase. Aceste portrete de copii sunt nostime, dar nu sunt artă. Iată cel mai bun sfat pe care vi-l pot da: plecați cu Miss Sergheievna la Paris, continuați studiile și pe urmă vom mai vedea.

Lui Heather, Londra i se păru fascinantă, dar Svetlana se plictisi de metropola britanică după câteva săptămâni.

– Sunt monotone! caracteriză ea galeriile, palatele și clădirile reprezentative ale orașului. Se vorbește numai despre care cal a câștigat derby-ul, cu cine se căsătorește prințesa nu știu care, ce mai face regina. Deși regina face totdeauna același lucru. Cea mai plictisitoare persoană de sub soare! Eu tânjesc după Paris, vom închiria un atelier împreună.

Svetlana câștigase suficient pentru a-și permite acolo un atelier profesionist într-o zonă mondenă, dar și Heather avea destui bani.

Kathleen îi asigura în fiecare lună un suport financiar generos, tocmai pentru că Svetlana nu îi plăcea în mod deosebit.

– Să nu fii dependentă de ea! o sfătuise pe fiica ei. Nu te ține de fusta ei! Se va termina exact ca relația cu Chloé. La un moment dat, are să își găsească și ea un bărbat.

Kathleen roși. Știa bine că nici Svetlana și nici Heather nu erau interesate de bărbați, dar era prea delicată pentru a spune asta.

– Și apoi o să te simți din nou singură, continuă ea.

Heather cugetase mult timp asupra acestor cuvinte. Chiar se ținuse de fusta lui Chloé? Fusese o pacoste pentru ea? Heather se strădui să ia în considerare avertizarea și la Londra se distanță de Svetlana. Care nici nu părea să fi băgat de seamă, era prea ocupată cu noua ei viață ca femeie bogată și pictoriță celebră. În special bogăția părea să o fi copleșit. Căzuse în mania cumpărăturilor, achiziționa pentru ea și pentru Heather haine și pălării, precum și atât de multe piese de mobilier extravagante, încât pe Heather o descumpăni.

– Cum vrei să cari toate acestea la Paris? Și unde ne vom stabili? Vrei să închiriezi un palat întreg? Doar pentru noi două?

Svetlana râse și începu să se plimbe în sus și în jos.

– Nu doar pentru noi, micuță kiwi! În fiecare seară vom avea invitați. Vom sărbători, vei cunoaște mari pictorițe. Vom vedea expoziții importante, Salon de Paris și Salon des Indépendants. Este tulburător, vei vedea!

De fapt, în anii '80, Parisul era metropola culturală a Europei. Cine avea rang și nume sau era destul de sigur pe sine și talentat pentru a și le face venea în pelerinaj în capitala Franței. Heather văzu pentru prima oară tablouri ale curentului impresionist și Svetlana i-o prezentă pe Berthe Morisot, o impresionistă specializată în portrete. Prietena ei închiriase un atelier în apropiere de Salon de Paris și sărbătorea inaugurarea acestuia, cu toate că nu primiseră nicio piesă de mobilier. Fusese invitată și Rosa Bonheur, marea pictoriță a naturii și a animalelor, pe care Heather o venera. Mademoiselle

Bonheur o cunoștea de mult pe Svetlana, o salută euforic cu sărutările tipic franțuzești pe obraz și se arătă fermecată de Heather.

– Este chiar așa de frumoasă, cum mi-ai scris! zâmbi aceasta, ca apoi să o prezinte pe Heather ca partenera ei de viață.

În cercurile artistice, nimeni nu socotea ciudat ori șocant dacă femei conviețuiau cu femei, ori bărbați conviețuiau cu bărbați. Se petreceau deseori schimburi de parteneri și nimeni nu cunoștea termenul „discreție". Heather urmărea impresionată disputele pline de furie dintre tânăra sculptoriță Camille Claudel și mentorul și în același timp iubitul ei. Se amuza că prietena Svetlanei, Alicia – o portretistă care locuia la Paris și era interesată de femei cu căsătorii nefericite –, își consola modelele. Femeile stăteau cuminți în corsetele lor și în rochiile strânse cu șnururi, printre artistele în rochii lejere și care nu considerau nicio temă prea intimă pentru a fi discutată deschis. La început, Heather încercă să li se alăture, dar constată curând că atât Alicia, cât și Svetlana erau posesive și geloase. Le făcură scene prietenelor lor chiar în timpul festivității când le văzură râzând împreună. Apoi Heather se ținu departe de femeile despre care știa că aveau relații cu alte femei.

Imediat ce atelierul fu aranjat, Lana porni cu elan să picteze tablouri în ulei, de format mare. Până atunci nu își putuse permite, deoarece materialele și spațiile pentru atelier erau scumpe. Heather experimentă cu modestie și își găsi curajul să îi arate tablourile lui Mary Cassatt. Mary era americancă și nu se știa dacă prefera relațiile cu bărbați ori cu femei. Trăia împreună cu mama și cu sora ei și Svetlana nu se enervă când Heather începu să o viziteze și singură. Mary Cassatt îi lăudă munca, în mod special ciclul de tablouri cu Violet.

– Sunt un pic convenționale. Trebuie să pictezi liber! Nu te concentra pe reprezentarea prin asemănare. Acum există fotografia, prin ea a supraviețuit portretistica tradițională. Tu trebuie să exprimi ceea ce vezi tu în oameni și o poți face. Fata aceasta, zise

arătând către tablourile cu Violet, este minunată. Dar tu ai putea să spui mai mult în tablouri.

Portretul Svetlanei o făcu să râdă.

– Oh, nu, pe acesta mai bine îl arunci! Pe Svetlana nu ai văzut-o cu ochii artistei, ci cu ochii iubirii! Doamne, ai pictat-o pe această femeie matură ca pe Fecioara Maria!

Heather nu prea înțelese la ce se referea, dar era prea timidă ca să și întrebe.

– Vino în cercul nostru. Ți-l voi prezenta pe Degas și pe alți *indépendants*. Are să îți placă. Și umblă prin muzee. Nu doar pentru a privi! Trebuie să copiezi lucrările marilor maeștri, să le simți geniul. Va trece un timp până când ai să ajungi la un stil propriu.

Entuziasmul deosebit pentru Svetlana a durat vreo doi ani, timp în care Heather a rămas în atelier alături de ea, copiind tablouri de Tizian și Rubens. La început nu a reușit și nu a mai încercat nici să picteze lucrări proprii. Dar a progresat, unele dintre copiile ei fiind foarte asemănătoare cu originalele.

– Acum, trebuie să te hotărăști pentru cariera de artistă ori pentru cea de falsificatoare, îi spuse Alicia. Ești totuși portretistă. Acum, arată-ne de ce ești în stare!

Heather ar fi preferat să încerce iarăși să o picteze pe Svetlana, dar încă îi mai răsuna în urechi râsul lui Mary. Așa că a pictat-o pe Alicia și, după o zi, Mary și Berthe, Svetlana și Alicia priveau fascinate acuarela terminată. O pictase pe Alicia la muncă, cu paleta în mână, în fața unui portret pe jumătate terminat. Portretul femeii se oglindea în mod rafinat în fereastra din spatele ei și reprezentarea nobilei pariziene necunoscute spunea despre ea tot atât cât însuși tabloul realizat de pictoriță.

– Se vede că își iubește modelele și le înțelege. Dar are și potențial distructiv. Are mari așteptări la care aceste femei nu se pot ridica. Seduce și decepționează și poate fi crudă.

Berthe părea să citească o întreagă istorie în tabloul făcut de Heather.

– Dar eu nu sunt crudă! protestă Alicia. Mai ales în tabloul acesta. Reprezentarea este foarte măgulitoare, multe mulțumiri, Heather!

– Fiecare vede altceva în acest tablou, concluzionă impresionată Heather, în cele din urmă. Uneori mai mult decât văd eu însămi. Asta este...

Celelalte râseră.

– Asta este exact ce îți trebuie, Heather Coltrane! Ești pe calea cea bună! spuse Mary.

În timp ce Heather își croia încet un stil propriu, steaua Svetlanei începea să apună. Dorința ei fusese să dea viață unor pânze ample, dar s-a dovedit că pictura în ulei nu i-a reușit. Lumile de vis ale Svetlanei erau miniaturile, tablourile ei în format mic erau precum globurile din sticlă, în care privitorul își putea căuta secretele și putea face descoperiri. Transpuse în format mare, păreau grosolane, nenaturale și de prost gust și nimeni nu cuteza să o atenționeze pe Svetlana asupra acestui lucru. Doar însoțitorii prietenelor ei afișau un zâmbet disprețuitor, însă Svetlana reacționa la orice critică făcând crize de isterie și îi amuțea.

– Ar trebui să folosim puțin aceste petreceri de atelier și pentru o critică reciprocă, fu de părere Mary, cu regret, după ce însoțitorul ei, Edgar Degas, se retrăsese tăcut, cu o sticlă de șampanie, într-un colț, din care nu avea vedere spre lucrările Svetlanei. Dar la Lana noi vorbim doar despre calitatea șampaniei.

Cu privire la care nu se putea reproșa nimic. Lana câștiga încă bine, în primii doi ani după marele ei succes tablourile i se vindeau fără probleme. Proprietarul galeriei renunța la vernisaje și îi mijlocea imediat legătura cu investitori străini. Speranțele acestora referitoare la creșterea valorii nu se prea adeveriseră, dar lumea artistică nu avea scrupule. Celui căruia nu se pricepea i se vindea ceea ce era disponibil. Lui Heather asta îi amintea de negoțul cu cai al fratelui ei și câteodată se gândea cu durere la Chloé, cu care încă făcea schimb de scrisori banale. Violet îi scria însă cu mai mult

suflet și Heather mai putea să citească și printre rânduri câte ceva. Violet amintea de divergențe și își exprima uneori îngrijorarea că Rosie ar putea nimeri între fronturi.

Nu m-aș fi gândit niciodată la asta, dar mica și sfioasa mea Rosie s-a transformat într-un tânăr și brav rândaș. Îi mai lipsesc doar pantalonii, dar Mr. Colin i-a interzis să poarte așa ceva când Miss Chloé i-a propus odată. Ea curăță caii, îi înhamă și îi conduce pe pistă cu o viteză de mie mi se face frică. Cu caii vorbește, cu noi mai niciodată, ca și înainte. Înțelege indicațiile și uneori pare să facă treburile mai bine decât băieții angajați de Mr. Colin. Pe Miss Chloé o bucură asta, dar pe mine mă îngrijorează.

Lui Heather i-ar fi plăcut să afle mai multe, dar dura luni bune până când ajungea o scrisoare din Noua Zeelandă în Franța și invers. În aceste condiții, nu puteai angaja o adevărată conversație.

În plus, Heather era destul de ocupată cu propria viață. Surprinzător, ea profita de declinul Lanei, toți vizitatorii atelierului se limitau la scurte banalități privitoare la lucrările acesteia și discutau mai amănunțit pe seama calităților lui Heather. Tânăra atrăgea laude și critici, accepta sprijin și își însușea criticile. Și fu complet surprinsă când Berthe îi propuse să expună împreună.

– Tablourile sunt bune, dar dacă expui singură, te risipești. Acesta este Parisul, aici sunt permanent vernisaje, nimeni nu vine la un începător. Dacă vin la mine, să zicem, și văd și altceva...

La început, Lana nu fu de acord cu acest aranjament:

– Tu ești destul de bună ca să răzbați singură! Și dacă expui împreună cu cineva, o faci oricum numai cu mine! Ce crede ea despre noi?

– Dar Berthe Morisot este portretistă. Exact ca mine. Ne potrivim. Cu tablourile tale...

– Nu o să spui acum că tablourile mele nu îți plac!

Svetlana se înfurie. În ultimul timp, reacțiile ei erau tot mai nervoase. Ar fi trebuit să recunoască faptul că nu se mai afla în culmea gloriei, dar nu părea pregătită să se întoarcă la stilul anterior.

Heather negă energic.

– Eu cred că temele tale nu se potrivesc cu lucrările mele.

Svetlana își scutură claia de păr, pe care și-o vopsise în negru.

– Dacă nu faci așa, eu zic pa!

Heather avea lacrimi în ochi când îi împărtăși lui Berthe decizia prietenei sale.

Berthe Morisot se încruntă:

– Iartă-mă, Heather, dar ea sau tu ai pictat tablourile? Din ce văd eu aici, am în fața mea totuși lucrări Coltrane, una mai bună decât cealaltă. Tu hotărăști unde îți expui tablourile. Nu te supune unor ordine, Heather, eliberează-te de Lana!

Când proprietarul galeriei lui Berthe ridică tablourile lui Heather, Svetlana se înfurie la culme. În acea seară tocmai organizase o petrecere și primii invitați nimeriră în toiul disputei dintre cele două.

– Dacă iei tablourile, poți pleca și tu! strigă Lana la Heather, care începu să își strângă lucrurile.

O jumătate de oră mai târziu, Lana o implora în lacrimi să o ierte și Heather despachetă.

Expoziția împreună cu Berthe a reprezentat o remarcabilă acceptare în lumea artistică pariziană. Heather și-a vândut toate tablourile și a surprins-o pe Svetlana cu planuri de călătorie, pe de-o parte mândră, pe de alta furioasă la culme.

Voia să plece în Italia, în Spania, la Verona, Roma, Siena, Madrid.

– Trebuie să studiez maeștrii mai îndeaproape! se justifică Heather.

Nu îi spusese că avea bani, că nu cheltuise tot ce îi trimitea Kathleen. Heather avea ambiția să trăiască din ce câștiga ea.

– Vrei să mă părăsești? întrebă Svetlana speriată.

Heather clătină din cap:

– De ce nu mergi cu mine? Vine vara, Lana, și aici nu se mai întâmplă nimic. Îți poți închide atelierul câteva luni, ca să călătorești.

Svetlana dădu supărată din cap.

– Și cine pictează? Cine câștigă bani pentru cele necesare traiului?

Heather tăcu. În ultimele luni, ea făcuse de cele mai multe ori cumpărăturile. Dar Lana câștiga încă destul pentru a întreține atelierul.

– Odinioară, eu am venit cu tine, zise Heather. Acum ai putea să vii tu.

– Era cu totul altceva! Tu voiai să rămâi aici, să mai exersezi puțin la portretele tale.

Suna condescendent.

Heather clătină din cap:

– Eu plec peste o săptămână.

– Și singură? întrebă Svetlana tendențioasă.

Heather își înălță capul.

– Și singură!

Heather nu putea să trăiască singură, deși încercă să își adune tot curajul. În plus, prietenele au sfătuit-o să nu plece la drum neînsoțită.

– Împreună cu o cameristă și cu un vizitiu ar mai merge, fu de părere Mary. Dar singură, te discreditezi, Heather. Nu vei putea să-ți închirieze nici măcar o cameră la hotel.

Celelalte femei o susținură.

– Este o nebunie, interveni Alicia. Cu iubitul tău poți ocupa orice apartament de nuntă din cele mai bune hoteluri și nimeni nu se va uita strâmb la tine. Dar o femeie care călătorește singură nu este acceptată în înalta societate.

– Și ce fac acum? întrebă Heather nehotărâtă.

Alicia râse.

– Îți găsim noi o însoțitoare. Am deja două propuneri: mademoiselle Patout, de profesie fiică. Tatăl ei este un negustor bogat, care îi îndeplinește copilului preferat, cât ai clipi, orice dorință. Este o mică sălbăticiune. O am elevă, dar tare m-aș bucura să scap de ea. Când și când, mai trebuie să dorm și eu. Cealaltă este madame

Mireille de Lys, din înalta nobilime, victima unei căsătorii nefericite și foarte interesată de artă. La pat puțin cam rigidă, va trebui să o animezi tu.

Heather încetase de mult să se mai mire de cuceririle extravagante ale Aliciei. O alese pe madame de Lys, tocmai pentru că spera să nu o trezească. Nu voia să o înșele pe Svetlana. Pe de altă parte, o supăra faptul că prietena ei lipsea nopțile de când o anunțase că pleacă în călătorie, și Mireille de Lys era o frumusețe delicată. Bunele intenții ale lui Heather nu țineră mult, mai ales că lui Mireille îi ardea de orice, mai puțin de contemplarea operelor de artă. Aceasta își închirie o cameră, dar veni din prima noapte în camera lui Heather, iar din a doua luară o singură cameră. Mireille era nebună după dragoste, dar complet lipsită de experiență. Pentru prima dată, Heather se văzu în postura de seducătoare și constată imediat că îi făcea plăcere să îi transmită lui Mireille arta dezvăluită de Svetlana. Aceasta învață repede, poate prea repede, și la Verona Heather era deja prea blândă pentru focoasa lady. De la prima petrecere de atelier la care fuseseră invitate femei – Mary, Berthe și Alicia îi dăduseră lui Heather liste întregi de artiști și artiste cu care erau prietene și care ar fi încântați să o cunoască –, ea dispăru pentru totdeauna cu o americancă blondă.

La Castelvecchio, Heather dădu peste o „roză englezoaică", ce nu știa o boabă de italiană, era complet pierdută în Verona, dar voia să studieze neapărat arta și cita minunat din Shakespeare. Fata se numea Emma, dar pentru că își ura numele, Heather îi spuse Juliet. Emma o numi Romeo și explorară amândouă Verona pe urmele celebrei perechi de îndrăgostiți. Apoi plecară la Florența, închiriară un atelier și începură să lucreze serios.

Heather o îndemnă pe Juliet să copieze vechii maeștri și amândouă petrecură ore în șir la Uffizi. Din păcate, Emma nu se dovedi înzestrată pentru artă, oricât se strădui Heather să o ajute. Ea respiră ușurată când după trei luni apăru surprinzător Svetlana, care făcu o scenă monstru și o alungă pe Juliet. Heather protestă, dar reintră repede sub controlul rusoaicei, care sătulă de nuanța părului ei, de care

nu mai scăpa, se tunsese scurt. Împăcarea a fost spectaculoasă. Heather și Svetlana o sărbătoriră împreună cu noii prieteni printr-o petrecere la care Heather, într-un costum cu pantalon, dar cu părul despletit, se învârti, în timp ce Svetlana îi închidea corsetul.

– Arăți ca o târfă din Evul Mediu prinsă asupra faptului, mânjită cu gudron și tăvălită prin pene! Și cu părul tuns! o tachină una dintre noile cunoștințe.

Svetlana găsi că ideea era fascinantă, nu se mai desprinse toată seara de un tânăr pictor și a doua zi fu dată afară de Heather, când după o noapte se reîntoarse la aceasta. Iarăși dezvinovățiri, furie, lacrimi și împăcare, dar veni și toamna și Svetlana trebui să revină la Paris. Acceptase un post de conferențiar la o școală de arte, aceasta fiind o dovadă a declinului carierei ei artistice. Ceea ce firește că nu o spunea nimeni.

Heather lucră toată iarna la Florența și primăvara cunoscu o italiancă al cărei chip amintea de madonele lui Tizian. La prima vedere, Gianna părea firavă, însă se dedicase sculpturii și ca urmare a muncii dure era musculoasă ca un bărbat. Vara, aceasta a însoțit-o pe Heather la Roma, un oraș care le-a captivat luni bune pe amândouă. Apoi Gianna s-a îndrăgostit de un cioplitor în piatră, ceea ce pe Heather nu a mirat-o. Știa că multe femei își schimbă preferințele, iubind alternativ sau chiar simultan bărbați și femei. Cu timpul, încetase să îi mai poarte pică lui Chloé. Aceasta nu o trădase pe Heather preferându-l mai întâi pe Terrence, apoi pe Colin. Și Svetlana ar fi putut fi...

În privința aceasta, Heather dobândise între timp suficientă experiență pentru a o ține lângă ea. Însăși Svetlana era surprinsă de iscusința ei în dragoste când apăru din nou neanunțată în primăvara următoare.

– De data asta nu te-am prins, dar știu că nu mi-ai fost fidelă, micuță kiwi!

Heather nu comentă, preferând să nu mintă. Cu siguranță că Svetlana îi fusese tot atât de fidelă. Mai formau ele, de fapt, o pereche?

Pe parcursul câtorva săptămâni de vară, Svetlana o convinse că avea nevoie de ea mai mult decât de oricine. Fu cuprinsă de o furie creatoare și îi rămase cu adevărat fidelă lui Heather, în primul rând deoarece nu ieșea din micul atelier. Îl umpluse cu imense pânze cu impresiile ei din Roma. Lui Heather începu să îi fie dor de Juliet, care izbucnea în lacrimi la fiecare insucces. Dimpotrivă, Svetlana voia să fie lăudată. Astfel stând lucrurile, Heather se bucură când veni toamna și rusoaica se întoarse la Paris cu lucrările ei cu tot. Despărțirea se termină cu lacrimi.

– Trebuie să te întorci! Nu pot trăi fără tine, nu pot lucra. Avem un atelier mare.

Voia să spună că în curând nu va mai putea să plătească singură chiria. Heather o asigură că se va întoarce, dar mai întâi plecă la Madrid. Nu se mai temea să călătorească singură. Putea face față avansurilor nedorite și pentru că purta pantaloni, o ținută pe care începuse să o îndrăgească. Îi răpeau din feminitate și semăna cu o sufragetă. Niciun bărbat serios și nicio femeie pudică și cuminte nu se apropiau de ea. Lui Heather îi era indiferent, nu se mai uita în pământ când cineva i se adresa și nu mai era timidă și descurajată dacă la un hotel i se oferea cea mai proastă cameră, iar la restaurant era condusă la masa de lângă intrarea în bucătărie. Heather Coltrane rămânea politicoasă și educată, dar știa să se impună.

Madridul era imens și excitant. Se alătură unei clase pentru femei, pentru ca, în sfârșit, să exerseze desenul de nuduri. Râse de ea însăși gândindu-se că în urmă cu doar trei ani ar fi roșit doar dacă și-ar fi imaginat așa ceva.

La școală o întâlni pe Ana, o fată scundă și grațioasă, mlădioasă ca o dansatoare și lipicioasă ca o pisicuță.

– *Gatita*, își exersă Heather proaspetele ei cunoștințe de spaniolă.

– Nu numi niciodată pisicuță o tigroaică! veni răspunsul acesteia.

Heather reveni la Paris în primăvara anului 1891. Fără pisicuța-tigru, dar cu un contract pentru o expoziție personală într-una dintre cele mai bune galerii din oraș. Îi trimisese patronului galeriei

unde expunea Svetlana câteva dintre cele mai recente lucrări ale sale și acesta îi organiză prompt o expoziție.

– Pur și simplu, fantastic! exclamară Mary, Berthe și prietenele lor.

Alicia rămase mută în fața portretelor lui Mireille și Juliet, al Giannei și al tigroaicei și își aduse una după alta toate prietenele la galerie ca să comenteze la nesfârșit tablourile.

Doar Svetlana nu părea interesată de lucrările lui Heather. Încă mai ținea atelierul, dar îl împărțea cu diverși studenți, de cele mai multe ori femei de la academia de arte la care preda, dar uneori și cu bărbați. Heather se certă cu unul dintre ei când dădu peste el aproape gol în baie, deși Svetlana o asigurase că tânărul venea la ea doar pentru a picta. Nu era vorba despre o relație, François fusese dat afară din camera lui pentru că nu mai plătise chiria. Și considerase normal să se aciueze în atelierul „lui". Heather îl suportă trei săptămâni, până când acesta își găsise altă cameră. După care preluase ea plata chiriei atelierului și îi interzisese Svetlanei să își mai aducă studenți. Svetlana se simți controlată și consideră că se depășise orice limită. Heather îi făcu prietenei sale un nou portret, în noua postură în care o cunoștea.

Când îl prezentă în cercul independenților, Mary remarcă:

– Da. Sărbătorim perspectiva incoruptibilă a artistei ori deplângem perspectiva iubirii?

A doua zi, Heather îi mărturisi Svetlanei că intenționează să o părăsească.

– Am plătit atelierul pentru încă trei luni, Lana, dar peste o săptămână plec la Londra, am un vernisaj acolo, după care mă întorc cu primul vas spre casă. Este mai bine așa, Lana. S-a terminat.

Crezuse că Svetlana va accepta cu calm situația, dar aceasta făcu obișnuita criză de isterie.

– Nu mă poți părăsi, micuță kiwi! Nu poți! Eu nu pot să trăiesc fără tine și tu nu poți trăi fără mine! Nu înțelegi? Kiwi!

Svetlana se agățase de Heather ca înecatul de un fir de pai. Dar Heather știa că juca teatru.

Lana avea probabil nevoie de cineva, însă nu de femeia care devenise ea.

Heather se desprinse de aceasta cu blândețe, dar cu hotărâre și la despărțire îi ceru:

– Să nu îmi mai spui iarăși păsărică prostuță și oarbă!

Restul săptămânii, Heather îl petrecu la Paris într-un hotel. Își rezolvă toate problemele și își strânse lucrurile când timp Svetlana era la academie. A doua zi găsi încăperile goale. Plecase și Svetlana. Nu voise să mai trăiască și să mai lucreze acolo pe banii lui Heather.

Pe șevaletul din mijlocul atelierului se afla un singur tablou nu foarte mare. O acuarelă. Heather își ținu respirația când recunoscu portretul. Svetlana își respectase promisiunea, o pictase pe Heather. În tablou era o tânără femeie care trecea printr-un văl. Răsărea dintr-un tărâm al visurilor alcătuit din plajele de la Cape Reinga, vulcanul King' Country, imenșii arbori kauri din nord și râdea în vântul care adia din față. Heather avea părul desfăcut, chipul îi arăta tânăr, strălucitor, hotărât și puternic. Extrem de frumos, extrem de liber.

Mișcată, Heather deschise plicul aflat alături.

Nu avea nicio urare și nicio semnătură. La ce ar fi folosit, atât timp cât semnătura Svetlanei se afla în partea inferioară a tabloului.

Îi scrisese doar patru cuvinte:

Salut-o pe Chloé!

CAPITOLUL 7

Heather Coltrane ajunse la Dunedin în vara anului 1892, după o călătorie liniștită. Inspirând adânc, își lăsa chipul scăldat de adierea vântului patriei, se bucura de aerul curat precum cristalul și de frumusețea munților care se ridicau în spatele orașului și păreau atât de aproape, încât lăsau impresia că puteau fi atinși dacă făcea un pas.

Încă de pe vas se desfătase cu vederea plajelor întinse și pustii, a stâncilor și a colinelor împădurite.

– Nici nu mai sunt obișnuită cu o singurătate deplină! mărturisea ea unui călător, un comerciant din Christchurch. După atâția ani petrecuți într-o Europă atât de populată.

– Nici aici singurătatea nu mai este atât de mare, zâmbi bărbatul. Populația crește, așezările apar una după alta sau se transformă în orașe. Se construiește o linie de cale ferată și, ca înainte, numărul bărbaților este mult mai mare decât al femeilor. Cu siguranță că aici nu vă veți însingura, Miss Coltrane.

El nu pricepu de ce se amuzase Heather la această remarcă.

În Dunedin nu se schimbaseră multe. În comparație cu Roma, Madrid și Paris, Noua Zeelandă îi părea lui Heather puțin cam amorțită și retrogradă.

– Dar nu și din punct de vedere politic! susținu Kathleen, care în acele zile se bucura de întoarcerea a doi dintre copiii ei. La o zi după

Heather sosise Sean de la Wellington, cu ocazia unei mari campanii electorale în Canterbury și Otago. De când este la conducerea Partidului Liberal, avem cea mai progresistă legislație socială din lume. Iar acum sperăm să obținem dreptul de vot pentru femei. În orice caz, Kate Sheppard mobilizează pe toată lumea. Are deja peste șapte sute de semnături! Din nefericire, proiectul eșuează la Camera superioară, plină cu conservatori. Dar Sean are încredere că până la anul vom reuși. Poimâine este o manifestație la Dunedin. Ai să vezi ce se întâmplă! Retrograd! Nu zău!

Heather se scuză râzând când Kathleen îi arătă noile colecții de la Lady's Goldmin. Și în Noua Zeelandă se renunța treptat la corset și mama ei crea atrăgătoare haine la modă, dar și costume elegante cu pantalon.

– Doar Claire se lasă ceva mai greu, zâmbi ea. În ultimii ani s-a îngrășat nițel și susține că ar putea să ascundă acest lucru cu ajutorul corsetului, în timp ce noile haine evidențiază fiecare kilogram. O prostie, firește. De aceea este conservatoare.

Heather profită de faptul că mama ei adusese vorba despre Claire, pentru a întreba de Chloé, fapt care umbri chipul lui Kathleen.

– Copilă, nu știu, zise Kathleen ridicând din umeri, dar expresia feței nu prevestea nimic bun. Ea nu spune nimic și o vedem foarte rar. Deși Invercargill nu este atât de departe și Colin are cai la cursele de la Christchurch, dar nu ne vizitează niciodată singur. Chloé îl aduce cu ea doar o dată pe an. Și atunci vin la ceai, totdeauna pe fugă, în trecere. Discutăm puțin, suntem politicoși, dar ce este în sufletul ei nu știe nimeni. Claire și Jimmy merg când și când la Invercargill, la câte o cursă de cai. Dar nu pot să îl conving pe reverend să meargă la așa ceva și nici pe mine nu mă interesează. Nici nu le-am văzut casa. Claire zice că ar fi de vis, o proprietate minunată. Chloé umblă numai în costum de călărie și pare permanent preocupată de caii ei. Atmosfera ar fi bizară, după părerea lui Claire. Indiferent cum s-ar exprima. Nu pot spune mai mult.

Heather consideră această informație suficient de alarmantă.

– Nu are copii? întrebă ea, deși era sigură că Chloé i-ar fi scris despre naștere.

Kathleen clătină din cap:

– Nu. Iar eu cred că acest lucru le afectează căsnicia. Ea și-a dorit copii. Se pare că nu reușesc. Oricum, îi face plăcere să se ocupe de cai și are grijă de Rosie ca o mamă.

– Dar Rosie nu mai este atât de mică, zise Heather.

Sora lui Violet avea cinci ani când venise în Noua Zeelandă. Acum trebuia să aibă vreo optsprezece.

– Mai sunt și alți copii, spuse Kathleen. Violet este căsătorită. Vrei să o vizitezi pe Chloé? Poate afli mai multe.

Heather confirmă.

– De aceea am venit, adăugă ea calmă.

Ar fi vrut să plece a doua zi, dar era interesată să îl vadă pe Sean. Cu siguranță, fratele ei ar fi fost foarte dezamăgit dacă ea ar fi lipsit de la discursul lui cu ocazia manifestației.

– Vei îmbogăți festivitatea! spuse Sean râzând și o privi încântat pe sora sa. Arăți grozav, surioară! Și nu doar din cauza noilor haine. Este vorba despre aerul pe care îl ai! Cel mai bine ar fi să te aduc pe podium imediat. Voilà, Noua Zeelandă: femeia modernă!

Heather surâse.

– Ai înspăimânta jumătate din oameni, răspunse ea. Dar ce-i cu tine, frățioare? În afară de faptul că ți s-a cam rărit părul, nu te-ai schimbat. Încă îți mai petreci jumătate de noapte la birou? Cu secretarul tău? Ea îi făcu semn cu ochiul fratelui ei, apoi întrebă: Îl mai ai pe maori acela drăguț?

Sean își dădu ochii peste cap.

– Nu mă discredita, Heather! Kupe și cu mine avem o relație strict colegială. Și el speră să ajungă în parlament. Militează pentru dreptul general la vot al maorilor și șansele nu sunt mici. Dacă reușește, vor avea poate mai multe locuri decât cele două pe care *pakeha* s-au îndurat să li le dea.

– Nu te abate de la subiect, Sean! îl sancționă Heather. Nu vreau o lecție despre situația parlamentului, vreau să arunc o privire în sufletul lui Sean Coltrane. Ce-i cu Violet?

Chipul lui Sean se întunecă.

– Nu am auzit nimic despre ea în toți acești ani. De aceea credeam... ea se ducea la adunările de la Temperance Union și speram ca prin Kate să aflu ceva despre ea. Dar Invercargill este ultima văgăună ori cea mai pașnică, într-o exprimare mai prietenoasă. O zonă rurală cu o singură cârciumă, în care se pare că nimeni nu exagerează cu băutura. În orice caz, nimănui nu i-a venit ideea să demonstreze în fața ei. Nu există acolo vreun grup al Temperance Union și despre Violet aud doar de la mama, când Chloé se mai rătăcește o dată pe an la Dunedin. Din ce știu, îi merge bine. Hm...

Sean coborî privirea.

Heather îl privi cercetătoare.

– Dar tu te mai gândești la ea?

– O am în fața ochilor, de parcă ar fi fost ieri, recunoscu Sean. Dar este o prostie. După toți acești ani...

– Poimâine mă duc acolo. De ce nu vii cu mine? Am mai plănuit asta și am tot amânat-o ani la rând. Cu siguranță că în Invercargill nu este nicio problemă. Pariem că în acel cătun nu s-a schimbat nimic de zece ani?

Sean clătină din cap.

– Poimâine trebuie să merg la Christchurch. Manifestația de la Dunedin este doar începutul, avem o imensă campanie în Canterbury. Petiții, strângeri de semnături, sunt prezenți toți oamenii importanți, vine chiar John Ballance.

– Prim-ministrul? întrebă impresionată Heather.

Sean confirmă.

– Da. Canterbury este centrul. Acolo a început Kate, iar sir John Hall provine din zonă. Ne concentrăm toți acolo, pentru a ne pune de acord asupra ultimelor eforturi. Trebuie să colaborăm și cu

maorii. Kupe a rămas acolo, sper că nu o va întâlni pe Matariki, că iese cu scântei.

– Mai sunt în conflict? întrebă Heather.

Sean oftă.

– Este încă liniște.

Heather căscă și se întinse, un gest pe care mai înainte nu și l-ar fi permis în fața unui bărbat.

– Rămân la ideea că țara aceasta este adormită! hotărî ea. Bun, la manifestații urlați în megafoane. Dar în rest liniște între Claire și Chloé, liniște între Sean și Violet, liniște între Riki și Kupe. A venit timpul să facă cineva și tămbălău.

Bineînțeles că la manifestația din Dunedin numai liniște nu a fost. Sute de femei – ba chiar și câțiva bărbați – au intonat cântece religioase ale mișcării, au agitat pancarte cu lozinci și au mărșăluit pe străzi. Kate Sheppard a citit cele *Zece motive pentru dreptul femeilor la vot* și a fost ovaționată. Meri Te Tai Mangakahia, o tânără maori foarte drăguță și cultivată, a vorbit despre drepturile femeii în cultura maorilor și și-a exprimat speranța că toate problemele din Aotearoa ar fi mai bine prezentate în fața reginei dacă femeile ar putea fi ambasadoare.

– În definitiv, și ea este femeie, își va asculta surorile!

Sean Coltrane a explicat calm și cu multă pricepere de ce au eșuat campaniile anterioare pentru drepturile femeilor la vot. Proiectul de lege ratase cu puțin ratificarea. Și Heather fu consternată de explicația dată de Sean.

– Problema nu mai este dacă parlamentul socotește femeile suficient de inteligente și cultivate pentru a vota. Cu excepția câtorva ignoranți retrograzi, toți au văzut că doamne precum Kate Sheppard, Meri Te Tai Mangakahia, Ada Wells și Harriet Morison – Heather observă că el nominalizase anumite femei, care erau prezente și care au fost ovaționate când li s-a pomenit numele – ar putea reprezenta țara aceasta la fel de bine ca orice politician bărbat. Acestea

nu sunt îndoielnice nici în ce privește integritatea și devotamentul față de binele public. Cea mai des ridicată problemă în partide este mai curând următoarea: Pe cine, respectiv ce ar vota femeile? Ce partide vor sprijini ele, ce program de guvernare? Pe scurt: Este ori nu în folosul nostru dreptul de vot pentru femei?

Publicul reacționă cu strigăte de indignare.

– Nimeni nu știe ce vor alege femeile, continuă el. Cu excepția unui singur lucru: prohibiția. Întreaga mișcare pentru dreptul femeilor la vot s-a născut din asociațiile pentru moderație și împotriva alcoolului. Deci se poate pleca de la ideea că electoratul feminin va sprijini eventuale proiecte de lege referitoare la interzicerea alcoolului, la reducerea licențelor de vânzare a băuturilor spirtoase și la alte chestiuni de acest gen. Și iată cum astfel, doamnelor și domnilor, ne-am trezit cu dușmani puternici! Întreaga industrie a alcoolului subminează cu mulți bani și cu multă iscusință mișcarea pentru dreptul femeilor la vot. Lobbyștii lor îi prelucrează pe parlamentari. Ei inițiază și finanțează campanii, manifestații îndreptate împotriva dreptului femeilor la vot. Și fracțiunea antiprohibiționiștilor este numeroasă. Chiar printre noi, liberalii, mulți deputați sunt împotriva unei interziceri stricte a alcoolului. Și astfel această punere de acord în ce privește dreptul femeilor la vot devine piatra de încercare, în concepția fiecărui parlamentar, asupra democrației: respingem dreptul de a vota al unei jumătăți din populația majoră doar pentru că nouă poate nu ne place decizia ei? Ori suntem cinstiți și ne prezentăm cu argumentele noastre în fața alegerii întregului popor? Eu pledez pentru ultima variantă și voi lupta și în parlament pentru ea!

Sean părăsi podiumul în ovațiile celor care îl ascultaseră.

– Nimeni nu mi-a explicat niciodată problema astfel, spuse Lizzie Drury, care stătea alături de Kathleen și de Heather, cu prietena ei maori Haikina. Sean chiar are în vedere o interdicție generală pentru alcool?

Kathleen confirmă.

– Există astfel de proiecte. Ea zâmbi și adăugă: și Peter este îngrijorat. Vinul lui roșu preferat...

Lizzie îi făcu semn cu ochiul.

– Și eu am unul. Cu certitudine nu am să încetez să îl tescuiesc. La o adică, Michael poate redeschide distileria. Noi avem tradiții irlandeze, Kathleen. Fii atentă, să nu-l prindă pe Peter la furat de secară!

Ca răspuns la discursul lui Sean, femeile din Dunedin întemeiară „Women's Franchise League" – inițial o asociație în care termenul „creștin" nu mai avea niciun rol și care se referea la dreptul la vot și nu la abstinență și alcool. Președinta Anna Stout a fost aplaudată furtunos și întreaga atmosferă era plină de speranță.

Sean o rugă pe Heather să amâne cu două săptămâni vizita la Chloé, voind să o însoțească imediat după campania din Canterbury. Heather clătină din cap.

– Am așteptat destul. Poate chiar prea mult. Am să iau trenul mâine-dimineață și după-amiaza am să fiu în Invercargill. Dacă îmi surâde norocul, pentru că mâine sunt curse hipice, Colin ar trebui să fie ocupat și eu voi fi singură cu Chloé.

CAPITOLUL 8

– De ce nu o lași pe Rosie să conducă?

Chloé știa că lupta pentru o cauză pierdută, dar Dancing Rose era calul ei, ultimul mânz al iubitei ei Dancing Jewel, și astăzi era prima lui cursă. Chloé nu se bucura deloc că în șaretă se va afla Eric Fence.

– Calul este atât de sensibil, argumentă ea disperată. Dacă Eric îl bruschează, iese de pe pistă și acroșează banda. Rosie conduce mai ușor.

Întrebarea cine o va conduce pe Dancing Rose la prima ei cursă stârnise numeroase discuții și, în cele din urmă, Chloé și Colin se puseseră de acord asupra unui tânăr jocheu de la club. Din păcate, acesta se accidentase la o cursă de galop și era indisponibil la startul din acea zi.

Colin se încruntă:

– Chloé, dacă îți dau seama că lăsăm să conducă o fată, vom avea mari necazuri!

– Asta nu v-a deranjat în urmă cu două săptămâni, când jocheul care conducea atelajul cu acel cal maroniu a căzut!

De fapt, Rosie Paisley fusese folosită de mai multe ori. Dacă purta pantaloni și își ascundea părul scurt sub șapcă, fata semăna cu un băiat. Evident, caii nu erau favoriți, ci luau startul doar pentru a fi folosiți ca înainte-mergători pentru un alt cal din grajdurile Coltrane. Înainte de a trece linia de sosire, Eric ori un alt jocheu o depășeau pe Rosie și nimeni nu se mai interesa de tânărul care

ajungea al șaselea ori al șaptelea. Cu Dancing Rose era altceva, iapa roșcată ca o vulpe avea șanse de a câștiga, iar Rosie nu se va putea despărți de ea. Tânăra o crescuse, o învățase cu harnașamentul și să tragă șareta. Abia aștepta ca Dancing Rose să concureze. Pe Rosie o duru inima când Eric o trase afară din boxă pe preferata ei fără să îi spună un cuvânt de alint. Dancing Rose ridică involuntar capul și dansă nervoasă când acesta o lovi cu zăbala peste dinții din față.

Chloé observă cât de amărâtă era Rosie. Fata mângâiase calul și îl liniști, după cum trebuia să procedeze și Eric, dar acesta nici nu încercă. În ultimii ani, Rosie făcuse progrese enorme. Era încă tăcută, dar de mult nu își mai arăta teama, furia și tristețea mâzgălind pe hârtie cu creioane roșii și negre, ci desenând cai. Dacă o întrebai ceva, răspundea și se dovedea deosebit de pricepută la toate activitățile din grajd și din casă. Dar pe soțul surorii ei îl ura și îi era încă teamă de el.

– Acum mă deranjează, zise sec Colin, fără a le arunca vreo privire soției lui ori lui Rosie. Nu vreau nicio fată în șaretă. Iapa are șanse la victorie, nu îmi asum riscul de a fi strunită aiurea.

– Aiurea? interveni Chloé. Nu am auzit bine! Rosie este pe departe cea mai bună conducătoare de șaretă din acest hipodrom. Dacă ar fi băiat, antrenorii s-ar bate pe ea. Este calmă și are o mână fantastică.

– Doar că nu a folosit niciodată biciul! răspunse disprețuitor Colin. Nu are vână și este o fată. Termină, Chloé, am încheiat discuția.

Colin îi întoarse spatele.

– Zăbală suplimentară, șefu'? întrebă Eric zelos, agitând obiectul.

– Nu! strigă Chloé.

Ea respingea hotărâtă folosirea acesteia, pentru că reducea foarte mult libertatea de mișcare a capului calului. Dar îngreuna și trecerea de la trap la galop și astfel reducea riscul descalificării.

Colin se gândi. Eric era întotdeauna pentru zăbala suplimentară. Era un conducător insensibil, dar foarte hotărât. La finiș era înclinat să folosească din plin biciul și deseori doar zăbala suplimentară îl

împiedica pe cal să nu o ia la galop. Colin folosea zăbala suplimentară doar la caii nesiguri, pentru că, în opinia lui, obiectul făcea trapul dificil. Acum oscila între rațiune și voința de a se impune. Fără să îi facă plăcere, îi dădea dreptate lui Chloé, dar, pe de altă parte, Dancing Rose reacționa bine la constrângere. Colin nu voia să rişte, dar în acest caz nu era inteligent să o întărâte pe Chloé. Iapa era a ei. Putea să o retragă, dacă era hotărâtă să își asume scandalul.

– Fără! Spuse, în sfârșit, nemulțumit.

– Și fii atent cu biciul! îl completă Chloé, dar niciunul nu o băgă în seamă.

Rămase descurajată în grajd, în timp ce bărbații scoteau iapa.

– Nu mergem să vedem cursa? întrebă încet Rosie.

Când era singură cu Chloé, uneori vorbea.

Chloé clătină din cap.

– Tu te poți duce, Rosie. Eu nu merg. Am o durere de cap.

Rosie se îndepărtă cu greu. Pentru ea era o probă de curaj să meargă la hipodrom fără Chloé, dar o făcea pentru calul ei preferat. Chloé se simțea din nou cuprinsă de o furie neputincioasă față de Colin și de Eric. Nu era cinstit! Rosie ar fi trebuit să conducă în cursa aceasta, ar fi dus la victorie mânzul pe care Chloé îl botezase cu numele ei, după ce ea îi anunțase venirea pe lume. Eric fusese la pub, dar acesta oricum nu era de folos în astfel de cazuri.

Nu era sigur că Rosie și calul ei ar fi fost descalificați în cazul în care câștigau. Nu existau reglementări stricte pentru participanții la Harness Racing. Regulamentul prevedea doar că fetele nu puteau călări.

Chloé își frecă fruntea. Chiar o durea capul, ca totdeauna după aceste dispute sterile cu Colin. Nici nu mai știa de ce le purta. O pusese de mult la punct, de ani buni nu mai existau împăcări, nu mai existau compromisuri. Bărbatul controla Coltrane's Trotting Jewels Station. El era cunoscut drept proprietar de cai, negustor și antrenor, chiar dacă nu era iubit, după cum nu era iubit nici șeful grajdurilor lui, Eric Fence. Nimeni nu mai discuta despre faptul că

toată afacerea fusese finanțată din banii lui Chloé, care regreta că nu insistase odinioară ca numele ei să fie trecut în acte cel puțin în calitate de coproprietar.

Dar nu a vrut să asculte de nimeni, ci s-a comportat precum majoritatea soțiilor cuminți: Colin primise zestrea și semnase contractele de cumpărare a casei și a terenului. Practic, lui Chloé îi aparținea doar un cal: o înregistrase pe Dancing Rose pe numele ei. Vlăstarele anterioare ale lui Jewel fuseseră înregistrate toate de Colin și asta nu o deranjase până când, o dată, ea protestase față de maltratarea unui armăsar tânăr și Colin îi arătase râzând documentul. Înainte de a muri, Jewel mai fătase o singură dată și trecerea în proprietatea ei a căluțului fusese ultimul ei efort de împotrivire. După aceea capitulase în fața strategiei lui Colin, ignorarea, insultele și răutățile deveniseră ceva cotidian.

În fond, era strategia lui Eric. De când se simțea în siguranță în grajdurile Coltrane, ignora, pur și simplu, indicațiile, crizele de furie și interdicțiile impuse de Chloé. Firește că ea i se plângea lui Colin, care nu își punea însă grăjdarul la punct. Ba dimpotrivă, începuse să o ignore și el pe Chloé chiar în grajduri. O umilea în fața angajaților și zâmbea cu superioritate când ea țipa la cineva ori încerca să concedieze vreun grăjdar deosebit de impertinent.

Conflictul escaladase în urmă cu câteva luni, când Eric și Colin se întorseseră de la Woolston după o călătorie cu rezultate foarte bune. Aduseseră la start doi cai buni, pariaseră și, în final, vânduseră la Dunedin unul dintre animale cu preț avantajos. După aceea deveniseră cei mai buni prieteni, iar Eric adusese în discuție problema care îi stătea pe suflet din prima zi. Se săturase să doarmă în grajd și își voia înapoi soția de sub aripa protectoare a stăpânei ei.

Colin îi adusese la cunoștință lui Chloé decizia sa în dimineața următoare.

– I-am permis lui Eric să amenajeze pavilionul din grădină pentru el și familia lui. Nu se poate ca el să doarmă în grajd și Violet să doarmă aici.

– Dar exact asta voia! remarcă Chloé cu prefăcută blândețe.

Colin o privise condescendent.

– Termină cu prostia asta, Chloé, amândoi știm despre ce este vorba. Mie îmi ajunge. Nu mai țin omul la distanță de soția lui că așa ai tu chef și că așa vrea ea. Poate că îi mai face el un copil pe care să îl târâi după tine cum faci cu Rosie. Dacă tu nu poți face copii.

Chloé îl fulgeră cu privirea.

– De unde știi tu că este vina mea? Poate că este problema ta! Poate că sămânța ta nu este bună!

Era atât de furioasă, încât nici nu mai roși când folosi expresia auzită odată în grajd, despre capacitatea de reproducere a unui armăsar.

Colin rânjise:

– Greșești, scumpo! ripostă el. În ce mă privește, mă poți felicita. Tocmai am aflat ieri când draga ta mamă și-a dat drumul la gură. Pe când toată lumea tăcea ca să o menajeze pe sărmana Chloé. Eu deja am un copil, drăguță! Micuța Matariki mi-a făcut o fiică! Dacă pe aici nu mișună moștenitorii, Chloé, vina este a ta!

La aceste cuvinte, ceva se rupse în Chloé. Nu se mai opusese ca Eric să plece din grajd și de atunci se ținuse deoparte de problemele hergheliei. Știa că Violet plângea pe ascuns, dar nu o mai putea apăra. Voia doar ca Rosie să rămână în camera din aripa pentru servitori, dar Violet refuză.

– Rosie se va teme, spusese ea. Eric nu îi va permite să țină și copiii noștri. Deci va trebui fie să o iau cu noi în pavilion, fie... Nu ar putea dormi la dumneavoastră, Mrs. Coltrane? Lângă apartamentul dumneavoastră, drept cameristă? Da, știu că nu este pricepută să vă ajute la îmbrăcat și la asemenea lucruri și soțul dumneavoastră...

Violet roși. Pe Colin și Chloé îi auzise deseori certându-se zgomotos, dar auzise și împăcările lor furtunoase. Cu siguranță, Colin nu va accepta ca Rosie să împartă apartamentul cu soția lui.

Chloé făcu obosită un semn cu mâna.

– Este o idee grozavă, Violet. Mulțumesc, nu mă gândisem la asta. Așa vom face, firește. Și să nu îți faci gânduri în ce îl privește pe soțul meu. El nu va mai călca în apartamentul meu.

De atunci, Rosie dormi în camera lui Chloé destinată îmbrăcatului, care își încuia apartamentul. Colin nu protestase.

Chloe se șterse pe frunte și, ieșind din grajd, se îndreptă către casă. Trebuia să se gândească în ce mod putea să încheie această căsnicie.

La gară, Chloé întrebase de proprietatea Coltrane și fuse îndrumată spre pista hipică.

– Dar nu puteți ajunge pe jos, o informă vânzătorul de ziare, care oferea și programe ale curselor hipice. Luați o trăsură, astăzi este zi de curse și le găsiți în fața gării.

Într-adevăr, Heather găsi repede o trăsură până la hipodrom, pe care o împărți cu un proprietar de cai din Dunedin, al cărui cal urma să participe după-amiază la cursa de trap.

– Este un cal tânăr, se destăinui el lui Heather. De obicei îl țin în Woolston, dar este foarte promițător. Cu timpul, vreau să participe și în alte părți la curse, însă am de gând să îl testez mai întâi aici.

Heather nu era interesată în mod special de curse, dar în spusele bărbatului era ceva ce o determină să insiste.

– De ce mai întâi aici? întrebă ea. Pista nu este omologată?

Bărbatul își mușcă buzele.

– Nu chiar. Este pentru cei pasionați de cai. Se pariază mult. Marii crescători de cai totuși nu își mai aduc caii aici. Așa că numărul curselor de galop scade, totul își pierde din farmec, înțelegeți?

Heather dădu din cap.

– Și de ce familiile Barrington și Beasley și câte altele or mai fi își retrag caii? întrebă ea pronunțând intenționat numele crescătorilor.

Bărbatul radie:

– Aha, deci vă pricepeți puțin, milady! Grozav. Atunci trebuie să fi auzit.

– Am stat mult timp în străinătate, zise Heather.

– Hm... Bărbatul ezită puțin, dar plăcerea bârfei birui discreția. Înțelegeți, eu nu vreau să trăncănesc. Dar proprietarul hipodromului, Coltrane, nu are un bun renume în cercul crescătorilor de cai. De mai multe ori a vândut cai drept mari speranțe și aceștia nu au confirmat. Nicăieri în altă parte. Aici, în Invercargill, unu ori doi dintre ei au câștigat de mai multe ori.

Heather ascultă cu atenție.

– Bănuiți că s-au manipulat pariurile?

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu s-a dovedit niciodată. Doar s-a zvonit. Și asta este de ajuns ca vârfurile să se retragă. Noi, ăștia mici, dimpotrivă, zâmbi el parcă scuzându-se, venim aici cu plăcere. Cu cai tineri, care au nevoie de experiență, care nu merg la victorie de la început și care pot și ceda în mod neașteptat. Pentru că nimeni nu se discreditează dacă pierde la Invercargill.

Heather dădu din cap. Informația nu o surprindea. S-ar fi mirat mai mult în cazul în care Colin al ei ar fi fost zugrăvit ca exemplu pozitiv. Dar ce credea Chloé despre asta? Oare știa?

Trăsura se opri, în cele din urmă, în fața hipodromului și noua sa cunoștință dispăru în direcția grajdurilor. Acesta se îndreptă spre clădirile clubului în care erau adăpostiți caii concurenți. Coltrane nu mai închiria boxe pe termen scurt. Era și acesta mai curând un semn rău. Închirierea pentru caii concurenți aducea în fond bani și cine nu avea nimic de ascuns nu se ferea de prezența călăreților străini, a antrenorilor și a proprietarilor.

Heather lăsă pista în stânga și se îndreptă spre conacul și grajdurile lui Coltrane. Un semn pretențios inscripționat în roșu și auriu orienta către COLTRANE'S TROTTING JEWELS – STUD AND TRAINING STABLES. Mult prea pompos după gustul lui Heather, Chloé nu l-ar fi ales.

Pe drumul către conac îi ieși în cale o fată, care la prima privire o făcu să se gândească la Violet. Figura îngustă, pomeții înalți și buzele pline ale fostei protejate îi rămaseseră lui Heather atât de

întipărite în memorie, de parcă le-ar fi văzut cu o zi în urmă. Dar fata aceasta avea părul mai deschis la culoare, nu castaniu, ci blond-închis. Și nu avea ochii cu sclipiri de turcoaz ai lui Violet. Heather o privi în ochii albastru-deschis, temători și vru să se oprească și să îi vorbească, dar tânăra privi în altă parte și se îndepărtă repede, ca gonită din urmă. Heather se uită uimită în urma ei. Asemănarea cu Violet nu putea fi trecută cu vederea. Dar aceasta nu avea cum să fie fata ei. Era Rosemary, sora mai mică? Rosie fusese o fetiță drăguță și deschisă. Heather surâse amintindu-și cum interpreta cu vocea ei dulce cântece pentru copii. Era posibil să fi devenit atât de suspicioasă și timidă?

Heather încerca să își amintească dacă Sean îi pomenise de ea, când drumul coti și se trezi în fața conacului și a grajdului. Inima începu să îi bată mai repede când între cele două clădiri zări silueta unei femei. Cam aplecată de umeri, ștearsă, într-un costum de călărie decolorat și puțin abătută și răvășită. Dar era fără îndoială Chloé! Heather nu se putu stăpâni să nu o strige și să nu o ia la fugă spre ea.

Chloé o auzi și la început crezu că i se păruse. Apoi o zări pe Heather năpustindu-se spre ea și în clipa aceea se simți transpusă în zilele de altădată. În copilărie, Heather nu mai avea răbdare ca Chloé să descalece de pe măgărușul ei în fața fermei Coltrane. Chloé o văzu parcă sărind treptele îngrijitului conac, pentru a i se arunca de gât. *Chloé, Chloé, uite ce am găsit, ce am pictat, ce am văzut...* Mai târziu, ea alerga din casa parohială a familiei Burton spre Chloé și apoi pe coridoarele universității, când tinerele se despărțeau pentru a participa la diferite prelegeri, după care se reîntâlneau.

Însă această Heather nu mai era studenta silitoare, modestă, cu părul strâns cu grijă, care prefera haine închise la culoare și cuminți, spre a nu atrage atenția profesorilor și colegilor. Tânăra femeie care năvălea spre ea acum avea părul desfăcut și îi cădea în bucle lungi peste umeri. Rochia vernil, lejeră, îi venea drapată până sub genunchi și era garnisită cu dantelă verde-închis. Deasupra purta o

jachetă scurtă, tot verde-închis. De lobul urechilor îi atârnau cercei lungi cu rubine, iar la gât avea un lănțișor asortat. Chloé îndrăznise să poarte ceva atât de extravagant doar la balurile mari.

– Chloé!

Heather se opri, ezitând să îi sară în brațe. Nu știa ce să spună. O privea pe prietena ei. Ochii ei sclipitori, chipul radios... După ani buni, Chloé vedea pentru prima oară un chip pe care nu se putea citi decât dragoste nereținută. Își aruncă brațele în jurul gâtului lui Heather și începu să plângă înduioșător.

Pe drum spre Invercargill, Heather se gândise la multe, dar în niciun caz nu se așteptase la un astfel de potop de lacrimi. Se alarmase când o văzu pe Chloé, iar când observă cât era de obosită și de disperată, se îngrozi. Picase oare într-un moment potrivit? Heather o strânse cu putere în brațe și o lăsă să plângă, așa cum ea însăși plânsese odată în brațele Svetlanei. Această amintire avea ceva lugubru sau poate ceva magic?

Heather surâse când suspinele lui Chloé se stinseră și prietena ei îi eliberă umerii.

– Te simți mai bine? întrebă ea cu blândețe.

Chloé clătină din cap și își șterse lacrimile.

– Mă port îngrozitor, murmură aceasta. Tu vii în vizită pentru prima dată după ani buni și eu nu am altceva mai interesant de făcut decât să jelesc. Hai mai bine să îți arăt casa și grajdurile. Sunt foarte frumoase. Îți mai aduci aminte de Dancing Jewel? Are o fiică foarte drăguță. Un fiu de-al ei este armăsar de prăsilă la noi, ea... Sau ar trebui să fac mai întâi un ceai?

Chloé se întoarse preocupată către casă. Turuia și îi era necaz că se purta așa. Dar nu putea să își deschidă inima imediat în fața lui Heather. Până atunci nu se plânsese nimănui. Se prefăcuse că era fericită. Pentru a nu trebui să recunoască faptul că toți cei care au avertizat-o în privința lui Colin avuseseră dreptate. Și acum tocmai

Heather... Ei nu îi putea mărturisi că viața și iubirea ei erau o mare minciună.

Heather o apucă de umăr pe Chloé și o opri. O întoarse spre ea și o sili să o privească în ochi.

– Chloé, nu vreau să îți văd casa. Și nici să beau ceai. Progeniturile lui Dancing Jewel sunt fără îndoială fermecătoare, dar nu pentru acestea am venit. Am venit pentru tine, Chloé Edmunds Boulder Coltrane. De tine mi-a fost dor. Și dacă mă privești acum și îmi spui că ție nu ți-a fost dor de mine, pot să plec.

Heather o privi cercetător pe Chloé.

Chloé coborî privirea.

– Nu. Nu pleca... Mi-a fost dor. Mi-ai lipsit atât de mult!

Heather zâmbi:

– Bun, și pe oamenii de care îți este dor, pentru că... pentru că îi iubești puțin... nu îi minți, nu?

Chloé clătină din cap, dar tot nu își privi prietena în față.

– Nu te mint, șopti ea. De fapt, nu mint pe nimeni. Doar pe mine însămi.

Se dovedi că Heather alesese ziua ideală pentru vizita ei. Prietenele aveau toată casa doar pentru ele. Colin era la hipodrom și Chloé îi dăduse liber bucătăresei.

– Colin se duce pe urmă la pub, îi povesti ea nervoasă. Cu asta nu vreau să spun că petrece acolo prea mult timp. De fapt, este foarte casnic, dacă fac abstracție de faptul că umblă mult. Noi promovăm și cai în Woolston și...

– Nu trebuie să îl scuzi, interveni sec Heather. Și, te rog, nu mai spune „noi" când vorbești de toată drăcovenia de afară. Nu te reprezintă, Chloé! Firma aceea fudulă, negoțul cu cai și probabil și manipularea pariurilor. Sper că numele tău nu apare în această poveste. Dacă se află, veți avea amândoi mari probleme!

– Manipularea pariurilor? întrebă șocată Chloé. Nu știu despre ce vorbești.

Heather oftă.

– Mă așteptam. Dar acum nu asta contează. În orice caz, să nu încerci să mă convingi ce băiat bun este Colin. Mai bine spune-mi cum te-a debarcat aici. Ah, dar unde este Violet?

Chloé îi spuse că și lui Violet îi dăduse liber.

– Women's Franchise League, spuse ea apăsat, ca și cum asta ar fi explicat totul. S-a înființat recent și Violet este membră, cu toate că Eric îi face viața un iad din cauza asta. Zilnic vine cu tot felul de pretexte despre proveniența vânătăilor. Individul o snopește în bătaie. Dar ieri a trebuit să se ducă la Dunedin. Împreună cu alte femei din zonă, au luat toate trenul, pentru o manifestație în favoarea dreptului de vot pentru femei.

– Și tu nu te-ai dus? o întrebă Heather aproape cu reproș.

– Eu am și alte treburi! Eric a plecat ieri să aducă de undeva un cal, un mic armăsar, nu mă întreba mai multe, că nu știu. Trebuia să ia startul astăzi într-o cursă. Dar mie nu-mi spun nimic, zise ea pe un ton amar. Apoi continuă: Violet speră că soțul ei nu va afla că a lipsit o noapte. Dar nu are nicio șansă. Joe o să înceapă să vorbească imediat ce Eric va intra pe ușă. Băiatul îl divinizează pe taică-său.

Heather se frecă pe frunte. Povestea se repetă. Acum, fiul lui Violet, odinioară, fratele ei, Colin. Și el crescuse în grajdurile tatălui său, unde absorbise precum un burete arta de a înșela, meseria de geambaș și ura tatălui față de mamă.

– Bine, zise Heather. De asta ne ocupăm pe urmă. Acum povestește-mi despre Colin. Care dintre voi a încetat primul să îl iubească pe celălalt?

Heather trase adânc aer în piept. Voia să povestească despre primii ani, despre certurile frecvente, dar și despre minunatele împăcări. Despre dorința din privirile lui Colin după ce se sfidau și se insultau. Inițial, fără îndoială că simțiseră ceva unul față de celălalt, fusese și iubire. Dar Colin...

– Eu cred, zise Chloé, că pe mine Colin m-a urât de la început. Dacă el a iubit vreodată pe cineva, atunci aceea a fost Matariki Drury.

– Și nici pe ea destul, interveni Heather. Apoi o strânse în brațe pe prietena ei. Acum, povestește-mi. Cum se face că tu nu ai numele trecut la hipodrom? Că doar banii au fost ai tăi. Ce s-a întâmplat?

Chloé povesti despre cum achiziționase Colin caii, despre politica lui de personal, despre învârtelile lui lipsite de transparență.

– Iar eu am observat mult prea târziu că numele meu nu mai apărea în niciun act de proprietate, concluzionă ea.

– Dar, Chloé, era evident! Când se încheie un contract, trebuie semnat. Cine nu semnează, nici nu devine proprietar.

– Odată am semnat ceva, își aminti Chloé. Un gen de precontract, cu Desmond McIntosh. Dar la a doua vizită la notar nu am mai fost de față. Era puțin înainte de nuntă.

– Înainte de nuntă? strigă Heather. Trebuie să fi fost complet dusă cu pluta. Dar de asta e cazul să se ocupe Sean sau alt avocat. Vom vedea cum te scoatem din povestea asta.

– Să mă scoateți? întrebă Chloé neajutorată.

Femeile intrară în salon și gazda își aminti de obligațiile ei în această calitate. Distrată, deschise o vitrină și scoase serviciul de ceai.

Heather își duse din nou mâna la frunte.

– Chloé, tu nu vrei să rămâi cu el. Nu vei putea ca toată viața să te minți pe tine și pe ceilalți. Și în afară de asta, m-am întors. Voiam să te rog să trăiești cu mine, Chloé. Ca... soția mea.

Chloé fu cât pe ce să scape din mână cana de ceai pe care tocmai o scosese din vitrină. O privea mută de uimire pe Heather, care ședea foarte degajată pe canapea.

– Ca...?

Heather se ridică și prinse la timp cana. Apoi o luă de mână pe prietena ei și se așezară împreună pe canapea. Cu dezinvoltură, îi povesti despre Svetlana, Mireille, Juliet și Ana.

– Acum știu, Chloe, ce avantaj are Colin față de mine, încheie ea zâmbind. Și firește că el și toți ceilalți bărbați mai au ceva ce nu am eu. Dar, crede-mă, nu vei regreta.

Chloé înghiți în sec. Ascultase fără a scoate o vorbă, mai întâi neîncrezătoare, apoi cu admirație. Londra, Paris, Roma, Madrid, de la o aventură la alta. Sfioasa Heather cutezase să treacă peste granițe. Nu doar cele dintre Anglia, Franța și Italia, ci și multe altele păzite cu multă râvnă.

– Vrei să spui că în Franța așa ceva este normal? întrebă ezitant Chloé. Că două femei...

Heather dădu din cap.

– Nu este tocmai obișnuit ca femeile să se iubească și să viețuiască împreună, recunoscu ea. Dar se întâmplă. În cercurile artistice mai ales. Și nu rămân neapărat împreună pentru totdeauna. Uneori se mai despart. Unele iubesc numai femei, altele și bărbați. Iar eu, eu te iubesc pe tine, Chloé. Și te vreau pe tine. Dacă este pentru totdeauna, bine, dacă nu, până când va apărea vreun Terrence ori vreun Colin. Dar aș dori cel puțin să încerc.

Chloé se juca distrată cu una dintre buclele ei lungi. Își prinsese părul în coc, dar în timpul disputei aprinse cu Colin despre Dancing Rose i se desfăcuse.

– Un Colin nu va mai apărea niciodată, spuse ea hotărâtă. Și în ce privește altul, nu știu, dar acum... acum chiar nu mă interesează. Decât că tu ești aici. Și că totdeauna te-am iubit mai mult decât orice de pe lumea aceasta. Chiar dacă... dacă tu nu... sau totuși... dacă noi... Ce faci, Heather? Vrei să mă săruți?

Heather se aproie de Chloé cu multă blândețe. O sărută pe buze, pe față, îi descheie costumul de călărie și corsetul și îi mângâie sânii. Chloé nu se opuse. La început a fost, poate, doar curiozitate și bucuria de a fi din nou iubită, atinsă, mângâiată și admirată. Pe urmă, Heather declanșă în ea simțăminte legate nu doar de atracție și iubire, ci și de plăcere. Trupul lui Chloé vibră sub buzele și sub mâinile pricepute ale lui Heather. Se aprinse cum nu se mai aprinsese decât în primele nopți cu Colin, pe atunci când o făceau uneori spontan pe covor și pe această sofa pe care acum o iubea Heather.

Puțin înaintea punctului culminant, lui Chloé îi trecu prin cap că ar fi mai bine să meargă în apartamentul ei. Aici putea intra cineva în orice moment, le putea descoperi cineva. Dar Colin era la hipodrom împreună cu Eric și cu Joe. Roberta era plecată cu bucătăreasa, iar Rosie se ocupa de calul ei. Nu era niciun pericol.

Apoi Chloé nu se mai gândi la nimic, doar răspunse prietenei ei. Partenerei ei de suflet, iubirii ei, celui de al doilea „eu" al ei. Femeii ei.

Colin era supărat de-a binelea. Dancing Rose ar fi trebuit să câștige. Pariase pe ea. Fusese în frunte până aproape de linia de sosire și, garantat, micuțul armăsar al individului din Dunedin nu ar fi întrecut-o niciodată. Însă Eric nu voise să își asume niciun risc, după cum se apărase. Pe ultima porțiune folosise cravașa, trăgând frâul pentru a evita intrarea în galop. De ani buni, Colin încerca să îl dezobișnuiască de asta, dar în focul cursei Eric o făcea mereu. Efectul asupra sensibilei iepe fusese devastator. Dancing Rose se speriase, intrase în galop și nu mai revenise la trap. Alergase zăpăcită până la linia de sosire și mai departe până aproape de grajd. Eric pierduse complet controlul asupra ei.

Din fericire, la ieșire aștepta Rosie, care o putuse opri și liniști. Prima pornire a lui Colin fusese să împuște și calul, și pe șeful grajdurilor, apoi și pe proprietarul calului câștigător. Un tâmpit din Dunedin, care ținea neapărat să îi povestească ce eronate erau zvonurile care circulau pe seama hipodromului din Invercargill. Toți ceilalți proprietari de cai ar fi trebuit să îi ceară iertare lui Colin pentru că pălăvrăgiseră despre manipularea curselor. Aceasta, după cum se văzuse foarte clar, nu fusese în niciun caz manipulată. Micuțul lui armăsar câștigase pe drept, dar firește că individului îi părea rău pentru frumoasa iapă, care, din păcate, intrase în galop.

Inițial, Colin nu băgă în seamă vorbăria. Cu siguranță, cursa nu fusese manipulată. Numai dacă ar fi fost nebun ar fi manipulat fiecare cursă. În realitate, el și Eric cugetau foarte mult când să îi împiedice pe unii cai să câștige, favorizându-i pe alții, sau când să îi

aplice unui campion din afară câteva picături de lichid pe marginea potcoavei, care să îl facă să meargă neregulat și la galop. În orice caz, astăzi, Colin remarcase talentul deosebit al lui Dancing Rose și pierduse și o sută de lire din cauza prostiei lui Eric. Așa că acordă mai multă atenție celor spuse de negustorul din Dunedin. Bărbatul era pe punctul de a întemeia un centru pentru curse de cai, mic, dar de calitate. Însă pentru aceasta mai cumpăra însă cai, ceea ce îi trezi lui Colin interesul. Poate că va putea recupera paguba. Armăsarul pe care îl adusese Eric ieri...

Colin nu avea idee cât era acesta de rapid, dar îl înscrisese pentru ultima cursă a zilei. Nu era o cursă importantă și cu excepția a doi candidați fără perspective, alergau doar cai aflați în antrenamente la Coltrane. Urmau să fie conduși de trei dintre ucenicii lui – ba nu, pe cel mai bun dintre ei îl așeza în spatele noului armăsar, iar pe Eric în spatele celui mai rapid dintre ceilalți cai. Animalul putea împărți finișul cu cel nou și în ultimul moment Eric greșea precum cu Dancing Rose.

– Poate că aș avea un cal, zise Colin. L-am cumpărat cu speranțe, dar încă nu știu cum aleargă.

După puțin timp, el află că negustorul din Dunedin era unul dintre cei care credeau că o cursă se câștigă cu hârtii. Exact ca Chloé. Această concepție tâmpită, cum că descendența calului face trăpașul bun ori rău! Desigur că întreaga reproducere englezească a cailor de curse se baza pe ideea că împerecherea cailor deosebiți de rapizi va conduce, în timp, la cai tot mai rapizi. Și pe termen lung ideea nu era greșită. Dar Colin nu gândea pe termen lung. Colin credea în hazard. Cât mai multe întâmplări însemnau cote de reușită mai mari.

– Poate vreți să vedeți documentele armăsarului, Mr. Willcox? Nu sunt sigur, dar din câte îmi amintesc, este fătat de o iapă pur-sânge din linia Godolphin-Barb.

Mr. Willcox dorea, deci mușcase momeala. Acum mai trebuia doar întreținut până intrau în casă. Colin se întreba dacă mai aveau

șampanie. Dacă bărbatul era oricum puțin amețit, victoria calului i s-ar părea și mai minunată, mai cu seamă dacă prețul nu va fi prea mare. Colin plănuia să ceară dublu cât plătise el pe animal.

Heather și Chloé se speriară abia când auziră pași pe hol.

– Intrați, Mr. Willcox, luați loc, vă aduc documentele.

Certificatele se aflau în birou, în apartamentul lui Colin. Pentru a ajunge acolo, trebuia să treacă prin camera de zi.

Chloé, care se întinsese peste Heather vrând să testeze sărutările proaspăt învățate, încercă să tragă repede o cuvertură peste trupurile lor goale, dar fu prea târziu, Colin nu putea să nu observe perechea de pe canapea. Iar reacția lui înrăutăți și mai mult situația.

– Îl omor pe individ!

La prima privire, Colin deslușì doar două trupuri încolăcite și cocul întunecat al soției lui, aplecată peste partener. Se năpusti asupra lor, o luă de păr pe Chloé și o trase brutal de pe presupusul amant. Și rămase înmărmurit în fața surorii lui.

Heather își căută scăparea în obrăznicie:

– Bună, frățioare!

Colin o trase și pe ea și o lovi în față. O lovi turbat și se întoarse la Chloé, care îi sărise acesteia în ajutor.

Chloé evită loviturile și încercă să îi despartă pe cei doi. Apoi îl văzu pe străin în ușa dintre salon și camera de zi, care urmărea înmărmurit scena. Chloé uită că era goală, uită că această situație o compromitea, probabil, pentru totdeauna.

– Hei, faceți ceva! îi strigă ea musafirului. O omoară!

– Dar este... este o femeie, bolborosi bărbatul.

Chloé îl lovea cu pumnii fără încetare pe Colin în spinare.

– Tocmai! urlă ea. Nu se poate apăra. Vă rog!

În sfârșit, bărbatul reacționă. Din fericire, era voinic și antrenat. O singură lovitură fu de ajuns pentru a-l îndepărta pe Colin de Heather. Colin se pregăti să îl atace pe salvator. Un croșeu de stânga al bărbatului îl scoase însă pentru moment din scenă. Se prăbuși pe covor.

– Dar... dar asta... nu este normal, murmură bărbatul. Și dumneavoastră... dumneavoastră...

În aceeași clipă, el o recunoscu pe tovarășa lui de drum. Tânăra femeie în costumul cu pantaloni șic. Ar fi trebuit ca lucrul acesta să îi fi dat de gândit.

Chloé sări să o ajute pe Heather. Avea buza crăpată și sângera, era lovită și pe obraji. Pumnii lui Colin o mai nimeriseră și în coaste. Fără ajutorul lui Chloé, nu s-ar fi putut ridica. Naivul proprietar de cai din Dunedin se trezi brusc față în față cu două femei goale pe canapeaua dinaintea lui.

– Cine... ce este?

În încurcătura în care se afla, Willcox i se adresă lui Colin, care își revenea și se străduia să se ridice.

– Permiteți-mi, soția mea, spuse el morocănos. Și sora mea. Fir-ar! Totdeauna loviți așa? Ar trebui să boxați în loc să alergați cai.

– Și... și acum ce facem?

Willcox nu își revenise încă.

– Eu propun să vă întoarceți la caii dumneavoastră și eu voi continua aici.

Colin strânse pumnii. Până acum nu o bătuse niciodată pe Chloé. Dar astăzi o va face. După care o va... O să i-o scoată din cap pe sora lui.

– Mr. Coltrane, vă înțeleg, dar nu puteți lovi o femeie.

Situația devenise aproape comică și mult mai târziu Heather și Chloé aveau să râdă pe seama ei. Concepția pe care acest bărbat integru o avea despre lume tocmai fusese zguduită din temelii. Dar educația lui de gentleman a triumfat în fața indignării pe care o împărtășea cu soțul înșelat al uneia dintre cele două femei depravate.

– Nu pot? întrebă Colin și se pregăti să se repeadă iarăși la femei.

De data aceasta, pumnul lui Mr. Willcox îl nimeri sub ochi. Colin se prăbuși ca un sac. Willcox îi aruncă o privire de regret, apoi li se adresă femeilor:

– Mrs.... Miss Coltrane, cred că v-am dat un răgaz să puneți ceva pe dumneavoastră. Și pe urmă, aș putea să rămân aici până plecați.

Pentru că, fără îndoială, vreți să plecați. Ori aveți vreo explicație pentru asta? Este vorba despre o neînțelegere?

Heather își regăsi zâmbetul:

– A fost o neînțelegere, Chloé?

Prietena ei dădu din cap.

– Nu, spuse ea calmă, strângând lucrurile ei și ale lui Heather. Dacă ați vrea să ne scuzați un moment, Mr....

– Willcox, răspunse bărbatul și se înclină protocolar.

Heather nu se putu abține. După ce Chloé o scoase din cameră, începu să râdă isteric. Fără îndoială, Colin îi rupsese câteva oase, pentru că o durea tot corpul.

Chloé, care numai amuzată nu era, o ajută să se îmbrace.

– Încetează și îmbracă-te înainte de a se răzgândi. Doamne, Heather, i-ai văzut fața lui Colin? Este în stare să ne omoare!

Redevenind serioasă, Heather confirmă.

– Eu am văzut fața tatălui meu, spuse sa încet, când o bătea pe mama. Vrei să iei ceva cu tine, Chloé?

Chloé ezită puțin, după care luă hârtiile lui Dancing Rose.

– Doar asta îmi aparține fără tăgadă. Trebuie să punem să ne fie adus calul. Și Rosie... și Violet. Trebuie să avem grijă și de ele.

Chloé tremura.

Heather dădu din cap.

– Ne ocupăm de tot mâine. Acum trebuie să plecăm cât mai repede la Dunedin. Poate că Sean este acolo. Ai nevoie de un avocat foarte bun.

Când femeile reveniră în cameră, Mr. Willcox era încă lângă Colin în stare de inconștiență.

– Noi plecăm, spuse Heather. Multe, multe mulțumiri.

Chloé trecu pe lângă salvatorul lor cu privirea în podea, rușinată, dar apoi se uită înapoi.

– Ah, Mr. Willcox, nu știu cu ce cal vrea să vă tragă soțul meu pe sfoară. Dar mai bine nu îl cumpărați!

CAPITOLUL 9

Când Violet se întoarse din escapada ei, răsuflă ușurată. Cursele la hipodrom nu se încheiaseră, se auzeau zgomotul copitelor cailor și strigătele de încurajare ale publicului. Deci era foarte probabil ca Eric să nu îi fi observat lipsa. Nici în drum spre casă nu întâlnise pe nimeni, dar în grădină o aștepta Rosie, vârâtă într-un colț, ca în cele mai negre zile ale ei. Violet se sperie. Ce i se putuse întâmpla fetei? Când amuțea, stătea așa ore întregi. Însă imediat ce fata o recunoscu pe sora ei, o copleși cu vești.

– Rose a pierdut, el a lovit-o. Și Missus a plecat. Cu o altă femeie. Eu trebuie să îți transmit că ne ia și pe noi. Dar eu nu cred. Ea a fugit. A fugit de Mr. Colin.

Violet înțelese numai jumătate din spusele lui Rosie. Chloé plecase? Lui Violet i se părea plauzibil. O credea în stare pe stăpâna ei, pe care o admira, de a-și părăsi soțul. Dar atât de brusc? Fără nicio pregătire? O fugă? Pentru că cineva i-a lovit calul?

Violet decise să lămurească lucrurile.

– Rosie, rămâi aici, eu intru în casă, zise ea. Oricum, trebuie să caut copiii. Sunt la Mrs. Robertson?

– Roberta. Joe era în grajd.

Violet oftă. Ar fi trebuit să se fi gândit la asta. De fapt, ea le ceruse copiilor să rămână cu bucătăreasa. Mrs. Robertson își vizita în zilele libere sora, care avea și ea copii. Robertei îi plăcea să se joace cu ei și de data aceasta copiii ar fi trebuit să și înnopteze la prietenii

lor. Dar Joe prefera să stea cu tatăl lui și cu Colin și, cu siguranță, o îmbrobodise pe Mrs. Robertson din nou. Asta însemna că știa că Violet fusese la Dunedin. Și că îi va spune lui Eric.

Spre mirarea ei, Violet dădu peste fiul ei în casă. Acesta se afla în fața lui Colin, care stătea zdruncinat pe canapea, cu o pungă cu gheață pe obraz.

– Ce cauți aici, Joe? Nu trebuia să fii cu bucătăreasa?

Colin avea un obraz tumefiat și o umflătură sub ochiul drept. Arăta atât de rău, încât Violet aproape că îl compătimi. Ea știa din proprie experiență că după o zi zona din jurul ochiului se va înverzi. Imediat se gândi la Eric. Dar cu siguranță că nu el fusese autorul!

– Mă ajută, îngăimă Colin privindu-l recunoscător pe băiat.

Avea și buzele umflate.

– Deoarece curva a fugit, îl completă Joe.

Violet se încruntă și îl fixă cu privirea pe Joe. Deși își dădea sema că era păcat, nu simți nici iubire și nici măcar simpatie pentru copil. Mai ales că semăna tot mai mult cu Eric. I se păru chiar că surprinde la acesta privirea prefăcută a tatălui său. Și acum...

– Joseph Fence, să mai rostești o dată o expresie ca asta și te pun să-ți speli gura cu săpun! spuse ea cu severitate. Și dumneavoastră nu îi mai spuneți, vă rog, asemenea lucruri, Mr. Colin! își mustră ea stăpânul. Că nici nu știe ce înseamnă cuvântul.

– Ba bine că nu! cârâi Joe. O târfă este o femeie care se întinde cu altul. În pat. Noaptea?

Și o privi întrebător pe mama sa.

Violet nu mai înțelegea nimic. Dar nu era a bună. Până una-alta, se părea că bărbații spuseseră că ea fusese cu alte femei noaptea la Dunedin. Și Joe trăsese cu urechea. Dar cu cine vorbise Colin?

– În blestemata mea de casă folosesc ce cuvinte vreau eu! se răsti Colin. Cu sau fără aprobarea lui Miss Violet. Tu aranjează pe aici, apoi fă ceva de mâncare. În seara aceasta nu mă duc la pub, dar băiatul ăsta? Fii bun, Joe, și adu-i lui Mr. Colin al tău o sticlă cu whisky. Să îl înscrie cârciumarul în cont.

– Doar nu vreți să trimiteți copilul la cârciumă? întrebă Violet speriată.

Cu o zi înainte, auzise vorbindu-se despre legătura dintre prohibiție și dreptul femeilor la vot, încât mai că înclina să discute problema abstinenței. Mai întâi trebuia obținut dreptul la vot, după care se putea analiza dacă era bine să se închidă cârciumile. Comportamentul lui Colin o convinse fulgerător că era bine să se întâmple acest lucru.

Colin rânji.

– Duminica este închis la farmacii. Iar eu am nevoie de ceva contra durerilor. Îl trimit după medicamente, Violet, doar atât. Hai, Joe, dă fuga!

Joe îi rânji și el mamei sale înainte de a pleca. Fără să mai scoată o vorbă, Violet începu să facă ordine prin cameră. Fără nicio îndoială, acolo avusese loc o luptă. Câteva fotolii fuseseră răsturnate, o vază de pe masă era cioburi. Violet le mătură. Abia apoi cuteză să întrebe.

– Unde este Mrs. Coltrane, Mr. Colin? Rosie spunea...

– Nu mai există nicio Mrs. Coltrane!

Abia acum Violet descoperi paharul și sticla goală de pe măsuța aflată lângă canapea. Deci Colin băuse și nu se săturase. Chiar se mirase că îl trimisese pe Joe, deoarece Coltrane avea permanent în casă whisky, vin și șampanie.

– Așa cum spunea fiu-tău, curva a plecat. Și în ce te privește, Eric va întoarce foaia. Să nu crezi că nu a observat că ai fost plecată astă-noapte. Ai pe altul, nu? Drăguță cum ești, ai putea avea zece. Ori este vreo femeie? Ați luat-o toate razna?

Violet nu comentă. Va fi suficient de rău dacă îi va da socoteală lui Eric. Dar Rosie se părea că avusese dreptate, trebuie să fi apărut o femeie care o convinsese pe Chloé să plece cu ea. Heather? Inima lui Violet începu să bată mai tare. Dacă Chloé și Heather erau împreună, se putea să se întoarcă după Violet. Și unde era Heather, era probabil și Sean.

Gândul la Sean Coltrane o ajută pe Violet să depășească seara fără de sfârșit. După curse, nici Eric nu se dusese la pub, ci se îmbătase în camera de zi cu stăpânul lui. Asta nu se mai întâmplase până atunci. Chloé se împotrivise mereu înfrățirii dintre Eric și Colin. Dar acum începea o nouă eră și, ca întotdeauna, Eric mirosise șansa. Mai întâi se apropie de Colin smerit, cu alte vești proaste. Calul cel nou nu câștigase, însă potențialul cumpărător oricum se retrăsese. Iar ucenicul idiot, care ar fi trebuit să piardă în ultima cursă, se fudulise și terminase odată cu câștigătorul previzibil. Însă la trecerea liniei de sosire, iapa lui avusese un mic avantaj. Deci alte pierderi la pariuri. Pe care Colin le șterse lejer cu mâna. Oricum, trebuia să uite această zi. Și o făcu împreună cu angajatul lui, bând whisky. Cu Joe alături, divinizându-i pe amândoi.

Când Mrs. Robertson o aduse pe Roberta, Violet o trimise imediat în grădină. Bucătăreasa, care dormea în aripa servitorilor, încercă să o convingă pe Rosie să se mute într-o cameră de acolo. În noaptea aceea, fata nu putea să rămână în camera ei de lângă apartamentul părăsit de Chloé.

Până la urmă, Colin, beat criță, îi povesti lui Eric despre Chloé, Heather și Mr. Willcox. Bineînțeles, cu mențiunea că le bătuse mai întâi pe cele două curve de le sunase apa în cap, apoi pe potențialul cumpărător, care le luase apărarea.

Violet nu credea că lucrurile se desfășuraseră exact așa, deoarece Rosie ar fi fost și mai tulburată dacă iubita ei Miss Chloé ar fi fost maltratată. Ea se întreba ce or fi făcut pe canapea Chloé și Heather de se enervase atât de tare Colin, dar, de fapt, îi era indiferent. Decizia luată de Violet era de neclintit. Va supraviețui cumva, cu puțin noroc. Eric se va îmbăta până nu va mai ști de el și ea nu o să îl trezească. Indiferent de ce se va întâmpla, dimineața va lua trenul spre Dunedin împreună cu copiii, deși știa că nu va fi simplu. Fără îndoială, Joe va vrea să rămână cu tatăl lui și Rosie cu calul ei. Dar Violet era hotărâtă să reușească.

Respiră ușurată când seara târziu se strecură din casă, fără ca bărbații să observe. Joe, adormit, abia se târa. O clipă îi trecu prin

cap să se refugieze la Mrs. Robertson, unde nu i s-ar putea întâmpla nimic. Dar era posibil ca Eric, dacă nu o va găsi, să facă găligie, să o caute și să o scoată de păr din aripa servitorilor. Mai făcuse asta, iar lui Violet îi era groază de scandal.

Așa că se duse în pavilionul din grădină, sperând la o noapte liniștită, cu atât mai mult cu cât îl culcase pe Joe, iar pe Rosie și pe Roberta le descoperi dormind ținându-se de mână în culcușul micuței. Dacă Eric o va maltrata, trebuia să suporte în liniște. Rosie nu trebuia înspăimântată iarăși până înțepenea.

Speranțele lui Violet nu s-au confirmat. Eric a venit, într-adevăr, târziu în pavilion, dar era surprinzător de treaz. Probabil că adormise cu Colin în camera de zi și după câteva ore, după ce se mai trezise, plecase. Acum umbla clătinându-se prin adăpostul lor, o clădire mică ce cuprindea două camere și o chicinetă. De afară se intra în cea mai mare încăpere, unde se aflau o masă cu scaune și unde noaptea dormeau copiii. Încăperea mai mică era dormitorul lui Violet și al lui Eric. Când venea de la pub, Eric trecea prin dormitorul copiilor fără să aprindă lumina și fără să facă mult zgomot. Dar de data aceasta luase din casa mare un felinar. Și prima lui privire căzu pe Rosie și pe Roberta, care dormeau îmbrățișate.

– Este posibil? urlă Eric. În casa mea? Fiica mea? Îți arăt eu ție să-mi ademenești copilul, târfă mică! Ai făcut asta și cu stăpână-ta, da? Ai învățat de la Miss Chloé a ta. Eric le târî jos din pat pe Roberta și pe Rosie, pe care o azvârli în mijlocul camerei. Ești drăguță, Rosie! Este timpul să te încalece cineva! Nu numai Missus!

Se apropie de fată, care încerca să îl evite îngrozită, o împinse în perete și îi vârî limba în gură. Rosie se zbătu, țipă.

Dar Violet veni într-un suflet și intră între ei.

– Nu, Eric, pentru Dumnezeu, nu copilul! Ia-mă pe mine, Eric. Nu te înfuria pe Rosie. Ea nu a plecat, eu am fost plecată, Eric. Eu, eu am fost cu femeile de la Women's League, dar la manifestație au fost și bărbați.

Violet încercă să se lingă pe buze ademenitor. Încerca să mimeze gesturile cu care Clarisse și prostituatele ei ademeneau bărbații.

Eric o lăsă pe Rosie.

– Deci recunoști, rosti el rânjind. Recunoști. Era ceva ce aveai în tine. De la Woolston, știam eu! Acel fin Mr. Stuart, nu?

Violet se retrăgea cu spatele către dormitorul lor, încercând să-i arunce lui Eric priviri seducătoare și lui Rosie imploratoare. *Nu te furișa în colț ca să taci, Rosie. Fugi! Fugi, pentru Dumnezeu, și ia-o cu tine pe Roberta. Nu o lăsa pe Roberta să vadă cum mă omoară!*

– Mr. Stuart era un tip drăguț, șopti Violet. Foarte drăguț.

Eric o urmă în dormitor și o aruncă în pat cu o lovitură.

Violet nu luă trenul de dimineață. Ea supraviețui nopții, dar era incapabilă să coboare din pat. În zori, când se trezi, se convinse că Rosie și Roberta dispăruseră. Plecase și Joe, dar de asta nu se mai putea ocupa acum. Ar fi vrut să se spele ori să facă un ceai, dar nu putea sta mult în picioare, iar capul și spatele o dureau insuportabil. Poate o vor ajuta mai târziu Rosie ori Mrs. Robertson? Violet nu era sigură cât știa bucătăreasa despre izbucnirile lui Eric, dar credea că aceasta schimbase uneori priviri cu Chloé când Violet venea la muncă abia târându-se. Dar până la prânz trebuia să își revină. Exista un tren și după-amiază. Ultima ei șansă. Nu va supraviețui unei alte asemenea nopți. Violet se îndreptă clătinându-se către patul Robertei. Abia ajunse și își pierdu cunoștința.

Rosie țesăla iapa Dancing Rose. Își petrecuse noaptea în boxa ei, în timp ce Roberta, care se temea de cai, se cuibărise în fân. Cum se luminase, Roberta fugise la bucătărie. O iubea pe Mrs. Robertson, iar Rosie o iubea pe Rose. Acum se bucura că era singură cu ea, chiar dacă în grajd liniștea nu era de durată. După curse, ucenicii dormeau mai mult, Colin le dădea întotdeauna liber, oricum nu erau buni de nimic după ce își petreceau seara la pub. Dar Colin și

Eric veneau totuși dimineața pentru antrenament. Lui Rosie îi era frică de ei. Dar ea nu știa ce putea să facă. Poate să fugă?

Rosie nu se împăca bine cu învățătura. Nu îi plăcea, pentru că îi aducea doar durere. Pentru că însemna aducere aminte, strigăte, și sânge, și moarte. Dar în ultimul timp începuse să mai învețe câte ceva. Și pentru că acum existau și amintiri frumoase. Dancing Rose devenise un mânz drăguț și nu putea să uite că Miss Chloé o învățase totul despre cai. Cum se înhamă, cum se obișnuiesc cu zăbala și cu hățurile. Să te gândești totdeauna înainte de a face ceva, Rosie, îi spusese Miss Chloé. Încearcă să gândești ca un cal și vei ști ce ai de făcut.

Un cal ar fugi.

Rosie se gândi de ce căruță ar avea nevoie și dacă Rose ar putea să o tragă. Până acum fusese înhămată doar la șaretă, dar dacă trebuia să îi ia și pe Violet, pe Roberta și pe Joe, avea nevoie de o trăsură. Și de alte hamuri.

În timp ce Rosie examina curelăria din încăperea pentru șei, pentru a vedea care harnașament îi trebuia lui Rose, în grajd intră Eric. Era prost dispus, Colin tocmai îl chemase la el. Acesta era bolnav, va rămâne în pat și Eric trebuia să se ocupe singur de cai. Ceilalți grăjdari și ucenicii aveau liber.

Eric înjură. Va trebui să plimbe singur toți caii aflați în antrenament. Dar cel puțin unul era gata pregătit pe aleea dintre grajduri. Iapa lui Missus, deci Rosie trebuia să fie pe undeva pe aici. Ce se întâmplase cu ea azi-noapte? Eric nu își amintea clar. Mai știa doar că aceasta arăta ca o adevărată femeie.

– 'Neața, Rosie!

Fata era în camera pentru șei și când Eric i se adresă, îl privi de parcă îl văzuse pe necuratul.

– Pregătește iapa, am să o iau prima. Dar ce-ai, fată? Vrei să o înhami la o trăsură? Mereu am zis că fata-i dusă complet. La șaretă, cu hamurile ei. Ah, da, și cu zăbală suplimentară. Mizerabila m-a fentat ieri, o învăț eu cum să se poarte.

Eric îi aruncă iepei o privire satisfăcută. Îi plăcea să le învețe pe femei manierele. Și pe cele cu patru, și pe cele cu două picioare.

În timp ce Rosie îi punea hamul, el putea să verifice dacă aceasta o hrănise cum trebuie. Cu siguranță că greșise la ceva.

Rosie era înlemnită de groază. Să asculte, să nu gândească, poate că așa diavolul va fi mulțumit. Sau nu? El nu fusese niciodată mulțumit de Violet, indiferent de ce făcea aceasta. Iar ieri o... Rosie nu voia să se gândească la asta. Să nu gândească. Dar el va încerca iar. Iar acum îi va pune lui Dancing Rose zăbala suplimentară pe care aceasta o ura. Și apoi avea să o bată. Și mâine va proceda la fel.

Rosie apucă zăbala. El nu trebuia să mai facă toate acestea. Trebuia să îl împiedice. Rosie îi ceru iepei să o ierte când îi puse zăbala suplimentară.

– Doar astăzi, șopti ea. Doar o dată.

Apoi conduse iapa între hulubele micii șarete și o înhămă. Înfășură pe stânga și pe dreapta câte o curea din piele în jurul barelor hulubelor, o legătură ușoară, pentru ca la un eventual accident calul pursânge să se poată elibera repede de șaretă, înainte ca acestea să îi rupă picioarele. Chloé îi arătase de mai multe ori lui Rosie cum se pun curelele din piele pe bare: ușor de desfăcut, dar totuși în așa fel încât să nu se desprindă singure. În stânga, Rosie procedă așa cum fusese învățată. Pe dreapta o răsuci doar o dată, superficial.

După care aduse calul și șareta în fața grajdului. Inima îi bătea cumplit de repede. Chloé ar fi controlat legătura, mereu făcea asta. Dar diavolul...

– Ai hrănit noul armăsar, Rosie?

Diavolul ieși din grajd clocotind de furie.

– Cinci kilograme de ovăz pentru o gloabă care nu este bună de nimic? Crezi că Mr. Colin are prea mulți bani? De câți ani ești aici, fată? De ani buni! Și tot nu ți-a intrat nimic în capul ăla prost. Prea prost ca să umple o iesle cu câteva boabe de ovăz.

Dancing Rose dansa nervoasă pe loc. Eric luă frâul din mâna lui Rosie.

– Vorbim noi mai târziu despre asta, fată. O să întoarcem noi acum foaia și cu tine, că a plecat Missus. O să vezi. Te-nvăț eu să te porți!

Eric sări pe capra înaltă a șaretei și o lovi pe Rose cu hățurile pe spinare. Aceasta plecă imediat în trap și se îndreptă cu elan spre ieșirea din hipodrom. Rosie îl urmări cu inima cât un purice. Nu trebuia să se întâmple înainte de a ajunge pe pistă. Pe drum, Rose ar putea alerga năucă și ar putea lovi un alt cal, un pom sau cine știe ce altceva. Ar putea omorî trecători nevinovați și pe sine însăși.

Rosie respiră ușurată când Eric trecu de poarta spre pistă, dar începu să tremure din nou când acesta opri brusc pentru a vorbi cu alți antrenori. În această dimineață de luni nu erau mulți, dar cei care exersau galopul evoluaseră deja și Rosie văzu pe pistă alte două șarete. Ucenicii plimbau caii la indicațiile antrenorilor clubului. Dacă aceștia observau ceva...

Dar ceilalți antrenori nu îi dădeau mare atenție lui Eric. Erau cu ochii pe oamenii lor. Unul dintre ei ridică bariera, pentru a o lăsa pe Dancing Rose să intre pe pistă. Acesta ar fi trebuit să observe, dar stătea în stânga calului. Pe partea aceea, Rosie făcuse corect înfășurarea. Eric o lăsă iarăși pe Dancing Rose în trap și Rosie respiră din nou adânc. La acest tempo, nimeni nu va putea să observe ceva. Acum, totul depindea de Rose și de Dumnezeu, la care Violet se rugase împreună cu copiii zi de zi, așa cum era datoare. Rosie încetase să se mai roage atunci când Colin îi dăduse lui Eric pavilionul din grădină.

Dancing Rose parcursese o tură și jumătate înainte ca legătura din partea dreaptă să cedeze. Și probabil că s-ar fi oprit dacă Eric nu ar fi forțat-o să continue. Acesta făcu exact același lucru ca în urmă cu o zi, la curse, începu să o atingă cu biciul când intră în linie dreaptă. Rose vru să o ia la galop, lăsă capul în jos și trase cu putere de zăbală. Brusca presiune din bot o făcu să se oprească, o reacție prevăzută de Eric, care căută să o contracareze biciuind-o în continuare.

Dancing Rose se opinti, căutând să scape de bici și săltând pe picioarele din spate. Atunci, cureaua din piele alunecă, lațul simplu se desfăcu și Rose simți greutatea șaretei doar pe partea stângă. Se sperie de dezechilibrarea atelajului și de bucata de piele care acum se târa în stânga ei. Iapa o luă spre dreapta, începu să alerge și în panica ce o cuprinsese nu mai simți că Eric trăgea de frâu. Bărbatul scăpă frâul și șareta ușoară deveni incontrolabilă. Rose galopa tot mai repede, iar Eric nu știa dacă ar trebui să sară ori să încerce să se țină bine. Până au ajuns la bordură...

Rose ieși de pe pistă și Eric nu mai avu timp să se decidă. Simți doar că șareta fu proiectată în bordură, o roată se rupse, banca pe care ședea zbură în aer. Văzu cum băncile din lemn pentru spectatori țâșneau către el.

Apoi nu mai văzu nimic.

Violet fu trezită de bătăile din ușă.

– Trebuie să fie înăuntru. Vocea bucătăresei se auzea înfundat. Nu a venit în casă și la grajduri nu se duce. Doamne, de nu s-ar fi întâmplat ceva. Ar fi...

– Ca și cum fulgerul ar lovi de două ori aceeași casă.

Violet nu recunoscu vocea calmă care rostise ultimele cuvinte. Trebuia să deschidă ușa. Se străduí să se ridice. Parcă era mai bine decât de dimineață. Nu avea încotro. Trebuia să prindă trenul de după-amiază.

În fața casei stăteau Mrs. Robertson și un bărbat pe care Violet îl mai văzuse. Da, la hipodrom. Mr. Tibbot, un antrenor de la clubul hipic. Chloé vorbise de câteva ori cu el.

Mrs. Robertson scoase un strigăt când văzu fața tumefiată a lui Violet. Apoi șopti:

– Copilă, noi, noi avem... o veste rea.

Violet păli și mai mult.

– Rosie?

Mr. Tibbot clătină din cap.

– Soțul dumneavoastră. Dar când mă uit la dumneavoastră, nu știu dacă vestea este chiar atât de rea. Bărbatul își drese glasul și roși. Scuzați-mă, Mrs. Fence, mi-a scăpat fără să vreau. Însă soțul dumneavoastră a avut un accident. Doamne, Mrs. Robertson, cum să mă exprim acum? Și să-l aducem aici? Aici, să-l punem pe năsălie ori în casa cea mare?

Violet îl privi pe Mr. Tibbot. Îl vedea cu greu, avea ochii umflați, iar în gură limba îi era ca un lemn uscat. Făcu două încercări înainte de a scoate două cuvinte:

– Este mort?

Bărbații îl duseră pe Eric Fence în casa lui Colin și polițistul îl supuse pe proprietarul hipodromului unui interogatoriu serios. Doi bărbați care băuseră împreună, unul care fusese cotonogit și altul care în ziua următoare își rupsese gâtul, pentru că ceva nu a fost în regulă cu calul ori înhămatul acestuia. Era cel puțin suspect. Mrs. Robertson putea confirma că Mrs. Colin nu părăsise casa și că niciun ucenic ori grăjdar nu se ocupase de cal. Ea spuse că în grajd intrase doar fata cea cretină, care după accident îngrijise calul.

– Se pare că, într-adevăr, a fost un accident, concluzionase polițistul mai târziu în prezența lui Violet.

Ceilalți bărbați din hipodrom îl chemaseră imediat după ce îl scoseseră pe Eric de pe pistă și calmaseră calul cu ajutorul lui Rosie. El examinase șareta și hamurile.

– O neglijență. Soțul dumneavoastră...

Polițistul își mușcă buzele, dar se decise să discute calm: Soția trebuia să știe în ce stare fusese soțul în ziua anterioară. Ea părea resemnată. Bucătăreasa o ajutase să se spele și să se îmbrace.

– Soțul dumneavoastră a băut foarte mult cu o seară înainte și nu a acordat atenția necesară înhămării calului. Șareta s-a desprins, calul s-a speriat și s-a repezit în bordură.

– Calul a pățit ceva? întrebă Violet absentă.

Ea se gândea la Rosie.

– Nimic serios, la prima vedere, zise polițistul iritat. În orice caz, soțul dumneavoastră a fost proiectat în gardul pistei. A murit pe loc.

Violet clătină din cap. Nu se putea reculege. Nu va mai trebui să ia trenul. Eric nu o va mai maltrata.

– Dacă vreți să îl vedeți, oamenii l-au dus în casă, dar... hm... nu este o priveliște frumoasă. A fost anunțat agentul funerar. Se va ocupa el.

Violet dădu iarăși din cap.

– Trebuie să am grijă de sora mea, spuse ea încet. Mă scuzați.

Se gândi că Mrs. Robertson se va ocupa de Roberta și de Joe. Mai ales de Joe. Spera ca acesta să nu fi înțeles prea multe. Doamne, trebuia să aibă grijă de el. Dar nu se putea gândi decât la Rosie. Aceasta fusese în grajd.

Și numai cretină nu era.

Violet încercă să alerge, însă înainta încet, șchiopătând. În fața grajdului, zări legată iapa cea roșcată. Slavă Domnului, calul nu părea să fi pățit nimic. Rosie îngrija animalul, așadar nu se ascunsese îngrozită și mută în vreun colț.

Ba dimpotrivă, când Violet se apropie, îi auzi vocea. Dar îi îngheță sângele.

Rosie cânta. Un cântecel vesel, învățat de la Caleb Biller. Spăla calul, zâmbea absentă și cânta.

Nu mai cântase de ani buni.

Violet vru să se retragă, să se gândească la toate acestea. Dar îl zări pe Joe ieșind din grajd. Cu chipul palid, cu urme de lacrimi pe obraz, cu ochii măriți. Acesta vru să dea fuga la Violet, dar o remarcă pe Rosie și ochii i se îngustară. Din ei izvora o ură cumplită.

– Ea a fost! strigă el și arătă către Rosie. Ea a făcut asta!

Violet uită că și pentru acest copil trebuia să fie mamă bună și îl lovi peste față.

CAPITOLUL 10

Căluțul necheză când Violet îl opri, în cele din urmă, în fața casei parohiale. Nu mai era atât de slab, dar abia trăgea căruța cu loitre, care înainte de a ajunge la periferia Dunedinului, unde se afla biserica reverendului Burton, se împotmolise de câteva ori. Era în miez de noapte, pe o beznă ca aceea când Violet și Rosie căutaseră aici refugiu pentru prima dată.

Peter Burton avu un déjà-vu văzându-le din nou în fața ușii după ce clopoțelul de la intrare îl trezise din somn. De data aceasta, cea care, epuizată de drum, se agăța de rochia lui Violet nu era Rosie, ci Roberta. Rosie rămăsese lângă calul legat în spatele căruței. Dancing Rose, îi spuse Violet, era pentru prima dată departe de casă. Nu trebuia să se sperie.

– Heather este aici? întrebă Violet fără să se mai oprească din odinioară atât de desele reverențe.

Lumina felinarului pe care reverendul îl ținea în mână cădea pe chipul lui Violet și bărbatul observă devastatoarele urme de lovituri, dar citi și epuizarea și teama tinerei. Clătină din cap. Heather și Chloé ajunseseră la Dunedin, dar, firește, stăteau la apartamentul lor de deasupra băncii lui Dunloe și a firmei Lady's Goldmine. Kathleen îi spuse că acestea se aflau acolo și că Heather nu se simțea bine. Nu era ceva grav, Sean discutase deja cu cele două femei. După care rezolvase în oraș niște probleme, probabil legate de

continuarea călătoriei lui la Christchurch. El înnopta în casa reverendului, dar ajunsese după ce Peter și Kathleen se culcaseră.

– Numai Sean se află aici, răspunse Peter fără a bănui câtuși de puțin urmările vorbelor sale.

– Sean este aici? întrebă neîncrezătoare Violet. Sean este aici?

Peter se întrebă ce i se părea tinerei atât de deplasat, aceasta fiind totuși casa lui părintească. De ce să fi tras la hotel?

– Aș putea... să vorbesc cu Sean?

Violet se prăbuși pe treptele de la intrare și începu să plângă în hohote.

Menționarea numelui lui Violet nu numai că îl trezi imediat pe Sean Coltrane, dar îl făcu să se și agite. Să se îmbrace? Nu putea să o întâmpine în halat. Să se bărbierească? Peter fusese de părere că era ceva urgent, deci mai bine nu. Cerule, spera să nu arate nedormit ori mahmur! Sean nu era un abstinent, cu o seară înainte băuse cu Heather și Chloé șampanie, după care băuse whisky împreună cu colegii de la biroul notarial. Ce va crede ea dacă cumva mirosea a alcool? Se spălă pe dinți și se clati cu apă de gură. Dumnezeule, ce s-o fi întâmplat de Violet apăruse la ușă noaptea? El stabilise cu Jimmy Dunloe ca după ce își va îndeplini obligațiile la Christchurch să se întoarcă și să meargă cu tatăl vitreg al lui Chloé la Invercargill. Până atunci, Colin ar fi trebuit să se calmeze, ca să poată discuta cu el. Cei doi voiau să ia lucrurile lui Chloé și calul acesteia și să-i ofere lui Rosie o slujbă la Dunedin. Sean intenționa ca apoi să discute și cu Violet. Chloé se arătase dispusă să o primească pe ea și pe copii, dacă s-ar decide să îl părăsească pe Eric.

Și acum ea se afla la masa din bucătărie, plângând disperată cu capul ascuns în mâini. Îi vedea doar părul castaniu. Dreaptă și cuminte, lângă ea stătea fiica ei, o fetiță drăguță, fragilă, semănându-i leit la chip. Roberta era îmbrăcată în negru, dar de ce trebuia un copil să fie îmbrăcat astfel, asta depășea înțelegerea lui Sean. Chiar și părul ei lung castaniu era strâns într-o coadă de cal cu o

bentiță neagră. Fata sorbea dintr-o ceașcă cu cacao și părea epuizată și îngrijorată pentru mama ei.

– Rosie este încă în grajd cu calul lui Chloé, îi spuse Kathleen, care, îmbrăcată în capot, pregătise ceai și cacao.

– Și băiatul? întrebă Sean.

Își amintea că Violet avea doi copii când o văzuse la manifestația din Christchurch.

– A fugit! suspină Violet. L-am... l-am lovit și a plecat și acum le va spune tuturor. Să nu o închideți, Sean, vă rog, sunteți avocat, dumneavoastră...

Ea înălță capul și privi direct în ochii verzi ai lui Sean, care se îngrozi la vederea obrajilor tumefiați și a buzelor strivite ale tinerei. Dar expresia lor se transformă repede în compasiune.

Sean avea părul mai rar, arăta mai în vârstă, dar era încă distins. Violet se simți imediat mai bine. Ca prin farmec.

– Mrs. Fence... Violet! Nu ați vrea să vă calmați și să îmi povestiți ce s-a întâmplat? Cu siguranță că totul se va lămuri și nimeni nu va fi închis atât de repede. Depinde de ce v-a făcut. El arătă spre fața lui Violet, apoi continuă: Cel care va rănit poate fi arestat.

Rosie clătină din cap.

– Deja se perpelește în iad. Apoi adăugă calmă: și Rosie l-a omorât.

– Așadar, despre crimă nici nu poate fi vorba, le explică Sean după ce Violet povesti tot ceea ce credea ea că știe și ceea ce aproape sigur văzuse și Joe. Dacă se va face o anchetă, ceea ce nu cred, atunci lui Rosie i se poate reproșa cel mult o neglijență. Dar Mr. Fence are partea lui de vină. Ar fi trebuit să verifice legăturile, să se asigure înainte de a urca, dacă a înșeuat altcineva calul.

Violet dădu din cap. Când Sean îi vorbea, se simțea în siguranță. Sigură cum de puține ori fusese în viața ei. Dar era moartă de oboseală, voia să doarmă și și-ar fi dorit să se sprijine de umărul lui Sean. Dar nici nu se putea gândi la așa ceva. Se străduia să asculte în continuare cu atenție.

– Dar Joe îi va povesti lui Mr. Colin și probabil și polițistului, susținu ea. Iar Mr. Colin va spune că Rosie este cretină și o vor trimite probabil la o instituție de specialitate.

Sean negă dând din cap.

– Ei, asta-i! Firește că îi va povesti lui Colin. A fost o greșeală, Violet, că l-ați lovit pe băiat și l-ați lăsat să scape. Ar fi trebuit să rămâneți până când se întorcea. Și cel mai bine era nu să-l pălmuiți, ci să încercați să îl convingeți. Dar astea le știți și dumneavoastră, însă nu cred că fratele meu va băga de bunăvoie poliția în această poveste. Nu se va intra în amănunte, credeți-mă. Ar trebui să vă întoarceți și să mergeți la înmormântare. Trebuie să vă luați și fiul. Dacă... dacă vreți, pot veni cu dumneavoastră.

Violet îl privi neîncrezătoare pe Sean.

– Vreți să veniți cu mine?

Pe chipul ei zdrobit apăru un zâmbet firav.

– Credeam că trebuie să te duci la Christchurch, Sean? se miră Kathleen.

Sean se crispă.

– La Christchurch se descurcă și fără mine, hotărî el. Dar lucrul acesta, zise privind-o pe Violet și zâmbindu-i afectuos, l-am amânat prea mult timp.

Joe Fence țipă ca din gură de șarpe că nu vrea să plece de la grajdurile lui Colin. Violet se odihnise o zi în casa familiei Burton, însă trupul ei zdrobit în bătaie refuzase să o asculte. Medicul îi recomandase, de fapt, să rămână la pat cel puțin o săptămână. Sean, așa cum promisese, o însoți la Invercargill. Roberta veni și ea în hainele de doliu în care o îmbrăcase Mrs. Robertson imediat după moartea lui Eric. Rosie rămase cu Heather și cu Chloé.

După cum se așteptase Sean, Colin nu aduse vorba înainte de înmormântare despre cauzele morții. Organizase totul fără a anunța și poliția și reverendul vorbi la groapă despre un nefericit accident, dar lăsă să îi scape și câteva cuvinte despre diavolul alcool, care își

băgase coada și aici. Joe stătea între Colin și Violet, ascultând cu buzele strânse. În hainele lui de duminică și pe cap cu șapca tatălui său, pe care după accident o purta permanent, semăna perfect cu Eric. Violet se străduia să fie drăguță cu el.

– S-a comportat urât! spuse și Mrs. Robertson. Am vrut să îl ajut, pentru că dumneavoastră îl uitaserăți. Nu vă fac niciun reproș, Violet, necazurile v-au copleșit. Dar a fost furios și supărat, și a spus lucruri îngrozitoare despre săraca Rosie. Că l-ar avea pe conștiință pe tatăl lui. Rosie! Care nu ar face rău niciunei necuvântătoare, niciunei muște. L-am pus eu la punct!

Violet îi aruncă fiului ei tăcut și îndărătnic o privire care cerea parcă iertare. Acesta nu îi răspunse. Măsurile luate de Mrs. Robertson fuseseră drastice, dar eficiente. Moartea lui Eric nu mai reveni în discuții. Joe nu se mai răzvrăti. Dar insistă să rămână la Invercargill.

– Mr. Colin mă primește ca ucenic! declară el hotărât. Mi-a promis!

– Dar tu ești prea mic, argumentă Violet fără niciun rezultat.

Sean se uită atent la copil. Joe avea unsprezece ani. Era cam mic pentru a fi angajat, dar nu foarte mic. Și era înalt și voinic. Gândul îl duse la Colin. Și acesta era cam de aceeași vârstă când refuzase să plece de la Ian Coltrane cu Kathleen și cu sora lui. Kathleen cedase atunci. Și acum Violet...

– Ar trebui să mergi la școală, zise Violet.

Responsabilă, în ultimii ani, ea își dăduse copiii la școala sătească, dar știa că Joe chiulea deseori și prefera să ajute la grajduri.

– Nu plec nicăieri, declară băiatul.

Colin se apropie de ei și Sean se pregăti de o nouă dispută. Frații se mai ciocniseră și înainte de înmormântare, dar nu își încheiaseră socotelile.

– Ei, minunatul meu frate! Cine te trimite ca înger păzitor pentru Violet a noastră? Iubita mea soră ori iubita mea soție?

Colin nu schița nici măcar un zâmbet, ci se uita la Sean cu privirea unui rechin.

– Nici una, nici alta, răspunse calm Sean. Nu mai practic avocatura, dar firește că știai de la Chloé. Heather va renunța la acuzarea de agresiune, circumstanțele au fost, de fapt, puțin cam... penibile.

– Penibile? ridică vocea Colin. Două târfe goale în...

– Ține-ți gura, Colin! Sean îi ceru energic fratelui său să tacă. Sau vrei să afle tot Invercargill că soția te-a părăsit din cauza unei femei? Sunt aici numai în calitate de prieten al lui Violet. Ea vrea să își ia lucrurile, ceea ce ție îți convine. Și ar vrea să își ia și fiul.

Colin clătină din cap.

– Micuțul rămâne aici, așa stabilisem cu Eric. Îl pregătesc eu.

– Pentru meseria de geambaș? întrebă Sean zâmbind ironic.

– Aici sunt grajduri recunoscute pentru curse hipice, i-o tăie Colin. Iar dumneavoastră, Mrs. Fence, ar trebui să vă bucurați pentru că acest copil primește un loc de muncă și întreținere. Vă va fi greu să vă hrăniți și restul familiei.

Violet își mușcă buzele. Avea dreptate. Eric nu lăsase bani, iar Roberta avea abia zece ani. Va trebui să caute de lucru. Probabil că nu își va permite să dea la școală niciun copil, cu atât mai mult doi. Căută din priviri ajutorul lui Sean.

– Trebuie să știți lucrul acesta, Violet, spuse calm acesta.

Violet ezită.

– Se va mai gândi la asta, spuse Sean. Vreți să mergeți la locuința dumneavoastră, Violet? El îi puse mâna pe umăr. Ar fi preferat să o ia în brațe, așa arăta de neajutorată și de pierdută. Însă nu avea voie să intervină atât de brutal. Violet va avea nevoie de timp. Vreți să vă luați câteva lucruri, nu?

Violet aprobă dând din cap. De fapt, înainte de a pleca, aruncase în căruță toate lucrurile de care avea nevoie. Era obișnuită cu mutările rapide și nici nu avea mult calabalâc. Totuși, se lăsă condusă în casă. Poate reușea să facă un ceai. Ar fi frumos să bea un ceai doar cu Sean.

– Mami, este adevărat că acum nu mai avem ce mânca?

Roberta i se adresă cu sfială mamei când intrară în casă. Sean aruncă o privire prin încăperile mici, dar îngrijite. Deci aici locuise ea. În condiții evident mai bune decât în adăpostul din Woolston. Totuși, aici nu le putea rămâne ascuns copiilor ceea ce se petrecea între părinți.

Violet își luă cu blândețe fiica de după umeri și o trase lângă ea. Fata îi semăna izbitor. Ca pe vremuri Violet, părea serioasă și înțeleaptă pentru vârsta ei.

– Noi suntem săraci, asta este adevărat, micuțo, spuse blând Violet, dar eu voi găsi de lucru, să nu ai nicio grijă. Și atâta vreme cât...

– Tu poți să pariezi pe cai, spuse Roberta desprinzându-se din îmbrățișarea mamei.

În timp ce Sean și Violet o priveau derutați, iar Violet căuta un răspuns din care să nu reiasă că Eric fusese un escroc, dar să facă și referire la reprobabilitatea patimii pariurilor, Roberta scoase un carnețel roșu dintr-un colț, pe care tatăl ei îl denumea pretențios „biroul" lui.

– Uite, Joe mi l-a arătat, spuse Roberta și i-l întinse mamei. În el sunt scrișii caii care câștigă.

– Este incredibil! exclamă Sean după ce împreună cu Violet studie însemnările cu scrisul neîndemânatic al lui Eric.

Inițial, denumirile puburilor și birourilor pentru pariuri, cu liste și nume de cai, nu le spuseră mare lucru, apoi Violet își aduse aminte.

– Pe atunci a făcut senzație faptul că iapa Annabell a câștigat cursa, zise Violet. Din cauza asta, Miss Chloé s-a certat cu Mr. Colin. El vânduse calul ca animal pentru curse, dar după părerea lui Miss Chloé nu era apt pentru așa ceva. Era o iapă înceată și nu era potrivită nici pentru prăsilă. Mr. Colin ar fi trebuit să o ia înapoi și a spus că va face asta dacă în săptămâna următoare nu ieșea prima la cursa de trap.

– Și?

Sean deveni suspicios.

– Chiar a câștigat. Miss Chloé a fost foarte mirată.

– Pe atunci, Miss Chloé era încă oarbă de iubire, mormăi Sean. Violet, dacă nu mă înșel, asta este o listă cu potlogării la pariuri. Eric al dumneavoastră și-a notat ilegalitățile săvârșite de Colin.

– Dar de ce? întrebă Violet nedumerită. Eu cred că și el era părtaș. Umbla peste tot pe unde se făceau pariuri. Mă și gândeam că nu era în regulă ceva, putea să parieze zece lire și aici, pe unul dintre caii lui Mr. Colin.

Sean râse.

– El paria mai mult de zece lire, priviți aici, o sută de lire în Christchurch, cincizeci la Dunedin...

El indică listele clare cu sumele pariate la diverse agenții de pariuri.

– Dar nu putea să parieze atât de mult! ripostă Violet. Nu câștiga atâta bănet.

Sean clătină din cap.

– Firește că nu! Paria pentru Colin. Și probabil că ucenicii și jocheii angajați aici erau amestecați și ei. Eric paria în alte locuri, ca să nu se afle, și probabil și sub nume false, iar Colin încasa banii.

– Și Eric făcea asta, deoarece Colin nu avea voie să parieze pe propriii cai? întrebă Violet.

Sean ridică din umeri.

– Probabil că ai voie să pariezi și pe propriii cai. Nu știu exact, eu nu pariez. Dar nu ai voie să manipulezi cursele. Și dacă vă uitați aici mai bine, învingătorii sunt notați înainte de a se face pariurile. Roberta are perfectă dreptate: din carnet rezultă cine câștigă.

– Dar de ce să fi notat asta? Violet răsfoi carnetul. Eric făcuse notițe ani la rând. Ea adăugă: Asta dovedește că este la fel de vinovat precum Colin.

Sean ridică din umeri:

– Poate că nu avea o memorie bună și trebuia să noteze caii pe care să parieze. Sau voia să îl aibă la mână pe Colin cu ceva. În caz că îl concedia. Doar îi stătea ca un spin în ochi lui Chloé. Ea ar fi trebuit să îl păstreze ori să îi dea bani ca să tacă, pentru a-și salva soțul.

– Dar Miss Chloé nu ar fi acoperit așa ceva niciodată! spuse Violet foarte convinsă.

Sean clătină iarăși din cap:

– Nu. Poate l-ar fi părăsit pe Colin dacă ar fi aflat. Dar ar fi evitat scandalul. Nu l-ar fi reclamat. Și totul ar fi ieșit așa cum îi convenea lui Eric.

Violet își frecă fruntea. Sean răsfoia mai departe carnețelul.

– Problema este ce facem acum? spuse el, în cele din urmă. Ne ducem la poliție? Ori la asociația crescătorilor de cai? Trebuie să punem capăt mârșăviilor lui, dar, ca să fiu cinstit, și eu aș evita scandalul. O va afecta și pe Chloé. Și nu va ieși din asta fără pată. Dacă mă gândesc doar la presă și la legătura de acum cu Heather...

– De ce nu pariem zece lire pe calul care câștigă? întrebă naivă Roberta. Până acum asistase liniștită la discuția adulților, deși nu înțelegea nimic. Ne împrumuți zece lire, Mr. Sean?

Sean zâmbi.

– Și douăzeci, Roberta. Dar ceea ce intenționezi tu să faci nu este tocmai cinstit, să știi. Pariul este ca un joc în care este exclus să știi dinainte cine câștigă.

Violet se încruntă.

– Nu-i da atenție, Roberta, spuse ea. Mr. Sean spune așa pentru că el a avut totdeauna noroc la acest blestemat joc, care se cheamă viață. Dar acest joc nu este cinstit, Roberta, și, din păcate, înaintea unei curse mai întotdeauna se stabilește cine câștigă. Oamenii ca noi pot doar să încerce să facă ce este mai bine. Când și când, punem mâna pe câte un joker. Cum este carnețelul acesta. Îmi pare rău, Mr. Sean, dar nu pot să îl arunc cum probabil v-ar conveni dumneavoastră. Și lui Miss Chloé. Eu trebuie să fac ceva cu el, el reprezintă singura moștenire lăsată fiului său. Dar vă puteți alătura nouă.

Violet bagă carnetul în buzunar, ieși din casă și se îndreptă spre pista pentru curse. Sean o urmă tăcut. Pista era goală, caii urmau să fie scoși la antrenamente abia a doua zi. Violet traversă drumul și intră pe terenul clubului hipic.

– Mr. Tibbot mai este aici? îi întrebă ea pe câțiva tineri care curățau harnașamente pe aleea grajdurilor.

Câțiva cai scoaseră curioși capul din boxe. Sean mângâie unul dintre ei pe nas.

– Cine este Mr. Tibbot? o întrebă el pe Roberta.

Fata mergea cuminte în spatele mamei ei, dar nu întorcea capul spre cai. Când trecu prin dreptul boxei unui armăsar mai nervos, îl luă speriată de mână pe Sean. Acesta i-o strânse impresionat.

– Mr. Tibbot antrenează cai pentru cursele de trap, răspunse Roberta pe un ton înțepat. El este principalul adversar al lui Mr. Colin.

Un copil care citise dicționarul încă din leagăn. Sean avu o presimțire. Între timp, Violet găsise antrenorul. Un bărbat scund, voinic, cu obraji roșii, chip sincer și cu ochi albaștri mici. Sigur irlandez la origine. Sean îl salută cu respect. Roberta făcu o mică reverență.

– Mr. Tibbot!

Violet îi întinse protocolar mâna antrenorului.

Tibbot se înclină.

– Încă o dată condoleanțele mele, Mrs. Fence. Dacă... dacă pot face ceva pentru dumneavoastră...

Nu suna deloc așa cum intenționase el. Mr. Tibbot nu lăsa impresia că l-ar fi plăcut neapărat pe Eric Fence. Nu fusese nici la înmormântare.

– Puteți să faceți ceva, spuse Violet cu calm. Aș dori să îl luați ca ucenic pe fiul meu. Este puțin cam mic, știu, dar ucenicii jochei încep mereu de mici și mai știu că băieții dumneavoastră trăiesc în gospodăria dumneavoastră și că soția dumneavoastră gătește pentru ei. Asta îmi doresc și eu pentru Joe.

Antrenorul se scărpină la tâmplă.

– Mrs. Fence, nu știu ce să zic. Am deja doi ucenici și Joe e cam înalt și cam greu, nu este bun de jocheu pentru curse.

– Poate să conducă șareta la antrenamente. Ori poate curăța grajdurile sau mai știu eu ce altceva. Dar aș dori să lucreze pentru dumneavoastră, nu pentru Colin Coltrane. Aș dori ca el...

Mr. Tibbot părea încurcat. Se răsucea ca un țipar.

– Mrs. Fence, nu vreau să vorbesc despre soțul dumneavoastră și despre Mr. Coltrane, dar deja l-au format pe Joe. Eu, de exemplu, nu m-aș baza pe discreția lui. Și nu pot să risc ca tot ceea ce află și vede aici să toarne imediat la grajdurile vecine.

Violet scoase din buzunar carnețelul.

– Fiul meu vă aduce asta, Mr. Tibbot. Și dacă dumneavoastră procedați corect, curând, grajdurile vecine nu vor mai exista.

Mr. Tibbot, tinerii antrenori, călăreți, conducători de șaretă și crescători de trăpași de curse își doreau scandal tot atât de puțin ca Sean și Chloé Coltrane. De aceea carnețelul lui Eric Fence nu a ajuns în mâinile poliției ori în presă. Conținutul lui a ajuns la urechile proprietarilor de cai și antrenorilor doar sub formă de zvonuri, dar niciodată manipularea pariurilor nu a fost dovedită. Oricum, a fost sancționată și încă mult mai dur decât ar fi putut să o facă justiția și presa de scandal.

Antrenorul Tibbot a rostit, așa cum se cerea, o rugăciune pentru Eric Fence și a plasat carnetul unui bookmaker din Invercargill. Acesta l-a dat mai departe altor reprezentanți ai profesiei sale din Christchurch și Dunedin. Oamenii au avut nevoie de câteva zile pentru a-și calcula pierderile. După care trupa lor de executori a venit la Colin Coltrane și le-au recuperat.

CAPITOLUL 11

Primul cuvânt rostit de Atamarie Drury a fost „mami", iar al doilea „buni", așa îi spunea lui Amey Daldy, ca și nepoții acesteia, alături de care a crescut. Dar al treilea a fost „petiție", care rezuma aproape toată munca mamei ei.

„Vin imediat, scumpo, mai am de scris doar petiția aceasta", „Atamarie, du-te la Mrs. Daldy și întreab-o dacă a semnat petiția aceea", „Nu, dulceață, duminică nu putem să mergem pe plajă. Trebuie să umblu cu petiția lui Kate Sheppard, ca să strâng semnături". După cel de al treilea cuvânt, Matariki a încetat să mai țină socoteala, dar era aproape sigură că printre primele zece noțiuni din vocabularul fiicei ei făcea parte și „dreptul la vot pentru femei".

Matariki își începuse munca la Amey Daldy ca profesoară și mijlocitoare între *pakeha* și maori, dar de când lupta pentru dreptul femeilor la vot intrase în faza fierbinte, se ocupa aproape exclusiv de așa ceva. Motiv pentru care își considera activitatea destul de plictisitoare.

– În alte părți, femeile ies în stradă și atacă polițiștii cu umbrelele de soare! își mărturisi ea părinților suferința când Lizzie și Michael o vizitară la Auckland. Sunt închise și cântă în celule imnuri religioase. Asta da mișcare! Și noi ce facem? Scriem petiții, petiții și iar petiții. Avem deja peste șapte sute, fără a mai socoti scrisorile către fiecare membru al parlamentului. Pentru toate aceste hârtii probabil că am culcat la pământ o jumătate de pădure!

Michael și Lizzie râseră. Amândoi erau foarte binedispuși. Lizzie își așezase iar o pălărioară îndrăzneață pe părul ei tot mai cărunt și purta o toaletă din noua colecție a lui Kathleen. În ultimii ani se mai îngrășase puțin și se bucura că nu mai era nevoită să poarte corset. Acum sorbea din șampania comandată la aperitiv de Michael și degusta prânzul sofisticat, la unul dintre cele mai bune restaurante din Auckland, unde soții Drury o invitaseră pe Matariki și pe Atamarie, fiica acesteia în vârstă de nouă ani. Matariki protestase considerând că localul era mult prea scump, dar nu se înțelesese cu mama ei. Lizzie ar fi vrut chiar un local cu o listă mare de vinuri bune, dar fu dificil să găsească un restaurant care să servească alcool. Temperance Union înregistrase în mod paradoxal succese exact acolo unde abuzul de alcool era mai curând minor. În vreme ce puburile se înmulțeau ca ciupercile după ploaie, restaurantele pentru familii suspendaseră vânzările de vin și bere.

– Pădurea ca pădurea, dar eu mă simt mai bine dacă umbli pe aici și faci jalbe și te pot vizita la Auckland, nu la închisoare, o tachină Lizzie.

– Ca să nu mai vorbim de cauțiunile pe care ar trebui să le plătim pentru a te scoate, continuă Michael în același stil. Că nu ne putem asuma riscul ca minunata noastră nepoată să crească la pușcărie.

El îi aruncă o privire admirativă lui Atamarie, care, așezată între bunicii ei, studia cuminte meniul. Michael nu se mai sătura să o privească, ceea ce îi dădu ocazia lui Lizzie să lanseze câteva remarci ironice. Pentru că Atamarie cu siguranță nu datora pielea străvezie și părul ca aurul predecesorilor ei maori. De la aceștia moștenise doar trăsăturile exotice, tenul mai întunecat și ochii căprui, în care străluceau uneori luminițe ca de chihlimbar. În rest, fata semăna cu bunica ei din partea tatălui: Kathleen Burton, iubirea din tinerețe a lui Michael. Astăzi, Lizzie avea însă altceva de făcut decât să-l critice pe soțul ei. Ea studia preocupată lista cu vinuri.

– Cred că la cocktailul de crabi vom rămâne la șampanie, se hotărî ea. Însă pe urmă, dacă vom lua miel, comandăm un Bordeaux '87. Sau mai bine pește, Matariki? În acest caz, Chardonnay.

După expresia feței, se părea că Lizzie le-ar fi vrut pe amândouă. Era pasionată de oenologie și viticultură și de când nu mai încerca vinurile roșii, ci se concentraseră pe vinurile albe ușoare, soiuri cărora le pria mai mult clima din Otago, produsele lor erau foarte bune.

– Chardonnay, mami, și nu te lua de mine dacă îl beau din pahar de apă. Matariki zâmbi și adăugă: Mrs. Daldy mă omoară dacă află că am băut alcool. Și în public.

Amey Daldy era o abstinentă strictă și le impunea și colaboratoarelor ei să nu bea alcool. Ceea ce o enerva pe Matariki.

– Noi am fi obținut dreptul la vot de mult dacă nu ar fi fost asociat cu această dezastruoasă prohibiție! continuă ea în timp ce își umplea paharul de apă cu șampanie. Celor mai mulți bărbați le este indiferent dacă noi votăm ori nu, dar dacă le spunem că primul lucru pe care îl vom face va fi să le închidem robinetul la bere, încep să facă gălăgie. Și asta până la cele mai înalte niveluri. Însuși Mr. Ballance ar fi spus că ar aviza dreptul la vot, dar femeile i-ar vota pe conservatori, pentru că printre ei ar exista mai mulți abstinenți.

Pentru Matariki nu ar fi fost mare lucru să renunțe la alcool, dar ea nu vedea în el rădăcinile tuturor relelor. Soții McConell, torționarii ei din Hamilton, fuseseră abstinenți convinși și totuși nu erau oameni buni. În timp ce, de exemplu, reverendul Burton făcuse toată viața lui numai bine, dar îi plăcea să își încheie ziua cu un whisky.

– Dar a luat naștere Women's Franchise League, fără Temperance în denumire, interveni Lizzie.

Matariki confirmă.

– Da, în sfârșit. Cei din Dunedin au luat o hotărîre rezonabilă. Și ultimele culegeri de semnături pentru acordarea dreptului de vot femeilor au rezultate fenomenale. Luna trecută le-am dus în parlament douăzeci de mii de semnături.

– Da, Miss Sheppard le-a pus într-o roabă! povesti satisfăcută Atamarie. Am mers împreună, am scris lozinci și am cântat. Doar în parlament nu am avut voie, au intrat doar Mr. Hall și unchiul Sean.

Atentă, Lizzie remarcă imediat:

– Sean Coltrane? Ţii legătura cu el?

Matariki confirmă:

– Evident, dar de cele mai multe ori doar în scris. Luna trecută am fost la Wellington, unde l-am întâlnit. Ne-a plăcut, Atamarie, nu?

Atamarie povesti imediat entuziasmată despre capitală şi despre întâlnirea cu unchiul ei. Michael ascultă mândru, cu toate că iniţial i se păruse ciudat că Sean, fiu de rebel irlandez, pleda în parlament pentru britanici. Între timp, el se împăcase cu ideea. Aici nu existau englezi şi irlandezi, erau doar neozeelandezi. Iar Sean făcea în parlament pentru poporul simplu mai mult decât făcuseră toţi Drury vreodată în Irlanda. Probabil că Sean ar fi susţinut că nu era o faptă socială deosebită să aprovizionezi populaţia cu whisky produs ilegal.

Pe Lizzie o interesau cu totul alte lucruri.

– La Wellington este şi acel tânăr maori Kupe, nu? Ce face?

Matariki îşi supse buza superioară. Era tipic pentru mama ei să devieze discuţia spre cunoştinţele masculine. Lizzie se ocupa de viitorul ei, i-ar fi plăcut să aibă şi alţi nepoţi, dar după cum stăteau lucrurile, va trebui să aştepte până când Kevin şi Pat se vor căsători, ceea ce putea să mai dureze puţin. Fraţii lui Matariki erau încă la universitatea din Dunedin. Iar Matariki nu prea era dornică să îşi facă noi cunoştinţe. Colin nu îi rupsese în niciun caz inima, cum se temea Lizzie, şi, de fapt, în primii ani petrecuţi în Auckland nu trăise tocmai cast. Fusese deseori în vizită la triburile maori şi uneori cedase insistenţelor vreunui tânăr, după ce seara stătuseră cu toţii în jurul focului, băuseră şi povestiseră despre Parihaka. Nu se îndrăgostise de niciunul dintre ei şi încetase aceste aventuri când Atamarie devenise destul de mare ca să priceapă câte ceva şi să-i poată povesti, eventual, lui Amey Daldy. Pentru că, în ciuda deschiderii faţă de obiceiurile maorilor, severa metodistă aştepta din partea învăţătoarelor ei reţinere deplină şi pe Matariki o accepta doar ca văduvă. Matariki nu mai făcu rugăciunea duminicală pentru soţul „decedat" când Atamarie mai crescuse, dar nu mai avu relaţii cu bărbaţii *pakeha.* Acum, nici nu i se mai ofereau asemenea

ocazii, Matariki își desfășura, practic, munca numai într-un mediu feminin. Mai întâlnea câțiva politicieni bărbați, care susțineau cu fervoare dreptul la vot al femeilor, dar cu excepția lui Sean Coltrane, toți ceilalți erau căsătoriți și nu s-ar fi implicat în niciun caz într-un flirt cu o activistă pentru drepturile femeilor.

– Kupe nu vrea să aibă de-a face cu mine, își informă ea cu regret mama. I-am scris lui Pai, cu care el a fost în Parihaka, și apoi la Wellington. Mi-a răspuns că i-a arătat scrisoarea mea, dar nu a vrut să o citească. Ceea ce nu pot să înțeleg, după ce a trecut atât timp. Nu m-a iertat pentru faptul că m-am îndrăgostit de Colin și că am fugit cu el. Kupe nici nu mai era atunci în Parihaka. Îl arestaseră, deși Colin a vrut să evite acest lucru.

– Chiar a vrut? o chestionă Lizzie perspicace. Ori era amestecat în jocul acesta? Poate că l-a considerat pe Kupe rival și a pus să fie îndepărtat? Apropo, Chloé Edmunds l-a părăsit.

Matariki clătină din cap fără a părea prea interesată.

– Am auzit. Este mai bine pentru Chloé. El trebuie să fi rămas cu casa, și cu caii, și cu toți banii, nu? Dar, te rog...

Ea arătă discret cu bărbia către Atamarie. Fata nu trebuia să audă ce spune gura lumii despre tatăl ei. Câteodată, Lizzie se întreba ce știa aceasta despre el. Conform obiceiurilor maorilor, Matariki ar fi trebuit să își pună fiica la curent în privința tatălui, dar, pe de altă parte, Atamarie trebuia să joace față de *pakeha* rolul orfanei de un părinte.

– Mie mi-ar face plăcere să îl reîntâlnesc pe Kupe, reveni Matariki la subiectul anterior al discuției. Dar mă evită. Poate când vom termina cu dreptul femeilor la vot mă voi ocupa mai mult de problemele maorilor. Sunt mai multe de rezolvat.

De fapt, Matariki intenționa să renunțe cât de curând la slujba de la Amey Daldy. În ultima vreme se vorbea tot mai mult despre Meri Te Tai Mangakahia, al cărei soț, Hamiora, fusese ales prim-ministru al parlamentului maorilor. Matariki o cunoscuse în

Christchurch și o plăcuse. Meri era cu puțin mai tânără decât ea, avea, ca și aceasta, o educație *pakeha* la St. Mary's Convent în Auckland și era și ea fiică de căpetenie. Tatăl ei fusese ales în 1890 *ariki* al unui trib, dar ea fusese scutită de obiceiurile bizare ale unor triburi din Insula de Nord și ale Hauhau. Acum, Meri nu lupta pentru drepturile electorale ale femeilor, ci voia să fie admise femei cel puțin în parlamentul maorilor. Ea susținuse asta în fața camerelor. Femeile maori nu au rămas ascultătoare în fața ușii când bărbații s-au întrunit.

Matariki tânjea să colaboreze din nou cu oameni mai tineri, în locul doamnelor care erau fidele unor concepții învechite, precum Amey Daldy. Nu trebuia să se ajungă neapărat la bătălii de stradă cu polițiștii, dar spera la mai mult decât la angajamentele ei politice.

Oricum, nu se aștepta că tocmai nevinovata masă festivă cu părinții o va duce în centrul evenimentelor. Nu avu nicio bănuială sumbră când Amey Daldy o chemă la ea în dimineața următoare. Aceasta o primi în camera de zi, însă nu o invită să stea pe unul din fotoliile de pluș. Ea însăși ședea în spatele unui mic birou, la care obișnuia să își rezolve corespondența. Acolo domnea o ordine strictă, în timp ce în biroul lui Matariki erau grămezi de petiții și coduri de legi.

– Ați fost ieri la Four Seasons? se interesă Mrs. Daldy.

În ultimii zece ani, aceasta nu îmbătrânise deloc, părea doar puțin mai sfrijită, mai uscată. O viață conservată strict contemplativ, gândi Matariki lipsită de respect, fără a lăsa să se vadă asta.

Matariki confirmă. Bănuise ceva. Temperance Union avea ochi pretutindeni.

– Cu părinții, spuse ea liniștită. Și am băut puțin vin.

– Ați băut alcool în public, Matariki! îi reproșă enervată Mrs. Daldy. Am fost avertizată de doi domni. Ați băut șampanie, vin și coniac. Și ați râs.

– Dar nu este interzis să râzi în public! se miră Matariki. Și în coniac doar mi-am înmuiat buzele. Mama m-a rugat să îl încerc. Mama mea...

– După informațiile care mi-au fost furnizate, bărbatul nu putea fi tatăl dumneavoastră, spuse Mrs. Daldy. Iar mama dumneavoastră mi-a fost descrisă ca o persoană foarte frivolă. Dacă chiar era mama dumneavoastră. Matariki, așa nu merge! Tocmai noi, care luptăm pentru egalitatea în drepturi a femeilor în societate, trebuie să fim exemplu de virtute și reținere. Comportamentul dumneavoastră este îndoielnic. Bun, nu mi-ați tăinuit că Atamarie este... un copil din flori. Dar convenisem să vă dați drept văduvă. Acum, Atamarie povestește peste tot că Sean Coltrane ar fi unchiul ei!

Matariki își mușcă buza superioară. Cum să explice asta? Și se hotărî să riște.

– Sean Coltrane este, să zicem, unchi din ambele părți. El este fratele meu vitreg, din partea tatălui meu, care, pe de altă parte, așa cum ați spus, nu este, de fapt, tatăl meu, în timp ce Colin Coltrane este... dar nu așa cum îmi este Sean...

Amey Daldy se frecă pe frunte.

– Și copilul știe lucrurile astea?

Matariki ridică din umeri:

– Mai mult ori mai puțin. Nu cred că știe că Sean este, de fapt, fiul lui Michael. Dar...

– Matariki, așa nu merge! repetă Amey Daldy. În ce vă privește, eu întotdeauna am închis ochii, pentru că faceți o muncă de excepție. Dar dacă Atamarie începe să spună peste tot că tatăl ei nu este mort...

– Nu o pot sili să mintă. Pot să îi spun să treacă sub tăcere, dar ea este mândră de unchiul ei Sean și îi seamănă.

– Ceea ce complică mai mult situația, zise Amey Daldy. De la predarea ultimei petiții, la Wellington sunt zvonuri despre dumneavoastră și Sean Coltrane. Ați fost văzuți împreună.

– Nu am băut vin! o asigură Matariki.

Și în niciun caz nu se întâlnise în secret cu Sean, ci într-un mare restaurant.

– Nu are nicio importanță. Moderația, reținerea, Matariki, trebuie să ne caracterizeze viața. Nu trebuie nici măcar să trezim suspiciunea că am ascunde ceva. Pe scurt, de mult timp m-am tot gândit și nu mi-a fost ușor să iau decizia. Dar după ce s-a întâmplat aseară sunt decisă să mă despart de tine, Matariki.

O privi în față pe cea care îi fusese asistentă atâția ani.

Matariki rămase puțin pe gânduri, apoi zise:

– Și eu. De fapt, voiam să demisionez. Dar acum? Cum vă veți descurca, Mrs. Daldy? Următoarea petiție... țelul este de treizeci de mii de semnături! La anul trebuie să treacă legea, iar Mrs. Sheppard se bazează pe noi! Cine are să scrie toate scrisorile, cine va trimite telegramele și...

– Cele care au făcut-o totdeauna, răspunse Amey Daldy dur. Femei creștine, virtuoase. Vom avea nevoie de mai multe voluntare. Regret, Matariki, dar este mai bine să strângem cureaua decât să ne încălcăm principiile.

Matariki își dădu deoparte părul căzut pe față. Deși îl prindea bine, câteva șuvițe i se desprindeau mereu. Asta o supăra deseori, dar acum se simțea cuprinsă de bucurie și mândrie. Părul ei nu se lăsa legat și nici ea. Ea nu lupta pentru drepturile femeilor pentru ca apoi să se lase blocată într-un corset de virtuți și principii de către propriile tovarășe de luptă.

– Atunci, plec, spuse ea calmă. O iau pe Atamarie de la școală și mergem la Wellington. Eu lupt mai departe, Mrs. Daldy, eu nu strâng cureaua principiilor mele. Iar dumneavoastră și abstinentele dumneavoastră creștine trebuie să cugetați dacă chiar vreți dreptul de vot pentru femei. Când îl vom avea, vom putea să alegem ceva care să nu vă convină. Ca de exemplu libertatea de a râde și de a bea vin, poate și în prezența bărbaților. Poate că în toți acești ani ați condus o luptă greșită, Mrs. Daldy! Poate că nu doriți doar să dați drept de a alege femeilor, ci să și luați acest drept bărbaților. Pentru ca un număr de autointitulate exemple de virtute să decidă ce place Domnului.

Matariki o fulgeră cu privirea pe șefa ei, care o privea consternată. Apoi îi zâmbi:

– Ne vom vedea totuși în septembrie, în fața parlamentului! spuse ea împăciuitoare. În fond, nu vreau să mă cert cu dumneavoastră. Eu am lucrat cu plăcere pentru dumneavoastră, Mrs. Daldy!

Matariki îi făcu un semn de la revedere doamnei, apoi părăsi camera și ieși la soare. Mai că dansă până la școala lui Atamarie, o instituție severă, pe care fiica ei se va bucura să o părăsească. Apoi îi vor telegrafia lui Meri Te Tai. Era mult de lucru. Și pe Matariki o bucura asta.

CAMELII ALBE

Insula de Nord, Wellington

1892 – 1893

CAPITOLUL 1

Matariki și Atamarie nu se duseră imediat la Wellington, ci merseră mai întâi la Waipatu, unde trăia cu familia Meri Te Tai Mangakahia și unde în iunie se întrunise primul parlament maori. Te Kotahitanga, cum se numea mișcarea, voia ca guvernului colonițtilor albi din Wellington să i se opună o reprezentanță a triburilor. De aceea a conceput un proiect de lege care trebuia apoi prezentat în parlamentul *pakeha* de către doi parlamentari maori, urmând a deveni general valabil. Procedura era greoaie și colaborarea nu funcționa. Până atunci, maorii avuseseră același statut ca femeile albe: nu participau la alegerile de deputați la Wellington. Reprezentanții lor, aleși de albi, erau mai curând fățarnici decât luptători pentru libertate. Această situație trebuia să se schimbe la viitoarele alegeri, după cum sperau Meri și Matariki.

– Și de ce vă întruniți aici, la capătul lumii? întrebă Matariki.

Ea era impresionată de frumusețea peisajului, de plajele albe, de vegetația aproape tropicală și de așezările maori tradiționale.

– Politica se face totuși la Wellington, continuă ea.

Meri Te Tai, o femeie foarte drăguță, cu păr negru, permanent îmbrăcată după ultima modă *pakeha,* cu locuința aranjată în stil englezesc, ridică din umeri.

– Asta întreabă-i pe bărbați, nu eu hotărăsc. Dar este vorba de independență. Nu putem accepta ordine de la albi, unde și cum să luăm deciziile noastre, și nici o clădire-parlament nu vrem.

Reprezentanții noștri se vor întâlni de fiecare dată în altă parte a țării, ca oaspeți ai triburilor.

– Dar asta îngreunează situația, consideră Matariki. Tu nu crezi că ar trebui să avem ceva, un birou? O reprezentanță permanentă la Wellington?

Meri zâmbi.

– Așa ne-a sfătuit și Sean Coltrane. Ne gândim. Cel puțin noi, femeile, ar trebui să avem o reprezentanță, în fond, luptăm pentru dreptul de a vota: ca maori și ca femei. Nu ai dori să conduci un astfel de birou? Pentru finanțare, strângem donații.

Matariki confirmă satisfăcută:

– Știu un trib în Insula de Sud care dispune de mijloace și care a sprijinit întotdeauna, cu generozitate, eforturile pentru libertate ale triburilor.

Se gândi surâzând la încercările de șantaj ale lui Kahu Heke. Tribul Ngai Tahu îl blestemase, dar plătise. Haikina și tribul ei ar fi preferat evident să susțină mișcări de emancipare pașnice. Și nu le-ar fi fost greu. În pârâul de lângă Elizabeth Station mai exista încă mult aur.

Biroul din Molesworth Street, situat aproape vizavi de clădirea parlamentului, a fost deschis în noiembrie 1892, la timp pentru a sprijini ultimele petiții ale lui Kate Sheppard.

– Oficial, nu putem subordona reprezentanța unei femei, spuse scuzându-se soțul lui Meri Te Tai, prim-ministrul Hamiora Mangakahia. Nu poate fi vorba doar de dreptul la vot, pe urmă ar trebui să închidem biroul. Va fi o reprezentanță a parlamentului maorilor Te-Kotahitanga la Wellington, unde nu pot lucra doar femei.

Matariki deja contactase pentru colaborare câteva dintre fostele ei eleve din perioada de început la Amey Daldy.

– Credeam că voi prelua eu conducerea biroului! îi spuse Matariki degajată. Mai ales că asigur cea mai mare parte a finanțării.

Hamiora dădu din cap. Venise la Wellington pentru a deschide biroul și pentru a vorbi cu Matariki.

– Se poate, dar împreună cu un bărbat. De acord? Sean Coltrane ne-a recomandat un tânăr jurist deosebit de competent, care lucrează de mult pentru campania electorală, deci obișnuit cu... femei cu *mana*.

Matariki zâmbi încurcată.

– Nu cumva un *pakeha?* întrebă ea.

Hamiora clătină din cap.

– Nu, un maori pursânge. Chiar dacă, din păcate, nu știe cu ce canoe au venit strămoșii lui în Aotearoa. Trebuie să apară, l-am chemat la ora trei, zise privind ceasul de pe perete.

– Și de ce această secretomanie? întrebă Matariki supărată. De ce nu am fost informată mai devreme?

De fapt, Matariki nu se mira că i se impunea un colaborator bărbat, dar sperase că va fi consultată la alegerea candidatului. Și în timp ce își bătea capul căutând alte argumente, cineva ciocăni la ușă.

Hamiora deschise.

– Sean Coltrane a fost de părere că ar fi mai bine să vă cunoașteți mai înainte, spuse el stingherit.

În ușă stătea un maori voinic, îmbrăcat într-un costum cu vestă. Avea părul tuns scurt și fața acoperită parțial de un tatuaj de războinic, fără să pară însă amenințător. Și ochii lui căprui, în care străluceau din când în când picățele aurii, erau mai curând prietenoși decât amenințători.

Kupe o privea pe Matariki la fel de nedumerit cum îl privea și ea.

– Tu? întrebară amândoi deodată.

Atunci, de sub biroul lui Matariki răzbătu un scheunat. Dingo, bătrânul ei câine, se ridică cu greu pe cele patru labe, pentru a-și saluta vechiul prieten. Spre deosebire de Colin, câinele îl plăcuse totdeauna pe Kupe.

Kupe mângâie animalul, ceea ce îi dădu posibilitatea să nu se uite la Matariki. Dar după un timp trebui să ridice privirea.

– Nu știam, zise el.

Matariki ridică din umeri, apoi zâmbi:

– Nici eu. Dar mă bucur să te revăd.

Kupe vru să spună ceva răutăcios, dar renunță. Nu putea să facă asta. Și cum i-ar putea explica lui Hamiora Mangakahia că refuză munca pe care cu puțin timp în urmă o numise visul lui?

Matariki îi întinse mâna.

– Pentru o colaborare bună! zise ea.

Kupe tăcu. Îi strânse doar mâna.

Matariki și Kupe reușiră ca aproape o jumătate de an să lucreze în același birou fără a schimba o vorbă. Tăcerea era impusă de Kupe, Matariki o considera o aberație. După un timp se supără și ea și nu mai vorbi, deși nu îi era prea ușor. Până când Sean Coltrane creă un nou loc de muncă și puse astfel între cei doi reprezentanți ai maorilor un tampon. În luna februarie, Violet Fence fu adusă la biroul Te Kotahitanga.

– Voi aveți spațiu, le spusese Sean. Iar Kate Sheppard și Women's Christian Temperance Union au urgent nevoie pe timpul campaniei de o reprezentanță în capitală.

– Și trebuia să vină cineva din Insula de Sud? întrebă Matariki morocănoasă, care nu suporta cuvinte ca „abstinent" și „creștin". Nu o fi existând vreo metodistă abstinentă în Wellington care să rezolve toate acestea de acasă?

Sean ezită puțin încurcat. Se așteptase la asemenea întrebări și îl privi pe Kupe. După manifestația din Dunedin, îl reprezentase la Christchurch și trebuia să fi bănuit faptul că și-ar fi dorit să o aibă pe Violet Fence aproape și din motive personale.

– Violet... nu este o fanatică. Este o femeie deosebit de rezonabilă. Are să îți placă, Matariki. Și trebuia să plece neapărat de acolo. Are nevoie de o slujbă.

– Și în Dunedin sau în Christchurch nu se găsea nicio slujbă pentru o femeie rezonabilă, care știe să scrie și să citească? întrebă Matariki pe un ton ironic. Mie îmi este indiferent, sper că vine doar pentru câteva luni. Să-i spui că am să fiu atât de binevoitoare cu ea,

încât nu am să beau în prezența ei. Pentru asta nu va trebui să se roage. Dacă va fi de acord cu asta, ne vom înțelege.

Bineînțeles că Violet nici nu se gândea să se roage la birou, iar în ce privea băutura, după două luni de lucru cu Matariki, aceasta o convinsese să guste vinul nou, pe care Lizzie îl trimisese plină de speranțe la Wellington.

– Spune-mi că nu este mai rău decât Chardonnay-ul de la Four Seasons!

La început, Violet se simți cam ciudat să stea între doi oameni care stăpâneau la perfecție atât engleza, cât și limba maori și care discutau cu plăcere cu oricine, numai între ei nu. Încercau să nu comunice deloc, dar dacă nu aveau încotro, o făceau prin Violet:

– „Spuneți-i, vă rog, lui Kupe să îi amintească lui Sean de copia scrisorii către Mr. Fox, dacă îl întâlnește!" sau „Poate îi comunicați lui Miss Drury că au sosit alte seturi de semnături de la Mrs. Daldy?"

De fiecare dată, Violet roșea. Nu mai lucrase în vreun birou și se întreba dacă o asemenea relație între secretară și referentul de specialitate era normală, dar nu prea credea. Oricum, nu voia să atragă atenția. Era prea bucuroasă de serviciul oferit de Kate Sheppard, care pe deasupra o adusese și în apropierea lui Sean Coltrane și foarte departe de sfera de influență a lui Colin. Avusese ceva necazuri până îl convinsese pe Joe să înceapă ucenicia la Tibbot și nu la Coltrane. Violet trebuia să admită că fără sprijinul lui Sean nu ar fi reușit să îi facă față lui Colin și să își impună decizia. Coltrane se înfuriase când ea îi reproșase că îi implicase fiul în practici necinstite. La rândul său, el o învinovățise de calomnii și că îl va pagubi în afaceri dacă va lansa astfel de zvonuri. Lui Violet i se făcuse frică, dar Sean ridicase din umeri.

– Aici nu se pune problema dacă ești ori nu geambaș, Colin Coltrane, concluzionă Sean. Nu ești tutore al lui Joseph Fence. Din punct de vedere juridic, băiatul este minor și asta înseamnă că în privința domiciliului și a contractului de ucenicie decide mama lui. Lui Joe îi place să lucreze cu cai și Mrs. Fence a găsit un antrenor în a cărui familie el poate rămâne pe timpul instruirii. Tu nu îi poți

oferi așa ceva pentru că soția te-a părăsit, ceea ce – trebuie să recunosc – ar putea avea legătură cu faptul că ești geambaș. În niciun caz nu poți oferi un mediu familial ucenicilor tăi, deci Joe merge la Mr. Tibbot. Sau împreună cu mama lui, la Dunedin.

Apoi Sean i se adresă lui Joe:

– Iar tu, băiete, nu începe iarăși să zbieri! Ai două posibilități, așa că alege!

După această intervenție, Violet îl privi cu admirație pe Sean. Ea cunoștea toți termenii folosiți de acesta, dar nu i-ar fi putut întrebuința atât de elegant. Colin tăcu și, în mod surprinzător, se liniști și Joe. Violet nu îl mai văzuse atât de docil cum era acum față de calmul, dar hotărâtul Sean Coltrane.

– Veți deveni un tată bun, îi spuse ea după ce Joe fusese încredințat noului profesor și după ce făcuse o politicoasă reverență la plecare. Când vă veți căsători, adăugă ea roșind imediat.

Sean se prefăcu că nu auzise.

– Iar dumneavoastră, remarcă el zâmbind, sunteți o foarte bună mamă.

Înainte de a se muta la Wellington, Violet auzise că Colin Coltrane avea mari probleme financiare. Firește, ea se gândi că acestea aveau legătură cu însemnările lui Eric. Ce anume se întâmplase nu știa și nici nu o interesa. Dar în cazul în care Colin ar descoperi implicarea ei, se simțea mult mai în siguranță în Insula de Nord decât aproape de el.

În cele din urmă, Violet îl întrebă pe Sean de ciudata situație din birou. Ea stătea cu chirie împreună cu Roberta în casa mare a unei văduve (Rosie rămăsese la Dunedin, unde lucra pentru Chloé și Heather) și uneori, la sfârșit de săptămână, Sean le scotea la plimbare ori ieșeau din oraș. Desigur, doar în zone intens populate, ca să nu o compromită. Bărbatul se amuză auzind că Violet era mijlocitoare între Kupe și Matariki.

– Nu, Violet, nu este normal, fii sigură de asta! Dar nici eu nu știu ce s-a întâmplat cu adevărat între cei doi.

– Atamarie spune că Kupe este îndrăgostit de mămica ei, se bagă în vorbă și Roberta.

Din prima zi în care venise la Wellington, aceasta se împrietenise cu fiica lui Matariki, cu un an mai mică decât ea, și era mai puțin timidă.

Violet se încruntă, dar Sean râse din nou.

– Asta bănuiam și eu, Roberta, dar nu este cuviincios să vorbești cu lumea despre așa ceva. Apoi îi făcu semn cu ochiul mai întâi fetei, apoi mamei, și adăugă: Întreabă-i de ce nu vorbesc unul cu altul, Violet. M-ar interesa ce ți-ar răspunde.

Violet își luă inima în dinți și o întrebă pe Matariki, lui Kupe nu avea curajul să i se adreseze. Matariki ridică din umeri, își invită colega la o gustare în cafeneaua din apropiere și îi povesti despre Parihaka.

– Eram prieteni buni, spusese ea. Era îndrăgostit de mine, eu nu eram îndrăgostită de el, dar asta nu ne afecta relația. Până când Kupe a fost arestat, iar eu am plecat cu Colin la Dunedin. Ce i s-o fi întâmplat între timp, nu știu. Dar dacă îi place așa, nu vorbesc cu el! Să vedem care rezistă mai mult!

Era deci vorba despre încăpățânare. Matariki părea să facă întrecere. Dar Kupe nu se lăsa mai prejos. Violet se întreba dacă nu cumva ceea ce jucau cei doi nu era ceea ce în dicționar purta numele de „flirt"

Mai târziu, la masa de prânz, află de povestea de dragoste dintre Matariki și Colin Coltrane și, totodată, și câteva dedesubturi ale căsniciei stăpânei ei Chloé, pe care o diviniza.

– Poate fi foarte șarmant, așa că nu îi port pică lui Chloé că nu i-a rezistat, spuse Matariki. Și mai are el și alte calități, dacă înțelegi la ce mă refer.

Matariki făcu un gest, pe care Violet nu îl califică drept obscen. De altfel, nici nu înțelese ce voise aceasta să spună, cel puțin până în seara în care deschiseră vinul de la Lizzie și își împărtășiră secretele.

– În orice caz, Colin a fost cel mai grozav amant pe care l-am avut vreodată, mărturisi Matariki. Dar un om de nimic.

– Tu zici că poate fi plăcut? întrebă Violet pe un ton neîncrezător după ce Matariki îi povestise și de alte legături de-ale ei. O făceai de bunăvoie? Mie mi se pare groaznic.

Pe chipul ei se oglindeau doar amintirile îmbrățișărilor lui Eric, care îi provocau silă și teamă.

Matariki o luă de mână și o conduse la fereastră.

– Privește afară, Violet, spuse ea patetic, după trei pahare cu vin. Este noapte. Așa este și realitatea, nu o poți schimba. Uneori pare periculoasă. Nu nejustificat. Pe undeva mișună criminali și hoți. Uneori este și oribilă, când trebuie să lupți pe întuneric, pe furtună și ploaie, și când grindina ți se înfige în piele ca săgețile. Dar poate fi și minunată: mătăsoasă și caldă, luminată de o lună plină și cu mii de stele care îți arată calea. Dacă în viața ta totul merge bine, Violet, dacă poți să alegi, atunci ieși numai în asemenea seri înstelate, când te poți scălda la lumina lunii, iar strămoșii îți dăruiesc un zâmbet prin stele. Dar dacă lucrurile nu merg bine, dacă trebuie să fugi prin nopți întunecate și periculoase ori dacă locuiești într-o zonă în care plouă și ninge mereu, atunci urăști nopțile. La fel stau lucrurile cu dragostea. Când ești silită, când bărbatul este brutal și tu nu îl iubești, este groaznic. Dar cu un bărbat bun, cu un bărbat experimentat, de care ești îndrăgostită, este cel mai bine din lume!

Matariki o privi atât de radioasă pe prietena ei, de îi venea să urce la stele.

– Și cum este când ești îndrăgostită? fu curioasă Violet.

Extazul lui Matariki se transformă într-o stare de confuzie.

– Nu știi? Nu mi-ar fi trecut prin cap. După cum te uiți la Sean Coltrane, când mai cutezi să îl privești în față.

După această seară și după altele petrecute cu Matariki, Violet începu să se îmbrace mai cu grijă și mai colorat și încercă să nu mai coboare pleoapele rușinată când îl întâlnea pe Sean Coltrane. Cu fiecare zi petrecută la Wellington se simțea tot mai tânără și mai fericită. Pentru prima dată în viață avea o adevărată prietenă, citea

romane de dragoste în loc de dicționare și cheltuia mai mulți bani pentru haine.

Și avu curajul de a recunoaște față de sine că îl iubea pe Sean Coltrane.

Kupe și Matariki au fost fermi în tăcerea lor în primele luni ale anului 1893, luni palpitante pentru sufragete și susținătorii lor. Lista cu semnături devenea tot mai lungă, dar în același timp se mobilizau și adversarii votului pentru femei. Principalul dușman al mișcării era politicianul din Dublin Henry Smith Fish, lobbyst al industriei alcoolului. Fish scria petiții cu același zel ca femeile și îi era ușor să strângă semnături: după un tur prin puburile din Dunedin aduna tot atâtea precum Kate într-o lună de lustruit clanțe peste tot. Odată a avut ghinion și a nimerit într-un pub în care Peter Burton și un coleg de breaslă catolic, care nici el nu disprețuia o bere bună, își încheiau seara în mod plăcut. Cei doi preoți urmăriră liniștiți cum Fish ținu un discurs incendiar și îi puse pe clienții cârciumii să îi semneze de trei ori petiția. Au făcut publică povestea și Fish își pierdu credibilitatea. John Ballance, prim-ministrul, îl convocă în biroul său și îl mustră. Între timp, Ballance trecuse de partea femeilor și lucrurile începeau să meargă în direcția unei victorii în septembrie.

Însă ulterior, într-o liniștită zi de aprilie, Sean Coltrane năvăli în biroul Te Kotahitanga. Era palid la față și nici lui nu îi venea să creadă ceea ce le spuse lui Matariki, lui Kupe și lui Violet.

– A murit! John Ballance. În biroul lui. Atac de cord, credem noi. Era de față secretarul lui, care spune că nu se simțise bine toată dimineața. A dus mâna la piept, a căzut și doctorul nu a mai putut să facă nimic.

– Asta este o catastrofă! zise Matariki. În primul rând pentru el și pentru familia lui, dar și pentru noi. Ce se va întâmpla acum? Cine îi va lua locul?

Sean nu știa.

– Bănuiesc că Richard Seddon. Când Ballance a fost bolnav, l-a numit locțiitor. De fapt, conduce Camera superioară de aproape un an, zise Kupe și uită că se adresa și lui Matariki. Dar el...

– El nu este un liberal autentic! îl completă Matariki. Lui nu-i pasă de țelurile politice, ci numai de influență. Și liberalii sunt partidul cu cei mai mulți adepți.

– Este populist! adăugă Kupe.

Violet mulțumi în gând pentru a suta oară lui Caleb Biller pentru dicționar.

– Susțin că nu simpatizează femeile și maorii, spuse ea cu timiditate.

Ceilalți o aprobară posomorâți.

– Și asta nu este tot, oftă Sean. Omul este... unul dintre conservatori l-a categorisit ca „semicivilizat" Oricum, mi se pare lipsit de respect să discutăm acum despre succesiune. John Ballance a fost un om bun. Ar trebui să rostim o rugăciune.

Violet lăsă capul în jos și rosti *Tatăl nostru*, în timp ce Sean repetă rugăciunea împreună cu ceilalți. Kupe și Matariki murmurau liniștiți cuvintele rugăciunii creștine, dar se uitau unul la altul. Ca odinioară la Parihaka, se înțeleseră fără cuvinte. Începură să cânte o *haka*. Amândoi aveau voci frumoase și bocetul maorilor se răspândi peste străzile din Wellington. John Ballance susținuse înțelegerea între neamuri, inițiase multe legi în egală măsură utile pentru maori și *pakeha*.

Nu se știa dacă Richard Seddon avea să urmeze aceeași cale.

John Ballance a contribuit și postum la înțelegere și pace în micul birou al Te Kotahitanga și al Women's Christian Temperance Union. Din ziua morții lui, Matariki și Kupe au început să își vorbească din nou. Nu mult, nu mereu, și nu despre probleme personale. Dar gheața fusese spartă.

Așa cum se așteptaseră Sean și Kupe, a doua zi după moartea lui Ballance, guvernatorul l-a numit pe Richard Seddon ca prim-ministru. O lovitură amară pentru femei, maori și toate celelalte

grupuri care și așa aveau probleme cu recunoașterea. Brusc, Sean se văzu pus în fața protestelor imigranților chinezi, pe care Seddon îi numise maimuțe, și trebui să le facă față noilor miniștri calificați pentru funcția lor doar prin prietenia cu Seddon. Le vorbi lui Matariki și lui Violet despre dezbaterile furtunoase cu privire la dreptul femeilor de a vota. Seddon respingea consecvent și pleda cu râvnă contra tuturor proiectelor de lege ce impuneau limitări comercializării alcoolului.

– Va fi plătit de fiecare fabrică de bere și de fiecare distilerie de whisky din țară! murmură Sean. Vor submina orice progres realizat în direcția votului pentru femei.

– Dar ce are contra maorilor, oftă Kupe. Că prea mica afinitate pentru gustul alcoolului nu ni se poate reproșa.

Matariki zâmbi.

– Tatăl meu i-a învățat pe cei din Ngai Tahu să și-l facă singuri, interveni ea. Prietenul lui, Tane, aprovizionează încă jumătate din Insula de Sud.

– Eu consider toate acestea scandaloase! se înfierbântă Violet. Ca și până acum, nu putea face haz pe tema „whisky". Egalitatea de rasă și de sex face parte din principiile fundamentale ale politicii liberale. Acest Seddon nu se poate erija în șef de partid și prim-ministru dacă neagă asta.

– Asta i-a spus-o Robert Stout în față, zise zâmbind Sean. Și cam cu aceleași cuvinte. Ei vor ține discursuri, Violet! Așteptați!

– Vom ține și noi cu toții discursuri! spuse Matariki hotărâtă. Ba chiar ne vom dubla eforturile. De acum, demonstrațiile se vor ține lanț și vom face atâta gălăgie, că Mr. Seddon nu își va mai auzi propriile cuvinte!

WCTU, Women's Franchise League, organizația maori corespunzătoare și Tailoresses Unions au pus în practică amenințarea lui Matariki. Organizațiile de femei s-au întrecut în scrisori, petiții, apeluri la manifestații. Practic, în fiecare zi, femeile au protestat în

fața parlamentului și au strâns semnături. Și-au împodobit hainele ori casele cu camelii albe, simbolul lor.

Atamarie și Roberta, fiicele lui Matariki și Violet, le-au ajutat cu zel. Au pictat împreună lozinci, le-au purtat la marșurile de protest pe străzi și le-au propus mamelor lor să meargă împreună la vânătoare de voturi.

– Dacă suntem două, nu vom păți nimic, putem alerga încoace și încolo ca să strângem semnături!

Matariki și Violet le-au permis să o facă, dar doar la propriile manifestații, iar fetele nu mai puteau de mândrie, când mai întâi Matariki, apoi și Violet Fence au urcat pe podium și au pledat din tot sufletul pentru dreptul femeilor la vot.

Violet și-a început discursul astfel:

– Aș dori să vă spun o poveste..., exact cum făcuse odinioară Sean la Christchurch.

În cuvinte clare, cu obiectivitate, și-a descris căsnicia și a povestit cum prin Temperance Union a ajuns să lupte pentru dreptul femeilor la vot.

– Nu știu dacă aș mai fi aici dacă ar fi vorba de o demonstrație pentru interzicerea totală a alcoolului, concluzionă ea. Există argumente pro și contra, și fiecare femeie și fiecare bărbat trebuie să cântărească, în cazul în care se ajunge într-adevăr la dezbatere, dacă diavolul intră în bărbații noștri doar prin whisky sau dacă există și alte motive pentru care ei ne disprețuiesc și ne maltratează. Dar un lucru știu sigur: bărbați și femei, toți sunt în aceeași măsură capabili să gândească, să cântărească și să decidă. Ei trebuie să fie egali în fața legii. Așadar, dați-ne dreptul de a vota!

Atamarie și Roberta țipară de entuziasm. Își exprimară acordul cu voce tare și scandară împreună cu femeile: „Drept la vot femeilor acum!“ Roberta roși când un bărbat morocănos li se adresă:

– Voi, ștrengărițelor, cu siguranță nu veți putea vota deocamdată! Ce fel de atitudine este aceasta?

Atamarie nu se lăsă intimidată. Râse și arătă către femeile de pe podium.

– Nu, sir, noi suntem încă prea mici. Dar vom crește. Cele de acolo, mamele noastre, vor să voteze! Și când vom putea, vrem să fim alese. Îmi permiteți, mister, să vă prezint pe Roberta Fence – prim-ministru în 1920!

– Ar fi totuși o idee bună, spuse mai târziu Matariki când Atamarie îi povesti întâmplarea. Roberta în parlamentul *pakeha*, tu la maori. Atunci, în sfârșit, colaborarea va reuși.

– Asta ar mai lipsi, mormăi Kupe.

Era neclar dacă se referise la o dominație feminină sau doar la Atamarie pe post de premier. Aceasta nu era nici pe departe o maori veritabilă, de câte ori o privea, Kupe avea în fața ochilor trăsăturile dușmanului său.

CAPITOLUL 2

Cu două săptămâni înainte de decizia Camerei superioare din septembrie, John Hall și alți câțiva deputați au înaintat parlamentului ultima petiție a femeilor din jurul lui Kate Sheppard, împreună cu peste treizeci și două de mii de semnături. Astfel, un sfert din populația feminină a Noii Zeelande se pronunța pentru dreptul femeilor la vot și Kate nu se putu abține să nu lipească una sub alta semnăturile și să înfășoare lista pe o coadă de mătură. John Hall o prezentă cât se poate de teatral, desfășurând lista în mijlocul Camerei deputaților. În timp ce el înainta parlamentului petiția, miile de nume erau înșirate printre parlamentari. La sfârșit, coada goală a măturii se izbi sec de podea.

Cum era de așteptat, proiectul de lege trecu cu o majoritate zdrobitoare prin Camera inferioară.

– Dar asta s-a întâmplat de mai multe ori, spuse Sean Coltrane. La Camera superioară este problema. Pe 8 septembrie.

Cu câteva zile înainte de 8 septembrie, Violet și Matariki le așteptau pe Roberta și pe Atamarie. Își dăduseră întâlnire cu ele după ce acestea ieșeau de la școală și plănuiau să se vadă cu Kate și Sean. Kate Sheppard sosise cu o zi înainte, pentru că voia să fie de față la luarea deciziei în Wellington.

Violet se îngrijoră când, la zece minute după ora stabilită, Roberta încă nu apăruse.

– Unde o fi, că este totdeauna punctuală.

Violet își terminase treaba și privea nerăbdătoare pe fereastră în stradă.

Matariki încă mai lipea plicuri și nu era așa îngrijorată.

– Cred că Atamarie a venit. Dingo dă din coadă.

Bătrânul câine zăcea sub biroul lui Matariki, îi era greu să se mai ridice și să întâmpine nou-veniții. De obicei, anunța venirea prietenilor dând din coadă și scheunând înainte ca aceștia să deschidă ușa.

– Dingo dă din coadă la oricine, zise Violet mai puțin convinsă.

Matariki termină și ultimul plic.

– Dingo face asta doar la noi, la fete, la Kupe și la Sean, preciză ea. Iar Kupe s-a dus acum o oră cu Hamiora să mănânce. De ce să se fi întors, să se plimbe pe stradă în sus și în jos, pentru ca apoi să plece?

– Atunci de ce fetele ar fi venit până la ușă și ar fi plecat? întrebă Violet.

Ea încă se mai gândea la un eventual plan de răzbunare copt de Colin Coltrane. Joe nu îi mai scria despre el, dar băiatul punea oricum rareori mâna pe toc. Heather le povestise că avocatul lui Chloé îl întâlnise de curând pe Colin, care se afla într-o stare dezolantă, pentru că herghelia era în lichidare. Ea nu le dăduse însă detalii și, de fapt, nu exista nicio amenințare pentru Violet. Dar ea trăise atâta vreme sub imperiul fricii, încât și acum, cel puțin în opinia lui Sean și a lui Matariki, își imagina pericole.

Matariki ridică din umeri.

– Cine știe ce-i trece prin cap lui Atamarie. Poate că și-au uitat cameliile.

Atamarie și Roberta erau mândre foc de semnele lor de recunoaștere ca sufragete, chiar dacă erau mici. Cu siguranță că la o întâlnire cu Kate Sheppard nu ar fi venit fără acele flori albe la butonieră.

– Amândouă? se îndoi Violet. În timp ce Matariki își făcea curățenie pe birou, ea se plimba dintr-o încăpere în celălaltă ca un tigru în cușcă. Mă duc să le caut! spuse după ce fetele întârziaseră douăzeci de minute. Rămâi tu aici?

– Putem merge la restaurant și le lăsăm aici un bilet pe ușă. Eu nu știu cum ești tu, dar eu mor de foame.

Matariki nu era deloc neliniștită. Atamarie era un copil independent, cu siguranță că nu avea cum să se piardă.

Violet clătină din cap.

– Cum te poți gândi acum la mâncare? întrebă ea cu o undă de reproș în glas. Fetele sunt de încredere. Trebuie să li se fi întâmplat ceva!

Violet ieși grăbită din încăpere.

Matariki clătină din cap, apoi se apucă să scrie o scrisoare. Desigur că Violet avea dreptate în ce o privea pe Roberta. Fiica acesteia era totdeauna punctuală. Atamarie însă mai făcea năzbâtii. De fapt, și Violet știa asta.

Violet se strădui să rămână lucidă. Dacă accepta faptul că cel puțin una dintre fete fusese acolo mai devreme și că cealaltă apăruse mai târziu, ce însemna asta?

Violet își plimbă privirea peste strada lată, străjuită de arbori înalți, care mergea până la clădirea parlamentului. Jocul preferat al copiilor era „de-a prim-ministrul". Dacă le venise ideea să arunce o privire asupra viitorului lor loc de muncă? Dacă rămăsese deschisă o ușă prin spate, pentru curățenie ori după vreun curier, iar fetele profitaseră de ocazie pentru a se strecura înăuntru? Și pierduseră noțiunea timpului cercetând clădirea.

Violet se hotărî să verifice dacă se putea intra pe undeva. Nu prea avea curaj să pătrundă în clădire, dar era prea agitată să aștepte. Așa că traversă strada și descoperi, într-adevăr, o intrase secundară deschisă spre spațiul verde din spatele parlamentului, unde zări doi grădinari maori cu stropitori, saci cu îngrășăminte și plante. O ușă dădea în birourile de la primul nivel al clădirii.

Maorii au salutat-o pe Violet cu prietenosul *kia ora*. Nu vorbeau engleza și nu se mirară când ea vru să intre în clădire. Încercă să îi întrebe dacă au văzut cumva intrând două fete, dar nu o înțeleseră.

Atamarie nu vorbea limba maori la fel de bine ca mama ei, dar putea să îi păcălească pe grădinari să o lase să intre în clădire. Violet o credea în stare să fi spus: „*Kia ora,* noi suntem viitorii prim-miniștri și vrem să vedem ce este pe aici".

Oscila între a căuta singură fetele ori a se întoarce la birou și a o ruga pe Matariki să îi întrebe pe grădinari dacă le văzuseră. Se sfia să intre în clădirea străină, interzisă femeilor. Dar dacă se gândea mai bine, parlamentul era o clădire publică, era deci și casa ei, după cum era casa tuturor neozeelandezilor și neozeelandezelor! Violet alese nesupunerea civilă. Va intra și va scoate copiii.

Grădinarii nu se opuseră și nu mai întâlni pe nimeni. Trecu prin boxe și arhive pline cu documente. Probabil și petițiile lor din ultimele luni se aflau aici. Clocotind de furie, căpătă curaj. Mai curând curioasă decât îngrijorată, urcă scările, admiră intarsiile și coloanele din coridoarele vaste și privi cu mult respect marea sală de ședințe. De fete nu era nici urmă, dar acestea puteau fi la etajul următor.

Așa că urcă scările și descoperi alte arhive, biblioteci și birouri. Dintr-unul dintre acestea, cu o ușă înaltă și luxoasă, răzbăteau chicotelile fetelor emoționate.

– Hai, așază-te pe scaun, Robby! Ca să simți! Prim-ministru Miss Roberta Fence! Ori Missus?

Era vocea lui Atamarie. Violet se uită la tăblița de lângă ușa biroului: „Prim-ministru Mr. Richard Seddon". Împinse ușa și dădu cu ochii de fete, în spatele mesei de lucru a șefului guvernului. Roberta tocmai se făcuse comodă în scaunul prim-ministrului, Atamarie se bucura de priveliștea oferită de la ferestrele mari ale biroului.

– V-ați ieșit din minți? le dojeni Violet. Noi ne facem griji pentru voi, iar voi dați buzna în biroul lui Mr. Seddon. Nu vă gândiți ce se va întâmpla dacă vă va surprinde aici?

Nici ea nu știa, dar în mod sigur erau prevăzute sancțiuni severe pentru cei care își băgau nasul aici. Când își zări mama, Roberta sări în picioare, dar Atamarie nu se lăsă intimidată.

– Am vrut doar să îi aducem o camelie albă, zise ea. Am considerat-o o idee bună, pentru că el se va întreba cine i-a pus-o pe birou și...

– Este cea mai prostească idee pe care am auzit-o vreodată! țipă Violet. Este posibil ca Sean și Mr. Fox, precum și alți susținători ai legii noastre să aibă necazuri. Ștegeți-o de aici, iar despre pedepse vom discuta mai târziu. Dar o să plătiți pentru asta, vă promit. M-am speriat de moarte.

– Ssst, mami!

Roberta duse un deget la buze și privi speriată spre ușă, de unde auzi și Violet un zgomot. Pe coridor se apropiau pași grei. Cele trei intruse înlemniră.

– Veniți! se auzi o voce tunătoare. Veniți în biroul meu. Vom sta de vorbă mai bine la un pahar cu whisky.

O clipă, Violet speră că bărbatul se referea la alt birou, deși nu credea. Atamarie căuta însă o cale de fugă.

– Pe aici! le șopti ea celorlalte.

Lângă dulapul din perete se afla o ușă îngustă, care dădea într-un fel de cămară. Încăperea era minusculă, oferea însă destul loc pentru două fete micuțe și pentru firava Violet. Cele trei se înghesuiră, iar Roberta închise ușa exact când bărbații intrau în birou. În cămară era întuneric deplin. Violet spera că Seddon nu își ținea whisky-ul aici. Dar prim-ministrul nu avea nimic de ascuns.

– Cu siguranță, nu aveți nimic împotriva unei guri bune de whisky, Bromley. Nici dumneavoastră nu are să vă placă dacă pe viitor vom fi nevoiți să îl procurăm pe sub mână.

Cele ascunse în cămară auziră deschizându-se ușa unui dulap și clinchetul unor pahare.

– Noroc, prietene!

Era liniște, bărbații beau.

– Excepțional whisky, sir, spuse vizitatorul lui Seddon. Aveți perfectă dreptate, nimeni nu vrea interzicerea alcoolului. Dar nu asta avem de votat. Este vorba despre dreptul femeilor de a vota și acesta...

– Totuna! Din momentul în care le oferim putere femeiuștilor isterice, Sheppard & Company ne închid puburile. Puteți fi sigur de asta, Bromley! Asta așteaptă!

Bromley păru că își ticluiește răspunsul.

– Ar fi regretabil, sir, spuse el, în cele din urmă. Dar în legătură cu asta încă nu s-a spus ultimul cuvânt. Și chiar de ar fi așa, Noua Zeelandă este o democrație. Dacă poporul vrea ca puburile să se închidă...

– Cu certitudine poporul nu vrea asta! ridică vocea Seddon. O vor doar câțiva apostoli ai moralei, fanaticele ca această Daldy, care ar interzice și vinul liturgic de-ar putea!

– Atunci poporul nu va vota. Eu sunt liberal, sir. Am intrat în acest partid cu convingerea că toți sunt egali în fața legii. Ceea ce înseamnă...

– ...că ne vom lăsa dominați de femei și de negri? răcni Seddon. Apoi se calmă și adăugă: Bine, Bromley, în această privință, părerile noastre sunt diferite. Dumneavoastră reprezentați principiile liberale, ceea ce este lăudabil, dar eu văd partidul nostru înainte de toate ca pe un partid al omului obișnuit. Pentru care familia este sfântă și care vrea pubul lui. Nu sufragete sălbăticite pe care nu le bucură faptul că într-o seară liberă bărbatul bea o bere. În această chestiune nu putem cădea de acord, Bromley?

În debara nu se auzi nimic, dar se putea presupune că Bromley dăduse negativ din cap.

– Deci pot spera, Bromley, că vă veți mai gândi la poziția dumneavoastră privitoare la proiectul de lege supus aprobării, nu-i așa? Știți că în viitor se vor elibera posturi importante, până acum nu am modificat nimic din motive de pi...pie...

– ...pietate, îl ajută Bromley.

Seddon nu avea cine știe ce cultură și fără îndoială nu studiase niciodată un dicționar.

– Exact. Dar în curând se vor face modificări în cabinet, Bromley, puteți fi sigur de asta. Și eu nu obișnuiesc să îmi uit prietenii.

Tăcere.

– Încă un whisky? întrebă apoi Seddon.

Bromley refuză.

– Trebuie să plec, sir. Dar mă voi mai gândi. Poate că postul de trezorier... Doar știți că provin dintr-o familie de bancheri.

Violet înghiți în sec. Nu îi venea să creadă ce se petrecea aici.

– La momentul potrivit, vom hotărî asupra acestei chestiuni, îl informă Seddon pe noul lui prieten. Așteptați, vă conduc.

Violet se rugă ca ministrul să nu încuie biroul. Dar se auzi doar ușa închizându-se, nu și răsucitul unei chei în broască. Atamarie părăsi imediat debaraua și trase adânc aer în piept. Era o primăvară caldă și cele trei se năpustiră înspăimântate și transpirate din închisoarea lor.

– Au băut alcool! spuse Roberta cu privirea pe pahare. Aici nu este interzis?

– Au făcut ceva mult mai rău! izbucni Violet. Și intenționează să facă ceva și mai rău. Trebuie să vorbesc imediat cu Sean. A încercat influențarea deputaților, ba chiar mituirea! Asta nu poate rămâne așa!

Violet le trimise înainte pe fete, pentru a vedea ce se întâmpla în curte. Nu mai era atât de important dacă cele două erau descoperite. Seddon nu va considera ca o amenințare doi copii obraznici în clădirea parlamentului. Dar o reprezentantă a WCTU...

Temerile lui Violet se dovediră nejustificate. Seddon și Bromley ieșiseră de mult din clădirea parlamentului, când Atamarie se întoarse pentru a o lua pe Violet. Între timp, Roberta supraveghea scara.

– Prim-ministrul a ieșit, șopti Atamarie, care se bucura de aventură. Și este posibil ca și grădinarii să fi plecat. Așa că trebuie să sărim pe ferestre.

Violet trăgea speranța să nu fie nevoită să facă asta, dar maorii erau tot acolo când cele trei părăsiră clădirea pe unde veniseră. Aramarie le adresă câteva cuvinte binedispusă. Bărbații răspunseră înveseliți și le făcură semne prietenești lui Violet și fetelor.

– Vedeți, nu am făcut nimic interzis, Mrs. Fence, îi spuse Atamarie lui Violet. Când am venit, am întrebat foarte frumos dacă putem intra și ei mi-au spus că putem. Deci...

– Interdicțiile, oftă Violet amintindu-și de unul dintre proverbele preferate ale lui Caleb Biller, sunt relative. Se pare că prin intervenția voastră ne-ați salvat legea. Sau așa sper. Vom vedea ce zice Sean.

Firește că Matariki nu așteptase în birou, ci cedând foamei lăsase un bilet pentru Violet și pentru fete: „Sunt la Backbencher. Veniți acolo, dacă nu cumva Violet v-a omorât deja!"

Fetele râseră, dar Violet se uită din nou severă la ele.

– Voi nu luați nimic în serios! le admonestă ea, apoi mări pasul îndreptându-se către Backbencher, un restaurant din Molesworth Street, foarte îndrăgit de deputați, lobbiyști și funcționari ai guvernului.

Localul era și astăzi aglomerat. Violet se uită după Sean, dar le descoperi pe Matariki, Kate Sheppard și Meri Te Tai Mangakahia. Meri era ca întotdeauna foarte elegantă și probabil ultima dintre feministe care mai purta corset. Violet se îndreptă spre ele.

Matariki îi surâse peste farfurie.

– Ei, ai găsit fetele? Unde erați, Atami? Violet a fost teribil de îngrijorată.

– Povestiți-le unde am fost! le îndemnă Violet scorțoasă. Eu îl caut pe Sean, Matariki. Este ceva urgent. Trebuie...

– Mr. Coltrane este alături, zâmbi Kate Sheppard, dar Violet, nu vreți mai întâi să ne dați bună ziua? Cerule, arătați de parcă ați văzut o stafie!

– Nu o stafie, doar..., începu să turuie Atamarie.

Cu un gest nepoliticos Violet o opri.

– Unde este Sean? întrebă ea apăsat.

Kate Sheppard îi arătă iritată un separeu, unde Sean ședea cu doi membri ai Camerei superioare și bea bere. Kate ar fi trebuit să dezaprobe gestul, dar acum se pare că îl vedea ca un mijloc spre atingerea

unui scop. Ceilalți doi bărbați erau adversari ai votului pentru femei. Sean discuta aprins cu ei, încercând să le obțină votul.

– Mr. Coltrane s-a retras cu ei când intram noi, o lămuri Kate. Întâlnirile întâmplătoare sunt mai productive pentru un schimb de păreri!

Violet dădu din cap și se îndreptă cu pași apăsați spre Sean.

– Sean, scuzați-mă că vă deranjez... În particular, Violet și Sean se tutuiau de mult, dar aici i se părea mai potrivită această adresare, dar tocmai am auzit ceva.

Sean o privi încruntat. De obicei, apariția ei îl bucura, dar acum întreruperea îi părea inoportună.

– Voi vorbi imediat cu dumneavoastră, Violet, acum sunt într-o discuție.

Violet clătină din cap.

– Nu este nevoie să ne retragem pentru asta, zise ea hotărâtă. Domnii deputați pot fi de față. Ba chiar trebuie să audă!

Sean și cei doi bărbați ascultară fascinați ceea ce povesti Violet. În final, Sean se frecă pe frunte. Nu păru nici pe departe atât de bucuros și ușurat cum se așteptase Violet.

– Hm, zise el privindu-i pe cei doi comeseni. Nu știu cum vă simțiți dumneavoastră, dar eu aș bea un whisky. Ce părere ați avea dacă ne-am muta la cel mai apropiat pub și am discuta dacă Partidul Liberal mai poate fi salvat? După ce bărbații au fost de acord, i se adresă lui Violet: Violet, vă rog, ați putea păstra tăcerea asupra acestei chestiuni? Și față de Matariki, dar mai ales față de Kate și de Meri? Îmi sunteți datoare, știți asta. Odinioară ați evitat scandalul în cel mai frumos mod, acum dați-mi ocazia de a-l evita și eu pe *acesta*. Dacă iese la iveală, cade Seddon și noi toți odată cu el!

Femeile se năpustiră cu întrebări asupra lui Violet, fetele deja își povestiseră aventura. Copilele nu înțeleseseră ce se petrecuse și relataseră că Mr. Seddon avea whisky în birou și că Mr. Bromley ar dori să devină trezorierul noului guvern.

– Și despre dreptul femeilor la vot au discutat! adăuga Roberta, când Violet reveni.

Matariki, Kate și Meri erau pe punctul de a trage concluziile, dar tăcerea lui Violet le dezamăgi profund.

– Vreți să ne confirmați ceea ce credem? întrebă, în cele din urmă, Kate Sheppard.

– Acum trebuie să mănânc ceva, răspunse ea, dar răscoli doar mâncarea de pe farfurie.

Atamarie și Roberta mâncară însă cu o poftă și mai mare. Nimeni nu le mustrase pentru incursiunea în clădirea parlamentului.

– Dacă nu ajungem prim-miniștri, putem să ne facem spioane, fu de părere Atamarie. A fost palpitant în debara, aș face așa ceva în fiecare zi!

Proprietăreasa locuinței lui Violet se cam supără când Sean Coltrane bătu la ușă seara târziu.

– Nu știți cât este ceasul? întrebă ea indignată și pufnind.

Sean mirosea și a whisky.

Violet îl auzise și ieșise din camera ei.

– Lăsați, Mrs. Rudyard, este ceva important, spuse ea. Ne-ați putea permite să discutăm în salonul dumneavoastră?

Severa Mrs. Rudyard le mai permisese asta lui Violet și lui Sean. De fapt, ea nu avea nimic împotriva relației dintre tânăra văduvă și deosebit de distinsul parlamentar, deși veghea să se păsteze decența, dar în seara aceasta bărbatul părea beat.

– Nu aici, Violet, decise Sean în timp ce ea încă se mai gândea. Știu, Mrs. Rudyard, că astfel o compromit pe Mrs, Fence, dar este important. Trebuie să rămână între noi. Hai, Violet.

Violet își pusese deja un șal și trecuse în grabă pe lângă Mrs. Rudyard înainte ca aceasta să fi apucat să protesteze. Îl urmă pe scară pe Sean, până în stradă. El se opri abia după ce ieșiseră din raza vizuală a bătrânei, care fără îndoială că îi urmărea de la fereastră.

– Îmi pare rău, Violet, și de whisky, începu el. Dar între bărbați așa ceva se discută mai bine la băutură. În plus, altfel nici nu aș fi avut curajul să te smulg de lângă balaurul Mrs. Rudyard.

– Era să mor de grijă! îi reproșă Violet. Matariki și celelalte m-au tocat ore în șir. Bănuiau ceva, îmi pare rău, dar au vorbit fetele.

– Păstrează totul pentru tine, Violet, mai sunt doar trei zile. Iar noi, adică Mr. Leicester, Mr. Torrance și cu mine am convenit că nimic nu trebuie să răsufle în public, nimic din ceea ce ai auzit tu. Seddon este totuși pentru Partidul Liberal, ceea ce face el lovește în tot guvernul. Dacă vorbești cu presa, ei îl vor sili să se retragă, poate se va ajunge la noi alegeri și asta nu ne-ar avantaja.

Sean o privi rugător pe Violet.

– Dar dacă Bromley votează împotriva legii, interveni Violet.

Sean clătină din cap.

– Cu Bromley vorbesc eu mâine. Și Leicester vorbește cu Seddon. În plus, am făcut un târg cu Leicester și Torrance. M-am angajat pentru tine că nu vei discredita Partidul Liberal, și în schimb ei votează pentru dreptul femeilor și maorilor de a vota. Vom câștiga cu 20 la 18. Tu trebuie doar să spui „da", Violet.

Violet confirmă fără niciun entuziasm. Era furioasă pe Seddon și i-ar fi plăcut să îi facă rău. Dar Sean și mulți alții din partidul lui erau oameni cinstiți, porniți să facă din Noua Zeelandă statul cu cea mai progresistă legislație din lume. Ei nu aveau voie să permită ca prostia unui politician incult de provincie, împins de soartă în față, să distrugă totul.

Sean zâmbi ușurat când ea aprobă. El o urmărise cu atenție în timp ce se gândea. Iubea chipul ei serios, cutele ce apăreau pe fruntea ei, de altfel netedă ca marmura, când judeca o problemă ce era prea dificilă pentru mica Violet Paisley din Treherbert. Îi iubea și zâmbetul triumfător când lua o hotărâre.

Nu ar fi trebuit să bea whisky. Dar altcumva nu ar fi avut curajul să o sărute, dacă...

Sean se aplecă spre Violet când aceasta îl privi zâmbind. Era atât de mică, de firavă și totuși îi protejase pe toți. Sean spera ca măcar acum să îi permită să aibă el grijă de ea.

Violet văzuse deseori oameni sărutându-se, dar ea nu o făcuse niciodată. Desigur că fusese nevoită să suporte limba lui Eric în gura ei, dar pentru ea acesta nu fusese niciodată un sărut. Acum însă, ea deschise buzele pentru Sean. Și se minună că nu simți whisky-ul, ca atât de des la Eric. Ea simți miros de mentă și pe lângă excitația crescândă simți un gen de agitație. El trebuie să se fi dus acasă, ca să se spele pe dinți. Deci planificase ceea ce se petrecea acum.

I-o spuse în față, când, în cele din urmă, se îndepărtară unul de altul.

Sean confirmă.

– A trebuit să îmi fac curaj. Până acum nu am compromis niciodată o femeie, Violet Fence. Iar mâine Mrs. Rudyard cu siguranță are să bată toba în tot Wellingtonul. Nu doar renumele tău va fi ruinat.

Violet trase adânc aer în piept. Se întrebă cum ar reacționa Matariki în această situație. Ori Atamarie. Ea aș fi spus probabil că o femeie prim-ministru ar trebui să ia cu totul alte decizii.

Violet îl privi ștrengărește pe Sean.

– Ar exista poate o cale de a evita scandalul, zise ea. Dar ar trebui să mă mai întrebi ceva și eu ar trebui să răspund „da".

Sean zâmbi. Și îi puse întrebarea.

CAPITOLUL 3

Cu o zi înainte de votarea legii cu privire la dreptul femeilor la vot, prim-ministrul Richard Seddon se schimbă cu 180 de grade. Recunoscu valorile fundamentale ale liberalismului și declară solemn că cere egalitate în fața legii și dreptul la vot pentru femei și maori.

Adepții lui din Partidul Liberal și mai ales conservatorii nu mai înțelegeau nimic. În afara parlamentului se sărbătorea totuși schimbarea punctului de vedere al șefului guvernului. Popularitatea lui Seddon în rândurile întregii populații crescu, iar femeile îl aclamau în fața clădirii parlamentului.

– Individul chiar a reușit să profite de acest lucru! zise Sean.

Sean și Violet conveniră să le încredințeze lui Matariki și Kupe secretul lor. Matariki reușise oricum să afle de la fiica ei ce discutaseră Bromley și Seddon, iar restul își imaginase. În plus, în special Sean avea nevoie de cineva cu care să discute.

– Un populist sadea, își exprimă părerea Kupe. Trebuia să ne așteptăm la așa ceva de la el, Sean. Eu cred că ne așteaptă ani interesanți!

Sean clătină din cap.

– Poate că pe tine, Kupe, dacă vei fi ales în parlament. Și cu voturile maorilor și ale femeilor, vei reuși sigur. Dar eu mă opresc. Cât mai este Seddon la putere, eu nu mai pot face nimic. Se știe cum își tratează adversarii. Și nici nu mai am chef. Dacă va continua tot așa, dacă va trebui să lupt doar cu prostia și corupția... Nu sunt făcut pentru asta. Firește că rămân până în noiembrie, după care nu mai

candidez. Mă voi întoarce la Dunedin cu Violet, voi deschide un birou de avocatură și voi sprijini comunitatea lui Peter în problemele jurudice.

– Specialist în divorțuri? îl necăji Matariki.

– Și în probleme funciare. Mă gândesc să revăd problema Parihaka. Poate că veți primi despăgubiri.

– Da, când s-or ciocni cerul și pământul, mormăi Kupe.

Matariki privea pe fereastră. La Wellington ploua iarăși.

– Nu ar fi imposibil, spuse ea. Poate că zeii se vor urni, dacă Rangi plânge neîncetat.

Pe 19 septembrie, când guvernatorul a semnat legea pentru dreptul femeilor la vot și astfel aceasta a intrat în vigoare, soarele strălucea deasupra Wellingtonului, iar femeile dansau pe străzi. Matariki o îmbrățișă pe Amey Daldy, care venise și ea pentru a sărbători triumful în capitală.

– Am reușit, Mrs. Daldy! jubilă ea. Drept de vot pentru noi și pentru femeile maori! V-ați fi gândit la asta când am început să le învățăm limba engleză?

Amey Daldy îi surâse cu bunăvoință. În această zi părea chiar frivolă. Nu purta unul dintre taioarele ei negre ori maro, ci unul verde-deschis, la care își asortase o pălărie cu flori. Îi iertă lui Matariki rătăcirile și aceasta renunță la propunerea de a bea un pahar de șampanie pentru victorie. Ea era fericită și agitată peste măsură în urma eforturilor depuse în zilele anterioare.

Așa cum prevăzuse Sean, legea a fost adoptată pe 8 septembrie cu 20 de voturi pentru și 18 împotrivă, dar după aceea a fost încă o dată trecută prin parlament. Adversarii sufragetelor au sperat până în ultima clipă că guvernatorul va face uz de dreptul său de veto și au încercat să îl influențeze. A plouat cu petiții și contrapetiții, femeile din front nu au avut o clipă de liniște. Aproape fiecare cetățean purta o camelie albă sau roșie ca semn al susținerii ori respingerii dreptului femeilor la vot. Lordul Glasgow, guvernatorul, nu s-a lăsat impresionat.

Spre deosebire de Richard Seddon, el nu prefera autocrația. Legea fusese adoptată, iar semnătura lui era doar o formalitate.

Femeile respirară ușurate imediat ce câștigară lupta definitiv. Matariki vru să sară de gâtul lui Kupe, dar el se opuse vehement.

– Tare aș vrea să știu ce s-a petrecut între cei doi, îi șopti Violet lui Sean.

Matariki o auzi.

– Și eu, mormăi ea. Dumnezeule, doar nu mi se poate lua în nume de rău că în urmă cu peste zece ani m-am îndrăgostit de un *pakeha!*

28 noiembrie a fost o zi luminoasă de început de vară. Florile străluceau precum veșmintele estivale multicolore ale femeilor, care pentru prima oară pășeau mândre spre urne – scria mai târziu o gazetă din Christchurch, redând atmosfera de pe străzi.

– Să sperăm că la vot nu vor exista probleme, se arătă îngrijorată Matariki când se întâlni cu prietenii ei la ora unsprezece, la votarea festivă.

Unele ziare exprimau astfel de temeri și se spunea că forțele de poliție erau concentrate în apropierea locurilor unde se vota.

– Tocmai asta facem noi acum! spuse râzând Violet.

Și ea strălucea în această zi precum soarele. Roberta petrecuse noaptea la Matariki și Atamarie, și Violet se întâlnise cu Sean. După o cină festivă la Commercial, ea îl urmase cu inima bătându-i tare la mica lui locuință, pe care o închiriase în apropierea parlamentului.

– Nu este nevoie să faci asta, Violet, spusese blând Sean când îi văzu chipul palid. Putem aștepta până în noaptea nunții.

Violet clătină din cap:

– Eu nu sunt pudibondă, răspunse ea. Sunt doar...

Sean o sărută cu gingășie.

– Nici nu îți poți imagina că dragostea mea te va face fericită. Nu îți poți imagina că...

– Că nu doare, șopti Violet.

Sean o strânse în brațe și o privi în ochi.

– N-am să-ți provoc niciodată durere! spuse el. Îți promit. Nu încui ușa și nu te reține cu forța. Oricând vrei să pleci...

Violet dădu din cap.

– Strânge-mă tare, te rog, murmură ea și se lipi de el când acesta o ridică și o trecu pragul apartamentului său.

Se așeză cuminte pe patul lui și îl ajută să îi desfacă șnururile și copcile rochiei.

– Nu trebuie să dai totul jos, șopti rușinată Violet, mai ales că Sean nu stinsese lumina.

Sean râse.

– Nu, pentru asta nu trebuie să fii goală, dar aș dori mult să te privesc, Violet. Și tu trebuie să mă privești. Ne vom privi amândoi, ne vom auzi, ne vom atinge și ne vom simți gustul. Aș vrea să mă contopesc cu tine, Violet.

– Ca... în Biblie? întrebă ea. Eva „îl cunoscu pe Adam"?

Sean confirmă cu seriozitate:

– Exact așa, Violet, ne vom cunoaște unul pe altul. Și vom începe prin a ne săruta.

Sean îi acoperi trupul cu sărutări și pentru Violet începu o noapte de vrajă. La sfârșit i se dărui cu toată bucuria și își exploră ea însăși trupul mlădios și puternic. Când, în cele din urmă, adormi în brațele lui Sean, uită de tot ce fusese până atunci. Între ceea ce făcuse Eric cu ea și ceea ce trăise împreună cu Sean era o distanță infinită. Ea nu îl „cunoscuse" pe Eric niciodată și nici nu voise să o facă.

Alături de Sean, miji ochii în dimineața însorită. Ziua alegerilor! Un minunat început! Existau atâtea lucruri de care se putea bucura. Brusc, Violet își văzu viața ca un drum luminos al bucuriei și al satisfacțiilor. Nu era de mirare că frumusețea și lumina ei interioară triumfau în fața celorlalte femei cu care se întâlnea în această zi.

– Rochia îți vine deosebit de bine, zise Matariki, care își salută prietena și fratele vitreg zâmbind și făcându-le cu ochiul. Un dar nupțial?

Violet roși imediat, dar Sean dădu din cap râzând.

– Un dar de logodnă! o corectă el. Și mulțumesc cerului că i se potrivește!

Rochia Empire de culoarea apei mării și pălărioara asortată proveneau de la Lady's Goldmine. I-o comandase Sean și Kathleen îi aproximase măsurile cu mare precizie, după cum se dovedise.

Matariki purta o rochie cu aplicații roșii-aurii, care se asorta cu părul ei negru și cu tenul brun-auriu. Kupe părea că nu se mai sătura să o privească, cu toate că își întorcea rușinat ochii imediat ce erau pe punctul să îi întâlnească pe a ei. Însă Matariki râdea mucalit. I-ar fi plăcut să reînnoade relația cu Kupe și probabil mai mult de atât. La Parihaka și înainte în Waikato, acesta îi fusese un simplu prieten, pe care nu îl putuse lua prea în serios. Jocul lui în Hauhau îi era încă viu în minte.

Acum, situația era cu totul alta. Pe parcursul lunilor de colaborare, Kupe se dovedise un tânăr avocat extrem de competent, îndatoritor, dar perseverent în relațiile cu maorii, precum și cu *pakeha*. El vorbea ambele limbi, se prezenta distins și sigur pe el și se impusese în fața ei și prin încăpățânare. Ea nu știa cu ce îl rănise, pentru ce o ura, dar decizia lui fermă de a nu se mai apropia de ea o motiva să încerce să îl seducă. Noua rochie cu un decolteu larg era parte a acestei tactici. Costase foarte mult, dar Matariki considera că merita. Era foarte elegantă, ca toate femeile din insulă, care în această zi de alegeri purtau cele mai frumoase toalete ale lor. Femeile Noii Zeelande păreau hotărâte să facă o sărbătoare din primul lor vot, lucru la care aderase și ea. Temutele proteste erau excluse, iar purtătorii cameliilor roșii se dovedeau perdanți înțelegători: își lăsaseră florile acasă și pe străzi domina albul.

Premierul Seddon înmânase președintei Women's Franchise League din Wellington un buchet de camelii albe, după ce aceasta votase.

– Pentru liberali, sper! spusese el galant.

Femeia nu mai știa încotro să privească. Sean, care umbla cu prietenii lui de la un centru de votare la altul și care surprinsese scena, se bătu cu degetul pe frunte:

– Tu chiar vrei să intri în acest parlament? îl întrebă el pe Kupe.

Acesta ridică din umeri. Nu se înscrisese pentru actualele alegeri, el intenționa să se ducă în Waipatu și să lucreze mai întâi în cadrul Te Kotahitanga. Doar era avocat, specializat pe probleme funciare. Parlamentul maorilor îi făcuse o ofertă.

– Cineva trebuie să o facă. Iar acum, că avem voie să votăm, în Camera inferioară nu se vor mai afla oameni de paie ai *pakeha*. Nu vreți să mergem să mâncăm undeva? A început să mi se facă foame.

Matariki, Violet, Sean și Kupe mâncară la o cafenea stradală, care, spre regretul lui Matariki, nu servea șampanie.

– Este nedrept! se plânse ea. Bărbații se întâlnesc în puburi, discută evenimentele până când se numără voturile și mai și beau. Doar noi...

– Eu aș mai avea două sticle cu șampanie la birou, spuse Sean făcând cu ochiul. Nu am avut curaj să le scot mai înainte. Doar știți ce crede Meri despre așa ceva.

Dimineața, Meri Te Tai Mangakahia trecuse pe la ei. Ea încă nu avea drept de vot – pentru locurile maorilor în parlament se vota abia pe 20 decembrie –, dar venise cu soțul la Wellington pentru a lua parte la triumful femeilor. Soții Mangakahia fuseseră invitați la un dineu și după ce Matariki și Violet votaseră, se despărțise de ele nu fără a face câteva remarci veninoase pe seama faptului că Matariki vota astăzi, și nu mai târziu, odată cu cei din tribul ei. Ca fiică oficială a lui Michael Drury, era considerată irlandeză. Meri Te Tai nu știuse asta.

– Cu atât mai bine, altfel nu mi-ar fi încredințat conducerea biroului ei, spuse cu satisfacție Matariki.

Meri Te Tai putea fi la fel de severă ca Amey Daldy și mai era și împotriva alcoolului.

– Atunci să ne întoarcem la birou și să ne îmbătăm acolo! decise Matariki, de data asta bucuroasă. Aduc eu șampanie din clădirea parlamentului. Mă conduci tu, Atamarie!

Violet râse cu înțelegere. Matariki era puțin invidioasă că aceasta cercetase clădirea parlamentului împreună cu fetele, în timp ce ea nu o vizitase niciodată. De data aceasta, Atamarie pătrunse cu capul sus pe intrarea principală. Cu toate că încă nu fusese ridicată interdicția pentru femei, nu le opri nimeni. În timp ce Sean cu ceilalți se duceau spre birou, Matariki admira holul principal al parlamentului.

– Birourile sunt sus, o grăbi Atamarie.

Era cam riscant să rămână prea mult în clădire. În acea zi, parlamentul nu era gol. Probabil că în timpul nopții intraseră aici noii parlamentari și plecaseră cei vechi, iar unii doreau să sărbătorească în birouri ori să își înece frustrarea în whisky-ul ascuns pe acolo.

Atamarie o trase pe mama ei în sus pe scări și căutară biroul lui Sean, care din fericire nu era greu de găsit. Iar Sean le explicase clar unde se afla șampania.

– S-a gândit și la gheață! râse Matariki și scoase un răcitor pentru șampanie din dulapul cu documente, unde erau păstrate două sticle de șampanie franțuzească. De Sean m-aș putea îndrăgosti!

– Mami! o dojeni Atamarie.

În acel moment, amândouă priviră către ușă. Pe culoar se auzea cineva mergând, dar nu se îngrijorară, gândindu-se că era vreun parlamentar în drum spre biroul lui.

Pașii se opriră în fața ușii biroului lui Sean, ca și cum omul voia să citească numele pe plăcuța de la intrare. Deci nu era de-al casei. Matariki avu senzația unui pericol iminent când clanța ușii se mișcă. Și se pare că și Atamarie simți același lucru. Instinctiv, fata se ascunse sub voluminosul birou al lui Sean. Bizară fu și reacția bătrânului Dingo, care urcase răbdător scările în urma celor două. Acesta se proțăpi în fața lui Matariki și începu să latre și să mârâie.

Bărbatul care intră era blond, încă suplu, dar mai corpolent decât în amintirile lui Matariki. Privirea ochilor lui căprui-verzui

era la fel de pătrunzătoare ca odinioară și Matariki se sperie când îi văzu chipul lui Colin Coltrane. Trăsăturile sale atât de atrăgătoare pe vremuri erau deformate – nasul îi fusese zdrobit în mod sigur de mai multe ori și se vindecase prost, maxilarul îi era strâmb și avea o sprânceană brăzdată mefistofelic de o cicatrice.

– Colin! strigă înspăimântată Matariki. Pentru Dumnezeu, ce ți s-a întâmplat?

Colin Coltrane era la fel de surprins ca ea, dar își reveni repede și pe chip îi apăru un zâmbet schimonosit. Lui Matariki i se păru că recunoaște surâsul lui victorios de odinioară.

– Ca să vezi, Matariki! zise el. Vocea îi era răgușită, probabil ca urmare a maxilarului deformat. Când deschise gura, se văzu că îi lipseau și câțiva dinți. Să te întâlnesc aici... drăguță ca înainte și sălbatică. El râse, se uită la șampanie și adăugă: Să nu-mi spui că acum îl fericești pe frate-meu!

– Fratele tău este logodit, răspunse calmă Matariki. Iar tu ești încă însurat ori Chloé a divorțat?

Colin se apropie de ea.

– Sunt din nou liber, rânji el. Dar mizerabila mi-a păstrat numele. I se potrivește grozav, acum o cheamă ca pe târfa ei. Cine nu le cunoaște le ia drept surori, tare drăgăstoase una cu cealaltă.

El râse sardonic.

– Ei, în schimb, ai păstrat casa, remarcă ea. O herghelie, un hipodrom, un conac – nu este puțin în schimbul unui nume.

Colin își atinse fața și spuse de data aceasta fără urmă de veselie în glas:

– Tot ce am primit este... și nu am idee cum de au descoperit nemernicii chestia cu fraudarea pariurilor. Aș fi jurat că Chloé nu știa nimic despre asta. Mi-ar fi reproșat-o pe lângă toate necazurile pe care le-am avut ultima dată.

– Fraudarea pariurilor? întrebă prevăzătoare Matariki.

Ea știa de carnețelul lui Eric Fence, dar cu siguranță era mai bine să îi nu îi dezvăluie lui Colin implicarea lui Violet în această chestiune.

Colin privi pe fereastră Wellingtonul estival, lăsând impresia că gusta priveliștea.

– În orice caz, așa îi spun ei. În realitate, nu era chiar atât de grav. Un cal puțin ajutat, altul potcovit greșit...

– Ai potcovit cai în așa fel încât să șchiopăteze? se revoltă Matariki. Violet nu îi dăduse amănunte despre potlogăriile acestuia. Și astfel să nu mai poată câștiga! Este meschin, Colin!

Matariki îl fulgeră furioasă cu privirea pe tatăl fiicei ei. Nu l-ar fi crezut capabil să facă rău unui cal.

Dingo mârâi.

– Deci mai ai potaia. Face teatrul ăsta și când se apropie Sean de tine? zise venind amenințător spre Matariki. Ești frumoasă, micuțo, nu ar fi trebuit să te las să pleci.

Colin îl lovi cu piciorul pe Dingo când acesta îl apucă de pantaloni. Puse mâna pe Matariki.

Ea se eliberă agilă.

– Lasă-mă, Colin! spuse ea cu asprime. De fapt, ce cauți aici? Îl căutai pe Sean?

Colin confirmă.

– Oh, da, dulceață. Mă gândeam să îl întreb pe frățiorul meu cui îi datorez trădarea. Cineva trebuie să le fi șoptit bockmakerilor. Și primul care mi-a trimis bătăușii era din Dunedin.

Matariki arătă spre fața lui Colin:

– Asta ți-au făcut-o cei care aveau de primit bani?

Colin rânji.

– Ai priceput, Riki. Și cu asta ai răspuns și la întrebarea referitoare la herghelie, hipodrom și casă. S-a vândut totul, drăguță. În contul pariurilor pierdute, cum s-au exprimat domnii. Și au solicitat asta cu foarte multă insistență. El duse din nou mâna la falcă și continuă: Ce bine că te revăd aici! Cu ajutorul tău poate scot o compensație de la Sean. Ce zici, plătește ceva pe tine, dacă te iau acum cu mine? El o apucă de braț și cu o mișcare îndemânatică i-l răsuci la spate. Luăm și șampania, pentru o seară plăcută. Și mâine îi dăm

de veste lui Sean, poate printr-un mesaj prins de zgarda unui câine, unui câine mort.

Și îl mai lovi o dată cu piciorul pe Dingo.

– Nemernicule!

Matariki încercă să se elibereze, dar Colin o ținea bine.

– Scumpo, mai bine vii de bunăvoie decât să arăți pe urmă ca mine, nu?

În timp ce Matariki se mai gândea cum să scoată de la el vreo informație privind locul în care intenționa să o ducă, pentru că Atamarie asculta cu siguranță și putea să anunțe apoi poliția și pe Sean, ușa se deschise.

– Dă-i imediat drumul! răcni Kupe, și pentru prima dată Matariki văzu în el un adevărat războinic.

Nici tatuajele și nici *haka* dansată de Kupe la Parihaka nu făcuseră din el un războinic. Ci furia îl transformase pe acest bărbat blând și inteligent într-unul turbat. Kupe sări la Colin, o smulse pe Matariki și îl lovi pe bărbat în față cu pumnul. Colin se prăbuși la podea.

– Nu! scânci el și încercă să își apere cu ambele mâini nasul deja plin de sânge.

Lui Matariki i se făcu aproape milă. Acesta nu era laș, dar bătăușii interlopilor din Dunedin, Christchurch și de pe unde mai pariase Eric trebuie să îl fi zdrobit.

– Oh, o bătaie cinstită nu ar vrea domnul. Cu disputele onorabile ai avut mereu dificultăți, sergent Coltrane!

– Nu am avut nimic de-a face cu arestarea dumneavoastră, gemu Colin. Credeți-mă!

– Nu! ripostă Kupe. Dar cu faptul că după aceea am rămas șase luni în acea cocină din Lyttelton, unde era să mor, ai avut de-a face!

Matariki îl privi uluită pe Kupe, apoi își întoarse privirea către Colin.

– Eu l-am întrebat, șopti ea. A spus că nu știa unde ești.

Kupe râse.

– Și tu l-ai crezut! Pe atunci aveai ochi doar pentru el, nu mai gândeai. Cum de-ai putut fugi cu el, Matariki? Cum ai putut să o faci?

El îi aruncă o privire deznădăjduită tinerei femei.

Matariki înghiți în sec:

– Kupe, cui i-ar fi folosit dacă m-aș fi lăsat și eu închisă? Mi-a spus că vom fi condamnați toți la mai multe luni de închisoare. Și că mă va scoate clandestin și... și îmi era frică. Tu dispăruseși și în fiecare zi erau ridicați tot mai mulți oameni.

– Și la două mile de Parihaka erau eliberați! tună Kupe. În ultimele zile nu a mai fost nimeni arestat, Matariki. Ori erai transportată pe cea mai rapidă cale la tribul tău, ori îți dădeau drumul în vreun tufiș. Cu o excepție. El îl privi cu ură pe Colin și adăugă: Ce i-ai spus tu acelui Bryce despre mine, Colin? Că sunt un instigator? Un criminal ascuns în Parihaka? Bănuiesc că ultima variantă judecând după modul în care m-au tratat. M-au trimis în Insula de Sud, Matariki, în lanțuri. În cocina aia de pușcărie în care plugarii au fost închiși fără a li se da dreptul la un proces luni bune. Dacă nu ar fi atras atenția unor ziariști și unor prelați, am fi fost uitați acolo. Cu apă și pâine, de care oricum ne lipseau cu plăcere. Fără curățenie în celule, fără încălzire iarna. Era umezeală și frig în celule, Matariki, și toaletele dădeau pe afară. Am făcut holeră și pneumonie în timp ce tu te întindeai cu *pakeha* al tău! Cu puțin înainte să fi murit primii, ne-au scos. Direct în cel mai apropiat lazaret, abia am scăpat. În timp ce Miss Matariki plănuia cu Mr. Coltrane înființarea unei herghelii! Probabil cu câțiva sălbatici maori ca grăjdari.

În privirea lui Kupe se citea furia oarbă.

Matariki însă nu plecă privirea.

– Astea nu le știam, Kupe! zise ea încet. Am auzit de tine abia când studiai la Wellington. De la celelalte tinere, mai întâi de la Koria, pe urmă de la Pai. Ele mi-au scris că nu vrei să știi de mine și am avut impresia... am avut impresia că erai cu una dintre ele.

Kupe pufni.

– Ai avut o impresie greșită. Tocmai voiam să te văd când am auzit că nenorocitul acesta te-a părăsit după ce te-a lăsat gravidă!

Vru să îl lovească cu piciorul pe Colin, care se răsuci pe o parte gemând, și scăpă de lovitură. Kupe râse și îl scuipă.

– Kupe! strigă Matariki dezaprobându-l. Ne-ai căutat? Dar eu și Atamarie nu eram greu de găsit.

– Am primit o scrisoare de la Amey Daldy, continuă el obosit. Nu voia să lucreze cu o fată imorală. Tu erai văduvă, iar de un oarecare Colin Coltrane nu auzise niciodată. Hm... atunci am renunțat. Doi *pakeha* atât de repede unul după altul, cu unul dintre ei căsătorită. El zâmbi amar, apoi spuse: Sperasem să apar ca un prinț din basme, care să te salveze. Că la asta am experiență. Dar tu...

Matariki îl privi cu toată seriozitatea.

– Astăzi tu m-ai salvat din nou, constată ea uitându-se la Colin, care își întoarse fața de la ea.

O privire ce oglindea un adânc dispreț. După care se reculese. Kupe, în sfârșit, vorbea, în sfârșit mărturisea de ce era atât de supărat pe ea.

– Mai târziu trebuie totuși să fi aflat că eu nu eram măritată! insistă ea renunțând la tonul de reproș. La Wellington. Eu mi-am păstrat numele Drury.

– Mie îmi era de ajuns să arunc o privire asupra chipului fiicei tale ca să îmi dau seama că nu putea fi decât acest rahat. Arătă spre Colin și adăugă: Dar era prea târziu, Matariki. Nu mai voiam.

Dar expresia din ochii lui spunea că mințea.

Matariki surâse:

– Poate că acum vreau eu. Consider că a sosit vremea să mă ierți. Aveam optsprezece ani și eram îndrăgostită.

– Și eu! spuse sec Kupe. Când tatăl tău te-a adus la Hauhau, aveam optsprezece ani și eram îndrăgostit. Și? La ce mi-a folosit?

– Mie nu mi-a folosit la nimic, răspunse Matariki. Iar pe tine Mrs. Daldy te-a mințit, pe mine m-a mințit Pai. Nu vrei să o luăm de la început? Ea făcu un pas spre el și adăugă zâmbind: Eu sunt

Matariki Drury. Fiică de căpetenie. Sunt în căutarea unui războinic cu o *mana* serioasă.

Kupe o privi nehotărât.

– Eu nu sunt războinic.

– Oh, ba da! strigă Matariki și arătă spre tatuajele lui. Dumneavoastră luptați totuși pentru poporul dumneavoastră, Mr. Kupe, nu? Nu cumva tocmai ați obținut o victorie decisivă?

Pe Kupe îl pufni râsul. Se stăpânise atâta vreme, cu toate că nu putea să îi reziste. Se îndreptă, luând atitudinea unui războinic maori, care își prezintă *pepeha*.

– Bine, Matariki Drury. Dar am o surpriză pentru dumneavoastră. Nu sunt un oarecare Kupe. Numele meu este Paikeha Parekura Turei, din tribul Ngati Porou. Strămoșii mei au venit cu Nukutaimemeha în Aotearoa. Hikurangi este muntele – *maunga* – Waiapu este râul.

– Foarte bine, dar nu vreau să știu atâtea amănunte! îi întrerupse Matariki efuziunea temeinic pregătită. O *pepeha* putea dura mult, iar Matariki nu era interesată de genealogia lui Kupe până la a cincea spiță. Dar de unde știi astea? Spuneai mereu...

Kupe radia văzând efectul surprizei lui.

– Hamiora mi le-a spus. Au făcut cercetări în zona tribului meu. Pentru că ei nu pot trimite pe cineva în parlament care nu își cunoaște canoea cu care i-au venit strămoșii și Te Kutahitanga m-a ajutat să-i aflu.

De data aceasta, el îi permise lui Matariki să se mai apropie și păru că se așteaptă ca ea să îi sară de gât. Ceea ce nu se întâmplă, ea își apropie doar nasul și fruntea de fața lui în tradiționalul *hongi*.

– *Haere mai,* Paikeha Parekura Turei, zise ea cu tandrețe. Și cu asta blestemul care te apăsa să dispară.

– Blestem? întrebă mirat Kupe.

Matariki își dădu ochii peste cap:

– Pentru Dumnezeu, Kupe! O femeie se străduiește să îți ridice blestemul și tu nici măcar nu îți mai amintești de el?

Kupe zâmbi.

– Te referi la Pai, la ieșirea ei puerilă? Să fiu părăsit de spiritul de la Parihaka atât timp cât port numele dat de tine?

Matariki confirmă.

– Nu face haz pe seama asta! îl preveni ea. În orice caz, eu nu am prea remarcat spiritul de la Parihaka în ultima vreme. Ori poate ai devenit pașnic?

Colin Coltrane gemu. Încerca să se ridice de jos, dar privirea lui Kupe îl făcu să renunțe.

– Doar nu îmi reproșezi că l-am pus jos pe nemernic! se îndoi Kupe.

Matariki se încruntă.

– Nu. Mă gândeam doar la iertare și uitare în privința unei anumite fiice de căpetenie.

Kupe mustăci și o luă în brațe. Matariki lăsă capul pe spate, dar în acel moment Dingo începu să mârâie.

– Nu iarăși! oftă Matariki, dar își dădu seama că animalul reacționase doar la Colin, care se folosise de ocazie pentru a se târî spre ușă.

Kupe îi dădu drumul lui Matariki, se duse la el și îl ajută să se ridice.

– Plecați de aici și gândiți-vă la spiritul Parihaka! se răsti el. Pe Matariki lăsați-o în pace. Dacă vreți să vorbiți cu fratele dumneavoastră, are ore de audiențe!

Colin se furișă afară. Din nou, Matariki aproape că îl compătimi. Dar apoi, când Kupe o sărută, uită de el, după cum uită de tot ce o înconjura. Era mai bine decât odinioară sub cerul înstelat de deasupra Aucklandului. De tânărul războinic îi fusese milă atunci, pe puternicul luptător de acum îl iubea.

Kupe și Matariki se speriară când Atamarie își făcu apariția de sub birou. Matariki uitase de ea. Și Kupe se simțea penibil.

– Atami, îmi pare rău, murmură el. Nu știam că ești acolo, altfel mi-aș fi controlat vorbele. Mă refer la Coltrane. Oricum este un nemernic.

Atamarie se lipi de mama ei, pe Kupe nici nu îl băgă în seamă, și cu siguranță că ea era preocupată de cu totul alte lucruri decât vorbele lui. Era palidă și tremura.

– Mami, șopti ea, mami este... era... tatăl meu acest bărbat rău, respingător?

Matariki își căuta cuvintele. Cum să îi explice fetei? Cât de mult înțelesese Atamarie din ce discutase ea cu Kupe? Ce știa ea despre Colin?

Kupe luă fata de după umeri, o desprinse ușor de rochia mamei ei și o întoarse cu fața la el. Și pentru prima dată nu văzu pe chipul ei trăsăturile lui Colin, pe care le urâse, ci descoperi ochii ușor oblici ai lui Matariki, gura roșie ca fraga, gata să zâmbească zglobiu, și tenul ei cu irizații aurii. Îi aruncă lui Matariki o privire între rugăminte și scuză. Apoi o privi în ochi pe fată.

– Nu, Atami, spuse el. Eu sunt tatăl tău.

CAPITOLUL 4

– Vreți să trăiți în Insula de Nord, dar pe fată o lăsați la noi?

Miss Partridge, directoarea Otago Girls' School din Dunedin, purta niște ochelari cu lentile mai groase decât în urmă cu douăzeci de ani. Lui Matariki îi păru din altă epocă, dar era doar o vârstnică în putere, care își plimba privirea deosebit de severă de la viitoarea elevă la părinții ei. Pe Atamarie nu o intimida. Ea îi surâdea sigură pe sine bătrânei doamne.

– Am vrea să ne întoarcem la Parihaka, o lămuri Matariki.

Acum își putea imagina cu ușurință cum se zvârcolise mama ei atâția ani sub privirea lui Miss Partridge și mai că îi venea și ei să facă o reverență în fața acesteia când o reîntâlni. De când fusese ea elevă, în biroul lui Miss Partridge nu se schimbase nimic, și Matariki se simți din nou ca micuța de unsprezece ani chemată la interogatoriu în fața directoarei.

– Poate că ați auzit...

Miss Partridge se încruntă.

– Eu știu să citesc, copilă, replică ea plină de demnitate. Sunt bătrână, dar nu sunt oarbă ori surdă, și nici ignorantă. Un experiment interesant. Dar așezarea nu a fost distrusă?

Matariki confirmă cuminte:

– Ba da, Miss Partridge. Scuzați-mă... Se adună și continuă: Dar acum a revenit Te Whiti și oamenii lui reconstruiesc satul. Eu și soțul meu vrem să îi ajutăm. El va lucra ca avocat, iar eu voi conduce

școala elementară. Am cumpărat acolo și pământ. Nimeni nu ne va mai alunga.

– Aha...

Miss Partdridge examină oarecum dezaprobator ținuta lui Matariki, un compromis între portul tradițional maori și îmbrăcămintea *pakeha*. Matariki purta o fustă de culoare închisă și o bluză țesută în culorile tribului, iar părul îi cădea liber până la coapse. Nu era neapărat cum Miss Partridge considera că trebuie să fie o profesoară și pe deasupra fosta ei elevă părea căsătorită! Pentru Miss Partridge, o profesoară cu familie era de neconceput.

– Mda, vremurile se schimbă, observă ea fără prea mult entuziasm.

Matariki confirmă din nou.

– Noi sperăm că spre mai bine! rosti ea bucuroasă de presupusa înțelegere. Dar pentru început nu vom avea un colegiu, în prezent, acolo nici nu mai există copii de vârsta lui Atamarie. Cu o mină mai întunecată, adăugă: și câți copii erau odinioară...

– În Parihaka, Atamarie nu poate progresa conform aptitudinilor ei, interveni Kupe, și el o apariție neobișnuită pentru directoare, care încercă să rămână politicoasă și în niciun caz să nu se uite la tatuajele lui. Și deoarece prietena ei cea mai bună, Roberta Fence, va veni la anul la Dunedin și va urma aceeași școală, am considerat că este o idee bună să ne înscriem fiica aici.

– La sfârșit de săptămână, ea poate să meargă la părinții mei, adăugă Matariki. Și la tribul meu. Mi-ar plăcea foarte mult să petreacă mai mult timp la Ngai Tahu. Până acum, noi nu am locuit niciodată într-o *marae*.

Privirea severă a lui Miss Partridge trecu acum de la fosta ei elevă și de la soțul acesteia, a cărui exprimare aleasă era în contrast cu aspectul marțial, la fiica lor. Examină cu satisfacție părul blond al lui Atamarie, tenul ei întunecat și ochii cu irizări căprui-aurii. Dacă nu ar fi avut ochii ușor oblici și trăsăturile feței puțin exotice, nu s-ar fi gândit că este o maori.

– Chiar este fiica dumneavoastră? Vreau să spun, dumneavoastră...

Matariki trase adânc aer în piept.

– Da, este, răspunse Kupe pe un ton ce nu lăsa niciun dubiu. Atamarie Parekura Turei.

Miss Partridge oftă. Și ea se simțea transportată cu douăzeci de ani în urmă.

– Și este un copil al stelelor? se interesă ea cu gura strânsă.

Atamarie clătină din cap și interveni pentru prima oară, după ce privise fascinată cum această doamnă bătrână reușea să o intimideze pe mama ei.

– Nu! spuse ea ferm. Ați înțeles greșit. Matariki este cea cu stelele. Atamarie înseamnă răsăritul soarelui. Ceea ce este foarte frumos, așa zice bunica. Deși ea îmi spune mereu Mary.

Miss Partridge zâmbi involuntar. Nu știa ce amestec avea aici acest războinic maori cu atestat de jurist, dar Atamarie era fără îndoială copilul lui Matariki.

– Câte bunici ai tu Anna-Marie? se interesă ea.

Kupe se forță să nu râdă. Matariki sau soții Drury îi povestiseră cum decursese discuția de prezentare în această școală pentru Matariki.

– Două! explică Atamarie la fel de fermă și Matariki respiră ușurată.

Atamarie se referea la Lizzie și la Mrs. Daldy. Pe Kathleen Burton o cunoscuse recent și nu înțelegea prea bine înrudirea cu ea.

– Este totuși un progres! zise Miss Partridge sec, jucându-se cu ochelarii. Părea să ducă dorul medievalului lornion. Însă cred că în viitor asta se va schimba, dacă vei petrece mai mult timp la tribul tău.

– Trebuie să susțin un examen? întrebă preocupată Atamarie. Mami zice că ea a trebuit să vă demonstreze că știa să socotească și să citească, atunci când era mică. Pe-astea știu să le fac bine. Și știu și să scriu. Dar prefer să pictez lozinci pentru demonstrații.

Miss Partridge se încruntă.

– Dumneavoastră aveți aici un parlament școlar, nu-i așa? întrebă prietenos Kupe. Pentru a exersa procesul de decizie, procedura electorală și toate acestea. Pentru fiica noastră, evenimentele recente au fost foarte importante.

– Și pentru noi este foarte important! zise hotărâtă Miss Partridge și păru că întinerește brusc cu douăzeci de ani. Acum, când noi, femeile, avem dreptul de a vota și când dobândim mai multă influență. Suntem foarte mândre de Elizabeth Yates. Știți că a fost aleasă primar la Onehunga?

Kupe și Matariki se priviră zâmbind. Se părea că Sean și Violet omiseseră la înscrierea Robertei să o informeze pe Miss Partridge de preocupările lor din ultimii ani.

– Evident, noi o cunoaștem pe Elizabeth! spuse degajată Matariki. De mult timp, am colaborat cu ea la Auckland. Am fost și la Onehunga, ca să o felicităm.

Aramarie dădu aprobator din cap, cu ochii sclipind.

– Mrs. Yates este foarte drăguță. Mi-a dăruit camelia ei.

Miss Partridge le zâmbi fostei și viitoarei ei eleve pentru prima dată sincer și entuziast.

– Și cu siguranță că și tu vrei să devii primar, Atamarie, zise ea.

Matariki observă cu bucurie că de data aceasta directoarea pronunțase numele corect. Atamarie părea să fie pe aceeași lungime de undă cu severa directoare și o privi complice.

– Prim-ministru, o corectă ea.

Miss Partridge se aplecă și mai aruncă o privire pe numele din formularul de înscriere al lui Atamarie.

– Atamarie Parekura, vom face totul pentru a te ajuta.

Matariki zâmbi. În această școală, nimeni nu îi va spune fiicei ei Mary.

Postfață

Prin legea privitoare la dreptul de vot al femeilor din 1893, Noua Zeelandă a devenit deschizătoare de drumuri în materie de legislație socială. În Anglia și Germania, sufragetele au obținut un astfel de succes abia în 1919. După obținerea dreptului pasiv de a alege al femeilor, lucrurile nu au mers așa de repede cum spera Atamarie în romanul acesta. Cu toate că, practic, imediat după obținerea dreptului general de vot, femeile au avut acces la politica locală, au primit abia în 1919 dreptul de a fi deputate în House of Representatives. Camera superioară (New Zealand Legislative Council) le-a fost inaccesibilă până în 1941. Prima femeie locțiitor al prim-ministrului a fost numită în 1989, Helen Clark, iar prima șefă a guvernului a fost Jenny Shipley, desemnată în 1997. De atunci, aceste funcții au fost ocupate de mai multe ori de femei.

Acest roman este dedicat emancipării din mai multe puncte de vedere. Acțiunea sa pleacă de la războaiele dintre maori, de la lipsa de drepturi a femeilor în așezările miniere și de la legislația din 1893, care, formal, proclama egalitatea de sex și de rasă. Ca întotdeauna, am încercat să pun eroii mei fictivi să acționeze pe un fundal pe cât posibil autentic. Iată câteva informații și explicații suplimentare legate de momentele acțiunii:

Rolul lui Kahu Heke în mișcarea Hauhau a fost inspirat de personalitatea istorică a lui Patara, care uneori a fost numit și „adevăratul

întemeietor al Hauhau". Ca și fictivul meu Kahu, Patara a fost un cunoscător al societății *pakeha* foarte nemulțumit de dominația asupra poporului său. În final, a aderat la mișcarea Hauhau și cu un grup de războinici s-a dus la Opotiki, pentru a se răzbuna pentru o epidemie de tifos, adusă fără îndoială de albi. L-a omorât pe misionarul C.S. Völkner, ceea ce inevitabil a condus la acțiuni de luptă între el și trupele *pakeha*. Au murit și maori necombatanți, ceea ce a determinat contestarea lui Patara și în rândurile propriului popor. Așa că acesta nu mai spera la o poziție politică serioasă cum era cea de reprezentant al populației maori. Mult timp s-a ascuns, lui acordându-i azil *kingi*. În final, urma lui s-a pierdut în întunericul istoriei.

Hauhau au susținut revigorarea vechilor obiceiuri ale polinezienilor și amestecarea lor cu idei creștine confuze. Printre altele s-a încercat și canibalismul – atrocitățile menționate chiar au avut loc. Eu am încercat să zugrăvesc cât se poate de corect cavalerii mișcării Hauhau, dar cu referire la obiceiurile maorilor nimic nu este general valabil. Miturile și invocările spiritelor diferă de la trib la trib.

Absolut fictivă este ideea lui Kahu Heke de a transfera funcția tradițională a fiicei căpeteniei ca zeiță a războiului în interpretarea dată de el mișcării Hauhau. Nu există nicio dovadă că în ritualurile Hauhau ar fi fost implicate fete.

Dar există mai multe dovezi pentru descrierile mele referitoare la viața în Parihaka și despre decăderea acestei așezări-model. Te Whiti a fost fără echivoc pionierul rezistenței nonviolente, chiar dacă nu s-a bucurat pe plan mondial de faima avută mai târziu de Mahatma Gandhi. Poporul maorilor resimte cu tristețe faptul că acesta este astăzi cinstit ca un erou al păcii, în timp ce Te Whiti și camarazii lui sunt aproape uitați. Parihaka a fost reclădită și acum figurează ca loc comemorativ. Acolo se află mormântul lui Te Whiti și are loc anual Parihaka International Peace Festival.

La asaltul asupra satului Parihaka au fost folosiți voluntari, dar și membri ai Armed Constabulary Corps, în rândul cărora l-am

integrat pe Colin Coltrane. Armed Constables erau un amestec de polițiști și soldați, în Noua Zeelandă fiind recrutați un mare număr de tineri mai ales pentru Land-Wars sau Războaiele maorilor. La această sporire de trupe a jucat fără îndoială un rol o anumită isterie. În raport cu alte războaie coloniale, disputele dintre *pakeha* și maori nu sunt chiar războaie. Mai curând s-ar putea vorbi despre lupte ori ciocniri în care erau rareori implicați mulți oameni, chiar dacă adversarii se aflau față în față cu mii de oameni. În urma luptei de la Ohaeawai, din 1 iunie 1845, au murit treizeci de oameni, iar la Wairau-Tumult, în 17 iunie 1843, au fost douăzeci și șase de morți.

Puțin înainte de anul 1872 s-a redus numărul Armed Constables. Abstracție făcând de puținii bărbați care și-au găsit loc în poliție, trupa a fost folosită la construirea de poduri și căi ferate, probabil și la realizarea Midland Line. Julian Redkliff, șeful grupului pentru construcții, este un personaj fictiv, cititorii fideli îl știu poate din volumul „Cântecul maorilor", ca soțul de mai târziu al lui Heather Witherspoon.

Cele mai puține fapte sigure, probate istoric, le-am găsit despre istoria curselor de trap din Noua Zeelandă, de altfel și greu de ordonat în timp. Aceasta se datorează faptului că raportorii s-au concentrat mai mult pe povestiri decât pe istorice. Există scurte referiri la incidente deosebite, ca de exemplu despre un ponei care sfârșește într-un râu. Însă a fost dificil de cercetat unde și când a avut loc prima cursă sau când a fost inaugurată o anumită pistă. Brown's Paddock, locul în care s-a organizat prima cursă din Woolston, apare doar ca denumire. Dar nu există dovezi că un proprietar isteț de grajduri a speculat aici momentul construind un hipodrom – pe care Colin Coltrane l-ar fi luat ca model la Invercargill. Termenul Paddock permite o astfel de speculație, dar nu există probe pentru așa ceva. Cluburile hipice menționate în text au existat, dar nu pentru mult timp, iar localitățile respective nu prea au fost mândre de ele, motiv pentru care în arhivele orașelor nu există mențiuni deosebite.

Este oricum sigur că, la vremea respectivă, atât în Woolston, cât și în Invercargill, au existat hipodromuri, pe care s-au organizat curse de trap și de galop. La început curse de trap s-au desfășurat și pe străzi, dar cursa de binefacere din Caversham, descrisă de mine, este fictivă. Nu știu dacă a existat în Noua Zeelandă ori altundeva ceva asemănător.

Pentru cei interesați de cai, trebuie menționat că zăbala suplimentară este folosită și astăzi la cursele de trap, ca și alte instrumente de manipulare mult mai perfide. Varianta pentru trap a zăbalei suplimentare este cunoscută în spațiul de limbă germană sub denumirea Overcheck, și se pare că pe vremea lui Colin Coltrane era tot așa denumită și în spațiul de limbă engleză. Eu am optat pentru traducerea în germană, pentru că în context sună mai autentic. Și nu sunt singura: termenul este utilizat și în traducerile mai vechi din *Black Beauty* de Anna Sewell – autoarea condamnă folosirea zăbalei suplimentare la caii pentru trăsurile înaltei societăți.

Perechea cea mai neobișnuită din această carte este, fără îndoială, Chloé și Heather Coltrane, și despre aceasta aș dori să prezint câteva informații de culise. Desigur că dragostea între femei a existat mereu, ca și cea între bărbați. În timp ce homosexualii bărbați au fost în toate vremurile ținta batjocurii și chiar a persecuției, dragostea dintre femei nu a fost niciodată tratată serios. Abia Sigmund Freud și adepții lui au stigmatizat-o ca nenaturală și ca o formă a isteriei. Fenomenul pare să fi fost prea puțin cunoscut, cu excepția mediului artistic, actrițe ca Rosa Bonheur își afișa relațiile lesbiene public – și nu exista nicio denumire general valabilă.

Abia la începutul secolului al XX-lea a apărut termenul „lesbiană". Bărbații și femeile din cartea mea încă nu îl cunoșteau, motiv pentru care nici nu l-au întrebuințat. Dacă dragostea dintre două femei de condiție burgheză devenea publică, soții ar fi reacționat precum Colin, prietenele și cunoștințele lor, dar și liberal precum Sean și Matariki. În secolul al XIX-lea era ceva obișnuit ca fetele să fie foarte

iubitoare unele cu altele. Limitele dintre tandrețea între prietene și dragostea lesbiană erau vagi.

În final și câteva cuvinte despre acea primă mișcare feministă a sufragetelor în care s-au angajat atât Matariki, cât și Violet. Alături de Kate Sheppard și Amey Daldy, am integrat multe personalități istorice. Uneori, Matariki are ciocniri cu Amey Daldy. Din perspectiva actuală – ca și din perspectiva lui Matariki, puternic marcată de tradițiile maorilor –, feminista Daldy ne apare moralistă și rigidă, de necomparat cu multiculturalismul activ al mișcării feministe moderne. Totuși, Amey Daldy era pentru vremurile acelea o femeie deosebit de liberală și progresistă, cu toate că – precum multe sufragete în special din Noua Zeelandă – provenea din mediul bisericii metodiste și al mișcării pentru abstinență. Aceste femei nu erau doar tributare celor mai severe principii morale, ci, prin activitatea lor socială în sprijinul femeilor și copiilor, au văzut îngrozitoarele efecte ale abuzului de alcool, care în Noua Zeelandă a acelor timpuri era extrem de răspândit tocmai în păturile sărace. Drumul lui Violet în mișcarea feministă este mult mai tipic decât cel al răsfățatului și lipsitului de griji „copil al stelelor" Matariki. În acest context, atașamentul lui Mrs. Daldy, al lui Meri Te Tai și al celorlalte față de valorile conservatoare și față de imaginea femeii conservatoare este de înțeles și necondamnabil. Ba dimpotrivă, lupta lor pentru dreptul la vot este cu atât mai lăudabilă cu cât ele au avut de depășit mult mai multe praguri decât generațiile următoare.

În aceste condiții, trebuie neapărat deconspirat pseudonimul Femina, sub care deja în 1869 apăreau primele articole feministe. În casa familiei Biller, Violet dă peste aceste texte. Soțul autoarei lor era judecător de primă instanță și membru al consiliului provincial Nelson, și fără nicio îndoială dacă ar fi cunoscut activitatea soției, s-ar fi opus.

Totuși, Mary Ann Müller a scris.

„Al doilea roman al unei saga unice, *În umbra arborelui kauri* este o carte emoționantă, captivantă, cu povești de viață zbuciumate."

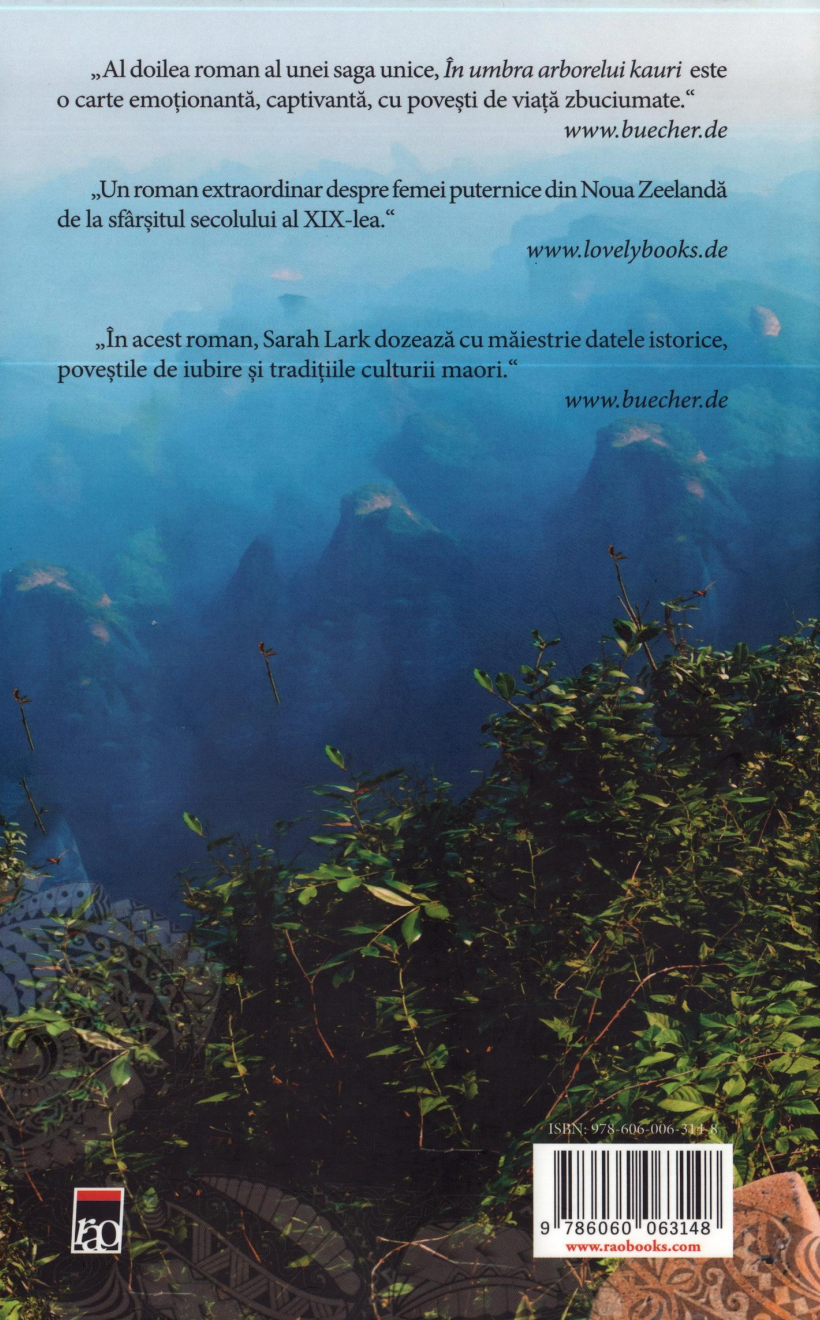
www.buecher.de

„Un roman extraordinar despre femei puternice din Noua Zeelandă de la sfârșitul secolului al XIX-lea."

www.lovelybooks.de

„În acest roman, Sarah Lark dozează cu măiestrie datele istorice, poveștile de iubire și tradițiile culturii maori."

www.buecher.de

ISBN: 978-606-006-314-8

9 786060 063148

www.raobooks.com